

Giới thiệu Phùng Thanh

Bạn đang theo dõi truyện Phùng Thanh, một trong số những truyện ngôn tình hiện đại của Giá Oản Chúc nói về cái em của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn ấy, có cả bi lẫn hỉ.

Bi là, sự trong trắng của cô mất rồi.

Hỉ là, cô cũng có thể kể cho mọi người nghe câu chuyện về đời người bình thường, về thời thanh xuân từng yêu một tên cận bã của mình.

Đây là câu truyện hay của một cô gái lông bông và một anh chàng con nhà người ta.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tấn, Viên Đá Đẹp Tựa Ngọc

Thời trung học, Triệu Phùng Thanh là một thiếu nữ có vấn đề tiêu chuẩn.

Vốn đã không có thiên phú học hành, lại không chăm chỉ chịu khó, thành tích thi cử lần nào cũng là mấy thứ hạng chót.

Hồi cấp hai cô học ở một trường trung học bình thường. Lúc họp phụ huynh, giáo viên nói với phụ huynh rằng, chỉ có những em học sinh xếp trong 50 thứ hạng đầu toàn khối thì mới có hy vọng vào trường cấp ba trọng điểm.

Đương nhiên, đây chắc chắn không có phần của Triệu Phùng Thanh.

Ba Triệu và Mẹ Triệu rất đau đầu với cô con gái này, nhưng lại ôm lấy cái hy vọng mong con thành rồng. Hai người họ mời cho Triệu Phùng Thanh một gia sư dạy kèm. Kết quả, chưa được một tuần lễ, gia sư đã bị chọc tức đến bỏ đi. Lúc sắp đi, gia sư còn giận dữ mắng Triệu Phùng Thanh là bần lãng không trét được tường.

Triệu Phùng Thanh lắc lư cái đầu, chẳng cho là đúng.

Vì chuyện này, Ba Triệu hung dữ giáo huấn cho Triệu Phùng Thanh một trận.

Triệu Phùng Thanh nghe tai trái, ra tai phải. Cô cho rằng cái chuyện học hành này, quan trọng nhất là phải có khiếu, mà cô thì hoàn toàn không có. Có chi phải miễn cưỡng.

Năm lớp 9, cô ngồi cùng bàn với một bạn nữ có thành tích rất tốt, điểm số thi cử quả là được nâng lên. Nhưng mà, là bởi vì quay cóp.

Vợ chồng Triệu thị lại nghĩ con gái đã biết tu tâm, sắp sửa nghiêm túc rồi. Thế nên hai người vui mừng lắm.

Kết quả, khi điểm số thi hết cấp hai được công bố, suýt chút thì khiến toàn thể Triệu gia phun ra một búng máu.

Ba Triệu tức giận vô cùng, nhưng vẫn tiêu một khoản lớn tiền trái tuyến (1), tranh thủ cho Triệu Phùng Thanh một ghế ngồi trong trường cấp ba trọng điểm. Ông cảm thấy tinh thần học tập của trường phổ thông A tương đối tốt, chắc hẳn có thể thay đổi tâm tính của con gái ông.

Nhưng ông đã bỏ sót một chuyện, nếu như ông có thể kiếm được một ghế trong ngôi trường này, thì tất nhiên cũng có học sinh kém khác có thể mua được.

Triệu Phùng Thanh không muốn đi học cấp ba, cô cảm thấy học trung cấp nghề là được, sớm ra xã hội kiếm tiền một chút, thực tế hơn nhiều so với chuyện lãng phí tuổi thanh xuân trong trường học.

Triệu gia cố ép thi cô học. Thậm chí ngay cả ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại đều tham gia.

Dưới sức ép của hai đại gia tộc, cô làm theo ước nguyện của bọn họ, nhập học cấp ba.

Sau chuyện này, tâm lý nổi loạn của Triệu Phùng Thanh càng trở nên kinh khủng. Cô nhuộm cái đầu năm sáu màu, tai trái xỏ sáu cái khuyên tai. Lúc nổi hứng, cô còn trang điểm đi học.

Hành vi này ở trường điểm như giẫm phải mìn vậy.

Thầy tổng giám thị mấy lần la mắng cô trong phòng làm việc, ngay trước mặt mọi người.

Cô nhếch khóe miệng, chẳng chút quan tâm.

Dần dà, tiếng xấu của cô truyền khắp, lúc nhắc đến cô, các thầy cô giáo đều lắc đầu.

Ba Triệu và Mẹ Triệu bận rộn làm ăn, thời gian quản giáo con gái không nhiều. Khi nhận được lời phàn nàn từ giáo viên, hai người họ liền khuyên răn quở mắng Triệu Phùng Thanh.

Khuyên dạy xong, Triệu Phùng Thanh vẫn cứ như cũ.

Sau khi chia lớp năm 12, giáo viên chủ nhiệm mới không thích ứng được với tác phong xấu của cô thiếu nữ hoang đường này, tức đến nỗi liền gọi cho phụ huynh.

Ba Triệu vội vàng chạy đến, xách tai của Triệu Phùng Thanh lên liền thét, “Con còn tạo phản hả!” Sau đó cười xòa xin lỗi giáo viên chủ nhiệm.

Thái độ của Triệu Phùng Thanh khinh khi ngạo mạn, hết ngó đông rồi lại nhìn tây.

Có mấy giáo viên đang cúi đầu chấm bài. Bên cạnh giáo viên số học ở trong góc, có một nam sinh đang đứng.

Triệu Phùng Thanh chỉ nhìn thấy sườn mặt của hắn.

Ánh nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên mặt của hắn, khiến cho góc cạnh sắc sảo ấy trở nên dịu dàng một cách mơ hồ. Cô còn nhìn thấy lông mi thật dài cứ lay động theo từng cái chớp mắt của hắn, lay động đến trái tim cô cũng có chút nhồn nhột.

Chàng trai đột nhiên xoay đầu qua, ánh mắt cùng cô chạm nhau.

Cô cười, đôi mắt đẹp tựa hồ ly xéch lên.

Mắt hắn ta chột lạnh, xoay đầu đi chỗ khác.

Triệu Phùng Thanh vẫn cứ cười. Vào khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy căn phòng làm việc thường ngày cực kỳ đáng ghét này, cuối cùng cũng có một sự tồn tại có chút tốt đẹp.

Trước kia Triệu Phùng Thanh chơi với đám con trai quen rồi, không có cái kiểu gọi là rụt rè căng thẳng. Sau lần gặp tình cờ ở phòng làm việc kia, cô liền đi hỏi thăm xung quanh cậu trai kia là ai.

Đám bạn bè xấu của cô cả một đồng, tin tức phản hồi rất nhanh chóng.

Cậu trai tên là Giang Tấn, là học sinh chuyển trường đến vào học kỳ này. Nghe nói kỳ thi tốt nghiệp năm ngoái hắn có chuyện không đi thi được, cho nên giờ đi học lại, hiện tại ở lớp 12.2.

Triệu Phùng Thanh nhớ lúc trước khi cô nhìn thấy trên bảng thông báo còn từng mỉa mai, “Cứ tưởng đặt cái tên bằng cái chữ chẳng ai biết là giỏi lắm chắc.”

Bây giờ cô có suy nghĩ khác biệt với hắn, thì cô phải đặc biệt đi tra từ điển.

Tấn (琰) [jīn], viên đá đẹp tựa ngọc.

Tướng mạo tuấn tú của hắn cũng thật phù hợp với cái tên này.

Trường phổ thông A cứ mỗi khi đến 10 giờ sáng thì sẽ có 20 phút tập thể dục. Việc học hành của khối 12 nặng nề, khoảng thời gian ngắn ngủi này đều chen chúc trong biển đề thi, cho nên trường học không cường chế tỷ lệ có mặt của học sinh khối 12.

Mỗi lần đến khoảng giờ nghỉ này, Triệu Phùng Thanh liền kéo Tướng Phù Lị đến lớp 12.2.

Triệu Phùng Thanh luôn có thể vừa liếc mắt đã nhìn thấy Giang Tấn. Mặc cho hắn đang cúi đầu đọc sách, hay là đang nhàm chán quay bút, trong mắt cô, hình như chỉ chứa được mỗi hắn.

Giang Tấn là người khác phái đầu tiên khiến cô bị cuốn hút. Tuy rằng cô cũng không rõ nguyên nhân. Nhưng mà, tình yêu ấy, vốn chính là chẳng có lý do gì cả. Cô không biết cái thoáng nhìn ở phòng làm việc kia sẽ khiến cho tương lai cô có gì thay đổi không. Cô chỉ chắc chắn rằng, tâm tư của mình lúc này, hoàn toàn lạc đến bên mình Giang Tấn mất rồi.

Đối với mối tình đầu đơn phương này, Triệu Phùng Thanh thích nhiều rất nhiều lần hơn là ưu phiền.

Trong đám bạn ham ăn lười làm của cô, chẳng thiếu người có ý với cô, thế nhưng cô chẳng ưng được người nào cả. Cô từng tếu táo với Tướng Phù Lị

rằng, “Nếu như tao mãi không có cảm giác gì với người khác phái thì hai đứa mình sống chung một đời nhé.”

Tường Phù Lị làm động tác nôn mửa, “Tao 100% thích trai nhé, mày FA đến già đi.”

Trường học đã ghi rõ quy định cấm tiết yêu đương sớm, nhưng tình cảm nảy nở mấy năm nay đâu phải ít ỏi gì. Thầy cô giáo quản được chuyện này thì không thể lo được chuyện khác. Và lại, dưới ngọn núi lớn mang tên thi đại học này, thầy cô quan tâm nhất vẫn là những học sinh xuất sắc.

Học sinh kém như Triệu Phùng Thanh, thầy cô đã bỏ cuộc rồi.

Tâm sự của Triệu Phùng Thanh đối với Giang Tấn chẳng phải là bí mật gì. Cô rất thân nhiên, thích chính là thích. Hơn nữa cô còn chủ động đi theo đuổi.

Ngoại trừ cái liếc mắt ngán ngùi vào lần cô tặng quà đầu tiên, sau đó Giang Tấn đều trực tiếp ném túi quà cho đám nam sinh ngồi dãy trước và dãy sau mình.

Thế nên, mấy cậu nam sinh đó sôi nổi phân chia hết tâm lòng của Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh tặng nào là đồ ăn vặt, mô hình chạy máy, bút máy đồng hồ các loại. Thứ có ý nghĩa nhất, chính là một cái khăn quàng cổ. Do chính tay cô đan.

Cô mua mấy quyển sách học trong hai tuần lễ, còn tốn hết một tháng trời để đan. Lúc học thi kiểu dáng phong phú, lúc đan thật sự thì cô chỉ biết cách đan đơn giản nhất. Nhưng mà, tốt xấu gì thì cũng ra dáng hình chữ nhật.

Lúc tặng quà là cuối hè.

Tường Phù Lị vỗ vỗ trán, “Tao vừa nhìn thấy cái khăn quàng đó thì lại càng thấy nóng thêm.”

“Đã bắt được đuôi của mùa hè rồi, mùa đông còn xa hay sao?” Triệu Phùng Thanh cười. Thành phố này không có mùa thu, từ hạ sang đông chẳng qua chỉ là chuyện trong một đêm. Giang Tấn thân người cao, cho nên cô đan hết trọn hai cuộn len.

Chiếc khăn quàng đi về chốn nào, Giang Tấn không biết. Triệu Phùng Thanh cũng không biết.

Hai tháng sau, Tường Phù Lị nhìn thấy một nam sinh nào đó của khối 12 quấn một chiếc khăn quàng cực dài, dài đến nỗi phải quấn lên mấy vòng. Tường Phù Lị vô cùng kinh ngạc, “Tao tưởng chỉ có Triệu Phùng Thanh mới đan cái khăn quàng dài ba mét, hóa ra còn có đứa quái dị khác làm thế cơ đấy.”

—

Nói đến chuyện theo đuổi Giang Tấn, có đến mấy người bạn nói muốn truyền thụ kinh nghiệm cho Triệu Phùng Thanh.

Thế nhưng Triệu Phùng Thanh từ chối hết. Cô cảm thấy chuyện yêu đương là một chuyện thuần túy. Dùng tâm lòng để đổi đãi mới là chính đạo.

Những người bạn đó nghe mà giống như là nhìn thấy ma vậy. Họ chỉ biết Triệu Phùng Thanh là đồ cò hó không tim không phổi, quả thật chưa từng thấy cô đối xử với ai để tâm đến vậy.

Ngoài ngạc nhiên, bọn họ không khỏi oán giận và ghen ghét với kẻ không biết mình có phúc là Giang Tấn.

Trong số những cậu trai này, có vài người đều từng mơ tưởng đến Triệu Phùng Thanh.

Tuy rằng tính cách cô kỳ lạ, nhưng ngoại hình lại vô cùng xinh đẹp. Đặc biệt là đôi mắt hồ ly của cô, cực kỳ có sức quyến rũ. Đôi mắt chỉ tùy tiện đảo một vòng, họ đều cảm thấy như linh hồn nhỏ bé đã bị câu đi mất rồi.

Mấy thiếu niên nổi loạn này, trốn học, đi thi nộp giấy trắng, hút thuốc cộng thêm uống rượu, chỉ làm những chuyện như thế. Có một hai người kết giao khá thân với đám thanh niên xã hội, từng muốn lợi dụng thủ đoạn phi pháp để xâm phạm Triệu Phùng Thanh.

Tuy rằng Triệu Phùng Thanh cũng chơi bời, nhưng ý thức nguy cơ tương đối nhạy cảm, tìm lý do từ chối hết lần này đến lần khác, trước nay chưa từng cho bọn chúng cơ hội để ra tay.

Sau này, theo cùng tình cảm càng lún càng sâu của cô đối với Giang Tấn, cô cũng không thích chơi với đám cúp học nữa.

Tường Phù Lị rất kỳ quái. Ngay cả nhìn thẳng một lần Giang Tấn cũng chưa từng ném cho Triệu Phùng Thanh, thế nào mà Triệu Phùng Thanh vẫn có thể đơn phương cuồng nhiệt như thế. Hơn nữa, đám học sinh giỏi làm gì để mắt tới đám lêu lổng các cô chứ.

Ngay cả trường học cũng đối xử với các cô khác với những học sinh khác.

Khối 12 tổng cộng chia làm 7 lớp. Năm lớp đầu có bầu không khí rất nghiêm khắc, các thầy cô lúc nào cũng lấy tiền đồ đại học tươi đẹp để khích lệ học sinh.

Còn hai lớp cuối, đều tập hợp đám học sinh đi cửa sau và mua ghế ngồi. Vào tiết vui đùa ầm ĩ là chuyện thường. Thậm chí một hôm lên lớp, lưu manh Đại Hồ trực tiếp cự cãi với giáo viên, làm cho cô giáo mới tốt nghiệp tức đến phát khóc.

Lúc đó Triệu Phùng Thanh đang tô vẽ điểm số trên bài thi, lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt khóc lóc của cô giáo trẻ, cô quay đầu lại nói với Tường Phù Lị, “Hôm nay không thể tan học sớm rồi.”

Tường Phù Lị nghiêng người lên bàn trước, đầu cúi, “Ngủ ngáy to như thế, sợ cô giáo không nghe thấy chắc.”

Cuối cùng cô giáo tức đến chạy ra khỏi lớp học, kêu thầy tổng giám thị tới.

Kết quả, cả lớp nghe giáo huấn đến bây giờ tới.

Phụ huynh của Đại Hồ cũng đến. Cha của Đại Hồ ngoài cười nhưng trong không cười, xin lỗi, sau đó liên tục xem đồng hồ.

Sau khi chú ý thấy động tác của ông ta, Triệu Phùng Thanh cười khinh khinh một tiếng.

Cha của Đại Hồ không ở lại lâu, ông nói còn có một buổi xã giao, bữa sau sẽ đến tạ lỗi.

Nghe thế, thầy tổng giám thị không vừa lòng, nhưng mà đối với phụ huynh chỉ có thể nhả nhận.

Lúc Triệu Phùng Thanh và Tường Phù Lị ra khỏi cổng trường thì đã là bảy giờ rưỡi.

Mấy cậu nam sinh ở phía sau gào thét, “Này, Thanh Nhi, đi uống rượu không?”

“Này cái gì mà này.” Tường Phù Lị quay đầu lại, “Bị thầy nghe thấy thì tha hồ ma nghe giáo huấn.”

Đám nam sinh đùa cợt, “Chị Lị là vai vế gì chứ, còn sợ chút giáo huấn này sao.”

Triệu Phùng Thanh vất tay lên vai Tường Phù Lị, cười lớn tiếng, “Hai đứa tôi nghe thầy giảng đến lỗ tai đóng kén rồi, tối nay phải về sớm nghỉ ngơi.”

“Đáng tiếc thế. Ai chẳng biết chỉ cần tìm Thanh Nhi đi giúp đỡ, quản lý quán bar nhất định sẽ giảm giá chứ.”

“Không phải thế sao, quản lý quán bar muốn của Thanh Nhi của chúng ta mà.”

“Vô vị.” Tường Phù Lị kéo Triệu Phùng Thanh, tiếp tục đi về phía trước, “Chẳng trách mày đối với Giang Tấn vừa gặp đã yêu. Xung quanh chúng ta toàn là mấy đứa bại hoại.”

Triệu Phùng Thanh nhớ đến khuôn mặt của Giang Tấn, đuôi mắt xéch lên, “Hai từ cuối cùng của mày bao quát cả tao với mày luôn đó.”

“Gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Đôi khi mày câu được Giang Tấn rồi, nhớ dạy tao làm sao nâng cao thành tích nhé.”

“Tường Phù Lị.”

“Cái gì?”

“Mày cũng biết dùng tục ngữ nữa cơ à, mà còn là hai về cơ đấy.” (2)

Tường Phù Lị hất tay của Triệu Phùng Thanh ra, “Cái thứ cờ hó nhà mày!”

.

(1) Tiền trái tuyển (VN) = Phí chọn trường (TQ) [择校费]: đơn giản chính là, khi học sinh học hết cấp thấp lên cấp cao hơn thì cục giáo dục quy định học sinh thuộc khu vực nào (quận huyện nào) khi sẽ học ở khu vực ấy thì không tốn bất kỳ khoản phí nào (học đúng tuyến), còn muốn học ở khu vực khác thì phải đóng 1 khoản phí chọn trường nhất định. Đồng thời học sinh chuyển trường cũng phải đóng phí chọn trường. – Theo baidu.

(2) Câu bạn Tường Phù Lị nói là: cận chu giả xích, cận mực giả hắc (gần son thì đỏ gần mực thì đen), và trong nguyên tác thì bạn Phùng Thanh bảo đây là hai câu thành ngữ chứ không phải tục ngữ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giang Tấn Mà Cô Thích

Tuy nói rằng Triệu Phùng Thanh theo đuổi Giang Tấn đã hơn bốn tháng, nhưng cô và hắn chưa từng nói với nhau lấy một câu.

Giang Tấn không thèm đếm xỉa đến cô.

Nữ sinh hâm mộ Giang Tấn nơi nào cũng có. Nhưng hắn suốt ngày làm mặt lạnh, không để lộ ra chút sơ hở nào. Ngay cả một nhân vật đại mỹ nhân như Triệu Phùng Thanh cũng không đánh chiếm được, những nữ sinh khác cân nhắc, không dám làm liều.

Giữa tháng 12, là sinh nhật của Tưởng Phù Lị. Cô nàng thích náo nhiệt, mời đám bạn đi nhà hàng ăn mừng. Một nhà hàng món Quảng Đông mới mở. Thức ăn không phải là đặc biệt ngon, nhưng thích hợp với chi phí của học sinh.

Trước nay Tưởng Phù Lị là người phóng khoáng, bữa cơm này tất nhiên là cô nàng trả tiền.

Triệu Phùng Thanh chọn một quyển sách làm quà sinh nhật cho Tưởng Phù Lị, quyển “Hồng trần cuộn cuộn” ba đồng bạc.

Quà mà lúc trước Triệu Phùng Thanh tặng cho Giang Tấn đủ loại đủ kiểu, cái nào cũng quý giá hơn quyển sách này.

Nhưng Tưởng Phù Lị không so đo giá cả. Cô nàng cười ha ha nhận lấy cuốn sách, ôm chầm lấy Triệu Phùng Thanh, “Vẫn là Thanh Nhi hiểu tao.” Tuần trước cô mới xem xong bộ phim “Hồng trần cuộn cuộn”, đang tính tìm nguyên tác, ai ngờ quà đã đến tay.

Triệu Phùng Thanh cười sáng rỡ, “Viên Tảo hiểu mày hơn, ông tặng là vàng đấy.”

“Thô tục.” Tưởng Phù Lị miệng thì chê bôi, nhưng tay lại siết chặt mặt dây chuyền không buông.

Viên Tảo ở bên cạnh cười nhàn nhạt.

Tưởng Phù Lị nhìn nhìn, tâm tình thoải mái. Vào lúc vô cùng thoải mái, cô nàng đột nhiên nhìn thấy bóng hình của một người khiến cô không dễ chịu.

Đó là một nam sinh ở trường các cô. Một học bá thành tích đứng đầu.

(Học bá = trùm học, thánh học...)

Tên gọi Giang Tấn.

Khóe mắt Tưởng Phù Lị liếc thấy hắn, vẻ mặt nhất thời xẹt qua vẻ bất mãn. Trong lòng cô, Triệu Phùng Thanh phải liệt vào mỹ nhân hạng nhất của nhất, cái tên họ Giang này mất mùi rồi mới không ưng.

Lúc Giang Tấn đẩy cửa bước vào, một con gió từ ngoài quét vào, nâng vạt áo của hắn lên. Người đẹp cảnh tươi.

Cho dù Tưởng Phù Lị có khó chịu Giang Tấn hơn nữa, thì cũng không thể không thừa nhận, phong độ này thật là bắt mắt.

Được thôi, con mắt của Thanh Nhi nhà cô không thể chê được.

Tưởng Phù Lị cố ý ngăn cản ánh mắt của Triệu Phùng Thanh hướng về phía cửa.

Nhưng mà, không biết là từ trường bao quanh Giang Tấn quá có sức hấp dẫn, hay là thị lực của Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên tốt lên, dưới sự ngăn chặn thế này của Tưởng Phù Lị, Triệu Phùng Thanh vẫn có thể nhìn thấy Giang Tấn.

Chỉ một liếc mắt, cô liền nhận ra là hắn. Nhớ đến ngày hôm nay là ngày gì, cô liền cứ lo dang thế này ghi nhớ ngày sinh nhật của Giang Tấn.

Sau khi Giang Tấn bước vào, mắt nhìn thẳng, không hề để ý đến đám nam nam nữ nữ bên bàn này.

Ánh mắt của Triệu Phùng Thanh đuổi theo bóng hình của hắn, cho đến khi quẹo vào phía sau cột nhà.

Tưởng Phù Lị thấy thế, kéo lấy cánh tay của Triệu Phùng Thanh, “Hôm nay tao lớn nhất, mày đừng có trọng sắc khinh bạn nhé.”

“Cho nên tao chỉ nhìn vài cái mà thôi.” Triệu Phùng Thanh thu hồi ánh mắt.

“Rụt rả rụt rè!” Tưởng Phù Lị là đau lòng Triệu Phùng Thanh theo đuổi lâu như thế mà vẫn chưa nhận được một chút đáp trả, “Cho dù là mày trong lòng mê muội, nhưng trên mặt vẫn phải tạo khoảng cách đó, nếu không nó lại tưởng mày không có nó là không xong.”

Triệu Phùng Thanh cười cười, không trả lời.

Chuyện theo đuổi Giang Tấn, trong mắt rất nhiều người, cô đều là phía bị thua. Thế thì làm sao. Sự thật chính là cô thích người ta trước. Cho nên cô mất đi ưu thế, không oán được ai.

Sau ngày hôm đó, Triệu Phùng Thanh đi nghe ngóng sinh nhật của Giang Tấn.

Ngày 24 tháng 12. Đêm giáng sinh.

Cô thấy may là vẫn còn kịp chuẩn bị. Nhưng về phần quà tặng, cô vẫn chưa có ý tưởng. Cái gì cô cũng từng tặng rồi, nhất thời nghĩ không ra được chiêu mới.

Theo cùng việc giảng sinh càng ngày càng gần, cô đột nhiên có một chủ ý.

Quà sinh nhật rất đơn giản. Là một hàm số toán học, chuyên môn lập ra vì học bá.

Đề toán này không phải do Triệu Phùng Thanh nghĩ ra, mà là lúc trước khi cô lật giờ phần đáp án của sách bài tập, vô tình phát hiện ra khi hai đường parabol của bài giải hợp lại làm một, là ra một hình trái tim.

Cô viết hàm số này trên một tấm thiệp trắng tinh, sau đó bên ngoài gói bằng một hộp quà xinh xắn.

Cô nghĩ, Giang Tấn nhận được món quà sáng tạo này, liệu có cảm thấy ngạc nhiên lẫn mừng rỡ không.

Lúc Triệu Phùng Thanh đi tặng quà, Giang Tấn không có trong lớp.

Thời kỳ cấp ba, chuyện yêu đương sớm bị quản lý tương đối chặt chẽ, cô không tiện trực tiếp đặt hộp quà lên trên bàn của cậu.

Hai tiết liền, cô đều đi đến lớp 2.

Giang Tấn cũng không ở đó.

Sau khi tan học, đứng canh trước lớp học của hắn, cũng không gặp.

Ngày hôm sau, vẫn như thế.

Ngày hôm mà Triệu Phùng Thanh tặng được quà, thì đã qua sinh nhật của Giang Tấn. Cô nhìn thấy hắn tại hành lang lầu hai tầng lầu học, thế là lập tức tiến lên, cười hi hi đưa món quà ra.

Hắn lạnh lùng nhìn cô, muốn đi vòng quanh cô.

Triệu Phùng Thanh cản hắn lại, “Bạn Giang, sinh nhật vui vẻ.”

Con ngươi của Giang Tấn càng thêm lạnh.

“Ài, sinh nhật không kịp, vậy thì giảng sinh vui vẻ.”

Hắn căn bản không để ý đến cô, ánh mắt nhìn cô cực kỳ giễu cợt.

Nụ cười của Triệu Phùng Thanh không giảm, vẫn chìa tay đưa hộp quà.

Đám học sinh đi ngang qua đối với màn này tỏ ra vô cùng hứng thú, không ít người biết về lịch sử theo đuổi Giang Tấn của Triệu Phùng Thanh lại xì xào bàn tán.

Thế nhưng họ đã quên mất trình độ mặt dày của Triệu Phùng Thanh, cô căn bản không chút để ý những ánh mắt khác lạ đó, cố chấp phải tặng cho bằng được món quà.

Giang Tấn cũng cố chấp không chịu nhận lấy.

Chính vào lúc hai người giằng co không phân thắng thua, một bạn học nam của Giang Tấn bước ra giải vây. Thường ngày nam sinh này được chia không ít quà của Triệu Phùng Thanh, cậu ta tất nhiên là giúp Giang Tấn nhận lấy. Nói không chừng cái này lại rơi vào túi cậu ta ấy chứ. Sau khi nhận lấy món quà từ tay Triệu Phùng Thanh, nam sinh này nhét cho Giang Tấn.

Về mặt Giang Tấn thờ ơ.

Triệu Phùng Thanh thì mặt mày tươi cười.

Món quà này, Giang Tấn đích thật ném cho cậu bạn kia.

Cậu ta vốn nghĩ là thứ thực dụng gì, ai ngờ sau khi xé giấy gói, nửa ngày sau cũng không hiểu gì.

Cuối cùng, cậu ta ném vào sọt rác.

—

Nhịp điệu của kỳ thi đại học nhanh như bay, lúc gần kỳ nghỉ đông, giáo viên treo tấm lịch đếm ngược lên bức tường của lớp học.

Đám học sinh nhìn những tờ lịch từng ngày một được lật sang, trong lòng vừa căng thẳng lại vừa mong chờ. Căng thẳng với áp lực của thi cử, mong chờ kỳ thi kết thúc.

Hai lớp cuối của học sinh kém, gia đình của đại đa số đều tương đối giàu có, nhiều người đều ôm suy nghĩ không học lên trường học tuyển A mà tiêu tiền để vào trường học tuyển B. Nhưng mà, khi lịch được treo lên, đám học sinh cũng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Đó là thi đại học. Mười hai năm gian khổ học hành, một chiều định càn khôn. Dù có sống hoang đường thế nào cũng sẽ có chút áp lực.

Trong bầu không khí áp lực gấp rút thế này, kỳ nghỉ đông đã tới.

Thành tích thi cử cuối kỳ, Giang Tấn xếp hạng nhất. Người xếp thứ hai, là bạn học cùng lớp với hắn, Tần Hiểu.

Triệu Phùng Thanh đại khái đứng thứ hai mươi mấy từ dưới đếm lên.

Cô đi đến bàn thông báo, nhìn chăm chăm tên của Giang Tấn cả một hồi lâu. Thấy tên hắn xếp nhất, thế mà cô lại có tâm trạng kiêu hãnh.

Tên của người thứ hai, Triệu Phùng Thanh tùy ý liếc mắt qua, qua xong rồi quên luôn.

Cô chỉ nhớ, Giang Tấn đứng thứ nhất.

Giang Tấn mà cô thích.

Sau khi lướt qua điểm số của mình, Triệu Phùng Thanh rất bình tĩnh. Cái chuyện cô lên đại học, vốn đã chẳng có gì mong chờ.

Nhưng khi Ba Triệu nhìn thấy phiếu điểm, nháy mắt trước mắt liền tối đen, hoàn toàn thất vọng. Ba Triệu đã chuẩn bị sẵn sàng, bất kể Triệu Phùng Thanh thi cử thế nào, ông cũng sẽ tiêu tiền cho cô học hết đại học. Nếu không, còn trẻ mà không có học vấn, trong xã hội này thật chẳng có chỗ để đứng.

Khởi 12 tan học rất trễ, cách tết âm lịch chẳng còn bao ngày, giáo viên vẫn nghiêm khắc nhắc nhở học sinh, nghỉ đông đừng quên nhìn chút thời gian ra ôn tập bài vở.

Triệu Phùng Thanh nửa nằm bò ngủ gật, giọng của giáo viên giống như bài hát ru không rõ ràng, khiến cho mí mắt không ngừng sụp xuống.

Tường Phù Li cũng ngáp dài ở đằng sau, còn thong thả than một tiếng. Cô nàng lau khôe mắt, lơ đãng nhìn thấy bóng hình lướt qua cửa sổ ngoài hành lang. Sau đó cô nàng vội vàng chột chột lưng của Triệu Phùng Thanh ở đằng trước.

Triệu Phùng Thanh vén mí mắt lên, “Hửm?”

“Bên ngoài, bên ngoài.” Tường Phù Li thấp giọng nói.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn sang.

Giang Tấn ôm một chồng lớn sách, đi cùng một cô gái. Tốc độ đi của hai người họ có hơi chậm, khoảng cách... rất gần.

Triệu Phùng Thanh hí mắt, không nhìn thấy rõ mặt mũi của họ. Cô lôi cặp sách ra, đợi khi đeo kính lên, một nam một nữ đó đã đi qua mất.

Tường Phù Li thấy hành động của Triệu Phùng Thanh, lại chột một hồi, “Nhỏ đó không phải đứa Đại Hồ sống chết theo đuôi hả?”

“Tao đâu có biết.” Triệu Phùng Thanh gỡ kính ra, lại nằm bò trên bàn. Tầm mắt của cô vẫn còn dừng nơi hành lang.

Nơi đó lúc này không một bóng người.

Tới tận nay, Giang Tấn chưa hề dành cho cô một ánh nhìn thẳng, cô tính không ra mình phải chờ đợi đến bao giờ. Dù sao cô muốn làm thế nào thì làm thế nấy, trước nay cô cứ tùy ý làm càn như vậy.

Giáo viên vừa tuyên bố tan học, lớp học nhất thời nổ tung trong tiếng hoan hô reo hò.

Đại Hồ kích động giẫm lên bàn học, “Nghỉ đông rồi! Nghỉ rồi!” Dáng vẻ hưng phấn của cậu ta hoàn toàn không dính dáng gì đến người xếp thứ hai từ dưới đếm lên.

“Làm gì mà rống to thế, muốn vỡ họng à.” Tường Phù Li cau mày.

Đại Hồ lắc mông, “Chị Li, tối nay đi quẩy không?”

Tường Phù Li nhìn cậu ta khinh khỉnh, khi quay sang Triệu Phùng Thanh thì đã biến thành gương mặt tươi cười, “Thanh Nhi, đi hay không? Đi uống không say không về.”

“Đi chứ.” Triệu Phùng Thanh dựa vào Tường Phù Li, “Tối nay mẹ tao đi chơi mạt chược với mấy người bạn bài, không về sớm vậy đâu.” Ba Triệu đi công tác ngoại tỉnh, càng quăn không nổi cô.

Đại Hồ nhảy khỏi bàn học, cười khoa trương, “Đại mỹ nhân xuất ần, rượu lại có thể được giảm giá rồi.”

Triệu Phùng Thanh cong miệng lên cười.

Mấy người lớp cô hẹn thêm mấy người lớp bên cạnh, chuẩn bị tiến về phía phố quán bar.

Lúc sắp đi, Viên Táo ở lớp bên áp a áp ứng từ chối.

Đại Hồ không vui, “Là đàn ông thì nói chuyện cho nhanh lẹ.”

“Thì là lát nữa tao có chút việc.” Viên Táo muốn nói lại thôi.

Tường Phù Lị kéo Triệu Phùng Thanh đợi ở bên ngoài, nhìn thấy Đại Hồ và Viên Táo nói chuyện chưa xong, Tường Phù Lị kêu lên, “Không muốn đi thì đừng đi nữa, lãng phí thời gian của bọn này.”

Viên Táo bị Tường Phù Lị quát như thế, nói, “Chuyện của tôi xong sẽ qua ngay.” Sau đó cậu ta vung một quyền về phía Đại Hồ, “Mày để lại chút rượu đợi tao đến đấu với mày.”

“Xi.” Đại Hồ nhếch mép cười, “Voi đò của mày, tao đọ với hết cả đám cũng có thể thắng mày đấy.”

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn Viên Táo một cái. Cô không đeo mắt kính. Khoảng cách giữa cô và cậu ta vượt quá phạm vi thị lực của cô, nhưng cô có thể liếc thấy dưới ngăn bàn học của cậu có cái gì đó thò ra.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bởi Vì Đó Là Người Mình Thích

Đợi khi Đại Hồ và Viên Táo tán gẫu xong, một hàng người liền rời khỏi trường.

Khi đám thiếu niên thiếu nữ lông bông này đi trên phố, hầu như lúc nào cũng thu hút ánh mắt từ khắp nơi. Đặc biệt là ở khu phụ cận trường phổ thông A. Vài phụ huynh nhìn thấy, để lộ ra vẻ mặt chán ghét, nắm lấy tay con mình nói vài câu, nhất định đừng có qua lại với đám lêu lổng này.

Những thanh niên này đều biết bản thân mình có hình tượng gì, chỉ là tâm lý nổi loạn khiến cho họ không có gì phải kiêng dè, còn cảm thấy thế này mới khác người.

Đại Hồ nhuộm cái đầu vàng rực, dương nanh múa vuốt với hai cô bé đi ngược chiều, hí hí cười gian.

Hai cô bé sợ đến nắm lấy tay nhau, dừng lại không dám đi tiếp.

Tường Phù Lị một phát kéo lấy cậu ta, “Ông làm cái quái gì thế?”

Đại Hồ cười ngượng ngùng, thu lại móng vuốt sói.

Về mặt của một nam sinh bên cạnh cực kỳ mất hứng, “Chị Lị, đừng có nghiêm túc như thế chứ.”

“Đi đường đường hoàng.” Triệu Phùng Thanh lờm một cái.

Cậu ta nhún vai, không ồn ào nữa.

Quán bar mà họ thường đến nằm ở trung tâm thành phố. Cho dù là ngày trong tuần hay cuối tuần, việc kinh doanh đều rất sôi động. Có một cậu bạn tên là Nhiều Từ, là cháu của ông chủ. Bởi vì mối quan hệ này, khi họ đến đây đều luôn có chỗ.

Anh chàng pha chế ở quầy bar thêm nhỏ dãi Triệu Phùng Thanh. Mỗi lần thấy cô đến, anh ta liền có ý chơi trò tung hứng dụng cụ pha chế để lấy le.

Lúc mới gặp, Triệu Phùng Thanh có thoáng nhìn anh ta một lần, sau đó thì không để ý đến nữa.

Hôm nay anh chàng rời khỏi quầy bar, niềm nở tiến lên trước, “Thanh Nhi.”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt lên, thà rằng nhìn mái đầu đầy keo xịt tóc, cũng không muốn chuyển mắt đến gương mặt bóng loáng mờ.

Mấy cậu trai khác nhìn thấy tình hình này đều không lên tiếng. Tường Phù Lị thì kéo tay của Triệu Phùng Thanh, cười nói, “Nhìn thế này, vẫn là cái tên lớp 12.2 kia tốt hơn.”

Nhắc đến người đó, đôi mắt của Triệu Phùng Thanh sáng lên, “Mắt nhìn người của tao mà.” Trong lời nói toàn nỗi kiêu hãnh.

Anh chàng pha chế buồn rầu trong lòng.

Nhiều Từ thấy thế, sau khi Triệu Phùng Thanh và Tường Phù Lị đã rời khỏi, nhỏ giọng nói với anh chàng, “Thanh Nhi đơn phương. Cái tên Giang gì đó, mắt chó bị mù.”

Anh chàng pha chế nháy mắt lại bùng lên hy vọng.

Tối nay đến đây, phòng bao đã đầy hết, quản lý để dành cho họ bàn quay ở đại sảnh. Anh chàng pha chế thỉnh thoảng lại nhìn về phía bàn của bọn họ.

Sau khi Triệu Phùng Thanh phát hiện, đổi sang vị trí quay lưng về phía quầy bar.

Đại Hồ hét lên lấy mấy chai rượu tây.

Triệu Phùng Thanh dựa vào sofa, ném cặp xách, “Tối nay tôi không uống rượu tây nữa, uống mấy lon bia là được.”

“Cha cha cha.” Nam sinh còn lại giễu, “Thanh Nhi giả bộ làm thực nữ.”

“Hôm nay nghe đến hai chữ rượu tây, mí mắt phải cứ giật đùng đùng, có lẽ là ông trời đang cảnh báo tôi.” Lời này cô nói là nói đùa, nhưng sau ba tuần rượu, thế mà nói bừa thành thật.

Từ lượng của Triệu Phùng Thanh cũng tạm ổn, sau bốn năm lon bia, mặt đỏ lên một chút. Cô ợ một cái, nằm trong một góc của sofa, mù mờ nhìn đám người lả lướt phía trước.

Đầu óc của cô hiện ra trạng thái trống không.

Sắp sửa nghi đông rồi à... Không được gặp Giang Tấn nữa... Nghĩ như thế, kỳ nghỉ đông liền trở nên nhàm chán.

Đại Hồ nốc rượu đến là tợn, lượng từ không phải ly, mà là tính bằng chai. Cậu ta cứ uống rồi uống, chẳng bao lâu sau đã ngã xuống.

Nhiều Từ cũng xin, nhưng miễn cưỡng còn có thể mở mắt.

Những nam nữ sinh khác, chơi oản tù tì uống rượu, tiếng cười khoa trương điên cuồng cùng với tiếng kêu la cứ liên tiếp nhau.

Tuổi tác bình quân của bàn này chẳng qua chỉ 17, 18, vẫn là những khuôn mặt còn nét trẻ con, nhưng lại đan xen những dấu vết sớm trưởng thành.

Tường Phù Lị và Nhiều Từ uống mấy ly, lớn tiếng cười nói, “Đồ xấu xa! Tính chuốc say chị Lị của cưng à.” Bởi vì cô nàng lưu ban, cộng thêm chuyển trường, tuổi thực của cô lớn hơn bọn họ hai tuổi, cho nên cũng tự xưng mình là chị.

Triệu Phùng Thanh nghe thấy tiếng huyền não của cô nàng, phục hồi tinh thần. Cô cầm lấy lon bia áp lên mặt mình, vỏ lon lạnh buốt tiếp xúc với gò má ấm nóng của cô, nhất thời tỉnh rượu. Cô hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đại Hồ say đến ngồi bẹp trên sofa, điện thoại đặt bên cạnh cậu ta đang lóe sáng.

Màn hình tắt xong, chẳng mấy giây sau lại sáng lên.

Cô duỗi chân đá đá Nhiều Từ gần đó nhất, “Điện thoại của Đại Hồ có người gọi.”

Nhiều Từ nửa tỉnh nửa say, muốn chống người dậy nhưng không nhúc nhích được. Cậu ta nói mà mồm miệng dính vào nhau, “Đại... Đại... Hồ... Điện...”

Đèn màn hình điện thoại tắt ngúm.

Chưa đến hai giây, lại nhá sáng lên.

Tường Phù Lị chú ý thấy, trực tiếp đứng lên đi đến bên Đại Hồ. Tên trên màn hình điện thoại khiến cô cười lên, cô mở ốp điện thoại, hờn dỗi nói, “Sao nào?”

Không biết bên kia đầu dây nói gì, sắc mặt cô hoảng hốt, lớn tiếng nói, “Bây giờ ông đang ở đâu?”

Sau khi cúp điện thoại, cô ra sức lắc Đại Hồ, “Dậy đi!”

Đại Hồ đã xin quắc cần câu.

Thế là cô vội vàng kêu lên với mọi người, “Đừng ồn nữa!”

Âm nhạc trong sàn và tiếng nói chuyện vô cùng ảm ỉ, câu này của cô chỉ có hai ba người nghe được.

Cô nâng cao âm lượng, lớn tiếng hô lên, “Đừng ồn nữa!”

Lúc này, mấy nam nữ sinh vẫn đang chơi đùa nhìn cô với ánh mắt khó hiểu.

“Viên Táo gặp chuyện.” Tường Phù Lị hít vào một hơi thật sâu, nghiêm túc chậm rãi nói, “Ai chưa say đều theo tôi đi một chuyến.”

Người chưa say chẳng còn mấy người. Cả chính cô cũng đã uống khá nhiều, nhưng cô đang cố gắng duy trì lý trí. Cô cần cẩn thận, trở về vị trí, bắt đầu thu dọn cặp xách.

Triệu Phùng Thanh ngồi ngay dậy, “Sao thế?” Cô lơ mơ có dự cảm không lành.

“Viên Táo xảy ra chuyện rồi.” Mặt Tường Phù Lị không biểu tình.

Trong chớp mắt, Triệu Phùng Thanh đột nhiên liên tưởng đến ngăn bàn của Viên Táo có giấu thứ gì đó.

Một đoạn ống nước.

Đám người bọn họ tuy rằng trông thì như lưu manh, nhưng so với bọn còn đồ thật sự thì vẫn khác biệt. Cô đã nghe từ lâu rằng Viên Táo kết thân với một thanh niên lêu lổng ở khu vực nào đó, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, cậu ta lại đi đánh lộn.

Cô đặt lon bia trên tay xuống, “Chuyện gì vậy?”

“M* nó, cái thằng ngu v*n.” Tường Phù Lị mở miệng liền mắng chửi, “Kết giao với Thắng Ca nào đó, vì một con bò mà đi đánh nhau với một băng khác.”

Triệu Phùng Thanh lập tức cảm cặp xách lên, “Bây giờ nó thế nào rồi?” Tuy là hỏi như thế, nhưng nhìn vẻ mặt của Tường Phù Lị cũng có thể biết, tình hình của Viên Táo không hay.

“Cảnh sát đuổi đến, nhóm của Thắng Ca chạy rồi, Viên Táo thì đang trốn.”

“Đã nói từ trước rồi, đừng có dính vào mấy chuyện phạm pháp.” Triệu Phùng Thanh hơi chế giễu một câu.

Tường Phù Lị vốn còn muốn chửi thêm mấy câu, cuối cùng nuốt xuống, “Đạo lý to lớn gì đó khoan hãy nói đã, Viên Táo bị thương rồi, nó gọi điện thoại đến cầu cứu, chúng ta qua đó nhanh đi.”

Về châm chọc của Triệu Phùng Thanh ban nãy nhất thời không còn dấu vết, cô nghiêm mặt hỏi, “Nó ở đâu?”

“Công viên Nhân Dân.”

—

Đại Hồ đã xin quắc cần câu, Nhiều Từ đi đứng cũng nghiêng ngả. Chỉ còn lại bốn người còn giữ được tỉnh táo. Tường Phù Lị cũng say, nhưng vẫn cố chống đỡ mà ra ngoài.

Bốn người chặn một chiếc taxi, chạy thẳng đến công viên Nhân Dân.

Sau khi xuống xe, Tường Phù Lị dùng điện thoại gọi cho Viên Táo, muốn hỏi vị trí chính xác.

Cậu ta mãi không bắt máy.

Cô rất lo lắng, “Liệu nó có bị...”

“Đừng nói vậy.” Triệu Phùng Thanh chặn lời của Tường Phù Lị lại, che kín áo bông, “Chia ra tìm.”

Thế là bốn người tản ra.

Công viên Nhân Dân vào ban tối, ánh đèn lơ nhòe. Đường núi bao quanh vòng tới vòng lui, còn bị khóm cây che kín, muốn tìm người khá khó khăn. Huống hồ, cuộc điện thoại cầu cứu kia của Viên Táo còn chưa kịp tiết lộ phương hướng cụ thể của cậu ta.

Triệu Phùng Thanh theo một con đường núi đi về phía trước.

Mấy băng ghế dừng chân dọc đường đi có mấy đôi tình nhân đang tâm sự với nhau.

Cô đi được nửa đường, đột nhiên quay đầu lại.

Có lẽ Viên Táo sẽ không chạy về phía đông người. Bị thương rất thu hút sự chú ý.

Ở chỗ ngã ba đường, Triệu Phùng Thanh rẽ hướng khác, đi về phía sau núi.

Ngon núi phía sau công viên, mỗi khi đêm xuống liền vắng ngắt, so với ánh đèn trắng nhòe ban nãy, phía sau núi tối tăm vô cùng, nếu như muốn ẩn trốn, nơi này là nơi có điều kiện tốt nhất.

Đi càng sâu vào con đường nhỏ, bốn bề dần dần vắng vẻ.

Triệu Phùng Thanh mang đôi boot cổ ngắn gót trung bình, gót giày gỗ cộp cộp trên đường đá, phát ra tiếng động như thủy tinh va chạm nhau. Giữa đường cô dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, đoạn đường đi qua đã bị bóng đêm che phủ.

Đột nhiên, cô gọi một tiếng, “Viên Táo”. Giọng nói hơi trầm lướt qua trong gió lạnh đêm đông.

Xung quanh im ắng, ngoại trừ tiếng gió đông thổi lá cây xào xạc đáp lại cô thì chẳng còn tiếng động nào khác.

Cô lấy điện thoại ra gọi vào số của Viên Táo.

Máy bận.

Cùng lúc đó, phía rừng sâu ở đằng trước truyền đến tiếng chuông “đing đing đing”.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy may mắn, tiếng chuông mà Tưởng Phù Lị thiết đặt cho Viên Táo có sức xuyên thấu đến vậy.

Cô bước nhanh về phía tiếng động.

Lúc nhìn thấy bóng người phủ phục trong bụi cây, cô lập tức thông báo cho mấy người Tưởng Phù Lị đến đây.

Viên Táo đã trong trạng thái nửa hôn mê.

Triệu Phùng Thanh nương nhờ ánh sáng từ điện thoại xem xét một hồi.

Nơi bụng của cậu ta có một mảng lớn dính máu, trên mặt đất cũng có mấy chỗ bị nhuộm đỏ.

Cô không biết phải xử lý thế nào, chỉ có thể trông chừng.

Lúc Tưởng Phù Lị chạy đến nơi, sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy đồng máu trên mặt đất, bàn tay cô nắm lại thật chặt. Bình thường cô và Viên Táo luôn cố ý tránh nghỉ ngơi, chính là vì không muốn để lộ ra quan hệ của hai người. Nhưng mà bây giờ, cô chẳng thể nghĩ đến những thứ khác nữa.

Nam sinh Giáp run rẩy đưa tay thăm dò hơi thở của Viên Táo, “Giờ phải làm sao đây?”

Vẫn may, hơi thở tuy rằng yếu, nhưng vẫn còn.

“Đưa đi bệnh viện.” Triệu Phùng Thanh ấn số 120 trên điện thoại.

“Không.” Tưởng Phù Lị hốt hoảng ngăn tay cô lại, “Sẽ bị cảnh sát bắt được.”

“Bắt được thì cũng tốt hơn là chết ở chỗ này.”

Tưởng Phù Lị nghe xong trở nên tức giận, “Nếu như bị bắt thì nó coi như xong.”

Triệu Phùng Thanh hơi giận, “Vậy mày tính thế nào?”

“Gần đây có một phòng khám tư nhân, ba tao quen ông bác sĩ đó. Chúng ta đến đó cầu cứu.” Tưởng Phù Lị nhìn chăm chăm Viên Táo, mắt ầng ậc nước.

Khoảnh khắc đó, Triệu Phùng Thanh không nói gì nữa.

Ngày trước cô không hiểu tại sao chuyện gì Tưởng Phù Lị cũng lo lắng cho Viên Táo. Mà giờ, cô thử giả thiết mình là Tưởng Phù Lị, còn Viên Táo là Giang Tần, thì cô liền hiểu tất cả.

Bởi vì đó là người mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đây Coi Như Là Câu Đầu Tiên Mà Hắc Nói Với Cô

Thấy Trương Phù Lị mắt hồng mắt vĩa, Triệu Phùng Thanh chủ động gỡ khăn quàng ra, đắp lên vết thương của Viên Táo.

Sau đó, hai cậu nam sinh nâng Viên Táo lên, đi về phía cổng công viên.

Vết nước mắt trên mặt Trương Phù Lị chưa khô.

Triệu Phùng Thanh tiến lên kéo tay của cô nàng, trầm giọng nói, “Có chuyện gì cứ đợi đến khi Viên Táo an toàn rồi hãy nói.”

“Đi thôi.” Trương Phù Lị trở tay nắm lấy tay của Triệu Phùng Thanh, muốn mượn sức của cô để loại bỏ nỗi hoảng sợ trong lòng mình.

Triệu Phùng Thanh đỡ lấy Trương Phù Lị, thấp giọng kêu hai cậu nam sinh lại, “Nếu như gặp người đi đường thì giả vờ là cậu ta uống say.”

“Biết rồi.” Nam sinh trả lời.

Năm người thuận lợi đi đến cổng công viên, Trương Phù Lị chặn một chiếc taxi, cùng hai nam sinh và Viên Táo chạy thẳng đến phòng khám.

Sau khi bọn họ rời đi, Triệu Phùng Thanh vẫy một chiếc xe khác.

Vừa lên xe, cô nói, “Quán Bach.” Quán Bach là nơi Viên Táo đánh nhau, cậu ta dính vào chuyện này rất phiền toái, cô dự tính đi nghe ngóng tình hình.

Tài xế lắc đầu, dùng giọng quốc ngữ cực kỳ không chuẩn nói, “Nơi đó bị cảnh sát phong tỏa rồi, không đi được.”

“Có chuyện gì vậy?” Cô cố ý tỏ vẻ kinh ngạc.

Tài xế dùng tiếng Quảng Đông nói nhanh như gió, “Bọn xã hội đen chém người đó, đều là mấy đứa trai gái choai choai, không học hành ra ngoài lẩn lộn.”

Triệu Phùng Thanh cuộn mái tóc dài màu sắc sỡ của mình lên, thật ra hình tượng này của cô, không phải là “gái choai choai” trong lời của tài xế hay sao. “Vậy thì đến đường Tùng Hồ đi.”

Triệu Phùng Thanh chạy đến phòng khám.

Phòng khám không lớn, thiết bị điều trị cơ bản đều đủ. Viên Táo đang trong phòng điều trị.

Trương Phù Lị ngồi ở bên ngoài, cúi đầu không biết đang nghĩ chuyện gì.

Triệu Phùng Thanh bước qua, “Tình trạng vết thương nghiêm trọng không?”

Trương Phù Lị chột hoàn hồn, miễn cưỡng nở nụ cười, “Vết thương bằng gậy chỉ là thương ngoài da.” Dừng một chút, giọng điệu ảm chứa trách móc, “Không chết được.”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh khoác vai Trương Phù Lị, hơi ấn một cái, khẽ giọng nói, “Cảnh sát vẫn còn ở quán Bách, chuyện này to rồi.”

Trương Phù Lị thở ra một hơi, hai tay che mặt, nghẹn ngào mắng chửi, “Cậu ta là một đứa ngu hết thuốc chữa.”

Triệu Phùng Thanh gật đầu. Không ngu thì sao có thể làm ra cái loại chuyện này.

Cô ngồi cùng Trương Phù Lị đợi tin tức của bác sĩ.

Hai nam sinh còn lại ngồi một bên, im lặng không lên tiếng.

Sau khi bác sĩ đi ra, nhìn thấy bốn cô cậu học sinh này, về mặt bắt đầu đã.

Hai cô gái nhuộm tóc sắc sỡ, ba cậu trai thì trông như lưu manh, một người trong đó còn có vết thương do ẩu đả. Nếu như không nể mặt mũi cha của Trương Phù Lị, ông thật sự không muốn dính vào, “Không có gì đáng ngại nữa, nhưng phải nằm vài tháng là chuyện không tránh khỏi.”

“Vô cùng cảm ơn.” Tâm tình của Trương Phù Lị đã bình tĩnh khá nhiều, quay đầu lại nói với Triệu Phùng Thanh, “Tụi bay về trước đi, tao ở đây trông là được rồi.”

“Ừ, có chuyện gì gọi điện cho tao.” Triệu Phùng Thanh tính toán thời gian, cũng nên về nhà rồi, nếu không mẹ cô sẽ lải nhải bên tai cô miết.

Cô cùng hai cậu nam sinh ra khỏi phòng khám.

Nam sinh Giáp buồn bực cả một tối, bây giờ mới thở phào một hơi. Cậu ta móc bao thuốc, hỏi hai người bên cạnh, “Có muốn không?”

Triệu Phùng Thanh chìa tay lấy một điếu.

Ngâm vào miệng xong, cô nghiêng người về trước, tiến gần cậu ta.

Nam sinh Giáp hiểu ý, mò bật lửa, đốt thuốc giúp cô.

Cô hơi ngẩng đầu lên, tay trái kẹp điếu thuốc, đồng thời ngửa mặt lên bầu trời đêm nhả ra một chuỗi khói trắng liên tục.

Khoảng cách giữa nam sinh Giáp và cô gần nhau. Lúc này cậu ta nhìn sang, khói thuốc quấn quanh gương mặt cô, tựa như cánh bướm, kích động lòng người. Cậu ta không nhìn được mà nuốt nước miếng.

“Đi thôi.” Triệu Phùng Thanh lười biếng ngâm điếu thuốc, xoay đầu lại.

Phía trước rõ ràng là Giang Tấn.

Khoảnh khắc đó, gương mặt cô toàn là nét ngạc nhiên vui mừng, khiến cho ngũ quan đẹp đẽ của cô như tỏa ra ánh sáng.

Giang Tấn đi thẳng về phía cửa chính phòng khám.

Mắt cười của cô nướng lên, bước hai bước về bên cạnh, chặn đường của hắn.

Ngay cả cái liếc bằng khóe mắt hắn cũng không bỏ thí cho cô.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục bước sang bên một bước, chính là không cho hắn đi qua.

Hắn vẫn không nhìn thẳng cô. Mặc kệ cô tặng quà hay là cố ý rảo qua trước mặt hắn, hắn đều làm như không nhìn thấy. Cô rất muốn hắn có thể nhìn cô một cách nghiêm túc. Sau đó, hắn sẽ biết, trong mắt cô chỉ có mỗi mình hắn.

Cuối cùng Giang Tấn cũng chuyển ánh nhìn, liếc về phía cô, đem theo sự khinh miệt không thêm che giấu. Sau đó hắn dừng bước, quay đầu bỏ đi.

Đôi mắt đẹp của Triệu Phùng Thanh rụt lại, mở miệng nói, “Bạn Giang.”

Hắn làm như không nghe thấy.

Cô nghĩ, nếu như bây giờ mình nhào đến ôm hắn, thì hắn sẽ phản ứng thế nào đây.

... Chắc chắn là sẽ đẩy cô ngã.

“Bạn Giang, tớ là Triệu Phùng Thanh.”

Bước chân đi thẳng của Giang Tấn không dừng lại chút nào, cho đến khi quẹo ở đầu phố.

Hai nam sinh bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết phải an ủi thế nào.

Nhưng Triệu Phùng Thanh lại không có chút vẻ lúng túng, nụ cười vẫn xinh đẹp như thế. Chuyện càng khó khăn, cô càng cố chấp.

Hơn nữa, đây là tình yêu đẹp đẽ của cô kia mà.

—

Thương tích của Viên Táo, nằm trên giường chừng hai mươi ngày là đã có thể bình phục.

Bây giờ chuyện phiền phức không phải vết thương của cậu ta, mà là ân oán của Thắng Ca và một phe khác. Bởi vì cậu ta đã báỉ huynh đệ với Thắng Ca, cho nên cậu ta cũng xuất hiện trong danh sách truy lùng của phe địch.

Cha mẹ của Tướng Phù Lị quanh năm ở bên ngoài kinh doanh, số lần về nhà trong một năm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô nàng đưa Viên Táo về nhà tránh sóng gió, sau đó, hai người rất ít khi ra khỏi cửa.

Bọn du côn đó ngay cả chỗ ở của Viên Táo cũng không buông tha, liên tiếp quấy rầy Viên nãi nãi.

Mấy người Đại Hồ và Nhiều Từ thường qua thăm nom.

Triệu Phùng Thanh coi thường cái kiêu hành vì yếu ớt trốn trong nhà Tướng Phù Lị của Viên Táo. Họa là cậu ta đi rước về, giờ lại đi làm con rùa rụt đầu.

Một đám bạn học chạy đông chạy tây giải quyết hậu họa giùm cậu ta.

Cô thấy không đáng thay cho Trương Phù Lị.

Trong kỳ nghỉ đông, Triệu Phùng Thanh ở nhà chơi game online. Từ sáng đến tối đi phó bản, đánh chiến trường.

Nhưng dù có mụ mị với internet thế nào, cô vẫn ghi nhớ có một người tên Giang Tấn.

Cô tìm bạn học hỏi thăm về số điện thoại của Giang Tấn, nhờ vả hết 4, 5 người, người cuối cùng mới thành công.

Lúc lấy được 11 con số, lúm đồng tiền của cô như hoa nở. Cô ghi nhớ lấy từng con số một. Những con số dường như biến hóa thành hình dáng của hắn, nhún nhảy trong trái tim cô.

Tối giao thừa, từ hơn 9 giờ Triệu Phùng Thanh đã bắt đầu soạn tin nhắn chúc mừng.

Soạn rồi lại xóa, xóa xong lại soạn.

Đến 11 giờ hơn, vẫn đang cân nhắc, tin nhắn đầu tiên này nên mở đầu thế nào mới làm rõ được ý nghĩa của nó đây.

Càng nghĩ thì lại càng hỗn loạn.

0 giờ càng lúc càng gần, cô bối rối, một giây sơ xuất, ấn lên nút gửi.

Lúc đó là 23:56.

Triệu Phùng Thanh nhìn tin nhắn, cả nửa buổi cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Tin nhắn này không chỉ sai về thời gian, mà nội dung lại càng thiếu sót. Phần trước đó cô xóa hết rồi, đây là bản soạn mới, chỉ có hai chữ: Bạn Giang.

Giây phút này, cô muốn ném điện thoại.

Bước vào ranh giới năm mới, cô nắm bắt thời gian lại gửi cho hắn một tin khác: Năm mới vui vẻ.

Giang Tấn không trả lời.

Đây là điều cô đã đoán trước.

Không ôm hy vọng thì sẽ không thất vọng. Dù sao cũng là cô thích hắn mà, người thích trước luôn là người chịu thiệt nhiều hơn. Nếu như có thể trước khổ sau ngọt, thì cái gì cũng đáng.

Sau năm mới, Cô Triệu cùng Mẹ Triệu hẹn nhau đi du lịch, nơi đến là núi Trường Bạch. Con gái của cô cả cũng cùng đi.

Triệu Phùng Thanh nghe có người đồng lứa làm bạn, bèn tính là sẽ đi theo. Trong nhà ngồi không thì cũng là ngồi không.

Mẹ Triệu không mấy vui vẻ, bà hỏi, “Bài tập kỳ nghỉ đông làm xong hết chưa?”

“Còn chưa khai giảng mà.” Ý là căn bản chưa bắt đầu làm.

Mẹ Triệu giận mà không chỗ phát tiết, túm lấy tóc của con gái, “Con nhìn mình xem, đây là cái gì hả? Màu xanh lam hay là xanh lá đây?”

“Đây là màu ombre.”

“Cô còn không biết xấu hổ!” Mẹ Triệu muốn học máu, “Cô mà mang bộ dáng này ra ngoài thì tôi chẳng dám nhận cô là con gái tôi đâu.”

Triệu Phùng Thanh cười, “Vậy con đi nhuộm đen rồi đi du lịch nhé.”

Mẹ Triệu vô cùng bất đắc dĩ. Cá tính của con gái rớt cuộc là di truyền từ ai thế này?

—

Một đoàn người đi núi Trường Bạch.

Trường tương thủ, đảo bạch đầu. (Bên nhau dài lâu, cho đến bạc đầu)

Sau khi nghe được ngụ ý này, Triệu Phùng Thanh nhìn thân núi màu trắng bạc, tưởng tượng ngày nào đó được cùng Giang Tấn đến đây thì thật tốt.

Nghĩ như vậy, cô lại nhớ đến hắn.

Tối đó ở khách sạn, Triệu Phùng Thanh nhìn không được muốn nói chút gì đó với 11 con số đã in khắc vào tim kia.

Cô nửa nằm trên giường, chống tay nâng má, đung đưa chân, ngẩng đầu nhìn con số trên màn hình điện thoại, cười trong vắt.

Vậy thì nói cho hần biết, bây giờ cô đang chơi ở núi Trường Bạch là được rồi.

Cô không mong sẽ được trả lời. Cho nên lúc nhận được tin nhắn của Giang Tấn, cô ngêch ra cả một hồi lâu.

Sau đó thì vui sướng mà nghĩ, anh ấy nhắn lại gì nhỉ?

Cho tới bây giờ, hần chưa từng nói với cô điều gì. Nếu như không phải đã từng nghe hần và bạn học khác nói chuyện, ngay cả giọng nói của hần thế nào cô cũng không rõ.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại giọng nói của hần, trong trẻo mà lạnh lạnh.

Cô mở tin nhắn lên. Màn hình chỉ có một chữ, phía sau ngay cả dấu chấm câu cũng không có.

Chỉ có một chữ.

Cút.

Triệu Phùng Thanh nhìn rồi lại nhìn, ngón tay xoa lên con chữ đó. Đây coi như là câu đầu tiên mà hần nói với cô.

Chị họ tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy Triệu Phùng Thanh ôm đầu gối ngồi trên giường, dán mắt vào điện thoại thì hỏi, “Thanh Nhi, em cười gì thế?”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu lên, đáy mắt ngập tràn ý cười, “Đang đọc tin nhắn của bạn học.”

“Bạn học nào mà khiến em vui như vậy?”

“Một người bạn đáng yêu.”

“Con trai à?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng trách.”

Thật ra chị họ đã đoán ra từ sớm.

Bình thường Triệu Phùng Thanh rất thích cười, nhưng mặt mũi của cô quá ư xinh đẹp, trong nụ cười luôn có đôi chút quyến rũ. Ban nãy lúc cô nhìn điện thoại, gió xuân lướt qua mặt, nét dịu dàng trong mắt đã làm nhạt đi vẻ lả lơi quyến rũ.

Vào khoảnh khắc đó, chị họ chỉ nhìn thấy một cô gái nhỏ đáng yêu thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Triệu Phùng Thanh Lớp 12.7

Kỳ nghỉ đông của khối 12 rất ngắn. Chơi chưa được mấy ngày thì đã khai giảng trước hạn.

Tường Phù Lị và Viên Táo xin nghỉ phép hai ngày.

Vào ngày đầu tiên khai giảng, Triệu Phùng Thanh không thể chờ đợi mà muốn qua lớp 12.2 để nhìn Giang Tấn.

Nhiều Từ nhìn không lọt mắt, cậu ta ném bài tập kỳ đông đến trước mặt cô, nói, “Bà chưa làm bài tập phải không, tôi chép hết rồi. Buổi trưa giáo viên đến thu, chép nhanh đi.”

“Tiết sau tôi hần chép.” Cô bỏ vở bài tập của cậu ta xuống dưới sách ngữ văn, sau đó, đeo mắt kính lên.

Nhiều Từ càng khó chịu, cậu nhìn không lọt cái bộ dáng hèn mọn này của cô, “Bà đi đâu đấy? Cái thẳng mặt lơ ngơ tí trên cao đó căn bản là coi khinh

bà đây.”

“Thế thì làm sao?” Tình yêu nào có công bằng.

Nhiều Từ bực bội mà lại không biết phát tác thế nào, chỉ có thể ra ngoài hút thuốc.

Triệu Phùng Thanh đi qua lớp 12.2, đứng ở vị trí quan sát có điều kiện tốt nhất.

Giang Tấn không ngồi tại chỗ của mình, mà dịch ghế sang ngồi cạnh một nữ sinh khác.

Triệu Phùng Thanh đẩy đẩy gọng kính.

Giang Tấn và cô gái kia cách nhau nửa thước.

Hai người đang cúi đầu.

Cô gái viết gì đó trên quyển vở.

Ngón trỏ của hắn đặt nơi mép sách, nói gì đó với cô gái.

Triệu Phùng Thanh thu nụ cười lại. Đây coi như là trao đổi học thuật đi, có câu hỏi không hiểu thì nhờ bạn học có thành tích tốt chỉ cho, rất bình thường.

Lúc này, xung quanh có khá học sinh để lộ ra bộ mặt có kịch vui để xem.

Triệu Phùng Thanh tất nhiên sẽ không để ý đến họ, nhìn xong vụ trao đổi học thuật của Giang Tấn và nữ sinh kia, cô liền quay về chép bài tập.

Cô nghĩ, ngay cả loại học sinh kém như bọn cô cũng có trao đổi bài tập, Giang Tấn giúp nữ sinh khác giải một đề bài thi có gì mà kỳ lạ.

—

Hai ngày trôi qua, Trương Phù Lị và Viên Táo đi học lại.

Một kỳ nghỉ đông không gặp, Trương Phù Lị gầy đi không ít. Gương mặt vốn mượt mà ngọt ngào, giờ đã lộ ra cái cảm nhòn nhon.

Triệu Phùng Thanh hỏi chuyện sau vụ quán Bach, Trương Phù Lị không tỏ thái độ gì, “Cảnh sát đang điều tra, tạm thời chưa tra đến chỗ Viên Táo. Nhóm người kia thì tao đã bỏ tiền ra giải quyết rồi.”

Triệu Phùng Thanh bóp mặt của Trương Phù Lị, “Đừng có lo lắng vô ích nữa, thuận theo tự nhiên đi.”

Nhóm bọn họ đã hơn nửa tháng rồi không tụ tập, buổi trưa cùng nhau đi ăn bữa cơm.

Trương Phù Lị sợ tai vách mạch rừng, đặt một phòng bao kín đáo.

Đối với tương lai của Viên Táo, Đại Hồ bày ra sự lạc quan ngây ngô hồn nhiên, “Tụi mày đừng có lo lắng, cảnh sát nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Viên Táo lại không làm người khác bị thương, chính nó còn bị đánh, nói cách khác, nó còn là người bị hại nữa kia.”

Viên Táo lộ ra vẻ lúng túng. Sau khi xảy ra chuyện, con người cậu ta trầm lặng đi khá nhiều, lúc thường đều chỉ nghe người khác nói chuyện, bản thân yên tĩnh đến mức như không tồn tại.

Triệu Phùng Thanh thấy đáng về đó của cậu ta, tâm tình phức tạp. Đời người, thỉnh thoảng sẽ đi làm đường lạc lối, thời thiếu niên ngông cuồng thì càng khỏi phải nói.

“Viên Táo,” Cô hút một hơi thuốc, “Bớt qua lại với cái đám gọi là Thăng Ca đi.”

“Cậu ta sẽ không tìm bọn kia nữa đâu.” Trương Phù Lị nghiêm mặt, “Chuyện qua rồi thì bỏ đi, nếu như cảnh sát không tìm đến thì cứ xem như là không biết gì hết.”

“Nè.” Nhiều Từ gõ gõ bàn, đề thấp tiếng nói, “Chuyện này, mọi người đừng có kể ra. Đánh lộn theo băng mà còn đổ máu, phiền phức lắm đó.”

Mọi người gật đầu nhận lời.

Triệu Phùng Thanh ngậm thuốc, đôi mắt ma quỷ quét về phía Viên Táo.

Viên Táo ngẩng đầu lên, nhìn lại Nhiều Từ, “Được, tao thề.”

“Cái đó khỏi cần. Tao chỉ nhắc nhở mày thôi, biết lợi và hại là được.” Nhiều Từ cười, “Hy vọng mọi chuyện đều thuận lợi, bình bình an an.”

Thế nhưng, mấy ngày sau, cảnh sát vẫn tìm đến.

Sau tiết thứ hai, Viên Táo bị đưa đi.

Tường Phù Li muốn đuổi theo cậu ta, Triệu Phùng Thanh một phát ngăn lại, “Đừng kích động.”

“Cậu ta xong rồi...” Tường Phù Li suýt nữa mất khống chế.

“Chị Li.” Nhiều Từ tiến lại gần, “Đừng khiến mình bị cuốn vào đó.”

Tường Phù Li cắn cắn răng, dựa vào bên mình Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh nhìn bóng lưng hơi khom của Viên Táo ở xa xa, trong lòng hiểu rõ, chuyến đi này, cậu ta và cuộc thi cuối cấp không có duyên phận với nhau rồi.

Tình hình của Viên Táo ở đồn cảnh sát không tốt lắm. Vết thương cũ của cậu ta chưa lành, áp lực tâm lý lại nặng nề. Tình trạng cứ dờ dờ ương ương. Cậu ta ở đồn cảnh sát ở đến phát sợ, thế là nói thật mong được khoan hồng.

Nhưng khi đã khai Thắng Ca ra rồi, Viên Táo cũng không tránh được phiền phức. Đám người của Thắng Ca là côn đồ thật thụ, chắc chắn sẽ báo thù.

Nhưng khi cân nhắc thiệt hơn, vẫn là ra khỏi đồn cảnh sát trước mới là quan trọng nhất.

Tường Phù Li là người có mạng lưới quan hệ phức tạp nhất trong đám này. Cô nàng chạy đôn chạy đáo khắp nơi để khơi thông quan hệ, những mối quan hệ nào có thể nhờ vả được, cô đều nhờ hết.

Chuyện của quán Bach, Viên Táo không phải chủ mưu, hơn nữa cậu ta đích thật không làm ai bị thương.

Bị tạm giữ 10 ngày, phạt một ngàn đồng. Cuối cùng cậu ta cũng được ra ngoài.

Áp lực tinh thần trong thời gian dài, khiến cậu ta không cách nào đối mặt với trường lớp nữa, chỉ có thể xin nghỉ phép ở nhà nghỉ ngơi.

Chuyện của Viên Táo khiến cho trường học rơi vào tình trạng nhạy cảm. Những học sinh có quan hệ hơi thân với Viên Táo đều bị đưa đến phòng giám hiệu hỏi chuyện.

Nhưng mà, ai cũng nói là không biết.

Thầy tổng giám thị giận dữ trừng mắt, “Các anh chị có từng nghĩ cho tương lai của mình chưa? Che giấu học sinh gây sự, còn cảm thấy mình rất trọng nghĩa khí có phải không! Cái đám nít ranh như mấy anh chị có phân biệt được cái gì gọi là nghĩa khí không? Nghĩa khí là sức mạnh đoàn kết tiến về phía trước, không phải cái kiểu biết mà không báo, giấu giếm thầy cô!”

Nam sinh Giáp khẽ run rẩy một chút, sắc mặt trắng bệch, hiện vẻ tranh đấu.

Thầy tổng giám thị kinh nghiệm phong phú liếc mắt liền biết kẻ hồ là ai.

Thế là, thầy hỏi chuyện riêng từng người một.

Lúc đến phiên Triệu Phùng Thanh, thầy tổng giám thị nghiêm mặt, “Lớp, họ tên.”

“Triệu Phùng Thanh lớp 12.7.”

“Ừm, lâu rồi không gặp nhì.” Cô nữ sinh này, ông hò hét đến chai lì luôn rồi. Vừa cố chấp lại nổi loạn. Nhưng điều vui mừng là, hôm nay tóc tai của con bé rất yên phận, là màu đen.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại một chút, rất lâu rồi à? Ừm... Hình như từ ngày cô thích Giang Tấn ở trong phòng làm việc này, thì không còn bị giáo huấn nữa.

Ừ, hơn năm tháng rồi, đúng là rất lâu.

“Chuyện của em Viên Táo lớp 12.6, em biết được bao nhiêu.”

“Một phần mười, là phần mà toàn bộ học sinh trong trường đều biết.”

Thầy tổng giám thị không ôm hy vọng với cuộc nói chuyện này, chưa nói được bao câu ông đã cho cô ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Triệu Phùng Thanh nhìn thấy nam sinh Giáp đứng ở hành lang, vẻ mặt do dự.

Cô nhún miệng cười, “Đến ông rồi.”

Nam sinh Giáp gật đầu. Lúc đi lướt qua vai, cậu ta nói, “Tôi sẽ không nói ra.”

“Ừm.”

Còn về việc có thể tin hay không, thì cô không biết được.

Sau khi nói chuyện, tạm thời sóng yên bề lặng.

Trung tuần tháng ba, trường trung học A nhận được thông báo của thành phố, tổ chức cho học sinh cùng giáo viên toàn trường đi xem một bộ phim tri on và truyền cảm hứng.

Học sinh khối 12 được xếp vào chiều thứ sáu.

Đại Hồ nghe tên bộ phim đó liền cảm thấy không hứng thú, kéo dài giọng nói, “Chị Lị, chi bằng chúng ta ra ngoài chơi đi.”

Tường Phù Lị lắc đầu, “Chế không đi đâu, đưa Viên Táo đi thay thuốc rồi.”

“Ồ.” Đại Hồ quay đầu, “Vậy còn Thanh Nhi thì sao?”

“Tôi đi xem phim.”

“Hả?”

Không chỉ Đại Hồ ngạc nhiên, ngay cả Tường Phù Lị cũng kinh ngạc, “Bộ phim này hay không?”

Triệu Phùng Thanh cười, “Ai mà biết.”

Phim hay hay không không phải là điểm quan trọng, quan trọng là đi xem cùng ai. Tỷ dụ có thể ngồi chung với Giang Tấn, người rác rến thì cũng thấy thơm.

Vé xem phim lần này là trường học phát ra đồng loạt, vé phát tới tay học sinh, khá nhiều đã bị đổi qua đổi lại.

Triệu Phùng Thanh tìm một bạn học, nhanh gọn dứt khoát hỏi đối phương có thể kiếm được tám vé kế bên số ghế của Giang Tấn không.

Cậu nam sinh cười khềnh khềch, “Cậu thật sự thích cậu ta à?”

“Ừm.” Câu hỏi này, cô không tránh né.

Cậu nam sinh sững người một hồi, ngạc nhiên với sự thẳng thắn của cô, sau đó lại hi hi cười thành tiếng, “Chuyện này không thành vấn đề, mấy đứa lớp 12.2 tôi quen hơn phân nửa, nhất định đổi được cho cậu. Chỉ là...” Ánh mắt của cậu ta lóe lên một chút, lại hi hi nói, “Cho tôi chút ngon ngọt là được.”

Ánh mắt của cậu ta, Triệu Phùng Thanh hết sức quen thuộc. Tà dám lại bản thù.

Nam sinh chu miệng lên, chỉ chỉ vào má trái của mình, “Ồ đây, hôn một cái là được.”

Cô cười lạnh một tiếng, xoay người rời khỏi. Cô đợi trao nộ hôn đầu cho Giang Tấn.

Đường này không thông, vậy thì tìm cách khác. Đám bạn bè ăn chơi của cô nhiều như thế, đổi một tờ vé là việc cón con. Cuối cùng, nam sinh ngồi kế Giang Tấn ra cái giá 50 đồng, đem vé của mình đổi cho cô.

Triệu Phùng Thanh nhìn tờ vé số ghế 6 hàng thứ 7, cười không ngừng được.

Xem phim cùng với Giang Tấn đó nha... Chỉ mới tưởng tượng thôi cũng khiến cô vui đến nở hoa rồi.

Ngồi kế bên nhau, cô và hấn dựa gần vào nhau đến thế.

Khoảng cách chắc chỉ nửa thước thôi.

Nếu như cô giữ chút trò vật, nói không chừng còn có thể chạm được vào hấn.

Tối thứ năm, Triệu Phùng Thanh cẩn thận bỏ vé xem phim vào trong bóp tiền, sau đó vui vẻ đến lăn tròn trên giường. Ánh sáng lay động trong đôi mắt, là tình cảm thiếu nữ trong sáng hồn nhiên nhất của cô.

Sau đó cô nhớ đến một chuyện lớn, vội vàng xuống giường lục tủ áo.

Sau khi thử quần áo hết mấy lượt, cô chuyển mắt nhìn bản thân mình trong gương.

Ôm quá.

Phần ngực chẳng có bao nhiêu thịt. Ngày mai phải nhét hai miếng lót dày dày vào, độn to lên một chút.

Cô vỗ vỗ phần mông, cũng ôm.

Nhờ như Giang Tấn thích kiểu đầy đặn thì thế nào đây.

Triệu Phùng Thanh giăng co đủ hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đã chọn được bộ quần áo mặc vào ngày mai.

Tổng thể dùng màu tối làm chủ đạo, để khiến cho mình xinh xắn hơn, cô thêm vào khăn quàng màu hồng và dây chuyền dạng dài, lại trang điểm theo tông hồng nhạt hoa anh đào.

Cuối cùng cô hun “chụt” một cái với tấm gương.

“Ngủ ngon, bạn Giang.”

—

Ngày hôm sau, ăn xong bữa trưa, Triệu Phùng Thanh liền chạy thẳng đến rạp chiếu phim.

Nhiều Từ muốn cản nhưng không thành công.

Đại Hồ lẩm bẩm, “Làm quái gì mà con gái khi yêu giống như bị trúng tà vậy.”

Nhiều Từ cau mày, “Trừ Thanh Nhi ra còn ai nữa?”

“Chị Lị đó.” Đại Hồ vịn môi về phía chỗ ngồi trống không của Tường Phù Lị, “Không thấy cái bộ đáng chán chường sa sút của chị ấy dạo gần đây à.”

“Không hiểu nổi.” Nhiều Từ khoác lên vai Đại Hồ, “Đi, đi KTV rong đi.”

Mấy người bạn học cứ thế mà tản ra.

Sau khi đến rạp chiếu phim, Triệu Phùng Thanh liên lạc với cậu nam sinh đối vé, hỏi cậu ta Giang Tấn có thật sự đến không.

Xưa nay cô thích ăn mặc trung tính, hôm nay vì Giang Tấn mới chọn bộ váy ngắn.

Xinh đẹp để cho Giang Tấn ngắm, đó là cam tâm tình nguyện. Nếu như chỉ để những người khác nhìn no mắt thì cô chẳng muốn.

Cậu nam sinh cho cô một đáp án khẳng định.

Nghe thế, cô mỉm cười vào phòng vệ sinh thay quần áo, rồi lại trang điểm.

Lúc vào phòng chiếu, cách giờ mở màn còn khoảng 10 phút, lục lục tục tục có học sinh tiến vào.

Triệu Phùng Thanh bước lên bậc thang, đi về dãy thứ bảy.

Dọc đường, khá nhiều nam sinh bên cạnh nhìn cô chăm chăm.

Giang Tấn ngồi tại chỗ, tay trái nghiêng nghiêng đỡ lấy đầu, tay phải ấn trên phím điện thoại.

Vị trí trước sau trái phải của hắn, vẫn chưa có học sinh vào ngồi.

Khi Triệu Phùng Thanh cách hắn 3, 4 mét, hắn tắt màn hình di động.

“Bạn Giang.”

Hắn không nhúc nhích, chỉ là buông mắt khẽ dịch chuyển ánh nhìn.

Đập vào trong mí mắt, là một đôi chân đẹp.

Trắng, dài, và thẳng.

Chương 6: Tôi Thích Cậu

Ánh mắt Giang Tấn chỉ dừng lại trên đôi chân dài trắng thon kia được mấy giây, sau đó liền quay về với chiếc điện thoại của mình.

Triệu Phùng Thanh cười khanh khách rồi ngồi xuống cạnh hắn.

Cô dè dặt ngắm nhìn một bên sườn mặt kia, từ trán xuống đến cằm, cuối cùng dồn hết sự chú ý tập trung vào cặp lông mi vừa dài lại hơi vênh lên kia.

Cô chớp mắt mấy cái, thăm tán thưởng gương mặt đẹp như ngọc mài này.

Cô chưa từng ngắm hân ở khoảng cách gần thế này. Cảnh tượng hiện giờ khiến cô như mở cò trong bụng.

Chỉ là, khi Giang Tấn nhìn cô thì trong mắt toàn là tuyết trắng.

Triệu Phùng Thanh nhìn lóp tuyết lạnh trong đôi mắt kia, liền nở nụ cười, “Bạn học Giang, cậu còn nhớ tôi không?”

“Cút.” Giọng nói lạnh nhạt.

Cô hài lòng, “Xem ra cậu vẫn nhớ tôi rồi.”

Hắn lạnh lùng quay sang nhìn lên màn hình lớn.

Quần chúng bốn phía vây xem khê xì xào bàn tán.

Các ghế xung quanh Giang Tấn, ngoại trừ Triệu Phùng Thanh vừa ngồi xuống thì không còn ai cả. Từ góc độ của các bạn học nhìn qua, chỉ cảm thấy có một tấm bình phong vô hình, bao quanh hai người trong đó.

Ở trường cao trung A này, không ai dám quang minh chính đại yêu sớm thế này, ngoại trừ Triệu Phùng Thanh.

Có mấy nữ sinh rất hâm mộ sự can đảm này của cô. Mặc dù lúc nào Giang Tấn cũng tỏ thái độ chán ghét, nhưng sau này trong ký ức thanh xuân của hắn, cô nhất định sẽ chiếm một phần. Ở tầm tuổi này phần lớn mỗi tình đơn phương sẽ giấu trong lòng ba mươi rồi năm mươi năm, đợi đến khi đóa hoa kia héo dần trong dòng nước của thời gian, thì người đã từng chứng kiến khoảnh khắc nó nở rộ cũng chỉ có mình bạn.

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng sự dũng cảm chống lại tảng núi băng đó, thì không phải ai cũng có.

“Bạn học Giang, tôi đã nói với cậu chưa nhi. . .” Triệu Phùng Thanh nghiêng người về phía hắn, hơi thở khê phả vào sườn mặt trái, chất giọng cuốn hút, cô cố hạ thấp tông giọng nói: “Tôi thích cậu.”

Hơi lạnh quanh thân Giang Tấn bắt đầu phả ra.

“Này.” Một nam sinh ngồi cách đó vài hàng quay đầu lại nhắc, “Triệu Phùng Thanh, nội quy trường học là cấm yêu sớm.”

Cô lạnh lùng nói, “Tôi đã qua sinh nhật mười tám lâu rồi.”

Cậu bạn kia cười quái dị, chỉ chỉ về phía sau, “Có giáo viên đang đứng bên kia nhìn hai người này giờ đây.”

Nghe vậy, cô liền quay sang nhìn.

Chủ nhiệm lớp 12_2 đang bắn ánh mắt hình viên đạn về phía bọn họ.

Cô cười hi hi, “Bạn học Giang, chúng ta cùng nhau xem phim nhé.”

Giang Tấn ngoại trừ nói câu “Cút” vừa nãy, thì không nói thêm gì với cô nữa.

Triệu Phùng Thanh vốn lo rằng hắn sẽ rũ áo bỏ đi, may mà hắn không làm vậy.

Hai người bình yên xem hết bộ phim chân thiện mỹ này.

Kết quả này khiến cô thỏa mãn không thôi, ý cười hiện rõ trên mặt, nhìn cảnh vật xung quanh cũng cảm thấy tươi đẹp hơn hẳn. Hôm nay là ngày kỷ niệm tình yêu đơn phương của cô. Cô và hắn đã vai sóng vai, cùng nhau xem phim.

Dù nội dung bộ phim có tệ nhạt cỡ nào, nhưng người trong lòng cô lại đẹp nhất thế gian này.

Bộ phim vừa chấm dứt, Giang Tấn liền đứng dậy bỏ của chạy lấy người. Chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lùng.

“Bạn học Giang, tạm biệt.” Triệu Phùng Thanh cười vẫy tay với hắn.

Thế này cô cũng hài lòng lắm rồi.

Triệu Phùng Thanh đi ra khỏi phòng chiếu phim, thoải mái mà vận động người.

Giờ đang là cuối đông, trời âm u nhiều mây.

Cô cầm chiếc áo khoác, chuẩn bị mặc đồ rồi về nhà.

Bỗng từ xa có người vừa gọi tên cô, khiến cô ngừng bước. “Thanh Nhi!”

Cô theo tiếng mà quay lại nhìn.

Viên Táo đang đứng trên cầu thang rạp chiếu phim, vẫy vẫy tay với cô.

Cô quán khăn len qua cổ, nhắc chân bước xuống.

Viên Táo nhìn chăm chăm đôi chân thon dài của cô, đợi đến khi cô tới gần, mới nhìn lên mặt cô, “Bà không lạnh sao?” Hôm nay nhiệt độ ngoài trời là mười ba độ C.

“Cũng tạm.” Ánh mắt Giang Tấn cũng đủ thiêu cháy đôi chân này của cô rồi. Cô còn mong chờ trong phòng chiếu phim tối đen, Giang Tấn sẽ nổi tà ý, ăn đậu hũ của cô ấy chứ, haha

Tiếc là hắn thật sự rất quân tử. Đã khiến cô phải thất vọng rồi.

Cô cố ý chọn chiếc váy không thể ngắn hơn nữa, là vì muốn hắn chiếm tiện nghi của mình. Cô không khỏi hoài nghi, hắn ham học như vậy, thì có hiểu gì về chuyện nam nữ không đây.

“Lạnh xông lên từ chân, đừng để chân lạnh.” Viên Táo tiến tới, chặn lại những ánh mắt đang soi mói cô của những gã đàn ông khác.

“Sao ông lại tới đây?” Cô nhớ chiều nay Viên Táo sẽ cùng Trương Phù Lị đi thay thuốc.

“Ra ngoài mua chút thịt, vừa đúng lúc đi ngang qua.” Viên Táo không dám nói, không phải đúng lúc mà vì cô thật sự rất đặc biệt. Hắn vừa đi ngang rạp chiếu phim, ngẩng đầu lên đã nhận ra cô ngay. Gương mặt xinh đẹp đã dễ nhìn rồi, lại còn ăn mặc thế này nữa, khiến đám đàn ông mắt sáng rực không rời mắt nổi.

“Lị Lị đâu?”

“Ở nhà.”

“Ừ.” Lúc này, ánh mắt cô vừa đúng lúc nhìn thấy mấy gã kia, cả lũ đang nhìn chăm chăm vào cô. Gã nào gã nấy mặt mày dâm dăng.

Đôi mắt đẹp kia liền lạnh hẳn.

Viên Táo nhìn theo ánh mắt cô, liền quay đầu lại.

Sau đó, da đầu hắn khẽ run lên.

Cả lũ đang đứng cách đó không xa, chính là Thắng ca và tay chân của gã.

Từ khi Thắng ca được thả ra, ngày nào Viên Táo cũng lo lắng đề phòng, hắn sợ bị trả thù. Không ngờ, thật sự đã có ngày này.

Triệu Phùng Thanh nhận ra vẻ mặt Viên Táo bỗng biến sắc liền hỏi: “Ông quen lũ đó à?”

Thắng ca nhìn Triệu Phùng Thanh với ánh mắt không có ý tốt, khiến trong lòng Viên Táo có linh cảm mãnh liệt. Hắn vốn có dự định cắt đứt hoàn toàn với Thắng ca, nhưng trong chớp mắt đó, ý định đã thay đổi. Tương lai của hắn đã bị hủy, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thể kéo bạn bè mình xuống nước chung. “Bạn cũ thôi, tôi ra chào bọn họ một câu.”

“Ừ.” Triệu Phùng Thanh liếc mắt một cái là biết, đám người kia cũng không phải hạng tốt lành gì, vì thế còn nói thêm, “Đừng qua lại với đám lưu manh đó.”

“Biết rồi.”

“Tôi về trước.” Cô ghé tòm đám người của gã Thắng ca kia, hai tay đút vào túi áo khoác rồi xoay người rời đi.

“Ừ.” Viên Táo nói xong liền từ từ đi về phía lũ Thắng ca.

Thắng ca không thèm nhìn Viên Táo, ánh mắt luôn dán chặt vào người Triệu Phùng Thanh.

Tận đến khi Viên Táo đứng chắn trước mặt hắn.

Đầu tiên Viên Táo nói mình bị bắt vào đồn cảnh sát, sau khi bị tra tấn bức cung mới dám khai. Sau đó nữa, hắn ám chỉ Triệu Phùng Thanh là bạn của hắn, hy vọng Thắng ca sẽ nể mặt hắn mà tha cho cô.

“Đầu có.” Nghe xong lời Viên Táo nói, Thắng ca cười tựa như không mà nói, “Ngày mai đi uống một chén đi, hai ta vẫn là anh em tốt.”

“Cám ơn Thắng ca.” Viên Táo cười nịnh nọt, “VẬY em đi trước.”

Đội Viên Táo đi xa, tên lưu manh người gầy đứng cạnh lên tiếng bất mãn, “Thắng ca, anh tha cho nó thế à? Chính nó hại chúng ta bị bắt mất hai người anh em”

“Cứ từ từ xử lý nó.” Thắng ca xoa xoa cằm, “Giờ thì tao cảm thấy hứng thú với con nhóc kia hơn.”

Mấy tên lưu manh đứng xung quanh liền hiểu mà nở nụ cười xấu xa.

“Thắng ca.” Tên ốm nói: “Anh không thích kiểu quyền rũ đó mà.”

“Khi ốm, mày chả hiểu gì cả.” Một tên béo khác đập vào người Khi ốm một cái, “Đừng nhìn mặt con bé đó, nhìn chân nó kia kìa, tao có thể chơi nó một năm”

Đám người bật cười ha ha.

Tên béo cũng tiện thể vuốt mông ngựa, “Đương nhiên, Thắng ca là người chơi trước.”

“Theo dõi chặt con bé đó cho tao, tìm cơ hội thì chơi nó.” Trong mắt Thắng ca lộ ra vẻ hung dữ, “Nếu nó ngon, sau này sẽ thưởng cho chúng mày.”

“Cám ơn Thắng ca.”

Ngần đội vạn đội, cuối cùng Thắng ca cũng có cơ hội bắt gặp Triệu Phùng Thanh đi một mình.

Con đường Triệu Phùng Thanh tan học về nhà rất đông, đêm khuya muộn thế nào cũng luôn có người qua lại. Hôm đó sau buổi tự học về muộn, cô liền rẽ qua một cửa hàng trong con ngõ nhỏ, mua một đôi pin.

Vừa đi ra khỏi cửa đã bị người ta chặn lại.

Cô vừa ngẩng lên đã thấy Thắng ca. Nhìn gương mặt dữ tợn kia của gã, cô nghĩ, đây mới chính là cận bã của xã hội.

Thắng ca đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Hôm nay cô mặc quần bò, đôi chân hoàn mỹ đang bó sát trong đó.

“Hê hê, em gái đi một mình à?” Thắng ca vừa nói chuyện đã để lộ ý đồ của mình.

Triệu Phùng Thanh cảnh giác lui về sau một bước, rồi quay lại nhìn ông chủ quán.

Thật bất hạnh, ông chủ kia liền đóng vội cửa lại, nói rõ là không muốn gây chuyện.

Trước mặt cô có sáu tên, cô không nghĩ rằng mình có thể toàn thân rời khỏi đây. Vì vậy ngay sau đó, cô liền nở nụ cười, “Không biết sao đại ca lại đột nhiên xuất hiện ở đây thế này?”

Trong bóng tối mờ ảo, dưới ánh đèn đường nụ cười của cô như xua tan sự u ám của màn đêm, quyền rũ đến mức Thắng ca cũng tròn mắt mà nhìn.

Tên mập bên cạnh lớn tiếng hăm dọa, “Thắng ca cũng chưa nghe thấy bao giờ à?”

Triệu Phùng Thanh lập tức nhớ ra, chuyện của Viên Táo hình như là do tên Thắng ca này gây ra. Cô cười giả lả, “Ha ha, Thắng ca à, em nghe nói hình như vùng này đều là địa bàn của anh cả?”

Thắng ca không ngờ cô lại quay qua bắt chuyện với gã, trong lòng vui mừng không thôi. Gã háng giọng một cái, “Địa bàn thì hơi quá, nhưng mấy anh em ở đây đều quen nhau cả.”

Triệu Phùng Thanh chủ động bước lên trước, đưa tay ra chào, “Hân hạnh được gặp anh.”

Thắng ca hài lòng nhếch miệng lên cười, sau khi chạm vào bàn tay non mềm của cô, gã đột nhiên kéo cô ngã vào lòng mình, hơi thở dồn dập: “Anh rất thích những người đẹp thông minh.”

Cô cong môi khẽ cười, trong mắt có chút trào phúng xoẹt qua.

Thắng ca nâng cằm cô lên, mau chóng muốn hôn lên môi cô.

Cô cố chịu đựng ghê tởm, mau chóng lấy tay che miệng mình, “Hôm nay gió ngoài đường thổi mạnh quá, môi em cũng khô hết rồi.”

Nghe vậy, Thắng ca cười tươi hơn nữa, hấn nheo nheo cái má cô, giọng khàn khàn, “Làn da này không phải trơn mượt lắm rồi sao?”

Triệu Phùng Thanh đang định nói thêm gì nữa, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng chửi thề từ nơi xa truyền tới.

Giọng nói rất khê.

Nhưng cô có thể nhận ra ngay lập tức thanh âm ấy.

Là người trong lòng cô.

Một giây đó, Triệu Phùng Thanh nở nụ cười thật sự. Cô vội vàng dùng sức thoát khỏi cái ôm của Thắng ca, ngẩng đầu nhìn qua.

Giang Tấn đang thân nhiên đứng ngoài ngõ. Cả người hấn chìm trong bóng tối, nên không thể nhìn rõ cảm xúc trên gương mặt ấy.

Lúc này Triệu Phùng Thanh đang ảo tưởng hấn xuất hiện là vì muốn cứu cô.

Nhưng ngay giây tiếp theo, hấn liền xoay người bỏ đi.

“Bạn học Giang.” Triệu Phùng Thanh cuống quýt gào lên.

“Là thằng nào?” Cả đám Thắng ca quay đầu lại nhìn.

Giang Tấn coi như chuyện chẳng liên quan gì đến bản thân, tiếp tục đi đường của mình.

Triệu Phùng Thanh dừng lời, quay đầu nhìn về phía Thắng ca. “Người qua đường Giáp thôi.”

Vừa rồi cô quả thật quá lỗ mãng. Cô chờ mong Giang Tấn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng trong cảnh một chọi sáu thế này thì sao hấn có thể thắng được.

Chỉ là. . .

Hấn không có phần thắng, thì cô lại càng không.

Nhưng sao hấn có thể để cô một mình ở đây. . .

Cô. . . sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khả Năng Chiến Đấu Tầm 50%, Rẻ Rách

Bóng dáng Giang Tấn dần biến mất trong màn đêm u ám.

Triệu Phùng Thanh có cảm giác lớp sương mù dày đặc đen xì kia như muốn quấn chặt lấy người cô.

Bên cạnh là tiếng cười dâm dăng của Thắng ca, khiến cô cảm thấy thật sợ hãi. Cô mặc váy ngắn quyền rũ Giang Tấn, là vì cô thích hấn. Nếu như là một người đàn ông khác, thì đây chính là ác mộng.

Tay Thắng ca nắm lấy tay cô, “Đi, chúng ta đi uống vài chén.”

Thấy vẻ mặt cô dờ dẩn, gã liền kéo cô nhào vào trong lòng mình, rồi véo vào eo cô một cái, “Là lỗi của anh, giờ đã mấy giờ rồi, phải đi ngủ mới đúng chứ.”

Triệu Phùng Thanh cố gắng nở nụ cười, “Ồ, giờ mới có mấy giờ chứ? Em còn muốn tới quán bar quẩy một trận nữa.”

“Phải giữ chút sức cho anh chứ.” Thắng ca cúi đầu xuống, mở miệng liền thốt những lời tanh tưởi, “Chúng ta còn phải quẩy trên giường nữa chứ.”

Thiếu chút nữa cô muốn nôn hết cả ra. Cố gắng lắm mới nhìn con non khan vừa đến miệng xuống, rồi cười mà đẩy Thắng ca ra.

Thắng ca tưởng cô đang đùa giỡn, nên giả vờ phối hợp theo động tác của cô mà lùi lại hai bước.

Thừa dịp lúc gã thả lỏng tay, Triệu Phùng Thanh liền xoay người nhanh chóng chạy ra đầu ngõ. Vừa chạy vừa kêu gào: “Cứu mạng với!”

“Mẹ nó!” Đám người Thắng ca hơi ngỡ ngàng, rồi lập tức chạy đuổi theo cô.

Trong tất cả các hạng mục thi đấu Triệu Phùng Thanh giỏi nhất ở hạng mục chạy bền. Nhưng hôm nay cô đi giày cao gót, nên chạy chưa được vài bước đã bị Khi ồm tóm lấy.

Sau đó, cả đám lưu manh quây xung quanh cô.

“Dám đùa tao à?” Thắng ca cười dữ tợn, “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Triệu Phùng Thanh lạnh mặt, dù sao giờ cô cũng không thể giả đồ nịnh nọt gã nữa, cô nhổ nước bọt vào mặt gã, “Ghê tởm.”

“Cảm thấy ghê tởm sao?” Thắng ca vỗ vỗ mặt cô, “Cho em ăn bảo bối của anh sẽ thấy thoải mái ngay ấy mà.”

Cô vuron tay tới định gạt tay gã ra, nhưng lại bị Khi ồm và tên béo một trái một phải giữ chặt.

Tay Khi ồm che chặt miệng cô.

Cô giãy dụa nhưng không thoát nổi.

Thắng ca cầm chiếc áo lông của cô, giật tung sang hai bên.

Vùng xương quai xanh nhanh chóng lộ ra trong không khí.

Thắng ca thấp giọng nói: “Đánh nó bất tỉnh rồi đưa về mau.”

Lúc này, có giọng nói truyền tới từ ngoài đầu ngõ.

“Rốt cuộc là ở đâu? Chúng ta đã đi hai ngõ rồi đấy.” Là giọng nói trong trẻo của một thiếu niên.

“Đêm đen gió lạnh, ngõ sâu thăm thẳm, rất thích hợp để quấy rối.” Là một giọng nam khác cũng rất tự tin.

“Lúc qua ngõ vừa rồi em cũng đã nói thế.”

“Đèn ở ngõ đấy sáng bỏ xừ, có làm chuyện xấu cũng không giấu được.”

Triệu Phùng Thanh muốn kêu cứu, nhưng miệng lại bị bóp rất chặt.

Dưới tình thế cấp bách, cô liền đá loạn vào người Thắng ca.

Có một cú là chính giữa vùng eo của Thắng ca.

Thắng ca rên lên một tiếng, một tay gã hung hăng xoẹt qua mặt cô, “Mày ngoan một chút cho tao!”

Trong con ngõ yên tĩnh, tiếng gào của gã vang ra tận đầu ngõ.

Cuộc trò chuyện của hai cậu thanh niên liền dừng lại.

Chỉ vài giây sau cậu thiếu niên kia thông thả nói, “Em đã nói cái ngõ này tối lắm mà.”

Sau đó, có tiếng bước chân chạy từ xa đến gần.

Người vừa chạy tới là hai cậu thiếu niên tuấn tú chừng mười bốn mười lăm tuổi.

Chạy phía trước là cậu thiếu niên túm tóc mái lên thành một chòm.

Theo ngay phía sau là một cậu mặc chiếc áo khoác màu hồng, bên trong là chiếc áo lông rất hợp với áo khoác. Khi cậu nhìn thấy đám người của Thắng ca đang giữ chặt Triệu Phùng Thanh thì tặc lưỡi chế nhạo, “Đối xử với phụ nữ sao có thể thô lỗ vậy chứ mấy anh.”

“Bớt lo chuyện bao đồng đi.” Mấy tên lưu manh xếp thành một hàng, chặn đường hai thiếu niên.”Nhóc con, mau về nhà uống sữa đi ngủ đi.”

Cậu thiếu niên thất bím rút một điều thuốc ra, sau khi ngậm lên thì thả lỏng hai vai, “Mấy người cùng lên đi, đừng làm tốn thời gian của tôi.”

Đám lưu manh quay sang nhìn nhau, vẻ mặt dữ tợn, đồng loạt tiến lên.

Thiếu niên áo hồng lắc lắc đầu, “Khả năng chiến đấu chỉ tầm 50%, rẻ rách.”

Thấy thiếu niên thất bím quá hung hãn, tên béo và Khi ồm cũng không thể dám giữ Triệu Phùng Thanh nữa mà gia nhập cuộc hỗn chiến kia luôn.

Triệu Phùng Thanh lập tức kéo áo khoác lên, lùi người về sau ba bốn bước.

Mắt Thắng ca tối lại, gã vừa thấy tình thế không ổn, liền lui về phía sau.

“Này?” Thiếu niên áo hồng nhanh chóng cản đường gã, cười tủm tỉm nói: “Anh là đại ca à? Sao có thể lâm trận bỏ chạy thế được.”

Thắng ca hung dữ nói: “Mày là người thuộc băng nào?”

“Thay trời hành đạo.”

“Mày có biết tao là ai không?”

“Không cần biết.” Thiếu niên áo hồng hét lên với thiếu niên thất bím, “Anh Tiểu Hạ, tên này vừa cao vừa to, rất hợp cho anh luyện tập đấy.”

Thiếu niên thất bím rút một ngụm thuốc, rồi tàn nhẫn tung một quyền về phía Thắng ca.

Còn Thiếu niên áo hồng thì đi về phía Triệu Phùng Thanh.

Thấy cậu ta tới gần, cô lại bật chế độ cảnh giác lần hai.

“Chị gái à, đừng sợ.” Thiếu niên áo hồng cười như con thú nhỏ vô hại, cậu cởi áo khoác của mình ra, rồi dịu dàng khoác lên vai cho cô, “Vì tôi không thích nhìn đàn ông bắt nạt phụ nữ.”

Cô khẽ thở một hơi, bên gò má phải có hơi đau, rồi quay sang bên nhìn.

Thắng ca đã nằm yên trên mặt đất rên rỉ. Còn cậu thiếu niên thất bím đang bẻ gãy điều thuốc.

Thấy vậy cô liền nói cảm ơn rồi đem áo khoác trả lại cho cậu áo hồng, liền nhanh chóng bỏ chạy.

Đêm nay đã bị dọa hết hồn rồi, cô cần có thời gian hồi lại đã.

Nhìn bóng lưng cô, cậu thiếu niên áo hồng liền gọi một cuộc điện thoại, “Anh hai à, chị gái này xinh lắm đấy, sao anh không tự ra tay đi.”

“Anh sợ cô ấy đòi lấy thân báo đáp.” Giọng nói của người ở đầu bên kia vẫn lạnh lùng như thế.

Trước khi Triệu Phùng Thanh vào nhà, liền cố ý sửa sang lại quần áo của mình. Sau đó hất tóc che gần hết má phải.

Những chỗ khác đều giống ngày thường.

May mà ba Triệu mẹ Triệu đang đi ăn bên ngoài, chưa về.

Triệu Phùng Thanh vào toilet, tắm rửa đúng 40 phút.

Ngày trước lúc Giang Tấn ngắm nhìn đôi chân mình, cô chỉ cảm thấy ngọt ngào, hận sao hắn không bỏ nhào về phía cô.

Mà đêm nay, cô chỉ cảm thấy nhục nhã không chịu nổi.

Sau cảm giác hồi hộp, cô lại cảm thấy buồn bực vì bóng dáng xa dần của Giang Tấn. Đây là người cô yêu đơn phương, cô có thể vì hắn băng lửa vượt sông, còn hắn khi thấy cô gặp khó khăn thì chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Trong chớp mắt ấy, cô đã từng nghĩ, có phải Giang Tấn thấy cô và Thắng ca liếc mắt đưa tình, cho nên hắn mới hiểu lầm.

Cô cố nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, nhưng cô cũng quên bản thân mình đã nói gì để đối phó với gã. Nói gì làm gì, cô nghĩ mãi cũng nhớ không ra. Chỉ nhớ mang máng hình như gã Thăng ca tóm lẹm đó cổ ôm cô trong vài giây.

Giang Tấn hẳn là đã thấy cảnh ấy...

Nghĩ đến chuyện đó, Triệu Phùng Thanh tắt vòi nước hoa sen, nhanh chóng khoác áo choàng rồi đi vào phòng ngủ.

Cô gửi một tin cho Giang Tấn.

Hỏi hẳn vì sao không cứu cô, còn nói rõ cô chỉ thích một mình hẳn.

Hắn không nhắn lại.

Cô nằm trong chăn, vẫn đợi.

Âm báo tin nhắn vẫn không vang lên.

Triệu Phùng Thanh buồn bã.

Ngày hôm sau, tin tức đầu tiên đã nhanh chóng giúp cô phục hồi trạng thái.

Lũ Thăng ca nửa đêm qua đã bị cảnh sát bắt. Có tin đồn là do một cậu học sinh của Cao trung A báo án.

Người cứu cô là hai cậu nhóc, không phải học sinh Cao trung A. Nếu không với gương mặt của hai cậu chàng đó, nhất định đã lan truyền khắp trường học rồi. Mà ngoại trừ hai người đó, chỉ có Giang Tấn là người biết rõ nhất chuyện tối hôm qua.

Vậy cậu học sinh trong tin đồn ấy, không phải Giang Tấn thì là ai?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, thì nụ cười trên môi Triệu Phùng Thanh bỗng chốc sáng bừng cả lên.

Trong tình huống tỷ lệ thắng cực thấp như vậy, thì báo án với cảnh sát là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Hắn không hề cố ý muốn bỏ cô ở đó.

Chỉ cần biết như thế cô cũng vui rồi.

Sau khi Thăng ca bị bắt, chuyện ẩu đả tại quán bar lại được lên báo lần nữa.

Vụ án này ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của trường Cao trung A, nên hội đồng giáo viên đã ra quyết định đuổi học Viên Táo.

Bà nội Viên sau khi biết tin thì thiếu chút nữa liên ngất đi. Bà chỉ có một đứa cháu là Viên Táo, nên vô cùng tin tưởng cậu ta sẽ chăm chỉ học hành, có tương lai xán lạn. Cuối cùng, tất cả đều mất sạch.

Bốn học sinh tối hôm đó trốn ra tìm Viên Táo cũng bị ghi tội vào học bạ.

Ban lãnh đạo nhà trường vừa biết chuyện này còn mở một buổi họp nhỏ mời phụ huynh của tất cả học sinh có liên quan tới.

Sau khi ba Triệu nhận được thông báo của chủ nhiệm lớp, liền từ chối bữa tiệc xã giao công việc mà vội vàng chạy tới. Mất vừa thấy Triệu Phùng Thanh, con giận của ông liền xông lên đến nỗi, cũng chẳng quan tâm thầy giáo vụ còn đang đứng đây mà cho cô một cái tát.

Vị thầy giáo đứng bên cạnh thấy vậy mà hãi.

Triệu Phùng Thanh cũng không dám tránh, can đảm chịu nhận lỗi.

Ba Triệu đánh con gái xong thì ngay cả ông cũng ngỡ ngàng. Ông nhìn năm đốt ngón tay in trên mặt cô, tay cũng run lên bần bật. Trong giây phút ấy ông bỗng cảm thấy, thời kỳ phản nghịch của con gái ông dài đến đáng sợ. Lúc còn học cấp hai cô rất độc lập quyết đoán, luôn coi trời bằng vung. Khi đó ông còn tự an ủi mình, đây chỉ là tạm thời mà thôi. Nhưng cho đến bây giờ, cô vẫn như thế. Ông cũng không dám tin mình còn có thể uốn nắn con gái quay về đường chính đạo nữa rồi.

Triệu Phùng Thanh vẫn bình tĩnh, cúi đầu xuống. Tuy rằng cô cũng rất bức vì hành động của Viên Táo, nhưng dù nói gì đi nữa, chuyện đi tìm Viên Táo tối hôm ấy là do cô tự nguyện. Cho nên chẳng thể trách ai.

Sau cuộc họp của phụ huynh và ban lãnh đạo nhà trường, cũng không có sự thay đổi nào về quyết định xử phạt bốn học sinh.

Tương Phù Lị vì Viên Táo nên không cảm thấy oan ức.

Mặt khác, hai nam sinh chẳng quen thân gì với Viên Táo kia thì buồn chán không thôi. Sau khi bình tĩnh lại mới nhận ra, giữa tương lai của mình và tình cảm bạn học, thì điều trước có vẻ quan trọng hơn. Mà chuyện đó vốn không liên quan tới hai người bọn họ, chẳng qua là vì một câu của Trương Phù Lị, nên bọn họ mới đi cùng cô. Vậy mà không ngờ, hậu quả lại nghiêm trọng như thế.

Về chuyện trường học có thể chỉ ra chính xác bốn học sinh đi tìm Viên Táo hôm ấy, Đại Hồ cảm thấy thật kỳ lạ. Theo lý thuyết, Viên Táo có chuyện, Đại Hồ hẳn phải là đồng lõa đầu tiên. Thế nhưng lần này thầy giáo không tới tìm hấn hỏi chuyện. Ngược lại là hai nam sinh chẳng mấy thân thiết với Viên Táo thì bị gọi lên.

Sau khi tan học, một đám người tụ tập cùng nhau thảo luận.

Đại Hồ nhìn chăm chăm hai nam sinh Giáp và Ất, “Có phải hai chúng mày khai ra không?”

Hai nam sinh kia đều lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì nhất định là tên bác sĩ kia làm lộ bí mật.” Nhiều Từ ở bên nói, “Chị Lị cũng nói, tên bác sĩ đó ban đầu không định giúp.”

Nam sinh Giáp đột nhiên nhớ ra, tối hôm đó Giang Tấn cũng từng xuất hiện trước cửa phòng khám.

Nhiều Từ hiểu hai nam sinh kia rất ắt hẳn về hành động đêm đó của Trương Phù Lị. Nên hấn cố ý chuyển hướng cơn giận của hai người đó, vì thế liền nói, “Giang Tấn đó trước giờ có thích đâm thọc không?”

Trương Phù Lị vừa nghe, liền lập tức nhảy dựng lên, “Cái đồ con rùa ấy! Nhất định là do hấn mách lẻo.”

Triệu Phùng Thanh phui phui tàn thuốc trong tay, “Cậu ấy mách lẻo thì có lợi gì chứ?”

“Lợi là hấn có thể giữ hình tượng học sinh ngoan trong lòng thầy cô.” Trương Phù Lị giận sôi người, “Ghê tởm vãi.”

“Mày có bằng chứng không?”

“Triệu Phùng Thanh! Bà làm cái quái gì thế.” Đại Hồ ném quả bóng rổ về phía Triệu Phùng Thanh, “Mở miệng ra là bênh nó, bị trúng tà rồi à.”

Triệu Phùng Thanh mau chóng đón lấy quả bóng, nở nụ cười đáp, “Vì tôi thích cậu ấy.”

Lời này vừa nói ra, mọi người chỉ biết quay sang nhìn nhau.

“Thèm vào.” Trương Phù Lị túm tóc cột lên, “Tĩnh lại đi! Hấn ta có thèm nhìn mày cái nào đâu.”

Triệu Phùng Thanh phả một ngụm khói, hơi nheo mắt lại, nhìn tầng cây trên cao. “Thích cậu ấy là chuyện của mình tao.”

Cô thật sự rất hy vọng hấn có thể đáp lại mình. Thế nhưng hấn không thèm phản ứng, vậy thì có sao chứ ?.

Cô thích hấn, vốn đã chẳng liên quan gì đến hấn.

Cô toàn tâm toàn ý thích hấn, là cô tự nguyện.

Chờ Triệu Phùng Thanh đi trước, Trương Phù Lị nghiêng răng nghiêng lợi ném phi tiêu, “Cái tên cứt chó ấy!” Trong giây phút ấy, cô đã hoàn toàn coi Giang Tấn như chiếc bia bắn kia. Giang Tấn có mách lẻo hay không, trời mới biết.

Nhiều Từ nghĩ một lúc rồi nói, “Chị Lị, chị chịu trách nhiệm giữ chân Thanh Nhi.”

Trương Phù Lị im lặng hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hấn hỏi, “Ông muốn làm gì ?.”

“Đập tắt ngao khí của Giang Tấn.” Hấn nở nụ cười gian xảo.

Lúc Nhiều Từ nói những lời này, hấn chưa nghĩ ra kế gì, cho đến khi hấn phát hiện ra một chuyện rất thú vị.

Hóa ra học sinh giỏi cũng biết động lòng xuân.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hai Cô Nàng Đều Đang Trong Giai Đoạn Cuối Của

Bệnh Cổ Chấp Không Thuốc Chữa.

Nhiều Từ vốn cho rằng đám học sinh giỏi đều là lũ mọt sách, thế nên hẳn tính kể mấy ngày nay cũng không biết phải đối phó với Giang Tấn thế nào.

Ý nghĩ vi phạm nội quy trường học vừa xuất hiện trong đầu, đã có một phiếu phản đối quyết liệt. Trường học vừa xảy ra chuyện của Viên Táo, nên đang trong giai đoạn rất căng thẳng. Nếu hẳn gây thêm chuyện nữa, sẽ dẫn tới hậu quả rất nghiêm trọng.

Vì thế, Nhiều Từ bắt đầu theo dõi Giang Tấn trước.

Cuối tuần nào Giang Tấn cũng tới thư viện. Chuyện này đối với đám học sinh giỏi thì chẳng có gì lạ. Điều đáng chú ý hơn là, hẳn ta không đi một mình. Sẽ có một cô gái luôn đứng ở ngã tư đường trước thư viện đợi hẳn, sau đó hai người sống vai cùng vào.

Cô gái kia quay sang trêu đùa Giang Tấn, thỉnh thoảng còn làm trò trước mặt cậu ta.

Thái độ của Giang Tấn tương đối lạnh nhạt, là kiểu núi băng ngàn năm mới chảy được chút nước.

Nhưng nói thế nào, hai người kia cũng vô cùng ăn ý, vô cùng xứng đôi.

Khiến Nhiều Từ vừa nhìn mà nóng máu.

Con nhỏ kia, Nhiều Từ biết mặt, là Tàn Hiểu lớp 12_2, thành tích cũng giống như Giang Tấn. Đại Hồ thích cậu ta, nên đã từng khen ngợi cậu ta rất nhiều trước mặt mọi người. Thành tích tốt, con nhà gia giáo, lại lễ phép, dù sao trong mắt Đại Hồ, cậu ta chính là nữ thần.

Dưới góc độ của con trai mà nói, gương mặt Tàn Hiểu quả thật không tệ lắm, vừa thanh tú dịu dàng lại ngoan ngoãn hiền lành. Là kiểu con gái khác hoàn toàn với Triệu Phùng Thanh.

Chỉ là ý thiên vị đã ăn sâu vào máu Nhiều Từ, nhìn thế nào hẳn cũng thấy Tàn Hiểu không vừa mắt. Hơn nữa lại có quan hệ với tên Giang Tấn kia, trong mắt Nhiều Từ đây chính là một đôi cầu nam nữ.

Nhiều Từ theo dõi hẳn hai tuần liền, phát hiện Tàn Hiểu và Giang Tấn thường hẹn nhau ở thư viện này, bất chấp mưa gió. Hôm ấy mưa gió bão bùng, ngay cả Nhiều Từ còn không muốn ra ngoài, nhưng vì muốn giúp bạn bè mà chững tiếc mạng sống, bắt đắ dĩ lắ hẳn mới bò tới thư viện ngồi chờ.

Cuối cùng, Giang Tấn và Tàn Hiểu cũng xuất hiện.

Hai người đều tự che ô của mình.

Nếu mưa không to thế này, hẳn là rất lãng mạn.

Trong giây phút đó, Nhiều Từ chợt nghĩ ra một kế.

Học sinh kém yếu sớm cũng không phải chuyện gì to tát lắm, trong trường đâu đâu cũng có. Thế nhưng nếu đám học sinh giỏi trong mắt các thầy cô mà chơi trò tình yêu mập mờ, vậy thì có thể khai thác rồi.

Cuối tuần sau đó, hẳn mạng theo máy ảnh đi cùng.

Trên đường đi cũng chụp không ít ảnh. Đại đa số nhìn qua đều rất bình thường. Hai người kia không nắm tay, không ôm vai bá cổ gì. Chỉ là có vài tấm ảnh, nhìn ở góc độ ấy thì lại có suy nghĩ khác.

Nhiều Từ cố ý nhét ảnh vào hộp thư góp ý của trường.

Về chuyện Giang Tấn thường hẹn một nữ sinh đến thư viện, Triệu Phùng Thanh cũng từng nghe qua.

Nhiều Từ không muốn cô buồn lòng, cho nên gạt cô không nói. Thế nhưng nhiều nam sinh khác chẳng ưa gì Giang Tấn, khó có dịp biết nhược điểm của một học sinh giỏi thế này, bọn họ liền nắm lấy cơ hội mà châm chọc hẳn vài câu.

Thỉnh thoảng trước mặt cô, bọn họ cũng quên luôn chẳng thêm che giấu.

Triệu Phùng Thanh nghe chuyện xong, cũng chỉ cười mà cho qua. Giang Tấn không thích cô, là chuyện rõ như ban ngày. Mấy nữ sinh giáp ất bính đĩnh đó, không có lỗi gì cả.

Tình yêu của cô dành cho Giang Tấn, không mong cậu đáp lại. Vì thế khi nhìn thấy Giang Tấn đi cùng cô nữ sinh kia, cô vẫn rất bình tĩnh.

Một tuần sau, Triệu Phùng Thanh tới nhà ông ngoại ăn trưa. Sau khi ăn xong, cô đạp xe đạp về nhà, trên đường về lại bất ngờ gặp Giang Tấn đi cùng một cô gái.

Cô lập tức dừng xe.

Trông Giang Tấn và cô gái kia có vẻ rất thân thiết.

Triệu Phùng Thanh cận không nặng, bình thường cũng lười đeo kính. Cô không nhìn rõ mặt cô gái kia. Ngay cả mặt Giang Tấn cũng hơi mờ, nhưng cô đã sớm khắc sâu bóng dáng hần trong tim.

Sau khi Triệu Phùng Thanh liếc qua cô gái kia, cũng chỉ nhìn chằm chằm vào Giang Tấn.

Mặt hần chưa từng quay về phía cô lấy một lần.

Giang Tấn và cô gái kia cùng sóng vai vào thư viện.

Chiều nay Triệu Phùng Thanh cũng rảnh rỗi, nên cô liền theo bọn họ vào thư viện.

Trước kia cô đến thư viện chỉ mượn mấy quyển sách lung tung, làm mấy chuyện linh tinh chẳng theo quy định tí nào. Hôm nay vì bắt buộc đi nên mới vào.

Nhưng cô không được chỗ nào ngồi gần Giang Tấn.

Giang Tấn và cô gái kia ngồi bàn gần cửa sổ. Chiếc bàn kia có sáu ghế, đã có bốn người ngồi. Hai vị trí còn lại thì ngồi cách nhau. Giang Tấn nói gì đó với cậu nam sinh bên cạnh, sau đó cậu nam sinh liền đổi chỗ với hần ta.

Giang Tấn và cô gái kia ngồi sát bên nhau.

Triệu Phùng Thanh nhìn xung quanh chỗ hần đang ngồi, đều không còn ghế trống nào cả. Vì thế cô liền đến chỗ người ngồi đối diện Giang Tấn, nhìn cậu nam sinh kia nở nụ cười tươi, tươi đến mức như hút hồn đối phương.”Anh đẹp trai, em thích ngồi bên cửa sổ, có thể nhường chỗ này cho em không?”

Giang Tấn cúi đầu quay bút máy trong tay, cũng chẳng thèm để ý tới xung quanh.

Cậu nam sinh kia đẩy mắt kính trên mũi, xấu hổ xếp lại sách vở vào cặp lấp bắp nói “Cậu. . . mời cậu ngồi. . .”

Triệu Phùng Thanh càng cười rục rờ hơn.

Nam sinh kia thấy thế, liền đỏ mặt mà vội vàng bỏ đi.

Cô tự nhiên ngồi xuống ghế, cũng chẳng mang theo cuốn sách nào.

Bên cạnh có hai học sinh vừa nhìn sang, cô còn thần nhiên mà nhướn mày nhìn lại.

Giang Tấn vẫn chưa từng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh chống má ngấm hần, trong lòng thầm tán thưởng ngay cả mái tóc kia cũng rất hợp mắt cô mà. Vừa Sạch sẽ lại gọn gàng.

Cô ngang nhiên nhìn hần như vậy, tất nhiên cô nàng ngồi bên cạnh không thể lờ được.

Giang Tấn cũng biết cô đang ở đây, vì thế hần hoàn toàn không ngẩng đầu lên nhìn cô lấy một cái.

Theo như kết quả Triệu Phùng Thanh quan sát, Giang Tấn và nữ sinh kia tương tác với nhau không nhiều lắm, đề tài thảo luận chủ yếu xoay quanh bài học. Chỉ là nhìn hai người bọn họ cười với nhau rất ân ý, khiến Triệu Phùng Thanh nhìn nhiều cũng thấy chói mắt khó chịu.

Chưa đến hai mươi phút, Triệu Phùng Thanh liền bỏ đi.

Cô phải về nhà gia cố bức tường đồng vách sắt của mình đã, sau đó sẽ tiếp tục tái chiến giang hồ.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, không khí học hành càng ngày càng vội vã.

Viên Tảo chuyển qua nhà Trương Phù Ly. Ý chí của hần hoàn toàn biến mất, nhìn bà nội Viên rửa mặt bằng nước mát khiến hần nhận ra bản thân đã phạm phải lỗi sai không thể tha thứ.

Trương Phù Ly đã sớm được người nhà sắp xếp cho đi du học nước ngoài, nên cô cũng chẳng quan tâm đến chuyện thi đại học lắm. Ngày ngày trôi qua cùng Viên Tảo, cũng khiến cô cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Xác xuất để đám học sinh hư có thể thi đỗ đại học chính quy rất thấp. Đại Hồ đã ở trạng thái muốn buông xuôi mọi thứ, lúc chọn nguyện vọng cũng suy nghĩ đến việc học trường nghề.

Triệu Phùng Thanh nổi tiếng thành tích đội sổ.

Sớm biết có ngày gặp được Giang Tấn thế này, trước kia cô nhất định sẽ cố gắng học tập. Thế nhưng giờ đã quá muộn rồi, cô và hẳn nhất định sẽ không thể học chung một trường đại học.

Nhưng cô sẽ tranh thủ cơ hội ở cùng một thành phố với hẳn.

Với thành tích của Giang Tấn, cô đoán hẳn nhất định sẽ thi vào trường ở thành phố B. Cô liền tìm những trường cao đẳng ở thành phố B, quyết định chọn Học viện nghệ thuật. Điểm trúng tuyển năm vừa rồi của học viện này cũng không cao lắm, vẫn nằm trong phạm vi khả năng của cô.

Triệu Phùng Thanh tính toán một hồi cuối cùng quyết định sẽ nghiêm túc một lần.

Sau khi từ núi Trường Bạch về, cô cũng không nhuộm tóc nữa. Đôi chiếc khuyên tai màu sắc sỡ sáng chói sang một chiếc khuyên nhỏ gọn. Sau đó thì bắt đầu hăng hái chiến đấu trong biển đề thi. Trong lòng cô tự biết khả năng của mình, cho nên cô không nghiên cứu câu hỏi như những học sinh khác. Cô chỉ học thuộc đáp án.

Tương Phù Lị hẹn cô lên bar, Triệu Phùng Thanh đều khéo léo từ chối.

Tương Phù Lị bất lực, “Bà nội của con ơi, học sớm thì không học, đến lúc nước tới chân mới nhảy thì còn làm được gì nữa.” Cô không tin kỳ tích, nhất là trên phương diện học hành.

“Học được câu nào thì hay câu đấy.” Triệu Phùng Thanh lật tập đề trong tay đáp.

Đại Hồ giật mình với sự thay đổi của Triệu Phùng Thanh, còn lên hỏi Tương Phù Lị, có phải Triệu Phùng Thanh bị trúng tà rồi không.

Tương Phù Lị phun một bãi nước bọt, “Còn không phải vì tên khốn khiếp Giang Tấn kia sao.”

Lúc này Nhiều Từ mới hiểu, tình yêu của con gái quả thật rất đáng sợ.

Ví dụ như Tương Phù Lị, ví dụ như Triệu Phùng Thanh. Hai cô nàng đều đang trong giai đoạn cuối của bệnh cố chấp không thuốc chữa. Vừa đáng thương lại đáng kính.

Nhiều Từ thấy chuyện của Giang Tấn và Tần Hiểu, bên giáo viên không có động tĩnh gì, thật kỳ lạ.

Hắn lôi đồng ảnh chụp lên ra nhìn.

Chụp ổn lắm mà. . . Hai nhân vật chính tình cảm thân thiết, không khí hòa hợp.

Hắn lại lên gửi bài cho tập san của trường.

Vẫn không tạo nên sóng to gió lớn gì.

Phòng giáo viên đã nhận được đồng ảnh đó, nhưng những chuyện thế này đều được xử lý trong hòa bình.

Thầy giáo vụ đưa đồng ảnh cho chủ nhiệm lớp 12_2, giọng điệu sâu sa nói, “Đừng để hai đứa trẻ ấy đi làm đường.”

Chủ nhiệm lớp vừa liếc qua liền giật mình. Sau khi tan học, cô hẹn Giang Tấn và Tần Hiểu tới nói chuyện riêng.

Nhìn đôi nam nữ này, trong lòng cô chủ nhiệm thấp thóm lo âu. Đây là hai học sinh giỏi nhất lớp cô, là những hạt giống triển vọng của trường. Từ giờ đến kỳ thi đại học chỉ còn khoảng hai tháng, cô rất sợ hai đứa phạm lỗi sai không cứu vãn được.

Cô cười mở miệng, “Gần đây, hai đứa có về thân nhau nhỉ?”

Cô vừa nói dứt lời, Giang Tấn và Tần Hiểu đều biết cô có ý gì.

Tần Hiểu đỏ bừng một bên tai, cúi đầu.

Về mặt Giang Tấn vẫn bình thường.

Chủ nhiệm ho khụ khụ hai cái, cầm chén nước uống một ngụm cho trơn cổ họng rồi nói: “Hai đứa bây giờ còn nhỏ, trước mắt là kỳ thi đại học khó khăn. Nếu làm lỡ việc học hành, thì sẽ không cứu được tương lai đâu.”

“Cô à, chúng em không. . .” Tần Hiểu cúi gằm mặt xuống, giọng nói nhỏ dần, “Chúng em chỉ cùng tới thư viện học bài thôi.”

Cô giáo quay sang nhìn Giang Tấn.

Hắn lạnh nhạt đáp “Vâng” một tiếng.

“Vây là được rồi. Thời trung học là quãng thời gian tốt nhất để học hành, phải biết quý trọng đấy.” Có vài chuyện chỉ nên nói từng ấy cũng đủ rồi. Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ vai Tần Hiểu, “Hai đứa đều là niềm tự hào của cô.”

Vừa ra khỏi văn phòng giáo viên, khoe mắt Tần Hiểu liền đỏ. Từ tiểu học đến giờ cô luôn là học sinh ưu tú, luôn được mọi người khen ngợi. Vừa rồi phải nghe những lời phê bình kia, khiến lòng tự trọng của cô bị tổn thương rồi.

Giang Tấn vẫn lạnh lùng như vậy.

Tần Hiểu ngẩng đầu, oan ức nhìn hắn, “Sau này tôi không tới thư viện với cậu nữa. Bài nào không hiểu tôi sẽ đánh dấu để đó, rồi đến trường sẽ hỏi cậu sau.”

Giang Tấn im lặng, nhìn sang phòng học phía đối diện.

Tần Hiểu nhìn theo hắn, tám biển lớp 12_7 kia thật chói mắt. Trong lòng cô thoáng giật mình, “Giang Tấn. . .”

Hắn thu mắt lại, cúi đầu nhìn cô gái dịu dàng đáng yêu kia, “Còn cách khác mà.”

Chuyện sau đó khiến Nhiều Từ suýt nữa thổ huyết ba lần.

Giang Tấn từng đạt giải học sinh giỏi quốc gia, hắn vốn không định tham gia đợt xét tuyển thẳng vào đại học. Lại vì lần nói chuyện vừa rồi, hắn thay đổi quyết định, xin nộp đơn xét tuyển.

Tần Hiểu cũng nộp đơn xin theo.

Đợi đến khi hai người chắc chắn nằm trong diện tuyển thẳng vào đại học, thì những chuyện như yêu sớm gì đó, các thầy cô cũng chẳng can thiệp nữa.

Trò đùa dai của Nhiều Từ cuối cùng đã khiến Giang Tấn và Tần Hiểu cùng học chung một trường đại học.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cái Tát Đúng Hẹn Mà Tới

Nhiều Từ rất hận, hắn nhìn mãi cũng không thấy Giang Tấn và Tần Hiểu có điểm nào đáng để thích.

Vây mà hai người bọn họ còn được Triệu Phùng Thanh và Đại Hồ yêu đơn phương.

Đây có lẽ là sự khác biệt về gu thẩm mỹ của mỗi người.

Nhưng điều khiến Nhiều Từ hận hơn cả, là Giang Tấn và Tần Hiểu đều đã bước được một chân vào cánh cửa đại học.

Chuyện tuyển thẳng vào đại học vừa được thông báo thì cả hội đồng giáo viên vui vẻ ra mặt. Chưa có học sinh nào của trường được tuyển thẳng vào đại học, vì vậy cao trung A bỗng chốc nổi tiếng trong thành phố. Đối với chuyện yêu đương của Giang Tấn và Tần Hiểu, giáo viên cũng mở một mắt nhắm một mắt mà cho qua.

Tờ lịch trong lớp được xe từng tờ từng tờ, trong lòng đám học sinh cũng ngày càng căng như dây đàn. Ngay cả ở những lớp toàn học sinh kém thì bầu không khí cũng nghiêm túc hẳn lên. Trước đây cứ hết tiết là cả lũ cười đùa ồn ào, thì nay lại im lặng hơn nhiều. Mặc dù đứa nào cũng biết mình sẽ trượt, nhưng trong những ngày cuối cùng ấy, vẫn rất chăm chỉ luyện đề.

Tàng đá thi đại học đè nặng trĩu trong lòng mỗi học sinh. Có mấy đứa không chịu nổi cảm giác ngột ngạt đó, đã chọn một ngày trốn học ra ngoài chơi.

Một đám nam sinh trốn tới tiệm sách nằm ngay bên cửa hông cao trung A, lấy lý do là: ra ngoài ít thở không khí.

Nam sinh Giáp rít một hơi khói mạnh, “Cũng sắp được giải phóng rồi.”

Nam sinh Ất: “Cái trò thi đại học vớ vẩn này ông nào bày ra vậy?”

Nam sinh Bính: “Mấy nghìn năm trước đã có thi cử rồi. Khó thật!”

Thở dài một hơi, nam sinh Đinh hút liên tục hai điếu thuốc.

Trong lúc đó, nam sinh Giáp bỗng nhìn thấy phía trước có một đôi rất nổi bật, hấn đẩy tay nam sinh Ất đứng bên cạnh, “Này? Đó là Giang Tấn và Tần Hiểu lớp 2 phải không mà?”

Nam sinh Ất ghen tị, “Đúng vậy. Người ta giờ tự do rồi, tay cầm tay vào đại học H.”

Lúc này, cậu nam sinh Đinh – người muốn dùng vé xem phim để đổi lấy nụ hôn của Triệu Phùng Thanh, nhìn chăm chăm Tần Hiểu tò mò hỏi, “Con nhỏ Tần Hiểu kia xinh đẹp đến thế à?”

Nam sinh Ất: “Trông cũng ngon hàng mà.”

Nam sinh Bình: “Thì sao? Giang Tấn ngủ với nó rồi à?”

Vài nam sinh còn lại bật cười ha ha.

“Chắc là ngủ với nhau rồi, mặt mày rạng rỡ thế kia mà.” Nam sinh Đinh nhìn Giang Tấn và Tần Hiểu đi xa, nở nụ cười gian xảo lôi kéo đồng đội, “Tìm cơ hội đi, chúng ta chơi con nhỏ một sách đó một lần.”

Nam sinh Giáp: “Mày đừng lanh chanh, chuyện Viên Táo bị đuổi học mày quên rồi à?”

Nam sinh Ất: “Sắp thi đại học rồi, mày đừng gây rắc rối.”

“Chơi chút thôi mà.” Nam sinh Đinh nhảy từ trên bàn xuống, “Khó chịu cả tháng nay rồi, buồn bỏ mẹ. Đi dọa con nhỏ đó tí để giải khuây.”

Khoảng thời gian này Triệu Phùng Thanh chôn mặt trong đồng bài tập đến hoa mắt chóng mặt. Học hành khó thật đấy, cô phải cố hết sức.

Nhưng cứ học được vài phút, cô lại ngồi thù người ra cắn bút.

Giang Tấn quả nhiên chọn học đại học H ở thành phố B. Cô gái kia cũng được tuyển thẳng vào trường ở thành phố B. Nghe các bạn học nói, Giang Tấn và nữ sinh kia đang hẹn hò.

Họ đang hẹn hò...

Tuyệt thật đấy.

Cô rất hâm mộ nữ sinh ấy. Nếu Giang Tấn chỉ cần cười với cô một cái, cô cũng có thể vui vẻ cả ngày rồi.

Bởi vậy mới thấy, thích hấn thật sự chỉ là chuyện của một mình cô.

Vừa nghĩ vậy, đồng câu hỏi trong đề thi lập tức trở nên lộn xộn trong đầu cô, cô đọc mãi cũng không hiểu gì.

Tiết tự học chưa kết thúc nhưng Triệu Phùng Thanh đã về từ sớm.

Đứng ngoài hàng rào sắt của sân thể dục, cô nhìn vào trong sân.

Cô đã từng gặp một thiếu niên kỳ lạ tại chính nơi này. Điều khó hiểu là cô lại nghĩ rằng, cậu ấy và cô là cùng một loại người.

Chỉ là một cái liếc mắt nhìn qua, rồi Triệu Phùng Thanh lại tiếp tục nhìn con đường trước mặt, nhưng trong lúc lơ đãng lại nhìn qua khu rừng ngay cạnh sân thể dục.

Khu rừng cây này là nơi phong thủy của cao trung A. Có những cây cổ thụ tồn tại hơn hai trăm năm nay, xanh tươi um tùm. Những cây khác cũng cành lá xum xuê. Mùa hè là nơi che nắng tuyệt vời còn ban đêm lại là nơi hẻo lánh u ám.

Triệu Phùng Thanh nhìn thấy nơi đó có ánh sáng.

Cô lôi kính ra, nhìn về phía rừng cây.

Quả thật có người đang ở đó. Xem ra, hình như là vài nam sinh đang vây quanh một người.

Triệu Phùng Thanh lập tức có suy nghĩ không hay. Cô chạy về phía rừng cây, sau đó nhắn tin cho Nhiều Từ, “Tôi đang trong rừng cây, ông gọi thêm mấy anh em nữa tới đây tìm tôi.” Có thể nào, cô cũng không thể kích động được. Dù sao đây cũng là khu vực trong khuôn viên của cao trung A, ngoài cửa bên hông còn có bảo vệ. Cô đoán cả lũ kia là học sinh trong trường.

Mấy nam sinh trong rừng bỗng nhận ra động tĩnh, cả đám vừa quay ra nhìn thì ngáy ngẩn cả người.

Triệu Phùng Thanh cũng dừng chân đứng lại.

Quả nhiên là người quen.

Đám người trong rừng cây quả nhiên là mấy nam sinh Giáp Ất Bính Đinh, còn nữ sinh kia chính là Tần Hiểu. Mấy nam sinh kia định dọa cô nên đã mua chuộc một học sinh lớp 2 gọi Tần Hiểu tới. cô nàng bị mắc mưu nên đến đây. Bốn nam sinh kia liền mở miệng chọc cô một trận, rồi ép cô đến khu rừng cây này.

Khi Triệu Phùng Thanh xuất hiện, Tần Hiểu đã nước mắt lưng tròng quanh quẩn khóe mắt, hai vai run lên vì bất lực.

Triệu Phùng Thanh đưa mắt đảo qua cả đám, “Chuyện gì vậy?”

Nam sinh Đinh nở nụ cười, “Không phải chị muốn quyến rũ Giang Tấn à, bọn em giúp chị dạy dỗ con nhỏ già tạo nây tí ấy mà.”

Nghe vậy, Tần Hiểu kinh ngạc nhìn về phía Triệu Phùng Thanh, sau đó lắc đầu liên tục, liều mạng cãi lại: “Không đâu... tôi và cậu ta chỉ là bạn học thôi...”

Triệu Phùng Thanh không nhìn Tần Hiểu, mà lạnh lùng nhìn nam sinh Đinh, “Vớ vẩn. Đừng nói tôi không nhắc nhở các cậu, gần đây trường học càng ngày càng nghiêm.”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Nam sinh Đinh xoa xoa mũi mình, đột nhiên quay qua nhìn Tần Hiểu với bộ mặt dữ tợn, “Nếu mày dám nói lung tung, tao sẽ đánh cho mặt mày nở hoa.”

Tần Hiểu sợ tới mức không dám nói lời nào.

“Chuyện của tôi không nhờ mấy cậu giúp.” Triệu Phùng Thanh cũng không quên ánh mắt dâm loạn của cậu nam sinh Đinh hồi xin đổi phiếu.

Nam sinh Đinh cũng nhớ lại chuyện đó, sắc mặt hần nhất thời chuyển sang màu gan heo, nói một câu khó hiểu: “Thôi đi, ai mà không biết Giang Tấn chả thèm quan tâm đến chị.”

Triệu Phùng Thanh châm chọc một câu, “Chuyện đó thì liên quan gì đến cậu.”

Đúng lúc này, có một đám người chạy tới.

Nhiều Từ dẫn theo vài nam sinh chạy tới. Vừa nhìn thấy tình huống bên này thì liền nhủ mày.

Sau khi Đại Hồ thấy rõ người đang co ro dưới gốc cây kia là Tần Hiểu thì gào lên, “Chúng mày đã làm gì cậu ấy rồi?”

Nam sinh Giáp: “Không làm gì cả... Chỉ dọa...dọa chút thôi.”

“Mày dọa cậu ấy cái gì? Cậu ấy đã vốn nhất gan rồi.” Đại Hồ nắm chặt quyền trong tay, trừng mắt nhìn bốn nam sinh Giáp Ất Bính Đinh, “Chúng mày mà động đến cậu ấy lần nữa, tao đánh chết chúng mày.”

Thấy hộ hoa sứ giả đã xuất hiện, Triệu Phùng Thanh cũng chẳng thèm quan tâm nữa. Cô xoay người đi thẳng.

Nhiều Từ tiến tới nhỏ giọng hỏi: “Bà quan tâm chuyện đó làm gì?”

“Tôi nhìn không vừa mắt.” Một đám người cây đông hiếp yếu, là hành vi hèn nhất nhất. Chẳng quan tâm người bị bắt nạt có phải Tần Hiểu không thì cô cũng không thể bỏ mặc được.

Tần Hiểu cũng không có gan nói lại chuyện đêm nay cho thầy giáo vụ.

Mọi chuyện lại sóng êm biển lặng như cũ. Ngoại trừ việc Tần Hiểu đột nhiên tặng cho Đại Hồ một tấm bùa thiếp.

Đó là tấm bùa thiếp vô cùng bình thường nhưng lại khiến Đại Hồ mừng muốn chết.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại câu “Tôi và cậu ấy chỉ là bạn học thôi” của Tần Hiểu. Điều này chứng tỏ, Giang Tấn thật ra không có bạn gái.

Hy vọng của cô lại được thấp lên.

Tương Phù Lị thấy thế liền nói, “Hai người này đều trúng tà rồi.”

Gần cuối tháng sáu là kỷ niệm ngày thành lập trường của cao trung A.

Dựa theo thông lệ năm ngoái, sau khi kỳ thi đại học kết thúc vào đầu tháng sáu thì đám học sinh rất rảnh, chỉ là những học sinh xuất sắc của khóa sẽ phải tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường.

Đầu tháng năm đám học sinh lớp mười hai đã bắt đầu chuẩn bị các tiết mục văn nghệ của mình.

Ngay từ đầu Triệu Phùng Thanh đã đi đăng ký tiết mục. Lý do của cô vô cùng đơn giản, cô muốn nhảy một điệu nhạc vì Giang Tấn. Hoạt động lớn thế này, mấy cô cậu học sinh giỏi nhất định sẽ phải tham gia.

Đại Hồ nói, cô là ‘Biết rõ trên núi cỏ hỏ, còn hăng hái lên núi gặp hỏ’.

Triệu Phùng Thanh đâu quan tâm đến suy nghĩ của người khác, cô chọn một khúc nhạc, muốn mượn dịp này liếc mắt đưa tình với Giang Tấn, nếu ánh mắt Giang Tấn có thể nhìn cô vài giây, cô đã mãn nguyện rồi.

Muốn chọn thể loại vũ điệu cũng hơi khó.

Nếu là sexy thì cô không muốn những nam sinh khác nhìn đã mắt. Nếu là kiểu hoạt bát, cô lại muốn để Giang Tấn được ngắm đôi chân dài và vòng eo thon của mình. Cuối cùng cô quyết định sẽ cân bằng giữa cả Giang Tấn và đám nam sinh.

Triệu Phùng Thanh túm tóc lên, soi mình trong gương hồi lâu.

Đội sau này bắt được hần rồi, cô nhất định sẽ nhảy một điệu thật quyến rũ cho hần xem. Tốt nhất là có thể khiến hần mê mẩn cô muốn buông mà không được.

Chuyện tiết mục đó, Triệu Phùng Thanh suy nghĩ nguyên một buổi tối.

Ngày hôm sau cô lại vui đầu vào luyện đề thi.

Thời gian để cô học hành không còn nhiều lắm, từ giờ đến kỳ thi đại học cũng chỉ còn lại một tháng nữa.

Trước kỳ thi đại học ba ngày, cao trung A thông báo cho cả khối mười hai nghỉ.

Trong những ngày ấy, nói thêm gì nữa có vẻ cũng đều là thừa. Các giáo viên cũng chỉ nhắc nhở các học sinh phải kết hợp học và chơi sao cho tâm lý thoải mái. Cùng với khẩu hiệu cổ lên, cổ lên, cổ hơn nữa!

Lúc ra khỏi phòng học, Trương Phù Lị nhìn về chỗ ngồi của Viên Táo bên lớp 12_6 nói: “Viên Táo còn chưa tốt nghiệp trung học.”

Triệu Phùng Thanh vỗ vỗ bả vai cô, “Cậu ta định sau này thế nào?”

“Theo tao đi du học nước ngoài, những chuyện khác để sau rồi tính.”

Đại Hồ uốn éo đi tới hỏi, “Chị Lị, Thanh Nhi, có muốn đi uống rượu không?”

Trương Phù Lị liếc hần một cái xem thường, “Hôm nay ông chưa uống thuốc à? Máy giờ rồi còn đòi đi uống rượu.”

“Không phải thầy nói chúng ta nên biết kết hợp chơi với học đấy à.” Đại Hồ cười ngượng.

“Tao về nhà.” Triệu Phùng Thanh kéo khóa áo khoác lên, rồi đội chiếc mũ lông, “Tao còn một tập đề phải làm.”

“Mấy thật là...” Trương Phù Lị ghen chữ “Ngốc” kia trong họng cuối cùng cũng nuốt xuống.

Tình cảm thanh xuân ngây ngô có lẽ luôn ngốc như vậy đấy.

Đừng nói Triệu Phùng Thanh, ngay cả Trương Phù Lị cũng chẳng dám nói mình không ngốc.

Mấy ngày thi đại học của con gái, ba Triệu mẹ Triệu thật sự rất lo lắng, cả hai đều ngừng hết công việc và các buổi xã giao, ở nhà hầm thuốc bổ cho con gái. Sau đó an ủi con gái phải thật thoải mái để ứng chiến.

Kỳ thi đại học hò đồ của Triệu Phùng Thanh cuối cùng cũng trôi qua.

Có không ít câu cô đọc mà chả hiểu gì, chỉ biết nhắm mắt chọn bừa. Cứ những câu quá khó, cô lại viết lung tung cho qua.

May mắn là lần này thi toán lý hoá cũng có vài câu tương tự như mấy câu cô học thuộc. Đương nhiên, dù có tương tự thế nào vẫn có những điểm khác biệt. Nhưng cô bất chấp tất cả, thay lại số liệu theo công thức cô nhớ, viết đáp án ra đơn giản như vẽ hồ lô.

Cho đến khi kết thúc môn cuối cùng, Triệu Phùng Thanh bước ra khỏi trường thi mà thở phào một hơi.

“Chỉ mong mọi chuyện sẽ ổn.”

Cô nghĩ rằng, dù sao cũng chỉ là ở chung một thành phố với Giang Tấn thôi mà.

Mong muốn sâu sa hơn chính là theo đuổi được hần.

Cô cười cười ngừng ảo tưởng. Bởi vì cô hiểu, nếu bạn nghĩ càng nhiều thì sẽ càng dễ bị hiện thực phủ phàng tát cho một cái.

Sau đó, cái tát này liền đúng hẹn mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bạn Học Giang, Tôi Là Thanh.

Cuộc phỏng vấn tuyển thẳng của Giang Tấn và Tần Hiểu đã thành công, điều này khiến cô giáo chủ nhiệm lớp 12_2 vô cùng kiêu ngạo. Thậm chí, chút âm mưu thời thanh xuân của hai người cũng trở thành động lực cho kết quả học tập tuyệt vời này.

Sau một tuần kết thúc kỳ thi đại học, lớp 12_2 tổ chức một buổi liên hoan nhỏ tại quán rượu, chúc mừng cho tương lai xán lạn của Giang Tấn và Tần Hiểu.

Không biết may mắn hay bất hạnh, vừa đúng lúc tối đó Triệu Phùng Thanh và gia đình cũng đặt bàn ở nhà hàng đó.

Cô vào toilet một chuyến, vừa đi ra thì gặp vài bạn lớp 12_2 cùng đi vào một phòng.

Cô tò mò đám một sách chỉ biết chăm chăm học hành thì đến đây làm gì. Tò mò hơn cả là Giang Tấn có đến không đây ?.

Triệu Phùng Thanh đi ngang qua căn phòng kia, liếc mắt nhìn vào trong.

Quả nhiên, vừa đập vào mắt cô đầu tiên chính là Giang Tấn. Hấn quả là có bản lĩnh khiến cô vừa nhìn là nhận ra ngay mà.

Tay hấn khê gõ lên chén rượu, vẻ mặt lạnh lùng trước giờ bỗng nở nụ cười thực hiếm thấy.

Cô nghĩ chắc hấn hấn đang vui. Người khác còn đang lao đao vì điểm thi đại học thì hấn đã rảnh nợ rồi.

Ngoài hấn ra còn vài nam nữ sinh khác, Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn qua một cái rồi quên luôn. Cô chăm chú nhìn nụ cười của Giang Tấn, khóe môi cũng không tự chủ được mà cong lên, cô vô cùng tán thưởng mắt gu thẩm mỹ của mình.

Cô đứng ngoài cửa một lúc lâu. Nhiều bạn học cũng phát hiện ra rồi, thậm chí ngay cả cô chủ nhiệm lớp cũng nhìn về phía cửa ra.

Sau đó, ánh mắt cả trò lẫn thầy đều không nhìn được mà quay sang nhìn Giang Tấn đang ngồi kia.

Chuyện Triệu Phùng Thanh thích Giang Tấn mọi người đều biết, chuyện Giang Tấn ghét Triệu Phùng Thanh cũng không phải là bí mật gì. Hôm nay ở đây còn có Tần Hiểu. Các bạn học đều suy nghĩ về mối quan hệ tam giác này, còn có chút tò mò về sự phát triển của nó.

Điều khiến cả lũ thất vọng là sau đó không có chuyện gì hết. Ít nhất trong phạm vi quan sát của họ, giữa một nam hai nữ này không nhìn ra có sóng ngầm gì.

Lần đầu tiên Giang Tấn trò chuyện cùng các bạn học rõ ràng đến vậy. Hấn cùng rượu cũng hơi nhanh. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, đêm nay có vẻ hấn và Tần Hiểu cũng chẳng nói chuyện với nhau nhiều.

Tần Hiểu vẫn như bình thường, dịu dàng nhỏ nhẹ, ngồi nói chuyện với cô giáo chủ nhiệm, tiếng cười vẫn lạnh lạnh như tiếng chuông gió.

Triệu Phùng Thanh nhận được cuộc gọi của họ hàng, liền quay về sương phòng của mình. Cơm nước xong xuôi, cô cùng người họ hàng chia tay nhau tại cửa quán, sau đó cô quay lại sương phòng của lớp 12_2.

Vừa mới rẽ qua khúc cua, cô liền gặp ngay bạch mã hoàng tử của mình. Chỉ là giờ phút này tinh thần của hấn có vẻ không tốt lắm . .

Giang Tấn vịn vai cô nữ sinh bên cạnh mình, cúi đầu nói gì đó với cậu ta, cô nữ sinh kia nghe xong thì mặt ngệt ra.

Từ góc đứng của Triệu Phùng Thanh nhìn qua, nửa bên mặt của cô gái kia đã che mất sườn mặt của hấn. Cô không thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt hấn lúc này.

Cô khoanh tay, tựa người vào hành lang, im lặng nhìn hấn và nữ sinh kia.

Nữ sinh kia đang nói chuyện gì đó với hấn.

Sau đó, Giang Tấn thả cô ta ra.

Nữ sinh kia cúi đầu rồi vội vàng bỏ đi nên không để ý Triệu Phùng Thanh đang đứng gần đó.

Giang Tấn chống tay lên tường, xoa xoa thái dương. Có lẽ là cảm thấy có ai đang nhìn mình nên hắn quay đầu lại.

Triệu Phùng Thanh luôn cảm thấy Giang Tấn có một khí chất kiêu ngạo đặc biệt, cho dù khi hắn lạnh lùng hay hung dữ, cô cũng cảm thấy vô cùng tuần tú. Mà nay, mắt hắn đã mờ màng vì say, đôi đồng tử đỏ rực, càng khiến cô thích mê. Cô thấy hắn cố gắng chống tay lên tường thì liền hỏi: “Bạn học Giang, cậu còn đứng được không?”

Giang Tấn đứng thẳng người lên, không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Cô đi đến trước mặt hắn, nhón mũi chân tiến lại gần hắn, nhẹ giọng hỏi, “Cậu có nhận ra tôi không?”

Hắn cúi đầu, khi khoảng cách giữa cô và hắn chỉ còn mười mười centimet, thì hắn bỗng mở miệng “Thanh. . .”, bất chợt mùi rượu nồng đậm phả ra không khí xung quanh cô.

Nghe vậy, Triệu Phùng Thanh cười rộ lên như đắm mình trong gió xuân, “Đúng rồi, bạn học Giang, tôi là Thanh.”

Giang Tấn lại im lặng.

Cô trêu hắn, “Say chưa?”

Hắn vẫn không nói lời nào.

Triệu Phùng Thanh đỡ vòng eo của hắn, trong lòng vui sướng vì được gần người mình yêu. “Cậu muốn đi đâu? Tôi đỡ cậu đi nhé.”

Giang Tấn đột nhiên quàng tay qua vai cô, dồn hết trọng lượng cơ thể mình vào người cô “Mệt. . .”

Cô cười duyên dáng, “Vậy tôi đưa cậu đi ngủ nhé.”

Lúc Triệu Phùng Thanh nói những lời này, thật ra ý cô cũng chính là ý trên mặt chữ, đơn giản chỉ là đi ngủ một giấc. Dù sao được ngắm nam sinh mình thích ngủ, cũng là một chuyện rất may rồi.

Chỉ là tình tiết phát triển sau đó nằm ngoài dự kiến của cô.

Có lẽ, say rượu rồi làm loạn là bản năng của đàn ông

Triệu Phùng Thanh đỡ Giang Tấn đi lên phòng nghỉ của quán rượu.

May mắn là trên đường đi cũng không gặp bất cứ học sinh của cao trung A nào.

Lúc tới bàn thuê phòng, nhân viên lễ tân nhìn chứng minh thư của Triệu Phùng Thanh nói, “Đủ mười tám rồi nhỉ?”

Triệu Phùng Thanh cười, “Đúng vậy.”

Nhân viên lễ tân cũng không làm khó cô mà chọn phòng cho cô luôn.

Giang Tấn nhìn như say rồi nhưng bước chân vẫn rất chắc chắn. Bằng không, một mình Triệu Phùng Thanh nhất định không thể đưa hắn lên phòng được.

Trong thang máy, hắn dựa vào người cô, vùi mặt mình vào tóc cô thở gấp.

Triệu Phùng Thanh ngắm mình và hắn trong gương, hóa ra khi hai người họ đứng bên nhau thì là thế này đây. Trước kia cô nhìn hắn đi chung với những nữ sinh khác thì đều thấy không hợp, giờ thì tốt rồi.

Sau đó, ngón tay cô néo néo eo hắn vài cái.

Ừm . . độ đàn hồi tốt đấy.

Trên mặt cô bỗng xuất hiện vài vệt đỏ ửng.

Mở cửa, vào phòng.

Giang Tấn đi thẳng về phía giường ngủ, sau đó ngã xuống.

Triệu Phùng Thanh vội vàng đi tới đắp chăn cho hắn.

Cô nhìn gương mặt đỏ rực kia liền cảm thấy giờ phút này hẳn quả thật rất đáng yêu. Trên mặt là sự mơ màng vì say rượu chứ không hề lạnh lùng như ngày thường.

Cô không nhìn được néo néo má hấn vài cái.

Giang Tấn mở hé mắt, trong đôi mắt kia là một mảnh hỗn độn, hấn giữ chặt ngón tay cô, mơ màng nói, “Đừng nghịch.”

Hai chữ vô cùng thân thiết kia khiến trái tim Triệu Phùng Thanh như nở rộ, cô nhỏ giọng nói, “Được, tôi không nghịch nữa. Bạn học Giang, cậu ngủ ngoan nhé.”

“Ừm . . .” Hấn nhỏ giọng thăm thì đáp lại rồi lập tức ngủ.

Vào lúc này, cô đang nghĩ đêm nay quả là một đêm trời cho. Người con trai cô không thể đến gần lại đang nằm ngay trước mặt cô, khiến cô vui mừng không thôi.

Triệu Phùng Thanh nằm xuống bên cạnh Giang Tấn. Cô chống má, tiến lại gần đánh giá hấn.

Hấn nhắm mắt, hơi thở vững vàng, đôi lông mi dài hơi nhếch lên từng sợi đều đều. Quả nhiên là một mỹ nam đang ngủ.

Cô không giấu được nụ cười mãn nguyện trên môi. Cô tiến lại càng ngày càng gần, ngay sau đó cô nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi hấn.

Một giây sau cô liền lùi lại.

Trong mắt Triệu Phùng Thanh tất cả đều là ý cười.

Tuy rằng không có môi lưỡi quấn quýt nhưng đây cũng xem như nụ hôn đầu của cô rồi.

Cô cũng không biết mình ngắm hấn ngủ được bao lâu. Dù sao khi cô đang nhìn thì hấn đột nhiên tỉnh lại.

Sau khi Giang Tấn mở to mắt bình tĩnh nhìn cô, vẻ mặt có vẻ hơi nghi ngờ dường như hấn đang đoán xem cô là ai.

Cô và hấn nhìn nhau, trong mắt đều có hình bóng của đối phương.

Sau đó, đôi đồng tử của hấn càng ngày càng sâu, dường như có tia lửa đang lan dần trong đó.

Vô cùng bất ngờ, hấn vươn người tới đè cô xuống giường. Ánh mắt rất bình tĩnh, bàn tay vuốt nhẹ trên cằm cô.

Ngay từ đầu Triệu Phùng Thanh đã rất kinh ngạc. Cô không ngờ học sinh ngoan trong mắt các thầy cô cũng có vẻ mặt này.

Chỉ là cô cũng không giãy dụa.

Tư tưởng cô vốn đã phản nghịch, cô cam tâm tình nguyện dành lần đầu tiên của mình cho chàng trai cô yêu thương.

Giang Tấn không nói lời nào, bàn tay lạnh ngắt mò vào trong áo cô. Biểu hiện của cô rất phối hợp.

Sau khi tháo nội y của cô ra, hấn bỗng dừng tay lại.

Hấn ngồi dậy tắt hết mấy bóng đèn, sau đó lại phủ lên người cô lần nữa.

Đêm ấy, cảm giác duy nhất Triệu Phùng Thanh nhớ được chỉ có thể mô tả bằng một từ: Đau.

Chỗ nào cũng đau.

Trước kia cô đọc truyện, mỗi lần miêu tả đến cảnh này cũng là muốn mà không ngừng được, mắt hôn thực cốt, nhẹ nhàng như người bay bay mây.

Thế mới biết, tiểu thuyết toàn nói lung tung.

Trong quá trình Giang Tấn lật động, Triệu Phùng Thanh vốn đang muốn nói vài câu ngọt ngào xấu hổ với hấn, nhưng vì đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nên đành từ bỏ.

Trong bóng đêm, ngoại trừ tứ chi và tiếng giường kêu cọt kẹt, cả hai người đều không hề răng nói câu nào.

Triệu Phùng Thanh cắn chặt răng. Cô sợ nếu cô vừa mở miệng, âm thanh phát ra không phải rên rĩ mà là gào khóc.

Hơn nữa, tuy rằng quá trình ấy rất khó chịu, nhưng đây là sự kết hợp giữa mình và người trong lòng, cho nên cô cảm thấy nỗi đau này là kỷ niệm và cũng là hồi báo cho tình yêu của cô.

Ban đầu cô còn giữ chặt tấm ga trải giường, dần dần tay cô đặt lên vai Giang Tấn.

Trước kia Triệu Phùng Thanh không thích mùi mồ hôi nồng nặc của đám nam sinh. Nhưng khi ôm Giang Tấn, cô lại ngửi được cái mùi thơm tươi mát của tuổi trẻ.

Có lẽ đây chính là ma thuật của tình yêu.

Cuối cùng Giang Tấn cũng được phóng thích.

Triệu Phùng Thanh cũng kết thúc đau đớn.

Sau khi hoàn hồn, đùi cô rất ngứa, vừa nhấc chân lên liền có cảm giác tê dại. Nơi đó đau như vừa bị ai xé rách, cô chỉ có thể từ từ duỗi chân ra.

Giang Tấn nằm trên giường, từ từ hồi lại hơi thở.

“Bạn học Giang.” Triệu Phùng Thanh dịu dàng gọi tên hắn.

“Ngủ.” Hắn có vẻ lạnh nhạt, quay lưng lại với cô.

Cô cười, “Cậu vất vả rồi.”

Hắn không trả lời.

Triệu Phùng Thanh nhắm mắt lại, cảm nhận hương vị tình dục vẫn chưa tan trong không khí.

Cô và hắn cuối cùng cũng làm đến bước quan trọng nhất rồi.

Nhưng mà.

Đến sáng hôm sau, cô mới hiểu, một bước dài này của bọn họ hóa ra đã đi ngược đường.

Giang Tấn tỉnh sớm hơn cô. Lúc hắn rời giường thì đánh thức Triệu Phùng Thanh. Có lẽ hắn cố ý tạo tiếng ồn ào để cô nghe thấy.

Cô ngược mắt nhìn thân trên trần trụi của hắn, lập tức liền nở nụ cười, “Bạn học Giang.” Ánh mắt ngăm ngăm hắn lộ liễu chẳng chút che giấu.

Men say tối qua của Giang Tấn đã biến mất sạch, giờ này vẻ mặt hắn lạnh tanh.

Nụ cười của Triệu Phùng Thanh hơi cứng lại, sau đó cô cười rạng rỡ hơn, “Good morning.”

Cô dùng chăn che ngực mình, nhảy xuống giường đi nhặt nội y. Chiếc chăn vừa được nhấc lên, một vệt máu đỏ in đậm trên tấm ga trải giường trắng toát.

Cô nhìn thoáng qua, ý cười càng đậm.

Đây là minh chứng cho tình yêu của cô và hắn. Trong khoảnh khắc đó cô rốt cục cũng cảm nhận được, hóa ra con người ta thật sự có thể nghe thấy âm thanh hoa nở trong lòng.

Có điều, từ thiên đường rơi xuống mười tám tầng địa ngục chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ánh mắt Giang Tấn đảo qua vết máu đỏ kia rồi thản nhiên nói, “Phẫu thuật màng trinh giờ cũng hiện đại nhỉ, giống y như thật rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Triệu Phùng Thanh, Em Muốn Gả Cho Anh !

Triệu Phùng Thanh cảm thấy thật may mắn vì lúc đó mình đang quay lưng lại với Giang Tấn, nếu không chắc cô cũng chẳng kịp điều chỉnh biểu cảm trên gương mặt mình nữa.

Cô nắm chặt nội y trong tay, mạnh đến mức gân xanh cũng nổi hết cả lên.

Cô cũng hiểu cái đạo lý khổ trước sướng sau mới là tình yêu, chỉ là cô không được ném trái điều đó mà thôi.

Dường như thời gian đã trôi qua rất lâu lại giống như chỉ mới vài phút ngắn ngủi.

Triệu Phùng Thanh thả lỏng tay, bắt đầu mặc nội y của mình.

Thái độ của cô vẫn rất bình thường. Không khóc lóc cũng không la hét om sòm.

Lúc cài cúc áo, cô còn có thể thản nhiên mở miệng trả lời hắn: “Quen được bác sĩ giỏi thì chỉ mất hai trăm tệ.” Nói xong, cô nhìn chiếc bóng mình đổ dài trên sàn nhà cười duyên một cái. Nụ cười chưa xót ấy chỉ mình cô nghe thấy.

Cô ngồi bên mép giường, hai tay buông xuống, ngay cả đứng lên cũng không còn sức, mệt là cả người.

Trước kia Triệu Phùng Thanh cảm thấy quá trình mình theo đuổi Giang Tấn cùng lắm chỉ như đào núi lấp đất, giờ thì cô mới hiểu đó là bức tường đồng vách sắt, chỉ là cô tự lừa mình dối người mà thôi. Cô vốn không mạnh mẽ lạc quan như mọi người vẫn nghĩ. Một câu nói của hắn có thể khiến quân lính của cô tan rã. Tình yêu của cô, sự trong trắng của cô, tất cả đều kết thúc vào đêm hôm qua.

Giang Tấn không nói gì, quay người bước vào phòng tắm.

Từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Triệu Phùng Thanh ngậm ngẫn quay đầu lại, cô nhìn về phía cửa phòng tắm thì đột nhiên không nhớ nổi dáng vẻ của Giang Tấn nữa rồi.

Cô cúi người xuống nhặt quần áo lên từ từ mặc vào từng cái. Động tác của cô rất chậm, giống như mỗi cử động đều tiêu tốn hết sức lực của bản thân vậy.

Tìm tòi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng mặc xong quần áo.

Tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng lại.

Lúc này, cô đột nhiên lấy lại tinh thần, trước khi Giang Tấn đi ra thì đã vội vàng rời khỏi phòng.

Cô không muốn nói lời từ biệt với hắn. Sau khi hắn nói câu đó, trong lòng cô cũng chết tâm rồi.

Triệu Phùng Thanh ra khỏi khách sạn, lang thang đi trên đường mà không có điểm đến.

Cô thất thần bước lên xe bus, đến con đường dành riêng cho người đi bộ.

Cô xuống xe.

Cô không biết đây là đâu cũng không biết mình muốn đi đâu. Giờ cô còn đang bần ngơ vì câu nói đó của Giang Tấn.

Cho đến khi những người qua đường nhìn cô chỉ trỏ, thì cô mới tỉnh táo lại.

Triệu Phùng Thanh soi mình trong tấm kính của cửa tiệm. Từ tấm kính kia cô không thấy gì lạ cả. Cho đến khi nhìn vào tấm gương của cửa hàng, cô mới nhận ra trên cổ mình có rất nhiều vết hôn.

Sự ám áp và nhức nhối Giang Tấn mang đến cho cô bỗng xuất hiện trong đầu cô lần nữa.

Nhưng bên tai chợt vang lên câu nói của hắn, cảm giác ám áp đó liền biến mất không còn gì nữa. Chỉ còn lại cơn đau đốn vô cùng chạy từ trái tim lan ra tứ chi trong nháy mắt.

Triệu Phùng Thanh ngồi vào ghế nghỉ dành riêng cho người đi bộ, mở to đôi mắt trống rỗng nhìn dòng người qua lại trên đường.

Có một chàng trai ôm cô gái, thân mật đi qua.

Có cô gái tức đến dậm chân, bạn trai bỗng ôm lấy cô dỗ dành.

Còn có những cặp đôi tay trong tay, trên mặt là nụ cười mím ngọt ngào.

Triệu Phùng Thanh chớp chớp mắt, cô sợ mình sẽ khóc ở đây mất.

May mà không có.

Tiếng chuông đi động đã vang lên cắt ngang phút thần thờ của cô.

Vừa nhắc máy, tiếng cười của Trương Phù Lị liền vang lên từ đầu iên kia, “Thanh Nhi, ba tao lo xong chuyện đi du học cho tao rồi. Hôm nay chị đây rất vui, tao mời mày uống rượu.”

“Tao không đi đâu.”

“Sao thế? Bận gì à?”

“Ừ, để hôm khác tao kể nhé.”

Triệu Phùng Thanh cúp điện thoại, đứng dậy tới cửa hàng tiện lợi mua bao thuốc lá.

Sau đó cô quay về ghế tiếp tục ngồi.

Hút hết nửa bao thuốc, cô quyết định quay về cao trung A.

Hôm nay sân thể dục cao trung A có vẻ hơi vắng người.

Tầm giờ này đang là tiết thể dục của lớp mười và mười một. Mặt trời chói chang đã lên đến đỉnh đầu nên không lớp nào phải ra tập chạy.

Triệu Phùng Thanh đi tới rừng cây nhỏ ngay bên cạnh sân bóng, hai tay loe ra làm thành cái loa, gào lên về phía sân bóng, ”Bạn học Giang! Tôi không thích cậu nữa!”

Âm thanh vang trong không gian nhưng không có tiếng vọng lại.

Đột nhiên cô bật khóc.

Triệu Phùng Thanh là một cô gái vốn mạnh mẽ, cô rất ít khi khóc. Nhưng khi phải tự tay đặt dấu chấm tròn kết thúc cho mối tình đầu của mình thì cô không nhận được mà òa khóc.

Trận khóc này khiến cô đau đến tận xương tủy.

Cô từ từ ngồi xõm xuống, ôm đầu gối khóc ra thành tiếng.

Mối tình đơn phương ấy của cô quá mức khổ sở. Mỗi lần Giang Tấn nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng, cô lại tự ảo tưởng tương lai rồi sẽ tốt hơn thôi mà cô vũ bản thân.

Còn hôm nay cô thật sự muốn kết thúc nó.

Câu nói ấy của Giang Tấn đã hoàn toàn phá nát chút tôn nghiêm cuối cùng của cô.

Triệu Phùng Thanh không biết mình khóc bao lâu, vừa khóc lại vừa nấc lên nghẹn ngào. Khi vừa ngẩng đầu lên thì ánh mặt trời đã chói mắt lắm rồi.

Cô ho khụ khụ hai cái rồi đứng dậy.

Vì đã ngồi một lúc lâu rồi đột ngột đứng lên nên có hơi choáng váng. Cô nhanh chóng vịn tay vào thân cây bên cạnh.

Trong luồng ánh sáng mờ mờ ấy, hình như cô đã nhìn thấy một người.

Dáng vẻ rất giống cậu thiếu niên kỳ lạ ấy.

“Bạn học?” Triệu Phùng Thanh chớp mắt mấy cái để lấy lại tinh thần.

Xung quanh là hàng cây xanh um tươt tốt nhưng không có một bóng người

Có lẽ là cô nhìn nhầm rồi.

Chờ cảm giác mơ màng ấy qua đi, cô dụi dụi mắt, ngẩng mặt lên bầu trời hét to, “Bạn học Giang! Tôi không thích cậu!”

Sau đó, cô quay người bỏ đi.

Sau khi Triệu Phùng Thanh khóc đỏ cả mắt thì đã đem toàn bộ ký ức về cái tên “Giang Tấn” vứt vào thùng rác rồi.

Đương quét đến một nửa, đột nhiên cô nhớ tới tiết mục mình sẽ biểu diễn trong ngày thành lập trường.

Giờ mới nhớ, lúc trước cô còn ngây thơ muốn dành bài nhảy ấy cho mình Giang Tấn. Ngay cả khi say rượu, hấn cũng không muốn nhìn thấy cô, nếu không cũng chẳng tự nhiên đang làm mà bật dậy tắt hết đèn đi như vậy.

Quả là một mối tình sai lầm mà.

Ngày hôm sau, Triệu Phùng Thanh gọi điện thoại hỏi lớp phó đời sống, xem có thể hủy bỏ tiết mục đã đăng ký cho ngày kỷ niệm thành lập trường được không.

Cuối cùng lại nhận được câu trả lời thuyết phục là tiết mục múa đơn của cô đã đăng ký với ban giáo viên, nếu sửa sẽ rất phiền toái. "Thời gian tiết mục cũng đã được sắp xếp, tự đừng bỏ tiết mục của cậu đi, thì lấy ai vào bổ sung đây. Hơn nữa năm nay trường mình đón tiếp một lãnh đạo cấp cao trong tỉnh, hiệu trưởng rất để ý đấy."

"Vậy thì thôi." Triệu Phùng Thanh nghĩ ngợi. Hôm trước khi báo tiết mục, cô chỉ ghi danh là múa đơn, nhưng không nói rõ tiết mục múa đơn này cô sẽ nhảy thể loại nhạc gì. Cô sẽ đổi một ca khúc khác rồi vẫn lên biểu diễn.

Tiết mục đã định rồi.

Chỉ là cô không quá để bụng về việc tập luyện, cảm giác hụt hẫng vì đã mất đi mục tiêu phấn đấu.

Luyện được vài ngày rồi cô lại thôi.

Triệu Phùng Thanh bên ngoài vẫn là Triệu Phùng Thanh, vẫn cùng đám người Trương Phù Lị sống phóng túng như thường ngày, chỉ là bọn họ cũng không hề nhắc tới cái người ở lớp 12_2 kia nữa.

Cách ngày kỷ niệm thành lập trường hai ngày, Trương Phù Lị đi mua một đồng dao cụ cổ vũ, uy hiếp anh em: "Mấy người hôm đó không được đứ ả nào nghỉ đâu đấy! Tất cả đều phải tới cổ vũ cho Thanh Nhi."

"Chị Lị, chuyện đó chị cứ yên tâm." Đại Hồ uống một ngụm rượu, "Em Đại Hồ giọng to nhá trường, bảo đảm em cổ vũ thì cả trường đều nghe thấy tiếng."

"Thôi đi, mày chém gió thì to nhất đấy em ạ." Trương Phù Lị ném cho Đại Hồ một cái trống, "Dùng cái này đi, còn có tác dụng hơn cổ họng mày đấy."

Ngày kỷ niệm thành lập trường hôm đó, Trương Phù Lị kéo Đại Hồ cùng mấy người anh em chen chân lên hàng đầu ngồi. Trên khán đài là thầy hiệu trưởng đang diễn thuyết, "Năm nào bài phát biểu cũng giống nhau, định biểu diễn đến khi nào nữa, thật chẳng có sáng tạo gì cả."

"Thanh Nhi đâu?" Đại Hồ nhìn xung quanh, "Cậu ấy ra sau hậu trường sớm thế à?"

"Ai biết." Trương Phù Lị lắc đầu, "Chẳng hiểu đạo này làm sao con bé tự dựng lười hản ra."

Viên Tảo chen vào một câu, "Không phải cậu ta muốn thi trường nào ở thành phố B à?"

"Giờ hình như đổi sang trường khác rồi." Trương Phù Lị chẳng hiểu tại sao cô lại đổi nguyện vọng nữa. Đến lúc hỏi thì Triệu Phùng Thanh lại chẳng hé nửa lời lý do.

"Phụ nữ dễ thay đổi thật đấy." Nhiều Từ ngồi bên cạnh nói chen vào. Thật ra hẳn đã nhận ra, sự thay đổi rõ rệt của Triệu Phùng Thanh là không còn có chấp với cái người tên Giang Tấn nữa.

Đây là hiện tượng tốt.

Triệu Phùng Thanh đang ở sau khán đài chuẩn bị trước khi lên sân khấu.

Những bạn học trong phòng nghỉ vừa thấy cô thì tỏ ra rất kinh ngạc.

Ngoài hội trường vẫn là tiết mục diễn văn dài dòng. Các bạn học dưới khán đài cũng chẳng thêm để ý. Cho đến khi đột nhiên một nữ sinh lớp 12_2 hô lên "Này đến lượt Giang Tấn diễn thuyết rồi kìa."

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng thêm quan tâm.

Vài nữ sinh lớp 12_2 đang đứng kia ồn ào, bàn luận gương mặt của Giang Tấn đẹp trai cỡ nào rồi thì giọng nói mê người, thành tích nổi trội xuất sắc, mà khoan đã...

Triệu Phùng Thanh dè dặt soi mình trong gương.

Hắn có nhiều lựa chọn như vậy thì một đứ ả con gái như cô đã là gì.

Sau bài phát biểu của Giang Tấn là đến lượt Tần Hiểu.

Thái độ của mấy nữ sinh lớp 12_2 thay đổi rõ rệt, cả đám đều tự động quay lại chỗ ngồi của mình chờ đến lượt lên biểu diễn.

Lúc này Triệu Phùng Thanh bỗng đứng dậy, đi về phía cánh gà bên trái sân khấu.

Cô kéo màn che lên sau đó bắt giác nhận ra.

Trước kia Triệu Phùng Thanh quả thật chưa từng chú ý đến Tần Hiểu, vài lần gặp mặt cô nàng rồi quên luôn. Lúc này nhìn cô gái ấy, cô mới nhận ra, hóa ra cô nữ sinh Giang Tần bá vai ngoài hành lang đêm hôm đó chính là Tần Hiểu.

“Trong những năm tháng trung học này, chúng ta luôn có một vấn đề phải tự mình đối mặt, đó chính là những tình cảm mờ mờ lung lung.” Gương mặt Tần Hiểu ửng đỏ, nhưng giọng nói vẫn rất trong trẻo, “Thứ tình cảm mơ hồ không thể tả được ấy rất đẹp nhưng lại tiêu tốn nhiều thời gian. Dưới áp lực của kỳ thi đại học, chúng ta tuyệt đối không thể phân tâm. . .”

Triệu Phùng Thanh bỗng bật cười.

Tình cảm thời thanh xuân ngây ngô chẳng chút toan tính. Dù nó có ngọt ngào hay chua xót thì vẫn là những kỷ niệm đáng quý. Cô chưa từng hối hận khi đã thích hắn.

Có lẽ, đây là điều khác biệt lớn nhất giữa cô và Tần Hiểu.

Tiết mục biểu diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường có đủ thể loại

Các bạn học dưới sân khấu bắt đầu nhón nháo hẳn lên, đến những tiết mục ở giữa thì đã không thể ngồi yên nổi. Tốp năm tốp ba lấy cớ đi toilet rồi về luôn.

Tiết mục của Triệu Phùng Thanh là thứ ba từ dưới đếm lên. Tiết mục thứ tư từ dưới lên là tấu hài nhưng lại chẳng buồn cười tí nào. Mọi người dưới sân khấu chả ai cười chỉ toàn chế nhạo.

Tương Phù Lị càng xem càng bức mình, cô đã buồn ngủ lắm rồi. “Tiết mục của Thanh Nhi sao lại xếp tận gần cuối thế?”

“Sau tiết mục này là đến lượt Thanh Nhi rồi.” Đại Hồ an ủi nói, “Chị nhịn chút đi.”

Người dẫn chương trình vừa nói tiết mục tiếp theo là múa đơn của lớp 12_7, đám người phía dưới đã bắt đầu hò hét, cả đám ra sức vỗ tay kèm theo đó là tiếng huýt sáo điên loạn.

Các bạn học xung quanh đều quay sang nhìn bọn họ.

Người dẫn chương trình vừa lui về hậu trường, đám người Đại Hồ liền im lặng.

Triệu Phùng Thanh đội một chiếc mũ dạ màu đen, trên người mặc bộ phục trang màu đen phối hợp chiếc giày da cũng màu đen.

Toàn thân tỏa ra hơi thở của phái mạnh.

Âm nhạc vừa vang lên, động tác của cô cũng chẳng thấy chút nữ tính mềm mại nào mà là những động tác khá mạnh mẽ của phái nam. Cô kéo vành nón xuống thật thấp, một nửa gương mặt kia khuất dưới chiếc mũ vành tròn, người xem ở dưới chỉ nhìn thấy sống mũi cao và đôi môi đỏ chót kia.

Bài nhạc nền vừa vang lên đã khiến bầu không khí tê nạt này giờ của hội trường bỗng sôi sục hẳn lên.

Đại Hồ dẫn đầu một đám người đứng dậy vỗ tay theo tiết tấu bài nhạc, sau đó các bạn học khác cũng dần dần đứng lên ủng hộ.

Tương Phù Lị nhảy lên ghế hò hét như kẻ điên. Tiếng la ó ngày càng lớn, khiến Viên Tảo cũng không dám đứng gần cô hai bước.

Đến khi gần kết thúc bài diễn Triệu Phùng Thanh bỗng tung chiếc mũ dạ lên.

Mái tóc dài màu bạch kim khẽ tung bay trong không trung.

Thật rung động lòng người.

Tóc trắng áo đen, làn da trắng như tuyết, đôi môi đỏ như son vô cùng hấp dẫn. Dưới ánh đèn sân khấu, cô giống như một nàng yêu tinh, vừa lạnh lùng lại xinh đẹp.

Tương Phù Lị nhảy xuống khỏi ghế, đột nhiên kéo cổ Đại Hồ, kích động không thôi. “Thanh Nhi đẹp trai quá! Con mẹ nó đẹp vãi!”

“Nhẹ tay chút chị hai à...” Đại Hồ le lưỡi ho khụ khụ.

Tương Phù Lị buông Đại Hồ ra rồi lại lao lên ghế. Cô cầm chiếc loa điện gào lên về phía sân khấu, “Triệu Phùng Thanh! Em muốn gả cho anh!”

Triệu Phùng Thanh nhìn về phía đồng bọn điên cuồng dưới kia thì cong khóe môi khẽ cười.

Tuy rằng cô không thể liếc mắt đưa tình với Giang Tấn, nhưng cô có thể dùng mái tóc trắng này, tiễn đưa mối tình đầu vô thủy vô chung ấy.

[1] Vô thủy vô chung : không có bắt đầu cũng chẳng có kết thúc, em không chọn được từ nào thay thế được cụm này nên xin để nguyên văn.

Từ ngày cô trúng tiếng sét với hắn đến nay cũng là tròn chín tháng.

Giang Tấn.

Tạm biệt !

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bữa Tiệc Nào Trên Đồi Mà Chẳng Có Lúc Tàn !

Sau hôm biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, số người theo đuổi Triệu Phùng Thanh bỗng tăng lên không ít.

Vượt qua ngọn núi thi đại học khó khăn, lũ học sinh cũng được giải thoát. Không ít bạn học dò hỏi thông tin về cô rồi kiểmcó nói chuyện làm thân. Ngay cả Nhiều Từ cũng nhận được rất nhiều thư tình nhờ hắn giúp chuyển hộ cho cô.

Chỉ là Triệu Phùng Thanh cũng chẳng hứng thú lắm với chuyện này. Cô mân mê mấy lá thư mà khoác vai Nhiều Từ cười đùa, “Văn chương màu mè quá, tôi đọc chả hiểu.”

Nhiều Từ nhìn chăm chăm vào tay cô, “Đừng khoác vai lung tung, chết người đấy.”

Vì vậy cô đành rút về tay.

Nhiều Từ liền nói: “Tôi biết ngay La Đông Dương lớp 12_5 mà. Nó thích bà lâu rồi cơ mà sợ mất mặt nên chả dám nói.”

Đuôi mày kia hơi cong lên càng thêm mấy phần quyến rũ, “Thế giờ cậu ta không sợ mất mặt rồi à?”

“Nói vớ vẩn.” Nhiều Từ liếc qua lườm cô một cái, “Ý của tôi là, giờ mọi người cũng đã tốt nghiệp trung học rồi, thích yêu thì yêu thôi.”

Triệu Phùng Thanh cười, “Yêu hay không yêu thì có liên quan gì đến tốt nghiệp trung học chứ.”

“...” Nhiều Từ chán nản. Sau này ngẫm lại, cái tính cách tùy tiện phóng khoáng này mới là Triệu Phùng Thanh hắn quen biết.

Người con gái vì Giang Tấn mà chẳng thèm mặt mũi rớt cục cũng đã đi xa rồi.

Hơn hết, sự diêm dúa quái dị của cô hình như cũng theo đó mà đi rồi.

Hiện giờ Triệu Phùng Thanh là con người rất khiêm tốn.

Sau khi nhuộm mái tóc bạc về màu đen, cô cũng không dặm phấn đầy mặt, ngoại trừ sáu chiếc khuyên bên tai trái vẫn giữ nguyên, thì những nơi khác đều chỉnh đốn lại lại.

Trước đây cô luôn mồm hỏi về tình hình của Giang Tấn, còn giờ thì cô im lặng không muốn nói về bất cứ chuyện gì liên quan đến hắn. Ngay cả những món quà định mang tới tặng hắn, cô cũng vứt hết vào thùng rác.

Cái đêm ở bên Giang Tấn khiến cô phải trả một cái giá quá đắt.

Cái giá này tổn thương cô sâu sắc.

Sau khi từ chối rất nhiều người theo đuổi mình, Triệu Phùng Thanh mới nhận ra, đối với Giang Tấn mà nói cô cũng chỉ là một kẻ theo đuôi quần chân phiến phức.

Chưa từng có đúng sai, chỉ có thích và không thích.

Chính vì không thích nên không thể nhìn thấy chút ưu điểm nào của đối phương mà ngược lại còn có thể phóng đại khuyết điểm của người đó.

Chắc hẳn trong lòng Giang Tấn, cô chẳng có chút ưu điểm nào.

Sau khi kết quả thi đại học được công bố, Triệu Phùng Thanh không đủ điểm vào hệ đại học chính quy.

Kết quả này không có gì lạ. Cô đã bỏ lỡ nhiều năm học hành, dù là cố gắng hết sức vào những tháng cuối cùng cũng không thể học kịp những kiến thức đó.

Đối với kết quả này, cô rất bình tĩnh.

Ba Triệu mẹ Triệu suýt chút nữa rụng cả tim. Sau khi biết cô còn đủ điểm vào mấy học viện top cuối, cả hai mới coi như trút được tảng đá lớn trong lòng.

Khi Triệu Phùng Thanh chọn nguyện vọng, cô quyết định chọn một trường tại thành phố S.

Về chuyện học tại thành phố B cô đã sớm gạt đi lâu rồi.

Tuy rằng cô đã tạm biệt mối tình đầu của mình từ lâu, nhưng vận mệnh vốn cứ trêu đùa người ta như thế đấy.

Một ngày nào đó giữa tháng bảy, Triệu Phùng Thanh bắt gặp Giang Tấn.

Từ ngày kỷ niệm thành lập trường đến bây giờ mới chỉ một tháng ngắn ngủi, nhưng tâm trạng cô đã bình tĩnh hơn nhiều.

Hôm đó Triệu Phùng Thanh và chị họ ra ngoài dạo phố, khi đi ngang con đường đối diện hiệu sách, cô nhìn thấy Tần Hiểu đang đứng ngay ngoài cửa.

Tần Hiểu vẫn là cái điệu nhút nhát ấy. Cô nàng đang cầm một cuốn sách, cúi đầu tìm tòi gì đó trong sách.

Triệu Phùng Thanh thật bội phục trí nhớ của mình. Trước đây lúc theo đuổi Giang Tấn cô chưa từng nhớ diện mạo của Tần Hiểu. Sau ngày kỷ niệm thành lập trường, cô lại có thể liếc mắt một cái là nhận ra cô nàng.

Chị họ kéo tay Triệu Phùng Thanh, chỉ vào tiệm bánh ở phía trước, “Giờ mà đi ăn cơm chắc chen nhau bẹp ruột, chúng ta vào mua mấy chiếc bánh trứng ăn cho đỡ đói đi.”

Triệu Phùng Thanh nhìn theo hướng tay chị họ chỉ.

Giang Tấn đang ở trong quán.

Hắn cầm một túi bánh bước ra rồi đi về phía Tần Hiểu. Sau đó, hắn đột nhiên rút cuốn sách trong tay Tần Hiểu ra khiến cô nàng giật mình.

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, cầm tay chị họ, “Ăn bánh trứng làm gì chị, em biết một quán ăn Nhật vừa sang trọng cũng khá yên tĩnh.”

“Cô mời đấy nhé?”

“Đương nhiên rồi.”

“Con nhỏ này, mày thì có mấy đồng hồ. Thôi để chị trả.”

“Chị họ của em tuyệt vời nhất.”

Hai người vừa đi vừa cười.

Triệu Phùng Thanh nãy giờ vẫn nở nụ cười thản nhiên.

Mối tình đơn phương ấy cũng chỉ vậy mà thôi.

Trước khi Trương Phù Lị đi du học, cô nàng liên tục tập mọi người đi uống rượu một bữa. Ban đầu thì cười đùa vui vẻ, sau khi có men say vào người, cô nàng bắt đầu gào khóc.

Viên Táo đành phải xoa xoa lưng cô an ủi: “Đang yên đang lành em khóc gì chứ?”

Trương Phù Lị không trả lời, đột nhiên cô xoay người sang ôm lấy Triệu Phùng Thanh, rên rỉ: “Thanh Nhi, mày chờ tao về gả cho mày nhé ?!”

Triệu Phùng Thanh chỉ thấy buồn cười, “Vậy Viên Táo mày để làm mắm à.”

Viên Táo khẽ cười.

“Hu hu hu. . . Mày nhất định phải chờ tao về đấy nhé.” Trương Phù Lị tiếp tục khóc, “Tao không thích học đâu, tao yêu chúng mày.”

Triệu Phùng Thanh dỗ dành: “Được được được, tao sẽ chờ mày về.”

“Chị Lị, không phải chỉ ra nước ngoài vài năm thôi à.” Đại Hồ cười hi hi ha ha, “Internet phát triển vậy để làm gì, muốn nói chuyện thì chat rồi video call thôi.”

“Mày thì biết cái gì!” Trương Phù Lị quát lên, “Tiếng Anh của chị mày được mấy chữ, đi học còn chả hiểu gì nữa là.”

Đại Hồ liú lười, “Chị không biết tiếng Anh cũng được đi du học à.”

“Trường vợ vẫn thôi, cũng chẳng có danh tiếng mấy.” Trương Phù Lị xua tay chặn lại, “IELTS 5. 5 là được tuyển thẳng vào rồi.”

“Chả cần biết nó là trường gì.” Nhiều Từ cười, “Dù sao chị Lị và Viên Táo đi du học về nước thì cũng được gọi là rùa biển rồi.”

Viên Táo không hé răng nói gì, thỉnh thoảng lại đỡ Trương Phù Lị tránh để cô ngã. Một lúc lâu sau, hấn mới cầm ly rượu, đưng một cái vào chai bia của Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh sáng khoái đáp: “Thuận buồm xuôi gió.”

Hấn cười lại rồi rót cho mình một ly nữa. “Vạn sự như ý.”

Lời chúc phúc này của hấn khiến mọi người bỗng trở nên im lặng.

Mấy giây sau cả đám cười vang.

Bỏ qua chủ đề chia tay, bầu không khí trong bữa tiệc lại sôi động hẳn lên.

Nhiều Từ rút một điếu thuốc, uống một ly rượu, rồi bắt đầu chia sẻ mấy chuyện bát quái. Hấn nheo mắt, rít một ngụm khói, “Đạo này, quanh khu rừng của trường chúng ta có nhiều chuyện thật đấy.”

Đại Hồ nhớ Tần Hiểu đã bị bắt nạt ở đó nên không khỏi có phản tức giận, “Làm sao?”

Nhiều Từ nghiêng qua liếc Đại Hồ một cái, “Mấy hôm nay hiệu trưởng đang vây bắt một học sinh trong đó.”

Trương Phù Lị tò mò, “Vây bắt á?” Nói xong liền ợ một cái.

“Đúng vậy.” Nhiều Từ tiếp tục nói: “Nghe nói không phải học sinh trường chúng ta nhưng đêm nào cũng trốn vào đó. Hôm qua tao nghe kể thầy giáo vụ đuổi theo nó chỉ cách nhau mấy trăm mét thôi.”

Triệu Phùng Thanh hỏi: “Có bắt được không?”

“Đương nhiên không rồi.” Nhiều Từ trêu chọc một câu, “Thầy giáo vụ béo như con lợn ấy làm sao đuổi theo kịp thằng kia.”

Đại Hồ phá ra cười.

“Không phải là cậu bé sói đấy chứ?” Trương Phù Lị say đến đỏ cả mặt, “Hôm qua chị đọc tiểu thuyết có nói đến người sói đấy.”

Nhiều Từ: “Chị Lị, chị say thật rồi đấy.”

Triệu Phùng Thanh cảm bao thuốc lá, châm một điếu thuốc. Cô hiểu rõ, đó chính là thiếu niên kỳ lạ ấy. Cậu ta rất thích giả thần giả quỷ.

Đề tài này lập tức bị gạt qua.

Sau đó, Viên Táo lơ đãng nhắc tới một chuyện.

Chuyện đêm Trắng ca có ý đồ xâm phạm Triệu Phùng Thanh ấy, hóa ra Viên Táo mới là người báo cảnh sát.

Sau khi Triệu Phùng Thanh nghe xong thì bị sặc thuốc.

Cô cầm một chai bia trên bàn, ngửa đầu tu cạn. Cô uống rất nhanh nên không ít nước chảy dọc theo cằm cô xuống đến cổ làm ướt cả một vùng áo.

Ở một nơi nào đó trong lòng bỗng có cảm giác thật hụt hẫng.

“Thanh Nhi. . .” Trương Phù Lị kinh ngạc, trong khoảnh khắc đó dường như cô hiểu ra điều gì.

Triệu Phùng Thanh quăng mạnh chai bia lên bàn, cúi đầu ngậm điếu thuốc. Khi ngẩng đầu lên, trong mắt cô để lộ sự mê man mờ mịt, cô khẽ cười nói: “Từ cổ đa tình thường di hận.” [1]

[1] Kẻ đa tình nào mà chẳng để lại mối hận ngàn năm.

Giang Tấn quả thực đã để cô lại một mình ở đó. . .

Thảo nào hần nghi ngờ lạc hồng trên khăn trải giường hôm ấy là giả.

Chỉ sợ trong lòng hần là cô tình nguyện muốn qua lại với đám người của gã Thắng ca kia. . .

Tương Phù Lị và Viên Tảo đi du học.

Đại Hồ thi đỗ trường cảnh sát tại thành phố B.

Nhiều Từ ra Bắc học đại học.

Tốt nghiệp chính là như vậy đấy.

Bữa tiệc nào trên đời chẳng có lúc tàn, những người bạn thời trung học của ta cuối cùng cũng chia ly, đưa ở nam kẻ ra bắc.

Triệu Phùng Thanh khó khăn lắm mới đỗ một học viện nghệ thuật hạng ba. Người đẹp ở Học viện Z nhiều như mây bay, còn cô thì cố gắng che dấu mình nên chẳng thể nổi bật giữa một đám mỹ nữ.

Cô am hiểu vũ đạo nhưng lại đậu khoa tiếng anh. Cũng may được xem phim Mỹ khá nhiều, cô học hành cũng không cảm thấy chán nản

Tính tổng thể trình độ của các sinh viên Học viện Z không cao, nếu như ở một trường đại học trọng điểm thì lớp chọn loại một của Học viện Z cũng ở tầm trung.

Thành tích của Triệu Phùng Thanh không tệ lắm cũng xếp hạng giữa lớp.

Ba Triệu và mẹ Triệu cuối cùng đã nhận ra. Con gái của họ không có thiên phú học tập, vì vậy họ chỉ mong cô không làm loạn như thời trung học thì đã muốn cảm tạ trời đất lắm rồi.

Triệu Phùng Thanh đích thực không đi theo con đường trước kia nữa.

Thời kỳ phản nghịch trường thành đã trôi qua mà không chút hối tiếc.

Tình yêu đối với Giang Tấn đến đột nhiên mà đi cũng bất chợt. Sau khi thoát khỏi đoạn tình cảm ấy, cô có cảm giác thanh xuân của mình vô cùng rực rỡ.

Cái đêm của cô và hần ấy, có cả bi lẫn hi. Bi là sự trong trắng của cô mất rồi. Hi là, cô cũng có thể kể cho mọi người nghe câu chuyện về thời thanh xuân từng yêu một tên căn bã của mình.

Kỳ thật, câu chuyện về tên căn bã chỉ là cô thêm mắm dặm muối, biến Giang Tấn thành một kẻ mặt người dạ thú bội tình bạc nghĩa mà thôi.

Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng lại nghĩ về chuyện đó, Giang Tấn cũng không phải khôn nặn cho lắm. Chỉ là ngay từ đầu cô đã rất oán hận hần, cho nên mới cố hết sức bôi đen hần đến cùng.

Lúc rảnh rồi cô lại lôi lịch sử theo đuổi đến tối ấy ra làm tài liệu thực tế, cũng có lúc sẽ lôi nó ra làm ví dụ giảng giải cho những bạn học chôn mình trong thứ tình cảm mãnh liệt không cưỡng lại được ấy.

Cái gọi là giảng giải ấy đơn giản chỉ là sự khác biệt giữa nam và nữ chứ không có gì lớn.

Dù không thể ở bên người ấy thì bạn vẫn có thể sống hơn nữa còn sống vô cùng tốt

Có lẽ tư tưởng này đã ăn sâu vào máu, khiến cho Triệu Phùng Thanh nhiều năm sau đó vẫn vô duyên với tình yêu.

Không phải cô không có người theo đuổi.

Cô có gương mặt xinh, dáng người đẹp, trong cái thế giới xem mặt thì không cần nghi ngờ gì nữa, cô chính là thứ hàng bán rất chạy. Nhưng cô không có hứng thú với đàn ông.

Sinh vật như đàn ông ấy, cô chỉ muốn làm bạn. Yêu đương thì xin thứ cho, cô không thể theo được.

Ba người bạn cùng phòng ký túc với Triệu Phùng Thanh đã thay vài lượt bạn trai trong đại học. Nói dễ nghe là bạn trai nhưng thật ra thì toàn là đại gia.

Không chỉ là các bạn phòng cô mà đây là phong cách con gái của học viện Z. Mỗi dịp tan học vào thứ sáu, khu vực trước cổng trường sẽ biến thành bãi trưng bày xe trông rất đẹp mắt. Các người đẹp lên lút tranh đấu nhau qua những chiếc xe đưa đón sang trọng.

Một lần, Triệu Phùng Thanh vừa ra đến gần cổng thì có một gã tới bắt chuyện.

Đối phương là tên công tử nhà giàu đơn đả lịch thiệp. Hắn nói chuyện rất nhanh gọn, nói trắng ra là chỉ muốn tìm bạn cùng giường. Hắn còn đặc biệt nhấn mạnh, hàng tháng sẽ trả một khoản tiền tiêu vặt khá ổn, đủ để cô không cần lo ăn lo mặc trong nhiều năm tới.

Triệu Phùng Thanh không quan tâm.

Cô không phải người thích hưởng thụ vật chất. Huống hồ, tuy rằng nhà cô không phải loại tỉ phú giàu có, nhưng những nhu cầu cơ bản như ăn, mặc ở, đi lại thì cũng thừa đáp ứng.

Chàng quý tử kia tới tìm cô vài lần, sau này bất chợt gặp bạn cùng phòng của Triệu Phùng Thanh.

Cô bạn kia là một em gái vô cùng nữ tính. Hai má cô nàng đỏ bừng thể hiện rõ ba chữ: Cưa em đi~.

Vì thế, chàng quý tử kia cũng thuận nước đẩy thuyền chuyển sang mục tiêu mới.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng lấy làm kinh ngạc. Trong truyện thường có tình tiết mấy tên cao phú soái một khi đã gặp đóa hoa theo mãi không đổ thì điên cuồng mà theo đuổi, cuối cùng cả hai yêu nhau hạnh phúc, nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Từ sau hôm tốt nghiệp trung học, cô đã không còn ôm mộng về hai chữ “Ảo tưởng” kia nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Người Dũng Cảm Hơn Sẽ Chiến Thắng!

Trong suốt thời gian học đại học, Triệu Phùng Thanh không hề có mảnh tình vắt vai nào.

Sau khi tốt nghiệp mấy năm cũng chẳng có kết quả gì.

Hai năm qua, nhiều bạn học cũng giới thiệu đàn ông cho cô, cô cũng chọn vài người mặt mũi sáng sủa đi ăn rồi dạo phố. Nhưng dù thế nào cũng không có cảm giác rung động. Cái tâm trạng hạnh phúc vì từng lời nói và cử chỉ của đối phương, cô chẳng thể cảm nhận được nữa.

Hơn nữa gương mặt này của cô là kiểu tiểu tam nhị phụ nhân điển hình, khác hoàn toàn với style hiền lương thực đức. Đa số đàn ông thời nay, với cô bọn họ chỉ có ý định chơi bời. Có một hai kẻ, nói chuyện chưa được vài câu đã nhìn cô với ánh mắt dâm dăng, bắt đầu nói mấy lời hoa văn màu mè.

Triệu Phùng Thanh thừa biết.

Nắm tay nhau cùng đi hết cuộc đời, chỉ là chuyện cười trong cái xã hội hiện đại này.

Cũng chỉ có người ngây thơ như cô mới nghĩ rằng cứ chờ đợi rồi sẽ tìm được.

Cho nên đợi mãi mà người đó vẫn chưa đến.

Trước kia mẹ Triệu luôn nghĩ, con gái mình xinh đẹp thế này, tuyệt đối sẽ gả được ra ngoài. Thế nhưng khi tuổi tác Triệu Phùng Thanh càng ngày càng tăng, mẹ Triệu cũng càng ngày càng sốt ruột. Bà nhờ vả bạn bè người thân tìm đối tượng cho con gái, nhưng dù xem mặt bao nhiêu lần cũng không có kết quả gì.

Nhà Triệu Phùng Thanh cách công ty quá xa vì thế cô chuyển ra ngoài thuê một phòng sống tạm. Bình thường cũng chỉ cuối tuần mới về nhà lác lư trước mặt ba mẹ.

Đối lập với sự lo lắng của mẹ Triệu, ba Triệu lại bình tĩnh hơn nhiều, “Chuyện đó cũng phải xem duyên phận nó đến đâu. Con gái chúng ta cũng đâu phải đứa trẻ ba tuổi, nó tự biết lo cho mình.”

“Biết lo cho mình cái gì. Không phải đứa trẻ ba tuổi mà là gái ế ba mươi tuổi.” Mẹ Triệu quả trách nói, “Đều do ông, cứ luôn mồm không vội không vội, giờ thì hay chưa, cuộc đời cũng trôi qua được một nửa rồi mà vẫn chưa có thằng nào nhòm ngó.”

Ba Triệu đẩy gọng kính, “VẬY bà đi giục con bé đi.” Con nhỏ này từ bé đã không biết nghe lời. Cũng may sau khi tốt nghiệp trung học, cũng không còn ương bướng nữa. Mấy năm nay, cũng bắt đầu hiểu chuyện ngoan ngoãn, khiến ông rất an tâm.

“Ông cũng phải nói mấy câu đi, bằng không nó còn tưởng rằng ông đang cổ vũ cho nó đấy.”

“Rồi rồi rồi.” Ba Triệu ngoài miệng thì nói như vậy, thế nhưng một khi Triệu Phùng Thanh về nhà, ông cũng không nhắc gì đến chuyện này.

Sau đó, ngay cả bà con họ hàng nhà họ Triệu cũng bắt đầu thúc giục cô kết hôn.

Thật ra Triệu Phùng Thanh suy nghĩ rất thoáng.

Có đàn ông hay không, cuộc sống vẫn cứ như vậy.

Đám bà tám này cũng thật rảnh, cuộc sống của người khác thì liên quan gì đến các bà, vậy mà cứ thích ngồi nói lung tung, cứ như một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi chưa lấy chồng thì là kẻ tội ác tày trời vậy.

Chỉ là, Triệu Phùng Thanh cũng chẳng quan tâm đến chuyện lái nhai của họ hàng. Cô còn một vấn đề lớn phải giải quyết, đó chính là công việc.

Sau khi thất nghiệp, ba Triệu xin cho cô vào làm một công ty dịch thuật. Làm chưa được bao lâu, cô đã biết trình độ bản thân có hạn. Vì tránh để tương lai lâm mất mặt ba Triệu, cô liền chủ động nghỉ việc. Sau đó cô tới một công ty thời trang làm nhân viên hậu cần. Làm chưa được bao lâu, cô lại nghỉ việc. Nguyên nhân là vì gã quản lý thêm thuồng cô, thường nhìn cô với gương mặt dữ tợn cùng nụ cười đáng khinh.

Ba Triệu mẹ Triệu không biết tình hình cụ thể thế nào, chỉ biết nói con gái nhà mình là loại thùng rỗng kêu to. [1]

[1] Nguyên văn là 眼高手低 – nhãn cao thủ đề: ám chỉ những kẻ nói thì hay nhưng làm không ra gì.

Sau đó Triệu Phùng Thanh lại vào làm ở một công ty thương mại, nhưng công ty này có vấn đề về tài chính đã lâu. Vài ngày trước ông chủ công ty đã cuốn gói bỏ trốn. Vì vậy cô lại quay về thời gian chờ việc mới.

Sau khi thất nghiệp, Triệu Phùng Thanh không dám về nhà.

Hiện giờ mẹ Triệu ngày nào cũng chỉ lo lắng hôn sự của con gái, tìm được việc hay không cũng chỉ là thứ yếu mà thôi. Bà nhờ người hỏi thăm tìm thông tin về các nam thanh niên chưa kết hôn, rồi xin ảnh mang về cho con gái.

Vì muốn thoát khỏi cảnh xem mặt ngày ngày, nên Triệu Phùng Thanh đã tung CV đi phỏng vấn khắp nơi, ra về như rất bận rộn không có thời gian rảnh.

Một ngày nào đó, tiết trời trong xanh, muông dặm không mây, cô được gọi tới phỏng vấn cho vị trí nhân viên phục vụ quầy của khách sạn.

Cô nộp CV cho rất nhiều công việc. Đọc yêu cầu về vị trí này cũng không cao, lại không cần phải dùng não suy nghĩ nhiều, nên cũng chẳng tìm hiểu thông tin về khách sạn này mà nộp luôn.

Khi nhận được cuộc gọi mời phỏng vấn của khách sạn, cô ngẫm nghĩ thật lâu, đến mức muốn đứng dậy cũng không nổi, là vì rốt cục cô có nộp CV vào khách sạn này không nhỉ.

Khách sạn này là khách sạn năm sao nổi tiếng của thành phố S, cả một tòa nhà sừng sững nằm giữa trung tâm, khí thế cuộn cuộn.

Triệu Phùng Thanh nhìn tòa nhà khách sạn sang trọng với những lát đá hoa lệ kia, trong lòng cũng chẳng đặt nhiều kỳ vọng vào cuộc phỏng vấn này. Cô đang nghĩ đến chuyện chiều nay phải đi chuyển xe nào lúc mấy giờ đến phỏng vấn ở một công ty khác, hay chuyện sau khi phỏng vấn thì đi đâu ăn cơm đây.

Thí sinh tới phỏng vấn không hề ít, tất cả đều được xếp vào một phòng lớn điền thông tin cá nhân.

Triệu Phùng Thanh nhìn xung quanh một vòng, liền phát hiện ra vài mỹ nữ.

Tươi trẻ tự nhiên, thướt tha như hoa.

Vì thế cô càng khẳng định cuộc phỏng vấn này không hề đơn giản. Cô chỉ đeo vài món đồ trang sức trang nhã, hơn nữa cô đã hơn ba mươi tuổi rồi.

Điền thông tin cá nhân xong là khoảng thời gian chờ đợi nhàm chán.

Cậu thanh niên bên cạnh quay sang hỏi cô vài ba câu gọt chuyện, rồi cậu ta bỗng đứng bật dậy.”Chị nói xem, hôm nay tôi ăn mặc thế này, có thể được bao nhiêu điểm?”

Triệu Phùng Thanh nhìn hấn. Áo vest đen, bên trong là sơ mi trắng, mặt chữ quốc [2], mắt nhỏ. Lông mũi trong lỗ mũi bên trái đã lung lay lão đảo như muốn bắn ra ngoài rồi.

[2] Mặt chữ quốc [国]: như hình

“Soái!” Cô bật ngón cái khen ngợi hấn, cười đến rõ là thật lòng. Cô làm trong ngành dịch vụ nhiều năm rồi, đã nuôi cái thói quen mỉm cười với khách hàng. Theo đánh giá của Nhiều Từ, khi cô cười như vậy thì yêu khí cũng giảm xuống nhiều.

Cậu thanh niên tí mắt cười như không thấy tổ quốc đâu, “Tôi thi đại học không tốt lắm nên mới phải vào đại học Y, thật ra tôi rất có thực lực.”

“Tôi thi đại học vượt xa năng lực người thường, vào học viện Z.” Triệu Phùng Thanh tùy tiện trả lời.

Mắt híp nhìn cô với vẻ miệt thị, nhất thời tự tin tăng lên nhiều.

“Lý Tại Miên.” Nhân viên hướng dẫn nở nụ cười mỉm, nhẹ giọng gọi tên cậu ngoài cửa.

“Có mặt.” Mắt híp quay đầu nói, “Tôi đi.” Lời nói có vẻ lưu luyến chiến sĩ ở lại.

“Đi đi.” Nói xong, cô bắt đầu nghịch điện thoại.

Mười lăm phút sau, mắt híp mặt vô cùng tự tin đi ra, “Tôi cảm thấy nhất định tôi sẽ trúng tuyển!” Nụ cười toe toét ngoác đến tận mang tai.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng gọi dịu dàng, “Triệu Phùng Thanh.”

“Có.” Triệu Phùng Thanh lên tiếng, khi đi thoáng qua cậu thanh niên kia, cô nói, “Tôi nghĩ chắc cậu sẽ được chọn thôi. Tạm biệt, chàng trai, cậu trông rất ổn đấy.”

Chàng trai ngơ ngác không hiểu gì, nhìn theo bóng lưng cô rời đi.

Triệu Phùng Thanh bước vào phòng phỏng vấn, cảm thấy cuộc chiến này cũng khoa trương quá đi.

Có ba nhà tuyển dụng ngồi trước mặt cô.

“Triệu Phùng Thanh?” Người ngồi giữa là nhà tuyển dụng Giáp đang cúi đầu đọc CV của cô, mới nhìn hai dòng đầu tiên, ông đã chau mày, “Học viện Z à?”

Cô mỉm cười, “Đúng vậy.” Không có cách nào, danh tiếng của học viện này quá tệ. Mỗi lần cô đi phỏng vấn luôn bị hỏi về trường mình. Cô đã quen rồi.

Nhà tuyển dụng Giáp thả CV của cô xuống, nhìn thẳng vào mặt cô, vẻ mặt nghiêm túc không chút thân thiện, “Cô có thể làm gì?”

“Đánh máy, nhận điện thoại.” Triệu Phùng Thanh trước kia làm bên dịch vụ thì làm những công việc đó. Hiện giờ các công ty đang quản trị theo kiểu mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình, nên mấy việc vặt vãnh cũng phải có người làm, cho nên cô không cảm thấy chuyện đó thì có gì mất mặt. Hơn nữa, tốc độ đánh máy của cô thật sự rất nhanh.

“...” Về mặt nhà tuyển dụng Giáp bỗng chốc cứng lại, “Còn gì nữa không?”

“Kiên trì tuân theo nguyên tắc khách hàng là thượng đế.” Áp lực của xã hội hiện đại quá lớn, thỉnh thoảng cũng có vài khách hàng gọi điện tới chửi rủa, nếu cô vào phải trường hợp đó, cô sẽ không trả lời. Mặc kệ để đối phương chửi mắng thế nào, cô cũng chưa từng cãi lại một lời.

Ba vị giám khảo không hài lòng câu trả lời của cô, nét mặt của bọn họ đã nói với cô như vậy.

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, tiêu chuẩn nhân viên phục vụ của khách sạn này hẳn là vô cùng cao.

“Triệu Phùng Thanh.” Nhà tuyển dụng Ất thấy mặt ông Giáp ngồi bên cạnh đen như đất nòi thì ngay lập tức giải thích, “Chúng tôi đang tuyển Thư ký tổng giám đốc.”

Triệu Phùng Thanh nhếch lông mày. Tuy rằng cô nộp CV tứ tung khắp nơi, nhưng cũng không thần kinh đến mức chấp nhận lời mời phỏng vấn vị trí cao cấp thế này. “Vậy khách sạn các ông còn tuyển nhân viên phục vụ quầy lễ tân không?”

Cả hội trường im lặng.

Cô đoán là nhân viên hướng dẫn đã đưa cô tới nhầm phòng rồi. “Mấy anh có thể xem lại giúp tôi chuyển CV qua bộ phận nhân viên phục vụ quầy lễ tân không?”

Cả hội trường lại im lặng.

Nhà tuyển dụng Giáp không còn kiên nhẫn nữa, ông ta nhăn mặt như muốn đuổi người rồi.

Ngay lúc này, cửa phòng bỗng mở ra, có một người đàn ông đi vào.

Triệu Phùng Thanh quay đầu lại.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cô đã biết, đó là người bạn trai trong ảo tưởng thời trẻ của cô.

Vẫn là kiểu đẹp trai rạng ngời, khí thế hiên ngang như ngày ấy. Còn năm tháng lại ưu ái tặng hẳn một thân khí chất trầm tĩnh.

Thế giới này không lớn cũng không nhỏ.

Có thể lớn đến mức sau khi tốt nghiệp cấp ba cũng chẳng để hai người gặp lại nhau lần nào, cũng có thể nhỏ đến mức cô nhận bữa một lời mời phỏng vấn thì lại có thể gặp hẳn.

Trên đời có những điều thật kỳ lạ, cô và hắn đã không gặp mặt mười hai năm rồi nhưng cô vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra con người ấy. Nếu hỏi còn đi học cô có được trí nhớ siêu phàm thế này, chắc giờ cũng không phải bốn ba đi kiếm việc làm nữa.

Ba nhà tuyển dụng đứng dậy chào hỏi Giang Tấn.

Giang Tấn gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn sang cô.

Trong nháy mắt đó, Triệu Phùng Thanh thầm nghĩ đến một câu ‘Hiệp lộ tương phùng dừng giá thắng’.[3]

[3] Ý nghĩa: hai đối thủ gặp nhau trên con đường hẹp, người dừng cầm hơn sẽ chiến thắng.

Vì vậy cô đứng dậy, cúi đầu lịch sự nói, “Cám ơn các vị, tôi về trước.”

Ba nhà tuyển dụng không giữ cô lại.

Giang Tấn lại càng không.

Cô đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Đứng ngoài cửa ba giây sau đó cô xoay người rồi đi.

Triệu Phùng Thanh cười tươi bước ra khỏi khách sạn.

Thời gian quả là liều thuốc giảm đau hữu hiệu. Trong những năm tháng dài đằng đẳng ấy, nhiều ký ức cũng dần trở nên mơ hồ. Nỗi đau ấy nay chỉ còn lại vết sẹo mờ nhạt.

Thình thoảng cô còn lật nó ra ngắm lại thì bỗng có cảm giác rất khác.

Ví dụ như hiện tại, sau khi gặp lại Giang Tấn, điều đầu tiên cô nghĩ là gu thẩm mỹ năm ấy của cô thật tốt. Đã nhiều năm trôi qua rồi nhưng người đàn ông cô từng thích vẫn đẹp trai rạng ngời như vậy.

Thanh xuân của cô quả nhiên rất rực rỡ.

Vài ngày sau, Triệu Phùng Thanh nhận được một cuộc điện thoại.

Đối phương là nhân viên phòng HR của khách sạn. Anh ta liên tục xin lỗi, nói rằng hôm phỏng vấn đó đã xếp nhầm CV của cô và một người khác.

Cô cười cười đáp lại. Hóa ra khách sạn năm sao cũng có thể phạm phải lỗi sai cơ bản như vậy.

Nhân viên quản lý xin lỗi xong thì hỏi cô thời gian phỏng vấn.

Cô uyển chuyển nói lời từ chối. Từ khi cô biết công ty kia có Giang Tấn thì cô không còn muốn vào nữa.

Triệu Phùng Thanh cẩn thận mà ngắm lại, hóa ra bản thân cô lại vô tình như vậy.

Ví như khi Trương Phù Lị thất tình, thật lâu sau đó cô nàng vẫn chưa quên được.

Còn cô chỉ mất ba tháng để quên nó, sau đó cái gì nên tới cũng tới. Thậm chí, cô còn rất thích kể lại câu chuyện đó cho mọi người để làm phong phú thêm lịch sử yêu đương của mình.

Lần này cô có thể thêm vào câu chuyện của mình vài tình tiết rồi, nam chủ hiện đang là tổng giám đốc, còn cô thì đang ở nhà tìm việc. Nhìn đôi này xem, nữ chính quả là nhân vật vô dụng mà.

Triệu Phùng Thanh vẫn luôn biết cuộc đời mình chẳng có mục tiêu nào lớn.

Trong những năm tháng thanh xuân, cô từng gặp rất nhiều đàn ông. Hồi đại học, bạn cùng phòng cũng thường đề cử cho cô vài ông đại gia hơn năm mươi tuổi, nói là chơi qua đường thôi.

Triệu Phùng Thanh chả thêm quan tâm. Theo quan điểm của cô, giá trị của một người phụ nữ không do người đàn ông bên cạnh bạn quyết định. Làm tiểu tam hay nhị phu nhân cũng chẳng có gì vẻ vang.

Ý nghĩ này của cô được đám bạn cùng phòng bình luận là: không ăn được nên đập đổ.[4]

[4] Gốc là 吃不到葡萄说葡萄酸 – Không ăn được nho nên bảo nho chua.

Nhưng mặc kệ người khác nói nó ngọt hay chua, Triệu Phùng Thanh vẫn luôn cảm thấy, cuộc sống này là của mình. Đời sống vật chất của cô có thể không sánh được với họ, nhưng đời sống tinh thần của cô thì chẳng thua kém bất cứ kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Với Hấn Chỉ Còn Lại Chút Thưởng Thức Ít Ỏi

Sau khi từ chối lời mời phỏng vấn từ khách sạn, cuộc sống của Triệu Phùng Thanh cũng không có gì thay đổi.

Cô vẫn tiếp tục quảng CV, tiếp tục đi phỏng vấn.

Thật ra gái ế lớn tuổi như cô thế này rất khó tìm việc làm. Nhiều công ty lo cô làm chưa được bao lâu sẽ kết hôn, mang thai rồi nghỉ thai sản. Trong đó có một công ty còn thẳng thắn đưa ra yêu cầu: Cô phải cam kết sẽ không kết hôn trong hai năm tới.

Triệu Phùng Thanh ngồi đó cười khẩy một cái, không nói gì mà đứng dậy đi về.

Chiều cuối tuần, cô về nhà một chuyến, chuẩn bị thu dọn chút quần áo quay lại nhà trọ.

Kết quả là bị mẹ Triệu bắt được.

Từ khi mẹ Triệu tham gia câu lạc bộ khiêu vũ ngoài quảng trường, thì quen một đám bác gái cùng tuổi. Vì mọi người cùng giới thiệu mai mối cho nhau nên kho tài nguyên nam sĩ độc thân của mẹ cô bỗng dồi dào hẳn lên.

Sau khi ảnh của Triệu Phùng Thanh được phát tán khắp nơi, liền được rất nhiều đàn ông chọn trúng.

Khiến cho mẹ Triệu cười không ngậm được miệng.

Vừa nhìn thấy con gái, mẹ Triệu đã ngay lập tức phổ biến kế hoạch xem mặt bà vừa sắp xếp.

Không thể phủ nhận, chất lượng những nam sĩ được mẹ Triệu lựa chọn cao hơn nhiều lũ bạn đều [1] của Triệu Phùng Thanh giới thiệu. Cả bằng cấp và nghề nghiệp đều không cùng một tầng lớp.

[1] Nguyên gốc là: hồ bằng cầu đàn, mình dùng cụm ‘lũ bạn đều’ này mặt chữ thì theo nguyên gốc nhưng ý nghĩa là bạn bè thân thiết nhé.

Nhưng Triệu Phùng Thanh chẳng có chút hứng thú yêu đương gì cả.

“Mẹ.” Cô cuộn tóc lên, miễn cưỡng nói, “Giờ con đang sống rất tốt, không cần tìm bạn trai.”

“Tốt cái gì mà tốt.” Mẹ Triệu trợn mắt nói, “Cứ lừng chừng cho lắm vào, rồi đàn ông tốt trở thành chồng thiên hạ hết thôi.”

“Yêu ai chả giống nhau hờ mẹ.” Triệu Phùng Thanh giờ đang đọc thân quen rồi, tự do tự tại, không phải quan tâm đến người khác. Hơn nữa tỷ lệ ly hôn trong xã hội hiện nay cao như vậy, điều này chứng tỏ kết hôn cũng không có nghĩa là hạnh phúc.

“Cô ——” Mẹ Triệu bực mình, ngón tay run run chỉ vào con gái mình, “Hồi đi học thì cô không chịu nghe lời, đến giờ cũng vẫn ngang bướng. Ba mẹ khổ cực hơn nửa đời cũng vì cô, cô không quan tâm đến ba mẹ cô được chút nào à?” Nói đến câu sau, mẹ Triệu có phần nhe răng. Bà cứ nhớ đến hồi trung học phản nghịch của con gái là muốn nổi điên. Cái tính cách kiêu ngạo lung tung đấy, thật không biết là di truyền từ ai trong cái nhà này cơ chứ.

Triệu Phùng Thanh nghe xong lời mẹ mình nói, trong lòng bỗng dịu lại.

Cô quả thật là một đứa con hư. Từ nhỏ đã thường có những suy nghĩ bốc đồng chống đối ba mẹ, lên đến trung học lại càng phản nghịch hơn.

Mỗi năm trôi qua ba mẹ lại già đi, ngày càng có nhiều tóc bạc. Còn cô cũng không thể phản nghịch chẳng thềm quan tâm đến ai như thời niên thiếu nữa rồi.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

May mắn lớn nhất cả đời này của cô chính là có hai người làm ba mẹ. Bọn họ rất thương cô, dù cô chẳng có gì nổi bật thì hai người cũng chưa từng bỏ mặc cô. Cô có thể chống đối cả thế giới nhưng lại không thể một mình cãi lời ba mẹ.

Cuối cùng, Triệu Phùng Thanh cũng đồng ý đi xem mắt. Dù sao cũng chỉ là gặp mặt đàn ông, ăn một bữa cơm chứ chẳng có gì đặc biệt.

Mẹ Triệu cười hớn hở liên hệ với đối phương, hẹn gặp mặt vào thứ bảy tuần sau.

Sáng hôm xem mặt, tại trung tâm thương mại người đến người đi ồn ào. Triệu Phùng Thanh lạc lõng giữa đám người một lúc lâu.

Rồi cô quyết định đi mua mấy túi ăn vặt.

Sau đó lên thang máy tới nhà hàng đã hẹn trước.

Cô đến muộn mười phút.

Vị nam sĩ xem mặt kia cũng không để ý. Có thể nhận ra, ấn tượng đầu tiên của hắn về cô cũng không tệ lắm.

Sau khi gọi cơm, hắn vừa thấy cô vén tóc qua tai trái thì vô cùng kinh ngạc vì sáu chiếc khuyên tai lấp lánh kia. Nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại cảm xúc như thường.

Đối tượng xem mặt của cô là một nhân viên công chức, kiến thức uyên bác, mở miệng ra là nói thao thao bất tuyệt.

Triệu Phùng Thanh gắp gắp mấy món trên bàn ăn, câu được câu không mà trả lời hắn.

Sau khi đồ ăn lên hết, vị nam xem mặt chu đáo gấp rau cho cô rồi thăm dò hỏi: “Triệu tiểu thư xinh đẹp thế này, sao giờ vẫn còn độc thân?”

“À...” Cô ngẩng mặt lên, nhìn nam xem mặt, “Không gặp được người thích hợp.”

Muốn tìm người thích hợp với cô quá khó. Thí dụ như vị nam sĩ ưu tú trước mặt này, hiển nhiên không hợp với cô.

Cô thích bầu không khí giữa hai người phải thoải mái một chút, chứ không phải kiểu hai người ngồi bên nhau mà lại nghiên cứu về thuyết cơ học lượng tử thế này.

Nam xem mặt càng nói càng kéo câu chuyện đi xa hơn, Triệu Phùng Thanh theo không kịp. Ánh mắt cô lơ đãng nhẹ nhàng nhìn ra xung quanh, vừa liếc liền thấy có hai người đàn ông đang đi về phía họ.

Sau đó, cô cúi đầu nhìn xuống bàn ăn, đồng thời cũng thả lộn tóc đang cài bên tai trái xuống.

Ánh sáng lấp lánh từ chiếc khuyên tai được ẩn sau những lọn tóc.

Chờ khi hai người đàn ông kia đi qua bàn mình thì cô thờ phào một hơi.

Nhưng một trong hai người đàn ông bỗng dừng chân, hắn quay đầu nhìn bóng lưng cô vài giây, sau đó dè dặt gọi một câu, “Triệu Phùng Thanh à?”

Triệu Phùng Thanh nghe thấy nhưng cô thật sự không muốn đáp lại.

Người đàn ông kia nhanh chóng đi về phía cô, nhìn qua mặt cô mà nói, “Ha ha! Cậu đúng là Triệu Phùng Thanh mà.” Lần này là câu khẳng định.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười tươi, “Anh nhận nhầm người rồi.”

Lúc này, chẳng biết vị nam xem mặt ngồi đối diện chưa từng gặp cảnh rõ là quen nhưng không muốn nhận hay đang muốn có ý gây khó dễ cho cô, mà thẳng thắn vạch trần lời nói dối trắng trợn kia, “Em là Triệu Phùng Thanh mà.”

Triệu Phùng Thanh chỉ còn cách cong khóe miệng, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh mình, “Xin hỏi anh là?”

“Quên tôi rồi à?” Người đàn ông nở nụ cười tươi, “Tôi là Không Đạt Minh này, lớp 3 hồi cấp hai ấy.”

“À.” Cô kéo dài giọng đáp lời. Hồi còn cấp hai cô cũng học lớp 3, nhưng cô đã không còn nhớ cậu bạn nào tên Không Đạt Minh nữa rồi.

Không Đạt Minh cười chuyển hướng sang người đàn ông đứng bên cạnh mình mà giới thiệu, “Giang Tấn, đây là bạn học cấp hai của tôi, tên Triệu Phùng Thanh.”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh chỉ có thể đáp với một âm tiết như vậy.

“Ồ.” Giang Tấn cũng chỉ đáp với một âm tiết.

Vì sự thân thiện của Không Đạt Minh mà lần xem mặt này đột nhiên trở thành buổi họp lớp.

Dù sao, bạn học cũng chỉ là cấp hai.

Còn vị cấp ba kia thì không quen cô.

Trò chuyện được một lúc, Khổng Đạt Minh đột nhiên nhớ ra, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn đều học trường cao trung A. Vì thế hắn vỗ đùi, vui mừng nói: “Có duyên thật. Tôi và cậu là bạn học cấp hai, cậu và cậu ta là bạn học cấp ba, tôi và cậu ta lại là bạn đại học. Vòng vo một hồi, hóa ra mọi người đều là bạn học cả.”

Hắn khoác vai Giang Tấn giới thiệu: “Này, cậu học cao trung A thì có biết cô ấy không? Hồi cấp hai cậu ta là thiên vương cúp tiết của trường tôi đấy.”

Còn chưa đợi Giang Tấn mở miệng, Triệu Phùng Thanh đã giành lời nói trước: “Không quen.”

“Vây nhất định cậu lại trốn học rồi.” Khổng Đạt Minh cười ha ha, “Bất kể là cấp ba hay đại học Giang Tấn vẫn luôn là nhân vật nổi tiếng trong trường đấy.”

Cô cũng cười ha ha phụ họa theo.

Nụ cười này không phải nghi ngờ lời của Khổng Đạt Minh, mà là cô đang tự kiểm điểm lại.

Trước đây khi trúng tiếng sét ái tình với Giang Tấn, cũng chính vì diện mạo này của hắn vừa mắt cô. Ngay cả đến bây giờ, cô vẫn cảm thấy hắn vô cùng tuần tú. Đôi mắt thâm trầm như biển sâu, dưới ánh sáng phản chiếu từ ngọn đèn chùm, nhìn chúng lấp lánh y như ngọc thạch vậy.

Dù sao, giờ cô đối với hắn chỉ còn lại chút thương thức ít ỏi này mà thôi.

Khổng Đạt Minh nói rất nhiều, vị nam xem mặt kia cũng vậy. Chủ đề của bọn họ từ thiên văn đến địa lý, từ nền kinh tế đến giới giải trí, và cả những nhân vật nổi tiếng trong các lĩnh vực.

Hai người mồm miệng lưu loát, cứ như bọn họ mới là người đến xem mặt nhau vậy.

Ngược lại Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn không hé miệng nói một lời.

Thật ra Triệu Phùng Thanh rất muốn nói vài câu với nam xem mặt, chỉ là Khổng Đạt Minh nói liên tục, cô vốn không thể chen mồm nói vào được. Cho dù có chỗ để chen, thì đề tài câu chuyện cũng sâu sa đến mức không thuộc phạm vi của cô.

Nếu lần xem mặt này đã bị phá thì cô đành phải chuyển hướng sang hoàn thành một sứ mệnh khác, đó là ăn trực.

Triệu Phùng Thanh im lặng càn quét cả đồng thức ăn trên bàn cơm, thỉnh thoảng còn gọi bồi bàn đưa lên mấy đĩa đồ nhắm.

Giang Tấn không tham gia cuộc thảo luận của hai người đàn ông kia, cũng không động thìa động đũa. Hắn lạnh lùng ngồi chỗ của mình, cảm giác như một bức tượng sáp.

Cô thấy mà vui thầm, có vẻ như hắn vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Cô cắn một miếng thịt cuốn, vừa cười vừa ngẫm.

Một tiếng sau, có lẽ là hai người đàn ông kia đã nhận ra nếu cứ để Triệu Phùng Thanh ăn thế này thì con số trên hóa đơn sẽ rất đáng sợ, vì thế nam xem mặt vội vàng ngừng câu chuyện. Hắn rút ví tiền ra cười mà nói, “Bữa này cứ để tôi trả.”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Làm phiền anh rồi.”

Khi nam xem mặt cầm hóa đơn trên tay, nụ cười trên mặt hắn bất giác cứng lại, sau khi hồi hồn cũng không thể tự nhiên như trước nữa.

Lúc này, Giang Tấn bỗng nhiên đáp lời, “Để tôi thanh toán.”

Triệu Phùng Thanh ngoan ngoãn cúi mặt nhìn đĩa salad trên bàn ăn.

Lúc này, Khổng Đạt Minh cũng đến góp vui, “Để tôi trả đi, là tôi nhận ra Triệu Phùng Thanh trước mà.”

Lời này không sai, chính hắn là người đã phá buổi xem mặt của cô.

Ba người đàn ông tranh nhau thanh toán tờ hóa đơn ấy.

Triệu Phùng Thanh không nói lời nào. Ai thanh toán cũng được, giờ cô chỉ muốn thoát thân nhanh chóng về nhà.

Cuối cùng Giang Tấn lãnh trách nhiệm thanh toán.

Ngay khi biết hắn thắng trận, Triệu Phùng Thanh liền ợ lên một cái.

Âm thanh rất nhỏ.

Tuy nhiên Giang Tấn ngồi bên cạnh cô vẫn nghe thấy, hần quay sang liếc cô một cái.

Ăn xong bữa cơm, nam xem mặt muốn mời cả lũ đi xem phim.

Khổng Đạt Minh vui vẻ đồng ý.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy cảnh tượng này thật kỳ quái. Cuối cùng là ai và ai đang xem mặt?

Chỉ là, nếu nam xem mặt cảm thấy hứng thú với Khổng Đạt Minh, vậy cô có thể thành công rồi khỏi sân khấu được rồi.”Xấu hổ quá, chiều nay tôi còn có việc. Chắc không thể xem phim được.”

Cô vừa nói xong, Giang Tấn liền theo đó mà nói, “Tôi cũng có việc.”

Khổng Đạt Minh nhướn mày lên, cong khóe miệng, vẻ mặt oán thán, “Không phải cậu nói rành nguyên chiều nay à?.”

“Công ty có chuyện, tôi phải qua đó.” Giang Tấn quơ quơ đi động trên tay.

Khổng Đạt Minh không hỏi nhiều nữa. Hần nhìn về phía Triệu Phùng Thanh, “Bạn học cũ, số đi động của cậu là bao nhiêu? Lần sau chúng ta lại gặp nhau đi.”

Triệu Phùng Thanh nói số đi động xong, trong lòng thầm nghĩ, về nhà việc cần làm là đưa số của cậu ta vào danh sách chặn đầu tiên.”Chúc hai người xem phim vui vẻ, tôi về trước.”

“Này cậu định về đâu?” Khổng Đạt Minh gọi cô lại, “Nếu tiện đường thì để Giang Tấn đưa cậu về.”

Cô nhoen miệng cười, “Tôi về qua đường Sài Hà.” Tóm lại, chỉ cần không cùng hướng với khách sạn năm sao đó là được rồi.

Khổng Đạt Minh nở nụ cười tươi, “Vậy thì tiện đường quá còn gì.”

“Hờ?” Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn qua.

“Công ty Giang Tấn ở gần đó mà.” Khổng Đạt Minh vỗ vỗ vai Giang Tấn.

Trong lòng cô thầm than, khách sạn ấy không phải nằm ở phía nam thành phố sao.

Cô không biểu hiện sự tò mò trên mặt. Với tính cách của Giang Tấn, hần nhất định sẽ không đưa cô về. Dù sao kết quả cũng như nhau cả nên cô không quan tâm đến quá trình lắm.

Ai ngờ, chẳng biết có phải Giang Tấn nể mặt Khổng Đạt Minh hay không mà lại đồng ý rồi.

Triệu Phùng Thanh ngoài mặt thì cười giả lả, “Không cần phiền thế đâu, tôi đi bus —— “

“Bạn bè cả dừng khách sáo quá, cậu ta tiện đường thật mà.” Khổng Đạt Minh cắt ngang lời cô.

Cô cười nhạt, quả là chưa từng gặp kẻ nào không biết ý đến thế, dựa vào cái gì mà mọi chuyện của cô phải do cậu ta quyết định chứ.

“Đi thôi.” Giang Tấn xoay người đi về hướng bãi đỗ xe.

Triệu Phùng Thanh đứng ngăn người ở đó vài giây. Sau đó lại nghĩ, có xe đi nhờ cũng tốt mà, cô đang hơi mệt, vừa đúng lúc lên xe ngủ trưa một giấc vậy.

Vì thế, cô liền đi theo.

Khổng Đạt Minh ở sau lưng nhiệt tình mà gào: “Giang Tấn, nhớ chăm sóc tốt cho Triệu Phùng Thanh đấy.”

Triệu Phùng Thanh quay lại trợn mắt nhìn cậu ta một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Mai Gây Phấn Vàng Mắt Đầm Lệ

Trên đường ra bãi đỗ xe, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn chỉ giao lưu với nhau thông qua nét mặt.

Từ đầu đến cuối hắn vẫn im lặng.

Còn cô thì thỉnh thoảng cũng nở nụ cười thể hiện lòng biết ơn.

Phần lớn thời gian còn lại, hai người coi nhau như kẻ qua đường xa lạ.

Hắn không nhắc lại chuyện trung học, đương nhiên cô cũng coi như mình chẳng quen hắn.

Triệu Phùng Thanh thâm nghĩ, hai người bọn họ quả nhiên là người xa lạ. Ngoại trừ từng có một đêm tỉnh do say rượu, thì cũng không thể nói là quen nhau.

Chuyện đó cũng trôi qua nhiều năm rồi, mọi người đều đã là người trưởng thành, suy nghĩ cũng thoáng.

Lần này cô chỉ là đi nhờ xe ngủ một giấc mà thôi.

Xe Giang Tấn cũng coi như là khiêm tốn. Ở một nơi mà xe xin chạy đầy đường như thành phố S, thì chiếc BMW đời thứ sáu của hắn cũng không quá phô trương cho lắm.

Giang Tấn chẳng nói một lời ngồi vào ghế lái chính, hắn không bắt chuyện với cô mà cũng chẳng chủ động mở cửa xe hộ cô.

Triệu Phùng Thanh tự mình ra ghế sau ngồi.

Cô đánh giá nội thất trong xe.

Cũng rất đơn giản, ngoại trừ mấy chiếc gối ôm thì trong xe không còn gì khác. Hơn nữa tất cả đều mang đậm phong cách nam tính.

Cô ôm lấy một chiếc gối, cảm giác thật mềm mại thoải mái.

Vì thế sau khi cô vừa ăn no con buồn ngủ liền kéo nhau mà tới.

Triệu Phùng Thanh ngồi ghế sau thay đổi vài tư thế, chỉ thiếu nước không nằm xuống luôn mà thôi. Chắc hẳn cô cũng đã tính đường về nhà thế nào, nên cuối cùng lựa chọn ngã người về phía bên trái bên mà ánh mặt trời cũng không chói chang lắm. Cô ngả đầu lên gối, nhắm mắt rồi vào giấc ngủ.

Trước khi ý thức dần trở nên mơ hồ, trong đầu cô đã nghĩ, loại xe này cách âm khá tốt. Xung quanh rất im lặng, dường như được tách biệt hoàn toàn với thế giới ngoài kia.

Sau đó cô an tâm đi vào giấc ngủ.

Giang Tấn dừng xe trước cột đèn đỏ, đưa mắt nhìn Triệu Phùng Thanh đang ngủ say ở ghế sau.

Bởi vì xe vừa quay đầu, nên đúng lúc phía cửa bên trái có ánh nắng chiếu vào. Vì thế có thể thấy rõ những lọn tóc con trên đầu cô kia.

Lần đợi đèn đỏ này kéo dài tận hai phút.

Giang Tấn đảo mắt nhìn dòng xe đi phía trước, hắn quyết định bật nhạc.

Triệu Phùng Thanh vẫn chưa tỉnh, người chẳng nhúc nhích lấy một cái.

Đến khi đèn xanh bật sáng, hắn vòng tay đánh xe sang trái, thay đổi lộ trình về nhà.

Bởi vậy, sau khi Triệu Phùng Thanh tỉnh lại, cô rất muốn nổi điên.

Cô bị hắn đánh thức đã cảm thấy không vui rồi.

Hắn còn thản nhiên vút cô giữa đường, chỉ để lại một câu nói vô tình, “Đổi địa điểm họp.”

Triệu Phùng Thanh túm lấy túi xách của mình, lập tức xuống xe. Sau đó đập mạnh cửa xe một cái, hận không thể phá nát cái cửa này.

Xe của Giang Tấn nhanh chóng rời đi.

Cô xoay người đi về phía trước.

Đi được vài bước, cô mới nhận ra chính mình cũng không biết đường.

Nơi này là khu nội thành cũ nhưng chưa được quy hoạch của thành phố S, các tòa nhà xung quanh đều được xây theo kiến trúc cổ. Mấy năm trước có bài báo đưa tin, chính phủ đã ra quyết định sẽ cải tạo toàn bộ đoạn đường cũ này.

Tin tức vừa đăng không lâu, giá đất ở đây đã tăng vọt.

Mấy năm trôi qua, giá cũng tăng gấp vài lần nhưng vẫn chưa có động tĩnh phá dỡ và di dời của dân cư.

Triệu Phùng Thanh nhìn mấy cửa tiệm xung quanh, sau đó mở di động bật ứng dụng bản đồ tìm kiếm phương tiện giao thông gần đây nhất.

Tra được vài phút, cô càng muốn nổi điên hơn.

Trong phạm vi hai km quanh đây không có trạm tàu điện nào. Trạm xe bus gần đây nhất cũng phải đi một đoạn dài.

Điều này chứng tỏ, cô phải đi nửa thành phố S nữa mới có thể về nhà trọ của mình.

Triệu Phùng Thanh khoác túi xách lên, đi về hướng trạm xe bus ở phía trước.

Gần đó có một cửa tiệm bán hoa.

Mặt tiền cửa tiệm cũng không rộng lắm.

Lý do Triệu Phùng Thanh để ý đến nó là vì có một người đẹp đang đứng trước cửa tiệm.

Người đẹp đang đùa nghịch với mấy lẵng hoa bên ngoài, nhìn một bên sườn mặt cũng nhận ra vẻ thanh tú của nàng.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh thầm huyết sáo, cô cũng chẳng thèm che dấu ánh mắt tán thưởng kia của mình.

Có lẽ người đẹp kia đã nhận ra có người đang nhìn mình, cô nàng liền ngẩng đầu lên. Đó quả là một cô gái mặt đẹp như hoa, dáng người như họa.

“Xin chào.” Cô ta gật đầu nở nụ cười, “Cô muốn mua hoa sao?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu. Lúc đi ngang qua cửa tiệm, cô liền liếc thấy thông báo tuyển dụng dán trên cửa kính, vì thế cô liền dừng bước, “Tiệm này đang tuyển người sao?”

“Đúng vậy.” Người đẹp cười với Triệu Phùng Thanh đáp. Nụ cười dịu dàng rực rỡ đến mức xóa tan cái rách nát của con phố này. “Có muốn giúp tôi một tay không?”

“Vậy tôi phải nhận lời rồi.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười. Cô chưa từng làm ở cửa tiệm bán hoa nào, nhưng nghe có vẻ chỉ là việc vặt thôi. Mà việc cô có khả năng làm nhất là việc vặt.

Người đẹp kia ngạc nhiên rồi nói thẳng: “Cửa tiệm của tôi làm ăn cũng bình thường, tiền lương không cao.”

“Công việc tôi làm được chắc cũng chỉ bình thường thôi.” Triệu Phùng Thanh ăn ngay nói thật.

Người đẹp kia bật cười thành tiếng, “Vậy chúng ta thử xem. Tôi dán thông báo một tháng nay, có ba bốn người cũng nhận lời làm, nhưng chỉ có cô là thoải mái nhất.”

“Có lẽ đây là duyên phận.” Triệu Phùng Thanh thuận miệng nói bừa một câu.

Một tuần sau, cô mới hiểu được, đây chính là nghiệt duyên mới đúng.

Hôm nay thời tiết khá tốt.

Trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây.

Chiếc chuông gió trước cửa tiệm kêu leng keng một tiếng. Triệu Phùng Thanh cười tươi mời chào, “Hoan nghênh quý khách.” Cô ngẩng đầu lên nhìn người vừa bước vào, nụ cười cũng cứng lại mấy giây, sau đó lại càng rực rỡ hơn.

Đạo này không biết gặp phải ma quỷ ở đâu, mà cô liên tục chạm mặt một người. Mà tên này là kẻ cô không muốn gặp nhất.

Giang Tấn nhìn thấy cô, hần cũng chẳng bất ngờ lắm. Hoặc giả là, gương mặt kia của hần lạnh lùng quen rồi, không thể trưng ra biểu cảm nào khác nữa. Hần đi vào tiệm hỏi: “Nhu Nhu đâu?”

Ừm, bà chủ tiệm bán hoa này tên là Liễu Nhu Nhu. Người cũng như tên, dịu dàng như nước.

Triệu Phùng Thanh vẫn cười, đang định trả lời thì bên cạnh liền có một giọng mừng rỡ vang lên, “Giang.” Cô nàng cũng chẳng thèm che dấu sự vui sướng của mình.

“Nhu Nhu.” Giang Tấn quay sang nhìn Liễu Nhu Nhu.

Triệu Phùng Thanh đã hiểu, trong tình huống này cô chỉ cần giữ im lặng là được.

Liều Nhu Nhu cắn môi, xấu hổ liếc mắt nhìn Triệu Phùng Thanh, sau đó hai gò má bỗng ửng đỏ. Cô nàng bước tới kéo tay Giang Tấn, nhỏ giọng hỏi: “Sao hôm nay anh lại tới đây?”

“Vừa đúng lúc đi ngang qua, chiều cũng không có việc nên đến thăm em.”

Triệu Phùng Thanh nhận ra, lúc Giang Tấn nói chuyện với Liều Nhu Nhu thì giọng nói rất trầm. Cô tự lặp lại lời nói của hắn trong đầu, rồi đếm từng từ một. Ừm, số chữ cũng nhiều phết đấy chứ.

“Chị Triệu, chị trông tiệm hộ em nhé.” Liều Nhu Nhu nhỏ hơn Triệu Phùng Thanh năm tuổi, cho nên cô nàng luôn gọi cô như vậy.

Liều Nhu Nhu kéo tay Giang Tấn, hai người cùng lên lầu.

Nam tuấn mỹ nữ, vô cùng xứng đôi.

Triệu Phùng Thanh chỉ liếc mắt nhìn bóng dáng hai người họ một cái, sau đó lại tiếp tục bê những chậu hoa ra ngoài.

Trong câu chuyện tự kể của cô, Giang Tấn là nam chính quan trọng. Nhưng ngược lại, trong cuộc sống của hắn, cô cũng chẳng bằng mấy người qua đường Giáp Ất Bình Đình kia.

Một bên cam tâm tình nguyện vì đôi phương, đó vốn không gọi là tình yêu mà chỉ là đơn phương.

Triệu Phùng Thanh xếp xong đồng chậu hoa, rồi lại vào quầy thu ngân ngồi nghỉ. Cô buồn chán ngắm nhìn ngã tư đường phía trước.

Đúng như lời Liều Nhu Nhu nói ngày trước, cửa tiệm này buôn bán không tốt lắm, rất vắng vẻ.

Hiện nay đa số người sống ở khu này đều là những người già. Bọn họ cũng chẳng có tâm trạng mà tới đây mua mấy bó hoa vài ngày rồi lại héo.

Tuy vậy đời sống vật chất của Liều Nhu Nhu cũng khá đầy đủ. Đồ dùng và trang phục đều là hàng hiệu.

Giờ thì Triệu Phùng Thanh đã biết nguyên nhân rồi. Chỉ là cô tò mò, vì sao Giang Tấn lại giấu hồng nhan tri kỷ của mình ở đây. Nếu sắp xếp cho Liều Nhu Nhu ở gần khách sạn của hắn, thuê phòng không phải sẽ càng tiện hơn sao. Cần gì phải đi một quãng đường xa tới đây làm gì, vừa tốn thời gian lại tốn sức.

Một lúc sau, trên lầu bỗng có tiếng rên mơ hồ vang lên.

Ban đầu thì có hơi đứt quãng, sau đó thì không kiềm chế được mà thờ dòn dập.

Ánh mắt Triệu Phùng Thanh vẫn đang tập trung nhìn vào cột đèn ở ngã tư đường trước mặt. Cô nghĩ, cô có thể thêm vài tình tiết vào câu chuyện về gã đàn ông khốn nạn của mình rồi.

Tầng hai của cửa tiệm bán hoa được ngăn làm hai phòng tách biệt, có lẽ do vật liệu cách âm cũng kém, nên chất giọng đoan trang dịu dàng của Liều Nhu Nhu giờ này mới trở nên sắc bén chói tai đến thế.

Giờ đang là giữa trưa hè nhưng nhiệt độ cũng vừa phải.

Thình thoảng còn có con gió lạnh thổi qua, khiến con người ta cảm thấy thật thoải mái.

Trong tiệm không có vị khách nào.

Triệu Phùng Thanh nghe tiếng Liều Nhu Nhu ‘A Ừm’ một lúc liền có cảm giác buồn ngủ.

Cô nửa nằm trên bàn, cúi đầu nhắm mắt.

Mùa này quả khiến con người ta mệt mỏi mà.

Cuối cùng cô thật sự đã ngủ thiếp đi.

Cô mơ về hồi trung học.

Có Trương Phù Lị, Đại Hồ, Nhiêu Từ, Viên Táo.

Và một thiếu niên kỳ lạ.

Ánh trắng màu bạc phản chiếu bóng dáng cậu thiếu niên ấy. Cảnh tượng giống hệt như trong truyện tranh bước ra.

Sau đó, Triệu Phùng Thanh đột nhiên tỉnh lại.

Giờ thì cô đã hiểu, tại sao khi chơi World Of Warcraft [1], cô lại rất thích thu thập đồng đồ lưu niệm vào đêm trăng rằm.

[1] World Of Warcraft: game nhập vai trực tuyến được xây dựng trong thế giới Warcraft nổi tiếng. Người chơi sẽ vào vai những anh hùng trong Warcraft trên con đường thám hiểm, phiêu lưu và tìm kiếm xuyên suốt trong thế giới rộng lớn.

Thì ra đó là khung cảnh xuất hiện của vị thiếu niên ấy.

Cô chỉnh lại mái tóc rối bù của mình.

Rồi lắng tai nghe một chút, hai vị trên lầu kia có vẻ vẫn chưa xong chuyện.

Triệu Phùng Thanh chán muốn chết, cô lôi túi xách tới, lấy ra một bao thuốc lá.

Từ từ hút một điếu thuốc, cô cong khốe môi cười mỉm.

Mười hai năm không gặp, kỹ năng trên giường của hấn tiến bộ không ít nhĩ.

Năm ấy cũng thật đáng tiếc, cô hoàn toàn chẳng cảm nhận được chút sung sướng nào. Bằng không đã có cảm giác hưởng thụ vì được trai đẹp phục vụ rồi.

Một làn khói phun ra rồi tan dần. Trong tầm mắt của Triệu Phùng Thanh, ngoài ngã tư đường kia cũng trở nên mờ ảo vì khói thuốc.

Hút được nửa điếu, tiếng Liễu Nhu Nhu trên lầu cũng im dần.

Một điếu thuốc vừa tàn thì bên cầu thang liền có tiếng bước chân đi xuống.

Triệu Phùng Thanh không hề nhúc nhích, cô vẫn duy trì tư thế vốn có của mình, ngay cả ánh mắt cũng vẫn bình thản nhìn ra ngoài ngã tư đường.

“Giang, đây là chị Triệu mới tới giúp em.” Giọng nói đoan trang dịu dàng của Liễu Nhu Nhu đã trở lại.

Triệu Phùng Thanh quay đầu, chạm mắt với Giang Tấn.

Rồi cô lại quay sang nhìn Liễu Nhu Nhu đứng bên cạnh hấn cười rạng rỡ.

Triệu Phùng Thanh cười chào hỏi, “Bà chủ.”

Liễu Nhu Nhu đặt tay lên vai Giang Tấn, “Chị Triệu rất chịu khó làm việc.”

Giang Tấn quay đầu nhìn về phía Liễu Nhu Nhu, “Anh đi trước.”

“Khoan đã.” Liễu Nhu Nhu vội vàng nói, “Để em thất cho anh một bó hoa.”

“Ừ.”

Bình thường Liễu Nhu Nhu cũng hay bó hoa cho khách nên động tác rất trôi chảy, nhưng lúc này cô nâng bổng chậm chạp hấn ra.

Cho đến khi Giang Tấn giơ tay nhìn đồng hồ, cô nàng mới đột nhiên tăng tốc độ.

Bó hoa kia là sự kết hợp của hoa bồ công anh và cát cánh.

Giang Tấn nói cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi.

Ngay cả khi bóng dáng hấn đã biến mất ở ngã rẽ một lúc lâu, Liễu Nhu Nhu vẫn đang đứng ngoài cửa nhìn theo hướng đó.

Về mặt và tư thế kia khiến Triệu Phùng Thanh bỗng nhớ tới một câu thơ, “Mai gầy phấn vàng mắt đầm lệ.”[2]

[2] Nguyên gốc là “Mai sáu hoa vàng lệ nhãn trường” – ám chỉ một người con gái đẹp khi nhan sắc tan phai héo úa.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Năm Tháng Quả Là Một Nỗi Cám Heo

Sau hôm ấy, Giang Tấn lại xuất hiện thêm vài lần nữa và đều cùng Liễu Nhu Nhu làm chuyện đó.

Tường cách âm của tiệm bán hoa vẫn không thể ngăn được tiếng rên rỉ khó kìm lòng nổi của cô nàng.

Mỗi lần Triệu Phùng Thanh ngồi dưới lầu nghe thì đều ngủ gật.

Nơi này chắc chỉ là một trong rất nhiều kim ốc của Giang Tấn, tuy nhiên trông cặp đôi nam nữ này có vẻ hơi lạ.

Mỗi lần xong chuyện, cứ khi Triệu Phùng Thanh nhắm chán nhìn lung tung thì lại chạm mắt với Giang Tấn. Không biết hắn đã nhìn cô bao lâu rồi.

Mà bên phía Liễu Nhu Nhu, ngoại trừ những lúc Giang Tấn xuất hiện, cô ta sẽ thể hiện mình rất lưu luyến hắn không muốn rời, thì những thời gian còn lại thái độ cô nàng rất bình tĩnh. Giang Tấn không đến, dường như cô ta càng tự do hơn.

Có đôi khi Triệu Phùng Thanh sẽ cảm khái, năm tháng quả là một nỗi cám heo. Cậu thiếu niên đoan chính tuyệt thế ngày nào giờ đã được nuôi lớn thành kẻ mặt người dạ thú. Tiếc cho cái lần cô gặp hắn ở hôm xem mặt, còn mừng thầm vì hắn vẫn là chàng trai lạnh lùng như xưa. Nhưng khi đã nhìn thấu hắn thì cô mới nhận ra, người con trai mình từng mê mẩn ấy đã sớm chết trong dòng chảy của thời gian lâu rồi.

Một ngày nào đó, khi Giang Tấn xuất hiện trước cửa tiệm bán hoa thì quay sang hỏi Liễu Nhu Nhu tên của cô. Sau đó hắn quay người liền quên luôn.

Lần sau hắn lại hỏi tên cô, ngay cả Liễu Nhu Nhu cũng có chút không đành lòng. “Giang, nếu không em làm danh thiếp cho chị Triệu nhé, chỉ như vậy anh mới nhớ được tên chị ấy.”

Triệu Phùng Thanh ngồi bên cạnh bật cười. Cô và hắn chẳng có quan hệ thì cần gì phải nhớ nhau. Trong mắt hắn cô chẳng qua chỉ là kẻ kỳ đà trốn trong góc tường nghe trộm.

Cô vốn không nói chuyện cùng hắn. Thỉnh thoảng khi thấy hắn nhìn mình với ánh mắt chế nhạo, thì cô cũng chẳng chút ngần ngại mà nở nụ cười với hai chiếc má núm tươi như hoa.

Công việc ở tiệm bán hoa coi như cũng nhàn hạ, chỉ là tiền lương thật sự rất thấp.

Sau khi Triệu Phùng Thanh nhận được tháng lương đầu tiên, cô hẹn Nhiều Từ ra ngoài uống rượu.

Trong số các bạn học thời trung học, nay chỉ còn cô và Nhiều Từ là ở lại thành phố S.

Đại Hồ chạy sang thành phố bên làm cảnh sát, giờ trông khác hoàn toàn so với thời trung học.

Còn Trương Phù Lị và Viên Táo đi du học bốn năm rồi chia tay cuộc tình.

Ban đầu Viên Táo cũng trở lại thành phố S, nhưng chẳng liên hệ với bất cứ người bạn nào. Không lâu sau, cậu ta cũng theo bà nội Viên trở về quê nhà.

Ngoại trừ hai người trong cuộc thì không ai biết nguyên nhân chia tay là gì. Trương Phù Lị là một cô nàng ngang bướng, cô tuyên bố sẽ nguyên rủa Viên Táo cả đời này không được hạnh phúc.

Thế nhưng Triệu Phùng Thanh hiểu, trong lòng Trương Phù Lị vẫn không thể quên được Viên Táo.

Sau này Trương Phù Lị theo chồng đến thành phố D. Đối tượng là do ba cô giới thiệu, lớn hơn cô bảy tuổi, rất thương yêu cô. Theo như cô nàng miêu tả, khi cô không nhớ về Viên Táo thì rất hạnh phúc. Một khi ký ức quay về những ngày tháng có hắn, tất cả hạnh phúc kia đều là giả.

Trương Phù Lị yêu Viên Táo nhưng cũng rất hận Viên Táo. Người đàn ông ấy mãi mãi là vết sẹo trong lòng cô. Cô chân thành hy vọng hắn sẽ không hạnh phúc. Nếu là vậy, có lẽ hắn sẽ nhớ về những ngày hai người vui vẻ bên nhau.

Triệu Phùng Thanh hiểu, đây chỉ là suy nghĩ muốn lừa người dối mình mà thôi, ngay cả Trương Phù Lị cũng biết.

Sau này Trương Phù Lị biến câu chuyện nửa thật nửa giả của cô và Viên Táo thành tiểu thuyết. Điều không ngờ là tác phẩm đó lại nhận được rất nhiều độc giả ủng hộ.

Cho nên mới nói, thế sự khó lường.

Ai có thể ngờ một con nhò cứ đến kỳ thi văn thì nhón nháo như báo động đỏ, giờ lại trở thành tác giả nổi tiếng của giới văn học mạng.

May mắn là, hiện giờ Trương Phù Lị bận rộn rất nhiều việc nên cô nàng cũng chẳng còn thời gian để nhớ tới Viên Táo nữa.

Triệu Phùng Thanh và Trương Phù Lị liên lạc với nhau cũng khá thường xuyên, chỉ là đa số đều giới hạn qua Internet hoặc điện thoại. Mấy lần ăn chơi buông thả tại thành phố S cũng chỉ có Nhiều Từ làm bạn với cô.

Trước kia Triệu Phùng Thanh từng đọc qua một câu, chức năng của bạn trai thật ra chính là sự kết hợp giữa bạn thân và bạn pháo [1].

[1] Bạn Pháo: (friends with benefits) tức là những người chỉ lên giường với nhau để thỏa mãn nhu cầu chứ không phải vì tình yêu

Cô không có bạn pháo nhưng có một thằng bạn thân. Khi tâm trạng vui, hai người rủ nhau đi chơi mà cả khi không vui cũng vẫn cùng nhau đi quẩy.

Triệu Phùng Thanh tính cách tùy tiện, ngay cả bạn cũ cũng lười gặp mặt, nhưng có thể quen thân với Nhiều Từ mười lăm năm nay không thay đổi, thì quả là hiếm thấy.

Mẹ Triệu từng nhắc khéo Triệu Phùng Thanh, nếu thật sự không tìm được đối tượng thì tóm chặt lấy Nhiều Từ cũng được.

Đáng tiếc, giữa một nam một nữ này không có phản ứng gì.

Triệu Phùng Thanh hẹn Nhiều Từ ra quán rượu.

Trước kia khi cả hai còn trẻ thì thích tình yêu điên cuồng ồn ào, còn đến tầm tuổi này thì chỉ muốn tìm những đối tượng nghiêm túc. Vì vậy bọn họ không tới quán bar của chú Nhiều Từ nữa.

Hiện giờ cả hai thường xuyên đến Hồng Oa, quán này làm ăn rất khá. Hai năm trước trong quán từng có trận hỏa hoạn, nên ngừng kinh doanh trong nửa năm. Sau đó mở lại thì ngày càng đông khách.

Nghe nói, ông chủ của Hồng Oa có gương mặt hại nước hại dân. Rất nhiều khách nữ nghe danh mà tới nhưng đều phẫn nộ mà về.

Càng là thứ thần bí thì khiến người ta càng là tò mò, thế nên chuyện làm ăn của quán cũng ngày càng phát triển.

Nhiều Từ đến muộn tầm mười phút. Trên áo khoác của hắn lấm tấm mưa bụi, “Hôm nay tự nhiên lại hạ nhiệt độ.”

Triệu Phùng Thanh đẩy một chén rượu qua cho hắn, “Nay tôi bao nhé.”

“Ha ha, được đấy.” Nhiều Từ ngồi xuống sofa.

Dáng vẻ Triệu Phùng Thanh hút thuốc có một cảm giác đặc biệt quyến rũ. Cô xuyên qua tầng tầng vòng khói nhìn về phía khán đài. Trên đó đang có một dàn nhạc nước ngoài biểu diễn, không khí trông thật náo nhiệt. “Tôi muốn chuyển nhà.”

“Sao thế?” Nhiều Từ cạn nửa chén rượu.

“Tôi đổi chỗ làm rồi, ngược đường với nhà trọ cũ, một ở đông một bên tây, mất cả nửa ngày đi ngoài đường rồi.”

“Vậy thì bà chuyển đi.” Nhiều Từ không hỏi nhiều, “Muốn tìm cu li thì có tôi ở đây.”

“Chỉ chờ câu này của ông thôi.” Cô nở nụ cười. Có thằng bạn thân tốt thế đấy.

Nhiều Từ vừa ngồi được một lúc liền đi ra ngoài nghe điện thoại. Sau khi quay lại cậu ta mới bắt đầu câu chuyện, “Thanh Nhi, bà biết tuần sau lớp cấp ba mình tổ chức họp lớp không?”

Cô nhả khói, “Không biết.”

“Lớp trưởng vừa gọi, bảo định tổ chức một bữa.”

Triệu Phùng Thanh chớp mắt, “Mười mấy năm không họp, sao tự dưng năm nay lại đòi họp.”

“Có trời mới biết.” Nhiều Từ lục tìm thuốc lá, “Bà đi không?”

“Không đi.” Cô chỉ quen thân với vài người nên họp nhỏ thôi. Cả một đám người gặp mặt nhau thì có thể tán gẫu được mấy câu chứ.

“Để tôi xem thế nào đã.” Nhiều Từ muốn xin tí lửa rồi bỗng dừng lại. “Lớp trưởng cũng gọi tôi ba bốn lần rồi, từ chối mãi cũng không ổn cho lắm.”

Triệu Phùng Thanh thoáng kinh ngạc, “Từ lúc nào ông hiểu cái đạo lý đối nhân xử thế đó vậy.” Khi cô nói chuyện, có luồng khói phả ra.

“Xi xì.” Nhiều Từ xua xua đám khói, “Tôi vẫn biết mà chỉ là không muốn thể hiện thôi.”

Cô cười, “Quả nhiên là trưởng thành rồi nhì.”

Sau khi trưởng thành, chúng ta đã không còn ngây thơ như xưa nữa rồi.

Có lẽ là gần đây thịnh hành một họp lớp, ngay cả lớp cấp hai xa nhau mười lăm năm cũng bắt đầu gọi nhau tổ chức.

Khổng Đạt Minh gọi cho Triệu Phùng Thanh bốn năm cuộc điện thoại.

Vì đã cho số hân vào blacklist từ lâu nên cô không biết gì cả.

Cho đến khi cậu ta tìm đến nhà cô.

Một tuần Triệu Phùng Thanh được nghỉ một ngày chứ không được nhiều như xưa. Mẹ Triệu thương con gái nên tạm thời dừng tất cả lịch xem mặt.

Sáng chủ nhật, Triệu Phùng Thanh ở nhà cùng ba Triệu tán ngẫu.

Sau khi Khổng Đạt Minh bấm chuông thì mẹ Triệu ra mở cửa. Vừa nhìn thấy gương mặt kia liền khiến bà hoảng sợ. Chưa từng có chàng trai nào chủ động tới tận nhà tìm Triệu Phùng Thanh thế này, khó khăn lắm mới xuất hiện được một người.

Mẹ Triệu lập tức vui vẻ ra mặt, “Con gái à, bạn con tìm này!”

Triệu Phùng Thanh mở lon nước, miệng cắn ống hút, chân đi dép lê. Vừa bước ra phòng khách nhìn thấy Khổng Đạt Minh, ánh mắt cô tối lại.

Cái gì gọi là bám dai như đĩa? Đây chính là đáp án.

“Triệu Phùng Thanh.” Khổng Đạt Minh cười ha ha, “May mà cậu vẫn chưa chuyển nhà, nếu không chắc tôi cũng chả tìm được.”

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, tiếp tục uống nước.

Khổng Đạt Minh theo sau mẹ Triệu trình bày ý đồ của mình.

Mẹ Triệu nghe xong, cười đến không ngậm được miệng.

Dường như Triệu Phùng còn nghe thấy mẹ Triệu hát thầm, “Hộp lớp là hộp lớp í à, chia rẽ một đôi là một đôi...”

Mẹ Triệu có vẻ ấn tượng khá tốt về Khổng Đạt Minh, sau khi hân về, bà còn kéo tay Triệu Phùng Thanh hỏi thêm thông tin về hân.

Triệu Phùng Thanh nhất quyết trả lời, “Con không biết đâu.”

Mẹ cô rất chờ mong, Triệu Phùng Thanh biết thừa. Trong ký ức thời cấp hai ấy, nửa số nam sinh trong lớp cô còn chẳng nhớ rõ tên. Nếu không phải Khổng Đạt Minh nhận ra cô trước, chắc hân cô cũng không nhớ mình đã từng học chung lớp với hân.

Cả thời cấp hai, cô chỉ nhớ rõ một bạn học. Một người bạn mà cả đời này cô sẽ không quên, một người mà cô đã tìm kiếm nhiều năm nhưng không có tin tức gì.

Buổi hộp lớp hôm ấy là thứ bảy, Triệu Phùng Thanh theo thường lệ thì không được nghỉ làm.

Đến chạng vạng tối, xe Giang Tấn bỗng xuất hiện trước cửa tiệm bán hoa.

Cô hơi nhú mày. Trước kia khi hân tới đây làm việc thì đều không lái xe tới, hôm nay quả là ngoại lệ. Ánh mắt cô tùy ý nhìn về phía xe hân một cái, sau đó lại cúi đầu với đồng hồ sách của mình.

“Triệu Phùng Thanh!”

Cô ngược mắt nhìn Khổng Đạt Minh từ trong xe Giang Tấn nhảy xuống, bước hai ba bước liền đi vào trong tiệm, sau đó thì nở một trận cười sáng khoái, “Này, các bạn học tới hết rồi đây.”

Cô lật sổ thu ngân, “Tôi chưa tan làm.”

“Bao giờ cậu mới xong việc?”

“Bây giờ bốn mươi.”

“Sao muộn thế.” Khổng Đạt Minh nói: “Đến lúc đó mới tới thì cũng không kịp làm hết tặng một.”

Triệu Phùng Thanh không thèm đáp lời Khổng Đạt Minh, cô vội vàng ghi chép vào sổ sách. Mục đích cô đi hộp lớp cũng chỉ để tìm kiếm thông tin về người bạn cũ, ăn hay không ăn cũng chẳng sao cả.

Lúc này, Liễu Nhu Nhu đang cầm một bó hoa dạ lan hương, từ lâu hai đi xuống.

Sau đó về mặt của cô nàng biến sắc dữ dội.

Liếc nhìn chiếc xe ngoài cửa, trên mặt cô biểu hiện sự vui mừng. Cô đang định mở miệng gọi tên tình lang thì nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt khác. Vì thế lời vừa đến miệng đành phải miễn cưỡng nuốt xuống.

Triệu Phùng Thanh đưa mắt qua nhìn cô nàng một cái, liền cảm thấy Liễu Nhu Nhu có vẻ đang mất tự nhiên.

Cô lẽ cô nàng chỉ là tình nhân bí mật được bao dưỡng, không thể lộ ra ánh sáng.

Sau khi Không Đạt Minh biết Liễu Nhu Nhu là bà chủ tiệm hoa thì nhiệt tình chào hỏi. Sau đó liền phát huy tính thân thiện trời sinh, nhắc tới chuyện họp lớp cấp hai.

Liễu Nhu Nhu lập tức đồng ý, dường như còn thăm trách, “Chị Triệu, sao chị lại không nói sớm với em?.”

Triệu Phùng Thanh cười cười, “Cũng không quan trọng cho lắm.”

Không Đạt Minh vừa nghe, liền bắt đầu lên án Triệu Phùng Thanh, nói cứ như cô không tham gia họp lớp thì là kẻ quái gở lạc khỏi loài người vậy.

Liễu Nhu Nhu đứng bên cạnh vừa đáp lời, vừa nhìn về hướng ghế lái chính ngoài xe kia. Cửa kính xe được làm bằng thủy tinh chống sáng, vì thế cô không thể nhìn thấy mặt người đang ngồi trong xe.

Không Đạt Minh nói vài câu đã khiến tiệm hoa ồn ào hẳn lên.

Triệu Phùng Thanh thật sự muốn đuổi hẳn ra khỏi tiệm. Khi cô không nhận được định túm lấy cây chổi, Giang Tấn liền xuống xe.

Hắn đứng ngoài cửa nên chuông gió cũng không kêu lang keng “Đi thôi.” Giọng nói thật lạnh lùng.

Không Đạt Minh dựng một ngón tay, chỉ sang Triệu Phùng Thanh, “Cậu ấy còn chưa tan làm.”

Giang Tấn im lặng mà lạnh lùng nhìn về phía cô.

Cô thầm hừ một cái không thèm để ý đến hắn. Còn chẳng biết hắn có liên quan gì đến lớp cấp hai của cô mà xuất hiện ở đây.

Sau đó lại có một cô gái từ trên xe bước xuống. Cô ta nhìn vào trong tiệm cười gọi rồi “Triệu Phùng Thanh.” Nụ cười rực rỡ, gương mặt xinh đẹp, làn váy khẽ bay trong gió.

Cô gái kia bước đến bên cạnh Giang Tấn, khoác tay mình qua tay hắn, hờn dỗi nói, “Cậu ấy cũng là bạn của em mà, hai người không định cho em nói chuyện với cậu ấy đấy à?”

Lúc này vẻ mặt của Liễu Nhu Nhu lại càng mất tự nhiên hơn. Sững người trong ba giây, cô cắn lén môi dưới.

Triệu Phùng Thanh khẽ cong khóe môi, giờ phút này cô rất muốn huyết sáo một bài. Cô không biết người con gái bên cạnh Giang Tấn kia là ai. Có điều tại hiện trường này đang có ba cô gái.

Một người từng trải qua một đêm tình với hắn.

Một người hiện đang có vài đêm tình với hắn.

Người thứ ba có thể là... chính thê.

Quá tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ta Gọi Tên Khốn Nạn, Người Dám Trả Lời Không ? (1)

Liễu Nhu Nhu sững người, cô nàng nắm chặt sợi dây buộc hoa, âm ức nhìn Giang Tấn.

Giang Tấn chẳng thèm nhìn cô nàng lấy một lần, ngay cả một cái liếc mắt cũng không.

Triệu Phùng Thanh không khỏi đáng tiếc cho Liễu Nhu Nhu. Rõ ràng là tuần trước Liễu Nhu Nhu còn nhiệt tình tiếp đãi hắn trên lầu. Giờ hắn lại tỏ ra

chẳng quen biết gì cô.

Người đàn ông này quả thực là tên bạc tình bạc nghĩa.

Cô nàng đứng bên Giang Tấn vẫy vẫy tay với Triệu Phùng Thanh, “Này, cậu còn nhớ tôi không?”

Triệu Phùng Thanh vẫn chưa nhớ ra cô ta là ai nhưng vẫn cười đáp lại, “Là cậu à.”

Chắc hẳn cô ta cũng nhận ra Triệu Phùng Thanh chỉ đáp cho có lệ, nên chủ động giới thiệu, “Tôi là Lữ Tiểu Nhân này.”

Nhắc đến cái tên này, Triệu Phùng Thanh liền nhớ lại được chút chuyện. Cô cười khen, “Cậu xinh hơn hồi cấp hai nhiều.”

Năm ấy Lữ Tiểu Nhân là một cô vẹt xấu xí. Người ta nói con gái mười tám trưởng thành, giờ thì cô đã trở mã xinh đẹp yêu kiều, đáng người xuất trần thoát tục.

Lại nói tiếp, năm ấy Triệu Phùng Thanh và Lữ Tiểu Nhân cũng là bạn khá tốt. Thành tích của Lữ Tiểu Nhân không tệ, cô nàng thường xuyên cho Triệu Phùng Thanh mượn bài chép. Lúc kiểm tra, còn cố ý để lệch bài sang cho Triệu Phùng Thanh nhìn. Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng sẽ mang chút đồ ăn vặt khao Lữ Tiểu Nhân. Hai người tuy không tâm sự với nhau nhiều, nhưng trên phương diện học hành thì khá ăn ý.

“Nhớ ra là tốt rồi.” Lúc Lữ Tiểu Nhân nói chuyện thì vẫn luôn khoác tay mình qua khuỷu tay Giang Tấn. “Đi chứ, lớp mình họp đây?..”

Lúc này, Liễu Nhu Nhu dĩ nhiên đã khôi phục vẻ tao nhã vốn có của mình, cô nàng đặt bó hoa dạ lan hương vào bình, cười mỉm mà thân nhiên nói, “Chỉ Triệu, chị có việc thì hôm nay về sớm chút đi. Em cũng sẽ đóng tiệm sớm.”

Triệu Phùng Thanh không đáp lời mời của Lữ Tiểu Nhân. Ánh mắt cô xẹt qua Giang Tấn, Lữ Tiểu Nhân và Liễu Nhu Nhu.

Cảnh tượng hai nữ tranh một nam trong trường tượng cũng không có, khiến vai quần chúng là cô đây có chút thất vọng.

“Ngay cả Tiểu Nhân cũng mở miệng mời cậu rồi.” Khổng Đạt Minh lại ồn ào gào mồm lên, “Triệu Phùng Thanh, cậu cũng nên phục theo số đông đi chứ.”

Triệu Phùng Thanh rất muốn nhặt chổi lên phi thẳng vào mồm hắn, cô ghét nhất là kiểu ra vẻ thân quen của cậu ta.

“Hiếm lắm mới có dịp gặp nhau, cậu đi nhé?” Lữ Tiểu Nhân buông tay mình ra khỏi tay Giang Tấn, đi vào trong tiệm thân thiện nói. Tiếng chuông gió kêu leng keng như muốn đáp lời lán vấy khề lay động kia.

Triệu Phùng Thanh đang định mở miệng từ chối, Khổng Đạt Minh lại nhảy vào mồm cô chặn ngang, “Cậu và Tiểu Nhân ngồi cùng bàn hơn một năm đấy, chẳng lẽ đến cậu ta mà cậu cũng không nể mặt hả?”

Cô liếc mắt qua nhìn hắn một cái. Cô cũng định sẽ đi mà, chỉ là không muốn đi cùng mấy người này tới đó.

Lữ Tiểu Nhân cười nói, “Vậy thì đi thôi.”

Triệu Phùng Thanh nhìn Lữ Tiểu Nhân cười cười.

Thấy cô không từ chối nữa, Khổng Đạt Minh cười ha ha nói, “Sớm biết thế này thì để Tiểu Nhân đi làm thuyết khách cho rồi, lãng phí mất bao nhiêu thời gian của tôi.”

Triệu Phùng Thanh chẳng thèm đáp lại. Mặt dày mày dạn là bản tính của hắn rồi, cô chỉ mong hắn tiết kiệm nước bọt để cô được nhờ.

Sau khi lên xe, Lữ Tiểu Nhân và Triệu Phùng Thanh ngồi ở ghế sau.

Trong khoảnh khắc Triệu Phùng Thanh vô tình nhìn về phía trước thì trùng hợp chạm mắt với Giang Tấn. Cô không hiểu hàm ý trong mắt hắn, cũng chẳng muốn tìm hiểu.

Có điều cô đã hiểu được một chuyện: Nếu cả ngày một người không thấy đổi về mặt thì chắc hẳn trên mặt không có nếp nhăn nào.

Lữ Tiểu Nhân nhiệt tình gọi chuyện, Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng cũng đáp lại vài câu.

Trong ký ức của Triệu Phùng Thanh, cô và Lữ Tiểu Nhân không tính là bạn bè mà chỉ là bạn học thôi.

Bạn của Triệu Phùng Thanh chỉ có vài người, quen nhau đã lâu từ cấp ba. Thế giới của cô có một miệng bình rất hẹp. Đại đa số các bạn học đều kẹt cứng ngoài cửa. Lọt qua miệng bình ấy, thì đó chính là thế giới của cô.

Cô đã từng cho Giang Tấn bước vào nhưng hắn từ chối.

Triệu Phùng Thanh đắm chìm trong thế giới riêng của mình, cũng không ảnh hưởng đến không khí trong xe.

Khổng Đạt Minh và Lữ Tiểu Nhân vẫn nói chuyện rất vui vẻ.

Giang Tấn thỉnh thoảng cũng chen vào một câu.

Họ nói gì, Triệu Phùng Thanh cũng không nghe lọt.

Ba người đó đều là tinh anh trong xã hội, xuất thân từ đại học nổi tiếng, tầm mắt nhìn xa trông rộng.

Cô chỉ là một người bán hoa. Hơn nữa, nghe thấy giọng Khổng Đạt Minh, cô cũng cảm thấy rất mệt.

Tại sao lại có một người đàn ông có thể nói chuyện luôn mồm thế được?.

Cô cũng rất muốn hỏi cậu ta một câu, đã có tiến triển gì với vị nam xem mặt hôm trước chưa?

Triệu Phùng Thanh không tìm được người ấy.

Cô hỏi các bạn học khác cũng không ai biết cả. Thậm chí, ngay cả tên người đó bọn họ cũng không nhớ được.

Sau khi biết kết quả này, cô liền ra ngoài hành lang hút điếu thuốc.

Triệu Phùng Thanh tựa người vào tường, tay vịn vào lan can ngoài hành lang, nhìn ra bầu trời đêm xa xa.

“Triệu Phùng Thanh.” Giọng Lữ Tiểu Nhân vang lên bên trái cô.

Triệu Phùng Thanh quay đầu.

Lữ Tiểu Nhân cười vui vẻ đi tới bên cạnh cô, “Sao tự nhiên lại ra đây, mau vào ăn đi.”

“Hút xong điếu thuốc này tôi sẽ vào.” Triệu Phùng Thanh cũng không có tình cảm sâu nặng gì với mấy người bạn cấp hai này.

“Ừ.” Lữ Tiểu Nhân quả là người tế nhị, “Dù sao cũng là con gái, tốt nhất nên hạn chế hút thuốc thôi.”

“Ừm, cảm ơn cậu.”

Sau khi Triệu Phùng Thanh đi vào phòng, chỉ còn vị trí ngồi cạnh Khổng Đạt Minh.

Hắn cười ha hả vẫy tay gọi cô.

Ngay cả nụ cười có lệ cô cũng không thể làm nổi nữa rồi.

Buổi họp lớp cấp hai này, có rất nhiều người dẫn người yêu của mình tới. Những bạn học nữ đến một mình, cũng đang ở trong trạng thái có cặp có đôi. Chiếc nhẫn trên ngón áp út kia trông quả là chói mắt.

So với họ, cô nàng Triệu Phùng Thanh ba mươi tuổi vẫn độc thân này, hẳn là rất khiến người ta chú ý.

Cô xinh đẹp và luôn là nhân vật được các nữ sinh rất hâm mộ. Hồi học cấp hai, phần nửa đám nam sinh trong lớp đều từng thầm mến cô. Thế nhưng cô lại chậm chạp chưa chịu lấy chồng. Hơn nữa, công việc của cô cũng rất bình thường.

Điều này khiến mọi người đều cảm thấy cuộc đời này quả là công bằng.

Khổng Đạt Minh rót cho cô chén trà, “Công việc hiện giờ của cậu rất mệt à.”

“Cũng tạm.” Mệt thì không mệt, chỉ là phải thường xuyên nghe chất giọng thánh thót của bà chủ.

Ngồi một lúc, mọi người liền chuyển chủ đề tập chung vào Lữ Tiểu Nhân.

Một bạn học cười đùa nói, “Lữ Tiểu Nhân, đây là bạn trai cậu à?”

Lữ Tiểu Nhân cười mỉm.

Một bạn học khác tiếp tục đưa đẩy, “Giới thiệu đi chứ.”

Thái độ của Lữ Tiểu Nhân khá là tự nhiên thoải mái, “Anh ấy là Giang Tấn.” Khi nói chuyện, cô nghiêng đầu qua nhìn anh, sự thân mật ẩn sâu trong ánh mắt ấy.

Giang Tấn khẽ gật đầu xác nhận.

Từ dung mạo đến khí chất của hắn cực kỳ xuất sắc, nhìn là biết ngay không phải người thuộc tầng lớp lao động cơ bản. Điều này khiến vài bạn học muốn lần la tới tìm hiểu.

Giang Tấn không nói gì. Mọi câu trả lời đều do Lữ Tiểu Nhân đáp.

Chỉ vài câu giới thiệu ngắn gọn, đã khiến các bạn học xung quanh hâm mộ không thôi.

Triệu Phùng Thanh nghe Lữ Tiểu Nhân nói, mới biết tập đoàn của Giang Tấn quả thực nằm trên đường Sài Hà Bắc, khách sạn kia chỉ là một công ty con của tập đoàn mà thôi.

Khi các bạn học đang vây quanh Giang Tấn nịnh nọt thì Lữ Tiểu Nhân cười tươi như hoa. Sau khi được mọi người khen là cặp đôi trai tài gái sắc, Lữ Tiểu Nhân lại cười không ngấm được miệng.

Triệu Phùng Thanh nhìn cặp đôi trai đẹp gái xinh kia, tâm trạng cứ lộn tùng phèo. Không biết nếu Lữ Tiểu Nhân biết được thân phận của Liễu Nhu Nhu thì sẽ có suy nghĩ gì. Giang Tấn cũng quả là lợi hại, dù mất sức chiến đấu với hai mỹ nhân này cũng không thấy phong độ giảm sút chút nào.

Cũng có thể vì giờ đang còn trẻ, không chừng qua vài năm nữa chỉ còn là một làn khói mờ dần chìm xuống chân núi.

Có điều cô cũng rất tò mò, trên giường có phải Giang Tấn cũng trưng ra vẻ mặt muốn sống thì đừng động vào tôi không? Đáng tiếc cái đêm của cô và hắn tối đen như mực. Mà cô cũng đau muốn chết, chẳng còn hơi đâu mà quan sát mặt hắn nữa.

Lữ Tiểu Nhân cùng các bạn học hàn huyên một lúc, sau đó dần dần, vài bạn nữ đã kết hôn bắt đầu nói tới chuyện gia đình, quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Trong nhất thời hàng đồng lời than phiền tràn ngập khắp bàn ăn.

Đương lúc nói chuyện, lại có bạn học bày tỏ hâm mộ sự độc thân của Triệu Phùng Thanh, cô ta nói, “Tôi vừa tốt nghiệp đại học đã kết hôn, chưa được hưởng thụ cuộc sống tự do đến một phút. Giờ thì ngày nào cũng xoay quanh ông xã với con cái.”

Triệu Phùng Thanh cười đáp lại. Xã hội giờ chính là như vậy, người muốn ở ngoài thì muốn vào, mà người đang ở trong thì muốn ra. Về chuyện hạnh phúc hay không, thì không ai biết.

Khổng Đạt Minh ngồi cạnh cô uống ngụm trà, cầm cái chén xoay xoay, “Triệu Phùng Thanh, có gì cần nói thì tâm sự đi.” Trong lời nói còn có chút ý vị sâu sa.

Triệu Phùng Thanh cố ý quay mặt đi.

Khổng Đạt Minh còn đang thao thao bất tuyệt, “Này, cậu cũng đừng có kén chọn quá như thế. Mấy gã cao phú soái bấy giờ đều thích mấy con bé hai mươi tuổi.” Vừa dứt lời, hắn liền có cảm giác một ánh mắt sắc bén chiếu về phía mình. Hắn vừa nhìn qua, hóa ra là Lữ Tiểu Nhân.

Khổng Đạt Minh nhận ra mình đã nói lời liên pha trò nói, “Nhưng mà, Tiểu Nhân của chúng ta cũng như một loại rượu ngon vậy, càng lâu càng thơm.”

Lữ Tiểu Nhân hưng dữ lờm hắn một cái.

Giang Tấn vẫn im lặng như thế, chỉ là khóe mắt lướt qua nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh ngược mặt lên, làm một đôn vào sau gáy Khổng Đạt Minh. Vẻ mặt của cô rõ ràng là không muốn phối hợp.

Đúng lúc này, trùng hợp là có một bạn nữ đi qua rót trà. Cô ta vừa nghe thấy lời Khổng Đạt Minh thì đột nhiên nhiệt tình ghé sát lại hỏi cô, “Triệu Phùng Thanh, cậu chưa có người yêu à?”

Triệu Phùng Thanh cong đôi mắt đẹp, không nói.

Bạn học nữ kia đặt hết kỳ vọng vào cô nên liền mồm giới thiệu, “Anh xã mình có ông anh trai, hơi lớn tuổi chút, nhưng mà tính cách khá ổn đấy. Nếu được thì đi gặp mặt thử xem?”

“Không cần, cảm ơn cậu.” Triệu Phùng Thanh đáp lại rất gọn gàng dứt khoát. Để mẹ Triệu sắp xếp xem mặt cho cô cũng đủ rồi. Hơn nữa cô một mình đã lâu rồi, cũng không cho rằng độc thân thì có gì đáng mất mặt.

Bạn học nữ kia ghen hòng, nét mặt trông có vẻ kinh ngạc lắm.

Triệu Phùng Thanh không quan tâm đến bạn học đó. Tiếng ồn ào trong phòng khiến cô không chịu được. Vì thế cô lại hút một điếu thuốc.

Dáng vẻ này của cô khiến nhiều bạn học khó chịu.

Khổng Đạt Minh chau mày thật chặt, duỗi tay muốn giật điếu thuốc của cô xuống, “Triệu Phùng Thanh, cậu học hút thuốc từ khi nào vậy?”

Triệu Phùng Thanh né tay hắn, nói, “Có liên quan gì đến cậu.” Hút thuốc là thói quen từ hồi cấp ba phản nghịch của cô, sau này ra xã hội thì chỉ khi buồn

chán cô mới hút vài điếu.

Nhưng cô không muốn giải thích với đám bạn học này.

“Sao cậu có thể chìm đắm trong khói thuốc thế hả?”. Hần chỉ hận không thể rèn sắt thành thép [1] mà đập bàn.

[1] Gốc là 恨铁不成钢: có kỳ vọng với một người, mong người đó trở nên tốt hơn nhưng không thành.

Triệu Phùng Thanh không trả lời, cô nhẹ nhàng phun một ngụm khói.

“Sự nghiệp thì không có, tình yêu cũng không có nốt.” Không Đạt Minh tiếp tục nói.

Cô vẫn không nói gì.

“Này.”

“Hả?”

“Tôi nói cậu đấy, đừng sa đọa thế nữa.”

Triệu Phùng Thanh cảm thấy giọng điệu của Không Đạt Minh bên cạnh thật khó nghe, vì thế cô đứng dậy ra gần cửa sổ.

Buổi họp lớp này quả nhiên nhàm chán đúng như cô tưởng tượng, rất ồn ào. Bọn họ mở mồm nói gì cũng âm thầm so sánh nhau trong lòng. Ví như Lữ Tiểu Nhân, có một anh bạn trai ưu tú, mọi người đều ghen tị.

Triệu Phùng Thanh tự ý rời khỏi đám, khiến các bạn học khó xử nhìn nhau.

Không Đạt Minh tức giận nhìn bóng lưng cô chỉ trích, “Triệu Phùng Thanh, thái độ này của cậu là gì vậy?”

“Đừng nói nữa.” Lữ Tiểu Nhân can lời Không Đạt Minh, rồi đi theo cô qua cửa sổ.

Triệu Phùng Thanh đứng ở nơi ấy, bóng lưng nhỏ gầy đường cong tuyệt đẹp.

“Triệu Phùng Thanh.” Lữ Tiểu Nhân nhẹ giọng nói, “Không Đạt Minh nói chuyện hơi thẳng tính, cậu cũng đừng để bụng nhé.”

Triệu Phùng Thanh nhìn bóng cây bên ngoài, chẳng thèm quay đầu lại, “Không sao đâu.” Cô vốn không quan tâm lắm đến lời Không Đạt Minh.

Cô thầm nghĩ chỉ muốn yên ổn hút một điếu thuốc mà thôi.

Nhưng căn phòng ồn ào này không muốn cho cô như ý nguyện.

Vậy nên cô tìm có đi vệ sinh mà ra ngoài.

Nhà hàng lớp cô chọn cũng có vẻ vắng khách. Căn phòng sát ngay bên cạnh là một phòng nghỉ nhỏ, nghe nói là dành cho những khách say rượu nằm nghỉ cho tỉnh.

Triệu Phùng Thanh đi vào phòng nghỉ. Bên trong không bật đèn, cả phòng tối om.

Cô đóng cửa, nương nhờ ánh sáng từ di động mà tìm đến chỗ sofa ngồi xuống.

Sau đó cô lắc lắc hộp thuốc lá.

Đang định rút ra một điếu, bên ngoài có tiếng động truyền vào.

Cô không muốn phải đối phó với đám bạn học nữa. Liền đưa mắt nhìn chiếc rèm cửa cách đó không xa, cô liền nhanh chóng chạy qua đó.

Sau khi cửa mở, đối phương cũng không bật đèn.

Cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ.

Có lẽ người đó cũng giống như cô, đến nơi này chỉ vì muốn yên tĩnh.

Triệu Phùng Thanh từ từ quay đầu nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, trong lòng mong đối phương mau chóng đi ra.

Đáng tiếc, trời cao không nghe thấu lòng cô.

Cũng có thể là nghe thấy, nhưng không muốn cho cô được toại nguyện.

Chưa đến vài phút, ngoài cửa có tiếng một cặp nam nữ vọng vào.

Sau đó, bọn họ mở cửa.

Người mới vào còn ngồi chưa ăm chỗ kia đã nhanh chóng nhảy qua bàn trà, gạt rèm cửa rồi đi vào gian trong. Hắn đang nhìn ra bên ngoài nên nhất thời không nhận ra bên cạnh mình cũng đang có người.

Triệu Phùng Thanh thừa dịp hắn không để ý, liền từ từ nhón từng bước chân lùi người vào góc phòng, vô cùng vô cùng chậm.

Một nam một nữ vừa tiến vào, họ vẫn không bật đèn. Nhưng lại khóa trái cửa trong.

Sau đó, mọi chuyện đột nhiên thay đổi trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ta Gọi Tên Khốn Nạn, Người Dám Trả Lời Không ? (2)

Triệu Phùng Thanh cũng biết trò hợp lớp này có gì đó không trong sáng cho lắm. Nhưng không ngờ hai bạn học kia lại vội vàng như vậy, còn dám ôm ấp nhau trong phòng nghỉ tạm.

Triệu Phùng Thanh không biết hai bạn học này, thậm chí cô cũng quên luôn cả tên và mặt của hai người đó.

Cặp nam nữ này hiển nhiên đã biến buổi hợp lớp thành buổi hẹn hò của riêng đôi mình, cả hai nhanh chóng rên rỉ.

Triệu Phùng Thanh vẫn không nhúc nhích, cô chỉ sợ đồng bọn đang đứng cạnh rèm che cách cô hai mét kia sẽ phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Tiếng rên rỉ của đôi nam nữ bỗng vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Ban đầu bọn họ còn cố kiềm chế, sau đó lại dần dần lớn tiếng hơn.

Triệu Phùng Thanh không biết có phải vì cô thường xuyên nghe tiếng Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu động tĩnh mà trở lị với thứ âm thanh đó hay không. Mà mới được vài phút đã cảm thấy mệt mỏi, chỉ mong bạn nam đó dừng như Giang Tấn lâu lắm mới chịu ngừng.

Khi cô đang trong cơn buồn ngủ, người bạn đang đứng bên rèm cửa kia đột nhiên vươn tay tới.

Triệu Phùng Thanh vội vàng giả làm bức tượng.

Trong lúc vô tình đối phương chạm phải tay cô. Sau đó hắn nhanh chóng lại gần cô, vươn một tay tới che đứng vào miệng cô.

Triệu Phùng Thanh nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, nhận ra người bạn đứng bên rèm cửa này giờ.

Là Giang Tấn.

Điều này khiến cô cảm thấy không thoải mái. Mấy ngày nay số lần gặp mặt hắn thường xuyên đến mức có thể dùng bốn chữ “lưu niên bất lợi”^[1] để hình dung.

[1] Nguyên văn là 流年不利 – ám chỉ chuyện xui xẻo

Giang Tấn vẫn trưng ra cái vẻ lạnh lùng ấy.

Triệu Phùng Thanh nhìn hắn tràn ngập đề phòng. Cô có thể ngủ gà ngủ gật khi nghe âm thanh đó. Nhưng Giang Tấn thì không.

Cứ nhìn thời gian chiến đấu trên lầu hai của tiệm hoa là biết, hắn quả nhiên rất mạnh mẽ.

Giờ phút này cô chỉ hy vọng hắn không mất khống chế đến mức bụng đói ăn quàng mà thôi.

Triệu Phùng Thanh nhận thức rõ bản thân trong mắt Giang Tấn là loại người gì. Dựa vào câu nói rất nhiều năm trước đó của hắn, cô đã sớm hiểu rằng, hắn không tin đêm đó là lần đầu tiên của cô. Cho nên hắn lên giường với cô mà không cảm thấy áy náy.

Từ quan hệ của hắn và Liễu Nhu Nhu cùng Lữ Tiểu Nhân cho thấy, hắn có vẻ thích những đóa hoa thuần khiết hơn.

Triệu Phùng Thanh thầm nghĩ mình thật may mắn, hắn không thích kiểu con gái như cô, nên sẽ tự kiềm chế được.

Trong vài phút, miệng cô bị hấn bịt quá chặt khiến cô có chút khó thở. Cô vỗ nhẹ lên tay hấn, ý bảo hấn buông ra.

Giang Tấn cũng rất thức thời, liền rút tay về.

Triệu Phùng Thanh thở phào một cái, cố định ánh nhìn lên rèm cửa.

Đôi nam nữ gian trong làm việc rất nhanh, chỉ một lúc sau đã lên đến cao trào.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy ánh trắng sáng trắng ngoài cửa sổ kia cũng thật vô duyên. Cô lùi người ra xa, muốn kéo giãn khoảng cách của mình và Giang Tấn.

Giây tiếp theo, hấn hình như muốn làm gì đó.

Đợi đến khi cô nhận ra cũng đã quá muộn rồi.

Mặt Giang Tấn đột nhiên tiến sát lại gần cô.

Xuyên qua ánh trắng, cô nhìn thấy một tia sáng chột lóe lên trong mắt hấn. Sau đó, môi cô bị ai kia chặn lại.

Triệu Phùng Thanh cứng đờ cả người.

Đây là lần đầu tiên cô và hấn môi lưỡi quấn quýt. Nhắc lại mới thấy thật buồn cười, mười hai năm trước, hai người cũng đã trần trụi lẫn lộn trên giường cùng nhau, nhưng lại chưa từng hôn nhau nóng bỏng thế này.

Cô đang tính xem có nên cắn đứt lưỡi hấn hay không, nhưng lại chẳng muốn quấy rầy cặp nam nữ trong kia.

Triệu Phùng Thanh không phải người phong kiến bảo thủ. Sau khi xảy ra chuyện đó với Giang Tấn, cô cũng không hối hận. Lớp màng ấy có còn hay không, cũng không quá áp lực với cô. Cô có thể dành tặng nó cho cậu thiếu niên mình thích, cũng coi như không uổng phí thanh xuân của mình.

Chỉ là hiện giờ, cô không cảm thấy hài lòng. Cô muốn thoát ra nhưng lại bị hấn giữ chặt.

Sức của cô không bằng hấn.

Khi cổ tay cô đang đau nhức thì cô duỗi chân đá hấn.

Một đòn đập thẳng vào đầu gối hấn.

Giang Tấn không rên lên thành tiếng, nhưng nụ hôn kia cũng kết thúc.

Triệu Phùng Thanh lập tức vươn tay xoa xoa môi mình thật mạnh.

Cô chưa từng hôn người đàn ông nào, nhưng sau trải nghiệm lần này cô có thể nhận ra, kỹ thuật hôn của hấn cũng không tệ lắm. Chẳng biết có phải trước đó hấn đã từng uống rượu đỏ hay không mà trong miệng hấn có cả vị ngọt của rượu đỏ. Không hề giống vị rượu cô vừa uống cho lắm.

Cô tự an ủi mình, nếu đêm đầu cũng đã cho hấn, hy sinh thêm nụ hôn này cũng không ghê gớm lắm. Dầu ăn hóa chất cũng ăn bao nhiêu rồi, virus kia của hấn thì có gì phải sợ chứ.

Thế mới biết, bảo sao người ta luôn nói đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Mới vừa rồi không chừng Giang Tấn còn chẳng biết người con gái hấn vừa hôn là ai, chính là loại yêu tinh quyến rũ mà hấn ghét nhất.

Cô thậm chí còn tưởng tượng, tương lai một ngày nào đó hấn bị một tiểu mỹ nhân đâm chết trên giường, cảnh ấy thật đáng để chiêm ngưỡng.

Sau khi nụ hôn này kết thúc, hai người đều không nhúc nhích.

Đôi nam nữ ngoài kia đánh trận tầm hai mươi phút rồi ngừng. Bọn họ vội vàng mặc quần áo rồi rời khỏi phòng nghỉ.

Lúc này ánh trắng dần trốn sau tầng mây, căn phòng cũng không còn sáng như ban nãy nữa, nhưng Triệu Phùng Thanh vẫn nhìn thấy vẻ xem thường trên mặt hấn.

Cầm thú thì vẫn là cầm thú. Bất luận hấn có chán ghét cô thế nào, thì dưới sự điều khiển của dục vọng, hấn vẫn sẽ chạm vào cô. Điều đó càng chứng tỏ độ tra nam của hấn.

Triệu Phùng Thanh cong khoe môi cười tươi, cô cũng chẳng thèm nói gì với hấn, định đi qua người hấn, thoát khỏi buổi họp lớp này.

Giang Tấn cản đường cô, một bước cũng không nhường.

Tuy rằng Triệu Phùng Thanh luôn thoải mái theo dõi câu chuyện của tra nam, nhưng điều đó không chứng tỏ, nếu cô là người trong cuộc, thì cô sẽ duy trì

thái độ đứng ngoài xem trò được. Chân mày cô hơi nhướn lên, “Bạn học, xin cho qua.”

Ánh trăng đã trốn khỏi rặng mây, cô rõ ràng nhìn thấy, đôi môi mỏng kia cũng trở nên dày hơn. Thế mới nói, quả là có lực hút tác động qua lại lẫn nhau mà.

Giang Tấn không tránh người ra. Hắn nhìn cô chằm chằm, trong đôi đồng tử màu nâu kia ẩn chứa sự thâm trầm khó đoán.

Cô và hắn không quen nhau, nên cô không thể đoán được ý hắn.

“Triệu Phùng Thanh?” Hắn rót cục cũng mở miệng, chỉ là không chắc về tên cô lắm.

Cái gì mà học sinh giỏi chứ, cũng chỉ thế mà thôi. Liễu Nhu Nhu đã nhắc hắn bao nhiêu lần rồi nhưng hắn vẫn không nhớ được tên cô. Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Đúng là tôi. Trời tối đen xì xì, đứng gần rất dễ va vào nhau. Bạn học cậu lùi ra chút, tôi đi bật đèn.”

Giang Tấn khẽ cười, hắn giữ chặt lưng cô, cúi đầu hỏi, “Cậu và tôi cùng học chung cấp ba sao?”

“Nghe nói thì hình như vậy.” Lưng của cô có hơi ngứa.

“Cậu học lớp nào?” Hắn tiến lại càng gần hơn.

“Lớp bảy.” Số lớp có thể nói lên trình độ học hành của cô như thế nào.

Quả nhiên, Giang Tấn bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Khó trách lại làm việc trong tiệm của Nhu Nhu.”

Triệu Phùng Thanh thở dài, thiếu chút nữa đã muốn khóc rồi, “Cuộc sống khó khăn, chỉ mong Giang tổng không vạch trần.”

“Hà?” Đầu ngón tay kia của hắn lướt lên lướt xuống trên lưng cô, rồi quanh quẩn lại gần dây áo con của cô. “Vậy cậu có muốn kiếm tiền không?” Lúc này giọng hắn lại khàn khàn, thậm chí còn có ý muốn quấy rối cô.

Cô vẫn cười, “Đương nhiên là muốn rồi. Tôi sống khổ sống sở ở tiệm hoa ấy không vì chút tiền lương đó sao.” Cô hy vọng bản thân đã hiểu nhầm ý hắn.

Môi hắn khẽ lướt qua gò má cô, hơi thở miên man quấn quanh bên tai cô, “Cậu có thể chọn một cách thoải mái hơn.”

Thói đời bạc bẽo, đạo đức suy đồi. Có lẽ trong suy nghĩ của hắn quan hệ tình dục chỉ là chuyện bình thường. Triệu Phùng Thanh không kiềm chế nổi lòng thương tiếc, cô vốn định đề quá khứ về cậu thiếu niên lạnh lùng ấy ngủ yên. Nhưng giờ hắn lại cố tình muốn để hình tượng khốn nạn này quét sạch ký ức của cô.

Điều đó chỉ chứng tỏ cô đã từng bị mù mắt chứ không có ý nghĩa gì khác. Cô thân nhiên cười, ra vẻ ngớ ngẩn, “Cảm ơn Giang tổng đã nhắc nhở. ‘Nghe vua nói một lời, còn hơn mười năm đọc sách’. Tôi thấy bản thân mình nên mở một cửa hàng rồi mời mấy em gái về làm quản lý.”

“Cô có đủ vốn liếng như Nhu Nhu sao?”

Cũng không biết vốn liếng hắn vừa nói là chỉ phương diện nào. Nếu là ngực thì xem ra của cô không bằng được Liễu Nhu Nhu rồi. Triệu Phùng Thanh cười dịu dàng nói, “Tôi sao có thể so với bà chủ được. Nhiều nhất thì tìm mấy thím bán hoa quả hùn vốn chung mà bán mấy chén trà sữa kiếm tiền thôi.”

Giang Tấn hừ nhẹ, khẽ buông ra cô.

Cô cảm thấy thật may mắn vì hắn chẳng có chút hứng thú với mình. Bằng không trong hoàn cảnh cánh tối lửa tắt đèn này, nếu hắn thật sự muốn cưỡng ép cô thì cô cũng không thể thắng được.

Triệu Phùng Thanh nhìn hắn cười “Ha ha”, sau đó đẩy hắn ra, lén mò đi bật đèn lên.

Hắn đứng sau lưng cô im hơi lặng tiếng.

Trong khoảnh khắc ánh đèn vụt sáng, mắt cô không kịp thích ứng với đèn, liền nhắm lại hai giây sau mới mở. Cô thật sự tò mò không biết hắn xấu hổ thì trông thế nào, vì thế cô quay lại cười nói, “Tôi còn có chút việc, Giang tổng anh cứ ngồi tự nhiên.”

Giang Tấn trước mặt cô đây vẫn trung ra thái độ ung dung chẳng chút sợ hãi. Một màn xuân cung đồ vừa rồi cũng chẳng khiến mặt hắn có chút biến sắc nào.

Khiến cô có chút hoài nghi, người vừa cưỡng hôn cô trong bóng tối kia không phải hắn.

Quả nhiên, là cảm thụ đã lâu nên tinh thần cũng vững vàng hơn.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng phí tâm tư mà phỏng đoán suy nghĩ của Giang Tấn. Cô không quay đầu lại liền đi thẳng ra ngoài, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi quỷ quái này.

Cô biết ngay mà, buổi họp lớp này không nên đi mới phải. Triệu Phùng Thanh vừa mở cửa phòng nghỉ, đã thấy Lữ Tiểu Nhân đang tựa người vào bức

tường đối diện ngoài hành lang.

Cũng không biết cô nàng đã đứng đó bao lâu.

Lữ Tiểu Nhân vốn đang cúi đầu nghịch di động, vừa nghe thấy tiếng cửa mở cô ta liền lập tức ngẩng đầu lên. “Thì ra cậu cũng ở trong đó à.” Về mặt cô nàng trông không bất ngờ cho lắm.

“Đúng vậy, tôi ở trong đó.” Triệu Phùng Thanh cười nói câu vô nghĩa.

“Ừ.” Lữ Tiểu Nhân miễn cưỡng nở nụ cười, ló đầu vào phòng nghỉ tìm kiếm.

Triệu Phùng Thanh rất hào phóng lách người ra khỏi phòng, để Lữ Tiểu Nhân có thể hoàn toàn nhìn thấy Giang Tấn.

Lữ Tiểu Nhân hiển nhiên không ngờ cô sẽ làm vậy, cô nàng kinh ngạc nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng biểu lộ chút lúng túng nào, ngược lại cô còn vô cùng tự nhiên. “Tôi chuẩn bị về đây, dạ dày đang hơi khó chịu.”

Lữ Tiểu Nhân về mặt phức tạp nhìn Giang Tấn, sau đó cô nàng quay sang nhìn cô, thân thiết hỏi, “Có nặng lắm không?”

“Không sao, ngủ một giấc là khỏe, tôi về trước nhé.” Triệu Phùng Thanh biết thừa Lữ Tiểu Nhân hẳn là biết cô đang lấy cớ trốn về.

Quả nhiên Lữ Tiểu Nhân không giữ cô lại mà chỉ nói, “Cậu không nói với các bạn tiếng nào à?”

“Cũng không cần đâu.” Dù sao mười mấy năm không gặp, ai còn quan tâm đến nghi lễ chào hỏi chứ.

Lữ Tiểu Nhân khẽ cười nói, “Vậy để tôi báo mọi người hộ cậu.”

“Làm phiền rồi.” Triệu Phùng Thanh ước gì mấy người bạn học cũ này đừng làm phiền cô nữa. Nhất là cái cậu Khổng Đạt Minh kia.

Cô quay người đi ra ngoài, vừa mới đi được hai bước chợt nghe thấy tiếng Lữ Tiểu Nhân làm nũng oán trách ai kia, “Vào đây cũng không nói với em một câu, em còn nghĩ anh chẳng biết đường tới toilet ấy chứ.”

Cô nàng hoàn toàn không tò mò chuyện Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh cùng vào một phòng.

Đây chắc hẳn là tự giác của bạn gái Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục đi về phía trước.

Câu trả lời của Giang Tấn cô cũng không nghe thấy.

Buổi họp lớp lần này, Triệu Phùng Thanh bị tổn thất khá lớn. Cô gần như chưa ăn được gì mà còn bị Giang Tấn vô lễ một phen.

Sau khi ra khỏi nhà hàng, cô lên xe bus đi kiếm quán ăn.

Tính ra, tiền lương của cô được hơn ba ngàn tệ, chưa tính đến chuyện thuê nhà, chia đều ra ba mươi ngày thì một ngày chỉ được tiêu tối đa sáu mươi bảy tệ. Gần đây cô không thể về nhà ăn cơm lại không được ăn trực, vì thế cuộc sống tương đối vất vả.

Cô quyết định sẽ về quán đồ ăn nhanh gần nhà trọ làm một bữa.

Xe bus đi qua vài điểm dừng liền bắt đầu tắc đường.

Triệu Phùng Thanh dựa đầu vào cửa kính, ngắm nhìn những đèn xe chỉ chít ngoài kia.

Vài phút xe mới nhích được một đoạn, lắc la lắc lư, khiến cô mệt mỏi rã rời cả người.

Vừa ngược mắt lên đã tới gần trường cao trung A.

Triệu Phùng Thanh mở hé mắt nhìn về phía trường học.

Cửa chính của cao trung A không nằm trên con đường này. Bên phía này là cửa hông, ngay bên cạnh đó là sân thể dục.

Hồi trung học, bọn Đại Hồ thường xuyên đi đá bóng. Thành thạo có nhờ mấy người Tường Phù Lị đi cổ vũ. Triệu Phùng Thanh không phải kiểu người sẽ gào lên cổ vũ, lúc đó cô chỉ ngồi im lặng bên cạnh.

Lúc ấy, trường học cũng có hoàng tử sân bóng. Mỗi khi cậu ta xuất hiện, thì sẽ khiến các nữ sinh gào thét chói tai.

Tên của vị hoàng tử ấy, Triệu Phùng Thanh giờ đã quên rồi. Cô chỉ mơ hồ có ấn tượng về một cậu chàng hơi gầy đáng người dong dỏng cao. Diện mạo kém xa Giang Tấn.

Trong ký ức của Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn chưa từng xuất hiện trên sân bóng. Con người ấy vĩnh viễn chỉ xuất hiện cùng chồng sách. Nếu không, cái chức hoàng tử ấy sao có thể rơi vào tay người khác được.

Năm ấy lúc theo đuổi Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh biết có rất nhiều nữ sinh thầm mến hắn. Hồi ấy cô còn cảm thấy kiêu ngạo, vì mình quả nhiên có mắt nhìn người.

Nay nhớ đến tên cảm thú Giang Tấn kia, Triệu Phùng Thanh không khỏi cảm thấy ngu người.

Quả là trẻ con ngây thơ mà.

Phía trước là đèn đỏ, một hàng dài xe đang đỗ ở đó.

Xe bus dừng lại.

Bên đường kia là tiệm sách gần trường. Vị trí vẫn ở đó, chỉ là đã thay đổi tên tiệm. Trên tấm kính thủy tinh ngoài cửa tiệm có dán một tờ giấy A4.

Cổng chính của cao trung A nằm một đường khác, đối diện cũng có ba bốn tiệm sách. Nhưng bên phía cửa phụ thì chỉ có duy nhất một tiệm này, vậy mà việc làm ăn xem ra còn tốt hơn mấy tiệm ở cổng chính. Mấy tiệm sách ở cổng chính chỉ buôn bán chủ yếu là sách giáo khoa. Còn nơi này, năm ấy còn có thêm dịch vụ cho thuê tiểu thuyết ngôn tình.

Triệu Phùng Thanh cũng chẳng quan tâm nhiều lắm đến thể loại này.

Còn Trương Phù Lị rất thích đọc tiểu thuyết. Một ngày cô nàng thuê hai cuốn, trong giờ lén đọc một cuốn, tan học đọc nốt cuốn còn lại. Đọc xong liền bầm Triệu Phùng Thanh kể cho cô nghe những câu chuyện trong sách.

Lúc ấy Trương Phù Lị từng nói với cô, nếu Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn mà thành đôi thì chính là ngôn tình phiên bản đời thực.

Tiếc là cuộc đời vốn không phải tiểu thuyết, vậy nên cô đã thất bại.

Triệu Phùng Thanh biết Trương Phù Lị có rất nhiều kỷ niệm với tiệm sách này, vì thế cô lười đi động ra chụp lại một tấm rồi gửi qua Wechat cho Trương Phù Lị.

Sau khi xe bus lăn bánh lần nữa, Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn về phía cửa trường học. Lúc này, cô tự nhiên nhớ lại cảnh tượng gặp Giang Tấn lần đầu tiên trong phòng giáo viên.

Cậu thiếu niên ấy rốt cục đã đi đâu rồi?

Tối hôm ấy, Triệu Phùng Thanh tắm giặt rất lâu, tốn thời gian gấp ba lần bình thường.

Hơi nước như sương mù bay khắp phòng tắm.

Sau khi quần khăn tắm ra khỏi phòng vệ sinh, cô ngắm mình trong gương khẽ cười. Chắc hẳn đêm nay Giang Tấn xi nục cô trăm ngàn lần trong lòng, nhưng ai bảo hắn nổi hứng lên con, cô mới không còn sự lựa chọn nào khác.

Nghen chết hắn thì càng tốt.

Triệu Phùng Thanh thay xong váy ngủ thì ngã người xuống giường. Chắc hẳn là vì ở quá lâu trong phòng tắm, nên cô mệt vô cùng. Nằm được vài phút thì đã vào giấc rồi.

Trong giấc mơ, môi của cô nóng như bị hỏa thiêu, nóng đến mức cô không biết mình đang trôi dạt ở đâu.

Chỉ một lát sau, cô tỉnh giấc vì quá nóng.

Cũng may là tỉnh được, bằng không cô vừa xoay người đã đè nát cái điện thoại rồi.

Triệu Phùng Thanh nhìn màn hình di động.

Mười một giờ mười phút.

Sau khi cô tắt máy, liền vút đi động lên chiếc bàn bên cạnh giường, rồi tắt đèn đi ngủ.

Một giây trước khi ngủ, cô lẩm nhẩm mong muốn mình sẽ không mơ về cái cảnh nóng rực kia nữa.

Chỉ là mong ước của cô lại không được thực hiện rồi.

Một lát sau, cô lại mơ về Giang Tấn của thời niên thiếu.

Trong mơ, hẳn là cậu thiếu niên trầm lặng thuần khiết. Nhưng khi hắn liếc mắt qua nhìn cô một cái, thì lạnh lùng y hệt cái lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Triệu Phùng Thanh đi theo những cánh hoa bay liền nhìn thấy hắn, trong lòng cô bỗng xuất hiện những hạt mầm tình yêu.

Sau đó cảnh bỗng đảo lộn.

Giang Tấn đột nhiên trưởng thành, gương mặt cũng trở nên khó ưa hơn.

Bên cạnh hắn còn có Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân đi theo.

Hai cô nàng kia đang giành giật Giang Tấn, địch ý lộ rõ trên mặt.

Triệu Phùng Thanh vẫn không nhúc nhích, cứ nhìn Giang Tấn như vậy.

Cho đến khi từ xa có tiếng gọi truyền tới: “Ta gọi người là gã khốn nạn, người dám trả lời không?”

Giang Tấn lạnh lùng đáp “Ừ” một tiếng.

Sau đó hắn bị hút vào một chiếc bình hồ lô bằng vàng ngay lập tức.

Lại sau đó Tôn Ngộ Không liền xuất hiện lời cây gậy như ý ra giáng xuống một đòn. Chiếc hồ lô bằng vàng phút chốc vỡ vụn.

Sau khi Giang Tấn biến mất, Trương Phù Lị liền chạy tới, ồn ào la hét muốn đi đâu chơi. Ngay lúc đó, Trương Phù Lị liền vươn tay về phía Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh cười tươi vươn tay tới nắm lấy tay cô nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cô Theo Đuổi Hắn Như Cách Một Biển Thái Bình Dương

Triệu Phùng Thanh ngủ một giấc đến tận mười một giờ trưa hôm sau.

Chủ nhật thật tuyệt, tuyệt đến mức ngoài ăn ngủ và chơi ra thì cô không muốn làm gì cả.

Giữa trưa cô nấu chút mì, sau đó cô bắt đầu chơi game online.

Chơi được một lúc thì có ID vụt sáng.

ID này nghe nói là con gái.

Trong thế giới game online của đàn ông này, nữ game thủ có vị trí rất đặc biệt. Một khi đã xuất hiện, thì sẽ được các nam game thủ bảo vệ. Nữ game thủ trong cộng đồng game online này được coi như ‘sao vây quanh trăng’.[1]

[1] Góc là 众星捧月 nghĩa là một đám sao bao bọc quanh ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng

Triệu Phùng Thanh rất sợ phiền phức, nên lúc đăng nhập vào game cô đã chọn một nam thú tên Shaman. Trong khi chơi game cô chưa bao giờ cất tiếng nói, hơn nữa lại luôn hành động một mình. Vì vậy mọi người đều cho rằng cô là đàn ông.

Triệu Phùng Thanh cũng đã từng gặp nữ game thủ trong một lần kết đội đánh phó bản.

Nữ game thủ ấy là một con tiểu tinh linh xinh đẹp, đứng bên cạnh nam thú của Triệu Phùng Thanh, lại càng lộ rõ vẻ yếu đuối của con gái.

Cô nàng còn từng lên inbox với Triệu Phùng Thanh.

Nhưng Triệu Phùng Thanh chẳng có hứng trả lời.

Gần đây lại có vài việc trùng hợp một cách đáng sợ. ví dụ như: ID được cả đám đàn ông vây quanh này lại có tên là Mỹ Thạch Như Ngọc <đẹp="" tựa="" ngọc="">.

Ví dụ như bây giờ, Mỹ Thạch Như Ngọc lại bắt đầu kể lể với cô chuyện cuộc sống hàng ngày của cô nàng.

Triệu Phùng Thanh khách khí nói rằng mình đang bận.

Mỹ Thạch Như Ngọc đáp lại: “Anh đẹp trai lạnh lùng quá.”

Triệu Phùng Thanh không quan tâm.

Sau khi đánh vài trận game, cả người cô thoải mái hẳn ra.

Chớp mắt một cái, hôm sau đã phải đi làm rồi.

Bình thường mọi ngày Triệu Phùng Thanh sẽ chịu trách nhiệm mở cửa tiệm, Liễu Nhu Nhu sẽ đến tiệm trước mười giờ sáng.

Hôm nay, Liễu Nhu Nhu bắt ngờ đến rất sớm để mở cửa.

Khi Triệu Phùng Thanh vừa tới, ngoài cửa đã bày một hàng chậu hoa xếp rất thẳng hàng.

“Chào buổi sáng, chị Triệu.” Liễu Nhu Nhu nhẹ nhàng chào hỏi, chiếc váy liền màu vàng nhạt càng làm nổi bật đáng người uyển chuyển mềm mại của cô nàng.

“Chào buổi sáng, bà chủ.” Triệu Phùng Thanh vươn tay nhận chậu hoa từ tay Liễu Nhu Nhu, “Cứ để tôi làm là được rồi.”

Liễu Nhu Nhu thấy Triệu Phùng Thanh đang cầm túi đồ ăn sáng trên tay liền cười nói, “Không sao đâu, chỉ còn mấy chậu nữa thôi. Chị cứ ăn sáng trước đi.”

Mỗi khi lắng nghe chất giọng dịu dàng như tiếng nước nhỏ từng giọt thế này, Triệu Phùng Thanh lại cảm khái, đây mới chính là phụ nữ. Còn chất giọng vừa trầm lại thấp này của cô, coi như giả vờ điệu đà, cũng không so được với chất giọng tự nhiên của Liễu Nhu Nhu.

Tuy rằng Giang Tấn đạo đức bại hoại, nhưng lại rất có con mắt thẩm mỹ. Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân đều là người đẹp. Một cô dịu dàng, một nàng xinh đẹp. Về phương diện này, Triệu Phùng Thanh hoàn toàn tán thành gu thưởng thức của hắn.

Liễu Nhu Nhu xếp xong một hàng chậu, sau đó liền lên lầu. Khi đi xuống, cô nàng bụng theo hai tách cafe.”Chị Triệu, bạn em đi Malaysia có mang về chút hạt cafe bên ấy, chị uống thử xem”

Triệu Phùng Thanh bình tĩnh, ngồi xuống cạnh cô nàng. Từ lúc Lữ Tiểu Nhân xuất hiện, cô cũng nổi tính tò mò hẳn lên, cô muốn xem câu chuyện hai nữ một nam này sẽ phát triển ra sao đây.

Cửa hàng bán hoa nằm ngay lối rẽ ở ngã ba đường. Những chậu cây nằm phía nam được hứng ngập ánh mặt trời, bên phía đông thì bị chặn bởi một cây cổ thụ.

Liễu Nhu Nhu đặt một chiếc bàn gấp ngay gốc cây, sau đó nhờ Triệu Phùng Thanh kéo thêm hai chiếc ghế ra ngồi.

Hai cô gái uống cafe cùng nhau rất thoải mái.

Đề tài tán gẫu bắt đầu từ một số chuyện nhỏ trong cuộc sống hàng ngày.

Triệu Phùng Thanh thầm nghĩ Liễu Nhu Nhu cũng chẳng vô duyên vô cớ ngồi ở đây nói chuyện phiếm với cô, cô đoán, Liễu Nhu Nhu đang muốn thăm dò về chuyện của Lữ Tiểu Nhân.

Khúc nhạc dạo kéo dài khoảng mười phút rồi kết thúc, Liễu Nhu Nhu nhấp một ngụm cafe, ra vẻ lơ đãng hỏi, “Chị Triệu, hộp lớp hôm ấy của chị có vui không?”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn ánh nắng mặt trời sáng rực len lối sau tán lá, “Cũng tạm.”

Liễu Nhu Nhu khẽ cười gọi chuyện, “Không ngờ Giang lại quen bạn cấp hai của chị.”

“Đúng vậy, quả là trùng hợp.” Một người là bạn nam cấp hai của cô nay cũng là bạn của Giang Tấn. Một bạn nữ cùng lớp khác thì giờ là bạn gái Giang Tấn. Vận mệnh quả thực kỳ lạ.

“Cũng...” Liễu Nhu Nhu thả tách cà phê xuống, tay mân mê theo miệng chén, giọng điệu do dự, “Quả là trùng hợp.”

Triệu Phùng Thanh đưa mắt nhìn Liễu Nhu Nhu một cái.

Liễu Nhu Nhu cắn môi, lại nhấp một ngụm nhỏ cà phê. Khi cô nàng đang muốn nói gì đó, ngoài cửa liền có một vị khách quen đi vào. Hai người lại nhiệt tình bắt chuyện với khách, cuối cùng Liễu Nhu Nhu cũng không lấy lại được dũng khí của vừa nãy, vì thế đành ngừng câu chuyện đó tại đây.

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, thật ra có hỏi hay không thì sự thật cũng lộ lộ trước mắt rồi. Hành động hoàn toàn không nề mặt Liễu Nhu Nhu của Giang Tấn ngày hôm qua đã trả lời cho tất cả.

Liễu Nhu Nhu không nhắc tới chuyện đó, Triệu Phùng Thanh tất nhiên sẽ không chủ động hỏi lại. Hai người vẫn duy trì quan hệ bên thuê và bên được thuê như bình thường, không khí cũng rất thoải mái.

Sau ngày hôm đó, Giang Tấn cũng không xuất hiện nữa.

Nhưng Không Đạt Minh lại tới đây vài lần.

Triệu Phùng Thanh đều coi hắn ta như không khí.

Không Đạt Minh quả là một người sôi nổi, với Liễu Nhu Nhu thì trước lạ sau quen, đến lần thứ ba thì hắn đã có thể ngồi uống cà phê với cô nàng dưới cây cổ thụ mà bàn luận về đủ thứ chuyện trên đời rồi.

Hắn quả là con người chẳng chút tính tế, không nhận ra chút gọn sóng gợn giữ Liễu Nhu Nhu và Giang Tấn, nhưng lại đem toàn bộ thông tin cá nhân của Liễu Nhu Nhu khai ra với Lữ Tiểu Nhân.

Triệu Phùng Thanh ngồi ở quầy thu ngân nghe hắn bật cười liên tục, cảm thấy vô cùng chói tai. Giọng của hắn khi nhỏ khi to, cô không nghe được hết. Chỉ nghe rõ được duy nhất một câu vì hắn tự dưng gào lên, “Tiểu Nhân theo đuổi cậu ta mất một tháng, hai người đó liền hẹn hò. Cho nên mới nói, nữ truy nam chỉ cách một lớp vải.”

Triệu Phùng Thanh nghe xong, lạnh lùng hừ một tiếng, “Chém gió.”

Năm ấy, khi cô theo đuổi Giang Tấn thì khoảng cách giữa hai người họ là cả một vùng biển Thái Bình Dương.

Khi Giang Tấn quay lại tiệm bán hoa, đã là chuyện của ba tuần sau đó.

Hắn vẫn trung ra dáng vẻ lạnh lùng vốn có. Như thể hành động vô lễ đêm họp lớp đã tan biến theo mây khói từ bao giờ.

Liễu Nhu Nhu thì vẫn dịu dàng như nước chảy mây trôi.

Nhìn thế này, xem ra sự tồn tại của Lữ Tiểu Nhân vốn không phải chuyện gì to tát.

May là Triệu Phùng Thanh không cảm thấy quá kinh ngạc, khi đôi nam nữ kia lên lầu vận động, cô vẫn ngủ ngon như bình thường.

Tiết trời mùa thu thoải mái trong lành, cô có cảm giác ngủ rất dễ chịu. Khiến cô còn lo lắng, sau này nếu không được nghe tiếng này nữa không chừng cô sẽ mất ngủ.

Thật ra tiếng động trên lầu, Triệu Phùng Thanh cũng nghe ra một vài manh mối.

Toàn bộ quá trình Giang Tấn đều im lặng. Tiếng động vang lên luôn là tiếng rên của Liễu Nhu Nhu, ban đầu còn nhỏ, sau đó càng ngày càng dồn dập càng sắc bén. Khiến cô lại nghĩ tới bốn chữ ‘đại tương kính đĩnh’. [2]

[2] Gần nghĩa với một trời một vực nhưng ở đây ý chị là có điểm gì đó rất mâu thuẫn.

Triệu Phùng Thanh cẩn thận nhớ lại cái đêm của cô và Giang Tấn ấy.

Ngoại trừ đau thì không còn gì cả. Có thể nói đó là nét mực hồng trong đời cô. Giờ đây khi đã ở cái tuổi như hổ như sói thì nghĩ đến chuyện đó cô lại cảm thấy nhạt nhẽo, chắc hẳn chính Giang Tấn đã tạo bóng ma tâm lý ấy cho cô.

Đánh thức Triệu Phùng Thanh là một giọng nói khiến cô không vui.”Triệu Phùng Thanh, đang trong giờ làm cậu lại ngủ gà ngủ gật thế này, cẩn thận tôi báo cô chủ của cậu đấy nhé.”

Cô vừa mở mắt, đã thoát khỏi suy nghĩ.

Xem trò vui quan trọng hơn những chuyện khác.

Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu đang ở trên lầu cùng nhau, lần này Không Đạt Minh đến sớm không đến lại đến rất đúng lúc.

Giấc ngủ không ngắn, một tay Triệu Phùng Thanh đã bắt đầu tê rồi. Cô đứng dậy lắc lắc tay cho đỡ mỏi.

Khổng Đạt Minh đứng trước mặt cô, sau khi nhìn xung quanh tiệm một vòng liền hỏi, “Liều tiểu thư đâu?”

Triệu Phùng Thanh giờ mới ngẩng đầu nhìn hắn. Đạo này Khổng Đạt Minh có vẻ thường xuyên đến tiệm hoa, dù sao Liều Nhu Nhu vừa dịu dàng lại xinh đẹp, hắn bị quyến rũ cũng là điều bình thường.

Tiệm bán hoa nho nhỏ này quả là đặc sắc. Câu chuyện về hai nam hai nữ, xen kẽ quán quýt lấy nhau, vô cùng loạn lạc.

Tiếng vang trên lầu cũng đã ngừng lại.

Triệu Phùng Thanh nhìn đồng hồ.

Lần này thời gian làm việc của Giang Tấn có vẻ ngắn hơn thường ngày rất nhiều.

Khổng Đạt Minh thấy Triệu Phùng Thanh cúi đầu nhìn đồng hồ, liền hỏi lại lần nữa: “Liều tiểu thư đâu?”

Nếu Triệu Phùng Thanh tỉnh táo, cô sẽ nói Liều Nhu Nhu đang không có ở đây. Thế nhưng trong một giây nào đó cô lại không muốn làm người hiểu chuyện nữa. Cô đi đến bên cầu thang, cười gào lên: “Bà chủ, có khách tìm.”

“Ai vậy?” Liều Nhu Nhu có chút bối rối mà đáp lời, “Xuống ngay đây.”

Nhiệm vụ của Triệu Phùng Thanh đã xong, cô liền quay lại vị trí của mình. Cô mở một cuốn sách bìa màu xanh biếc, lật từng trang sách.

Khổng Đạt Minh nhìn về phía cầu thang bâng quơ nói một câu, “Gần đây cậu còn đi xem mặt không?”

Cô cúi đầu đọc sách, không trả lời.

Khổng Đạt Minh tăng âm lượng, “Triệu Phùng Thanh, tôi đang nói chuyện với cậu đấy.”

“Bà chủ sẽ xuống nhanh thôi.” Cho nên hắn có gì muốn nói thì đi mà nói với Liều Nhu Nhu.

“Chưa thấy ai thù dai như cậu.”

Cô cũng chẳng thèm liếc hắn lấy một cái.

Khổng Đạt Minh hỏi vài câu, Triệu Phùng Thanh đều không trả lời. Vì thế, hắn đành câm miệng lại.

Khi Liều Nhu Nhu xuất hiện, thì đã thay một bộ quần áo khác, mái tóc dài lướt thướt. Càng khiến người ta lóe mắt hơn là gương mặt kia của cô, hai má đỏ ửng, mặt mày phong tình quyến rũ.

Hai mắt Khổng Đạt Minh sáng rực, hắn ân cần tiến tới, “Liều tiểu thư.”

“Không tiên sinh.” Liều Nhu Nhu vẫn nói với chất giọng nhỏ nhẹ như ngày thường.

Triệu Phùng Thanh theo phản xạ nhìn lên lầu hai. Giờ phút này cô ước gì Khổng Đạt Minh cứ thao thao bất tuyệt mãi đi, ba bốn tiếng nữa thì cang tốt.

Liều Nhu Nhu tiếp đón Khổng Đạt Minh, “Không tiên sinh mời anh ngồi, để tôi đi pha chén café.”

Café vẫn là loại café của Malaysia.

Liều Nhu Nhu lại đi lên lầu lần nữa.

Lần pha café này có hơi lâu.

Triệu Phùng Thanh căng tai ra nghe, trên lầu vẫn không có tiếng gì cả.

Khổng Đạt Minh ngồi bên sofa, tò mò hỏi, “Triệu Phùng Thanh, cậu đang cười gì vậy?”

“Không có gì.” Cô thoáng thu lại nụ cười.

Triệu Phùng Thanh chưa từng lên lầu hai, nên cũng không biết Giang Tấn còn lối nào khác để rời khỏi đây hay không. Nếu như hắn chết ngạt ở trên đó, thì cũng là chuyện tốt.

Một lát sau, Liều Nhu Nhu bưng café đi xuống, từng bước thướt tha, một cái nhún mông một nụ cười đều hấp dẫn vạn ánh nhìn.

Khổng Đạt Minh chủ động đi tới nhận khay café, “Liều tiểu thư khách sáo quá rồi.”

Lúc này Triệu Phùng Thanh lại thoáng qua một ý nghĩ, có vẻ cảm giác tồn tại của cô quá yếu, cho nên hai người đàn ông này mới ngang nhiên nói yêu đương tán tỉnh Liễu Nhu Nhu trước mặt cô thế này.

Không Đạt Minh nói chuyện rất thoải mái, cùng uống với Liễu Nhu Nhu một tách rồi hai tách cafe...

Cứ như vậy mà ngồi hơn một tiếng.

Về mặt Liễu Nhu Nhu dần dần sốt sáng hần lên.

Triệu Phùng Thanh thỉnh thoảng lại nhìn lên lầu trên, độ cong bên khóe môi càng ngày càng lớn. Cô không muốn thể hiện niềm vui khi thấy người khác gặp họa, nhưng biết làm sao bây giờ, khi tâm trạng con người ta quá tốt thì chẳng thể cố gắng che giấu được.

Cô cảm thấy bản thân xấu xa quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thanh Xuân Thật Đẹp

Cuối cùng Liễu Nhu Nhu lấy cớ đi ra ngoài một chuyến.

Không Đạt Minh xưng phong nhận trách nhiệm làm hộ hoa sứ giả.

Hai người bọn họ vừa đi, Giang Tấn lập liền tức đi xuống. Áo mũ chỉnh tề, trông có vẻ rất đường hoàng.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy thật đáng tiếc, đến thế rồi mà hần cũng không phải nhảy cửa bỏ trốn.

Cô liếc hần một cái, chân mày mang theo ý cười chế nhạo.

Giang Tấn nhìn cô lạnh lùng.”Triệu Phùng Thanh?” Hần có vẻ như không chắc về tên cô lắm, mỗi khi nhắc tới luôn dùng với giọng điệu nghi vấn.

Cô cũng không quan tâm hần đang có ý hay quên thật, cười mà nói “Bà chủ sẽ về ngay thôi.”

Giang Tấn nhìn sâu vào đôi mắt hồ ly kia, giọng điệu cô mang ý châm biếm rõ ràng. Hần lạnh lùng hỏi lại, “Cô cho rằng Nhu Nhu không biết cô có ý sao?”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười. Vì Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu làm chuyện đó ban ngày ban mặt nên bọn họ không có tư cách chất vấn cô. Hơn nữa khi cô ‘có ý’ nói ra chuyện đó rõ ràng còn chẳng bằng tiếng gào của Liễu Nhu Nhu.

Ngươi bắt nhân thì ta bắt nghĩa.

Cô chớp mắt mấy cái trung ra vẻ mặt vô tội, “Là tôi lỡ mạng rồi, quên mất lúc đó bà chủ không tiện gặp khách.” Cô còn nhấn mạnh hai chữ “Không tiện”.

Giang Tấn khẽ giật khóe môi, che giấu sự khinh thường của mình.

Triệu Phùng Thanh cũng thầm cười nhạo trong lòng. Già vờ thanh cao cái gì chứ, cái tên hôn cô điên cuồng trong đêm họp lớp đó, không biết là ai đâu. Hơn nữa biết rõ cô đang ngồi dưới nhà nghe thấy, còn làm không biết mặt, chứng tỏ hần không biết xấu hổ là gì.

Một nam một nữ, cả hai đều khinh thường nhau.

Giang Tấn đứng trên cầu thang, mắt lạnh nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh ngồi ở quầy thu ngân nhoen miệng cười, hai má lúm đồng tiền tươi như hoa.

Thật lâu sau đó, hần mới mở lời: “Có vẻ cô rất ghét tôi?”

“Anh cứ đùa.” Cô vẫn cười, “Anh tên là gì ấy nhỉ?”

Giang Tấn hừ nhẹ một tiếng rồi rời đi.

Triệu Phùng Thanh nhìn theo bóng dáng hần, đột nhiên có phát hiện mới, Giang Tấn hát bài ca tuyên dâm hơn một tiếng mới đi xuống nhưng tóc tai không

loạn. Còn Liễu Nhu Nhu thì lần nào quần áo cũng xộc xệch hết cả.

Cô nhún nhún vai.

Thật khó hiểu.

Về chuyện hôm nay, Liễu Nhu Nhu cũng không nói gì thêm.

Mọi người vẫn làm việc như thường ngày.

Sau tết dương lịch, Liễu Nhu Nhu quyết định dọn dẹp lại tầng hai đã cũ. Bởi vì vội quá nên Liễu Nhu Nhu cũng nhờ Triệu Phùng Thanh cùng lên tầng hai hỗ trợ.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh cũng có cơ hội được ngắm nơi Giang Tấn cảm thú rồi. Giây phút ấy, cô không hiểu được tâm trạng của mình. Dường như ngoài việc đứng ngoài xem tường thì còn cả cảm giác khác nữa.

Nhà vệ sinh hơi nhỏ, những thứ khác thì không tệ, tầng hai rất sáng sủa.

Chỉ là giường có vẻ... hơi bé.

Cửa phòng lại rất kỳ lạ, thiết kế theo kiểu hai cánh. Cánh trong cánh ngoài lại cách nhau khoảng chừng một mét rưỡi.

Liễu Nhu Nhu nhặt tờ tạp chí dưới đất, “Chị Triệu, chị dọn hộ em mấy tờ báo này nhé, em bê quạt xuống trước.”

Triệu Phùng Thanh lên tiếng đồng ý, rồi thoáng nhìn qua đồng tạp chí dưới đất đều là tạp chí điện ảnh. Cô cúi người nhặt một túi lớn rồi đi xuống.

Liễu Nhu Nhu dọn dẹp một lúc rồi đột nhiên phát hiện một góc phòng trên tầng hai tường xám xịt bong ra từng mảng sơn. Cô lau qua cuối cùng lại có một mảng tường lớn bong ra rồi rơi xuống khiến cô nàng sợ cuống lên.

Vì vậy, cô nàng tính sẽ sửa lại tầng hai.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy Liễu Nhu Nhu có vẻ đem chuyện bé xé ra to.

Nhưng cửa tiệm này là của Liễu Nhu Nhu, cô ta muốn làm gì mà chẳng được.

Một tuần sau, kỹ sư thiết kế tới. Anh ta xem một lượt từ trên xuống dưới rồi đề nghị sửa lại toàn bộ tiệm bán hoa.

Kỹ sư mà, vì chuyện làm ăn nên đương nhiên anh ta ước gì có thể đập ra toàn bộ mà xây lại hết.

Liễu Nhu Nhu suy nghĩ một hồi rồi quyết định nghe theo ý kiến của kỹ sư chuyên nghiệp.

Triệu Phùng Thanh ngồi bên cạnh nghe, không nói một câu.

Vẫn là câu nói ấy, tiệm là của Liễu Nhu Nhu, cô ấy muốn làm gì cũng được.

Vì thế, sau ba tháng làm việc ở tiệm hoa, Triệu Phùng Thanh lại thất nghiệp lần nữa.

Đối với chuyện này Liễu Nhu Nhu vẫn rất áy náy, cô ta dịu giọng nói: “Chị Triệu, sửa lại tiệm mất chừng hai ba tháng. Nếu như chị không chê thì hai ba tháng nữa quay lại làm tiếp nhé.”

“Cám ơn bà chủ.” Tuy là nói như vậy, nhưng cô đã có dự định khác rồi.

“Em sẽ kết toán tiền lương cho chị.” Giọng điệu Liễu Nhu Nhu rất nhẹ nhàng thành khẩn, “Chuyện này em thật sự xin lỗi, em sẽ trả thêm cho chị coi như là tiền thưởng vậy.”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Cám ơn bà chủ.”

Sắp đến cuối năm, Trương Phù Lị đã có kế hoạch về nhà mẹ đẻ.

Cô nàng thông báo cho Triệu Phùng Thanh từ sớm, “Thanh Nhi, gọi cả Nhiêu Tử nữa, ba chúng ta đi uống vài chén.”

Triệu Phùng Thanh nghe xong tin nhắn trên weixin thì nở nụ cười. Đạo này cô cũng rất bận, có lúc thì đi phỏng vấn, có lúc thì đi dạo phố, nên chưa có dịp tụ tập bạn bè cũ.

Tương Phù Lị hẹn ăn trưa. Địa điểm gặp mặt là một quán ăn nằm trên con phố cách cao trung A một dãy.

Người đến đầu tiên là Triệu Phùng Thanh.

Bên trong quán cơm Tây đã chật bàn, vì thế cô chọn một bàn bên ngoài.

Gần đây thời tiết thực kỳ lạ, đang là mùa đông mà có gió nhẹ thổi hây hây lướt qua mặt, liền khiến người ta cảm thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Triệu Phùng Thanh một tay bưng tách cafe, một tay lướt nhẹ trên màn hình điện thoại.

Ngồi chưa được mười lăm phút đã có một nam sĩ đi tới bàn cô.

Cô ngẩng đầu liếc hần một cái, tỏ vẻ không chào đón. Kiểu tán tỉnh này, cô đã gặp nhiều rồi.

Nam sĩ kia thân nhiên ngồi xuống ghế đối diện, cười cười rồi vẫy tay với nhân viên phục vụ.

Triệu Phùng Thanh thả tách cafe xuống bàn, “Ghế đó đã có người rồi.” Cô trầm giọng đáp, cũng không có vẻ gì là tức giận.

Nam sĩ tươi cười nói, “Người đẹp, cho anh xin số nhé?”

“Tôi nói, ghế đó đã có người ngồi rồi.” Cô hơi tăng âm lượng.

Nam sĩ còn đang lăm nhăm gì đó, nhưng cô vừa nhìn thấy Nhiều Từ, vì thế liền vẫy tay gọi hắn.

Nam sĩ kia thấy vậy đành tức giận bỏ đi.

Nhiều Từ vừa ngồi xuống đã trêu ghẹo vài câu, “Sức quyến rũ của Triệu đại mỹ nhân có vẻ chưa từng giảm nhì.”

“Già rồi.” Triệu Phùng Thanh nghiêm mặt trả lời.

Nhiều Từ cười ha ha, gọi nửa kết bìa tới.

Triệu Phùng Thanh nhắc nhở, “Lị Lị lái xe, không thể để nó uống được.”

“Không có phần của chị ấy.” Nhiều Từ cười đều. Hắn uống cạn một chén rồi đáp, “Thanh Nhi, chừng nào thì bà chuyển nhà? Tuần sau tôi phải đi công tác nửa tháng, không làm cu li được đâu nhé.”

“Không chuyển nữa.” Trước đây Triệu Phùng Thanh từng có ý định chuyển, nhưng lại không tìm được nhà. Cô có một trực giác, mình sẽ làm việc ở tiệm hoa không lâu lắm. Ngộ nhớ lại thay đổi công việc mới, chuyển đi chuyển lại sẽ rất phiền toái.

Quả nhiên trực giác của cô rất đúng.

Nhiều Từ không hỏi nguyên nhân cười mà nói, “Ừ, nếu chuyển thì báo tôi một tiếng.”

“Biết rồi.”

Triệu Phùng Thanh và Nhiều Từ mỗi người cầm một chai bia, anh một hóp tôi một ngụm rồi cùng nói về chuyện cuộc sống thường ngày.

Tương Phù Lị đến muộn khoảng một tiếng.

Người còn chưa thấy đâu, tin nhắn âm thanh đã gửi đi liên tục, “Máy hướng dẫn đường không tự cập nhật bản đồ, tao không tìm được đường lên cao tốc mới nên đành phải đi đường cũ.”

Đợi đến khi cô nàng xuất hiện, đã là mười lăm phút sau rồi.

Tương Phù Lị vừa ngồi xuống đã tu ừng ực nửa cốc nước chanh mật, “Xấu hổ quá tao đến muộn, bữa hôm nay tao bao nhé.”

“Ha ha.” Nhiều Từ giảo hoạt nói, “Chị Lị khách sáo thế, em cũng không có ý định trả tiền đâu.”

Tương Phù Lị nhe răng trợn mắt, “Cậu có biết chị đây kiếm tiền khó khăn lắm không hả.”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Đã nói với mày từ lâu rồi, đừng có viết mấy cái tiểu thuyết đó nữa, cổ nữa cũng không có kết quả.”

“Giờ không viết nữa.” Tương Phù Lị lôi một gói thuốc lá ra, quăng lên trên bàn, “Viết xong mấy cuốn rồi, để lại cũng không ít dấu vết lịch sử.”

Nhiều Từ thuận tay rút ra một điếu, “Chị Lị, chừng nào chị có thể viết mấy chuyện bình thường một chút. Giờ chuyện của chị... ừm... chị cũng biết đấy.”

“Cậu không phải là fan của tôi à?” Tương Phù Lị nhướn lông mày hỏi.

Nhiều Từ thu lại vẻ mặt, nghiêm túc trả lời: “Em đây là zombie fan [1] đó.”

[1] Ôm kiểu silent reader =))

Gu thẩm mỹ của Trương Phù Lị cũng khá là kỳ quái, bao gồm cả những tác phẩm của cô nàng, hầu như đều không phù hợp với thị yếu của người đọc. Vì thế sẽ xuất hiện những ý kiến trái chiều mà cô nàng thì thích nhất là bình luận. Trong đám bạn bè, có thể chân chính xưng là độc giả của Trương Phù Lị, hẳn là chỉ có Triệu Phùng Thanh. Dưới sự đe dọa của cô nàng, Nhiều Từ và Đại Hồ miễn cưỡng cũng xem như là nửa cái độc giả.

Mặc kệ một cái hay là nửa cái, tóm lại Trương Phù Lị rất vừa lòng vì có hai độc giả nam thế này

Đã hơn ba tháng nay Trương Phù Lị không quay về thành phố S, nói chuyện một hồi lâu vẫn chưa hết chuyện, nhìn đồng hồ thì đã hơn ba rưỡi chiều rồi. Cô nàng vội nhớ ra một chuyện, “Thanh Nhi, dạo này tao đang tìm một cuốn sách cũ. Hôm trước mày có chụp ảnh làm tao mới nhớ, không chừng tới tiệm sách đó sẽ tìm thấy nó.” Nói xong, cô nàng lôi ảnh tiệm sách ra.

Nhiều Từ liếc qua liền nhận ra đây là cửa hông của cao trung A thì đứng ngay đây, “Tôi qua đó đi tàu điện ngầm nên cùng hai người đi một đoạn.”

Trương Phù Lị lái xe tới ngã tư thì thả Nhiều Từ xuống, cô gửi xe ở bãi đậu xe rồi cùng Triệu Phùng Thanh tới hiệu sách.

Bức tường bao quanh trường học vẫn giống hệt như năm ấy, chỉ khác là giờ nó đã cũ nát loang lổ hơn nhiều rồi.

Triệu Phùng Thanh nhớ, năm ấy mình và Trương Phù Lị cũng thường xuyên đi qua đi lại con đường này. Chuyện cũ mười hai năm trước dường như lại xuất hiện thực rõ ràng trong cảnh xưa vừa quen thuộc lại tựa như rất xa lạ này.

Thanh xuân thật đẹp.

Tuyệt hơn nữa là năm tháng trôi qua, những người bạn năm xưa nay vẫn như thế.

“Lị Lị”

“Sao vậy?”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn cây hòe già vươn cao qua bờ tường bên kia, “Chúng ta đã già rồi.”

“Nói hươu nói vượn.” Trương Phù Lị nhìn theo cô. “Chúng ta vẫn còn trẻ lắm.”

Sau khi Triệu Phùng Thanh nhìn thấy tờ giấy trắng được dán trước cửa tiệm liền vui vẻ huýt sáo.

Đó là thông báo tuyển dụng.

Tiền lương cũng xem xêm xêm như làm ở tiệm bán hoa, nhưng hoàn cảnh công việc yên tĩnh hơn tiệm bán hoa rất nhiều. Ít nhất là không có mấy tiếng như “Um um a a” đó.

Khi Trương Phù Lị đi vào tìm sách, Triệu Phùng Thanh liền đi xin việc.

Trương Phù Lị mặc kệ Triệu Phùng Thanh không có ý kiến.

Quản lý tiệm sách là một người đàn ông mập, hẳn nghe Triệu Phùng Thanh thuật qua về sơ yếu lý lịch của mình xong, thì ra vẻ rất kinh ngạc. Nói như vậy là vì, mấy kiểu việc thế này chỉ có sinh viên ứng tuyển là nhiều.

Kinh ngạc thì cũng kinh ngạc nhưng hẳn đang vội vàng tìm người giúp đỡ, hơn nữa nội dung công việc cũng khá đơn giản, vì thế liền đồng ý nhận cô.

Triệu Phùng Thanh mặt mày hớn hờ, cứ thế khiến quản lý nhìn mà sửng người.

Mất cô khi không cười cũng đã rất quyến rũ rồi, khi cười lên lại càng hấp dẫn hơn.

Anh quản lý không khỏi hoảng sợ, gái xinh thế này sao có thể không tìm được việc làm.

Trương Phù Lị muốn tìm một cuốn sách đã xuất bản hai mươi năm trước, cuốn sách này trong tiệm có duy nhất một cuốn, chỉ là sau này không biết vì sao lại không thấy nữa.

Trương Phù Lị chưa từ bỏ ý định nói, “Ông chủ, anh tìm lại lần nữa đi? Giá nào tôi cũng mua, nhờ anh nhờ anh cả đấy.”

Anh quản lý bất đắc dĩ xua tay, “Sáu năm trước tôi chuyển tới tiệm này, đã không còn cuốn sách đó rồi.”

Trương Phù Lị rất thất vọng, cô nàng kéo tay Triệu Phùng Thanh, “Mày đi làm thì phải tìm lại nó cho tao đấy.”

“Chuyện nhỏ.” Lúc này Triệu Phùng Thanh đang mừng đến mức không che giấu nổi ý cười trên mặt.

Tuy rằng không được xem kịch nhưng dù sao sau này cũng không phải nghe cặp đôi nam nữ kia rên rỉ nữa rồi.

Vậy là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Quá trình tiến hóa thành cảm thú mười hai năm qua chắc hẳn cũng làm triệu trái tim thiếu nữ tan vỡ.

Đây là lần đầu tiên Triệu Phùng Thanh nghe thấy hai chữ Giang Tấn phát ra từ miệng hắn. Cô mỉm cười, “Nghe cũng quen tai.”

“Tên thường đặt nên cũng khá phổ biến.” Giang Tấn mượn lời cô, đáp trả lại y hệt.

Sau khi giới thiệu họ tên hai bên, bầu không khí liền trở nên tẻ nhạt.

Triệu Phùng Thanh nhìn ánh mặt trời hắt xuống mặt bàn, nước trong chén trà hơi rung làm tan đi cái bóng của vệt nắng. Lần xem mặt này, cô không ôm bất kỳ hy vọng gì, nên lấp đầy bụng vẫn là điều quan trọng nhất.

Quán này đưa đồ ăn lên hơi chậm.

Sau khi hai người im lặng một lúc, nhân viên phục vụ mới gõ cửa.

Triệu Phùng Thanh cuối cùng cũng không cần ngồi đàn mặt ra nữa. Cô cầm đĩa lên, nói một câu thành thật nhất từ lúc gặp lại hắn tới giờ, “Giang tiên sinh, tôi đói rồi.”

Giang Tấn ngược mắt đáp lời. “Ừ.”

Cô lập tức động đũa.

Hắn chỉ ngồi uống trà, nhìn chằm chằm cô đắm mình trong mỹ thực, hồi lâu sau lại tiếp tục hỏi dò, “Triệu tiểu thư đang làm việc ở đâu?”

“Tôi à.” Cô dùng khăn tay lau bên khóe miệng, mỉm cười đáp, “Làm việc ở tiệm sách.”

“Ồ?” Hắn hơi cao giọng “Tiệm sách ở đâu?”

“Gần cao trung A.” Liên quan đến mấy chuyện đó, cô cũng chẳng muốn nói dối. Dù sao hắn đã biết rõ trình độ của, nếu như hắn muốn cười nhạo, cô cũng chẳng quan tâm lắm.

“Cũng trùng hợp nhỉ.” Giang Tấn thả chén trà trong tay xuống, ngón tay như vô tình lại có ý gõ nhẹ bên miệng chén, “Tôi tốt nghiệp trường cao trung A.”

“Ồ, khéo thật. Khách hàng của tôi đều là bạn học cùng trường anh cả.” Cô ứng phó cho có lệ, cầm đĩa kẹp một miếng cá. Dính phải mù tạt quá cay, cô đành cúi đầu âm thầm thè lưỡi.

“Triệu tiểu thư.” Giang Tấn nhìn cô, “Đây là lần xem mặt thứ mấy của cô rồi?”

Nghe vậy, Triệu Phùng Thanh bỗng ho khụ khụ hai tiếng, mặt cũng đỏ lên vì nghẹn. Hắn cố ý, nhất định là cố ý! Cô uống hết hơn nửa chén trà, từ từ xuôi cơn nghẹn giữa ngực, sau đó mới nở nụ cười tươi sát thủ, “Cũng không dám giấu anh, đây là lần đầu tiên.”

Khóe miệng hắn hơi cong lên, rõ ràng là không tin.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục ăn. Cô nói gì là quyền của cô, còn hắn có tin hay không thì tùy.

Giang Tấn im lặng một lát rồi lại nói: “Tôi thấy Triệu tiểu thư có vẻ không thích nói chuyện cho lắm.”

Cô nói bừa nói: “Đúng vậy, tôi cũng khá là hướng nội.”

Khóe môi Giang Tấn cong lên, mang theo chút châm chọc.

Triệu Phùng Thanh thấy vậy cũng chẳng biểu hiện gì.

Trong phòng ăn lại rơi vào không khí im lặng như cũ.

Giang Tấn vốn là người ít nói.

Triệu Phùng Thanh cũng lại lười mở miệng.

Sau khi dùng cơm xong, Giang Tấn tỏ vẻ công việc của mình rất bận, nên hôm nay sẽ kết thúc tại đây.

Hai má núm của Triệu Phùng Thanh tươi như hoa, ra vẻ hiểu ý hần, “Dĩ nhiên công việc quan trọng hơn mà.”

“Vậy?” Hần lúi đi động ra, “Triệu tiểu thư có thể tiện tay cho tôi số đi động cá nhân không?”

Dáng vẻ dập dấp thì chơi này, Triệu Phùng Thanh biết thừa.

Sau khi hai người trao đổi số, thì lại lên weibo kết bạn, rồi mới tạm biệt nhau trước cửa tiệm.

Lần xem mặt này tốn mất 50 phút, hai người nói chuyện với nhau cũng chưa vượt quá 50 câu.

Triệu Phùng Thanh xoay người đi về phía tàu điện ngầm. Vừa đi cô vừa lướt web.

Avatar của Giang Tấn là một màu đen xì, danh sách bạn bè cũng trống trơn không một bóng người.

Cô vô cùng xem thường nói: “Thật nhỏ mọn, đẹp trai như vậy mà không đăng được một tấm ảnh.”

Hồi sáng tác tình sử của tra nam ấy, cô luôn luôn miêu tả nhan sắc của nam chính đẹp trai ngời ngời thế nào, nhưng lại không có bất cứ tấm ảnh nào để chứng minh. Cô còn định chọn một tấm ảnh của anh trong đám bạn để phù hợp với câu chuyện tình sử mình sáng tác.

Lúc này, Giang Tấn bỗng như âm hồn nhào lên từ phía sau, “Weibo của cô cũng không có ảnh.”

Triệu Phùng Thanh nhất thời hơi cứng người lại.

Sau đó, cô coi như không nghe thấy, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục tiến về phía trước.

Hần cũng không đuổi theo nữa.

Cô càng chạy càng nhanh.

Cho đến khi hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt hần.

Triệu Phùng Thanh vừa lên tàu điện ngầm, mẹ Triệu đã gọi điện tới hỏi thăm. “Con gái, sao rồi sao rồi?”

Triệu Phùng Thanh không nghe rõ mẹ mình vừa nói gì, nhưng đại khái cô cũng đoán ra ý của mẫu hậu. “Mẹ, tí về rồi nói nhé. Ở đây ồn lắm.”

“Này này, alo alo...”

Nghe thấy tiếng mở cửa, mẹ Triệu hai mắt sáng rực đứng bật dậy, nhanh chóng chạy ra, “Con gái, sao rồi sao rồi?” Di Triệu nói người đàn ông kia ai gặp cũng ưng, nên giờ mẹ Triệu đang không thể giấu nổi niềm vui của mình.

Triệu Phùng Thanh mở miệng đã nói là, “Đối phương là người chẳng ra sao cả.” Cô đang nói rất thật. Tuy rằng Giang Tấn có cái mặt đẹp, nhưng nhân phẩm lại chẳng có. Trong quá trình tiến hóa thành cầm thú mười hai năm qua của hần, chắc hần cũng làm triệu trái tim thiếu nữ tan vỡ rồi.

Mẹ Triệu tròn mắt nghi ngờ hỏi lại, “Nghe di con nói, cậu ta là độc thân hoàng kim của giới quý tộc đấy.”

“Được rồi.” Triệu Phùng Thanh nghiêm mặt, “Thật ra anh ta rất ưu tú, tướng mạo đường hoàng, phong độ ngời ngời, tốt nghiệp đại học danh tiếng. Thì sao mà con dám trèo cao được.”

Mẹ Triệu ghen hờn, “Con gái của mẹ cũng đâu thua kém gì!” Ba mẹ nào cũng luôn cảm thấy con mình là tuyệt nhất.

Triệu Phùng Thanh cười, “Đúng vậy, cho nên mẹ đừng vội.”

“Cô thật là...” Mẹ Triệu không nói nữa. Bà cứ nghĩ vì con gái mình tự ti, nên định tìm một ngày nào đó hỏi dò di Triệu về ý của đối phương xem sao.

Tối đó mẹ Triệu lại nhắc tới chuyện này với ba Triệu.

Ba Triệu có vẻ khá bình tĩnh, “Duyên phận đến tự nhiên sẽ thành.”

“Con gái ông vừa nãy cũng nói y hệt ông, tôi bức lắm.” Mẹ Triệu sàu sạo, “Đằng trai điều kiện tốt như vậy, sao không tìm mấy đứa con gái hai mươi tuổi ấy?” Hôm trước nghe di Triệu kể, bên phía nhà trai rất thích Triệu Phùng Thanh, còn chủ động liên hệ gặp mặt cô. “Điều kiện gì? Có xe có nhà?” Ba Triệu phụ không đồng ý, “Ở bên đường lớn Bắc Bộ mới mở bán chung cư, chúng ta mua nhà cho con gái, là khiến điều kiện của nó được tăng thôi.”

“Nói vớ vẩn.” Mẹ Triệu chọc ba Triệu một cái, “Nghe nói, gia thế đằng trai rất khá, họ không cần mấy căn nhà đó đâu.”

“Vậy thì nó có con mắt tinh đời đấy, chấm đúng Thanh Nhi nhà chúng ta.” Ba Triệu nờ nụ cười.

Cuộc sống của Triệu Phùng Thanh cứ trôi qua như thế, thỉnh thoảng cô cũng qua quảng trường chơi lướt ván. Cô cho rằng buổi xem mặt đã kết thúc lâu rồi, thì Giang Tấn sẽ không liên lạc lại với cô nữa.

Không ngờ, chiếc avatar đen xì ấy lại có ngày bật sáng.

Đó là ngày cách hôm xem mặt tầm mười ngày, Giang Tấn nhắn tin qua weibo nói tình cờ đi ngang chỗ cô làm việc nên hẹn cô ra ngoài ăn bữa trưa.

Triệu Phùng Thanh ngẩn người nhìn hai hàng chữ một lúc lâu, rồi lại cẩn thận giải nghĩa từng chữ.

Hắn đang phát bệnh phải không?.

Nhất định là vậy.

Cho nên cô cũng không để ý nữa.

Sau đó của hắn gửi một tin nhắn âm thanh qua: “Triệu Phùng Thanh.”

Ba chữ ấy, cô nghe đi nghe lại sáu lần. Trong ấn tượng của cô, hắn chưa từng gọi tên cô bằng giọng điệu chắc chắn như vậy. Giờ hắn đã nhớ được tên cô rồi à?...

Cô hơi nghi ngờ.

Cô ồ ồ đáp lại: “Giang tiên sinh.”

Hắn hỏi cô địa chỉ hiệu sách.

Cô đi thẳng ra ngoài cửa chụp một tấm ảnh biển hiệu gửi cho hắn. Sau đó lại quay về đọc tiểu thuyết, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn đồng hồ.

Cách mười hai giờ khoảng ba mươi phút.

Triệu Phùng Thanh không hiểu tại sao mình vẫn chưa block nick hắn, rõ ràng avatar của hắn có ảnh chàng đẹp trai nào đâu.

Nơi này là khu nội thành cũ nên đỗ xe hơi khó. Ngoài cửa tiệm sách đã chật xe, nên xe của Giang Tấn phải đỗ ở sân bãi quảng trường bên kia.

Mặt trời rất chói, hắn từ từ đi tới, trên mặt đã lấm tấm mồ hôi. Khi đến cửa tiệm sách thì ngay cả tóc cũng ướt sũng.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của hắn.

Triệu Phùng Thanh vừa nhìn thấy hắn, thì theo thói quen mà mỉm cười, “Giang tiên sinh.”

Giang Tấn bước vào tiệm, nhìn xung quanh tiệm sách một vòng, “Nơi làm việc của Triệu tiểu thư cũng khá trang nhã.”

“Quá khen quá khen rồi.” Để chứng minh lời nói của hắn, cô lấy bộ trà mời hắn vào một gian nhỏ trong tiệm, “Nếu Giang tiên sinh không chê thì mời anh vào uống tách trà nhé?”

Cô không muốn mời hắn vào phòng nhỏ bên trong, nhưng cô càng không muốn cảnh hai người đối chọi gay gắt lại bị khách hàng nhìn thấy. Đây chỉ là việc tư, nếu làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của tiệm thì không được.

“Tôi rảnh từ giờ đến hai giờ chiều.” Giang Tấn thông thả đi vào, liếc qua giá sách bên cạnh quầy thanh toán thì đều là loại tiểu thuyết ngôn tình không thực tế. Hắn quay sang nhìn cô hỏi, “Triệu tiểu thư, tôi có hạnh được mời cô ăn bữa cơm trưa này không nhỉ?”

“Thật ngại quá.” Về mặt Triệu Phùng Thanh thành thật, “Cửa tiệm này chỉ có mình tôi trông, nên không thể đi ra ngoài trong giờ làm được.”

“Bình thường cô ăn uống thế nào?”

“Toàn gọi đồ về tiệm.” Cô cảm thấy hôm nay mình đã quá lịch sự rồi.

“Vậy cũng gọi luôn cho tôi đi.” Giang Tấn tự mình ngồi châm trà.

Triệu Phùng Thanh không biết, rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng bình đến thì tướng chặn. Cô đứng dậy tìm số đặt com, ngoài miệng nói, “Tôi đã ăn hết đồ xung quanh đây rồi, com rang bình dân ăn cũng khá ngon.”

Giang Tấn nghịch nghịch chén trà, nhìn về phía cô đang đứng, “Nếu đã ăn hết rồi thì hôm nay chọn món khác đi.”

Sau đó, hắn gọi một cuộc đặt hai suất com tàu ở một quán cách đây ba kilomet.

Triệu Phùng Thanh thâm vồ tay trong lòng, kẻ giàu quả nhiên thích phô trương mà.

Vậy là trưa nay cô được ăn ngon rồi.

Khi Triệu Phùng Thanh còn học cấp ba, cô đã từng ảo tưởng, nếu như mình có thể theo đuổi được Giang Tấn thì sau đó sẽ như thế nào. Thí dụ như, giúp hắn róc xương cá, giúp hắn bóc vỏ tôm, vân vân. Những suy nghĩ ngốc nghếch đó hẳn là của mấy đứa con nít thời yêu đương mới lớn.

Nay quan hệ của cô và Giang Tấn không phải bạn cũng chẳng phải thù, mà cũng chẳng đến mức ngồi cùng nhau ăn com thế này.

Nhưng đồ ăn thì rất tuyệt vời.

Triệu Phùng Thanh trải vại tờ báo lên bàn trà. Khi cô vừa xếp báo ra, thì bỗng thấy Giang Tấn hơi chau mày một cái. Cô khẽ cười thâm trong lòng, dọn từng món ăn ra khay.”Giang tiên sinh, nơi này không còn chỗ nào ngồi, đành phải ăn thế này thôi.”

“Ừ.” Mặt hắn lạnh đi.

Cô nhìn mà vui không chịu được. Tốt nhất là khiến hắn tức chết đi.

Trong lúc ăn com, hai người không nói chuyện.

Giang Tấn dường như không thích nói chuyện lúc ăn com.

Triệu Phùng Thanh thì vui đầu hì hục ăn.

Cảnh tượng thế này, cô cảm thấy rất kỳ quái. Cô và hắn vốn không quen thân, sao hắn tự nhiên lại chạy tới nơi này ăn com.

Không biết nửa năm qua, quan hệ của hắn cùng Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân có gì bất ngờ không. Chẳng lẽ là mâu thuẫn nội bộ?

Nghĩ đến chuyện đó, cô liếc qua nhìn hắn một cái.

Liền thấy giữa lông mày hắn chợt có một giọt mồ hôi chạy dọc xuống bên gò má.

Chiếc điều hòa ở phòng nghỉ đã quá cũ, lại không thể hạ nhiệt độ xuống thêm nữa nên hơi nóng, quả nhiên là làm khổ hắn rồi.

Đúng lúc này, Giang Tấn ngẩng đầu lên nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh thản nhiên nhìn lại.”Sườn xào tỏi ngon thật đấy.” Nói xong cô gặm miếng sườn nhai rột rột.

“Bên ngoài có khách.” Hắn cúi đầu gấp một miếng rau.

Cô lập tức thả bát đĩa xuống, rời khỏi phòng nghỉ.

Bắt chuyện với cậu học sinh xong, khi cô đi vào, đĩa sườn xào tỏi đã hết nhẵn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Vương Gia Bá Đạo Yêu Tổng Tài Bị Chồng Bỏ

Bữa com trưa này do Giang Tấn trả tiền.

Thế nên hắn muốn ăn món gì, cơm ta hay cơm tây, đều là tự do của hắn.

Triệu Phùng Thanh không thèm so đo với hắn, gấp rau và cơm ăn cho bằng hết.

Cô nghĩ, thỉnh thoảng được ăn đại tiệc quả thực cũng không tệ. Mặc dù người ngồi bên cạnh mình chẳng phải người đáng yêu gì cho cam.

Cơm nước xong xuôi, Giang Tấn tựa nửa người vào thành ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hoàn toàn không coi mình là người ngoài nữa.

Triệu Phùng Thanh vớt hộp cơm ra ngoài thùng rác, sau đó quay trở lại quầy thu ngân.

Cô và hắn không nói chuyện với nhau.

Giang Tấn chớp mắt được khoảng mười phút, khi đi ra thì nói, “Tôi đi đây.”

“Đi thông thả nhé.” Cô cười trông thật giả tạo.

Hắn đứng ở cạnh cửa, liếc mắt nhìn cô một cái rồi mới đi.

Sau đó, Triệu Phùng Thanh đi vào phòng nghỉ, vỗ vỗ chiếc ghế mà Giang Tấn vừa ngồi rồi lại dùng khăn lau thêm mấy lần nữa.

Sau hôm ấy, Giang Tấn lại không xuất hiện nữa.

Mùa hè tháng bảy nắng nóng chói chang, học sinh trường cao trung A lại lục tục kéo nhau nghỉ hè.

Việc làm ăn ở tiệm sách chậm dần. Thỉnh thoảng cũng có mấy đứa học sinh đặc biệt chăm chỉ tới mua sách luyện đề, phần lớn thời gian còn lại, cô rảnh đến mức cả người.

Những tháng ngày Triệu Phùng Thanh nghỉ ngơi thì anh quản lý lại qua kiểm tra tiệm.

Cũng chính là lúc này, anh quản lý liền nảy ra ý tưởng kinh doanh. Anh dọn một khoảng trống trong tiệm sách rồi bày hai chiếc tủ lạnh dài.

Cao trung A năm nay đầu tư xây dựng thêm một sân bóng. Trong trường giữ lại một sân bóng lớn và bốn sân bóng nhỏ cho học sinh. Còn một sân cho bên ngoài thuê, đi vào từ cửa hông. Không ít thanh niên thường tới nơi này chơi bóng. Mà trời lại nóng, nên bán nước giải khát sẽ rất đắt hàng.

Từ đó người ra vào tiệm sách không chỉ là học sinh nữa.

Tuy rằng Triệu Phùng Thanh đã lớn tuổi, nhưng tốt xấu gì cô vẫn có nhan sắc, nhiều thanh niên đến chơi bóng thường xuyên đi qua đây nhìn mặt cô. Dần dần, cả sân bóng đều biết, ở tiệm sách ấy có một cô nàng rất xinh đẹp làm nhân viên thu ngân.

Thời trung học Triệu Phùng Thanh đã gặp khá nhiều trường hợp rần rờ hỗn tạp thế này, vì thế cô gặp chiêu tiếp chiêu chưa từng thất bại.

Trong số đó có hai gã tương đối cổ chấp.

Thứ nhất là... Khổng Đạt Minh đã lâu không gặp, thứ hai... là Giang Tấn mười chín ngày không gặp.

Khổng Đạt Minh nghe mấy bạn chơi bóng cùng nói tiệm sách có mỹ nhân, vì thế liền ôm bụng tò mò tới đây mua đồ uống.

Còn Giang Tấn là bị Khổng Đạt Minh cổ chấp kéo tới.

Ban đầu Khổng Đạt Minh ra về tự nhiên, lấy hai chai nước khoáng trong tủ lạnh ra. Khi tính tiền, nhìn thấy Triệu Phùng Thanh đứng ở quầy thanh toán, hắn ghen hòng nhìn cô trân trối “Thì ra mỹ nhân ở tiệm sách là nói cậu à! Bạn học cũ.”

Triệu Phùng Thanh thiếu chút nữa muốn trợn mắt lườm cậu ta một cái, cô thật sự đen lắm nên mới có thể gặp lại hai gã này trong đám tới làm quen. “Hai chai, sáu tệ.” Cô phải đặt lợi ích của tiệm lên hàng đầu trước đã.

“Hey, Giang Tấn.” Khổng Đạt Minh hô ra bên ngoài, “Là Triệu Phùng Thanh đấy.”

Triệu Phùng Thanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên trợn mắt một cái xem thường. Một cái đã muốn đủ phiền, không ngờ còn một gã nữa.

Thì ra Giang Tấn đang đứng ở ngoài cửa, nghe thấy tiếng Khổng Đạt Minh vừa nói, hắn liền đi vào.

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn Giang Tấn một cái.

Hôm nay hắn ăn mặc thật thoải mái, nhìn giản dị hơn mọi ngày nhiều, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế.

Cô thu mắt về, lặp lại lời vừa nói, “Hai chai, sáu tệ.”

Khổng Đạt Minh đưa mười tệ cho cô, “Tôi và Giang Tấn đang chơi bóng, cậu có muốn qua xem không?”

“Tôi đang đi làm.” Triệu Phùng Thanh trả lại hán bốn đồng tiền xu.

Khổng Đạt Minh không lấy lại, “Tôi không lấy tiền xu.”

“Không có tiền giấy.”

“VẬY ĐỂ LẦN SAU ĐI. KHI NÀO CẬU ĐƯỢC NGHỈ HÈ VẬY? CHÚNG TÔI ĐANG THIẾU MỘT CỎ ĐỘNG VIÊN.”

“Không được nghỉ, tạm biệt.” Cô vút đồng tiền xu vào túi, hạ lệnh đuổi khách.

Khổng Đạt Minh tiếp tục mời chào, “Đến chơi đi, bạn học cũ. Việc của cậu cứ để đó đã, mấy khi mới được gặp bạn chứ.”

“Không rảnh.” Triệu Phùng Thanh thản nhiên ngồi xuống ghế, cầm cuốn tiểu thuyết lên.

Khổng Đạt Minh thuận miệng hỏi một câu: “Này, cậu đọc gì vậy?”

Cô mở trang bìa ra cho hắn đọc, “《Vương gia bá đạo yêu tổng tài bị chồng ruồng bỏ》.”

“...” Đây là lần đầu tiên, Khổng Đạt Minh cạ lời đến vậy.

Giang Tấn đứng bên cạnh đang lật cuốn sách lớp mười hai, nghe cô nói vậy, cũng đưa mắt nhìn qua bìa sách.

Quả thật là bá đạo.

Khổng Đạt Minh im một lúc mới hồi hồn lại được, “Hôm nay không rảnh thì để lần khác. Sau này có trận lại tới tìm cậu, bá bá.”

Đội Khổng Đạt Minh và Giang Tấn rời đi một lúc lâu, Triệu Phùng Thanh liến quăng cuốn tiểu thuyết xuống, cô có dự cảm vận đen lại sắp tới nữa rồi.

Vừa gặp mặt Khổng Đạt Minh, cô đã cảm thấy có chuyện không ổn.

Đúng như dự đoán, Khổng Đạt Minh liền gọi điện tới nhà họ Triệu, khiến cho người đang tìm con rể như mẹ Triệu sốt ruột. Theo miêu tả của Khổng Đạt Minh, nấy hồ bằng cầu hữu của hắn đều là người ưu tú, độc thân cũng không ít, vừa đúng lúc có thể mở rộng vòng quan hệ của Triệu Phùng Thanh.

Mẹ Triệu vừa nghe, cười đến mức miệng ngoác lên tận mang tai. Triệu Phùng Thanh đi xem mặt một chuyến, di Triệu chưa kịp hỏi ý bên đảng trai đã đi du lịch nước ngoài rồi.

Mẹ Triệu nghĩ, muốn tìm đối tượng thì phải mở rộng vòng quan hệ. Vì thế bà rất tán thành việc Triệu Phùng Thanh gia nhập vòng quan hệ của Khổng Đạt Minh.

Khi Triệu Phùng Thanh nhận được điện thoại của mẹ Triệu, cô cảm thấy vô cùng khó hiểu. Gã Khổng Đạt Minh này sao tự xưng lại nhiệt tình như vậy.

Sau này cô ngẫm lại, cũng chẳng sao, không phải chỉ là xem một trận bóng thôi sao. Những năm gần đây cô càng ngày càng lười, tính cách cũng ngày càng trầm lặng. Nếu như quay về mười ba năm trước, cô sớm đã xách dao chém chết Khổng Đạt Minh từ lâu rồi.

Năm tháng quả nhiên đã san bằng tính nóng nảy của con người ta.

Triệu Phùng Thanh chỉ được nghỉ duy nhất ngày chủ nhật, Khổng Đạt Minh liền quyết định trận đấu sẽ diễn ra vào ngày đó.

Giữa trưa thứ bảy, Giang Tấn đột nhiên inbox hỏi cô kế hoạch sáng chủ nhật của cô thế nào.

Cẩn thận mà suy ngẫm, từ ngày bọn họ đột nhiên ăn chung cơm trưa đến nay đã qua gần một tháng. Không hiểu vì sao hắn đột nhiên lại nhớ đến cô thế này.

Triệu Phùng Thanh gõ gõ lên màn hình: “Có lịch hết rồi.” Sau đó Giang Tấn không nhắn tin lại nữa.

Hôm diễn ra trận đấu, Triệu Phùng Thanh ngủ đến tận mười một rưỡi trưa. Cô ra ngoài ăn cơm trưa, rồi ngồi xe bus lao đao mãi mới đến cao trung A.

Thời gian có hơi sớm nên cô tới tiệm sách trước.

Anh quản lý cười mời cô vào phòng nghỉ ngồi chơi.

Cô vừa mới ngồi xuống, Khổng Đạt Minh đã tới rồi. Hắn là một người nhiều lời thoải mái, nên vừa mới nói được mấy câu đã bắt chuyện được với anh quản lý, còn ra vẻ rất oan ức vì gặp nhau quá muộn.

Anh quản lý lầm tưởng Khổng Đạt Minh là bạn trai của Triệu Phùng Thanh liền cười nói, “Tiểu Triệu thật có mắt nhìn người.”

Nghe anh nói như thế, Triệu Phùng Thanh nhanh chóng giải thích, “Cậu ta không phải bạn trai em.”

“Không phải bạn trai em.” Khổng Đạt Minh cũng cười ha ha, lớn tiếng phủ nhận “Không phải đâu anh.”

Khổng Đạt Minh và anh quản lý nói chuyện một lúc, Giang Tấn cũng đến rồi. Hắn đỗ xe xong mới tới nên trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Sau khi hắn đi vào cũng không chào hỏi anh quản lý, mà đi về hướng Triệu Phùng Thanh đang đứng, “Cho tôi xin tờ giấy ăn.”

Triệu Phùng Thanh phân tích, thói quen mặt dày này hẳn là học từ Khổng Đạt Minh. Cô im lặng đưa hộp khăn giấy cho hắn.

Giang Tấn lau mồ hôi, đáng vẻ ngoan ngoãn hỏi, “Cô ngủ thẳng đến trưa đấy à?”

“Đúng vậy.” Cô ăn ngay nói thật đáp.

“Đúng là kín lịch hết nhì.” Nói xong, hắn vút tờ giấy ăn vào thùng rác. Một đòn trúng ngay đích.

Cô nhận ra hắn có ý châm chọc mình nhưng cũng không nói lời nào.

Sau đó, Khổng Đạt Minh chả thèm khách khí nữa, hắn cười hi hi hỏi anh quản lý mượn phòng nghỉ để cả hai thay áo cầu thủ.

Anh quản lý vô cùng hào phóng, “Các cậu cứ tự nhiên.”

Khổng Đạt Minh và Giang Tấn thay nhau vào thay áo. Thừa dịp hai người đi thay áo không có ở đây, anh quản lý liền nhỏ giọng hỏi, “Tiểu Triệu này, cậu đẹp trai vào sau là người yêu em à?”

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng trả lời: “Không phải.”

“Trông đẹp trai đấy.” Anh quản lý bật ngón cái tán thưởng, “Đúng kiểu cháu gái anh thích.”

Triệu Phùng Thanh cười. Có thể lọt vào mắt xanh của cô, đương nhiên là phải đẹp trai rồi. Cô nhớ rất rõ, hồi trung học, rất nhiều nữ sinh đem lòng thầm thương Giang Tấn. Cô chỉ là một người thất bại trong số đó mà thôi.

Khi Khổng Đạt Minh và Giang Tấn đi ra, một người mặc áo đỏ, một người mặc màu xanh.

Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn hai người một cái, tự nhủ thầm, CP hồng xanh, chẳng hợp gì cả.

Khi Giang Tấn đi ngang qua cô thì đột nhiên vút bộ quần áo vừa thay ra cho cô, “Cầm giúp tôi.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đang định từ chối, hắn lại quay sang Khổng Đạt Minh, “Đi thôi, mọi người đều đến hết rồi.”

Khổng Đạt Minh hiển nhiên cũng ngăn người nhìn bộ quần áo trong tay Triệu Phùng Thanh. Hắn học theo Giang Tấn vút quần áo cho cô, “Triệu Phùng Thanh, cầm giúp tôi luôn nhé.”

Ai ngờ, Giang Tấn ngay lập tức chặn đường bay của bộ quần áo, sau đó ném trả lại cho Khổng Đạt Minh.

Khổng Đạt Minh nhìn Triệu Phùng Thanh, lại quay sang nhìn Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh nhìn Khổng Đạt Minh, rồi lại nhìn Giang Tấn.

Anh quản lý nhìn Triệu Phùng Thanh, nhìn Khổng Đạt Minh, cuối cùng mới nhìn Giang Tấn.

Giang Tấn chẳng nhìn ai cả mà đi thẳng ra ngoài.

Khổng Đạt Minh ho khụ khụ, ôm quần áo của mình rồi theo hắn ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh đảo mắt nhìn bộ quần áo trong tay mình. Cô cố ý vò vò vài lần khiến chúng nhăn nhúm thành một cục, sau đó liền cười vẫy tay tạm biệt anh quản lý.

Cô đang rất tò mò, nửa năm qua, Giang Tấn và những hồng nhan tri kỷ của hắn ra sao rồi. Có Khổng Đạt Minh ở đây, chẳng lẽ Lữ Tiểu Nhân đang ở bên Giang Tấn sao?

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn đi được vài bước rồi quay đầu gọi tên cô.

Đây là lần thứ hai hắn nhắc tới ba chữ này với giọng chắc nịch như vậy.

Hắn quả thực đã nhớ rõ tên cô rồi...

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, tiếp tục bước đi.

Triệu Phùng Thanh đã lâu không bước vào cổng trường cao trung A.

Cô khác với Giang Tấn. Hần là học sinh nổi bật của trường, còn cô thì chẳng là gì cả.

Không Đạt Minh đứng bên cạnh cười nói, “Trường cũ của hai người đây mà.”

“Ừm.” Nghe giọng điệu của Giang Tấn cũng chẳng có vẻ quá mức quyến luyến cảnh xưa gì.

Triệu Phùng Thanh không trả lời.

Hồi ức trung học của cô rất nhiều, thứ không đáng nhắc tới nhất chính là mối tình đơn phương của cô. Vậy mà thời khắc này, tình đầu của cô lại đang đứng bên cạnh cô đây.

Năm ấy chỉ cần Giang Tấn đưa mắt nhìn cô một cái thì trái tim cô đã như đóa hoa nở rộ.

Vậy mà khi khoảng cách giữa cô và hắn chưa đầy hai mét, thì cô lại chẳng còn tâm trạng của cô thiếu nữ ấy nữa.

Khu vực ngay bên cửa hông cao trung A mở rộng thêm một khoảng đất lớn, chủ yếu là xây thêm vài tòa nhà nữa.

Triệu Phùng Thanh vừa nhìn liền cảm thấy hơi xa lạ, nhưng vẫn có chút gì đó thật quen thuộc.

Sân bóng năm ấy vẫn nằm nguyên ở chỗ đó.

Hồi trung học, Giang Tấn là người chăm chỉ học hành, nên chưa từng xuất hiện trên sân bóng. Lúc ấy Triệu Phùng Thanh dò hỏi khắp nơi tiết thể dục của lớp hắn, rồi hôm nào cô cũng mong chờ đến tiết thể dục để lén lút nhìn trộm hắn trên sân bóng.

Cô của cái tuổi mười tám ấy nhiệt tình theo đuổi bóng hình hắn đến mức nào cơ chứ?

Theo như lời Không Đạt Minh nói người tham gia trận bóng rổ này hầu như đều là bạn bè của hắn

Cậu ta quả nhiên thật sự muốn giới thiệu đối tượng cho Triệu Phùng Thanh, nên vô cùng nhiệt tình nói tốt cho cô trước mặt bạn mình.

Triệu Phùng Thanh mỉm cười mà đối đáp. Dù sao, cô cũng đang ôm một bộ đồ nam trong lòng nên hơi bất tiện.

Càng khỏi nói, Giang Tấn còn nhét chai nước của mình vào lòng cô, “Cầm giúp tôi.”

Lần này, Không Đạt Minh liền ngừng lời giới thiệu thao thao bất tuyệt rồi quay ra nhìn hai người với ánh mắt quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nếu Giờ Hắn Của Cô Sẽ Đồ Mất

Triệu Phùng Thanh tỏ thái độ đứng bên cạnh xem trò vui, chờ Không Đạt Minh chất vấn Giang Tấn, để cô có cơ hội hóng chút thông tin về cuộc sống tình cảm của hắn.

Vậy mà Không Đạt Minh chỉ nhìn cô và Giang Tấn một cái, chứ không hề nói mấy lời bất bình thay Lữ Tiểu Nhân.

Sự im lặng trầm xuống này khiến bầu không khí bỗng trở nên lúng túng.

Mấy ông bạn kia quay sang nhìn nhau, rồi đột nhiên một người vỗ tay hét to, “Đủ người rồi, chuẩn ra sân thôi.”

Chút chuyện xấu hổ đó vụt qua rồi biến mất, mọi người lại bắt đầu lên tinh thần vào trận bóng.

Không Đạt Minh liếc qua đồng quần áo Triệu Phùng Thanh đang cầm, sau đó vỗ vai Giang Tấn, “Đi thôi.”

Về mặt Giang Tấn vẫn rất tự nhiên, đi về hướng sân bóng.

Thái độ của Triệu Phùng Thanh cũng thân thiện. Cô lôi cặp kính trong túi sách ra đeo, sau đó tìm một bóng cây râm mát dừng chân.

Hôm kia mới có bão vào thành phố S nên thời tiết đã mát mẻ hơn nhiều.

Một trận bóng rổ là 5 PK 5, ngoài ra còn có thêm hai người nữa là cầu thủ dự bị. Ngoại trừ những người đó, cô là nhân vật nữ duy nhất ở đây.

Chắc hẳn Không Đạt Minh bị hỏng dây thần kinh nào rồi, kiên quyết ép cô tới đây làm cổ động viên, cô sẽ hô cổ lên với hẳn chắc ?.

Vào trận chưa được bao lâu, cầu thủ dự bị gặp ngồi bên cạnh cười hỏi, “Triệu tiểu thư có hiểu luật chơi bóng rổ không?”

“Đương nhiên.” Triệu Phùng Thanh đang chăm chú dõi theo bóng dáng ai đó trên sân. Năm hai đại học, môn thể dục tự chọn của cô chính là bóng rổ, học kỳ ấy cô chơi bóng rổ thường xuyên, sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ, liền trở nên lười hẳn. Nhờ phúc của bóng rổ, sau học kỳ đó cô cao thêm hai cm nữa.

Cầu thủ Giáp theo ánh mắt cô mà nhìn sang sân bóng.

Bóng người áo xanh kia vô cùng chói mắt, bất luận là diện mạo hay kỹ thuật bóng.

Cầu thủ Giáp không kìm được mà tán thưởng, “Giang Tấn siêu lợi hại.”

Triệu Phùng Thanh cong khóe môi, hôm nay coi như cô đã thực hiện trọn vẹn ước mơ của mối tình đầu. Cuối cùng cô cũng được ngắm Giang Tấn chạy trên sân bóng rổ.

Động tác của hắn rất thuần thực, bóng lên cao hơn rổ rất nhiều. Tuy rằng cũng khác khá nhiều so với thời thiếu niên nhưng thể cũng đẹp mắt lắm rồi.

Triệu Phùng Thanh đứng một lúc, liền muốn tìm một nơi ngồi xuống. Cạnh sân bóng không có ghế ngồi nghỉ, vì thế cô thẳng tay đem đồng quần áo của Giang Tấn trải ra mặt cỏ rồi đặt mông ngồi xuống.

Bộ đồ hàng hiệu này coi như đã xong đời rồi.

Cầu thủ dự bị Giáp nhìn bộ quần áo kia nhưng cũng không nói gì cả.

Tuy rằng trời trong mây trắng, thế nhưng ngồi đây một lúc lâu, vẫn có hơi nóng.

Triệu Phùng Thanh dùng nửa chai nước khoáng còn lại vẩy vẩy lên mặt mình, vừa giúp tỉnh táo lại mát mẻ. Nếu không phải Giang Tấn trông khá đẹp trai trên sân bóng, cô đã sớm hất tóc quay về tiệm sách ngồi mát dưới điều hòa rồi.

Nói cho cùng, quả là nam sắc trước mặt, những thứ còn lại chỉ là mây bay.

Trên đời này đẹp trai không thiếu. Nhưng cô sống hơn ba mốt năm qua, chỉ từng động lòng một lần duy nhất. Bởi vậy có thể thấy, diện mạo của hắn là thứ cô thích nhất. Đương nhiên, khí chất lạnh lùng và trong trẻo ấy của hắn cô cũng cực kỳ thích.

Chỉ là, thời thanh xuân cô quá nông nổi, bỗng chốc đã hao hết lòng nhiệt tình, nên hiện giờ không thể yêu ai nữa.

Nghỉ giữa trận, cả lũ đàn ông đi về phía bóng cây.

Triệu Phùng Thanh không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt không còn tập trung vào bóng dáng ai kia nữa, mà chuyển sang cảnh vật xung quanh.

Giang Tấn đứng ngược chiều ánh sáng, cô không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, tất nhiên cũng không biết khi hắn nhìn thấy bộ quần áo dưới mông cô, sẽ có phản ứng thế nào.

Hắn bước tới bên cạnh cô, nhân tiện rút chai nước mát đang áp trên mặt cô kia.

Giang Tấn đổ rất nhiều mồ hôi, nhưng lại không quá nặng mùi.

Mà khi một người khác lại gần, Triệu Phùng Thanh hơi chun mũi, âm thầm nín thở.

Hồi lớp mười, Trương Phù Lị không biết đọc ở đâu được một câu, “Mùi hôi của đàn ông có thể chữa căn bệnh đau bụng kinh của phụ nữ.”

Vào thời kì đó, Trương Phù Lị và Triệu Phùng Thanh đều bị cơn đau bụng kinh hành hạ, cả hai còn bàn luận với nhau phải làm thế nào loại dụng mùi hôi đó để trị bệnh. Sau này cả hai nghiêm túc mà nghĩ lại, không chừng cơn đau bụng kinh còn chưa hết, người đã bị chết vì nghẹt thở rồi.

Mùi cơ thể từ anh chàng kia bay tới khiến Triệu Phùng Thanh khó giữ được sự bình tĩnh trên mặt.

Cô nâng cằm, chuyển mặt sang một hướng khác.

Bên phía sân bóng rổ, có vài cậu thanh niên đang chơi bóng. Trong số đó có một cậu chàng cao nổi bật hơn cả.

Cô đẩy đẩy mắt kính, neho mắt lại, muốn nhìn rõ hơn gương mặt của cậu thanh niên kia.

Sau đó, nửa chai nước khoáng bỗng chặn tầm mắt cô.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Tấn.

Bởi vì đồ quá nhiều mồ hôi nên trán hần trông ướt đẫm nước, vài lọn tóc dính chặt lên trán trông thật giống cậu thiếu niên ngày xưa ấy, hơn nữa sau lưng hần là bóng râm từ cây xanh, làm nổi bật gương mặt nổi bật khuynh quốc khuynh thành kia của hần.

Giờ khắc này, trong lòng Triệu Phùng Thanh bỗng nảy ra bốn chữ: Nam sắc họa thủy.

Giang Tấn ngồi xuống bên phải cô, dùng người mình chặn hướng sân bóng bên kia.

Cô không thấy rõ mặt cậu thanh niên nữa.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu nhìn bộ quần áo đang kê dưới móng mình, tự hỏi có nên lôi nó lên không, dù sao cũng đang ngồi trước mặt chủ nhân nó đây.

Nhưng về mặt Giang Tấn trông vẫn bình thường, anh cũng không mở mồm mắng cô.

Cho nên cô không thấy lo lắng lắm.

Khổng Đạt Minh đang cùng mấy người bạn nhiệt tình thảo luận tình hình chiến đấu vừa rồi, nói đến mức nước miếng văng tứ tung.

Nói thật, trận bóng kia tỷ số ra sao, Triệu Phùng Thanh cũng không để ý. Cô chỉ nhớ, đội của Giang Tấn thắng.

Mà Khổng Đạt Minh không cùng một đội với Giang Tấn.

Cô cảm thấy thật vui khi Khổng Đạt Minh thua trận. Thậm chí cô còn chờ mong Khổng Đạt Minh và Giang Tấn vì chuyện đó mà cãi nhau ỏm tỏi, để hôm nay cô không lãng phí vì đã đến đây.

Thế nhưng, cô đã xem nhẹ tình cảm huynh đệ của hai người này rồi.

Khổng Đạt Minh nhìn thấy Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh ngồi bên nhau, sắc mặt trông có vẻ hơi phức tạp, ngoài miệng thì hần không có ý kiến gì với đôi này nhưng cũng mất một hai phút để điều chỉnh cảm xúc, sau đó hần thản nhiên ngồi xuống đối diện Giang Tấn, bắt đầu tán ngẫu về chuyện trận đấu.

Lúc nói chuyện thái độ còn rất vui vẻ.

Giang Tấn không nói nhiều lắm, thỉnh thoảng cũng đáp lại vài câu.

Triệu Phùng Thanh chán muốn chết. So với trận bóng này, thật ra cô tò mò chuyện mấy hồng nhan tri kỷ gần đây của Giang Tấn hơn. Không biết bọn họ đã nhận ra gương mặt cảm thú phía sau lớp mặt nạ kia chưa ?.

Với tính cách của Giang Tấn mà nói, hần sẽ cô độc cả đời.

“Nóng không?” Khi Triệu Phùng Thanh đang trong cơn mơ màng, đột nhiên hai má cô mát hần.

Chai nước không còn lạnh lắm, nhưng nhiệt độ vẫn chênh lệch với làn da cô.

Cô quay đầu nhìn về phía Giang Tấn, “Rất nóng.” Nửa câu sau là: Tôi muốn về nhà.

Không biết hần lôi đầu ra mấy tờ quảng cáo, quạt quạt cho cô mấy cái, “Trận đấu cũng sắp hết rồi.”

Dường như Triệu Phùng Thanh đã rung mình một cái. Cô vội vàng đoạt lấy cây quạt kia, tự quạt cho mình.

Khổng Đạt Minh ngồi đối diện lộ ra vẻ mặt quái dị.

Đừng nói Khổng Đạt Minh, ngay cả Triệu Phùng Thanh cũng cảm thấy cảnh tượng này rất kỳ lạ.

Giang Tấn là người thế nào, một gã vừa nhiều tiền lại đẹp trai, nhưng lại phải đi xem mặt sao ?. Hơn nữa đối tượng lại là một cô nàng gái ế đức thế trí [1] còn chưa phát triển hết như cô. Thần kỳ nhất là, hần lại chẳng có thái độ xem thường cô chút nào.

[1] Đức thế trí : đạo đức – thân thể – trí tuệ

Cô nhớ lại những lần gặp mặt hần trước đây, quả thật là cách biệt một trời một vực

Nhất định là có điều gì đó bí ẩn.

Chỉ là không biết vạch trần bí ẩn đó có dễ dàng không đây ?

Kết quả trận đấu không nằm ngoài dự đoán, đội của Giang Tấn toàn thắng.

Mấy người bên thua đồng loạt thét to: “Mời khách, mời khách, mời khách.”

“Không thành vấn đề.” Một giọng nói sang sảng vang lên đồng ý.

Vì thế mọi người liền vỗ tay ào ào.

Triệu Phùng Thanh nhìn cả đám đàn ông bùng bùng nhiệt khí, bỗng cảm thấy bản thân mình ở đây quả nhiên không hợp.

Cô đứng dậy, phui phui mắt mình, sau đó cầm bộ quần áo của Giang Tấn lên giữ giữ qua.

Vụn cỏ khô tung bay trong không trung.

Cô tươi cười rực rỡ, nhìn Giang Tấn, “Anh có muốn thay quần áo nữa không?”

Hắn không trả lời, cũng không đưa tay nhận lại bộ quần áo.

Cô chẳng thể làm gì hơn ngoài việc thu tay về.

Khổng Đạt Minh cười tươi với cô, “Triệu Phùng Thanh, cậu cũng đi ăn với chúng tôi đi.”

Triệu Phùng Thanh cười giả là từ chối khéo, “Lát nữa tôi còn có việc.”

“Lát nữa tôi cũng có việc.” Giang Tấn tu xong nửa chai nước khoáng, chen miệng vào nói.

Vì chút chuyện nhỏ trước trận đấu của Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh, nên đám bạn cũng hiểu vì sao đôi trai gái này lại cùng có việc.

Nhưng Khổng Đạt Minh lại buồn bực mắmg, “Hai người có việc đúng lúc thế?”

Cầu thủ Giáp đụng khuỷu tay vào tay Khổng Đạt Minh, ám chỉ hắn nên hiểu chuyện.

Giang Tấn đảo mắt một cái đáp, “Trùng hợp thôi.”

Khổng Đạt Minh ho khụ khụ che giấu sự xấu hổ.

“Đúng đúng, trùng hợp thôi.” Triệu Phùng Thanh đứng bên cạnh cười phụ họa. Cô thầm nghĩ, quả là trùng hợp quá nhỉ ?.

Giang Tấn có ý tốt nói tiện đường nên sẽ đưa cô đi một đoạn.

Cô khẽ cười, “Không làm phiền anh, nơi đó cũng gần sân bóng thôi.”

“Gần là chỗ nào?” Hắn bình tĩnh nhìn cô, đôi đồng tử màu ngọc lưu ly sáng rực dưới ánh nắng nhạt, vừa trong lại sáng.

Cô vẫn nở nụ cười, nói ở gần ngã tư đường phía trước.

Giang Tấn cười cũng như không mà đáp, “Tôi đưa cô đến đó.”

Khổng Đạt Minh háng cổ họng, “Trùng hợp nhỉ.” Giọng điệu cũng có phần khó tin.

Triệu Phùng Thanh im lặng.

Giang Tấn lặp lại, “Đi thôi.”

“Nơi ấy rất gần đây.”

“Đi thôi.”

Nhìn điệu bộ của hắn, có vẻ như muốn đối chọi với cô đến cùng.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh thầm khinh thường phong cách của hắn, ngoài mặt thì vẫn tươi cười, “Vậy thì làm phiền anh.”

Cô nhận ra, về mặt Khổng Đạt Minh lúc này rất đáng để tìm hiểu. Đáng tiếc Giang Tấn không cho cô thời gian quan sát, hắn nói với Khổng Đạt Minh, “Vậy chúng tôi đi trước.”

Triệu Phùng Thanh giữ nguyên dáng vẻ hiền lành, quay đầu nhìn đám người kia khẽ gật đầu, tỏ vẻ vô cùng lịch sự.

Từ sân bóng đến bãi đỗ xe chỉ là một đoạn đường ngắn.

Cô nhân cơ hội liền tìm lý do, “Chỗ tôi đến ngược hướng với bãi đỗ xe của anh, nếu không tôi tự —— “

Cô chưa nói dứt lời, Giang Tấn đã cắt ngang, “Tôi lái xe qua đây, cô đứng chờ ở đây là được.”

Khi hắn nói những lời này, trên mặt chẳng có chút biểu cảm, trông cũng chẳng có thành chút nào.

Triệu Phùng Thanh quay đầu sang một bên, chep miệng. Cô không tin, hắn không nhận ra sự khó chịu của cô.

Cô điều chỉnh vẻ mặt, khi quay sang nhìn Giang Tấn thì đã trưng ra nụ cười đáng yêu động lòng người, “Vậy thì cảm ơn Giang tiên sinh.”

Trong mắt Giang Tấn dường như có ý chế nhạo thoáng qua.

Triệu Phùng Thanh chớp mắt mấy cái, cô cảm thấy chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Đúng vậy, đây mới là bình thường này. Nếu giờ hắn cua thì cô sẽ đổ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ảnh Đế – Ảnh Hậu

Sau hôm ấy, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh cũng liên lạc với nhau thường xuyên hơn, duy trì ở trạng thái một tuần nói với nhau năm sáu câu.

Vào một ngày nào đó Trương Phù Lị tâm huyết dâng trào gửi bản thảo truyện mới cho cô đọc, Triệu Phùng Thanh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Trong tác phẩm này nam chính và nữ chính gặp nhau ở Cầu Ô Long.

Triệu Phùng Thanh nhớ lại hôm xem mặt ấy, Giang Tấn nhận một cuộc gọi, hắn nói mình đang có việc đột xuất.

Việc xem mặt đã được định ngày trước, sao có thể nói là việc đột xuất được.

Chỉ là, thời gian, địa điểm, tên của căn phòng ấy di Triệu đã hẹn trước rồi. Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Trương Phù Lị nhắn tin qua wechat cho cô: “Thanh Nhi, đây là truyện mới của tao. Tao đổi phong cách rồi.”

“Mày bảo không viết nữa mà?” Triệu Phùng Thanh tiện tay di lên di xuống.

“Đây là tác phẩm cuối cùng.” Trương Phù Lị gõ xong mấy chữ này thì viết thêm, “Viết xong bộ này tao sẽ nghỉ.”

Đối với Trương Phù Lị mà nói, dù có viết bao nhiêu truyện đi nữa, cũng không thể bù lại những tiếc nuối giữa cô nàng và Viên Táo. Cuốn truyện này thuộc về nam chính và nữ chính, nhưng cô đã đưa chuyện tình của mình và anh lồng vào đó.

Chuyện đã qua lâu rồi cũng nên kết thúc thôi.

“Chuyện xưa đừng nhớ lại nữa, ông chủ Tôn cũng rất tốt với mày.”

“Ừ, sang năm tao sẽ sinh cho lão một thằng cu béo tròn mũm mĩm.” Trương Phù Lị gửi một tin nhắn âm thanh tới, là tiếng cười sang sảng. “Tuần sau Đại Hồ về thành phố S, tên tiểu tử ấy muốn cưới vợ rồi.”

“Cậu ta chả nói gì với tao cả.” Triệu Phùng Thanh lập tức chọc gọi Đại Hồ trong đám bạn wechat của mình.

Một lúc lâu sau Đại Hồ vẫn chưa nhắn tin lại.

Trương Phù Lị: “Nó xấu hổ đó, tao uy hiếp mãi mới nói đây.”

Triệu Phùng Thanh: “Vợ cậu ta là người ở đâu?”

Tương Phù Lị: “Nữ thần của nó, Tần Hiểu.”

Triệu Phùng Thanh đã sớm ghen ghét của Tần Hiểu lâu rồi. Chỉ là cô từng nghe Đại Hồ tả qua về cậu ấy, đó là một cô gái có gương mặt khá thanh tú, tính tình dịu dàng, trông có vẻ vừa nhát gan lại rụt rè.

May mà Đại Hồ là người quyết đoán, dám theo đuổi cô ấy đến tận thành phố B.

Thế mới nói, người có tình ắt sẽ trở thành thân thuộc.

Nhắc tới cũng khéo, sau cuộc gọi của Tương Phù Lị chẳng bao lâu, Giang Tấn cũng theo đó mà tới.

Hắn mời cô ăn bữa cơm tối.

Giờ Triệu Phùng Thanh mới nhớ ra bát quái về chuyện tình của bạn học Giang hồi xưa.

Cô đoán, quan hệ của mình và hắn giờ là thế nào ?

Bạn bè nhất định chưa tới.

Kẻ thù sao, cũng không hẳn.

Cô nhìn cuốn truyện đang mở liền liên tưởng đến tình tiết trong đó.

Có thể vì ánh trăng sáng trong lòng muốn kết hôn, nên Giang nỡ nam tự ngược mình, vì thế liền quyến rũ một cô nàng trái ngược hoàn toàn với gu của mình cho hả giận.

Quả thực là quá bá đạo.

Nghĩ đến đó, cô nở nụ cười, rồi bá đạo chấp nhận lời mời ăn tối này.

Sau đó, quả nhiên bữa ăn này không hề đơn giản như cô nghĩ. Đồng thời cô cũng hiểu rõ một chuyện, bản về hai chữ bá đạo, cô còn thua xa Giang Tấn.

Tiệm sách đóng cửa hơi muộn, tám giờ hơn Giang Tấn mới tới nên Triệu Phùng Thanh vẫn chưa tan làm. Tuy nhiên lúc sáu giờ cô đã ăn hết một cặp lồng cơm rồi. Không phải cô không quan tâm đến bữa tối hắn mời, mà là đúng cái giờ đó, cô sẽ cảm thấy cực kỳ đói.

Giang Tấn đi vào rồi chào một câu, sau đó hắn không nói gì nữa.

Cô đã quen với sự im lặng đó của hắn, liền để hắn tùy ý vào phòng nghỉ ngơi.

Vừa lúc đám học sinh đang được nghỉ hè nên buổi tối ít khách đi hắn.

Triệu Phùng Thanh ngồi ở quầy thu ngân chơi game trên điện thoại.

Đúng chín giờ, Giang Tấn ra khỏi phòng nghỉ, nhẹ giọng hỏi: “Tan làm chưa?”

Ánh mắt cô đang tập trung vào màn hình trên tay nên chỉ đáp “Ừm” một tiếng.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?” Tâm tư cô còn đang tập trung vào chuyện vượt cửa. Chỉ cần mười phút nữa, cô sẽ qua được cửa này. Cô muốn đánh xong rồi mới đi.

“Hẹn hò.”

Ngón tay Triệu Phùng Thanh dừng lại. Giấy tiếp theo, quái vật kia liền đánh trúng nhân vật của cô. Di động truyền đến tiếng báo qua cửa thất bại. Cô cẩn thận cân nhắc về hai chữ hắn vừa nói, sau đó ngược mắt lên nhìn hắn.

Giang Tấn đứng đó, mặt mày tựa như tranh.

“Giang tiên sinh thật biết nói đùa.”

“Không đùa.” Hắn thản nhiên đáp.

Mắt cô đảo quanh, cười đến thật vui vẻ, “Không biết, quan hệ của tôi và Giang tiên sinh phát triển đến giai đoạn hẹn hò từ lúc nào?”

“Yêu đương tìm bạn đời tự nhiên sẽ phát triển.” Hắn tựa người vào tường, nói mà mặt không biến sắc.

Triệu Phùng Thanh cong đuôi mắt, phóng ra đòn mê hoặc lòng người, còn cố ý hạ thấp tông giọng, “Thì ra Giang tiên sinh tìm bạn đời đột nhiên như thế.” Thời trung học, cô thích nhất là quyến rũ hán bằng cách này. Chỉ là, hán chẳng thèm nhìn cô lấy một lần.

Hiện nay, hán cũng không có bất cứ phản ứng gì, thái độ vẫn cứ nhàn nhạt, “Mục đích chúng ta đi xem mặt không phải vì việc đó sao?”

Triệu Phùng Thanh vẫn cười, “Hôm ấy, thật ra Giang tiên sinh không tới xem mặt phải không?”

“Thật không may là hôm ấy tôi quả thực đi xem mặt.” Giang Tấn hơi tăng âm lượng, “Nếu Triệu tiểu thư không tin, cứ đi hỏi là biết.”

Cô nhìn hán.

Có người đàn ông nào tìm bạn đời mà về mặt lại lạnh lùng như vậy chứ.

Thật ra từ hồi trung học, hán đã khinh thường cô rồi. Nhiều năm trôi qua như vậy, cô là kẻ vô công rồi nghề, còn hán trông khí thế ngời ngời thế kia, thì sao cô có thể lọt vào mắt xanh của hán được.

Hai người im lặng một lúc lâu.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh dứt di động vào túi xách. Có một mỹ nam bao ăn bao uống miễn phí, coi như cũng không chán lắm. Hơn nữa cô đang vô cùng tò mò, rốt cuộc hán làm thế này là có mục đích gì.

“Ồ ——” cô dịu dàng nói, “Giang tiên sinh, hai chúng ta được coi là đang yêu đương hẹn hò à?”

“Nếu Triệu tiểu thư nể mặt tôi.” Giang Tấn đột nhiên nhoen miệng cười, có thể nói là vô cùng hào hoa phong nhã.

Triệu Phùng Thanh nhìn vào mắt hán, “Là nhờ được Giang tiên sinh coi trọng.” Cô gần như chưa từng thấy hán mỉm cười. Cậu thiếu niên năm ấy lúc nào cũng trưng ra cái vẻ người sống chó gần, sau này gặp lại, cũng không thấy hán dịu dàng lúc nào. Nay lại đột nhiên trưng ra nụ cười như tác phẩm nghệ thuật thế này, thật khiến cô không đỡ nổi. Tiếc là giờ cô đang ở trạng thái mặt mộc, bằng không sẽ có khí chất hơn hán.

Haha, bình đến tướng chặn, ai thèm sợ hán.

Cô đóng cửa tiệm, tắt cầu dao.

Triệu Phùng Thanh ra về ôn ền, “Giang tiên sinh, tặng một chúng ta hẹn hò ở đâu?”

Quả nhiên, chút ám áp trên gương mặt Giang Tấn mất hán, chỉ còn lại sự lạnh lùng vốn có, “Ăn cơm.”

“Tôi đã ăn hết một cặp lòng com lớn, còn thêm một đĩa ốc nữa.” Cô hạ thấp giọng ra vẻ như đang hờn dỗi. “Trong sách nói, sau chín giờ tối không nên ăn com, nếu không sẽ bị béo phì đó ——”

Hán nhìn cô một cái, “Nói bình thường đi.”

Cô bặm môi hờn dỗi, đi theo hán ra bãi đỗ xe.

Bên phía quang trường đang rất náo nhiệt. Máy thanh niên trượt ván vừa trông thấy Triệu Phùng Thanh, liền huýt sáo vài cái coi như chào hỏi.

Cô và bọn họ đều quen nhau, nên cũng không để ý mấy tiếng huýt sáo lắm, cô còn cười tươi vẫy tay với bọn họ.

Máy thiếu niên trượt ván vỗ tay ào đáp lễ.

Giang Tấn không nói gì, thản nhiên đi qua với gương mặt lạnh vốn có của hán.

Triệu Phùng Thanh đi theo hán, một trước một sau khoảng cách tầm một mét.

Hán không nói gì, cô cũng lười tìm đề tài. Dù sao là hán muốn tìm bạn đời trước mà.

Hai người im lặng ra đến bãi đỗ xe.

Xe của Giang Tấn xe quả thực rất bắt mắt. Hôm nay hán không đi con xe BWM hệ số 6 nữa mà đổi sang Porche Panamera.

Triệu Phùng Thanh nhìn chằm chằm biểu tượng xe, trong mắt tỏa sáng, nhưng giọng thì vẫn ôn ền, “Giang tiên sinh giàu thật đấy.” Cô ra sức vuốt xoa khen ngợi.

“Chỉ là tầng lớp làm công ăn lương thôi.” Hán giúp cô mở cửa xe bên ghế lái phụ.

“Giang tiên sinh quả thực là người giàu nhất trong tầng lớp làm công ăn lương đó.” Cô vốn định ngồi lên một cách rụt rè tao nhã, nhưng lại không cẩn thận bị vấp chân, ngã nghiêng người về phía Giang Tấn.

Hắn đỡ cô, bảo vệ cô trong ngực mình, “Triệu tiểu thư, nên cẩn thận chút.”

Triệu Phùng Thanh cân nhắc chênh lệch chiều cao giữa hai người, sau đó cô nở nụ cười, “Cảm ơn Giang tiên sinh, thật sự là xấu hổ quá.”

“Không sao.” Giang Tấn đáp lại cũng rất khách khí, sau đó hắn liền thả cô ra.

Cô nghĩ, hắn nhất định cho rằng cô cố ý. Nhưng thật ra là vì dây giày cô vừa tuột ra nên cô mới dẫm phải.

Nơi Giang Tấn dẫn Triệu Phùng Thanh tới hoàn toàn không hợp với bộ trang phục cô đang mặc trên người.

Cô đi làm ở hiệu sách nên thường mặc áo T-shirt, quần bò, để mặt mộc, nên dù gương mặt cô có xinh đẹp đến mức nào, đáng đi có tao nhã ra sao thì cũng không hợp với nhà hàng này.

Có điều Giang Tấn không nhắc, cô cũng chẳng quan tâm lắm. Dù sao ở đây tỷ lệ người quen nhận ra hắn cũng cao hơn nhận ra cô nhiều.

Từ lúc vào nhà hàng, Giang Tấn không nói gì cả.

Dựa theo nguyên tắc “Địch bất động ta bất động”, Triệu Phùng Thanh cũng không rên một tiếng.

Sau khi nhân viên phục vụ viết đơn rồi ra ngoài, không khí bàn ăn liền hoàn toàn lặng im.

Giang Tấn nhìn chằm chằm vào di động, dường như đang nghĩ gì đó.

Triệu Phùng Thanh thấy hắn không có ý muốn nói gì, liền bắt đầu chơi game.

Chơi game thật sự là lựa chọn hàng đầu cho việc giết thời gian, nó có thể kéo léo hóa giải sự ngập ngừng xấu hổ của đôi nam nữ xa lạ, xóa đi thời gian chờ cơm tẻ nhạt. Thời gian tíc tắc trôi qua, cho đến khi nhân viên phục vụ đưa đồ lên.

Ngoại trừ chơi game, ăn cơm cũng là một thú vui rất tuyệt.

Triệu Phùng Thanh đã ăn cơm tối rồi, chỉ là với vị trắng lạnh như Giang tiên sinh kia lại ăn có vẻ khá thông thả. Chẳng hiểu hôm nay hắn bị đứt dây thần kinh nào mà lại mời cô đến đây ăn cơm, rồi không chịu lên tiếng nói gì.

Triệu Phùng Thanh không hỏi han gì Giang Tấn, một mình ngồi ăn.

Trái lại Giang Tấn trông cô ăn rất say sưa ngon lành, liền mở miệng phá vỡ sự im lặng trước “Triệu tiểu thư vừa nói sau chín giờ không nên ăn cơm nữa phải không?”

“Thỉnh thoảng cũng nên có ngoại lệ.” Cô mỉm cười đáp.

Sau đó, hắn lại không đề ý đến cô nữa.

Triệu Phùng Thanh thoải mái ăn xong hai đĩa thịt, vừa ngẩng đầu, liền thấy một người đẹp nắm tay một người đàn ông từ từ đi tới.

Cổ họng cô hơi nghẹn. Sau đó, cô tao nhã cầm chén trà lên, nhấp vài miếng nước cho xuôi cơn nghẹn. Tuy rằng cô không biết quan hệ chính xác của người đẹp và gã đàn ông kia, tuy nhiên từ cách hai người đi bên nhau có thể đoán được hắn là khá thân thiết.

Suy nghĩ bát quái trong lòng Triệu Phùng Thanh nổi lên. Cô nhìn sang Giang Tấn.

Hắn vẫn đang nhìn vào di động, không thèm ngẩng lên nhìn cô một cái.

Cô bấu môi, chọc đũa vào một miếng thịt trâu lớn rồi đưa vào miệng nhai nuốt.

Mỹ nhân kia cùng người đàn ông đang đi về phía này, cùng theo đó là một mùi hương dịu nhẹ. Mùi hương mang đậm vị thiên nhiên này, khiến con người ta cảm thấy dễ chịu, lại chẳng thua kém mấy hăng nước hoa hàng hiệu hiện nay.

Triệu Phùng Thanh thừa nhận, Giang Tấn rất có gu thẩm mỹ. Những người đẹp mà hắn nhìn trúng đều không phải mấy loại hay tô son trát phấn vớ vẩn.

Chắc hẳn vì mùi thơm càng ngày càng gần, nên Giang tiên sinh rốt cục cũng ngước mắt lên, về mặt bình thần.

Người đàn ông kia vừa nhìn thấy Giang Tấn, liền tỏ ra khá kinh ngạc, rồi mở miệng nói một câu phá vỡ mười phút im lặng giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh này giờ.”Giang tổng, đêm nay có duyên quá.”

“Lý tổng.” Giang Tấn đứng dậy.

Lý tổng có vẻ vô cùng vui mừng, gã kéo tay người đẹp đứng bên cạnh, cười nói, “Nhu Nhu, vị này là Giang tổng. Anh đã kể em nghe rồi đấy, thanh niên anh tuấn nổi tiếng nhất hiện nay đây.”

“Giang tổng, chào anh.” Giọng điệu Liễu Nhu Nhu vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như xưa.

“Chào cô.” Giang Tấn rất có phong độ, cứ như hấn chưa từng gặp mặt Liễu Nhu Nhu vậy.

Từ sau hôm Liễu Nhu Nhu gọi điện cho cô vì cái áo khoác thì chưa từng liên lạc lại với Triệu Phùng Thanh lần nào nữa. Lúc này cô nàng cũng không thèm nhìn Triệu Phùng Thanh dù là nửa con mắt. Cô nàng chỉ nhìn Giang Tấn một cái, còn ra vẻ rụt rè như lần đầu mới gặp. Ngoài ra, ánh mắt dịu dàng cùng lời nói ngọt ngào ấy, chỉ dành cho mình Lý tổng.

Giang Tấn nhìn Lý tổng khoác tay lên vòng eo thon của Liễu Nhu Nhu, vẻ mặt vẫn bình thản như thường.

Hai người bọn họ chẳng để lộ chút sơ hở nào.

“Giang tổng, đây là Liễu Nhu Nhu tiểu thư.” Lý tổng có vẻ khá tự hào về cô nàng, “Là ảnh hậu mới nhất đấy.”

Giang Tấn lịch sự đáp lại, “Nghe danh cô đã lâu.”

“Quá khen rồi.” Liễu Nhu Nhu nói xong, liền quay sang nhìn Lý tổng dịu dàng nói, “Chuyện đó có gì hay ho mà anh cứ treo trên miệng suốt thế, rồi người ta biết sẽ cười em chết thôi.”

Lý tổng nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Liễu Nhu Nhu, “Nhưng em thực sự đã đoạt được giải thưởng đó mà.”

Lý tổng không biết thôi, bốn người đứng đây, ngoại trừ Liễu Nhu Nhu, còn hai người nữa cũng là ảnh đế ảnh hậu đấy.

Trong đó một người là Giang Tấn, đang nhìn Liễu Nhu Nhu vừa khách khí lại xa lạ.

Còn một người khác chính là Triệu Phùng Thanh, đang ngồi ngay ngắn trên ghế của mình, chỉ cong khóe miệng cười mỉm, trong mắt ngập tràn ánh nhìn hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vì Muốn Theo Đuổi Em Thôi

Lý tổng và Giang Tấn hàn huyên vài câu, gã ta cũng liếc qua nhìn Triệu Phùng Thanh vài lần cũng không nói gì, nhưng ngược lại Liễu Nhu Nhu lại quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh cười dịu dàng, “Chị này nhìn xinh quá.”

Triệu Phùng Thanh vẫn tươi cười im lặng, chờ Giang Tấn trả lời.

Trong mắt Giang Tấn tràn ngập ấm áp, hấn quay sang trả lời Liễu Nhu Nhu “Quá khen rồi, đây là bạn gái tôi.”

“Trông rất xứng với Giang tổng.” Liễu Nhu Nhu chân thành đáp.

Lý tổng cười tí mắt lại, một tay ôm chầm lấy Liễu Nhu Nhu, “Chúng tôi không quấy rầy Giang tổng cùng bạn gái ăn tối nữa. Hôm khác gặp nhé.”

Vì thế, hai bên đành tạm dừng ở đây.

Sau khi nhạc đệm nhỏ là Liễu Nhu Nhu rời đi, Giang Tấn trông vẫn thản nhiên như thế, hấn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào di động.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu tiếp tục ăn đồ của mình.

Được một lúc, Giang Tấn nhẹ nhàng đặt di động xuống, bắt đầu cuộc trò chuyện truyền thống của một đôi nam nữ khi xem mắt. “Triệu tiểu thư, cô và tôi đã quen nhau một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa nghe cô kể gì về cuộc sống của mình.”

Cô đang ăn kem viên, hương vị vừa ngọt dịu và mát lạnh ấy khiến cô neho mắt lại. Cô chậm rãi nói: “Cuộc sống của tôi á, đơn giản chỉ có hai điểm trên một đường.”

“Trước đây cô đã yêu ai chưa?” Hấn hỏi khá tự nhiên.

“Đương nhiên là có rồi.” Triệu Phùng Thanh cười đến là vui vẻ.

“Cũng phải, không còn trẻ nữa mà.”

Cô vốn không ngại hẳn nói vậy, dù sao hai người bọn họ cũng chẳng chênh nhau nhiều tuổi lắm. Cô vẫn cười như thế, “Không biết Giang tiên sinh đã yêu được mấy lần rồi?”

Hắn bình tĩnh nhìn cô, “Sao Triệu tiểu thư lại dùng số nhiều?”

“Lý tổng nói mà, anh là thanh niên vừa anh tuấn lại tài giỏi. Cuộc sống của thanh niên đẹp trai tài giỏi nhất định phải muôn màu muôn vẻ rồi.” Triệu Phùng Thanh đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “Muôn màu muôn vẻ”.

Giang Tấn bỗng nhiên nở nụ cười, cười trông đến là khó hiểu, “Đó chỉ toàn những lời khách sáo thôi. Công việc của tôi rất bận, nên cũng không rảnh yêu đương nhiều.”

Triệu Phùng Thanh vẫn giữ nụ cười giả tạo ấy, “Giang tiên sinh, cũng muộn rồi. Mai tôi còn phải đi làm sớm, tôi về trước nhé.” Thịt cá cũng ăn xong rồi, cô muốn về nhà ngủ thôi.

“Đề tôi đưa cô về.” Giang Tấn tiếp lời rất nhanh.

“Không phiền Giang tiên sinh, nhà hàng này cũng gần nhà tôi thôi.” Cô khoác ba lô của mình đứng dậy, lịch sự gật đầu chào hắn.

Hắn cầm di động lên, kiên trì nói, “Tôi đưa cô về.”

Cô nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh bỗng chốc liền bỏ cuộc. Đi ngủ sớm mới là chuyện quan trọng, không thể lãng phí thời gian tranh cãi chuyện đưa hay không đưa này với hắn làm gì.

Trên đường về nhà, Giang Tấn không nói lời nào.

Triệu Phùng Thanh đốt thời gian vào mấy trò game. Trong bầu không khí trầm lắng đó, chỉ có tiếng hiệu ứng game “Leng keng leng keng” vang lên không ngừng trên cả quãng đường về nhà.

Đến ngã tư đèn xanh đèn đỏ, Giang Tấn dừng xe lại, quay sang nhìn lên màn hình di động của cô, màu sắc rực rỡ choáng hết màn hình. Hắn quay đầu lại nhìn cột đèn giao thông phía trước.

Triệu Phùng Thanh xuống xe ở một nơi cách nhà cô khoảng một kilomet

Giang Tấn quay đầu xe rời đi.

Sau khi cô xuống xe thì từ từ đi bộ về nhà.

Ở ngã tư này tầm mười giờ tối vẫn có người qua lại bình thường. Ngoài quảng trường phía trước khu chung cư có vài bác gái đang khiêu vũ cũng có vài người dắt chó đi dạo, không khí náo nhiệt vô cùng.

Cô nhìn đám chó hiếu động kia, đột nhiên nhận ra bản thân mình đã lớn rồi nhưng cuộc sống càng ngày càng mất phương hướng. Tuy rằng tuổi trẻ của cô rất lười nhác, nhưng lại vui vẻ hơn hiện giờ rất nhiều. Còn giờ tuy cười nhiều hơn nhưng những lần thật sự vui thì rất ít. Trong lòng chán đến mức tận cùng nhưng ngoài mặt lại phải ngụy trang ra vẻ, trong ngoài không có sự đồng nhất.

Quả nhiên năm tháng là thứ vô tình nhất, nó đem thanh xuân và nhiệt huyết của chúng ta ra đi mà không có ngày trở lại.

Trên con đường dài một kilomet ấy, Triệu Phùng Thanh nhớ lại rất nhiều chuyện từ thời cấp ba, điều kỳ lạ là cô hoàn toàn không còn nhớ gì về chuyện của Giang Tấn nữa.

Cho đến khi tám rưỡi xong xuôi, cô mới bắt đầu tự hỏi về bữa tối quái dị hôm nay.

Liều Nhu Nhu có vẻ như đã tìm được kim chủ mới.

Giang Tấn hành xử khá là khéo léo tự nhiên với vị kim chủ mới kia.

Cô nghĩ thế nào, cũng cảm thấy đêm nay mình đã bị hắn lợi dụng.

Triệu Phùng Thanh tựa lưng vào sofa, gọi di động cho Trương Phù Lị

Lúc này Trương Phù Lị đang bận chém giết trên diễn đàn, pháo đạn bay tán loạn. Nghe thấy tiếng di động vang lên, cô nàng hơi mất hứng. Sau khi nhìn cái tên trên màn hình, cô lại vui vẻ ngay được, nhanh chóng nhận điện, “Alo, Thanh Nhi à?”

Triệu Phùng Thanh gặm khoai lang hỏi: “Đang làm gì vậy?”

“Đang chửi nhau.” Trương Phù Lị cười ha ha.

“Tao nói rồi mà, đừng dọa mấy đứa trẻ trâu đó nữa.” Triệu Phùng Thanh cũng cười theo.

Cô cùng đám bạn này, từ hồi trung học đến đại học đã phải hứng chịu nhiều ánh mắt quái dị.

Sau này bước ra xã hội, mấy cậu nam sinh ấy đã biết khiêm tốn lại nhiều. Triệu Phùng Thanh không thích xã giao, nên ngoại trừ mấy đứa bạn quái gở này, thì cũng chẳng nói chuyện nhiều với người khác bao giờ. Còn ngoài đời thật thì Trương Phù Lị sống rất bình thường, nhưng trên mạng ảo lại cãi nhau ầm ĩ.

Trương Phù Lị châm điều thuốc, “Nói đi, mày tìm tao có chuyện gì?”

“Tao chưa kể mày nghe nhì, tao gặp lại Giang Tấn rồi.” Sau khi tốt nghiệp trung học, Triệu Phùng Thanh chưa từng nhắc lại hai chữ “Giang Tấn” ấy với lũ bạn của mình, cô còn cho rằng nếu nói ra sẽ có chút cảm giác khó chịu, nhưng nay lại nhận ra chuyện đó rất bình thường.

Trương Phù Lị bị sặc thuốc, “Ai cơ?”

“Giang Tấn.” Triệu Phùng Thanh nhớ lại dáng vẻ của hắn thời trung học, miêu tả lại: “Cái người lớp 12-2 đó, người cao cao đẹp trai ấy.”

“À!” Lần này Trương Phù Lị đã nghe rõ được tên người đó, “Tao cũng quên hắn rồi, sao tự dưng nhắc lại nó làm gì. Mày gặp hắn ta lúc nào ?.”

“Chính xác mà nói, là hồi đầu tháng chín năm ngoái.” Ngày cô tới khách sạn phỏng vấn cũng chính là lần đầu tiên cô gặp lại hắn.

“Vậy mà giờ mày mới nói với tao à!” Trương Phù Lị có phần bực mình. Ấn tượng của cô về Giang Tấn luôn dừng lại ở ba chữ “Gã khốn nạn”.

So với tâm trạng nóng nảy của Trương Phù Lị, Triệu Phùng Thanh lại có vẻ bình tĩnh hơn hẳn, “Gặp lại một lần thôi mà, cũng đâu có gặp nhiều đâu.”

“Gần đây thường xuyên gặp nhau à?”

“Xem là vậy đi.” Triệu Phùng Thanh đem chuyện gần đây của Giang Tấn nói ra sạch, chủ yếu là miêu tả mối quan hệ của hắn và Liễu Nhu Nhu cùng Lữ Tiểu Nhân. Cô hiểu Trương Phù Lị quan tâm nhất là mấy chuyện quan hệ nam nữ này.

Quả nhiên, sau khi Trương Phù Lị nghe xong, cô nàng uống một cốc nước lớn, rồi thở dài khoa trương: “Oa! Học bá thanh cao năm ấy đã trở thành lã từ tình trường rồi nhì. Tư liệu sống tốt đấy! Nam chính truyện mới của tao sẽ lấy hắn làm hình tượng.”

“Mấy tác phẩm của mày được viết như thế đấy à?” Triệu Phùng Thanh ăn hết một gói khoai lang, rồi lúi mếu tờ giấy ăn ra lau tay, “Mày nói xem, mày sẽ viết thế nào?”

“Dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết, Liễu Nhu Nhu là nữ chính trong câu truyện ấy.” Đột nhiên nhắc đến đề tài hiện thực này, Trương Phù Lị hăng hái hẳn lên, “Cái kiểu con gái dịu dàng như nước ấy rất dễ khiến người ta muốn bảo vệ. Mày nghĩ thử xem, Giang Tấn giấu Liễu Nhu Nhu kín như vậy. Trừ mày ra, có ai phát hiện ra bí mật này không. Có thể thấy hắn yêu cô ta thế nào. Chỉ là chắc giờ hắn vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình đâu. Nam chính trong ngôn tình luôn thế đấy, thích chạy một vòng quanh quả địa cầu, cuối cùng mới phát hiện ra chân ái của mình.”

“Tiếp tục nói đi.” Triệu Phùng Thanh bóc một hộp chân vịt ra.

“Hôm nay Giang Tấn hẹn hò với mày, nhất định là cố diễn cho Liễu Nhu Nhu xem. Nhưng thật ra hôm nay hắn dẫn mày chạy đến chỗ của Liễu Nhu Nhu, là muốn chà đạp cô ấy một cách điên cuồng thô bạo.” Trương Phù Lị dừng lời, cười ha ha, “Mấy trò ghen tuông rồi lên giường giải hận ấy, tao có thể viết được ba ngàn chữ ấy chứ.”

Triệu Phùng Thanh thiếu chút nữa nghẹn xương chân vịt giữa cổ. “Tao không tưởng tượng ra cảnh hắn tự nhiên nổi khùng lên trông như nào nữa.”

“Bộ mặt thật của mỗi thằng đàn ông, đều chỉ dành cho người con gái họ yêu.” Trương Phù Lị đột nhiên nghiêm túc hơn hẳn.

Tất nhiên Triệu Phùng Thanh nghe được thâm ý trong câu đó. Cô không phải người con gái Giang Tấn thương, đó là chuyện cô đã biết lâu rồi, “Tao biết hắn có mục đích riêng.”

“Mục đích gì?”

“Không biết.” Triệu Phùng Thanh cắn một miếng chân vịt, “Chờ tao ăn nốt cái chân vịt này rồi sẽ hỏi hắn.”

Trương Phù Lị chau mày.

Bọn họ đã hơn ba mươi tuổi rồi. Tuy rằng Nhiều Từ cũng chưa có người yêu, nhưng người khiến Trương Phù Lị lo lắng nhất lại là Triệu Phùng Thanh.

Từ khi gặp Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh không thích bất cứ người đàn ông nào nữa, ngay cả một thần tượng nam cũng không có. Hơn nữa, cô cũng không thích xem phim thần tượng. Nhiều năm trôi qua, dường như cô không có nhu cầu yêu đương gì vậy. Đi xem phim một mình, ăn lẩu một mình, luôn một thân một mình.

Trương Phù Lị từng muốn giới thiệu vài anh cho cô, nhưng Triệu Phùng Thanh đều từ chối. Trương Phù Lị chỉ sợ Triệu Phùng Thanh dần quen với cảm giác đó, cứ cô độc sống một mình đến cuối đời.

Giờ Giang Tấn xuất hiện, không biết là phúc hay họa đây.

Trương Phù Lị là người nóng nảy, ngay sau đó cô liền liên lạc với Nhiều Từ, hỏi về chuyện năm ấy của Giang Tấn và Tần Hiểu.

Tối qua Nhiều Từ thức trắng đêm tăng ca, giờ còn đang ngủ bù. Trong lúc nhất thời nghe thấy cái tên “Giang Tấn” thì cũng lơ mơ một lúc, vài phút sau hẳn mới nhớ ra đó là ai. Hắn vỗ vỗ trán, kể lại đơn giản mọi chuyện cho Trương Phù Lị nghe.

Thật ra Nhiều Từ cũng không biết nhiều chuyện lắm.

Cấp ba năm ấy, sau khi Giang Tấn và Tần Hiểu nhận được giấy tuyển thẳng vào đại học, các thầy cô cũng coi như nhắm một mắt mờ một mắt. Hai người đó trở thành một đôi danh chính ngôn thuận.

Đứng trên phương diện người ngoài cuộc nhìn vào thì thấy, Giang Tấn và Tần Hiểu thật xứng đôi. Nam thanh nữ tú lại còn học chung một trường đại học, quả thực khiến người ta ghen tị muốn chết. Lúc ấy, hai người họ còn được xưng là “Đệ nhất lương duyên” của lớp 12_2.

Nhiều bạn học còn nói đùa về chuyện sau này hai người sẽ kết hôn thế nào, rồi sinh con đặt tên là Giang Tần, nghe rất êm tai, Giang Tần sau này nhất định cũng là học sinh giỏi, vân vân.

Học sinh cấp ba rất đơn giản, còn cho rằng bọn họ nhất định sẽ ở bên nhau cả đời.

Chuyện đại học của hai người đó, Nhiều Từ cũng không biết nhiều lắm. Năm ngoài vì chuyển đi công tác, hắn có quen một nam sinh từng học lớp 12_2 năm ấy, hai người nói chuyện phiếm về thời trung học, nam sinh kia còn lỡ đăng nhắc tới tên Giang Tấn.

Giang Tấn đến nay vẫn chưa kết hôn, hơn nữa lúc học đại học bạn gái cũng không phải Tần Hiểu. Hắn là một nhân vật khá có tiếng trong trường đại học, diện mạo tuấn tú, học hành giỏi giang. Nữ sinh theo đuổi hắn thì vô số số. Theo những gì nam sinh kia còn nhớ, hồi học năm hai Giang Tấn có hẹn hò với một mỹ nhân của khoa ngoại ngữ. Còn sau này thế nào, vị nam sinh kia cũng không biết nữa. Chỉ nghe nói là, Giang Tấn đã từng có vài người bạn gái.

Nhắc tới chuyện đó, nam sinh cảm kìa cảm khái, “Đáng tiếc cho Tần Hiểu quá. Cậu ấy chính là hoa khôi lớp tôi nữa đấy. Nay, tôi nhớ lớp ông có người từng theo đuổi cậu ấy phải không?”

Nhiều Từ biết người cậu ta nhắc tới là Đại Hồ, liền ậm ừ đáp một tiếng.

Nam sinh kia tiếp tục nói: “Năm ngoài lúc tôi tới thăm Tần Hiểu, cô ấy còn chưa kết hôn, đang học lên tiến sĩ.”

Về chuyện Giang Tấn và Tần Hiểu, nam sinh ấy chỉ nói tới đó.

Nhiều Từ chẳng có mấy hảo cảm với Giang Tấn nên cũng không tiếp tục hỏi thăm gì nữa.

Chuyện Đại Hồ và Tần Hiểu kết hôn, Nhiều Từ cũng mới biết gần đây. Nhiều Từ cũng từng gặp hai bạn gái trước của Đại Hồ, thần thái và gương mặt đều rất giống Tần Hiểu. Suyt chút nữa hẳn còn tưởng cả đời này của Đại Hồ sẽ phải ngắm nhìn ảo ảnh của Tần Hiểu mà sống qua ngày, ai ngờ, tên ngốc ấy thật sự đã theo đuổi được Tần Hiểu rồi.

Sau khi Nhiều Từ kể chuyện này cho Trương Phù Lị nghe thì kỳ quái hỏi: “Đang yên đang lành chị nhắc về nó làm gì?”

Trương Phù Lị nửa đùa nửa thật đáp: “Chị đang tìm tư liệu sống cho nhân vật nam chính sắp tới của chị thôi.”

Nhiều Từ: “. . .”

Trương Phù Lị đem mấy chuyện bát quái đó kể lại cho Triệu Phùng Thanh nghe.

Triệu Phùng Thanh nhìn màn hình, tiếp tục gõ chân vịt, “Tao cũng vừa mới biết thôi, vị Liễu Nhu Nhu kia chính là ảnh hậu mới.”

Triệu Phùng Thanh không quan tâm tới giới giải trí cho lắm, hơn nữa giờ có nhiều giải thưởng như vậy, một năm có thể xuất hiện mấy ảnh hậu. Sao cô có thể nhớ được.

Cô lên mạng tra cứu hồi lâu, cũng không tra được tin tức gì có liên quan đến Liễu Nhu Nhu.

Lướt lại từ trong ra ngoài, mới tìm được một cái tên ba chữ Liễu Nhu Nhu ở một diễn đàn nhỏ.

Thì ra Liễu Nhu Nhu có nghệ danh là Liễu Xuân Xuân.

Quan trọng là từ khi tìm với cái tên Liễu Xuân Xuân, thì hàng loạt tin tức giải trí đã xuất hiện. Trước kia Liễu Nhu Nhu là một người mới vô danh, gần đây mới nổi tiếng như vậy. Bộ phim điện ảnh cô đoạt giải là một bộ phim cấp ba cấm bị chiếu toàn đại lục.

Bộ phim đó vừa đóng máy quay hồi đầu tháng chín năm ngoái.

Mà Triệu Phùng Thanh tới cửa hàng bán hoa là vào tháng mười năm ngoái.

Tương Phù Lị buồn bực, “Vậy thì sao?”

“Không biết thì phải hỏi chứ sao.” Triệu Phùng Thanh ăn xong chiếc chân vịt cuối cùng, “Tao phải đi hỏi anh người yêu mới nhậm chức cái đã.”

Tương Phù Lị gào lên đầy sợ hãi, “Mày chẳng hiểu gì cả mà đã đồng ý hẹn hò với hắn à?”

“Hư danh thôi. Nếu mày muốn, tao cũng có thể cho mày.”

Tương Phù Lị: “. . .”

Triệu Phùng Thanh cúp điện thoại. Tháo bao tay bên trái xuống, cô nhấn một tin nhắn âm thanh cho Giang Tấn qua weibo: “Bạn trai, có phải anh đang thực hành vận động cùng Liễu cô nương không?”

Mười phút sau, Giang Tấn đáp lại: “Bạn gái, em hơi ló rồi đấy.”

“Giang tiên sinh.” Triệu Phùng Thanh ngả người xuống giường, nói chậm từng lời: “Tôi rất ngạc nhiên đấy, anh và Liễu cô nương diễn trò ướm át đó là vì muốn huấn luyện kỹ năng diễn xuất cho cô ấy à?”

Từ khi Triệu Phùng Thanh lên lầu hai của tiệm bán hoa, cô đã cảm thấy có gì đó rất lạ rồi.

Căn phòng đó thật sự không phải một nơi hoàn hảo để lên giường. Muốn khung cảnh không có khung cảnh, muốn bầu không khí không có không khí. Hơn nữa mỗi lần Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu từ lầu hai đi xuống cùng nhau, bộ dáng hai người đều có vẻ không bình thường.

Ban đầu, Triệu Phùng Thanh còn chưa nhận ra điểm nào bất thường, sau này nhìn Giang Tấn vài lần, cô mới biết.

Hắn rất sợ nóng.

Khi hắn và Liễu Nhu Nhu cùng nhau từ lầu hai đi xuống, luôn là nam sạch sẽ nhẹ nhàng thoải mái, nữ nhợt nhạt mờ mờ. Hai người dường như một người đang trong mùa đông, một người ở mùa hạ vậy.

“Không phải.” Sau khi Giang Tấn thốt ra lời này thì một phút sau hắn mới nặn ra nốt câu còn lại: “Vì muốn theo đuổi em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cậu Đang Hẹn Hò Với Giang Tấn Hả ?

Từ lúc Triệu Phùng Thanh gặp lại Giang Tấn tới nay, thì cô luôn giả vờ giả vịt trước mặt hắn.

Đồng thời tâm trạng cũng rất mâu thuẫn.

Cô không kìm nén được tâm trạng tò mò muốn thăm dò cuộc sống của hắn. Dù là trong lòng không thích gặp mặt hắn, nhưng khi đã gặp nhau thì cô sẽ phối hợp diễn với hắn.

Nhìn hắn tương tác với Liễu Nhu Nhu cùng Lữ Tiểu Nhân, cô cảm thấy rất thú vị.

Trước đêm nay, tuy rằng Triệu Phùng Thanh luôn hoài nghi Liễu Nhu Nhu đang diễn tuồng trên lầu hai, nhưng cô cũng không dám chắc chắn lắm. Cho đến khi hai chữ diễn viên ấy xuất hiện, Triệu Phùng Thanh mới có chút nhận thức.

Tiếng rên rĩ của Giang Tấn và Liễu Nhu Nhu ở lầu hai kia là diễn.

Nhân sinh như diễn, dựa cả vào hành động.

Đương nhiên, lời này không chỉ nói mình Liễu Nhu Nhu, còn bao gồm cả Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh.

Vài lần gặp mặt trước, hai người còn cảm thấy ghê tởm đối phương nhưng qua thì cũng qua rồi. Sau khi rời khỏi tiệm bán hoa, Triệu Phùng Thanh chưa bao giờ nghĩ, mình và Giang Tấn còn có thể gặp lại nhau. Mà lần gặp lại này tự nhiên còn liên quan đến hai chữ “Theo đuổi” ấy nữa.

Cô nhìn sáu chữ kia trên màn hình di động, bỗng cảm thấy có chút buồn cười.

Khi cô đang ôm ấp tình cảm thiếu nữ thì hần coi thường cô. Giờ mới nói thì có ích lợi gì chứ. Cô đã không còn giữ thứ tình cảm ấy từ lâu rồi. Hơn nữa, hai chữ theo đuổi ấy, cô không tin.

Cô vứt di động xuống bàn, lên giường đi ngủ.

Đêm ấy Triệu Phùng Thanh ngủ rất ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh dậy tinh thần sảng khoái.

Hôm nay là thứ bảy, cô tới hiệu sách mở cửa từ sớm. Nguyên buổi sáng cũng bán được vài quyển sách.

Tối gần giữa trưa thì Không Đạt Minh đến tiệm.

Sự xuất hiện của hần khiến Triệu Phùng Thanh nhận ra rằng, công việc này không phải là nơi trú ngụ tốt nữa, nếu người nào muốn tìm cô, cứ đến thẳng hiệu sách là được. Cô không còn đường trốn nữa rồi.

“Hi, bạn học cũ.” Không Đạt Minh cười rất tự nhiên.

Cô miễn cưỡng đáp lời: “Có việc gì không?”

Hần đi đến trước mặt cô, nhìn xung quanh tiệm sách một vòng, “Công việc này cậu cũng làm lâu rồi nhỉ.”

“Ừ.” Cô sợ hần kéo dài câu chuyện, vì thế gọn gàng dứt khoát cắt ngang: “Có rắm mau thả.”

“Cậu là con gái con lú, nói chuyện đừng có thô lỗ như thế.” Không Đạt Minh nói xong thì cười ha hả, gương mặt cũng trở nên xấu hổ. Hần vươn tay xoa xoa mũi, ho khụ khụ hai tiếng, rồi lại ngược mắt nhìn trần nhà, sau ba giây ngắm chiếc đèn trên trần kia, hần đưa ánh mắt dời sang Triệu Phùng Thanh, do dự hỏi: “Nghe nói, cậu và Giang Tấn đang hẹn hò à?”

Cô hơi nheo mắt lại, “Cậu nghe ai nói.”

Không Đạt Minh lại ho khụ khụ, “Cậu không biết đâu.”

“Cậu tin à?” Cô hỏi lại.

“Không tin, cho nên mới tới đây hỏi cậu này.” Không Đạt Minh kéo chiếc ghế bên cạnh qua ngồi xuống, chống tay trên mặt quầy rồi lại thả xuống, sau đó lại chống lên. Khi hần ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn vừa nãy, “Bạn học cũ, nói cho tôi nghe đáp án đi.”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Tôi quan tâm cậu thôi. . .” Không Đạt Minh dừng lại mấy giây rồi mới rụt rè hỏi: “Cậu và cậu ta. . . bắt đầu từ lúc nào?”

“Chẳng phải cậu bảo không tin à?” Đuôi mắt cô hơi nhếch lên.

“Không phải tôi không tin.” Tay của Không Đạt Minh vừa chống lên lại bắt đầu buông xuống.

Triệu Phùng Thanh liếc nhìn động tác của hần, nói: “Cậu có gì muốn hỏi thì qua hỏi thẳng bạn tốt của cậu không phải sẽ dễ hơn à.”

Không Đạt Minh vẫn làm ra kiểu muốn nói rồi lại thôi. Hần chau mày, lại khẽ cắn môi, mở miệng nói, “Từ lúc tôi quen Giang Tấn tới nay, cậu là bạn gái thứ bảy hay thứ tám gì đó rồi.”

Không đáng ghét đang muốn tám chuyện về tình sử của Giang Tấn đấy à?

Ánh mắt của Triệu Phùng Thanh bỗng chốc sáng rực, khóe miệng cô hơi cong lên.

Không Đạt Minh liếc thấy Triệu Phùng Thanh hai mắt sáng rực thì hơi ngạc nhiên. Cảnh tượng này không giống như những gì hần đã tưởng tượng. Ít nhất là trong số những cô nàng trước kia, chưa từng thấy ai có thái độ lạc quan trong mối quan hệ với Giang Tấn thế này. “Hay là. . . cậu ta đã nói với cậu rồi à?”

Cô trung ra về mặt vô tội, “Nói gì với tôi cơ?”

Khổng Đạt Minh chọn một người cả hai đều quen để bắt đầu câu chuyện, “Cậu từng gặp Lữ Tiểu Nhân rồi đúng không? Mới hồi tết quan hệ giữa cậu ta và Giang Tấn vẫn còn tốt nhưng dùng một cái nói chia tay là chia luôn.”

“Từ hồi tết đến giờ đã là chín tháng, quả là thế sự vô lường.”

Triệu Phùng Thanh buột miệng nói câu này chỉ mang tính khách quan, nhưng lọt vào tai Khổng Đạt Minh lại thành ra đang khoe khoang. Hắn bắt mắt đáp lời, “Nói về chuyện kết hôn, ai có thể đi đến cuối con đường vẫn đang là ẩn số.”

Cô đồng ý, “Ừm.”

Khổng Đạt Minh thấy cô ra về như thế, cũng chẳng thèm nói lời khách khí nữa, “Bạn gái trước đây của cậu ta đều là những cô nàng tài mạo vẹn toàn, cậu là một ngoại lệ.”

Cô cười tươi như hoa, “Thật à? Vinh dự quá nhỉ.”

“Triệu Phùng Thanh, sao cậu có thể biến chất thế này?” Trong ký ức cấp hai của Khổng Đạt Minh, cô chỉ là một con nhỏ hay cúp học, không quá quan tâm đến những bạn học khác, lúc ấy hắn còn nghĩ, cô chắc cũng không phải học sinh hư. Nhưng sau khi gặp lại, những chiếc gai ấy càng ngày càng vươn ra sắc nhọn.

Cô bêu môi trả lời, “Nếu cậu đang muốn xả chuyện tình yêu của Giang Tấn thì tôi sẵn sàng lắng nghe, còn không thì thôi đi.”

Khổng Đạt Minh cạn lời.

Chuyện của Giang Tấn, hắn rất ít khi để ý. Đàn ông mà, có vài hồng nhan tri kỷ cũng là điều bình thường. Chỉ là nếu đối tượng ấy là Triệu Phùng Thanh, trong lòng Khổng Đạt Minh lại cảm thấy hơi khó chịu. “Vì nề tình cậu là bạn học cũ, nên tôi mới nhắc nhở cậu một chút, phải biết tự giải quyết cho tốt đây.”

Khổng Đạt Minh quen Giang Tấn từ học kỳ hai năm nhất đại học. Hai người họ cùng khoa nhưng không cùng lớp, và có học chung với nhau vài môn.

Khổng Đạt Minh là một người thích náo nhiệt, hắn vào đại học H chưa được bao lâu, đã bắt đầu triệu tập nhóm đồng hương thành phố S, còn tổ chức một buổi họp hội đồng hương. Bất ngờ lại biết Giang Tấn cũng là người thành phố S, Khổng Đạt Minh lập tức tới ký túc tìm Giang Tấn.

Nhưng Giang Tấn không thường xuyên ở lại ký túc xá. Theo lời của ba người bạn cùng phòng hắn nói, hắn vốn không ở ký túc. Giường của hắn toàn đồ của mấy cậu cùng phòng.

Học kỳ một năm nhất, số ngày Giang Tấn đi học không vượt quá mười ngón tay.

Chỉ những hôm kiểm tra, hắn mới xuất hiện.

Đọc lai đọc vãng, vô cùng lạnh lùng.

Đến kỳ thi cuối kỳ, thành tích của Giang Tấn lại đứng nhất toàn khoa. Điều này khiến Khổng Đạt Minh cảm thấy không thoải mái lắm.

Đại học H có nhiều nhân tài, Khổng Đạt Minh hận không thể có bốn tám tiếng một ngày để vui đùa vào học, nhằm duy trì thứ hạng của mình. Nhưng cái kẻ bóng người cũng không thấy trên lớp như Giang Tấn, lại có thể dễ dàng đạt được học bổng, nếu là ai biết cũng sẽ khó chịu thôi.

Chỉ là sau khi quen với Giang Tấn, Khổng Đạt Minh không so đo với hắn nữa. Vì đó là năng lực trời cho, không thể so được.

Giang Tấn là một người lạnh lùng, từ trước đến nay Khổng Đạt Minh đã quen rồi, sau khi biết được điều đó, quan hệ giữa hai người cũng không xấu đi. Hết năm nhất, hai người họ đã có thể tán gẫu với nhau hơn mười câu rồi.

Lúc ấy, Giang Tấn vẫn còn độc thân.

Khai giảng năm hai chưa được bao lâu, Giang Tấn có bạn gái đầu tiên ở đại học, là một mỹ nhân của khoa ngoại ngữ. Lúc ấy có rất nhiều nam sinh ngây thơ ghen tị với hắn, trong đó bao gồm cả Khổng Đạt Minh.

Giang Tấn đẹp trai, bạn gái hắn xinh xắn, cặp đôi ấy đã trở thành giai thoại trong một quãng thời gian sau đó.

Nhưng chưa được mấy tháng, hai người đã chia tay.

Nghe đồn sau đó mỹ nhân khoa ngoại ngữ còn tới tìm Giang Tấn vài lần, nhưng hắn luôn tỏ ra lạnh lùng.

Khổng Đạt Minh nghe một người đồng hương khoa ngoại ngữ nói, nguyên nhân chia tay là vì Giang Tấn lạnh nhạt.

Lại một tháng sau nữa, Giang Tấn có bạn gái mới, nhưng cũng quen nhau chẳng được bao lâu lại có tin đồn nguyên nhân chia tay là vì hấn lẳng nhăng.

Mấy năm qua, hấn liên tục quen rồi lại chia tay, và không có mối quan hệ nào kéo dài quá lâu.

Giang Tấn và Lữ Tiểu Nhân quen nhau được bốn năm tháng rồi lại chia tay. Hai người họ biết nhau từ đại học, là qua Khổng Đạt Minh giới thiệu mới quen nhau. Lữ Tiểu Nhân vừa gặp đã yêu Giang Tấn, chỉ là phần tâm ý ấy, cô giữ thật kín trong lòng. Sau đó thấy Giang Tấn cô đơn đã lâu, cô mới mượn rượu để thổ lộ.

Giang Tấn đồng ý.

Nhưng kết cục của cô cũng chẳng khác gì những người đẹp trước đó.

Tuần trước, vì công việc mà Khổng Đạt Minh có dịp gặp lại Lữ Tiểu Nhân.

Đúng lúc hai người đang rảnh nên tìm một quán cafe ngồi tâm sự.

Lữ Tiểu Nhân gầy hơn rồi, những mặt thì vẫn bình thường. Cô còn trêu chọc hấn: “Bạn học Khổng Minh, chừng nào cậu mới định lấy vợ đấy?”

“Tôi còn chưa thèm xem bát tự đâu.” Khổng Đạt Minh thuận miệng hỏi một câu, “Cậu dạo này thế nào?”

“Vẫn thế thôi.” Lữ Tiểu Nhân nhún nhún vai, “Đàn ông theo đuổi tôi còn đang xếp hàng dài.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

Khổng Đạt Minh cố ý tránh nhắc tới cái tên Giang Tấn, mà không ngờ, Lữ Tiểu Nhân lại chủ động dẫn qua đề tài ấy. Ban đầu cô lơ đãng hỏi: “Dạo này cậu có hay gặp Triệu Phùng Thanh không?”

“Hà?” Khổng Đạt Minh nhất thời có chút chột dạ trong lòng. Tình hình trận bóng rổ hôm ấy, hấn cũng đã thấy rồi. Giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh nhất định có gì đó ám muội.”Thình thoảng cũng có gặp. . .”

Lữ Tiểu Nhân cười mỉm, “Mấy tuần trước mình có hẹn gặp nhưng cậu ấy rất bận.”

“Ừ.” Khổng Đạt Minh gật đầu.

“Giang Tấn. . .” Lữ Tiểu Nhân vừa nhắc đến cái tên này, giọng điệu chột thay đổi.

Khổng Đạt Minh càng thêm chột dạ.

Lữ Tiểu Nhân quan sát vẻ mặt hấn, tiếp tục hỏi: “Và Triệu Phùng Thanh đã quen nhau trước buổi họp lớp hôm đó đúng không?”

“Đúng đúng.” Khổng Đạt Minh nhớ lại, rồi kể chi tiết, “Hè năm ngoái, cậu ta đi xem mặt bị tôi bắt gặp. Tôi biết cậu ta và Giang Tấn đều học ở cao trung A nên mới giới thiệu cho hai người quen nhau.”

Lữ Tiểu Nhân cười khế, “Tôi nghĩ rằng, hai người đó đã quen nhau lâu rồi.”

“Không thể đâu? Lúc ấy tôi có hỏi, hai người họ đều nói không quen nhau mà.” Không biết vì sao, Khổng Đạt Minh lại cảm thấy nụ cười kia của Lữ Tiểu Nhân có vẻ nguy hiểm,”Tại sao cậu đột nhiên nhắc tới Triệu Phùng Thanh thế?”

Lữ Tiểu Nhân cầm tách cafe lên nhấp môi, “Không có gì, đúng lúc nghĩ tới thôi.”

Khổng Đạt Minh cười lúng túng.

Đứng trên lập trường của đàn ông mà nói, dựa vào cảm tình của Khổng Đạt Minh đối với Giang Tấn thì có thể giải thích được chuyện ấy.

Chỉ là hấn không dám tin Giang Tấn thật sự sẽ vừa mất Triệu Phùng Thanh.

Gu thẩm mỹ nhiều năm nay của Giang Tấn đều là mấy cô nàng tài mạo song toàn đáng đẹp mặt xinh, Triệu Phùng Thanh nhìn lại có vẻ như hồ ly tinh, bằng cấp thì không có, không hề phù hợp với sở thích của Giang Tấn.

Nhưng sau khi Khổng Đạt Minh ngẫm lại thì cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Khổng Đạt Minh gặp lại Triệu Phùng Thanh là ngẫu nhiên.

Đĩ nhiên gặp lại rồi lưu số của nhau cũng không chắc có thể gặp mặt lần nữa.

Nhưng không hiểu sao Lữ Tiểu Nhân đột nhiên nhắc tới chuyện muốn họp lớp cấp hai, sau đó tới tìm Khổng Đạt Minh.

Khổng Đạt Minh là người nhiệt tình trời sinh, không nói hai lời đã sống chết muốn ôm đồm xử lý chuyện đó.

Thế mới có lần gặp gỡ tiếp theo với Triệu Phùng Thanh.

Sau đó, Không Đạt Minh bắt chợt gặp lại Liễu Nhu Nhu ngoài đường.

Hai người nói chuyện một lát.

Liễu Nhu Nhu vô tình nhắc tới chuyện, Triệu Phùng Thanh từng này tuổi rồi, với bằng cấp ấy thì không tìm được việc gì tốt nữa. Nếu không tìm được việc thì quay lại tiệm hoa làm việc cũng được.

Không Đạt Minh vừa nghe tới đó, lại nổi lòng nhiệt huyết, lập tức tới tìm mẹ Triệu. Chỉ là mẹ Triệu lại khéo léo từ chối hẳn.

Tháng bảy, Giang Tấn hẹn hẳn đi chơi bóng rổ.

Không Đạt Minh vui vẻ đồng ý.

Hắn nghe mấy cậu bạn chơi bóng nói ngoài tiệm sách gần đây có mỹ nhân, vì thế liền cười ha hả hỏi Giang Tấn có muốn đi không.

Giang Tấn không từ chối.

Vì thế hẳn lại gặp Triệu Phùng Thanh.

Dường như Không Đạt Minh có thể tưởng tượng cái ngày mà Triệu Phùng Thanh bị đá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tôi Chịu Hết Nỗi Rồi, Cút Ngay !

Không Đạt Minh cũng không kể kỹ chuyện tình sử của Giang Tấn cho Triệu Phùng Thanh nghe, hắn chỉ nói qua loa mấy câu coi như xong chuyện, cuối cùng còn nhấn mạnh lại một câu: “Tốc độ thay bạn gái của Giang Tấn có thể tính bằng tiếng đấy.”

Thấy thái độ Triệu Phùng Thanh thờ ơ, hắn còn nói thêm, “Tiểu Nhân rất thích cậu ta, còn sẵn sàng vì cậu ta mà bỏ cơ hội đi du học nước ngoài, kết quả không phải vẫn bị đá sao.”

Triệu Phùng Thanh chống má, suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nói gì để an ủi, đành phải nói: “Nén đau thương thành sức mạnh.” Từ trước tới nay không phải cứ đánh đổi bằng một thứ gì đó sẽ đạt được tình yêu.

Không Đạt Minh hơi tức giận, “Cậu cho rằng mình có thể chịu được bao lâu?”

“Ai biết được, có thể ngày mai anh ta sẽ đá tôi thì sao.” Cô nở nụ cười, “Có câu nói thế nào ấy nhỉ, chỉ quan tâm những thứ đang nắm giữ mà thôi.”

Không Đạt Minh giận đến mức không nói được gì. “Thật cứng đầu.” Phản ứng của cô không nằm trong dự đoán của hắn, hắn cứ nghĩ rằng cô sẽ đau lòng khó chịu lắm khi nghe chuyện này.

Ai dè cô lại nhìn hắn với cặp mắt long lanh hóng chuyện, còn cười cợt vô cùng thoải mái. “Tôi không muốn nghe lời khuyên của cậu đấy, cậu định làm gì đây.”

Mặt Không Đạt Minh đen xì. Hắn vốn chẳng muốn nhúng tay vào cuộc sống tình cảm của Giang Tấn, chỉ là không đành lòng để Triệu Phùng Thanh chẳng hay biết gì. Ai ngờ cô nàng lại là kiểu người quái dị thế này.

“Thôi, tôi đã nói hết lời rồi. Cậu cứ tự mình ngắm lại đi.” Hắn đứng dậy bỏ của chạy lấy người.

Đi vội vài bước, hắn bỗng quay đầu lại, “Triệu Phùng Thanh, tôi thật sự coi cậu là bạn học cũ.” Hắn không có ý xấu, chỉ là thấy cuộc sống hiện tại của cô, hắn cảm thấy hơi đáng tiếc. Hồi cấp hai trông đôi mắt kia luôn sáng ngời.

Về mặt và giọng điệu của Không Đạt Minh khiến Triệu Phùng Thanh giật mình.

Cô là một người bạn cũ quá lạnh lùng. Cô đóng cửa thế giới của mình quá chặt, cho nên luôn có vẻ xa cách với người khác. Bạn bè thực sự của cô có thể đếm trên đầu ngón tay cũng hết rồi.

Lần này Không Đạt Minh tới đây, đối với cô mà nói, đơn giản chỉ là được nghe thêm một vài chuyện bát quái. Nhưng không thể phủ nhận, hẳn xuất phát từ sự quan tâm đến cô, bản đứng chính bạn thân của chính mình. Phần thiện ý này, cô phải cảm ơn hẳn.

“Cám ơn.” Triệu Phùng Thanh chớp mi cười, “Hoan nghênh cậu tới chơi nữa nhé.”

Không Đạt Minh nhếch miệng, “Triệu Phùng Thanh, cậu cười tươi như thế mới là đẹp nhất đấy.”

Chuyện bát quái Không Đạt Minh vừa nói, Triệu Phùng Thanh lập tức chia sẻ với Trương Phù Lị.

Trương Phù Lị vỗ đầu gối, “Tao đã nói mà, mấy phụ nữ đó chỉ là nguy trang thôi, người Giang Tân yêu chỉ có mình Liễu Nhu Nhu.” Cô cầm chần, kêu a a a, “Nam chủ truyện mới là cậu ta, cậu ta chính cậu ta.”

Triệu Phùng Thanh không nghĩ người Giang Tân yêu nhất chính là Liễu Nhu Nhu, nhưng cô cũng không nói gì. Cô mở loa ngoài điện thoại, nghe thấy giọng người bên kia liền nói: “Có nam chủ mới rồi nhé, chúc mừng mày.”

“Nhưng tao lại quên mất mặt mũi cậu ta như nào rồi, nếu không còn khoe với bạn đọc ảnh của nam chủ ấy chứ.” Năm ấy Trương Phù Lị chỉ một lòng một dạ với Viên Táo, những nam sinh khác cô chẳng thèm quan tâm. Chỉ nghe nói rất nhiều nữ sinh mô tả vẻ ngoài của Giang Tân là kiểu khuynh quốc khuynh thành. Mà cụm từ này trong lòng Trương Phù Lị thì có phần hơi ẻo lả.

“Một chữ thôi: Soái. Người khác cứ tự do phát huy trí tưởng tượng.”

“Cắt. Có soái như Thanh Nhi nhà chúng ta không?”

Triệu Phùng Thanh cười rục rờ, “Quả thật là không có.”

Hai người nói chuyện điện thoại một lúc, Triệu Phùng Thanh liền đi đọc tiểu thuyết tổng tài bá đạo, sau đó ăn cơm hộp của mình.

Khoảng hơn mười hai giờ bốn mươi phút, Giang Tân ghé qua hiệu sách.

Trong tiệm lúc ấy chỉ có một hai vị khách.

Triệu Phùng Thanh lấy túi bọc sách cho khách rồi mỉm cười tiễn khách.

Sau đó cô nhìn Giang Tân.

Hắn mặc tây trang đi giày da, khí thế hiên ngang. Nửa khuôn mặt như bị blur [1] mờ ảo.

[1] Là chế độ làm mờ trong Photoshop

Cô nở nụ cười đậm mùi chuyên nghiệp, “Hôm nay Giang tiên sinh cũng rảnh thật nhỉ.”

“Cũng tạm.” Giang Tân nói lỏng chiếc caravat, đi về phía cô. Ánh sáng tản dần để lộ những đường nét trên gương mặt kia. “Cô ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn gì?”

“Com thịt chiên, bình tịnh chính.” [Phiên dịch: Com thịt chiên, vừa rẻ mà ngon.] Triệu Phùng Thanh nói bằng tiếng Quảng Đông, còn cố ý nhấn mạnh bốn chữ sau.

Tiếng địa phương của thành phố S là tiếng Quảng Đông. Bởi vì người ngoại lai chiếm đa số, mà trường học lại chủ yếu giảng dạy bằng tiếng Trung phổ thông, nên một thế hệ thanh niên mới dần dần chuyển sang nói chuyện bằng tiếng Trung. Khi Triệu Phùng Thanh học trung học thì luôn trò chuyện với bạn bè bằng tiếng Trung. Cho nên nhiều năm sau đó, Triệu Phùng Thanh và Trương Phù Lị nói chuyện phiếm sẽ tự động chuyển sang nói tiếng Trung, mặc dù hai người từ nhỏ đã quen với tiếng Quảng Đông.

Giang Tân khẽ chau mày, “Mấy nài là đưa tới?” [Phiên dịch: Bao lâu nữa mới tới?]

Đây là lần đầu tiên Triệu Phùng Thanh nghe hắn nói tiếng Quảng, đúng giọng chuẩn của thành phố S. Cô chỉ tay sang bên kia đường, “Mấy phút, gian phó liền cách ly.” [Phiên dịch: Mấy phút nữa, quán cơm ngay đối diện.]

Hắn dứt khoát kéo caravat xuống, “Cô trung ý thực khiết?” [Phiên dịch: Cô thích ăn món gì?]

“Gà xé hấp muối.” Đề tỏ ý cô không muốn mời khách nên còn nói thêm, “Hai mươi văn.” [Phiên dịch: Hai mươi tệ.]

Quả nhiên Giang Tân đã biết ý, hắn lôi ví tiền ra, đưa cho cô một trăm tệ.

Triệu Phùng Thanh chờ hắn nói một câu không cần thối tiền lại, nhưng hắn cũng chẳng có ý kiến gì cả.

Giang Tấn đi thẳng tới phòng nghỉ.

Khi Triệu Phùng Thanh gọi điện qua đặt com thì đã muộn rồi, gà xé hấp muối bán hết sạch.

Cô đi vào phòng nghỉ, đang định hỏi dò hắn muốn ăn gì, liền nhìn thấy Giang Tấn đang trong tư thế thả lỏng toàn thân tựa nửa người vào sofa lim dim ngủ.

Cô nhìn hắn đang gục đầu xuống, bỗng nảy ra một ý tưởng kỳ quái. Góc độ gục đầu kia rất phù hợp cho một đòn chí mạng. Sau khi gươm dao chém xuống, cái đầu kia sẽ lăn lóc trên mặt đất ngay.

Giây tiếp theo, cô liền cảm thấy này suy nghĩ này quá mức u ám rồi, vì thế liền đổi tư duy ngay.

Nhìn đầu hắn nghiêng nghiêng thế kia, cũng rất hợp với việc hôn chụt lên má một cái.

Đây là cảnh tượng long lanh nhất mà cô tưởng tượng ra được, còn những thứ khác, cô không thể nghĩ được.

Triệu Phùng Thanh xoay người rời khỏi phòng nghỉ, hỏi quán com rang còn món gì nữa không.

Nghe đối phương giới thiệu một loạt, cô đành tự chọn một món. Cô thầm nghĩ, nếu món đó không hợp với khẩu vị của Giang Tấn, cô sẽ ăn luôn hộ hắn. Hai mươi tệ ấy cô cũng chẳng thêm trả cho hắn.

Tiệm com đưa đồ qua rất nhanh. Vừa cúp máy chưa được đến 10 phút, cậu chàng ship hàng đã bước vào hiệu sách rồi.

Đều là khách quen nên hai người cũng không nói nhiều lời.

Trả tiền ship, thối tiền, xong.

Triệu Phùng Thanh mang hộp com đi vào phòng nghỉ. Giang Tấn vén mi mắt lên nhưng vẫn duy trì tư thế như cũ.

Cô nhìn hắn, lại nói bằng tiếng trung phổ thông, “Giang tiên sinh, gà xé hấp muối hết rồi, nên tôi gọi cho anh chiếc chân gà to lắm.” Trọng âm của cô nhấn mạnh vào chữ “to” cuối câu.

“Ừm.” Hắn ngồi thẳng người lên, tiện tay vút chiếc áo khoác vest xuống ghế, đưa mắt nhìn hộp com trong tay Triệu Phùng Thanh.

Cô đi tới bàn, sau đó ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn.

Giang Tấn mở hộp com ra. Một chiếc chân gà thật đo đặt giữa hộp com, mấy cọng rau cải xanh bên cạnh. Hắn nhìn là không cả muốn ăn.

Lúc này, Triệu Phùng Thanh ngồi đối diện khẽ nhếch môi vất chéo lên.

Ân dưới chiếc váy bút chì kia là một đôi chân dài miên man thật quyến rũ.

Hắn nhìn đôi chân của cô, rồi quay sang nhìn chiếc chân gà kia, lại càng không muốn ăn.

Triệu Phùng Thanh chọc chọc chiếc chân gà, “Giang tiên sinh, tối hôm ấy anh vẫn chưa nói hết câu đúng không?”

Hắn mân mê chiếc đũa dùng một lần ngay bên cạnh, “Triệu tiểu thư muốn nghe thêm câu gì nữa?”

“Thí dụ như.” Cô hạ thấp giọng, Anh không giải thích thì tôi sẽ coi như anh đang phát nhằm tín hiệu đấy nhé.”

Giang Tấn nhẹ nhàng đáp lời, “Cô lo quá rồi, tôi chưa từng có ý định đi quá giới hạn đâu.”

“Giang tiên sinh.” Triệu Phùng Thanh khẽ nhấc đùi phải lên hạ xuống, sau đó dướn người về phía trước, thu lại khoảng cách một bàn trà với hắn, “Chúng ta giả ngốc bao ngày qua rồi, anh có từng nghĩ, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ rất ngớ ngẩn không?”

“Triệu tiểu thư.” Hắn khẽ ngước mắt lên, cố định nhìn vào một nơi, “Cô lộ hàng rồi kìa.”

“...” Cả người cô cứng lại.

Ánh mắt của hắn vẫn dán chặt vào nơi đó, “Ngực lép thì đừng có mặc áo cổ rộng như vậy.”

“...” Cô mau chóng giữ chặt cổ áo.

“Còn nữa.” Ánh mắt Giang Tấn chuyển từ ngực cô lên gương mặt cô, “Cũng đừng nhìn đàn ông với ánh mắt như thế.”

“...” Cô lập tức ngồi thẳng người lên, trong lúc nhất thời lại thẹn quá hóa giận, “Tôi chịu hết nổi anh rồi! Cút ngay.”

“Trà lại tiền thừa cho tôi trước đã.”

“...” Triệu Phùng Thanh lờ đờ tiền lẻ ra, ném thẳng về phía hắn, lạnh giọng trách mắng: “Cút.”

Mấy tờ giấy bạc rơi là tả xuống nền đất.

Giang Tấn vứt đũa xuống.”Triệu tiểu thư, nếu cô thành thật hơn thì chúng ta cũng không cần kéo dài lâu đến thế.” Cả ngày cô nở nụ cười giả tạo với hắn, thật sự không vui.

“Rốt cuộc anh muốn gì, nói mau?”

“Tôi chỉ hy vọng Triệu tiểu thư có thể trở thành bạn gái của tôi.”

Cô cười lạnh một tiếng, “Ở đây chỉ có hai chúng ta thôi, nói thẳng ra đi.”

“Vậy tôi sẽ đổi cách nói.” Giang Tấn dựa người vào thành sofa phía sau, nhàn nhạt đáp, “Tôi muốn trở thành bạn trai của cô.”

Triệu Phùng Thanh muốn cầm hộp cơm kia ném thẳng vào mặt hắn.

Đã bao lâu rồi cô chưa từng tức giận. Trước đây nếu gặp phải chuyện gì, cô cũng chẳng thèm quan tâm. Con giận hôm nay quả thực là lâu lắm rồi mới có.

Cô tự nói với mình phải dịu dàng, phải rộng lượng với hắn.

Cô quay đầu nhìn ra ánh nắng mặt trời ngoài kia, hít sâu một hơi. Sau đó nở nụ cười giả lả nói, “Giang tiên sinh, nếu anh đã nói thế, tôi cũng không biết vở kịch này chúng ta phải diễn bao lâu nữa.”

Giang Tấn nhìn cô. Đa số thời điểm, cô đều cười với hắn như vậy, trông vô cùng đáng ghét. Gương mặt lạnh vừa nãy còn dễ nhìn hơn bây giờ nhiều.

Hắn hơi mỉm cười, “Triệu tiểu thư, thật ra tôi muốn bàn chuyện làm ăn với cô.”

“Không bàn.” Triệu Phùng Thanh còn đang rất bức.

Hắn coi như không nghe thấy cô từ chối, “Làm bạn gái của tôi, tôi có thể cho cô tất cả mọi thứ trừ tình yêu.”

“Không cần.” Cô nói xong, mới ngẫm lại lời nói vừa rồi của hắn.

Tất cả mọi thứ ngoại trừ tình yêu?

Hóa ra hắn vẫn nghĩ cô là một đứa con gái háms tiền sao. Nghĩ tới đó cô càng tỏm hắn hơn.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh thay đổi về mặt rồi vắt chân lên, giữa lông mày lại có thêm mấy phần quăn rũ, “Bao gồm cả điều kiện về vật chất sao?”

“Ừm.”

“Vậy ——” Hai mắt cô sáng lên.”Tôi muốn có một căn nhà cạnh biển.”

Hắn nhìn vào mắt cô đáp, “Ừm.”

“Thôi, nên mua một căn trong nội thành đi. Bờ biển xa quá, đi làm không tiện.”

“Ừm.”

“Nếu không thì mua một căn cạnh biển, một căn trong nội thành, cộng lại là hai căn nhé.”

“Ừm.”

“Tuyệt quá.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, lôi một hộp thuốc lá mới từ trong ngăn kéo ra, từ từ bóc lớp vỏ ngoài. Cô nhướn đuôi mắt nhìn về phía Giang Tấn.”Nhưng mà...”

Cô rút một điếu ra, ngậm lên môi rồi châm lửa, sau đó chu đôi môi đỏ chót phả một ngụm khói hương vào mặt hắn, “Những thứ ấy tôi đều tự mua được.”

Cô khinh thường nhìn hắn, “Làm thế nào nhỉ? Mấy điều kiện Giang tiên sinh đưa ra tôi chẳng có hứng thú lắm.”

Hắn cười, “Cũng không chỉ có điều kiện vật chất đâu.”

“Ồ?”

“Có một người, nhất định Triệu tiểu thư nghe tên xong sẽ cảm thấy rất hứng thú đấy.”

“Ai cơ?”

“Đào Tuệ Tuệ.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bức Thư Máu

Trong mỗi chúng ta luôn có một vài chuyện nhớ đến khắc cốt ghi tâm nhưng sẽ giấu nó vào một góc thật sâu dưới đáy lòng. Nếu không có chất xúc tác gọi nhớ sẽ rất khó bị đào lên.

Đối với cuộc sống cấp hai của mình, Triệu Phùng Thanh thường rất ít khi nhớ lại.

Cái tên tồn tại duy nhất trong ký ức ấy của cô chính là Đào Tuệ Tuệ. Một nữ sinh mũm mĩm đáng yêu. Hồi cô học lớp tám, hai người đã ngồi cùng bàn mấy tháng.

Khổng Đạt Minh tổ chức buổi họp lớp cấp hai là họp lớp chín.

Hồi Triệu Phùng Thanh lên lớp tám thì nhà trường lại chia lớp một lần nữa.

Các bạn học cùng lớp tám theo nhau lên lớp chín cùng cô có khoảng chừng mười người.

Hôm họp lớp ấy, Triệu Phùng Thanh đến hỏi từng người một, có ai cùng học lớp tám với cô không. Có mấy bạn học gật đầu, nhưng bọn họ chẳng buồn nhắc tới ba chữ Đào Tuệ Tuệ ấy nữa.

Trong khoảnh khắc ấy, Triệu Phùng Thanh bỗng chạnh lòng.

Trường cấp 2 của Triệu Phùng Thanh được chọn ngẫu nhiên, cô được phân tới trường X rất bình thường, hay còn có tên gọi khác là “Trường tình”, ý là đám học sinh trong trường coi chuyện yêu đương là rất phổ biến. Thậm chí còn có vài cậu chàng lêu lổng cắm rễ bên trường chuyên ngay cạnh, muốn tìm một nữ xinh dễ thương để trêu ghẹo.

Trường học đưa ra một loạt quy định, nhưng đã ra khỏi cổng trường, thì có rất nhiều chuyện giáo viên không nhúng tay vào được.

Tướng mạo Triệu Phùng Thanh xuất sắc như vậy, nên thường là con mồi nổi bật trong trường.

Mới khai giảng chưa được vài ngày, cô đã được mấy nam sinh lớp khác theo đuổi điên cuồng.

Nhưng may mà cô thoát được.

Sau đó vì đang trong thời kỳ trưởng thành phản nghịch, mặt khác cũng là vì tự bảo vệ mình. Cô làm thân với một đám nữ sinh hư cùng nhau làm loạn.

Lúc ấy, nữ sinh hư trong lớp được chia làm hai loại.

Loại thứ nhất là đám nữ sinh ăn chơi lêu lổng và biết đánh nhau, xích mích đánh nhau là chuyện thường xuyên xảy ra. Còn loại thứ hai là không thích đi học, là học sinh kém chỉ làm loạn vớ vẩn tập trung thành một nhóm.

Mặc dù Triệu Phùng Thanh đang trong độ tuổi phản nghịch, nhưng cô vẫn phân biệt được phải trái. Mấy chuyện trái pháp luật đó, cô tránh được thì sẽ tránh triệt để. Những nữ sinh cô quen đều là thuộc nhóm sau. Bởi vì cũng có nhóm đội, nên xem như cô có người bảo vệ. Bình thường luôn hoạt động theo nhóm, tránh đi một mình rất nguy hiểm.

Năm lớp tám đó, một bạn học giáp cùng đám lớp bên cạnh qua lại rất thân thiết, đó là những phần tử phản nghịch không thể chinh đốn được.

Bọn họ không chỉ chặn đường cướp tiền, dạy dỗ những kẻ không nghe lời. Thậm chí còn có hai nữ sinh vì giành nam sinh mà sẵn sàng tát vào mặt nhau bôm bốp. Nên mấy nữ sinh ấy cũng coi như chuyện bắt nạt chẳng có gì to tát.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh rất phản cảm với chuyện đó. Đây chính là lý do vì sao cô có thể duy trì tình bạn nhiều năm với đám bạn cấp ba, nhưng lại chỉ khịt mũi coi thường mỗi lần nhớ về đám bạn cấp hai.

Năm ấy tin tức được ếm đi khá nhiều, mấy cụm từ như “Bạo lực học đường” chưa xuất hiện phổ biến. Sự việc chưa đến mức quá nghiêm trọng, nên bề ngoài đều tỏ ra sóng yên biển lặng.

Triệu Phùng Thanh ra về là nữ sinh hư hỏng, bình yên vượt qua cấp hai. Chuyện bắt nạt năm ấy, cô chỉ là người ngoài nên cũng chẳng mấy để ý.

Cho đến một lần ngẫu nhiên đổi chỗ ngồi, khiến cô phát hiện ra một điều, người đứng ngoài nhìn như cô cũng chẳng khác gì kẻ bắt nạt bạn bè kia.

Học kỳ hai năm lớp tám, có một nữ sinh mũm mĩm trở thành bạn cùng bàn với Triệu Phùng Thanh.

Cô nữ sinh ấy tên là Đào Tuệ Tuệ.

Những bạn học xấu tính luôn trêu cậu ấy là “Đào xám xám”.

Đào Tuệ Tuệ học hành không giỏi, nhưng lại rất nghiêm túc học tập, lúc nào cũng cố gắng hết sức. Đi học chép bài đầy đủ, chữ lấp kín mấy trang giấy, bài tập về nhà luôn hoàn thành đúng hạn, kiểm tra chưa bao giờ quay cốp. Nhưng bất luận cô có cố gắng thế nào thì thứ hạng cũng chỉ ở mức đếm ngược từ dưới lên.

Đồng học giáp nói, “Nơi này của mày có vấn đề đấy.” Còn chỉ chỉ vào đầu cô ấy.

Trong lớp Đào Tuệ Tuệ thường xuyên bị chế nhạo. Cô béo, chạy mấy bước đã như sóng lớn cuộn cuộn ào tới. Có mấy nam sinh tụ thành một nhóm đứng nhìn cô, nhìn xong thì chỉ chỏ cười cợt. Cô còn rất ngốc, mỗi lúc căng thẳng sẽ có tật nói lắp, trả lời cô giáo thì mười phút chưa nói hết một câu. Ngay cả giáo viên cũng không thích cô ấy.

Cái hôm Đào Tuệ Tuệ trở thành bạn cùng bàn với Triệu Phùng Thanh thì cô nàng rụt rè bắt chuyện, “Bạn học... xin chào.”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười đáp lại chẳng mấy thân thiện cho lắm.

Sau hôm ngồi cùng bàn ấy, Triệu Phùng Thanh hỏi Đào Tuệ Tuệ muốn mượn bài về nhà chép.

Đào Tuệ Tuệ đỏ mặt nói, “Bài tập... phải... phải... tự mình... mình làm.”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười rồi đảo mắt hỏi mượn cậu bạn bàn bên.

Kết thúc kỳ thi giữa kỳ, Đào Tuệ Tuệ xếp thứ hai từ dưới lên. Kết quả vừa được công bố, hai mắt cô nàng lập tức đỏ lên, bật khóc thành tiếng.

Chủ nhiệm lớp đang khen ba bạn học đứng đầu lớp, nghe thấy tiếng khóc này, cô liền không kiên nhẫn. “Muốn khóc thì đi ra ngoài mà khóc. Bản thân thì không cố gắng, khóc lóc có lợi ích gì.”

Bầu không khí trong lớp bỗng chốc im phăng phắc.

Đào Tuệ Tuệ lập tức ngừng khóc, chỉ nấc lên từng cơn, trông đáng thương vô cùng.

Triệu Phùng Thanh nhìn Đào Tuệ Tuệ nắm chặt tờ bài thi nhăn nhúm kia, lạnh lùng nói: “Cũng đâu phải đang trong tiết, bụi bay vào mắt hơi khó chịu nên mới khóc thôi, cô à.”

Chủ nhiệm lớp luôn thấy Triệu Phùng Thanh chẳng vừa mắt chút nào, nên cô vừa cãi lại, thì nhất thời tức giận, “Triệu Phùng Thanh!”

“Có mặt ——” Triệu Phùng Thanh cười rạng rỡ.

Kết quả là hai người Triệu Phùng Thanh và Đào Tuệ Tuệ bị bắt ra ngoài phạt đứng.

Đào Tuệ Tuệ nhìn Triệu Phùng Thanh, trong đôi mắt tròn tràn ngập cảm động. “Cám... cảm ơn.”

Triệu Phùng Thanh tỏ thái độ thờ ơ, “Tôi chẳng thích kiểu nịnh bợ đám đó của cô chủ nhiệm, chẳng liên quan gì đến cậu đâu.”

Từ sau hôm đó, thái độ của Đào Tuệ Tuệ với Triệu Phùng Thanh tốt hơn hẳn, cách từ ba đến năm ngày cô nàng lại mang một chút đồ ăn vặt tới lớp chia cho cô.

Cùng lúc đó, hiện tượng bắt nạt Đào Tuệ Tuệ trong lớp học càng ngày càng nghiêm trọng, từ miệng cười chế nhạo chuyển sang ngược đãi thân thể.

Triệu Phùng Thanh biết thừa những tiếng chế nhạo ồn ào ấy, nghe thấy người khác hét tên “Đào xám xám”, cô lại lười nhác trả lời, “Tiếng trung còn nói không sôi thì tốt nhất đừng nên mở miệng nói gì.”

Nhưng những lần bắt nạt mờ ám khác, Triệu Phùng Thanh không biết được.

Ví dụ như, có mấy nam sinh hư đồn dùng máy kích điện [1] chọc vào người Đào Tuệ Tuệ, vì muốn nghe những tiếng cô lắp bắp la ó.

[1] Máy kích điện: máy giật điện chống cướp, biến thái

Đào Tuệ Tuệ thật sự rất sợ hãi, cô muốn tìm một người giúp đỡ mình trong trường, người đầu tiên cô nghĩ đến là Triệu Phùng Thanh. Một ngày nào đó sau khi bị bắt nạt, cô quay về chỗ ngồi, miệng hoảng hốt “Triệu... Phùng Thanh... Tôi... Tôi... Tôi...” Trong lòng đang vô cùng sợ hãi khiến tất nói lắp của cô càng càng nghiêm trọng hơn.

“Hử?” Triệu Phùng Thanh liếc nhìn cô bạn cùng bàn một cái.

Trong khóe mắt Đào Tuệ Tuệ đầy nước mắt, ngón tay run rẩy không thôi, “Tôi... bọn họ...”

“Ngày mai nói nhé, tôi đang có việc gấp.” Triệu Phùng Thanh đang phải vội tới nhà ông ngoại ăn cơm, nên cầm cặp sách chạy nhanh ra ngoài.

Sau hôm ấy, cô không nhìn thấy Đào Tuệ Tuệ nữa.

Hôm đó, Đào Tuệ Tuệ đã bị một nam sinh trong lớp dùng cờ lê nung nóng làm tổn thương mặt. Ở bệnh viện nằm vài ngày rồi cuối cùng cũng chuyển trường.

Nhưng lại chẳng có kẻ nào phải chịu phạt vì chuyện đó.

Bởi vì nam sinh kia đang trong tuổi vị thành niên, nên không bị buộc tội theo bất cứ điều luật nào. Thậm chí, bởi vì chưa đủ mười bốn tuổi, nên hình phạt cũng được miễn luôn.

Ban giám hiệu từ chối chịu trách nhiệm vì sự việc xảy ra bên ngoài trường, lần này bắt nạt hơn là người giám hộ của bên bị hại lại bắt lặc.

Phụ huynh bên nhà nam sinh hư kia lật lọng nói Đào Tuệ Tuệ đạo đức không ra gì.

Cuối cùng, trường học tuyên bố ra ngoài, bởi vì tình trạng sức khỏe của Đào Tuệ Tuệ không tốt, nên hai bên phụ huynh đã sắp xếp hòa giải với nhau.

Triệu Phùng Thanh đã từng đi tìm chủ nhiệm lớp hồi địa chỉ mới của Đào Tuệ Tuệ, chủ nhiệm lớp chỉ nói, “Sau khi xuất viện em ấy chuyển đi luôn, bác sĩ cũng đã nói vết thương trên mặt em ấy cũng sắp lành rồi.”

Những tin tức cô hỏi thăm đều chỉ nhận được câu trả lời là không có gì đáng ngại.

Mấy năm sau đó, thỉnh thoảng Triệu Phùng Thanh cũng nhớ tới Đào Tuệ Tuệ.

Nhưng khi nhớ lại thì mọi chuyện cũng chỉ còn là quá khứ.

Trước khi lên đại học, Triệu Phùng Thanh tính toán sẽ thanh lý hết đồng sách cũ thời cấp hai cấp ba.

Trong quá trình phân loại sách, cô phát hiện trong một quyển vở thời cấp hai chỉ viết được mấy chữ, có vài mảnh giấy vụn.

Trên những mảnh giấy ấy còn lấm tẩm những vết máu.

Giấy phút ấy, trái tim Triệu Phùng Thanh nặng trĩu.

Cô lượm lại hết những mảnh giấy vụn ấy, ngồi xếp tới xếp lui cũng không hoàn chỉnh được. Sau đó, cô lục tung đồng sách viết và sách giáo khoa lên tìm, nhưng một phần ba bức thư còn lại, không biết đã lạc trôi ở đâu.

Triệu Phùng Thanh đọc bức thư ấy rất lâu.

Trong thư Đào Tuệ Tuệ thuật lại cuộc sống thời cấp hai của mình. Sự nghiệp học hành của cô rất vất vả. Cô đã từng viết rõ hoàn cảnh của mình dưới những bài tập về nhà, để giáo viên hiểu được điều ấy. Nhưng mỗi lần nộp bài tập lên, giáo viên lại coi như không thấy. Cô nói cho ba mẹ mình nghe, cô sợ phải đến trường, cô không muốn đi học nữa. Nhưng lọt vào tai ba mẹ lại là những lời ngớ ngẩn. Đám bạn cùng lớp chỉ biết bắt nạt cô, đối xử với cô chẳng khác gì con chó.

Phần cuối của bức thư bị cắt ngang tại đúng chữ Triệu, bên cạnh chỉ còn lại nửa chữ Phùng.

Phần sau đó đã bị nát vụn hết rồi.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy thứ mình đang cầm trong tay đây là huyết thư của Đào Tuệ Tuệ. Dường như cô có thể tưởng tượng được, trên gương mặt mím mím kia của Đào Tuệ Tuệ là đôi mắt hốt hoảng mở to nhìn cô như muốn cầu cứu.

Tuy rằng chuyện đó đã qua rất lâu rồi, nhưng Triệu Phùng Thanh vẫn tìm luật sư xin cố vấn. Nếu năm lớp tám ấy cô tìm thấy bức thư này, không chừng có thể giúp Đào Tuệ Tuệ lấy lại công bằng rồi.

Luật sư trả lời: “Vụ án này tạm thời không thể khởi tố nữa.” Chẳng những không thể khởi tố, thậm chí năm ấy cậu nam sinh kia còn chưa đủ mười bốn tuổi còn được luật 《 Trẻ em chưa thành niên 》 bảo vệ.

Trong vụ án đó, kẻ hại Đào Tuệ Tuệ chỉ có một tên.

Tên đó vẫn được đi học bình thường, giáo viên cũng giảng dạy bình thường.

Tất cả mọi người đều là đồng lõa. Bao gồm cả giáo viên, cả học sinh, thậm chí bao gồm cả Triệu Phùng Thanh. Bởi vì họ là những người đứng xem vô tâm, khiến cho người bị hại lại càng tổn thương hơn.

Sau đó, Triệu Phùng Thanh mượn mạng lưới quan hệ của Trương Phù Lị đi tìm Đào Tuệ Tuệ.

Nhưng lại chẳng có chút tin tức nào.

Cô thăm nghĩ, có lẽ Đào Tuệ Tuệ đang sống rất tốt rồi.

Nhưng trong lòng cô mãi mãi không quên được bức thư ấy, những nét chữ và vết máu kia mãi mãi là gánh nặng ngàn cân khó buông.

Cái tên Đào Tuệ Tuệ này, là sau khi Triệu Phùng Thanh đọc được bức thư đó đã nhắc với Trương Phù Lị vài lần.

Ngoài ra, cô nghĩ mãi không ra còn ai biết được ý nghĩa cái tên đó với cô, còn dùng nó để uy hiếp cô.

Cô hỏi Giang Tấn vài câu.

Nhưng hắn lại trả lời vòng vo.

Cuối cùng, Triệu Phùng Thanh nói thẳng vào chuyện chính, “Sao anh lại tới tìm tôi?”

“Bởi vì hai ta đều cảm thấy đối phương rất đáng ghét.»

“...” Anh trả lời thế này, cô chẳng muốn nói thêm nữa.

“Nói là bạn gái, thật ra chỉ là một vụ làm ăn thôi.” Giang Tấn bình tĩnh nói tiếp, “Tôi nghĩ, cô sẽ không vì gọi tôi một tiếng bạn trai mà yêu tôi được.”

“Anh muốn tìm một cô bạn gái giả?” Triệu Phùng Thanh chau mày.

Hắn thân nhiên đáp, “Ừm.”

“Nói thẳng ra đi.” Cô trừng mắt, “Giang tiên sinh, nói chuyện với anh tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng.” Tính cách quái dị, lúc thì không nói tiếng nào, lúc thì nói ra chẳng ai hiểu gì. Chẳng trách bình thường hắn không thích nói nhiều, bởi có nói thì người ta cũng không hiểu.

“Vậy câu trả lời của Triệu tiểu thư là?”

“Làm bạn gái giả thôi mà, được.” Triệu Phùng Thanh ngậm điều thuốc, nở nụ cười nũng nịu, “Không yêu đương không lên giường, châu báu vòng vàng hai nhà, đây là điều kiện của tôi. Cộng thêm cả Đào Tuệ Tuệ nữa.”

“Tôi thích người đầy đặn chút.”

“...”

“Chỉ là giờ cô đang trong độ tuổi gái ế thèm trai như sói như hổ, thỉnh thoảng tôi cố gắng chịu đựng chút cũng được.”

“Cút.”

Giang Tấn làm như lời cô nói, đứng dậy đi ra ngoài. Đi được vài bước, hắn quay đầu, “Đúng rồi, tôi cũng có một điều kiện.”

“Gì?”

“Bạn gái của tôi, không được trợn mắt lên như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: [Tổng Tài Bá Đạo Yêu Tôi – Khế Ước Cùng Cô Vợ]

Nhỏ]

Giang Tấn đi chưa được bao lâu, tiệm sách lại tiếp đón thêm một vị Lãnh trợ lý.

Dáng vẻ đường hoàng, miệng cười lưu loát.

Hắn ta giới thiệu mình mang hợp đồng ký kết giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh tới. Lãnh trợ lý nói cười vui vẻ, “Giang tổng nói, đây là làm ăn nên tất nhiên phải có hợp đồng.”

Thời hạn của hợp đồng là nửa năm.

Triệu Phùng Thanh nhìn mấy tờ giấy kia, rồi lại liếc mắt nhìn Lãnh trợ lý, “Nửa năm qua có vẻ Giang tổng nhà anh thiếu bạn gái nhỉ?”

“Chắc vậy.” Lãnh trợ lý cười đến là đáng yêu, “Nếu cô và Giang tổng hẹn hò vui vẻ, hợp đồng sẽ có thể được gia hạn. Mười năm hai mươi năm nữa là tương đương với hợp đồng chung thân.”

Cô mếu máo. Mắt thấy vị Lãnh trợ lý này chẳng lạnh lùng chút nào, ngược lại còn nói khá nhiều. Vì thế cô tiếp tục hỏi: “Sao anh ta không ra ngoài đường hô một tiếng, muốn bao nhiêu cô thì sẽ có bấy nhiêu cô.”

“Đã tìm vài người rồi nhưng không hợp tính.” Lãnh trợ lý xua xua tay, “Giang tổng nhà tôi muốn tìm một người không thích anh ấy, và cô là sự lựa chọn tốt nhất.”

Về mặt cô lạnh dần.

Lãnh trợ lý còn tán thưởng: “Gu thưởng thức của Giang tổng nhà chúng tôi quái dị như vậy đấy.”

Triệu Phùng Thanh tự biết, trong mắt rất nhiều người, cô là một kẻ kỳ lạ. Không ngờ, núi cao còn có núi khác cao hơn. “Ngộ nhỡ một ngày nào đó tôi yêu anh ta, hoặc là anh ta yêu tôi, thì phải làm sao bây giờ?”

“Không thể nào. Giang tổng đã theo đuổi cô một năm nay, nhưng chẳng thấy cô cắn câu gì cả.” Lãnh trợ lý.

“Xin hỏi ——” Những biểu cảm trên mặt cô biến mất, “Anh nói một năm là ám chỉ từ năm ngoái đến năm nay sao?”

“Đúng, nhưng lập trường của cô khá vững.” Lãnh trợ lý trông đến là vui vẻ, “Tính cách Giang tổng vốn lạnh lùng, sắp lên chùa xin làm hòa thượng rồi. Không ngờ, trên đời này còn có cô làm ni cô xứng đôi với anh ấy.”

“Anh nói theo đuổi là sao cơ?” Một năm qua, cô và Giang Tấn nói chuyện còn chưa đến chục câu, theo đuổi cái mặt trời nhà anh ấy!

Lãnh trợ lý có vẻ như nghĩ ra chuyện gì đó, hắn thu lại nụ cười đáp, “Giang tổng nhà chúng tôi theo đuổi người ta... ừm, hơi thâm lặng...”

Triệu Phùng Thanh lạnh lùng đáp “Đồ thần kinh.”

Ngày hôm sau là Thất Tịch.

Chủ nhật, Triệu Phùng Thanh ở nhà nghỉ ngơi.

Giang Tấn nói, hôm nay là ngày để bồi dưỡng tình cảm giữa những cặp đôi yêu nhau.

Triệu Phùng Thanh nghe xong, lại muốn trợn mắt.

Mắt còn chưa trợn lên, người ở đầu kia đã nói: “Không được trợn mắt.”

Mắt cô cứng lại.

“Bao giờ? Đi đâu?” Giọng cô đậm chất khàn khàn ngái ngủ.

“Mười giờ, tôi tới đón em.”

“Sớm thế.” Một ngày nghỉ tuyệt vời đã hết rồi.

“Cho nên đừng nằm lì trên giường nữa.”

Triệu Phùng Thanh đang ngồi lì trên giường chẳng có chút hứng thú, cô cúp điện thoại, kéo chăn lên, tiếp tục ngủ.

Thứ đánh thức cô dậy lần nữa vẫn là cuộc gọi từ Giang Tấn.

Khi cô nhận điện, ánh mắt cứ díp vào không mở ra nổi, “Alo, làm bạn gái anh mệt thật đấy.”

“Tôi đến rồi, em ra mở cửa đi.” Vẫn là chất giọng lạnh lùng như ngày thường.

“Lại chuyện gì nữa?” Cô lật người, “Hai ta có quen nhau à?.” Cô muốn ngủ thêm chút nữa.

“Triệu tiểu thư, em nghĩ rằng tôi tốn tiền mời em làm bạn gái là để em ngủ cả ngày đấy à?”

“Ai thèm chứ.” Triệu Phùng Thanh vốn có tật rất xấu khi mới tỉnh dậy, mà lại còn bị đánh thức hai lần liên tục, cô cảm thấy rất âm ức, “Chia tay chia tay! Cút ngay cho tôi.”

Giang Tấn đang đứng ngoài cửa, sắc mặt cũng lạnh cứng.

Tòa chung cư Triệu Phùng Thanh thuê trọ, một tầng có hai mươi phòng. Ngoài hành lang thường thường có người qua kẻ lại, mấy người đi qua nhìn hắt với ánh mắt quái dị.

Hắn ấn chuông cửa, “Triệu Phùng Thanh, mở cửa.”

Cô hậm hực từ trên giường bò dậy.

Thế mới nói, bạn trai có gì tốt chứ? Cứ một mình FA là thoải mái tuyệt vời nhất.

Triệu Phùng Thanh thọc chân vào đôi dép lê, “lộc cộc” đi ra khỏi phòng. Vừa ra đến phòng khách, cô đột nhiên nhớ ra mình đang không mặc áo lót, vì vậy lại vội vàng trở về phòng, mặc áo lót, rồi khoác thêm một chiếc áo khoác ngoài. Sau khi chắc chắn không bị lộ ngực, cô mới đi ra ngoài.

Chuông cửa kêu từ nãy đến giờ.

Kêu đến mức khiến cô tức giận.

Triệu Phùng Thanh kéo cửa ra, thờ ơ chào, “Chào buổi sáng.”

“Trưa rồi.” Trong mắt Giang Tấn giờ chỉ toàn băng.

Cô nhướn mày lên, “Sao anh biết tôi sống ở đây?”

“Hôm qua em có cho Lành trợ lý địa chỉ nhà”

Hắn không nói, cô cũng quên luôn việc đó rồi. Ngủ đến ngủ cả người thế này.”Anh đến có việc gì?”

“Bồi dưỡng tình cảm” Hắn nhìn tóc tai cô bù xù, mắt mờ màng vì buồn ngủ, “Em và tôi không phải người yêu.”

“Tất nhiên là không phải.”

“Nhưng nửa năm tới là phải.”

“Được rồi, anh chờ tôi 20 phút.” Nói xong, cô định đóng cánh cửa gỗ lại.

“Triệu Phùng Thanh.”

Cách nhau một cánh cửa gỗ, cô vẫn có thể cảm giác được khí lạnh từ người hắn tỏa ra. Cô nở nụ cười quyến rũ, ngả ngón nói, “Cô nam quả nữ, tôi sợ anh cưỡng ép tôi thì sao.”

Hắn nhìn cô một lượt, “Trông em như thế này, có chỗ nào đáng để tôi cưỡng ép không?.”

Nghe xong, cô liền đóng sầm cánh cửa gỗ.

Giang Tấn nhìn cánh cửa đóng chặt kia mấy giây, rồi xoay người đi xuống lầu.

Cho đến khi ngồi trên xe, về mặt hắn vẫn chưa thể khôi phục lại như thường.

Cô gái tên Triệu Phùng Thanh này, trời sinh tính lười nhác. Bình thường có thể cười rạng rỡ như hoa nở, nhưng lúc bị đánh thức thì xù lông nhím. Hôm ấy khi đi đến nửa đường đánh thức cô, cô cũng tức giận đến mức đóng sầm cửa xe của hắn.

Nhưng khi cô giận thì sẽ giận rất dai.

Hắn nhớ rõ, Triệu Phùng Thanh của thời trung học, là một cô nàng lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ, giữa đôi lông mày luôn toát ra vẻ quyến rũ phòng đăng.

Một năm học ở cao trung A, cô xem như là ấn tượng đậm sâu nhất trong ký ức của anh.

Không muốn nhớ cũng khó, bởi vì cô quá lầy lẩn thường xuyên. Bất cứ lúc nào lẩn cũng có thể thấy cô xuất hiện trước mặt mình, nở nụ cười quyến rũ.

Nhưng lẩn không thích cô.

Hiện giờ cũng không tính là thích. Chỉ là cảm thấy cái kiểu trong ngoài không đồng nhất của cô có chút quái lạ, lẩn không kiềm chế được mà bị cô cuốn hút, rồi lại càng muốn tháo cái lớp vỏ nguy trang kia của cô.

Đã nhiều năm trôi qua, Giang Tấn đã yêu đương với bao nhiêu người, ngay cả lẩn cũng không nhớ được.

Những cô bạn gái đến rồi lại đi, nhưng số người có thể lưu lại trong ký ức của lẩn không vượt quá năm người. Qua lại với những cô nàng ấy, bên ngoài thì nói là yêu đương, nhưng thật ra lẩn cũng chẳng có mấy cảm tình. Qua lại với càng nhiều phụ nữ, lẩn lại càng cảm thấy chữ “Yêu” này đối với lẩn thật nhạt.

Bạn bè thân quen đều lo một ngày nào đó lẩn sẽ lên chùa đi tu.

Nhưng thật ra là vì lẩn không tìm được cảm giác yêu. Những cô nàng xinh đẹp ấy, trong mắt lẩn ngoài vẻ đẹp ra thì chẳng còn gì cả.

Khi hẹn hò với Lữ Tiểu Nhân cũng chỉ nói chuyện tâm sự chứ không hề nói chuyện tình cảm.

Nhưng vào ngày cuối cùng khi chia tay, cô lại hỏi, “Anh thích kiểu con gái như Triệu Phùng Thanh sao?”

“Không thích.” Lẩn đã trả lời như vậy, bởi vì lẩn thật sự không thích. Thời thanh xuân Triệu Phùng Thanh rất đáng yêu, rất xinh đẹp. Giờ thì Triệu Phùng Thanh quá giả tạo, quá kém cỏi. Dĩ nhiên đây không phải style của lẩn.

Lữ Tiểu Nhân nghe xong, chỉ nở nụ cười miễn cưỡng rồi xoay người rời đi.

Trong tầm mắt xuất hiện một bóng người, kéo Giang Tấn về thực tại.

Lẩn ngồi trong xe, nhìn ra ngoài cửa sổ là Triệu Phùng Thanh đang vội vàng đi tới. Cô để xõa mái tóc dài, mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần đen. Tai trái xỏ sáu cái khuyên tai, phản chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Khi ngẩng đầu lên nhìn thấy xe lẩn, trong mắt cô thoáng hiện chút vẻ buồn bực, rồi sau đó cô nở nụ cười.

Nụ cười ấy trông thật khó coi.

“Giang tổng.” Triệu Phùng Thanh nũng nịu gọi tên lẩn, rồi ngồi vào ghế lái phụ ngay bên cạnh.

Giọng cô không thích hợp để làm nũng, lẩn chẳng thích chút nào cả.”Nói bình thường đi.”

Cô ho khụ khụ, đặt câu hỏi với giọng bình thường: “Đi đâu?”

“Tới câu lạc bộ cưỡi ngựa.” Lẩn khởi động xe.

Cô hỏi: “Cưỡi ngựa có thể bồi dưỡng tình cảm à?”

“Ừm, em và tôi cùng cưỡi một con.” Lẩn nói đến là hợp lý.

“Anh không cảm thấy chúng ta nên thực hiện từng bước một thôi sao?”

Lẩn liếc qua nhìn cô một cái, “Em đang sợ cái gì?”

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Tôi sợ mình bị té.”

“Có tôi ở đây, không té đâu.”

“Được rồi.” Mặt cô đan lại nghiêm túc nói: “Tôi sợ bạn trai mình quá oai hùng hiền, khiến tôi không kiềm chế được mà yêu anh ấy luôn.”

Lẩn đập phanh xe, sau đó nói: “Mỗi người một con.”

Triệu Phùng Thanh phát hiện, thì ra “Yêu” chính là tấm lá chắn cho cô. Dù sao mười mấy năm nay cô cũng không yêu ai, người đàn ông bên cạnh cô đây, hiện tại cũng không khiến cô rung động.

Trong cuộc chiến đóng vai tình nhân này, cô thắng chắc rồi.

“Giang tiên sinh, chừng nào anh mới tra được tin tức về Đào Tuệ Tuệ?” Cô chỉ muốn biết cô ấy vẫn đang bình an khỏe mạnh. Vậy thôi cô cũng yên lòng lắm rồi.

“Không biết.”

“Vì sao?” Triệu Phùng Thanh trêu chọc, “Tổng tài bá đạo mà ra lệnh một cái là vài phút đã có kết quả rồi.”

“Nhưng tôi không phải tổng tài bá đạo.”

Câu lạc bộ cưỡi ngựa nằm ở ngoại ô thành phố. Phải đi bốn mươi phút trên đường cao tốc mới tới nơi.

Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn rất ít nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng cũng nói vài câu cho có.

Hắn lái xe của hắn.

Cô chơi game của cô, mà mệt thì ngủ.

Tuy rằng trong xe rất im lặng nhưng không khí cũng không lúng túng lắm.

Khi hai người tới sân ngựa, ngoài đó đã có sáu người đang chờ.

Kiều Lăng đi tới, vỗ lên vai Giang Tấn, “Cậu đến muộn nửa tiếng đấy nhé.”

Khi nói chuyện với bạn bè, Giang Tấn cũng không thân thiện lắm. “Đi đón bạn gái nên hơi xa.”

Kiều Lăng nhìn qua Triệu Phùng Thanh, thuận miệng liền nói: “Trông xinh phết đấy.”

“Ừ.”

Kiều Lăng không nói gì thêm.

Giang Tấn không thích đi bar đêm chơi gái, nên cơ bản đều quen những bạn gái xinh đẹp. Chỉ là vị trí bạn gái ấy thường xuyên được đổi người.

Đối với chuyện này, nhóm bạn bè cũng đã tập mãi thành thói quen.

Nếu một ngày nào đó Giang Tấn không tìm bạn gái nữa, vậy chứng tỏ hắn đã chẳng màng hồng trần nữa rồi.

Triệu Phùng Thanh đưa mắt nhìn người đàn ông kia, khẽ chep miệng.

Trước kia cô vốn cảm thấy Giang Tấn rất có khí chất, giờ cũng được chứng kiến rồi. Mấy người đứng kia đều không phải người của tầng lớp lao động bình thường.

Cô quay đầu nhìn ra bãi đỗ xe.

Cả một dãy xe hàng hiệu xếp thành hàng. Không phải giàu thì cũng sang.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên rùng mình một cái. Giang Tấn chắc không muốn diễn mấy tuồng kiểu như trong ‘Tổng tài bá đạo yêu tôi: Khế ước cùng cô vợ nhỏ’ đấy chứ.

Vì thế, sau khi Kiều Lăng bỏ đi, cô khẽ kéo góc áo Giang Tấn.

Hắn quay đầu lại nhìn cô.

Cô thấp giọng hỏi, “Giang tổng, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

“Hử?”

Cô quan sát vẻ mặt của hắn. “Hợp đồng chỉ nửa năm thôi, anh sẽ không đổi ý đấy chứ?”

Hắn hồ hững đáp, “Không.”

“Tôi đang sợ đến lúc đó anh đột nhiên yêu tôi, rồi hủy hợp đồng không chịu cho tôi đi, còn nhốt tôi ở đâu đó.” Cô khẽ bật cười vì chính vở kịch cô vừa tưởng tượng ra.

Còn Giang Tấn chỉ lạnh lùng đáp một câu, “Đồ thần kinh.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thất Tịch

Ngoài sân ngựa có vài vị huấn luyện viên nước ngoài, toàn những anh đẹp trai, dáng người khỏe khoắn, ánh mắt sáng ngời.

Triệu Phùng Thanh thấy soái ca thì không nhìn được ngắm nhìn không thôi.

Sau đó, trong lòng thầm so sánh, vẫn là kiểu nét đẹp phương Đông như Giang Tấn này mới có thể khiến cô động lòng.

Trong đó có một vị huấn luyện viên người Pháp chắc hẳn cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, vì thế anh ta liền nhìn cô nở nụ cười ẩn ý.

Cô không kịp nở nụ cười đáp lại, thì trước mặt đã có một bóng người chặn ngang sự trao đổi ánh mắt giữa bọn họ.

Giang Tấn hỏi cô, “Em có biết cưỡi ngựa không?”

“Không.” Trước kia cô đã đi du lịch tới Mông Cổ, nên từng cưỡi ngựa. Ngồi trên lưng ngựa chạy mấy tiếng đồng hồ trên thảo nguyên xanh, xóc nảy đến mức móng cũng nở hoa, đau tận ba ngày. Cái đó cô chỉ gọi là chơi chứ không phải cưỡi ngựa.

“Vậy em ngồi đây đợi đi.” Hắn lạnh lùng bỏ đi.

Triệu Phùng Thanh muốn đá hắn vài phát. Một ngày nghỉ tuyệt vời là thế, vốn có thể ngủ nướng, chơi game. Lại bị hắn mượn danh nghĩa bồi dưỡng tình cảm kéo đến đây. Thôi thì quên chuyện đó đi, nhưng hắn lại vứt cô qua một bên. Có bạn trai ai tàn nhẫn như thế không?

Giang Tấn và đám người kia đi thay trang phục cưỡi ngựa, sau đó đi theo huấn luyện viên ra trường đua ngựa.

Triệu Phùng Thanh được mời đến phòng nghỉ. Dù sao trò tiêu khiển của cô còn nhiều mà. Cô nằm trên sofa, chơi game offline.

Một lúc sau, Kiều Lăng liếc cô một cái rồi hỏi Giang Tấn, “Này, cô ấy không chơi à?”

“Cô ấy không biết cưỡi.” Giang Tấn hỏi lãnh đạm.

“Không phải có huấn luyện viên à.” Cùng đi cũng có rất nhiều cô gái không biết cưỡi ngựa, nhưng có huấn luyện viên đi cùng, bọn họ đều muốn tham gia cả.

“Cô ấy không muốn học.” Giang Tấn đáp vô cùng lạnh lùng.

Kiều Lăng đi ra ngoài trước, rồi lại quay ra liếc Triệu Phùng Thanh cái nữa.

Cô đang tựa người vào sofa, nghiêng đầu, hai chân thẳng tắp gác lên bàn phía trước. Tóc che khuất hơn phần nửa gương mặt cô.

Khi hắn nhìn qua, đập vào mắt là cặp chân dài thẳng tắp tuyệt vời kia.

Kiều Lăng thầm tán thưởng cặp chân kia.

Hắn quen biết Giang Tấn đã nhiều năm nay, style của Giang Tấn có vẻ chẳng bao giờ thay đổi.

Mặt xinh, chân dài.

Bất luận bên cạnh có đôi bao nhiêu người phụ nữ, thì tiêu chuẩn cần xem xét trước tiên đều là hai điều đó.

Nếu còn phải thêm vào một tiêu chuẩn nữa, thì phải là theo đuổi. Giang Tấn chưa bao giờ chủ động theo đuổi ai. Nhưng nếu cô nàng đó theo đuổi hắn, hơn nữa phù hợp với tiêu chuẩn mặt xinh chân dài thì hắn rất ít khi từ chối.

“Kiều Lăng.”

“Hả?” Kiều Lăng quay đầu, nhìn thấy Giang Tấn đang nhìn mình.

Giang Tấn nói: “Đi rồi.”

Kiều Lăng nở nụ cười, “Ông thật sự vất cô nàng kia ở đây à? Không sợ cô ấy chạy sao?”

“Cô ấy không chạy nổi đâu.” Giang Tấn nói xong liền đi thẳng ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh chơi game một lúc, sau đó nằm duỗi người, ngo ngác nhìn bóng đèn trần.

Một lát sau, cô môi măt.

Vì thế cô liền nhắm mắt lại, định thi u thi u ngủ một lúc.

Vừa nhắm mắt đã ngủ ngay được. Hôm nay cô thật sự rất mệt. Vừa rồi lúc ở trên xe đã ngủ được một giấc, cũng không hết được cơn buồn ngủ.

Khi cô vừa mở mắt ra, liền nghe thấy tiếng ồn ào trong phòng nghỉ.

Triệu Phùng Thanh nhìn đồng hồ, cô mới ngủ chưa được mười phút.

Bên ngoài có một đám người đang vội vàng đi vào, cùng tiếng nói chuyện liên hồi.

Nghe có tiếng người gào thét, có vẻ như ai đó đã bị té lúc cưỡi ngựa.

Triệu Phùng Thanh lập tức đứng dậy nhìn về hướng đang náo loạn kia.

Giang Tấn ôm một cô gái nhanh chóng bước vào.

Là ôm kiểu công chúa.

Cô nàng kia hai tay nắm chặt áo hần, mặt chôn trong ngực hần. Trên đùi cô nàng có vài vết máu.

Quản lý sân ngựa sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng chạy vào, “Có ai bị thương chỗ nào sao?” Cả đám người này đều là con nhà giàu, ngổ nhỡ có ai gặp chuyện không may, thì hần cũng không gánh nổi.

“Chân.” Giang Tấn nói ngắn gọn.

Quản lý sân ngựa vồ mồ hôi khắp trán, gấp đến mức như kiến bò trên chảo lửa, “Mau.. mau gọi bác sĩ tới.”

Giang Tấn thả cô gái kia xuống ghế sofa. Khi hần đang định đứng lên, cô nàng kia liền giữ chặt áo hần không chịu buông, mặt thì cứ giấu chặt trong ngực hần, luôn mồm kêu đau.

Hần ngược mắt, người đầu tiên nhìn thấy là Triệu Phùng Thanh đang đứng trong đám đông kia.

Cô không cười, chỉ im lặng nhìn người con gái nằm trong lòng hần.

Giang Tấn gạt tay cô nàng kia ra.

Khi cô ta đang định nắm lấy áo hần.

Hần đã đứng dậy lùi người ra.

Sau đó, cô gái kia được mọi người vây quanh hỏi thăm.

Giang Tấn vòng qua đám kia người, đi đến bên cạnh Triệu Phùng Thanh, nhìn về mớ mùng trong mắt cô liền khẽ hỏi: ” Vừa ngủ à?”

Cô gật đầu, miễn cưỡng đáp “Cô ta làm sao vậy?”

Hần giải thích, “Ngựa cô ta đụng vào tôi, bị ngựa đá xuống.”

Triệu Phùng Thanh nhìn qua áo hần, chỗ ngực hần nhúm vì bị cô nàng kia túm chặt, “Có nghiêm trọng không?”

“Không sao cả, bị bong gân thôi.”

Cô cong mi lên chế nhạo, “Bạn gái cũ của anh à?”

“Không phải.”

“Cũ cũ nữa?”

Hần lạnh lùng trả lời: “Không phải.”

“Vậy sao cô ta cứ nắm chặt áo anh không chịu buông?” Cô nở nụ cười xấu xa.

“Bởi vì tôi đẹp trai.” Giang Tấn nói mà mặt không biến sắc.

Triệu Phùng Thanh ngẩn người, sau khi phản ứng lại mới trừng mắt lên. “Sao anh có thể thản nhiên thốt ra được câu đó thế?” Cậu thiếu niên tính cách lạnh lùng đâu rồi? Ánh trăng khuyết lạnh lẽo giữa bầu trời đêm đâu rồi? Những khí chất ấy đi đâu hết rồi??

“Tôi chỉ nói sự thật.” Năm ấy không phải cô ham mê gương mặt đẹp trai này, nên mới quán quít lấy hắn không buông đây sao. Đúng là nông cạn quá mức. Cô cong khóe miệng, “Giang tổng, giờ anh thực sự diễn mấy màn mặt dày nhập tâm quá rồi đấy.”

Hắn hơi cúi đầu, dần che lấp hết đôi đồng tử trong mắt cô, “Dù sao cũng chẳng bằng Triệu tiểu thư có thể trợn mắt mà nói dối.”

Tư thế hai người thăm thì với nhau, trong mắt những người ngoài kia, chính là đang liếc mắt đưa tình.

Kiều Lăng đứng bên vổ vai hắn, “Hôm nay đến đây thôi nhé. Thấy hai người thế này, tôi cũng hối hận vì không đưa con nhỏ nhà tôi tới.”

Vì thế mà hoạt động cười đùa giải trí cũng sớm chấm dứt.

Triệu Phùng Thanh thầm tính toán, chuyến này đi chỉ ngồi chơi được mấy ván game, chưa làm được gì cả. Cô có phần không hài lòng, “Giang tổng, anh cứ lãng phí thời gian của tôi thế này, thì phải trả lương làm thêm đây nhé.”

Giang Tấn đi ra bãi đỗ xe, “Sao lại lãng phí thời gian của em?”

Cô đi theo phía sau hắn, “Uổng công tôi đến đây.”

Hắn dừng chân lại, quay đầu nhìn cô, “Bọn họ đều biết em là bạn gái tôi, một ý nghĩa trọng đại như vậy, sao lại là uổng công đến.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, vì hắn đang đứng ngược chiều ánh nắng, nên cô không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, “Anh đừng nói mấy chuyện tế nhị đó với giọng nghiêm túc như thế.”

Giang Tấn không nói lời nào, xoay người rồi tiếp tục đi.

Cho đến khi lên xe, hắn nhìn đồng hồ rồi mới hồ hởi nói: “Triệu tiểu thư, hôm nay là Thất Tịch. Là ngày của chúng ta.”

“Ai là chúng ta với anh. Giang tổng, đừng diễn sâu quá như thế. Nếu anh cứ thế này, chưa đến nửa năm sẽ phát triển thành kẻ biến thái giam cầm tôi đây.” Triệu Phùng Thanh thao thao bất tuyệt nói một hồi rồi kết lại “Tôi muốn về nhà ngủ.”

Đôi đồng tử thâm sâu đảo liên hồi, “Em mệt đến thế à?”

“Đúng, rất mệt.” Cô vờn hai tay cố tách hai mí mắt ra, “Nếu không được ngủ, mắt sẽ không mở nổi nữa.”

Giang Tấn gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Sau đó hắn thật sự đã đưa cô đi ngủ.

Chỉ là không phải đưa cô về nhà, mà là tới khách sạn năm sao thuộc tập đoàn của hắn.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, những điều cô nghĩ về Giang Tấn năm ấy nhất định khác xa so với sự thật, bằng không mười mấy năm vừa qua, hắn đã phải trải qua chuyện gì, mới khiến cho tính cách thay đổi lệch lạc thế này.

Xe đỗ lại trong gara của khách sạn.

Cô lắc đầu, không chịu đi vào.

Thái độ Giang Tấn thản nhiên, “Triệu tiểu thư, tôi nghĩ em không hiểu rõ các điều khoản trong hợp đồng. Em có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ của bạn gái.”

Triệu Phùng Thanh lạnh giọng, “Tôi hiểu, không yêu đương không lên giường.” Cô dường như đã quên mất, hắn từng căn dặn cô không chịu buông.

“Không phải em nghĩ mình quyến rũ quá rồi đấy chứ?” Hắn gõ gõ vào vô lăng, “Tôi đưa em đi ngủ, không phải tôi muốn ngủ với em.”

“Tôi muốn về nhà ngủ.” Ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó của cô.

Giang Tấn lạnh lùng nói, “Buổi tối còn có việc, em ngủ ở đây đi.”

Cô còn lạnh lùng hơn cả hắn, “Buổi tối định đi đâu?”

“Chơi Thất Tịch.”

“Tôi không muốn đi chơi cùng anh.” Được rồi, so về độ lạnh lùng, cô thật sự không bằng hắn.

“Vậy em muốn chơi cùng ai?”

“Tôi chỉ muốn ở một mình.” Hơi lạnh trên người hắn khiến sống lưng cô tê cứng.

“Triệu tiểu thư.” Giang Tấn không chế giọng điệu của mình, “Qua hôm nay tôi còn bận nhiều việc, chuyện bồi dưỡng tình cảm của hai ta, phải rất lâu nữa mới có thể tiếp tục được.”

Nghe vậy, hai mắt cô sáng rực lên, “Anh bận bao lâu?”

Dường như hắn nhìn thấy tia sáng phát ra trong đôi mắt chớp kia của cô, “Hai mươi ngày.”

Triệu Phùng Thanh thân nhiên cười. Hợp đồng nửa năm, thỉnh thoảng hắn lại đi công tác hai mươi ngày. Lần làm ăn này, có vẻ cô sẽ rất lời đây. Cô cong đuôi mắt, giọng đầy khiêu khích nói: “Giang tổng, anh sẽ không thừa dịp tôi ngủ, có mưu đồ gây rối tôi đấy chứ?”

“Nếu giờ em tự đi soi gương sẽ biết ngay, một người đàn ông ít nhất mấy năm không làm chuyện đó thì mới có ý tưởng ấy với em.” Giang Tấn ác miệng nói.

“Xi.” Cô tròn mắt giận dữ, “Hay là anh hơn ba mươi rồi nên yếu quá không lên nổi.”

Hắn thu lại sắc mặt, “Tuy rằng tôi chẳng muốn làm với em, nhưng lời này của em sẽ khiến tôi muốn dùng hành động phản bác lại lời em vừa nói.”

“Thôi đi.” Triệu Phùng Thanh ngáp một cái, không có ý muốn gây sự nữa, “Anh khi thế cuồn cuộn. Vui chưa?”

“Vui.” Dừng mấy giây rồi hắn nói: “Lên đi ngủ.”

Hai người lên phòng.

Giang Tấn quẹt thè từ, bật đèn ngoài cửa, “Đây là phòng khách sạn để riêng cho tôi, em muốn ngủ bao lâu thì ngủ.”

Phòng khách rất lớn, phòng ngủ cũng rất lớn, giường cũng vậy.

Triệu Phùng Thanh đi vào dạo quanh một vòng, đảo khách thành chủ nói: “Tôi ngủ trên giường, anh ngủ sofa đi.”

“Tôi không ngủ, em cứ ngủ đi.” Hắn ngồi xuống bàn làm việc, bật laptop lên. Sau đó không quan tâm đến cô nữa.

Triệu Phùng Thanh quay lưng khẽ tròn mắt một cái.

Đi vào phòng ngủ, cô xoay ổ khóa một cái chốt chặt cửa. Sau đó ngã người xuống giường lớn.

Lăn qua lăn lại trên chiếc giường mềm mại.

Hôm qua gần hai giờ sáng Triệu Phùng Thanh mới ngủ, giờ cô đang buồn ngủ chết được.

Đêm qua cô vốn định chơi vài trận rồi rút lui, cuối cùng là vì Mỹ Thạch Như Ngọc cứ lôi kéo nhóm trường dự cô đi đánh phó bản.

Đánh phó bản tốn mất hai tiếng.

Sau khi bị chết lần đầu, Mỹ Thạch Như Ngọc inbox riêng cho cô, “Tiểu soái ca, nhớ tiếp máu cho em đấy nhé.”

Sau đó Triệu Phùng Thanh cẩn thận quan sát, DPS và OT [1] của Mỹ Thạch Như Ngọc rất mạnh. Cô không thể tiếp máu cho Mỹ Thạch được. Sau khi cột máu của Mỹ thạch được bảo đảm, khả năng qua cửa sẽ giảm xuống. Nhưng chương ngại lại khá nhiều, rất tốn thời gian.

[1] DPS: Viết tắt của Damage Per Second, tức sát thương gây ra trong mỗi giây.

OT: Khi tổng điểm sát thương của T không bằng thẳng khác thì BOSS sẽ thay lòng đổi dạ, yêu đưa mạnh hơn. Healer cũng có thể đoạt được thù hận từ tay T khi mà số lượng buff vượt quá mức so với tổng điểm sát thương của T, kiểu này thì rất dễ OT.

Đánh xong cũng đến là rạng sáng.

Lúc tan nhóm, Mỹ Thạch lại nhắn cho cô một tin, “Anh đẹp trai, hôm nay là Thất Tịch đấy.”

Triệu Phùng Thanh: “Tôi đã có bạn gái.”

Sau đó cô log out.

Rửa mặt xong thì đã hơn hai giờ rồi.

Buổi sáng chưa đến chín giờ, cô lại bị Giang Tấn đánh thức.

Mỹ Thạch này và Giang Tấn đều phiền như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Trợn Mắt

Triệu Phùng Thanh có cảm giác vừa ngủ một cái là thẳng đến bốn giờ chiều luôn.

Giữa trưa ăn cơm đơn giản ở sân ngựa, nên giờ cô đang rất đói bụng.

Cô vén chăn lên, tiện tay bó tóc thành búi, rồi xuống giường.

Ra đến gần cửa, cô nhìn ổ khóa.

Vẫn đang trong trạng thái khóa cửa.

Vì thế cô an tâm rồi.

Triệu Phùng Thanh mở cửa ra.

Giang Tấn đang ngồi trước bàn làm việc, tư thế này có vẻ giống hết lúc trước khi cô đi ngủ.

Dáng người đó cũng y hệt như năm ấy.

Triệu Phùng Thanh đóng ‘rầm’ cửa lại, cố tạo chút tiếng vang nhằm gây sự chú ý.

Hắn rõ ràng đã nghe thấy nhưng cũng chẳng thèm để ý đến cô.

Vì thế cô lớn tiếng quấy rầy hắn, “Giang tổng, buổi tối chúng ta đi chơi Thất Tịch ở đâu đây? Có ăn cơm không?”

Giang Tấn đẩy kính mắt nhìn chằm chằm tài liệu trên máy tính, nói: “Ngoại trừ ăn và ngủ, bình thường em không thích làm gì khác sao?”

“Ngày cầu mong ba bữa, đêm cầu mong ngủ ngon. Nói đơn giản hơn là chỉ cần ăn và ngủ.”

Hắn đã sớm biết cô không ôm chí lớn, cho nên chẳng bất ngờ với câu trả lời ấy. “Năm rưỡi ra ngoài.”

Triệu Phùng Thanh nhìn đồng hồ, từ giờ đến năm rưỡi còn hơn một tiếng nữa, nhưng cô lại đói bụng cực kỳ. Cô nũng nịu nói, “Bạn trai, anh cứ làm việc của anh đi, em ra ngoài ăn trước đã nhé.”

Giang Tấn cũng không giữ cô lại, “Nhà ăn ở tầng 6.”

Nhà ăn ở tầng 6, ăn ba cái sủi cảo tôm mắt hơn năm mươi tệ.

Sau khi Triệu Phùng Thanh nhìn giá, liền nghĩ tới tiền lương gầy còm của mình, vì thế cô nhắn tin qua wechat cho Giang Tấn: “Bạn trai, miễn đơn thanh toán cho em nhé.”

Giang Tấn không đáp lại.

Cô đợi năm phút, sau đó liền mếu máo. Tên bạn trai này ngoại trừ đẹp trai, thì chẳng được chỗ nào cả.

Mười phút sau, Giang Tấn đi xuống.

Trên đường có không ít người chào hỏi hắn, “Giang tổng.”

Hắn không biểu lộ gì, chỉ gật gật đầu đáp lại.

Triệu Phùng Thanh đang đưa lưng về phía cửa, cúi đầu nhìn mấy đĩa đồ ăn trên bàn, nên không để ý lắm.

Hắn đi thẳng đến bàn của cô, kéo ghế ra ngồi xuống.

Bóng người chợt lóe lên, cô sợ tới mức miếng sủi cảo tôm mắc nghẹn giữa cổ họng, không kịp nuốt xuống.

Giang Tấn nhìn cô chu miệng, “Đừng ăn nhiều như vậy, tối nay còn có bữa nữa.”

Triệu Phùng Thanh nuốt miếng sủi cảo tôm xuống, “Giang tổng thật sự là xuất quỷ nhập thần đấy.”

“Sợ em quỵt nợ, làm mất mặt tôi.” Hắn chẳng ngại những ánh mắt tò mò quan sát của đám nhân viên trong nhà ăn đang nhìn về hướng này, mà cầm mấy tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau miệng cho cô.

Triệu Phùng Thanh cứng người, giành lại tờ khăn giấy kia, tự mình lau lung tung một phen. Sau đó nở nụ cười như có như không, “Giang tổng tốt thật, rất có giác ngộ của người bạn trai đấy. Có thể gặp anh, quả thật là nhờ phúc đức ba đời nhà tôi.”

Giang Tấn vô cùng lạnh lùng, “Bạn trai cũ của Triệu tiểu thư chưa làm thế này bao giờ sao?”

“Bọn họ á...” Cô nghiêng đầu, ra vẻ ngây ngô chớp chớp mắt nhìn hắn, “Có rất nhiều kiểu, có một cũng hai người khá là ẻo lả.” Cô biết rõ, trong mắt hắn cô chính là loại con gái lăng lơ điều toa. Vì thế, cô sẽ khiến hắn toại nguyện.

Hắn bình tĩnh nhìn cô, “Tôi cho rằng Triệu tiểu thư là một người có đẳng cấp.”

Cô nhìn sâu vào trong đôi mắt kia. Ánh mắt kia quả nhiên không hơi hột như bình thường. Cô đột nhiên vươn tay tới ngả ngón gãi gãi cảm hắn mấy cái, đuôi mày cũng cong lên đầy khiêu khích, “Hiện giờ cũng rất có đẳng cấp đúng không?”

Trong nháy mắt ấy, toàn thân Triệu Phùng Thanh có đến bảy tám phần hoang dã phong tình. Giang Tấn cúi mắt, nhìn mấy đĩa bánh trên bàn, “Em muốn ăn thì ăn đi, tôi thanh toán.”

Vì những lời này của hắn, Triệu Phùng Thanh ăn no căng bụng.

Đã nhiều năm rồi Triệu Phùng Thanh chẳng quan tâm đến lễ thất tịch lắm.

Bởi vì nó chẳng liên quan gì đến cô cả.

Thật ra Giang Tấn cũng không để ý lắm, vì hắn không cần phải nhớ. Đám bạn gái của hắn hồi xưa rất thích mấy ngày này, hận không thể quán chặt lấy hắn cả ngày không chịu buông.

Lần này sở dĩ hắn biết, là vì sau khi Lãnh trợ lý đi ký hợp đồng với Triệu Phùng Thanh về đã cười tủm tỉm nói, “Giang tổng, hợp đồng này anh ký đúng lúc thật đấy, ngày mai là Thất Tịch rồi.”

Giang Tấn “Ừm” một tiếng.

Lãnh trợ lý im lặng chờ câu tiếp, một lúc lâu sau cũng không có. Gã đành thở dài cảm khái, “Thời gian trôi qua nhanh thật, năm ngoái Triệu tiểu thư mới chỉ ba mười tuổi, năm nay đã ba một rồi, sang năm là ba hai rồi.” Năm tháng trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng vậy.

Giang Tấn nghe xong lời Lãnh trợ lý nói, liền tiếp lời, “Ý anh ám chỉ cô ấy già rồi sao?..”

“...” Lãnh trợ lý không nói gì. “Ý tôi muốn nói là, thời gian không đợi ai đâu.” Cho nên nếu cứ tiếp tục như thế này, sắp của gã thật sự sẽ phải xuất gia làm hòa thượng mất.

“Ừm.” Giang Tấn vẫn đáp lại một từ như vậy.

Nhờ mấy lời nhắc nhở của Lãnh trợ lý, Giang Tấn mới biết lễ Thất Tịch là dành cho các cặp tình nhân. Nhưng Thất Tịch phải cùng nhau làm gì thì có trời mới biết. Trước kia đều là mấy cô bạn gái đã sắp xếp hết cả, hắn lịch sự có mặt coi là phối hợp một chút. Không ngờ đến lúc muốn phối hợp lại bị từ chối thế này.

Ngoại trừ ăn và ngủ Triệu Phùng Thanh không thích gì đặc biệt cả. Cho nên hai người cùng nhau ăn một bữa là được rồi.

Nhưng bây giờ còn chưa tới thời gian ăn cơm tối, cô đã giải quyết xong bữa tối rồi. Cho nên thời gian sau đó có vẻ không biết làm gì.

Vì thế, Giang Tấn đã thay Triệu Phùng Thanh đưa ra một quyết định táo bạo.

Vừa rồi hắn đã nhìn cô ăn no.

Thì giờ đến lượt cô nhìn hấn ăn đi.

Hấn đưa cô tới một quán ăn chay yên tĩnh.

Tuy rằng tướng ăn của hấn thật tao nhã, nhưng Triệu Phùng Thanh ngồi bên cạnh lại không thể vui nổi. Cô cứng mặt hỏi, “Vừa rồi vì sao anh không ăn cùng tôi?”

“Bởi vì không đói bụng.”

Cô đảo mắt xem thường. “Giang tổng, tôi hỏi anh, anh đã từng bồi dưỡng tình cảm thành công với vị nữ sĩ nào chưa?” Hiện giờ cô đang rất cảm thông với Liễu Nhu Nhu và Lữ Tiểu Nhân đấy. Đi theo người đàn ông này, nói chuyện cũng hao phí tâm sức không ít.

“Không được trọn mắt.”

Triệu Phùng Thanh nghe xong, lại càng trọn mắt vào sâu hơn. “Tôi thích trọn thì trọn, trọn trái trọn phải, tôi còn biết trọn mắt mèo nữa.” “Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn đặt đĩa xuống, nhìn cô, “Em còn dám trọn nữa. Trọn một cái tôi hôn em một cái.”

Cô rất sợ kiểu thân mật ấy của hấn. Cô nhú mày, xem thường nói, “Giang tổng, hành động và cử chỉ của anh, khiến tôi hoài nghi anh đang phát điên lên vì yêu tôi đấy.”

“Lời em nói đang vũ nhục gu thẩm mỹ của tôi đấy.” Hấn uống một thìa canh.

Vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đi vào, nghe thấy những lời thô thiển hai người vừa nói, cũng có hơi xấu hổ.

Nhân viên phục vụ giới thiệu, “Đây là món cuối cùng của hai vị ạ.” Sau khi đưa đồ ăn lên, cô trộm ngắm sắc mặt của đôi nam nữ này, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Nhân viên phục vụ vừa đi, Giang Tấn liền mở miệng nói: “Triệu tiểu thư, chú ý hành động thường ngày hộ tôi. Trong hợp đồng có viết em không được trọn mắt.”

“...”

Sợ cô quên, hấn còn cố ý nhấn mạnh cho cô nhớ, “Hợp đồng trang thứ ba, dòng thứ ba.”

Triệu Phùng Thanh hừ lạnh một tiếng.

Được thôi, không trọn thì không trọn.

Giang Tấn ăn xong bữa cơm chay, liền cùng Triệu Phùng Thanh ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh hỏi, tiếp theo hai người phải làm gì để bồi dưỡng tình cảm.

Giang Tấn hỏi lại, “Em cùng bạn trai cũ thường làm gì trong lễ Thất Tịch?”

Làm gì chứ? Cô chưa từng có bạn trai cũ thì sao làm gì được. Cô nhìn mấy bác gái đang khiêu vũ trước quảng trường lớn, liền nói bừa: “Trước kia tôi và bạn trai cũ rất thích nhảy khiêu vũ ở quảng trường.”

Về mặt Giang Tấn trở nên không tốt cho lắm.

Triệu Phùng Thanh rất thích nhìn vẻ mặt khó chịu này của hấn, càng nhìn cô sẽ càng thấy vui, “Bạn trai hiện tại à, chúng ta cùng đi nhảy khiêu vũ đi.”

Giang Tấn đương nhiên không thèm để ý đến cô.

Nhưng bỗng nhiên cô nổi hứng, cũng chẳng thèm quan tâm đến hấn nữa, một mình đi vào quảng trường nhập đội cùng mấy thím đang khiêu vũ.

Triệu Phùng Thanh am hiểu vũ đạo, thân thể vô cùng mềm dẻo. Chỉ chớp lát sau, đã múa theo được bác gái đứng đầu, vũ đạo vô cùng nhịp nhàng.

Giang Tấn đứng trong đám quần chúng vây xem, mặt lạnh đến mức có thể cạo ra băng rồi.

Mọi người xung quanh thấy vậy đều né tránh.

Triệu Phùng Thanh lẫn trong đám bà thím, nhảy nhiệt tình, một khúc lại một khúc nữa.

Cuối cùng Giang Tấn gọi điện cho cô.

Hấn nói, “Thất Tịch của em thật nhàm chán.”

Cô cười: “Cũng tạm.”

Hắn nói: “Ra đi.”

Triệu Phùng Thanh cười vẫy tay tạm biệt các dì, sau đó chạy đến trước mặt Giang Tấn, gương mặt đỏ hồng quấy rầy, cô khẽ vén tóc mai, “Bạn trai à có phải anh bị quấy rầy bởi vũ đạo của em rồi không?”

“Giờ em chỉ biết tìm cảm giác hơn người ở mấy bà thím ấy thôi à?” Nói xong, hắn xoay người bước đi.

Cô cũng quay người theo hướng ngược lại mà đi.

Đi chưa được vài bước, Giang Tấn đã đuổi theo cô, “Em muốn đi chơi ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh không hiểu: “Đêm nay cũng chỉ đi chơi thôi sao?” Cô còn cho rằng đêm nay hắn đang cần một cô gái đóng vai bạn gái lên sân khấu biểu diễn.

“Vốn là có việc, nhưng đã đổi lịch rồi.”

Triệu Phùng Thanh nhìn những ánh đèn neon phía xa xa. Lúc này cô đột nhiên nhớ ra, Thất Tịch năm ngoái, cô đã cùng Nhiều Từ tới quán rượu.

“Quán rượu, Giang tổng có đi được không đây?” Cô cười. Nhìn khí chất này của hắn chả hợp với quán rượu gì cả.

Vậy mà Giang Tấn lại đồng ý, “Quán nào?”

“Hong Ô.”

Lần này Triệu Phùng Thanh đến Hong Ô rất may.

Vị ông chủ trong truyền thuyết kia đêm nay lại tự nhiên xuất hiện.

Cô vừa cùng Giang Tấn tới cửa lớn Hong Ô, liền chợt nghe thấy phía trước có đám người đang xô xát, còn có cả tiếng hét chói tai của một cô nàng nào đó, “Ông chủ đến kia!”

Triệu Phùng Thanh nhìn sang hướng cửa, chỉ thấy một đám con gái đang vây quanh một người đàn ông.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, cô mới đột nhiên nhớ đến lời Nhiều Từ từng nói. Theo miêu tả của cậu ta, ông chủ của Hong Ô đẹp trai tới mức người người oán than.

Phải biết rằng, khi Nhiều Từ đánh giá diện mạo của Giang Tấn chỉ dùng được một chữ là: “Xi!” Đương nhiên, điều này có thể chứng minh con mắt thẩm mỹ của Nhiều Từ kém cỏi thế nào. Thế nhưng xưa nay cô cũng chưa từng thấy Nhiều Từ tán thưởng diện mạo của bất cứ người đàn ông nào.

Cho nên Triệu Phùng Thanh rất tò mò.

Cô nhanh chóng lấy kính trong túi xách ra. Sau khi đeo kính lên, cô kiễng chân nhìn về phía cửa.

Chỉ liếc mắt một cái, cô đã vô cùng đồng ý với quan điểm Nhiều Từ.

Vị ông chủ này quả thật đẹp đến mức người người oán than.

Diện mạo Giang Tấn đã được xem là xuất thần rồi, nhưng lại là kiểu trắng thanh kiều ngạo. Phần lớn những nữ sinh dù thích cũng chỉ để trong lòng, chứ không dám chủ động tới gần hắn.

Mà ông chủ quán rượu này, có gương mặt hại nước hại dân từ nhỏ. Cả người tỏa ra một thân đầy tà khí, dáng vẻ giống hệt mấy tên ăn chơi trác táng. Nhưng với khí chất thế này, mới khiến phụ nữ chết mê chết mệt.

Triệu Phùng Thanh nhìn mấy vị khách nữ nhao nhao lên kia, thầm than, chắc hẳn chỉ một ánh mắt của hắn, đám khách nữ kia sẽ ngất hết.

Chỉ là vị ông chủ kia cũng rất lạnh lùng, có cảm giác hắn chẳng chút kiên nhẫn với những cô gái ấy.

Hắn đứng ngoài cửa mấy phút rồi đi vào.

Triệu Phùng Thanh may mắn thấy được chứng kiến cảnh tượng tiền hô hậu ủng này, thật là may mà. Đồng thời cô cũng có một phát hiện mới: Ngay cả nhìn vị ông chủ Hong Ô đẹp như yêu nghiệt kia, cô cũng vẫn cảm thấy kiểu trai như Giang Tấn kia mới là đồ ăn của cô.

Dù sao cô cũng thích loại hình trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng cô độc ấy.

“Triệu Phùng Thanh.”

Cô quay đầu lại.

Cả người ánh trắng cô độc kia đang tỏa ra một luồng khí lạnh chết người.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tôi Sợ Chết

Giang Tấn hỏi: “Em định trợn mắt đấy à?”

“Không.” Triệu Phùng Thanh đẩy đẩy mắt kính, “Tôi có đạo đức nghề nghiệp lắm đấy nhé.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô, trông có chút khác thường.

Trong khoảnh khắc ấy, khiến cô đột nhiên nhớ tới ánh mắt lúc ở gần rèm cửa hôm họp lớp cấp hai.

Vô cùng nguy hiểm.

Cô nhanh chóng ho khụ khụ hai tiếng, cười nói, “Giang tổng, anh nhất định không được yêu tôi đâu đấy.”

“Yên tâm. Tôi không bụng đói ăn quàng như vậy đâu.” Giang Tấn điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, “Vào đi thôi.”

Sau khi vào Hồng Ô, bầu không khí vô cùng thanh nhã, khác hoàn toàn với vẻ huyên náo ngoài kia.

Giang Tấn vốn tưởng rằng nơi này là nơi lung tung lộn xộn, ai ngờ, không khí lại rất ổn.

Không biết có phải hôm nay là ngày hội hay không mà khách khứa đến đông hơn hẳn.

Triệu Phùng Thanh tìm chỗ ngồi, bên khu sofa đã hết sạch ghế. Vì vậy cô đi sang quầy bar.

Hai người cô và Giang Tấn, có diện mạo cực kỳ xuất chúng trong đám người ấy.

Hai người lần lượt theo nhau ngồi xuống.

“Giang tổng, anh thích uống gì?” Triệu Phùng Thanh nhìn Giang Tấn. Khí chất của hắn quả nhiên không hợp với những nơi lộn xộn thế này. Sự tương phản này, cũng giống như việc đề một học sinh lớp 12-2 ngồi nhầm sang lớp 12-7 vậy.

“Nước trái cây.” Câu trả lời của Giang Tấn cũng không hợp hoàn cảnh gì cả.

“...” Triệu Phùng Thanh nhìn sừng mặt hắn, đột nhiên nổi tà ý. Cô nghiêng người kề sát vào hắn, nhưn mảy khiêu khích nói, “Giang tổng, không phải anh đang sợ mình uống rượu vào rồi làm loạn đấy chứ?”

“Ừm.” Hắn nói lỏng cúc ở cổ tay áo, “Triệu tiểu thư giờ đang trong độ tuổi như rồng như hổ, nên tôi càng phải cẩn thận hơn.”

“Đệt.” Cô thổi khí vào tai hắn, thấp giọng thủ thủ, “Nếu tôi muốn có bạn cùng giường, thì đây đàn ông muốn lên. Tôi có cần anh sao?”

Hắn hơi nghiêng đầu quá, “Tôi không muốn đi quá giới hạn, mong là em cũng vậy.”

“Hừ.” Cô ngồi thẳng người lên. Đương nhiên cô cũng không thêm, bởi vì cô vốn chẳng có hứng thú với đàn ông.

Lần này, đến phiên hắn nhìn sừng mặt cô. “Tôi không muốn một ngày nào đó đột nhiên phải đọc scandal của bạn gái mình, như vậy rất phiền toái.”

Triệu Phùng Thanh thật ra cũng hiểu lời hắn vừa nói. Hiện giờ hắn đang giữ chức vị quan trọng, cần duy trì hình tượng đảng hoàng. “Yên tâm, trong nửa năm tới tôi sẽ cố gắng nhẫn nhịn. Đến khi họp đồng đến hạn...” Cô có ý vươn lưỡi khẽ liếm môi dưới, nghiêng đầu cười nhìn hắn, “Là tôi được tự do rồi.”

“Ừm.” Giang Tấn gật gật đầu, “Hôm nào mà mệt mỏi quá, có thể tìm tôi thương lượng. Chuyện nhỏ ấy, tôi chịu khó chút cũng có thể giúp em rồi.”

“Anh nghĩ hay nhì. Đúng rồi, anh chưa nói với tôi anh cần cô bạn gái kiểu gì?”

“Kiểu như em vậy, kẻ thứ ba.”

“Ô, vậy tôi sẽ coi như tiểu tam được thăng chức làm bạn gái đi.”

“Tùy em”

Mấy nơi như quán bar thế này, không khí giữa trai và gái vô cùng mờ ám. Chỉ chốc lát sau, đã có đàn ông tới trêu ghẹo Triệu Phùng Thanh. “Người đẹp à, đi một mình hả em?”

Triệu Phùng Thanh miễn cưỡng khẽ liếc một cái.

Cô chỉ vô tình thôi, nhưng cái liếc mắt ấy lại khiến cô trở nên quyến rũ hơn.

Người đàn ông kia nhìn mà thèm thường, cười rồi định khoác tay lên vai cô.

Giang Tấn vươn tay, giữ tay tên đàn ông kia giữa khoảng không.

Về mặt gã ta khê biển, gã ta muốn giặt tay mình về thoát khỏi tay Giang Tấn.

Giang Tấn lạnh lùng lườm lại, đẩy thẳng tay gã kia ra.

Gã kia lảo đảo người lui về sau hai bước, “Này, nhẹ nhàng chút đi anh à.”

Triệu Phùng Thanh đặt tay mình lên vai Giang Tấn, cười đến là quyến rũ, “Bạn trai tôi ghen dữ dội lắm đấy.”

Giang Tấn cúi đầu nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động chạm vào hán kể từ hôm hai người gặp lại.

Cô còn đang nói gì đó, trong mắt ẩn chứa sự khinh bỉ gã đàn ông kia.

Nét quyến rũ của cô lại được thể hiện ngay khi cô chẳng để ý lắm. Nụ cười quyến rũ khi xưa sao có thể sánh bằng một cái nhăn mày của cô hiện giờ.

“Ha ha, Giang tổng.” Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, cười với Giang Tấn, “Anh ta không tin anh là bạn trai tôi đâu.”

Giang Tấn hơi mỉm cười khê như gió thoảng qua.

Anh bỗng chốc cúi đầu cướp lấy môi cô trong khoảnh khắc.

Đây là cách chứng minh trực tiếp mà chính xác nhất.

Khiến cho dây thần kinh não anh đang căng cả tối nay bỗng thả lỏng.

Lãnh trợ lý nói, tình yêu giống như hương vị ngọt của rượu ngon, càng ngâm lâu sẽ càng lắng đọng.

Giang Tấn không thích uống rượu, cho nên hán không thể mô tả cảm giác ngọt ấy như nào.

Lãnh trợ lý nói, tình yêu giống như mùi thơm của khói thuốc, càng hút sẽ càng nghiện.

Giang Tấn không thích hút thuốc, vì thế hán cũng không biết nghiện thuốc là gì.

Mấy năm qua, có những cô gái đến rồi đi, nhàm chán không khác gì cốc nước lọc. Bọn họ có gương mặt có dáng người, chân dài đùi đẹp, hơn nữa còn nhiệt tình theo đuổi hán. Nhưng hán cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó.

Ngay cả hán cũng không biết đó là gì.

Cuối cùng khi quay đầu lại, những nơi từng đi qua đã trở nên đồ nát thê lương.

Nụ hôn này của Giang Tấn lại khiến Triệu Phùng Thanh rời khỏi Hồng Ổ.

Đây là nụ hôn thứ hai của cô và hán.

Xảy ra thật bất ngờ.

Sở dĩ cô nói như vậy là muốn Giang Tấn liếc xéo phóng vài nhát dao cho gã đàn ông kia.

Ai ngờ liếc xéo phóng dao đầu chưa thấy.

Thì đã có một nụ hôn nồng nhiệt rồi.

Giang Tấn ôm cô không buông, đầu lưỡi khẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô, đưa đẩy triền miên.

Dưới lớp áo kia là cơ bắp căng tràn, không biết là cô bị ảo giác, hay nó đang thật sự tồn tại.

Cô nghĩ không ra.

Sau khi ra khỏi Hồng Ô, ký ức về nụ hôn này bỗng trở nên trống rỗng.

Cô chỉ còn nhớ mang mang về nhiệt độ của đôi môi ấy.

Triệu Phùng Thanh nhận ra mình đã bất cẩn rồi.

Tuy rằng Giang Tấn không thích kiểu con gái như cô, nhưng hẳn vẫn là đàn ông. Mà cho tới bây giờ đàn ông và phụ nữ lên giường với nhau đều không quan tâm đến chất xúc tác là “Thích” ấy.

Trong đầu cô bất chợt hiện lên tờ hợp đồng kia.

Mỗi điều khoản đều rất rõ ràng. Máy chữ ‘không yêu đương không lên giường’ còn được in đậm rõ nét.

Phí phạt vi phạm hợp đồng của hai bên đều khá cao.

Giang Tấn còn cao hơn cô.

Theo lời Lãnh trợ lý có nói, “Nếu Giang tổng của chúng tôi thua, sẽ phải tán gia bại sản mà bồi thường.” Lúc nói những lời này, Lãnh trợ lý ra vẻ rất đau lòng, cứ như Giang Tấn đã tán gia bại sản thật vậy.

Lúc ấy cô còn hỏi: “Ngộ nhớ nửa năm tới anh ta không cho tôi tin tức về Đào Tuệ Tuệ thì sao?”

“Không thể nào.” Lãnh trợ lý lắc đầu, “Tuy rằng Giang tổng so ra còn kém mấy vị tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết của cô, nhưng cũng không thể khinh thường.”

Thất Tịch hôm nay, Triệu Phùng Thanh ảo não một lúc vì nụ hôn thứ hai của mình.

Sau này phải làm sao bây giờ?

Giang Tấn biến mất ròng rã hai mươi ngày không xuất hiện.

Gọi điện, chat weibo cũng không.

Cuộc sống của Triệu Phùng Thanh vẫn bình thường.

Một ngày chủ nhật nào đó cô về nhà, gặp được di Triệu.

Sau đó, di Triệu đột nhiên nhắc tới lần xem mặt nửa tháng trước.

Di Triệu trừng mắt nhìn cô nói bằng tiếng Quảng đông: “Đi xem mặt phải biết giữ chữ tín chứ con. Không đi cũng phải nói với di một câu, thật là mày khiến di không dám giới thiệu mày cho ai nữa đấy.”

Triệu Phùng Thanh cảm thấy kỳ lạ, đáp lại bằng tiếng Quảng: “Con có đi mà.” Cô không đi, làm sao có thể gặp được Giang Tấn.

Di Triệu nói: “Cậu ta đợi một lúc lâu, không thấy con đến nên mới đi về.”

Triệu Phùng Thanh càng thấy kỳ quái, “Cậu ta chờ con ở đâu ạ?”

“Lục Xuyên.”

“Đúng vậy, Lục Xuyên [1] mà.”

[1] Lục Xuyên trong lời di Triệu là tiếng Quảng còn trong lời Phùng Thanh là tiếng trung phổ thông, phát âm giống nhau nhưng viết khác nhau

“Không đi là không đi, đừng có giả ngốc với di.”

“Con chắc chắc có đi, còn ăn của anh ta hơn hai ngàn tệ mà.” Trong chớp mắt đó, Triệu Phùng Thanh đột nhiên nhớ ra, thành phố S có một Lục Xuyên, một Sáu Xuyên, mà trong tiếng Quảng thì hai chữ đó đồng âm. Vì thế cô sửa sang tiếng trung phổ thông hỏi, “Dì Út, anh ấy hẹn ở Lục Xuyên hay là Sáu Xuyên a?”

“Sáu... Xuyên.” Dì Út nói bằng vốn liếng tiếng trung ít ỏi.

Triệu Phùng Thanh vỗ trán. Cô phải biết sớm hơn, lúc nhìn thấy ảnh cô mà nói thích cô, nhất định không phải Giang Tần.

“Sao lại như vậy?” Mẹ Triệu nghe xong buồn bực hỏi. “Con không đi thì cậu ta là ai?”

“Chắc cũng đi xem mặt...” Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Một cặp xui xẻo.”

Mẹ Triệu nói: “Vậy cũng coi như có duyên phận rồi.”

“Nghiệt duyên chứ.” Triệu Phùng Thanh xua tay, “Là hài kịch do ông trời tạo ra.”

Triệu Phùng Thanh com nước xong xuôi liền lên mạng chơi game. Đạo này cô rất mê một nhiệm vụ hàng ngày. Vì cô thích những nhiệm vụ thưởng các trang phục trong game.

Hôm nay lúc làm nhiệm vụ, cô gặp phải một nhóm ba người đang chờ để đánh quái.

Cô nhìn thấy liền lập tức lùi lại. Một chọi ba, cô đánh không nổi. Nhưng cô còn chưa kịp chạy, nhóm ba người kia đã tấn công rồi.

Nhân vật của Triệu Phùng Thanh bị giết. Vì thế cô quyết định ra ngoài ăn hoa quả cùng ba Triệu. Ăn xong quay lại nhìn thì nhóm ba người kia đã không còn ở đó nữa rồi.

Cô hồi sinh.

Ai ngờ, vừa mới sống lại thì đã bị giết luôn.

Cô tức giận.

Lúc này, trong nhóm chat đang nói chuyện ồn ào.

Giáp: “Ngọc thạch muối muối, lâu lắm không thấy em xuất hiện!”

Ất: “Ngọc thạch muối muối, anh nhớ em!”

Bính: “Ngọc thạch muối muối, đã chín mười ngày em không xuất hiện rồi!”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “BẠN.”

Giáp: “Đi đánh phó bản thôi.”

Cả một đám người rầm rầm hưởng ứng.

Triệu Phùng Thanh nhìn nhân vật của mình một lúc lâu. Nhóm trưởng gọi cô đi đánh phó bản, cô trả lời: “Không đi, đang bị giữ chân khi làm nhiệm vụ.”

Sau đó, Mỹ Thạch Như Ngọc inbox riêng cho cô: “Ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh: “?”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bị giữ chân ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh: “Núi Đào Phong.”

Mỹ Thạch Như Ngọc gửi lời mời hợp tổ với cô.

Triệu Phùng Thanh: “Sao vậy?”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Tôi đi tìm cậu.”

Triệu Phùng Thanh từ chối lời mời hợp đội, “Bọn họ sẽ bỏ đi nhanh thôi.”

Mỹ Thạch Như Ngọc cũng rất kiên quyết, tiếp tục gửi lời mời hợp đội.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh đồng ý.

Sau khi Mỹ Thạch Như Ngọc xuất hiện, tổ đội ba người kia không biết đã đi đâu mất rồi.

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Đứng dậy.”

Triệu Phùng Thanh tiếp tục nằm đó: “Tôi sợ chết.”

Mỹ Thạch Như Ngọc đứng trước thi thể của cô, “Có tôi ở đây.”

Sự tình sau đó khiến Triệu Phùng Thanh không kịp chuẩn bị gì cả.

Ba tên liên minh kia không biết chạy ra từ chỗ nào.

Mỹ thạch một chọi ba. Một mình cậu ta theo một phong cách riêng, sở hữu những kỹ năng đặc biệt. Ba tên kia bỗng chốc trở nên yếu hơn hẳn.

Triệu Phùng Thanh nhìn động tác của Mỹ Thạch, quả thực là ngất ngây vì nó.

Trước kia khi hoạt động theo đội, Triệu Phùng Thanh chưa từng để ý đến Mỹ Thạch, còn nghĩ rằng Mỹ Thạch ý mình là nhân vật nữ mà chiếm hết quyền lợi của nam game thủ.

Thì ra Mỹ Thạch là đại thần.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh càng nhìn Mỹ Thạch, càng cảm thấy Mỹ Thạch vô cùng xinh đẹp.

Vùng eo mảnh khảnh, gương mặt quyến rũ.

Thật khiến người ta mê đắm.

Sau khi ba tên kia bại trận, Mỹ Thạch nói: “Dậy đi.”

Triệu Phùng Thanh lập tức hồi sinh, “Bọn họ nhất định sẽ đến báo thù.”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bọn họ giết cậu bao nhiêu lần?”

Triệu Phùng Thanh: “Hai lần.”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Tôi sẽ giết bọn họ bốn lần.”

Sau khi nhóm ba người kia hồi sinh lại bị Mỹ Thạch giết.

Sau khi sống lại lần nữa, vẫn bị Mỹ Thạch giết.

Cuối cùng, ba tên kia không dám hồi sinh nữa.

Triệu Phùng Thanh: “Ân nhân nhận của tại hạ một lay.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cậu Ấy Không Thích Cô

Sau khi cao trung A khai giảng, việc làm ăn của tiệm sách lại khá hơn.

Hồi Triệu Phùng Thanh nghĩ hè đã in một đoạn truyện mới của Trương Phù Lị ra đọc.

Mấy hôm trước, tập bản thảo ấy bị một học sinh nhìn thấy, con bé tò mò, liền đọc vài trang. Sau đó liền xin Triệu Phùng Thanh cho đọc đoạn tiếp theo.

“Không còn nữa đâu, chỉ có đoạn kết thôi.” Triệu Phùng Thanh cười.

“Kết là SE à?” Cô nàng kia chớp chớp đôi mắt to.

“Kết thúc là nam nữ chủ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.” Tuy là nói như vậy, nhưng Triệu Phùng Thanh không nhìn thấy tương lai hạnh phúc của nam nữ chính. Trừ phi đây là chuyện cổ tích.

Hôm nay, Đại Hồ gửi thiệp cưới tới.

Trên trang giấy màu phấn hồng ấy, hai cái Đại Hồ và Tần Hiểu xếp ngang hàng nhau.

Triệu Phùng Thanh nghĩ, thật ra trong cuộc sống này vẫn có ngôn tình. Ai cũng không thể ngờ được Tần Hiểu thật sự sẽ thích tên ngọc Đại Hồ ấy.

Khi nhìn thấy tấm thiệp cưới này, Triệu Phùng Thanh liền nghĩ ngay đến việc, có lẽ Giang Tấn sẽ cần một cô bạn gái lên đài biểu diễn.

Quả nhiên, buổi chiều Giang Tấn liền xuất hiện.

Khi hắn đến, Triệu Phùng Thanh đang bán hàng cho một nam sinh.

Cậu nam sinh này ngày nào cũng đến mua sách ôn thi. Điện cuồng mua sách đáng sợ đến mức cô còn nghĩ rằng cậu ta chẳng còn thời gian để ngủ nữa.

Cậu chàng ấy dáng người cao ráo lịch sự, mặc áo sơ mi trắng tinh khôi, nhìn vô cùng thanh tú. Hơn nữa, dáng người lại có chút gì đó rất giống Giang Tấn ngày xưa.

Vì thế cô lại chú ý đến cậu ta nhiều hơn.

Sau khi cậu ta quay người lại, liền đối mặt với ánh nhìn của cô. Cậu chàng hơi giật mình, bỗng chốc liền nắm thật chặt cuốn sách.

Triệu Phùng Thanh khẽ nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười này lại có thêm mấy phần quyến rũ.

Cậu chàng kia nhất thời mặt đỏ bừng. Cậu cúi đầu, nhanh chóng đi tới quầy thu ngân, nhẹ giọng nói: “Em lấy mấy quyển này.”

Cô vội vàng thu lại ánh nhìn hồ ly của mình mà đáp lại, “Một trăm sáu mươi tệ.”

Khi Giang Tấn vừa bước vào tiệm sách, liền nhìn thấy cậu nam sinh mặt còn đang đỏ bừng, nhanh chóng đi ra khỏi cửa. Cái dáng vẻ kia rất giống một cậu thiếu niên đang yêu thầm.

Lại nhìn Triệu Phùng Thanh đang cười quyến rũ như yêu tinh thể kia.

Cô nói, “Hoan nghênh quý khách.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn đi về phía cô, “Tôi nhớ rõ hiện tại em vẫn là bạn gái của tôi.”

“Ôi trời, lâu lắm không gặp, suýt nữa tôi cũng quên mất tôi có một anh bạn trai kim cương đấy.” Cô vén tóc ra sau vành tai, nhìn hắn nháy mắt mấy cái.

Hắn bình thản đáp lời, “Giờ nhớ cũng chưa muộn đâu, em có một người bạn trai rất bận rộn.”

“Cảm động quá cơ.” Cô định tròn mắt, “Bạn trai tôi chăm chỉ thật đấy.”

Giang Tấn nhìn cô chăm chăm, “Em định tròn mắt đấy à?”

“Đâu có.” Cô vội vàng che miệng mình lại, sợ hắn sẽ cường hôn mình như hôm qua.

“Vậy là tốt.” Hắn nhẹ nhàng buông một câu, “Từ nay tuổi rồi, đừng quyến rũ mấy đứa nhóc cấp ba.”

“Công việc của Giang tổng bận rộn thế sao, hơn mười ngày không thấy mặt.” Cô trưng ra gương mặt vô tội, “Bạn gái anh xinh đẹp như này, bị người ta để ý cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Đề bồi thường những ngày cô đơn vừa qua của em.” Hắn rất bình tĩnh, “Thì hơn mười ngày tới tôi rất rảnh. Hơn nữa tôi cũng chẳng ngại phải cạnh tranh công bằng với ai cả.”

“Nhưng tôi không rảnh, tôi phải đi làm.”

“Vậy tôi sẽ ở đây làm việc với em.” Nói xong, hắn nghiêm túc kéo ghế ra ngồi xuống, sau đó mở laptop cá nhân, bắt đầu đọc các báo cáo.

Triệu Phùng Thanh nhìn tấm thiệp mời bên cạnh liền nổi ý xấu muốn trêu hắn. “Giang tổng này.”

Ánh mắt Giang Tấn còn đang tập trung vào màn hình laptop, chỉ “Ừm” một tiếng.

“Cho anh xem này.” Cô đưa tấm thiệp mời màu hồng đến trước mặt hắn.

Hắn liếc nhìn một cái.

Hai chữ Tần Hiểu kia trông thật bắt mắt.

Triệu Phùng Thanh thấy hắn không hé lời nào, liền nói, “Nghe nói cô dâu là bạn học cùng trường của anh.”

“Nghe nói em cũng là bạn học cùng trường của tôi.”

“Nghe nói cô ấy còn cùng lớp với anh nữa.”

“Nghe nói chú rể cũng cùng lớp với em đấy.”

Cô không thèm quan tâm đến hắn nữa, quay về quầy thu ngân ngồi ngẩn ngơ.

Một lúc sau, Giang Tấn đột nhiên mở miệng, “Tôi cũng nhận được thiệp mời rồi.”

Triệu Phùng Thanh chống má, liếc mắt nhìn hắn.

Chuyện hắn và Tần Hiểu được tuyển thẳng vào đại học cùng nhau, đã gây một hồi ồn ào ở cao trung A ngày ấy.

Cô cũng chỉ nghe loáng thoáng vài tin như thế.

Trước cái đêm định mệnh ấy, trong mắt cô chỉ có hắn. Ai đứng bên cạnh hắn, cô đều không nhìn thấy. Và sau cái đêm hôm đó, thì cô chẳng buồn muốn hỏi thăm về cuộc sống của hắn nữa.

Hôn lễ của Đại Hồ và Tần Hiểu được tổ chức vào giữa tháng chín.

Hôm ấy là thứ Bảy.

Triệu Phùng Thanh xin anh quản lý nghỉ một hôm.

Anh quản lý đồng ý ngay, còn khen cô rất có trách nhiệm với công việc.

Hôm trước đó Triệu Phùng Thanh đã hỏi Giang Tấn có đi đám cưới hay không.

Hắn trả lời đi chắc nịch.

Đại Hồ hiện đang sống ở Thương Thành. Nghe nói Tần Hiểu từ chối công việc lương cao ở thành phố S, đi theo Đại Hồ tới Thương Thành.

Nhiều Từ phải làm phò rể nên chiều tối thứ sáu đã đi nhờ xe qua Thương Thành trước rồi.

Triệu Phùng Thanh thì thứ bảy mới có thời gian.

Sau khi tan làm thứ sáu, Giang Tấn đưa Triệu Phùng Thanh đi mua lễ phục.

Triệu Phùng Thanh ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Giang tổng, anh nghĩ gì mà tới tham dự hôn lễ của người ta?”

Hắn trả lời trông khá tự nhiên, “Chúc phúc bạn cũ.”

Cô quan sát mấy ngày nay trông hắn rất bình thường, có thể thấy hắn không hề mất hồn vì hôn lễ của Tần Hiểu.

Sau đó cô lại nghĩ, nếu có một ngày Giang Tấn kết hôn, hắn đến mời cô thì cô sẽ thế nào.

Ừm, dĩ nhiên cô sẽ không đi.

Bởi vì cô không muốn bỏ phong bì cho hắn.

Tối Thương Thành đã hơn mười một giờ trưa.

Đứng ngoài cửa đón tiếp khách khứa là đám chị em của Tần Hiểu.

Vừa nhìn thấy một đôi nam thanh nữ tú là Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh đi vào, đám cô nương mắt sáng rực cả lên.

Lúc nhận phong bì, một cô nàng còn hỏi: “Anh chị là bạn chú rể hay cô dâu ạ?”

Triệu Phùng Thanh nói: “Chị là bạn chứ rề, anh ấy là bạn cô dẫu.”

Giang Tấn lạnh lùng lườm cô một cái, sau đó nhìn cô bé kia nhoen miệng cười, “Anh đi cùng chị này.”

Cô nàng kia ngấm nụ cười của hắn đến ngây người.

Đại Hồ và Tần Hiểu đứng đứng ngoài cửa sảnh, hai người ngọt ngào nhìn nhau.

Nhưng vừa nhìn thấy Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh đi tới, vẻ mặt của chú rề và cô dẫu bỗng chốc cứng lại trong nháy mắt.

Bầu không khí bỗng trở nên hơi khó xử, Tần Hiểu liền nở nụ cười tươi trước.”Giang Tấn, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Giang Tấn tiến lên, lịch sự gật đầu, “Chúc mừng.”

Tần Hiểu nhìn hắn, “Cám ơn.”

Đại Hồ nhìn Giang Tấn, rồi lại quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh, chỉ vào bàn bên trong, “Nhiều Từ đang bận trong đó, chị Lị còn chưa tới.”

Triệu Phùng Thanh cười, “Chúc mừng chú rề nhé.”

“Cám ơn.” Đại Hồ ngượng ngừng gãi gãi đầu, sau đó quay sang nhìn Tần Hiểu cười ha ha.

Đại Hồ và Tần Hiểu không biết quan hệ hiện giờ của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn, hơn nữa nghĩ đến chuyện cô truy hắn trốn thời trung học, nên đã cố ý tách chỗ ngồi của hai người ra hai bàn khác nhau.

Giang Tấn không nghĩ ngờ gì cả.

Triệu Phùng Thanh càng không.

Một người ngồi bàn của lớp 12-2.

Một người ngồi bàn lớp 12-7.

Tiệc cưới còn chưa chính thức bắt đầu, ngoài đại sảnh đã phát đoạn video nói về sự trưởng thành của cô dẫu và chú rề.

Triệu Phùng Thanh cắn hạt dưa, nhìn những tấm ảnh trên đoạn phim được biên tập kia.

Đoạn phim này được biên tập khá kỹ lưỡng. Phần lớn những tấm ảnh thời trung học của Đại Hồ đều có mặt Triệu Phùng Thanh. Khi ấy dẫu cô còn đang nhuộm xanh nhuộm đỏ, nhưng lại cười rất thoải mái. Còn những tấm ảnh của Tần Hiểu đều là những tấm ảnh chụp tập thể, Giang Tấn cũng có mặt trong đó.

Triệu Phùng Thanh nhìn gương mặt ngây ngô của Giang Tấn chột lóe qua.

Tâm trạng bỗng trở nên phức tạp.

Đó là cậu thiếu niên cô đã từng thích. Khi ấy lúc nào cô cũng ngóng trông cậu xuất hiện, mỗi khi nhìn thấy cậu, trong lòng sẽ như có đóa hoa nở rộ.

Quá khứ ấy thật đẹp, những năm tháng cô đã từng toàn tâm toàn ý thích một người. So với một người trái tim như đã chết hiện giờ thì đoạn ký ức ấy thật đáng trân trọng.

Nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh không nhịn được quay lại, nhìn Giang Tấn đang ngồi cách đó hai bàn.

Cũng đúng lúc Giang Tấn đang nhìn cô.

Giờ đây cô và hắn đều không còn trông ngây ngô như những tấm ảnh kia nữa.

Cô quay đầu, tiếp tục cắn hạt dưa của mình.

Bàn của Giang Tấn đều là người lớp 12-2.

Ngày xưa cả đám còn hay bàn luận ồn ào về cuộc sống kết hôn của Giang Tấn và Tần Hiểu. Hiện giờ một đương sự trong câu chuyện đã thật sự kết hôn, mọi người đều thức thời không dám nhắc lại những ám muội ngày xưa nữa.

Đề tài trong bàn tiệc đều nhắc đến công việc và gia đình.

Thái độ của Giang Tấn cũng không thân thiết cho lắm. Công việc của hắn không có gì phải nói, ai ai cũng hâm mộ. Tuy rằng hắn chưa kết hôn, nhưng điều kiện của hắn cũng đủ khiến các cô nàng chết mê chết mệt. Cho nên, những câu hỏi đó hắn không muốn trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía màn chiếu kia.

Những tấm ảnh cuộc sống hàng ngày vừa mới chạy qua, giờ lại được xuất hiện một lần nữa.

Vì thế hắn liền tập trung xem lại.

Ký ức là một thứ rất kỳ quái.

Trong ấn tượng của hắn, Triệu Phùng Thanh của năm mười hai là một cô nàng yêu tinh xinh đẹp, là vực sâu của tội ác. Nhưng hiện giờ khi nhìn lại những tấm ảnh ấy, hắn chỉ thấy một cô nàng đầu bù tóc rối, may mà mặt mũi cô cũng khá, nên cũng hợp với những kiểu đầu quái dị ấy.

Lúc này, có một giọng nói kéo Giang Tấn đang nhìn chăm chăm màn chiếu về với hiện tại, “Đúng rồi. Giang Tấn, cậu có bạn gái chưa?”

“Rồi.” Tuy rằng cô nàng kia thường xuyên làm hắn bực mình.

“Ừm, cô ấy là người ở đâu?”

“Thành phố S.”

“Làm việc ở đâu?”

“Bán sách ở tiệm.”

Các học sinh nghĩ đến gu của Giang Tấn, liền liên tưởng đến một cô nàng nho nhã ngồi bán sách, vì thế đều hết lời khen ngợi.

Giang Tấn không đáp lời, chỉ chăm chú nhìn lên màn chiếu. Nhân vật bạn gái ấy, chỉ cần hắn không cảm thấy tẻ là được. Còn những người khác nói gì, hắn không quan tâm.

Một lát sau, Tần Hiểu vội vàng đi tới. Lúc đi qua bàn của Giang Tấn, cô liền liếc mắt nhìn hắn một cái.

Hắn bình tĩnh nhìn lại cô.

Tần Hiểu nở nụ cười.

Tuy rằng hiện tại cô đang yêu Đại Hồ, cũng đã gả cho Đại Hồ. Nhưng trong lòng cô, Giang Tấn vẫn luôn là một sự tồn tại đặc biệt.

Người con trai khôi ngô tuấn tú này chính là mối tình đầu của cô. Cậu là những ngọt ngào duy nhất của lớp mười hai đầy khô khan ấy. Sau lần gặp gỡ hôm diễn thuyết kỷ niệm ngày thành lập trường, cô vẫn tự thôi miên mình vô số lần.

Cô liều mạng tự nói với bản thân, cô phải chăm chỉ học hành, cùng hắn bước vào đại học.

Cậu nam sinh ấy rất ưu tú, rất chói mắt. Nếu như cô lơ là, sẽ không theo kịp ánh hào quang của hắn. Nhưng sau khi đuổi kịp, cô lại phát hiện ra, những ánh sáng lạnh ấy có thể khiến cô bị thương.

Cậu ta không thích cô.

Trong hôm họp lớp sau kỳ thi đại học, cô thấy tâm trạng hắn đang tốt, còn uống khá nhiều rượu. Vì thế cô cũng uống vài chén, muốn mượn rượu để có can đảm.

Thừa dịp hắn một mình ra ngoài hành lang, cô gom hết dũng khí cả đời nói ra ba chữ cô thích hắn.

Đến hôm nay Tần Hiểu vẫn còn nhớ rất rõ tình cảnh hôm ấy.

Giang Tấn có phần hơi say, hắn vịn vai cô, trong mắt là một mảnh mơ màng. Hắn cúi đầu thì thầm bên tai cô, “Tôi không thích...”

Tần Hiểu nhất thời rối loạn trong lòng “Thật xin lỗi...”

Sau đó hắn buông cô ra.

Tần Hiểu nhanh chóng bỏ chạy.

Hôm kỷ niệm ngày thành lập trường, cô và Giang Tấn đều được mời lên diễn thuyết.

Cô vốn rất xấu hổ, nhưng hắn lại làm ra vẻ như không có chuyện gì. Hắn nói say rượu nên đã quên hết mọi chuyện, hỏi cô có phải cô đã nói gì với hắn hay không.

Cô nào dám nói ra chân tướng sự việc, chỉ nói cô hỏi hắn điểm đại học mà thôi.

Dường như giữa hai người thật sự chưa từng có chuyện tỏ tình vậy. Cô nghĩ hề hẹn hấn ra ngoài mua sách, hấn cũng đồng ý.

Sau đó lên đại học, hấn bề bộn nhiều việc.

Quan hệ của cô và hấn bỗng nhạt dần theo năm tháng.

Lúc gửi thiệp mời, cô thầm nghĩ, sau này cứ coi hấn như một người bạn bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cô Gái Trong Giấc Mơ

Cách thời gian bắt đầu tiệc cưới khoảng hai mươi phút.

Giang Tấn ra ngoài nghe điện thoại.

Đầu tiên Lãnh trợ lý nghiêm túc báo cáo tiến độ công việc.

Giang Tấn chẳng để ý nghe lắm, ánh mắt anh đang tập trung vào hội trường hôn lễ.

Sau khi giao việc xong, hấn đang định cúp điện thoại, thì đột nhiên Lãnh trợ lý lại nói một câu, “Giang tổng, thấy anh đi cùng Triệu tiểu thư chắc là mọi người ngạc nhiên lắm nhỉ?”

“Không, tôi ngồi cách cô ấy mấy bàn.” Giang Tấn nói xong liền cúp điện thoại.

Lãnh trợ lý vốn là người thích hóng chuyện, *nước mắt lưng tròng*. Hấn tròn mắt nhìn màn hình di động.

Trong trường hợp có nhiều người như vậy, không phải nên làm to sao.

Chỉ là, từ trước đến giờ Lãnh trợ lý chưa từng nhìn thấu được suy nghĩ của Giang Tấn.

Hấn cho rằng Giang Tấn thích Triệu Phùng Thanh, nhưng lúc thuận miệng hỏi một câu, anh lại cho một câu trả lời phủ định. Mà nếu như không thích, thì dẫn vật một năm qua là vì cái gì.

Thậm chí, vị trợ lý tài hoa hơn người như hấn cũng lưu lạc thành đại thần võng du rồi.

Lãnh trợ lý cẩn thận giấu lại, bắt đầu từ một năm trước, sếp của hấn bỗng trở nên rất lạ. Tuy rằng trước kia anh ta cũng chẳng bình thường cho lắm, nhưng trong một năm vừa rồi là đạt lên tới đỉnh điểm.

Lãnh trợ lý nhớ rõ, bắt đầu từ hôm lập thu năm ngoái. Hấn và Giang Tấn tới khách sạn của tập đoàn họp.

Sau khi tan họp, hai người đi qua một dãy hành lang thật dài.

Khi ấy một em gái của phòng nhân sự đang cầm một xấp tài liệu, đi qua trước mặt họ.

Lúc đi ngang qua hai người, tờ giấy trên cùng của tập tài liệu kia bỗng rơi xuống đất.

Giang Tấn đưa mắt liếc một cái.

Lãnh trợ lý cũng liếc qua một cái. Nhìn kiểu kia chắc hẳn đây là CV xin việc.

Em gái phòng nhân sự vội vàng cúi người xuống nhặt.

Nhưng khi đương định nhặt tờ giấy lên, Giang Tấn bỗng rút tờ giấy kia ra khỏi tay cô.

Lãnh trợ lý có phần hơi giật mình, hấn nhanh chóng chạy qua xem.

Đó là CV xin việc của một cô gái. Tấm ảnh trên hồ sơ cô cười rất tươi, mặt mày có cảm giác quyến rũ nói không nên lời.

Ánh mắt Giang Tấn dừng lại hai giây trong cột tình trạng hôn nhân, rồi mở miệng hỏi: “Cô ấy đến phòng văn vị trí nào?”

“Nhân viên quầy lễ tân.” Cô gái kia có vẻ hơi sợ. Sau khi nhìn gương mặt tuấn tú của Giang Tấn thì lại hơi đỏ mặt rồi trả lời thêm “Tuy nhiên tuổi cô ấy không đạt.”

Lễ tân của khách sạn này chỉ chọn những người dưới hai tám tuổi

“Ừm.” Giang Tấn đọc xong CV xin việc thì trả lại cho cô gái kia.

Sau đó anh rời khỏi khách sạn.

Sáng hôm sau, Giang Tấn đột nhiên giao nhiệm vụ cho Lãnh trợ lý, “Đề cô ấy đi phỏng vấn vị trí thư ký giám đốc đi.”

“Ai ạ?” Lãnh trợ lý bỗng lơ ngơ. Cô ấy là ai?

Giang Tấn thân nhiên, “Là cô gái trong CV hôm qua, ba mươi tuổi.”

“...” Lãnh trợ lý nuốt nước bọt xuống đất, hần hặn nhìn anh trân trối, “Giang tổng... không phải anh đang nói đùa đấy chứ?”

“Không phải tuổi của cô ấy không đủ tiêu chuẩn làm nhân viên lễ tân à?” Giọng điệu Giang Tấn có vẻ khá tự nhiên.

Tuổi của Triệu Phùng Thanh không đủ điều kiện làm nhân viên quầy lễ tân, nhưng bằng cấp của cô lại càng không thể làm được thư ký giám đốc. Năm ấy Lãnh trợ lý một đường chém tướng giết quan, tranh cướp bao nhiêu trận, mới ngồi vào được vị trí hiện tại. Cho nên, giờ phút này anh rất muốn khóc. “Giang tổng, tôi cảm thấy cô ấy... không làm được đâu.”

“Cứ để cô ấy thử xem, không được thì tính chỗ khác.”

Giang Tấn đã hạ lệnh, Lãnh trợ lý không thể làm trái. Anh đi tìm người bên nhân sự, chỉ xin cho cô một cơ hội, còn những việc khác cứ theo quy định mà làm.

Kết quả của việc theo quy định mà làm là tất nhiên cô bị loại.

Sau khi Giang Tấn biết được chuyện này thì chỉ đáp “Ừm”.

Chưa được vài ngày, anh lại dặn dò bên nhân sự, đặc biệt đề cô nàng ba mươi tuổi ấy làm nhân viên lễ tân.

Nhưng Triệu Phùng Thanh từ chối.

Lãnh trợ lý buồn bực. Anh nhìn ảnh hồ sơ trên CV xin việc của Triệu Phùng Thanh, gương mặt rất xinh đẹp, nhưng không đến mức có thể khiến Giang Tấn đặc biệt chú ý thế này. Hơn nữa những cô bạn gái tiền nhiệm trước đây của Giang Tấn có cô nào không phải mỹ nhân đâu.

Thật lâu sau, Lãnh trợ lý mới hiểu được, có đôi khi không phải vì chuyện xinh đẹp hay không, mà là khi Giang Tấn nổi điên lên thì ai cũng phải sợ.

Ngay cả Liễu Nhu Nhu, cô nàng rắn rết độc ác như thế còn nói, “May mà tôi chỉ mới thích Giang Tấn được một tuần, đã biết dừng cương trước bờ vực.”

Chuyện sau này, Liễu Nhu Nhu đóng vai nhân vật nữ chính. Nghe nói cô nàng này có rất nhiều chiêu trò trong yêu đương nam nữ.

Liễu Nhu Nhu nói, “Giang Tấn, anh quan tâm Triệu tiểu thư quá nhỉ.”

Giang Tấn không nói năng gì.

Liễu Nhu Nhu nói, “Nếu tạm thời Triệu tiểu thư không tìm được việc, thì đến làm ở tiệm hoa chỗ tôi đi. Hiện giờ tôi cũng đang rảnh. Cũng có thể giúp anh một tay sớm ngày trời được Triệu tiểu thư.”

Khi Liễu Nhu Nhu nói những lời này là có ý muốn giúp Giang Tấn, chỉ là sau này, cô đột nhiên thay đổi lập trường, vì thế đã xảy ra sự cố.

Ban đầu Giang Tấn không đồng ý với ý kiến của Liễu Nhu Nhu. Nhưng một ngày nào đó anh lại đột nhiên rút Triệu Phùng Thanh trước cửa tiệm bán hoa của cô.

Hôm ấy Liễu Nhu Nhu giặt náy mình. Cũng may cô là một diễn viên trời sinh, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên.

Cô là một diễn viên rất có năng lực. Chỉ cần cho cô một kế hoạch, cô có thể diễn trôi chảy không sót một giọt nước. Ngay cả ngôn ngữ của hoa cỏ công anh và cát cánh, cô cũng nghĩ ra được.

Nhưng trong đầu cô thật ra chỉ toàn là cỏ.

Sau khi quen biết Triệu Phùng Thanh, lập trường của Liễu Nhu Nhu bỗng trở nên không kiên định.

Lãnh trợ lý lại thề sống thề chết đứng bên phía Giang Tấn.

Liều Nhu Nhu lại không như vậy. Cô thấy Triệu Phùng Thanh trông có vẻ rất thông dong, thật là đáng phục. Trong lòng cô thầm mong, hy vọng Triệu Phùng Thanh sớm ngày tìm được người đàn ông của mình, đừng quan tâm đến Giang Tấn làm gì.

Cô đã từng hỏi Giang Tấn, “Anh thích Triệu Phùng Thanh à?”

Hắn trả lời: “Không thích.”

Nhưng câu trả lời đó lại khiến Liều Nhu Nhu rất bức.

Diễn trò trên lầu hai là đòn sát thủ của Liều Nhu Nhu, cô muốn Triệu Phùng Thanh hoàn toàn hết hy vọng với hắn. Đương nhiên, đây chỉ là mong muốn của riêng cô, chứ cô không dám thẳng thắn nói với Giang Tấn.

Liều Nhu Nhu lấy lý do, đơn giản là thăm dò Triệu Phùng Thanh có ý gì với hắn không. Bởi vì Giang Tấn không thích nói yêu đương với phụ nữ. “Ngộ nhờ cô ấy chưa dứt tình với anh, chẳng phải anh sẽ tự gây họa vào thân sao?” Liều Nhu Nhu cho rằng, Triệu Phùng Thanh nghe xong màn diễn đó sẽ tự động xin nghỉ việc.

Ai ngờ, Triệu Phùng Thanh không bỏ chạy. Ngược lại cô vẫn ngồi trông tiệm hoa, làm việc như bình thường.

Nhưng Liều Nhu Nhu lại cảm thấy xấu hổ.

Sau này cô mới hiểu. Hai người đang đóng phim nhưng chỉ có một mình cô diễn. Người đàn ông kia lẳng lặng ngồi đó, rầm còn chưa thả một cái. Ai thêm tin?

Cô nắm chặt áo Giang Tấn hỏi, “Không phải anh nên phối hợp với tôi chút à? Thở dốc vài cái thôi cũng được. Còn cả bộ quần áo này nữa, có thể nhăn nhúm chút không? Tóc tai phải bù xù lên chứ? Chưa từng ăn thịt lợn, cũng phải nhìn thấy lợn rồi chứ!”

Giang Tấn ngược mắt nhìn cô, “Cô rên là việc của cô, tôi không làm là việc của tôi.” Nói xong, hắn khép chặt hai cánh cửa lại.

Liều Nhu Nhu tức giận, gào thét chửi tai.

Gào xong thì đi xuống nhìn.

Triệu Phùng Thanh vẫn đang ngủ rất thoải mái.

Vì thế, Liều Nhu Nhu càng gào thán thiết hơn.

Sau khi Lãnh trợ lý hiểu rõ chuyện này, hắn ngồi suy tư một lúc lâu, mới thốt ra một câu: “Tôi cảm thấy Giang tổng và Triệu tiểu thư xứng đôi lắm nhé, quả là ông trời tác hợp.”

“Xứng cái rắm” Liều Nhu Nhu hung hăng dậm chân, “Chị Triệu còn tốt hơn gấp trăm lần tên Giang tổng thần kinh kia.”

Chuyện ở hôm họp lớp, Lãnh trợ lý và Liều Nhu Nhu đều không biết.

Cho nên, sau khi nhìn thấy Lữ Tiểu Nhân, Liều Nhu Nhu thiếu chút nữa ngất luôn. May mà cô điều chỉnh tâm trạng kịp thời, mới không để lộ sơ hở.

Sau hôm họp lớp, Liều Nhu Nhu đơn đã mời Triệu Phùng Thanh nói chuyện phiếm, chính là muốn thăm dò tiến triển mối quan hệ giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh sau buổi họp đó.

Ai ngờ, khả năng đánh thái cực quyền của Triệu Phùng Thanh cực cao, có nói mãi cũng không thu hoạch được gì.

Liều Nhu Nhu lơ mơ. Cô đã diễn nhiệt tình như vậy, vì sao Triệu Phùng Thanh lại không nghỉ việc.

Liều Nhu Nhu trầm nghĩ, có lẽ Triệu Phùng Thanh thật sự đã hết hy vọng với Giang Tấn, cho nên trước mấy tiếng rên đó, cô nàng tỏ ra khá bình tĩnh tự nhiên.

Cuối cùng trận xuân cung đồ đó lại bị gián đoạn vì sự xuất hiện bất ngờ của Không Đạt Minh.

Triệu Phùng Thanh chỉ nói một câu “Bà chủ, có người tìm.”

Chắc hẳn ngoại trừ Không Đạt Minh, ai cũng nghe ra vẻ hi hứng khi người gặp họa trong câu nói ấy.

Liều Nhu Nhu diễn đến mệt mỏi, cô nói, “Giang Tấn, tôi cảm thấy thời gian vừa qua chúng ta như mấy đứa trẻ trâu ấy. Một mình cô làm khán giả mà chúng ta vẫn phải diễn. Anh không thích cô ấy, cô ấy không thích anh. Còn cố ép buộc dẫn dắt nhau làm gì?”

“Để cô ấy đi đi.” Thật lâu sau, Giang Tấn mới mở miệng nói.

Sau tết nguyên đán, Triệu Phùng Thanh rời khỏi tiệm bán hoa.

Giang Tấn nói, sau này hán sẽ chẳng thèm để ý đến Triệu Phùng Thanh nữa.

Sau tết, Liễu Nhu Nhu buồn chán ngồi ở tiệm bán hoa. Cô thích diễn vai tiểu thư khuê các, nhưng giờ trong tiệm chỉ có mình cô, mà không có ai xem, cô chẳng buồn diễn.

Cô muốn Triệu Phùng Thanh trở về.

Nhưng Triệu Phùng Thanh không thèm để ý.

Liễu Nhu Nhu nhờ Không Đạt Minh tới quan tâm Triệu Phùng Thanh một chút.

Triệu Phùng Thanh cũng từ chối.

Liễu Nhu Nhu tức giận gọi điện thoại cho Giang Tấn gào lên, “Chúc anh độc thân cả đời!”

Sau khi Triệu Phùng Thanh rời khỏi tiệm bán hoa, Giang Tấn quả thực không muốn gặp lại cô.

Đúng như lời Liễu Nhu Nhu nói: cứ ép buộc nhau mãi như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Huống hồ, hán và Triệu Phùng Thanh đã không gặp nhau mười mấy năm nay, nếu hán thật sự chấp nhất với cô đến vậy, hán đã đi tìm cô lâu rồi.

Hán từng nghĩ, Triệu Phùng Thanh đã từng này tuổi rồi, hán là đã kết hôn sinh con.

Mà hôm ấy sau khi nhìn thấy mấy chữ chưa kết hôn trên CV xin việc kia, khiến hán trong nhất thời không biết phải nghĩ thế nào.

Mỗi lần nhìn thấy cô, hán luôn có một cảm xúc không thể giải mã. Cảm giác chán ghét nhưng lại không thể dứt mắt khỏi người cô, dường như ông trời đang muốn trêu đùa hán vậy.

Có lẽ không bao giờ gặp lại nữa thì tốt hơn.

Dù sao đã nhiều năm trôi qua rồi, hán vẫn sống như thế. Cũng chẳng cần biết ba mươi năm mươi năm nữa ra sao.

Tuy là nói như thế, nhưng nick game online kia, Lãnh trợ lý vẫn phải tiếp tục cây.

Nếu không gặp lại Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn cũng đã quên mất rồi.

Cuối tháng sáu, bà ngoại Giang đột nhiên gọi điện thoại tới, hỏi thăm cuộc sống tình cảm của hán.

Giang Tấn hơi kinh ngạc. Từ khi chia tay với Lữ Tiểu Nhân, hán vẫn độc thân đến giờ. Không phải hán không có phụ nữ theo đuổi, chỉ là hán không có hứng thú yêu đương.

Bà ngoại Giang nói, có người tiến cử với bà một tấm ảnh, bà rất thích cô gái ấy, muốn hán đi coi mắt. Nói không chừng là một mối nhân duyên.

Giang Tấn đồng ý.

Cũng chỉ là gặp mặt, ăn một bữa, nói vài ba câu chuyện vớ vẩn mà thôi. Không cần thiết phải làm trái lệnh người lớn.

Sáu Xuyên, phòng hoa đào.

Giang Tấn nghĩ, nếu đối phương không phải thuộc tuýp phụ nữ mặt xinh chân dài, hán sẽ ngồi mười phút rồi đi.

Trong quá trình chờ đợi, hán đã hẹn bạn bè đi câu cá rồi.

Ai ngờ, vị sắp đến kia, gương mặt xinh đẹp, đùi đẹp chân thon.

Cô nói: “Chào anh, lần đầu gặp mặt.”

Hán đáp: “Chào cô, lần đầu gặp mặt.”

Đến nửa buổi, anh họ Đường lại nhấn cho hán một câu, nói cô nàng xem mắt kia không phải tới Sáu Xuyên, mà là Lục Xuyên. Bà ngoại Giang lệnh hán nhất định phải qua đó.

Sau khi Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh chia tay, hán mới đi qua Lục Xuyên.

Lại không gặp được vị tiểu thư kia.

Nhưng cũng chẳng sao cả.

Dù sao cũng đã gặp được một người.

Cô gái ấy không chỉ mặt xinh chân dài, mà quả thực giống y hệt người bước ra từ trong giấc mộng của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vì Người Ấy Là Triệu Phùng Thanh

Tương Phù Lị đến rất vội vàng.

Vẫn là mái tóc ngắn nhuộm màu hồng phấn giống hệt như năm ấy.

Nam sinh Giáp lớp 12-2 vừa nhìn thấy cô liền bình luận, “Cô nàng ấy vẫn nổi bật như xưa.”

Nữ sinh Giáp ngồi bên cạnh tiếp lời cậu ta: “Triệu Phùng Thanh có vẻ đã trầm tính hơn nhiều.” Nói xong, cô ta mới đột nhiên nhớ ra chuyện, năm đó Triệu Phùng Thanh từng điên cuồng đuổi theo đuổi Giang Tấn, để tránh cho Giang Tấn xấu hổ, cô nàng lập tức im lặng.

Nam sinh Giáp lại chẳng biết điều gì cả, “Này, nghe nói Triệu Phùng Thanh vẫn chưa kết hôn à?”

“Đúng vậy.” Nam sinh Ất nở nụ cười, “Vì người ta đẹp nên người ta kiêu.”

Nữ sinh Ất nhìn qua chỗ Triệu Phùng Thanh, chẳng chút để ý nói: “Con gái thời nay biết ăn mặc đều trở nên xinh đẹp cả.”

Giang Tấn lạnh lùng khẽ liếc nhìn cô ả.

Mấy cô nàng chỉ biết ăn mặc có thể so sánh được với Triệu Phùng sao.

Nữ sinh Ất ghen hờn vì ánh nhìn lạnh lùng của hắn, bỗng chốc cô không dám nói thêm gì nữa.

Nam sinh Giáp nói: “Có phải cậu ta và Nhiều Từ đang yêu nhau không?”

Giang Tấn nhìn về phía Triệu Phùng Thanh.

Nhiều Từ đang cúi người xuống, khoảng cách giữa hai người rất gần. Hắn ta đang cúi đầu nói gì đó với cô.

Cô cười rất tự nhiên, nghiêng đầu lắng nghe.

Có vẻ rất thân mật.

“Không phải.” Giang Tấn quay đầu, nhìn nam sinh Giáp mà đột nhiên mở miệng.

Mấy người kia không có phản ứng gì.

Nam sinh Giáp lại càng bối rối hơn, “Cái gì?”

“Triệu Phùng Thanh là bạn gái của tôi.”

“...”

Cả bàn im lặng thật lâu... thật lâu.

Nam sinh Giáp xấu hổ. Thế này là cậu ta đang nói những nói cuội trước mặt bạn trai của Triệu Phùng Thanh đây sao?

Nữ sinh Ất cũng xấu hổ.

Nam sinh Ất cười gượng gạo, “Thật sự là không ngờ mà...”

Mấy bạn học còn lại cũng phụ họa theo, “Khéo thật đấy.”

Vậy mà, ai có thể ngờ được...

Năm ấy chuyện Giang Tấn ghét Triệu Phùng Thanh nổi tiếng toàn trường. Hơn nữa, lên đại học Giang Tấn thay bạn gái như thay áo. Ai có thể ngờ được... bao nhiêu năm qua đi, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh lại có thể bên nhau.

Nam sinh Giáp bỗng tỉnh ngộ, “Hử? Cô bạn gái làm ở tiệm sách của cậu... là Triệu Phùng Thanh đó sao?”

Giang Tấn lạnh lùng đáp, “Hiện giờ tôi chỉ có một người bạn gái là cô ấy.” Bởi vì người ấy là Triệu Phùng Thanh, nên dù cô có bán sách hay bán com cũng chẳng sao cả.

Quả là tin giật gân, mấy người bạn kia há hốc mồm như muốn rót luôn cảm xuống đất.

Tuy nhiên mọi người đều đã là người trưởng thành, sau khi không khí xấu hổ dịu đi, mọi người lại bắt chuyện với nhau như thường.

Những người bạn này đã không gặp nhau nhiều năm rồi, cuộc sống sinh hoạt mỗi người mỗi khác nên đề tài của mọi người phần lớn là chuyện hồi trung học. Những ký ức về năm tháng thanh xuân ấy như vẫn còn rất mới mẻ. Hồi trung học, mọi người đều khát vọng muốn trưởng thành, nhưng khi thực sự bước ra xã hội, tất cả mới nhận ra những ngày tháng ngây ngô ấy mới thực sự đáng trân trọng.

Giang Tấn chẳng có ấn tượng với mấy người bạn học này. Hắn chỉ học ở cao trung A một năm, hơn nữa vì là năm cuối cấp nên mọi người đều bận rộn, không có thời gian nói chuyện với nhau nhiều. Quan hệ vô cùng nhạt nhẽo.

Hắn chỉ im lặng ngồi đó.

Ngược lại với bản của Triệu Phùng Thanh, vì ngồi cùng đồng bọn của mình, nên cô nở nụ cười rạng rỡ không ngừng.

Tác phẩm mới kia của Trương Phù Lị vẫn còn đang tiếp tục.

Và vẫn như những tác phẩm cũ, luôn có người vào ném đá.

Cô nàng ôm lấy vai Triệu Phùng Thanh cười sung sướng.

Nhiều Từ ngồi bên cạnh, muốn nói lại thôi. Cuối cùng cắn răng một cái mới nói, “Chị Lị, chút nữa Viên Táo sẽ tới.”

Trương Phù Lị cứng người.

Triệu Phùng Thanh dựng ngược lông mày, “Cậu ta cũng đến à?”

Nhiều Từ: “Đại Hồ có gửi thiệp mời tới...”

Trương Phù Lị ngồi thẳng người dậy, giọng điệu bất thường, “Chú rể có nhiều bạn thân quá nhỉ.”

Triệu Phùng Thanh và Nhiều Từ quay sang nhìn nhau, rồi cô nhanh chóng giữ tay Trương Phù Lị, “Bình tĩnh.”

“Đúng vậy.” Nhiều Từ ngồi xuống bên cạnh Trương Phù Lị, “Chị Lị, chuyện trước kia đừng tính toán nữa. Đại Hồ không xếp chị ngồi cùng bàn với cậu ấy đâu.”

“Ồ.” Trương Phù Lị vốn đang rất vui bỗng xuống tinh thần.

Người ngoài có thể nói câu đó rất dễ dàng.

Đừng tính toán nữa...

Đó là mối tình đầu của cô. Cả đời này cô cũng không quên được những ngày tháng vui vẻ của cô và Viên Táo,.

Vài năm qua Trương Phù Lị đọc không ít những câu chuyện thanh xuân. Rất ít những mối tình từ thời đi học có thể nắm tay tới cuối con đường. Cô cũng giống như đa số những người khác, đem nỗi nhớ giấu kín trong lòng, rồi quay lưng gả cho một người phù hợp với mình.

Cảm giác hồn nhiên của mối tình đầu, ra đi rồi sẽ không tìm lại được nữa.

Sau khi chia tay với Viên Táo, cô tìm đối tượng để kết hôn, nên chỉ nghĩ đến những điều kiện khách quan như môn đăng hộ đối và gia đình có điều kiện.

Anh chàng nghèo như Viên Táo, cô sẽ thẳng tay loại bỏ.

Trước khi kết hôn, Trương Phù Lị từng có ảo tưởng, ngộ nhờ Viên Táo sẽ xuất hiện để cướp hôn. Tuy rằng đó không phải sự thật, nhưng cảnh tượng đó cũng khiến cô vui mãi không thôi.

Chỉ cần là Viên Táo thì cô chẳng quan tâm đến mấy thứ môn đăng hộ đối đó nữa.

Chỉ cần là Viên Táo, cô có thể vì anh vứt bỏ cả thế giới này.

Chỉ cần là Viên Táo...

Nhưng sự thật là dù cô có đi khắp thế giới cũng chẳng thể tìm được người con trai ấy nữa.

Nhiều Từ từng nói, Trương Phù Lị và Triệu Phùng Thanh đều rất cố chấp trong tình yêu, một khi đã yêu ai, sẽ chẳng biết đường quay đầu lại.

Nhưng Trương Phù Lị cảm thấy Triệu Phùng Thanh còn may mắn hơn cô.

Triệu Phùng Thanh chưa từng hẹn hò với Giang Tấn, cho nên cô ấy chỉ nhớ những tổn thương do hấn gây ra, vì đau quá nên sẽ không hận.

Nhưng Trương Phù Lị lại rất hận Viên Táo. Cô và anh đã từng hạnh phúc, nhưng cuối cùng lại tan vỡ trong tiếc hận, những cảm xúc ấy giằng xé trong lòng cô, đau đến khắc cốt ghi tâm.

Mà hôm nay, cô chưa chuẩn bị gì đã phải gặp lại Viên Táo.

Trương Phù Lị đột nhiên nói: “Thanh Nhi, Nhiều Từ, tôi muốn về.”

“Chị Lị!” Nhiều Từ kích động đứng bật dậy. Hấn cứ nghĩ cô và Viên Táo chia tay đã bảy tám năm nay, có khúc mắc gì cũng giải quyết xong rồi. Ai ngờ, phụ nữ ghim thù quả thật là vô địch thiên hạ.

Triệu Phùng Thanh chau mày, “Lị Lị, hôm nay là ngày vui của Đại Hồ.”

“Tao không muốn gặp anh ta.” Trương Phù Lị nhăn mặt.

Nhiều Từ nhanh nhẩu giải thích: “Cậu ta ngồi xa chị lắm, Chị Lị chị có muốn nhìn cũng không thấy đâu.”

Cuối cùng, Trương Phù Lị bị thuyết phục ở lại.

Triệu Phùng Thanh kéo tay Trương Phù Lị, tỏ vẻ trấn an.

Trương Phù Lị cầm chặt lấy tay cô.

Cùng có mối tình đầu thời cấp ba, nhưng Triệu Phùng Thanh có vẻ chẳng ghi hận như Trương Phù Lị. Ngược lại, cô còn cảm thấy thật may mắn vì năm ấy đã từng thích Giang Tấn, bằng không đến tuổi này cô sẽ chẳng có trải nghiệm gì cả.

Nhiều Từ nói Viên Táo ngồi cách đây rất xa. Nếu chỉ tới ăn tiệc cưới, hấn và Trương Phù Lị chắc chắn sẽ không chạm mặt nhau.

Nhưng lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tiệc cưới vừa mở màn, MC vì muốn khuấy động không khí, nên tổ chức một trò chơi tương tác qua lại giữa các vị khách.

Hấn nhìn lướt qua một vòng hội trường, sau đó ánh mắt dừng lại ở người Triệu Phùng Thanh, tươi cười, “Xin mời một vị tiểu thư rất xinh đẹp, lên sân khấu tham gia với chúng tôi?”

Triệu Phùng Thanh đang ăn được nửa quả quýt liền phải dừng lại.

Hôn lễ của Đại Hồ, cô không thể tùy hứng được. đành rút vạt tờ khăn giấy lau qua miệng rồi lên sân khấu.

Cô mặc chiếc váy màu trắng khoét sát nách, váy dài đến tận đầu gối. Đoạn váy phía dưới có điểm xuyết vài chấm đỏ nổi bật.

Bộ lễ phục này do Giang Tấn chọn.

Quả rất giống gu chọn bạn gái tao nhã của hấn, từ kiểu dáng đến màu sắc của bộ lễ phục này, đều vô cùng thích hợp với Triệu Phùng Thanh. Phần váy trước ngực có hơi phồng lên, vừa vặn che giấu bộ ngực săn bay của cô. Phía dưới làn váy bông bênh kia là một đôi chân thon dài.

Cô vừa lên sân khấu đã trở thành tâm điểm của hội trường.

Nhìn từ xa vị MC đã cảm thấy cô nàng này rất xinh đẹp. Nhìn ở khoảng cách gần thế này mới thấy càng lộng lẫy hơn. “Sau đây, có vị nam sĩ nào muốn lên sân khấu hợp tác với người đẹp của chúng tôi không ạ?”

Ánh mắt của mọi người bàn 12-2 đổ dồn hết về phía Giang Tấn.

Giang Tấn nhìn Triệu Phùng Thanh trên sân khấu, không có ý định muốn giơ tay xung phong.

“Oa, đã có người xung phong rồi ạ!” Vị MC kia cười ha ha, vẫy tay với anh chàng vừa giơ tay kia, “Vậy thì mời anh.”

Tương Phù Lị nhìn theo hướng đó, sắc mặt tái lại.

Vị nam sĩ vừa xung phong lên sân khấu kia là Viên Táo.

Cô nhìn hắn từng bước đi lên sân khấu, ánh mắt cũng chẳng nhìn về phía cô một cái.

Hắn chỉ nhìn người trên sân khấu.

Tương Phù Lị nắm chặt mép khăn trải bàn.

Nhiều Từ vội vàng giữ vai cô, “Chị Lị, bình tĩnh một chút.” Hắn không ngờ lại có chuyện này xảy ra, sự tình có vẻ hơi chệch đường ray so với dự tính. Có vẻ hắn đã coi chuyện yêu hận của Tương Phù Lị quá đơn giản rồi.

“Hắn ta có ý gì?” Tương Phù Lị oán hận trừng mắt nhìn Viên Táo, “Hà? Hắn có ý gì?”

“...” Nhiều Từ sao biết được.

Tương Phù Lị cắn cắn môi, “Hắn cố ý, phải không?”

“Em thấy không phải đâu... Chị Lị chỉ đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện đã qua rồi.”

Tương Phù Lị quay đầu nhìn Nhiều Từ, “Trước đây tôi cũng nghĩ mọi chuyện đã qua rồi, nhưng lại rất hận...”

Nhiều Từ thầm than chết mẹ rồi.

Đại Hồ cũng vậy, không ngờ chuyện Tương Phù Lị và Viên Táo chia tay lại tuyệt tình như vậy, mà hắn còn dám gửi thiệp mời cho Viên Táo.

Tiếng của vị MC lại vang lên, “Mời anh lên đây, để mỹ nữ và soái ca của chúng ta giới thiệu nào.”

Triệu Phùng Thanh miễn cưỡng, “Triệu Phùng Thanh.”

MC đưa micro cho Viên Táo.

“Viên Táo.”

Triệu Phùng Thanh liếc xéo Viên Táo.

Viên Táo cười cười.

Vị MC bỗng nổi hứng nhiệt tình, tiện miệng hỏi: “Hai vị đã kết hôn chưa nhỉ?”

Viên Táo nhìn Triệu Phùng Thanh một cái, rồi trả lời: “Chưa.”

Lúc này, Tương Phù Lị bỗng chốc đứng bật dậy, “Tôi cũng muốn tham gia.”

Nhiều Từ muốn gọi quan cứu mạng, hắn nhìn về phía chú rể nhờ giúp đỡ.

Sắc mặt Đại Hồ cũng có vẻ không tốt lắm.

Sắc mặt của Triệu Phùng Thanh và Viên Táo đứng trên sân khấu cũng không tốt lắm.

Còn Tàn Hiểu vẫn nở nụ cười mỉm.

Lúc này vị MC mới ngửi được mùi bất thường gì đó, hắn nói: “Ha ha ha, game này yêu cầu có sự tương tác giữa nam và nữ. Vị tiểu thư kia, lượt sau sẽ đến cô, được không?” Hắn cố ý nháy mắt, muốn điều hòa lại không khí trong hội trường.

Triệu Phùng Thanh muốn nói cô sẽ xuống đài, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhẵn nhụi của Tương Phù Lị, cô lại cảm thấy lo lắng.

Đây là hôn lễ của Đại Hồ, cả đời cũng chỉ có một lần. Gây chuyện ở hồ lễ của hắn, hắn sao nhịn được.

Giờ phút này Tương Phù Lị đang rất phẫn hận, cô mất hết lý trí. Nếu như là cô và Viên Táo đứng trên sân khấu, cô chưa chắc đã mất bình tĩnh thế này.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Vậy không bằng mời thêm một người nam nữa đi?” Nói xong, cô nhìn Nhiều Từ nháy mắt mấy cái, ý bảo hắn mau chạy lên đây.

Vị MC vỗ tay, “Ý kiến hay.”

Nhiều Từ giờ tay ngay.

Nhưng vị MC kia lại không nhìn thấy hấn.

Vị MC cười nhìn Giang Tấn đứng dậy, “Vây mời anh.”

Đùng một cái, ánh mắt của cả hội trường đổ dồn về phía Giang Tấn.

Nụ cười của Tấn Hiểu phai nhạt đi chút.

Giang Tấn lạnh lùng nhìn Triệu Phùng Thanh trên sân khấu.

Cô im lặng bặm môi.

Vị MC kia cười ha hả, đang định phỏng vấn Giang Tấn.

Ai ngờ, Giang Tấn chẳng thèm để ý đến hấn, đi tới trước mặt Triệu Phùng Thanh, khẽ mắng yêu, “Em lên làm gì, thật mắt mặt.”

Cô nhỏ giọng hỏi: “Vây anh lên đây làm gì?”

“Dắt em đi xuống.”

Sau đó, hấn thật sự đã nắm lấy tay cô đi xuống đài.

Đột nhiên cả bàn lớp 12-2 thi nhau vỗ tay.

Tuy rằng chẳng hiểu ngô khoai gì, nhưng những bàn còn lại cũng vỗ tay theo.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Vây Thì Chia Tay Đi

Sau một tràng vỗ tay, không khí xấu hổ cũng dịu đi phần nào.

Vị MC chợt nhận ra không khí trên sân khấu có chút bất thường, nên anh đã đột nhiên thay đổi một game đơn giản hơn, tránh để Trương Phù Lị và Viên Tảo có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau.

Trò chơi này chỉ mất hơn nửa phút đã kết thúc.

Nhiều Từ và Đại Hồ đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi kết thúc trò chơi, Viên Tảo và Trương Phù Lị đều rời khỏi sân khấu, thoát cái đã không thấy người đâu.

Vị MC trên sân khấu lại quay về chủ đề chính của buổi lễ, bắt đầu kể lại quá trình phát triển tình cảm giữa cô dâu và chú rể.

Sau khi Giang Tấn dẫn Triệu Phùng Thanh xuống đài, thì đi về phía bàn của lớp 12-2.

Vừa rồi, nam sinh Ất thấy hai người bọn họ đang đi về phía này, thì nhanh chóng sang bàn bên cạnh lôi thêm một chiếc ghế sang đây, đặt ngay bên cạnh chỗ của Giang Tấn.

Thật thức thời.

Giang Tấn thuận theo tự nhiên kéo Triệu Phùng Thanh ngồi xuống. Sau đó thân nhiên mở miệng, “Giới thiệu với mọi người, đây là bạn gái tôi, Triệu Phùng Thanh.”

Nam sinh Giáp suýt chút nữa lại định vỗ tay. Nhưng thấy các bạn học khác không có động tĩnh gì, cậu ta đành xoa xoa hai bàn tay, sau đó cười gật đầu, “Tuyệt, tuyệt.”

Những bạn học khác phụ họa, “Tuyệt, tuyệt.”

Thật tốt.

Trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Chỉ là biểu hiện của Giang Tấn có vẻ chẳng có chút nhiệt tình gì với bạn gái. Mà đáng về Triệu Phùng Thanh cũng trông khá mất tự nhiên.

Mấy vị bạn học cũng không hiểu được sự kỳ lạ của đôi nam nữ này, nhưng tất cả đều rất thức thời, quay đầu nhìn lên sân khấu, dõi theo chuyển động của vị MC. Nhưng ánh mắt lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh nhìn theo bóng Trương Phù Lị và Viên Táo ra ngoài, rồi nhỏ giọng chất vấn Giang Tấn, “Anh định làm gì vậy?” Vốn đã bố trí xong xuôi hết cả lại bị sự xuất hiện của hắn phá hoại.

Giang Tấn bình tĩnh như thường, “Sợ em khó chịu, làm mất mặt tôi.”

“Anh không nói, ai biết chúng ta có quan hệ gì?” Dù có mất mặt cũng là mặt của cô liên quan gì tới hắn.

“Tôi nói.”

Triệu Phùng Thanh ngẩn người.

Hắn tiếp tục nói: “Tất cả bọn họ đều đã biết em là bạn gái tôi.”

“...” Cứ tiếp tục tranh cãi với hắn cũng không có tác dụng gì. Giờ cô đang rất lo lắng cho Trương Phù Lị.

Trương Phù Lị yêu Viên Táo, Triệu Phùng Thanh luôn hiểu rõ điều đó, chỉ là cô không yêu sâu đậm như Trương Phù Lị. Chuyện đã qua thì sẽ cho qua, cảm giác hận ý cũng chỉ khiến mình càng đau hơn. Cô hy vọng, hôm nay sau khi Trương Phù Lị nói rõ ràng với Viên Táo, thì hoàn toàn dứt khỏi đoạn tình cảm này.

Lúc Triệu Phùng Thanh đảo mắt nhìn, liền nhận ra có không ít các bạn học đang quay đầu đánh giá cô.

Cô hiểu bọn họ đang tò mò chuyện gì, đơn giản chỉ là vì sao sau mười ba năm, cô và Giang Tấn lại có thể bên nhau.

Cảnh tượng này quả là hiếm thấy.

Những bạn học đã từng chứng kiến cô theo đuổi Giang Tấn tụ thành một nhóm xì xào bàn tán.

Cô thấp giọng mắng mỏ, “Anh ngang nhiên kéo tôi thế này, nửa năm nữa thì phải làm sao? Bọn họ nhất định sẽ cho rằng anh đá tôi.”

Giang Tấn đang nhìn đi động, chẳng chút để ý, “Tôi không ngại em ra ngoài nói với người ta là em đá tôi đâu.”

Triệu Phùng Thanh nhướn mày, “Ai thêm tin chứ.” Sự chênh lệch giữa hắn và cô là một trời một vực. Tuy rằng sau khi xem mặt, luôn là hắn chủ động, nhưng từ góc độ người ngoài nhìn vào, cô vốn không xứng với hắn.

Hắn ngược mắt, bình tĩnh nhìn cô, “Vậy tôi sẽ làm một buổi họp tuyên bố, em ghét tôi nên đá tôi. Hài lòng chưa?”

“Không hài lòng.” Triệu Phùng Thanh bóc một quả quýt ngọt, sau đó bỏ một múi vào miệng. “Còn phải thêm một câu, nửa năm vừa qua là anh ép tôi, tôi vì bất đắc dĩ mới thỏa hiệp.”

“Ừm.” Giang Tấn nhìn thấy hai má cô phồng lên thì nói, “Đừng ăn vội thế. Em ngoài ăn với ngủ còn sở thích gì nữa không hả?” Vừa nãy lúc được MC gọi tên mời lên sân khấu, cô cũng đang ăn.

“Ồ, thấy bạn gái mình khó ưa à, vậy thì chia tay thôi.” Nói xong, cô lại ăn một múi quýt nữa, cố ý chọc giận hắn.

Nghe vậy, Giang Tấn nhặt thêm vài quả quýt trong đĩa hoa quả ra đặt trước mặt cô, nói: “Không chia tay, em muốn ăn thì ăn đi.” Lười nhác thì cứ lười nhác đi. Dù sao tính cô đã như vậy rồi, cả đời này cũng chẳng thành công được. Hắn đã sớm biết.

Nữ sinh Giáp ngồi ngay bên cạnh Triệu Phùng Thanh nghe được những lời kia, thì cảm thấy thật ngạc nhiên.

Cô kết hôn sớm nên đã lâu rồi không nói những câu yêu đương ấu trĩ đó với chồng mình. Cô cho rằng, mấy trò liếc mắt đưa tình, chỉ tồn tại trong tình yêu của những người trẻ dưới ba mươi.

Năm ấy Triệu Phùng Thanh theo đuổi Giang Tấn oanh oanh liệt liệt.

Người của lớp 12-2 ai ai cũng biết, trong đó có không ít bạn học đều cười nhạo Triệu Phùng Thanh.

Thế nhưng, hồi ấy nữ sinh Giáp rất hâm mộ cô. Trong cái thời đại đó, dường như không ai dám to gan như Triệu Phùng Thanh. Hơn nữa tình yêu thời thanh xuân thường không có kết quả tốt. Nữ sinh Giáp giờ cũng đã quên cậu nam sinh mình từng thích ngày ấy rồi.

Nữ sinh Giáp cầm hai quả quýt ngọt của mình, đặt trước mặt Triệu Phùng Thanh, “Cho cậu đấy, quýt rất ngọt.”

Triệu Phùng Thanh cười nói cảm ơn.

Gương mặt xinh đẹp kia, cùng vẻ đẹp trai anh tuấn của Giang Tấn phía sau, quả nhiên rất hài hòa.

Nữ sinh Giáp vừa nhìn, không khỏi cười nói, “Chúc những người có tình sẽ trở nên thân thuộc.”

Triệu Phùng Thanh ăn xong mấy quả quýt, liền nhìn về phía bàn lớp 12-7.

Nhiều Từ thân là phù rể, nên đã đi chần rượu cho Đại Hò.

Chỗ ngồi của Trương Phù Lị vẫn trống không.

Triệu Phùng Thanh chống má. Thế mới nói, tính cách càng nóng, lực phản kháng càng mạnh. Đã nhiều năm trôi qua mà Trương Phù Lị vẫn chưa dứt khỏi mối tình ấy.

Khi cô đang ngẩn người suy nghĩ, có một người đẹp đi về phía bàn này, tươi cười tự nhiên với Giang Tấn, mở miệng liền hỏi, “Anh là Giang Tấn đúng không?”

Giang Tấn liếc cô ta một cái.

Nàng ta nghiêng đầu ra vẻ dễ thương, “Anh quên tôi rồi sao? Tôi là Trịnh Dao của đại học H.”

Tần Hiểu và Giang Tấn đều học ở đại học H. Có điều cô và hắn không học chung khoa nên bạn đại học cũng khác nhau. Vì thế Tần Hiểu xếp Giang Tấn vào bạn cấp ba.

Trong bạn đại học H, có hai người đều biết Giang Tấn. Trong đó có một người chính là Trịnh Dao.

“Không quen.” Giang Tấn lạnh lùng đáp. Trịnh Dao là ai, hắn vốn chẳng có chút ấn tượng nào cả.

“Tôi là bạn cùng phòng ký túc của Tần Hiểu.” Trịnh Dao cười. Hồi đại học, cô cũng rất để ý hắn, tốc độ thay bạn gái của hắn rất có tiếng, nghe nói hắn thích những cô nàng chủ động.

Chỉ là cô không có cơ hội tiếp cận hắn.

Vừa nãy đột nhiên thấy hắn xuất hiện trên sân khấu, cô vô cùng vui mừng. Cô coi Triệu Phùng Thanh là bạn gái cũ của hắn. Nghĩ có thể thừa dịp này mà nhảy vào tiếp cận hắn.

Khi Giang Tấn vẫn chưa nhớ ra cô ta là ai.

Thì Triệu Phùng Thanh đã lấy lại được tinh thần, ngược mắt nhìn Trịnh Dao.

Trịnh Dao cười cười với Triệu Phùng Thanh, sau đó đặt một tấm card lên mặt bàn, “Đây là số của tôi, sau này nhớ liên lạc nhé.”

Giang Tấn cúi đầu, tiếp tục nhìn di động.

Trịnh Dao thoáng thấy xấu hổ.

Triệu Phùng Thanh nghiêng người kề sát vào Giang Tấn, hỏi, “Bạn gái cũ của anh đây à?”

Giang Tấn quay đầu nhìn chân Trịnh Dao, sau đó lắc đầu phủ nhận, “Không phải.”

Đôi chân hắn thích không chỉ trắng, dài, thẳng, thậm chí ngay cả đầu gối cũng phải đẹp.

Đầu gối của Trịnh Dao không đẹp.

Vì thế cô ta không thể là bạn gái cũ của hắn.

Trịnh Dao khẽ biến sắc, cô nàng xoay người bước đi. Cô từng nghe nói, hắn sẽ để mặc những cô gái muốn tỏ tình với mình, nên cô vốn vô cùng tự tin. Ai ngờ lại xấu hổ thế này.

Triệu Phùng Thanh thì thầm bên tai Giang Tấn, “Nghe đồn bạn trai tôi rất lăng nhăng.”

Hắn vẫn nhìn vào di động, “Là tin đồn em cũng tin à?” Tim hắn còn không có nói chi là hoa.[1]

[1] Hoa tâm: lăng nhăng, tâm ở đây là tim

Cô cười xấu xa, ngắm nhìn sườn mặt của hắn, “Không có lửa làm sao có khói sao.”

Giang Tấn khẽ ngước mắt lên, hỏi, “Bạn gái anh đang ăn đám đây à?”

“Tôi ăn quýt.” Nói xong, cô lại bắt đầu bóc một quả nữa.

“Đừng ăn nhiều sẽ nóng lắm.” Hắn đếm nãy giờ cô đã ăn bảy tám quả rồi.

“Anh quản tôi đây à.”

“Bạn gái vốn do bạn trai quản.”

Triệu Phùng Thanh nhăn trán, “Càng ngày tôi càng sợ càng sợ anh sẽ giam giữ tôi đây.”

“Bệnh thần kinh.” Giang Tấn không thèm để ý tới cô nữa.

Ăn được một nửa, Tần Hiểu bắt đầu chương trình quăng hoa cưới.

Trong hội trường có không ít cô gái chưa kết hôn đang nóng lòng muốn thử. Triệu Phùng Thanh lười nhác ngồi im, chẳng thèm nhúc nhích.

Trong tiếng cướp hoa cưới ồn ào, Trương Phù Lị đã trở lại.

Triệu Phùng Thanh nhìn thấy bạn mình, lập tức đứng bật dậy, “Lị Lị!”

Gương mặt Trương Phù Lị dờ dẩn.

Suy nghĩ đầu tiên của Triệu Phùng Thanh là, Viên Táo chắc chắn đã làm tổn thương Trương Phù Lị. “Vừa đi đâu vậy?” Triệu Phùng Thanh cười đi tới.

Trương Phù Lị lui về sau một bước, “Tao có việc, về trước đây.” Sau đó cô quay về ghé cầm túi xách, rồi vội vàng rời đi.

Triệu Phùng Thanh run người, cảm thấy Trương Phù Lị có gì đó rất lạ. Cô gọi điện thoại cho cô nàng.

Trương Phù Lị không nhận.

Cô lại gửi tin nhắn qua wechat.

Trương Phù Lị không đáp lại.

Sau chương trình cướp hoa cưới, hai mâm đồ ăn nữa được đưa lên, rồi tiệc cưới mới kết thúc.

Triệu Phùng Thanh vẫn chưa ăn no. Cô ăn lung tung một đồng thứ vẫn không thấy no bụng. Dạ dày có phần hơi trướng, nhưng không có cảm giác chướng bụng.

Lúc ăn cơm, các bạn học có vẻ rất bình tĩnh. Tuy rằng cả đám rất tò mò mối quan hệ giữa Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh, nhưng cũng chỉ ngồi im cúi đầu mà bàn luận vài câu.

Sau khi kết thúc tiệc cưới, mọi người đều cảm thoải mái vì được tự do.

Vì Giang Tấn có tính lạnh lùng trời sinh người sống chớ đến gần, cho nên đến lúc chúc phúc thì mọi người sẽ chạy qua chỗ Triệu Phùng Thanh như ong vỡ tổ.

Nhiều bạn học, chủ động tới gặp Triệu Phùng Thanh, mặt mày rạng rỡ: “Chúc mừng chúc mừng nhé.”

Bọn họ cảm thấy năm ấy Triệu Phùng Thanh theo đuổi Giang Tấn thật sự rất vất vả, giờ đã có kết cục viên mãn, bọn họ rất vui mừng.

“Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử nhé.” Một nữ sinh lớp 12-7 cười ha ha chúc mừng.

Nữ sinh Giáp lớp 12-2 thấy thế liền lập tức phụ họa nói: “Đúng rồi, tốt nhất sang năm nên sinh đi. Càng lớn tuổi thì càng nguy hiểm.”

“Triệu Phùng Thanh, rượu mừng của cậu tôi nhất định phải uống!” Không biết ai trong đám đông vừa hét lên như thế.

“Triệu Phùng Thanh! Chúc mừng nhé! Tôi mừng cho cậu!” Không biết là ai trong đám đông lại gào lên.

Triệu Phùng Thanh cười mà như không.

Hôm nay là hôn lễ của ai vậy?

Vì sao cô lại ngồi đây nhận lời chúc phúc của bọn họ.

Sớm sinh quý tử ? Sinh với ai cơ?

Giang Tấn ngồi bên cạnh nghe hết nãy giờ, hần đi tới kéo tay Triệu Phùng Thanh đứng dậy, “Đi thôi, chúng ta còn phải tới một nơi nữa.”

Mọi người tự động im lặng.

Triệu Phùng Thanh giãy giụa khỏi tay hần, “Chúng ta đi đâu nữa?”

Hần nắm chặt cổ tay cô, “Đi tìm một người.”

“Ai?”

“Đào Tuệ Tuệ.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tôi Sợ Bị Cướp Sắc

Triệu Phùng Thanh hơi giật mình, cô đi theo Giang Tấn rời khỏi hội trường hôn lễ, “Nhanh vậy đã tìm được rồi à?”

Hần hơi mân mê đầu ngón tay cô, “Chỉ chậm hơn mấy anh tổng tài em thích chút thôi.”

Cô không nhận ra động tác nhỏ ấy của hần, “Đào Tuệ Tuệ hiện giờ sống thế nào?”

“Cũng được.”

Cô cười hỏi: “Có hạnh phúc không?”

“Cô ấy có hạnh phúc hay không cũng chẳng phải chúng ta có thể đánh giá được.” Ngay cả việc mình có hạnh phúc không hần cũng chẳng biết, thì cuộc sống của người khác sao hần có thể biết được.

Triệu Phùng Thanh suy nghĩ rồi cuối cùng vẫn cười, “Cô ấy kết hôn chưa?”

“Rồi.”

“Chồng cô ấy có tốt không?”

“Nghe nói cả hai rất ân ái.”

Cô thở phào một hơi, “Vậy là tốt rồi.”

Thật ra cô cũng không nhất định phải gặp lại Đào Tuệ Tuệ. Đã nhiều năm trôi qua rồi, có lẽ Đào Tuệ Tuệ đã quên một người bạn cùng bàn như cô từ lâu rồi.

Triệu Phùng Thanh chỉ có một khúc mắc trong lòng. Cô sợ vì mình đọc được lá thư máu ấy quá muộn, đã tạo nên một kết cục không thể cứu vãn nữa.

Hiện giờ sau khi biết Đào Tuệ Tuệ vẫn khỏe mạnh, tảng đá trong lòng Triệu Phùng Thanh coi như đã được đặt xuống. “Vết thương trước kia của cậu ấy không sao chứ?”

“Cô ấy đang ở Thương Thành.” Giang Tấn quan sát kỹ phản ứng của Triệu Phùng Thanh, “Khó có dịp tới đây, gặp chút rồi về.”

Cô nghi ngờ, “Giang tổng, anh quan tâm việc đó quá rồi đấy.”

Hần bình tĩnh, “Tôi chỉ thực hiện đúng nội dung trong hợp đồng thôi.”

“Chắc cậu ấy chẳng còn nhớ tôi là ai nữa rồi.” Triệu Phùng Thanh nói ra nỗi lo trong lòng mình, “Hơn nữa năm ấy tôi cũng chẳng đối xử tốt với cậu ấy .

.”

“Em đã nhớ cô ấy nhiều năm nay, vì sao cô ấy lại quên em được?” Giang Tấn nói với thâm ý sâu sa khác.

Triệu Phùng Thanh không nghĩ nhiều liền hỏi lại: “Cậu ấy ở chỗ nào của Thương Thành?”

“Trần Tông Sơn.” Hấn đưa mắt nhìn về phía trần Tông Sơn mà nói: “Đào Tuệ Tuệ vừa nghe nói em đến tìm, đã lập tức đồng ý gặp mặt rồi.”

Từ nội thành của Thương Thành đến trần Tông Sơn cũng không tính là xa lắm.

Giang Tấn một mình ra bãi đỗ lấy xe. Sau đó, hấn gọi cho Lãnh trợ lý một cuộc. Nội dung rất đơn giản: “Đặt cho tôi một phòng ở trần Tông Sơn của Thương thành.”

Sau mấy giây Lãnh trợ lý mới phản ứng lại, sau đó gào to: “Oa! Giang tổng, tốc độ của anh nhanh thật đấy. Chưa đến một ngày đã đánh tan thành lũy rồi.”

“Cậu càng ngày càng nhiều chuyện đấy.” Giang Tấn cúp điện thoại.

Ở bên kia Lãnh trợ lý mừng rỡ không thôi, rồi tập trung tìm khách sạn.

Trần Tông Sơn là một trấn nhỏ, những khách sạn đều là kiểu nhà trọ gia đình. Giang Tấn có bệnh sạch sẽ nên rất khó để chọn. Lãnh trợ lý bỏ một số tiền vào phí phục vụ khá lớn, thông báo cho khách sạn cần phải thay hết toàn bộ đồ đạc trong phòng.

Sau đó, hấn nhắn một tin nhắn âm thanh qua wechat cho Giang Tấn.

Giang Tấn đi được nửa đường là đến trạm dừng nghỉ chân.

Sau khi Triệu Phùng Thanh xuống xe mua đồ ăn vặt, Giang Tấn mới mở tin nhắn âm thanh của Lãnh trợ lý. “Giang tổng, chuyến này của anh quả nhiên là thiên thời địa lợi nhân hòa nhé! Trần Tông Sơn đang tổ chức lễ hội ẩm thực, rất khó kiếm được khách sạn qua đêm. Phải trải qua ngàn vạn gian khổ tôi mới tìm được một phòng giường to, nên đã đặt luôn cho hai người rồi.”

Nghe có vẻ, Lãnh trợ lý rất vui mừng.

Giang Tấn đáp lại một tin nhắn, “Bảo khách sạn đổi sang phòng giường đôi đi.”

Lãnh trợ lý ngây người, “Không phải chứ. . .”

“Nếu không làm tốt việc này, cậu cứ chủ động xin trừ lương đi.”

“...”

Triệu Phùng Thanh mua một đồng đồ ăn vặt về, khoai tây, bánh bích quy, còn có cả sữa.

Khi cô xách cả túi to lên xe, Giang Tấn liền nói ngay, “Đừng làm dơ xe của tôi.”

Cô hừ lạnh một tiếng, mở gói khoai tây chiên ra, cắn từng miếng một.

Tiếng giòn của khoai tây vang lên.

Hấn nghe mà khó chịu, nên liền bật nhạc lên.

Triệu Phùng Thanh ăn xong nửa gói khoai chiên thì cảm thấy buồn ngủ. Cô liền ôm túi khoai, nghiêng đầu, mắt vừa nhắm lại liền lập tức ngủ luôn.

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái, rồi dừng xe ở một trạm nghỉ chân trên đường.

Đang là giữa trưa nên thời tiết rất nóng.

Hấn giảm điều hòa xuống thêm mấy độ.

Triệu Phùng Thanh đang ngủ liền co người lại.

Hấn lại tăng thêm mấy độ nữa.

Trạm dừng chân lần này không có trạm xăng, nên chỉ có một vài xe mới đỗ lại ở đây.

Không gian bốn phía rất im ắng, còn nghe thấy tiếng chim tước vang đâu đây.

Giang Tấn ngồi trên xe, không có gì để tiêu khiển. Hắn chỉ có thể vừa ngồi nghe nhạc, vừa ngồi ngắm Triệu Phùng Thanh ngủ bên cạnh.

Những cô bạn gái trước kia của hắn, nhiều đến mức hắn không nhớ hết được. Có mấy cô nhìn mặt chẳng tự nhiên chút nào, thậm chí có mấy cô còn phải động dao kéo với cả chân của mình.

Tuy nhiên chỉ cần xinh là được. Thị giác của hắn sẽ được hưởng thụ.

Triệu Phùng Thanh giờ đã từng này tuổi rồi, kém xa cái hồi mười bảy mười tám tuổi ấy.

Nhưng chính hắn lại có thể nhận ra cô ngay lập tức.

Có rất nhiều cô gái trẻ gương mặt xinh đẹp theo đuổi hắn rồi bỏ đi, nhưng hắn lại chỉ nhớ một cô nàng ba mốt tuổi.

Muốn chỉ ra khuyết điểm của Triệu Phùng Thanh, hắn có thể nói hàng đống. Mà ưu điểm của cô đã ít nay lại càng ít hơn.

Cô gái này đã phá vỡ nguyên tắc của hắn rất nhiều lần.

Một năm trước lúc gặp lại cô, hắn nghe cô nói chuyện với nhà tuyển dụng, thì đột nhiên cảm thấy trái tim có cái gì đó như bật khỏi lồng ngực. Đó là cảm giác khó chịu không kiềm chế nổi, khiến hắn càng chán ghét cô hơn.

Trong vòng một năm ấy, mỗi lần hắn nhìn thấy cô, lại muốn đẩy cô ra xa mình hơn.

Nhưng sau khi đẩy ra lại cảm thấy lo lắng.

Rồi khi gặp nhau lại muốn đẩy cô ra xa.

Sau đó lại lo lắng.

Cảm giác mâu thuẫn ấy cứ lặp đi lặp lại, khiến hắn hoài nghi có phải phong cách kiêu ngạo lý trí của bản thân đã bị mai một vì cô rồi không.

Giang Tấn vươn tay tới, ngón tay khẽ mân mê theo từng đường nét trên gương mặt Triệu Phùng Thanh.

Hắn cũng chẳng biết, cô đã tu luyện vẻ đẹp mỹ miều này như thế nào.

Lãnh trợ lý nói, chuyến đi lần này của Giang Tấn rất may mắn.

Một lúc sau, hắn mới biết được, cái gì gọi là thiên thời địa lợi nhân hoà, tất cả đều tuyệt vời.

Trên con đường tới trấn Tông Sơn phải đi qua một cây cầu dài mới tới nơi.

Mấy hôm trước, cầu Tông Sơn bị thuyền đụng trúng, hiện giờ đang được sửa chữa nên cả cây cầu bị phong tỏa.

Nếu đi đường vòng thì phải đi một đoạn rất dài.

Bởi vì dừng lại ở trạm dừng chân quá lâu, hơn nữa lại phải đi đường vòng. Nên lúc Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh tới trấn Tông Sơn đã là chạng vạng tối rồi.

Mà căn cứ vào dự báo thời tiết, đêm nay trấn Tông Sơn sẽ có mưa to.

Đào Tuệ Tuệ tất nhiên sẽ không đến chỗ hẹn, bởi vì thời gian hẹn nhau vốn không phải hôm nay.

Bảy giờ bốn mươi phút, trời bắt đầu mưa to.

Lãnh trợ lý gọi điện đến nói là Đào Tuệ Tuệ không kịp đến nên dời buổi gặp mặt sang ngày mai.

Giang Tấn hỏi ý kiến của Triệu Phùng Thanh,

Triệu Phùng Thanh bắt đầu đi đánh phai đồng ý. Hiện giờ trời đang mưa rất to, không đi được đâu cả.

Hai người ngồi trong xe đến tám giờ hơn, mưa vẫn to như thế.

Triệu Phùng Thanh nhìn xe đồng hồ, đêm nay không chừng sẽ không về được thành phố S.

Nghĩ đến đó cô lại muốn lườn Giang Tấn.

Đều tại hắn dừng xe quá lâu tại trạm nghỉ chân chỉ vì ngủ.

Giang Tấn nhận ra tâm trạng cô liền trấn an: “Tôi đã nhờ Lãnh trợ lý đặt hai phòng rồi, đêm nay chúng ta cứ qua đêm ở đây đã.”

Triệu Phùng Thanh đề ý hắn nói rất rõ là hai phòng, nên cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Hai người tới siêu thị mua quần áo và một vài vật dụng cá nhân hàng ngày.

Sau khi tới khách sạn, Triệu Phùng Thanh chỉ muốn nổi điên lên.

Khách sạn ở trấn Tông Sơn vốn không nhiều lắm, hơn nữa nguyên nhân là vì lễ hội ẩm thực nên khách sạn đã hết phòng.

Đây là khách sạn cao cấp nhất của trấn này, Lãnh trợ lý lại chỉ đặt được một phòng.

Nhân viên quầy lễ tân nhìn hai người cười dịu dàng nói, “Giường đôi ạ.”

Nhưng Triệu Phùng Thanh lại không thể cười nổi. Cô chưa từ bỏ ý định hỏi lại “Không còn phòng khác sao? Phòng chứa đồ cũng không có à?”

Nhân viên quầy lễ tân vẫn nở nụ cười chuyên nghiệp, “Tiểu thư, thật xin lỗi cô, chỗ chúng tôi không có phòng chứa đồ.”

Triệu Phùng Thanh tiếp tục truy hỏi: “Nếu không thì phòng tổng thống cũng được.”

“Tiểu thư thật xin lỗi cô, chúng tôi không có phòng tổng thống.”

Triệu Phùng Thanh quay sang nhìn Giang Tấn, “Khách sạn của anh có chi nhánh ở đây không?”

Giang Tấn lắc đầu.

Cô cắn răng, “Anh ngủ ngoài hành lang, tôi ngủ trong phòng.”

Hắn không thèm để ý đến cô, cầm thẻ phòng, xách túi quần áo đi thẳng về phía thang máy.

Cô cứ ngồi im ngoài sảnh, không chịu đi lên.

Giang Tấn lạnh lùng bỏ lại một câu, “Thích thì ngủ ở đây.”

Triệu Phùng Thanh tìm số của những khách sạn khác ở trấn Tông Sơn.

Sau đó cô đều gọi điện tới hỏi.

Kết quả là hết sạch phòng rồi.

Có một khách sạn còn nói, “Buổi chiều vẫn còn phòng, giờ thì đã đặt hết rồi.”

Triệu Phùng Thanh ngồi ngoài sảnh lớn một tiếng, di động nhanh chóng hết sạch pin.

Cô tới quầy tiếp tân mượn sạc điện thoại.

Nhân viên quầy lễ tân tỏ vẻ khách sạn không cung cấp dịch vụ này cho khách.

Triệu Phùng Thanh ngắm nhìn cơn mưa to như cút chó ngoài kia.

Sạc điện thoại của cô đã để quên ở trên xe của Giang Tấn, vì thế cô nhắn cho hắn một tin qua wechat, “Di động tôi sắp hết pin rồi, anh xuống đây cho tôi.”

Hắn không nhắn lại, càng không đi xuống.

Khi di động trên tay chỉ còn 3%, Triệu Phùng Thanh lên lầu tìm hắn.

Gõ cửa, Giang Tấn không mở.

Cô lại gọi điện cho hắn.

Chuông vừa vang được hai tiếng, di động đã sập nguồn luôn.

Vì thế cô đành phải ấn chuông cửa.

Ấn đến khi Giang Tấn đầu tóc ẩm ướt đi ra mở cửa.

Hắn mặc áo choàng tắm, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, còn mang theo chút chế nhạo, “Không phải em định ngủ ngoài sảnh à?”

Triệu Phùng Thanh không thèm để ý đến mấy lời châm chọc của hắn, khoanh tay nói: “Tôi không có sạc pin.”

“Vậy thì đi mua đi.” Nói xong, hắn định đóng cửa.

Chân phải cô lập tức vurun tới chắn cửa, “Lấy của anh đi, di động tôi hết pin rồi.”

“Di động của tôi cũng thế.” Giang Tấn buông nắm cửa ra, xoay người đi vào phòng tắm, cầm lấy khăn mặt mới mua để lau tóc.

Triệu Phùng Thanh vào phòng. Lúc đi ngang qua phòng tắm, cô không khỏi nhìn về phía Giang Tấn.

Dáng người hắn cao to, mặt nghiêng hoàn mỹ, mũi thẳng, vì mới gội đầu xong nên nước đang chảy từ tóc xuống đến mũi.

Đây là lần đầu tiên, Triệu Phùng Thanh nhìn thấy hai chữ gọi cảm trên người Giang Tấn.

Người đàn ông này quả nhiên là họa thủy mà.

Triệu Phùng Thanh nhìn ra bàn trà, “Giang tổng, sạc điện thoại của anh đâu?”

Hắn ném khăn mặt xuống rồi đi ra, “Em không tắm đi rồi xuống đại sảnh mà ngủ?”

Cô vui vẻ cười một tiếng, “Tôi mặc như vậy cũng ngủ được.”

“Vậy thì ra ngoài đi.” Hắn lạnh lùng liếc cô.

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống giường, đặt hai chân lên, “Bạn trai, anh ra đại sảnh ngủ đi.”

“Tôi sợ bị cướp sạc.” Hắn cầm di động, lướt xem tin tức.

“...” Cô nghiêm túc nói, “Để tôi ngủ ở đại sảnh cũng không an toàn.”

“Vậy thì ngủ ở đây.”

Triệu Phùng Thanh thẳng thắn nói: “Vậy thì càng không an toàn.”

Giang Tấn nghiêng đầu, đánh giá cô, “Em sợ tôi làm gì em à?”

“Cô nam quả nữ mà, khó nói lắm.” Cô nhéo má phải mình một cái, làm ra vẻ tự kỷ giống hắn mà đáp, “Tôi xinh thế này cơ mà.”

“Triệu Phùng Thanh, tôi nhắc lại cho em nhớ, tôi chỉ thích những cô nàng đầy đặn thôi.” Giang Tấn khinh miệt nhìn cô, “Nói đúng hơn, nếu của em to hơn hai cái bát nữa, tôi sẽ tạm chấp nhận mà ăn.”

“Xì!” Triệu Phùng Thanh ngửa đầu, để lộ vùng gáy cong, “Ai thèm?”

“Không thèm thì đi ra ngoài.”

“Anh đưa tôi tới quán game đi, tôi sẽ chơi game suốt đêm.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn vứt di động lên chiếc giường còn lại, “Em yên tâm, tôi chả có hứng thú với cô nàng già ba mốt tuổi đâu. Nếu đêm nay tôi cưỡng bức em thì cứ coi như tôi vi phạm hợp đồng, tôi sẽ phải tặng gia bại sản để bồi thường cho em.”

Triệu Phùng Thanh đứng lên, “Ba mốt tuổi thì sao, anh nghĩ tìm một người bạn gái xinh đẹp xứng đôi với anh dễ lắm sao?”

Lần này, đến lượt Giang Tấn ngồi xuống, “Em đi rửa mặt sạch sẽ trước đã rồi hãy nhắc tới bốn chữ xinh đẹp xứng đôi với tôi.”

“Tôi đi mua dao gọt quả.” Cô đột nhiên nở nụ cười.

“Làm gì?”

“Nếu anh có ý đồ gây rối, tôi sẽ thiến anh luôn.” Triệu Phùng Thanh cười đi ra ngoài, đi được nửa đường, thì quay đầu, nhìn Giang Tấn một lượt từ đầu đến chân, “Ha ha, Giang tổng, tôi chỉ lên giường với những soái ca hai mươi thôi. Còn mấy người lớn tuổi như anh... yếu lắm rồi.”

Cô nói rất đúng. Cà đời này cô chỉ mới lên giường một lần, đối phương năm ấy là một tiểu soái ca chưa đến hai mươi tuổi.

Cô thật sự tới cangteen của khách sạn, mua một chiếc dao gọt quả. Sau đó trở về đưa cho Giang Tấn nhìn: “Tôi đặt tên cho nó là: Dao thiên.”

Hắn mặc kệ cô.

Cô chính là đồ thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Anh Dối Trá

Giang Tấn vừa tắm rửa xong xuôi.

Hắn thay bộ đồ ngủ ở nhà sau đó ngồi xuống giường, lấy máy tính ra, bắt đầu làm việc của hôm nay.

Dáng vẻ ngồi im trong lòng chẳng loạn.

Triệu Phùng Thanh đặt chiếc dao gọt quả sắc bén trên chiếc tủ ở đầu giường, thỉnh thoảng lại khua tay múa chân chém mấy cái vào không khí, như để uy hiếp.

Hắn liếc cô một cái, vẫn chỉ thốt ra ba chữ ấy, “Đồ thần kinh.”

Cô khẽ hừ lạnh một tiếng.

Thời tiết mùa hè, vì không tắm rửa nên cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Vì thế cô xuống giường đi kiểm tra khóa cửa phòng tắm.

Sau khi chắc chắn khóa cửa bên trong, bên ngoài không thể mở ra. Cô mới đi tới cạnh Giang Tấn, làm điệu thăm dò hỏi: “Giang tổng, tôi muốn tắm rửa.”

“Ồ.” Mấy ngày nay Giang Tấn không tới công ty, phần lớn công việc đều được giải quyết qua email. Đêm nay hắn có một đồng báo cáo hạng mục cần phải phê duyệt, vì thế nên rất bận bịu.

Triệu Phùng Thanh lôi bộ đồ ngủ mới mua ra. Chất vải khá tốt, nhưng kiểu dáng thì... Cô nhìn nhìn trang phục của mình, lại nhìn nhìn bộ đồ ngủ hắn đang mặc, “Sao anh lại mua đồ ngủ tình nhân?”

“Tiết kiệm thời gian.” Hắn chẳng thèm ngẩng đầu lên, cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mà trả lời.

“Vi sao quần của anh là quần dài mà của tôi lại là quần đùi?” Chẳng công bằng gì cả. Hắn thì mặc kín mít, chả lộ chỗ nào. Còn cô thì phải lộ đùi.

“Em đi mà hỏi mấy bà cô bán quần áo ấy.” Hắn ngược mắt nhìn chiếc quần đùi trong tay cô, giọng điệu có vẻ không kiên nhẫn, “Không có chuyện gì thì đừng làm phiền tôi, tôi đang còn rất nhiều việc.”

“Đệt.” Triệu Phùng Thanh xoay người đi vào phòng tắm, đi chưa được hai bước, cô lại quay về cầm dao gọt quả mang theo, giọng điệu ra vẻ uy hiếp: “Anh đừng nổi con thú tính, nhìn trộm tôi tắm rửa.”

Giang Tấn cũng muốn trợn mắt giống cô rồi, “Đêm nay tôi phải làm việc đến hai ba giờ sáng, không rảnh để nhìn trộm em tắm.”

Cô vào phòng tắm, đặt con dao lên bồn rửa mặt.

Sau khi tiếng nước chảy rào rào vang lên, Giang Tấn đột nhiên cảm thấy hắn chẳng đọc nổi chữ nào trên màn hình kia nữa. Trong đầu hắn giờ đây chỉ hiện lên một dáng người.

Tính tự chủ của hắn khá tốt, thỉnh thoảng mới lâm vào tình trạng không khống chế được bản thân thế này.

Một lần là hôm họp lớp ngày đó, hắn hôn Triệu Phùng Thanh.

Khi cô đá hắn, hắn đã lập tức khôi phục lại lý trí.

Còn một lần ở Hồng Oa, khi cô cười khanh khách nói, “Anh ta không tin anh là bạn trai em đâu.”

Hắn nghe xong, không nhin được mà cúi đầu hôn cô.

Giang Tấn gấp chiếc laptop xuống, tựa người vào đầu giường, nhắm mắt lại.

Hiện giờ hắn mới nhận ra, đêm nay quả là một thử thách với mình.

Một phút trước, hắn có thể khẳng định mình sẽ bình yên vượt qua đêm nay. Nhưng hiện giờ khi nghe tiếng nước chảy bên trong kia, hắn lại có phần dao động.

Hắn cảm thấy hối hận vì đã mua quần đùi cho cô.

Thật ra từ trước đến giờ, Triệu Phùng Thanh chưa từng mặc quần đùi trước mặt hắn. Trang phục cô mặc hàng ngày, đều là kiểu quần dài che chân. Tuy thế nhưng chân cô dài nên mặc gì cũng vẫn đẹp.

Giang Tấn bước xuống giường lục lọi đồng quần áo mới mua. Sau đó phát hiện, quả thật hắn không mua quần dài cho cô.

Hắn đang định quay lại tiếp tục công việc, đột nhiên đèn tắt phụt.

Cả phòng tối mịt.

Triệu Phùng Thanh đang ở trong phòng tắm hét ầm lên một tiếng.

Giang Tấn nhanh chóng kéo rèm cửa sổ ra.

Bên ngoài có hai tia sét chớp lên ánh sáng.

Hắn dựa vào ánh sáng bên ngoài, đi đến cửa phòng tắm, khẽ gọi, “Triệu Phùng Thanh?”

“Aaaaaa!” Cô kêu, “Làm sao thế?”

“Không biết, để tôi ra ngoài hỏi chút xem sao.” Hắn nhớ cô đã đem cả dao đi vào, vì thế nên tăng âm lượng cảnh cáo, “Em cứ đợi trong đó, chú ý đừng khiến mình bị thương.”

“Tôi không nhìn thấy ——” Mắt Triệu Phùng Thanh còn chưa thích ứng được với bóng đêm, mà lúc này không gian đang tối mịt.

“Thế nên đừng nhúc nhích.” Giang Tấn mở cửa phòng.

Ngoài hành lang cũng có không ít người, tiếng chất vấn vang lên xôn xao.

Xem ra là đã mất điện cả tầng rồi.

Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn đang có tiếng sấm sét vang trời.

Nhân viên phục vụ của khách sạn vội vàng chạy tới, trấn an mọi người, “Xin lỗi quý khách, có thể là do sét đánh, nên đường dây điện cao thế đã bị đứt. Khách sạn đang chạy máy phát điện bây giờ, xin mọi người chờ mấy phút. Thành thật xin lỗi quý khách.”

Tiếng bắt nắn của đám khách cũng dần tan đi.

Giang Tấn quay về phòng, gõ cửa phòng tắm, giải thích: “Đang mất điện nên chắc phải đợi vài phút.” Hắn cảm thấy lo lắng cho cô, nên cũng không về giường ngồi nữa.

Kết quả là Triệu Phùng Thanh đợi đến lúc nước hết nóng vẫn chưa thấy có điện. Cô cảm thấy chán nản vì cái khách sạn đến phòng chứa đồ và phòng tổng thống cũng không có này.

Hôm nay cô theo Giang Tấn tới trấn Tông Sơn, quả là một quyết định hoàn toàn sai lầm.

Sau khi mắt đã thích ứng được với bóng tối, cô liền vươn tay sờ xoạng tìm khăn tắm, sau đó tiện tay lau cả người.

Vừa lau xong, đèn vụt sáng.

Có điện rồi.

Triệu Phùng Thanh thở phào một hơi.

Mặc quần áo ngủ xong, cô vặn khóa cửa phòng tắm.

Sau đó kéo cửa ra.

Lúc này Giang Tấn đang đứng tựa người vào bức tường ngay cạnh cửa phòng tắm, ánh mắt mơ màng mà nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh hoảng sợ, đột nhiên cô lùi người về sau.

Bước lùi người này đã dẫn tới một bi kịch.

Cô đâm luôn vào dép của mình, ngã ngửa người về sau. Cô vốn có thể đứng thẳng người lên ngay được, nhưng dép dưới chân lại rất trơn.

Sau lưng Triệu Phùng Thanh lại là bồn rửa mặt.

Trên bồn rửa mặt có đặt chiếc dao gọt quả. Chiếc dao rất sắc, mặc dù con dao được bọc trong vỏ, thế nhưng vỏ dao đang bị hở.

Giang Tấn nhìn thấy chiếc dao gọt quả kia, liền nhanh chóng chạy tới đỡ cô.

Vì lực kéo của cô rất lớn nên tất nhiên cũng kéo cả hán cũng ngã xuống cùng cô.

Giang Tấn chỉ sợ cô bị thương nên nhanh chóng ôm đầu và lưng cô áp chặt vào ngực mình. Ngay khi ngã xuống, tay phải của hán chạm vào bồn rửa mặt, tay trái đỡ lưng cô ngã rầm xuống đất.

Lưng Triệu Phùng Thanh được đỡ bởi tay hán, nên cũng không thấy đau lắm. Ngược lại mông mới là nơi đau nhất.

Sau khi hồi hồn, cô nhận ra bản thân mình đang nằm trong lòng hán, nên vội vàng đẩy hán ra, nổi giận nói: “Anh làm gì vậy?”

Giang Tấn nhìn chăm chăm mặt cô hỏi, “Em có bị thương ở đâu không?”

Triệu Phùng Thanh vốn không nghe thấy câu hỏi đó của hán, cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi lòng ngực kia. Cô luống cuống tay chân, nhìn thấy chiếc dao trên bồn rửa mặt, liền vươn tay tới định nắm lấy. “Dao của tôi, dao của tôi.”

Con dao kia vừa xoẹt qua tay của Giang Tấn, hiện giờ còn đang lung lay, chưa kịp rơi xuống.

Hán sợ cô bị thương, nên nhanh chóng giữ chặt lấy eo cô, ôm cô vào lòng.

Cô duỗi tay tới nhưng không thể lấy được con dao, đành phải đâm mấy cái vào ngực hán, mặt mày hung dữ quát: “Anh muốn làm gì?”

“Sợ em tự làm mình bị thương.”

Triệu Phùng Thanh còn đang bận lo lắng vì tư thế của hai người. Cô muốn đá hán, nhưng hai chân cũng đang bị hán khống chế.

“Triệu Phùng Thanh, em ngồi im cho tôi.” Giang Tấn lạnh lùng. Cô cứ cọ quây lung tung thế này, hán không chịu nổi.

Cô lại không chịu nghe lời hán, vừa đảo mắt liền nhìn thấy chót mở vôi hoa sen đang ở ngay bên cạnh, vì thế cô vội vàng bật nảy lên.

Nước ấm xả xuống, đổ lên cả đầu cô và hán.

“Triệu Phùng Thanh.” Sắc mặt hán trông không tốt lắm.

“Anh mau thả tôi ra.” Triệu Phùng Thanh mặt đầy nước nhưng rất nghiêm túc, trợn mắt nhìn hán.

Xưa nay mắt Giang Tấn vốn có màu nâu nhạt, mà giờ lại chuyển sang màu sẫm đến đáng sợ. Hán nhìn thẳng vào mắt cô, trong đó ẩn chứa một thứ tình cảm mãnh liệt thật khó để che giấu.

Nước không ngừng xả xuống, trên đầu trên người hán tất cả đều là nước.

Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên đèn vụt tắt.

Khách sạn lại mất điện lần nữa.

Triệu Phùng Thanh bối rối khẽ kêu một tiếng, sau đó liền bị ai kia giữ chặt cầm.

Giây tiếp theo, hán nhào tới che kín môi cô.

Cô khó thở, ra sức giật tóc hán.

Giang Tấn càng nổi điên hơn, tay phải hán giữ chặt hai tay cô. Nụ hôn càng ngày càng cuồng nhiệt.

Tiếng nước rào rào xả xuống, che lấp những tiếng quần quýt răng môi giữa hai người.

Triệu Phùng Thanh bị giữ chặt trong lòng hán, không giãy dụa được

Trong bóng đêm, ngoài thị giác thì những giác quan khác đang rất nhạy cảm. Trong mũi cô trong hơi thở của cô, tất cả đều là hương vị của hán.

Cô nắc ra thành tiếng.

Lần này điện có lại rất nhanh.

Một nụ hôn chưa kết thúc, đèn đã sáng.

Cuối cùng Giang Tấn cắn mút môi cô mấy cái, sau đó mới buông cô ra. Hán cố gắng khống chế tâm trạng của bản thân, cúi đầu nhìn người đang chập vạt trong lòng mình.

Triệu Phùng Thanh tóc tai lộn xộn, trên mặt trên người đều là nước, cô lau mạnh môi mình, “Anh dối trá!”

“Bất ngờ thôi.” Giang Tấn bình tĩnh đứng dậy, đặt chiếc dao gọt quả đang lao đảo sắp rơi kia lên bồn. Sau đó mở to mắt mà nói dối, “Không được trợn mắt. Dám trợn, tôi sẽ hôn em lần nữa.”

“Tôi trợn mắt lúc nào?” Triệu Phùng Thanh đứng dậy. Cô cầm dao gọt quả, rút nhanh vỏ dao ra, rồi lao người tới đâm về phía hán.

Giang Tấn không né tránh.

Động tác của cô bỗng dừng lại giữa không trung.

“Sao lại không đâm?”

Triệu Phùng Thanh méo máo, thả tay xuống, “Tôi sợ giết anh rồi tôi phải ngồi tù.”

Giang Tấn đột nhiên nở nụ cười, không phải nụ cười mỉm như mọi ngày, mà là nụ cười rất thoải mái. Hán cướp con dao trên tay cô, sau đó chẳng thèm chớp mắt, hán xoẹt dao qua tay mình một cái.

Triệu Phùng Thanh quả thực trợn mắt há mồm, cô lùi người xuống một bước.

“Đủ chưa?” Hán vẫn đang cười. “Nếu không đủ thì thêm vài nhát nữa nhé.”

Cô liên tục lắc đầu, quay đầu tắt vòi hoa sen. Sau khi quay lại, cô nở nụ cười miễn cưỡng “Giang tổng, anh đừng xúc động quá... Chỉ một cái hôn thôi mà, không cần đổ máu đâu.” Cô sợ mình đã gặp đúng tên thần kinh rồi.

Giang Tấn đưa con dao cho cô, rồi mới thu lại nụ cười. Lúc này hán mới có thể bình tĩnh mà giải thích, “Vừa rồi là sợ con dao làm em bị thương. Nên mới kêu em đừng nhúc nhích, nhưng em còn cứ giãy dụa. Em không biết cấu tạo sinh lý của một người đàn ông bình thường à?”

“Anh... bình thường. Nhưng tôi không... nghe thấy.” Lúc đó hán ôm cô chặt như vậy, cô còn cho rằng hán đang định cưỡng ép cô, nên cũng chẳng thèm quan tâm lời hán nói.

“Tôi không chạm vào em. Đêm nay tôi ngủ ngoài đại sảnh, em cứ ngủ ở đây đi.”

“Vết thương thế của anh...”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao cả.” Giang Tấn thay quần áo, cầm chiếc laptop của mình rồi đi ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh tắm lại một lần nữa, lúc đi ra thì nhìn thấy trên bàn trà có một chiếc dây sạc, cuối cùng cô có thể bật di động lên rồi.

Trong giờ phút này đây, cô vô cùng khẩn cấp muốn hỏi ý kiến người khác, xem hành động đêm nay của Giang Tấn rốt cục là có ý gì.

Cô tìm Trương Phù Lị.

Nhưng Trương Phù Lị không nghe điện, nhắn tin cũng không đáp.

Triệu Phùng Thanh vào weibo tác giả của Trương Phù Lị.

Status mới nhất vừa post vào chiều nay: Sức khỏe không tốt, ngừng đăng truyện một tuần.

Triệu Phùng Thanh nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Cô nhìn sang chiếc giường đối diện, trầm nghĩ, nửa đêm Giang Tấn có thể về chém chết cô không.

Cô nhìn chiếc dao gọt quả đang đặt trên tủ đầu giường, liền ngồi dậy, cầm dao gọt quả nhét xuống dưới gối ngủ của mình.

Lúc này cô mới an tâm vào giấc.

Gần rạng sáng, mưa dần dần ngớt.

Giang Tấn ngồi trên sofa ở đại sảnh, nhìn bóng đêm u ám bên ngoài.

Nhân viên phục vụ khách sạn bung tách cà phê tối, mỉm cười rồi đưa cho hắn.

“Cám ơn.” Giang Tấn nhận tách cà phê, cũng chẳng thèm để ý đến gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô nhân viên kia.

Hương vị của tách cà phê vẫn như mọi lần, nhưng lại có thể hòa tan mùi vị vẫn còn lưu lại trong miệng hắn này giờ.

Tình hình phát triển đêm nay nằm ngoài dự kiến của hắn.

Hắn không muốn chạm vào Triệu Phùng Thanh.

Nhưng hắn lại không thể kiềm chế được.

Một khi đã chạm vào, lý trí liền sụp đổ.

Càng khỏi nói, khi hai chân cô cứ quẫy đạp dưới người hắn, quả thực như muốn lấy mạng hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Triệu Phùng Thanh Ngồi Cùng Bàn Chính Là Bạn Tôi

Cả đêm hôm ấy, có một đôi nam nữ không thể ngủ ngon.

Trời vừa rạng sáng, Triệu Phùng Thanh đã tỉnh rồi.

Giang Tấn cả đêm không về.

Đến tầm bảy rưỡi, hắn gọi điện cho cô, “Đã dậy chưa?”

“Ừm...” Cô còn đang lăn lộn trên giường. “Tí nữa dậy.”

“Xuống tầng ba ăn sáng đi.” Sợ cô không chịu dậy, hắn lại mang đồ ăn ra quyến rũ, “Nơi này có món cá nhám ngon lắm đấy.”

“Chờ tôi.” Quả nhiên, Triệu Phùng Thanh bỗng chốc ngồi thẳng người dậy.

Cô rửa mặt qua loa một lượt, khi soi mình trong gương, cô đưa mặt lại sát gương hơn.

Gương mặt cô cũng tạm ổn, chỉ là nơi khóe mắt vẫn có vài nếp nhăn. Không thể bằng được mấy cô gái trẻ xinh đẹp.

Người đàn ông như Giang Tấn, chắc chắn sẽ chẳng để ý đến cô. Nụ hôn đêm qua ấy, có thể đúng như lời hắn nói, chỉ là sự kích động của một người đàn ông mà thôi.

Đương nhiên, sau khi kích động rồi tự đâm mình một dao, đúng là hiếm thấy.

Chỉ là hành động của hắn đã chứng tỏ một điều, hắn thật sự không muốn lên giường với cô.

Tuyệt quá.

Triệu Phùng Thanh khẽ cong môi cười.

Thay quần áo xong cô liền đi xuống tầng ba.

Vừa xuống đến nơi đã có một vài người ở đó.

Cô nhìn Giang Tấn một cái.

Về mặt hần lạnh lùng, sự nguy hiểm ngỗ ngược đêm qua đã biến mất không còn lại chút gì.

Cô ngồi cách hần một ghế, “Giang tổng, đêm qua anh ngủ ở đâu vậy?”

“Không ngủ.” Hần đặt ly sữa trước mặt cô, “Công việc rất bận.”

Cô chẳng chút khách khí, cầm ly sữa lên tu ừng ực vài ngụm, “Bạn trai tôi bận bịu quá nhỉ.” Nói xong, sự chú ý của cô lại được dời sang bữa sáng.

Giang Tấn biết rõ con người cô thế nào nên cũng chẳng thêm nói gì.

Buổi hẹn với Đào Tuệ Tuệ là vào sáng hôm nay.

Ăn xong bữa sáng, hai người về phòng thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị xuất phát.

Triệu Phùng Thanh nhét con dao nhỏ vào túi xách, sau đó cô đột nhiên quay sang Giang Tấn cười hi hi.

Hần nhìn cô cười kiểu đó, liền biết cô sẽ chẳng nói được gì hay cả.

“Giang tổng này.” Cô cười nham hiểm, “Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện.”

Hần chờ cô tiếp tục nói.

Triệu Phùng Thanh cười, “Anh nói nửa năm tới, anh sẽ không tìm bạn gái khác, lại không thể lên giường với tôi, vậy phải làm thế nào chứ?”

Giang Tấn khẽ chế nhạo, “Ý của em là em thương cảm khi thấy tôi phải chịu khổ, muốn lấy thân báo đáp sao?”

“Ý của tôi là, thỉnh thoảng anh có thể ra ngoài ăn ở đâu cũng được.” Cô nhìn hần với ánh mắt ám muội, “Tôi là một người bạn gái rất tiến bộ đấy.”

Giang Tấn nhìn cô, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Có thể quen một cô bạn gái như em quả là vinh hạnh của tôi.”

Triệu Phùng Thanh ôm tay đáp lại: “Quá khen rồi.”

Đào Tuệ Tuệ mở một tiệm tạp hóa tại trấn Tông Sơn.

Ban ngày khá bận nên không xếp được thời gian ra gặp mặt.

Vì thế Giang Tấn phải đưa Triệu Phùng Thanh tới tiệm tạp hóa, sau đó hần ngồi trong xe chờ cô.

Theo thông tin Giang Tấn cung cấp, Đào Tuệ Tuệ sống rất tốt.

Cho nên Triệu Phùng Thanh tự động hiểu thành, những nỗi đau trước kia của Đào Tuệ Tuệ đều đã qua.

Nhưng trong khoảnh khắc khi thật sự nhìn thấy Đào Tuệ Tuệ, Triệu Phùng Thanh mới hiểu những tổn thương ấy cả đời này sẽ không hết được.

Đào Tuệ Tuệ vẫn hơi béo, mắt to tròn, không khác hồi cấp hai năm ấy lắm. Nhưng bên má phải của cô nàng có một vết sẹo nhăn nheo. Nhìn trông thâm rõ so với những vùng da xung quanh.

“Triệu Phùng Thanh à?” Đào Tuệ Tuệ vui mừng chạy tới.

Triệu Phùng Thanh nhìn gò má phải của Đào Tuệ Tuệ, cảm giác áy náy không giảm chỉ tăng. “Ừm. Là tôi.”

Năm ấy, Đào Tuệ Tuệ kích động xin giúp đỡ cô cũng chẳng quan tâm mà bỏ qua. Sau khi mọi chuyện xảy ra, cô hỏi thầy cô, hỏi bạn học, vết thương của Đào Tuệ Tuệ ra sao.

Bọn họ đều nói, cô không sao cả.

Cô lại cứ nghĩ là không sao cả.

Cô ngu thật đấy.

Ánh mắt Đào Tuệ Tuệ rất sáng, “Đã lâu không gặp đấy, trông cậu vẫn rất xinh như thế.”

“Tôi... xin lỗi.” Triệu Phùng Thanh cúi người nói một câu.

Có một số việc, người ngoài nhìn vào thì cứ nghĩ nó nhỏ nhặt.

Hôm họp lớp, Triệu Phùng Thanh đã hỏi qua hai người bạn học cùng lớp cấp hai với cô, ngay cả cái tên Đào Tuệ Tuệ hai người họ còn không nhớ nổi. Bọn họ không phải là người bắt nạt cô, nên tất nhiên chẳng có chút hối hận nào.

Nhưng Triệu Phùng Thanh mãi không thể bước qua vạch kẻ ngang trong lòng mình ấy. Thỉnh thoảng đọc mấy bài báo về chuyện bạo lực học đường, cô sẽ nhớ tới Đào Tuệ Tuệ.

Khi nghe Giang Tấn nói cuộc sống của Đào Tuệ Tuệ rất ổn, lúc ấy Triệu Phùng Thanh rất mừng. Cô cảm thấy những gông xiềng trong lòng mình đã được cởi lỏng. Thế nhưng vết sẹo trên mặt Đào Tuệ Tuệ giờ đây lại khiến Triệu Phùng Thanh buồn bã không thôi.

Đào Tuệ Tuệ trông có vẻ cởi mở hơn hồi cấp hai nhiều, “Chỗ mình hơi bé, cậu ngồi đây đi.” Cô lôi một chiếc ghế nhựa ra.

Triệu Phùng Thanh lẳng lặng ngồi xuống, đột nhiên không biết phải nói gì mới được.

Ngược lại Đào Tuệ Tuệ đang đánh giá cô, “Cậu trông còn xinh hơn cấp hai ấy nhỉ.”

“Cám ơn.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, “Thật xin lỗi... Năm ấy... tôi không cố ý.” Lời này vừa nói ra, ngay cả Triệu Phùng Thanh cũng cảm thấy xấu hổ. Chuyện đã xảy ra thì chính là xảy ra, những lời xin lỗi ấy, đơn giản cũng chỉ giúp cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Với những tổn thương Đào Tuệ Tuệ đã từng phải chịu, mấy lời xin lỗi của cô vốn chẳng có tác dụng gì.

“Không sao, mọi chuyện đều đã qua rồi.” Đào Tuệ Tuệ cũng cười theo, “Hồi cấp hai, vẫn là cậu tốt với tôi nhất.”

Triệu Phùng Thanh nhìn Đào Tuệ Tuệ nở nụ cười ngây ngô, thì trong lòng trăm mối ngổ ngang.

Hai người nói chuyện không nhiều lắm.

Đào Tuệ Tuệ thường phải ra bán hàng.

Triệu Phùng Thanh cũng biết được đại khái cuộc sống của bạn mình.

Chồng của Đào Tuệ Tuệ dạy học tại một trường ở thành phố D, một tuần sẽ về một lần. Vì vết thương trên mặt mình nên cô không tìm được việc làm, đành phải mở một tiệm tạp hóa. Cuộc sống hằng ngày cũng thuận lợi, chồng cô cũng không đối xử tệ với cô.

Từ cấp hai lên cấp ba Đào Tuệ Tuệ vẫn không thể thoát khỏi kiếp bị bắt nạt ở trường.

Mấy chuyện đó vẫn thường xảy ra ở trường, cũng chẳng thể vì cô chuyển trường mà thay đổi.

Có những lúc thầy cô đều biết cả nhưng cũng không làm gì.

Hồi cấp hai, Đào Tuệ Tuệ vì gầy và béo nên bị bắt nạt. Lên đến cấp ba thì vì vết sẹo trên mặt cô.

Cấp ba, cô ở trong ký túc của trường.

Mấy người bạn cùng phòng tìm cách bắt chẹt cô, bức cô mời khách đãi cơm. Đến khi cô hết tiền, đám bạn đó sẽ giả bộ tốt bụng cho cô vay nặng lãi.

Trong khoảng thời gian đó, Đào Tuệ Tuệ trầm cảm suýt chút nữa thì tự sát.

Cô nhớ lại: “Lúc ấy mình chẳng nghĩ được cách nào để tự sát mà không đau. Mình quyết định uống thuốc ngủ... uống xong thì choáng váng đầu óc, rồi cứ nghĩ mình sắp chết nên khóc tu tu tới gặp bác sĩ.”

Khi cô nói đến đó liền bật cười.

Triệu Phùng Thanh lại chẳng thể cười nổi.

Chuyện đó, cô đã từng nghĩ tới. Đào Tuệ Tuệ yếu ớt như vậy, đến đâu cũng sẽ bị bắt nạt.

Trước kia cứ nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh lại gạt phắt đi, cứ tự lừa mình dối người nghĩ rằng Đào Tuệ Tuệ sống rất ổn.

Nhưng đến hôm nay cô không thể tự lừa mình nữa rồi.

Với tính cách này của Đào Tuệ Tuệ, nhất định đã phải chịu khổ rất nhiều.

Xã hội hiện đại ngày càng bệnh hoạn.

Trong rất nhiều bài báo viết về bạo lực xã hội, luôn có một những kẻ chán vấn người bị hại.

“Chính vì mầy yếu, trách ai được nữa?”

“Mày không có bản lĩnh, đáng bị đánh.”

“Nhiều người bị vậy cũng chẳng sao, nhưng chỉ mình mầy có chuyện. Xứng đáng.”

Cứ như mấy người hiền lành thật thà là do lỗi của họ vậy.

Triệu Phùng Thanh nhìn vết sẹo trên mặt Đào Tuệ Tuệ, thành khẩn hỏi: “Tôi giúp cậu được gì không?”

Đào Tuệ Tuệ lắc đầu, “Triệu Phùng Thanh, năm ấy ngồi cùng bạn với cậu tôi rất vui.” Nụ cười ấy của cô, thật sự rất vui vẻ, rất chân thành, “Bọn họ chế nhạo mình không có bạn, mình đã nói với họ, tôi có bạn, Triệu Phùng Thanh ngồi cùng bàn chính là bạn tôi.”

Triệu Phùng Thanh nghĩ, hồi đó cô có coi Đào Tuệ Tuệ là bạn của mình sao? Thật ra là không có. Cô chỉ coi Đào Tuệ Tuệ là một người đáng thương, nên cảm thấy hơi thương hại thôi.

“Nhưng lên cấp ba mình không có bạn, ngay cả người bạn ngồi cùng bàn cũng không giúp mình.” Nói đến đây, Đào Tuệ Tuệ bỗng trở nên lúng túng.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu.

Tuy rằng cấp hai cô chưa cứu được Đào Tuệ Tuệ ra khỏi hố lửa, nhưng ít nhất cũng có thể bao che cho Đào Tuệ Tuệ. Không đến mức khiến Đào Tuệ Tuệ cứ nhớ lại hồi cấp hai thì toàn ký ức đau khổ, mà còn sót lại chút ngọt ngào, dĩ nhiên là vì người bạn ngồi cùng bàn khoanh tay đứng nhìn là cô đây.

“Triệu Phùng Thanh, tối nay tôi mời cậu ăn một bữa nhé.” Đào Tuệ Tuệ có phần hơi xấu hổ, “Chồng tôi ra ngoài đi dạy thêm rồi, tối mới về. Anh ấy nấu ngon lắm. Ừm, nếu cậu không chê thì ở lại ăn bữa cơm rau dưa với vợ chồng mình nhé.”

Triệu Phùng Thanh tất nhiên liền đồng ý, “Được.”

Tối gần giữa trưa, khách đến tiệm tạp hóa ngày càng đông.

Triệu Phùng Thanh tạm biệt Đào Tuệ Tuệ, đi ra ngoài.

Sau lần gặp mặt vừa rồi khiến tâm trạng cô xuống dốc hẳn.

Nhất là khi Đào Tuệ Tuệ cười nói, “Tôi có bạn, Triệu Phùng Thanh ngồi cùng bàn chính là bạn tôi.”

Triệu Phùng Thanh liền cảm thấy trong lòng thật chua xót.

Cô đối với Đào Tuệ Tuệ không thể gọi là chăm sóc. Nếu như cô thật sự có tâm, cô sẽ bảo vệ Đào Tuệ Tuệ đứng bên cạnh mình.

Hôm nay trời thật nhiều mây.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xám, chớp mắt một cái.

Rồi lại một cái nữa.

Cô không phải kiểu người thương xuân nên thu buồn, chỉ là đúng vào lúc này cô rất muốn khóc.

Hai bên đường đều là cửa hàng, nên hàng hóa bày ra cả vỉa hè. Vốn là một ngã tư đường không rộng, giờ lại càng có vẻ chật chội hơn.

Giang Tấn dừng xe ở một con phố khác.

Triệu Phùng Thanh đi tới mới phát hiện Giang Tấn không ngồi trong xe.

Cô liền tới tiệm tạp hóa bên cạnh mua bao thuốc.

Sau đó quay lại bên xe, châm thuốc.

Với cảm xúc mong lung hiện giờ, cô chỉ có thể nhờ thuốc lá mà xua tan nó.

Vẻ đẹp của Triệu Phùng Thanh ngây ngất, động tác hút thuốc rất thành thạo, phối hợp với chiếc Porsche bên cạnh, trông lại chẳng thích hợp chút nào.

Khi Giang Tấn lại gần cô liền nói, “Nhìn em bây giờ, thật sự rất giống tiểu tam.”

“Không phải tôi là tiểu tam thăng cấp lên làm bạn gái đây à.” Cô làm mặt lạnh, phả hơi thuốc ra không khí.

Hắn đoạt điếu thuốc trong tay cô, “Tôi không thích người hút thuốc.”

Triệu Phùng Thanh vừa nghe, liền phồng miệng lên, quay sang phả hết hơi thuốc vào mặt hắn.

“Lên xe.” Giang Tấn vươn tay chặn miệng cô lại.

Môi cô cứ như thế in lên lòng bàn tay hắn.

Sau khi cô phản ứng lại liền vội vàng dùng tay lau sạch môi.

Nhìn động tác của cô, hắn không nói gì.

Đợi xe khởi động, hắn mới hỏi: “Về nhé?”

Từ cửa kính xe Triệu Phùng Thanh nhìn ra tiệm tạp hóa giữa ngã tư đường kia, “Tối nay Đào Tuệ Tuệ mời tôi ăn cơm.”

“Ừm, vậy chúng ta đi ăn trưa trước.” Nói xong, hắn định xoay tay lái vòng xe.

“Giang Tấn.” Cô đột nhiên gọi tên hắn.

Hắn dừng tay lại quay sang nhìn cô.

Cô quay đầu nở nụ cười, “Cám ơn anh.”

Từ lúc gặp lại hắn đến nay, cô vẫn cười, nhưng là nụ cười che dấu tâm trạng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sự thật lòng trong đôi mắt kia, càng làm nổi bật sự lạnh lùng trong đó.

Đây cũng là lần đầu tiên cô gọi đầy đủ tên hắn.

“Ừm.” Giang Tấn thay đổi hướng nhìn, rời khỏi khu phố.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên rút tờ giấy ăn ra, sau đó bất ngờ mở miệng, “Anh đã từng nhớ một người hơn chục năm chưa?” Từ cấp hai đến bây giờ, cô đã nhớ Đào Tuệ Tuệ được mười bảy năm rồi.

“Chắc là có.”

Cô chẳng buồn để ý đến câu trả lời ba phải kia của hắn, tiếp tục nói: “Anh nói cậu ấy sống rất tốt, tôi cứ nghĩ mình được giải thoát rồi.” Cuối cùng, vết sẹo trên mặt Đào Tuệ Tuệ như tát thẳng vào mặt cô một cái.

“Giờ cô ấy sống tốt hơn trước kia.”

Triệu Phùng Thanh không nói gì nữa, cầm giấy ăn vắt sạch nước mũi.

“Đừng làm bẩn xe tôi.”

“Giang tổng, anh lạnh lùng thật đấy.” Cô lại rút một tờ giấy ăn nữa, “Chúng ta tạm thời chia tay nửa tiếng đi.”

Giang Tấn chạy vào bãi đỗ xe, sau khi dừng xe lại. Hắn vỗ vai Triệu Phùng Thanh nói, “Được rồi, muốn khóc thì khóc đi.”

Đôi mắt cô hơi đỏ, mớ màng nhìn hắn.

“Khóc xong rồi đi ăn cơm.” Hắn nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn sớm, cô có thể khóc một lúc nữa.

“Anh không hỏi tôi vì sao khóc à?” Nếu là Nhiều Từ, cậu ta sẽ hỏi cô vì sao. Bởi vì cô thật sự không phải một người hay khóc.

Giang Tấn hỏi lại, “Không phải vì em buồn nên muốn khóc sao?”

Giờ thì Triệu Phùng Thanh mới nhận ra, hắn thật sự rất hiểu Đào Tuệ Tuệ có ý nghĩa gì với cô.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Giang Hồ Cực Loạn

Triệu Phùng Thanh khóc một lúc.

Giang Tấn nghe tiếng cô nức nở nên ra ghế sau ngồi, mở laptop lên rồi tiếp tục công việc của mình.

Hai mươi ngày trước, hần bận đến mức đầu óc quay cuồng, nên quyết định sẽ dùng mười ngày này để nghỉ ngơi. Cuối cùng dù có nghỉ nhưng vẫn phải xử lý một đồng việc.

Tiếng khóc của Triệu Phùng Thanh dần dừng lại.

Trong xe yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím của Giang Tấn.

Cuối cùng cô vắt hết nước mũi một cái, sau đó quay đầu nhìn hần.

Hần đang cúi đầu nhìn màn hình laptop, dáng vẻ trông rất tập trung, vốn không bị ảnh hưởng bởi tiếng khóc của cô.

Cô xấu hổ đành phải mở miệng kêu đói bụng.

Rồi Triệu Phùng Thanh quay người lại, cầm di động nghịch chơi.

Tương Phù Li vẫn không trả lời bất cứ comment nào. Hơn nữa, cô nàng còn đóng luôn khung bình luận của weibo.

Triệu Phùng Thanh liền qua trang đăng truyện của Tương Phù Li mà xem, thời gian cập nhật chương mới nhất là ngày hôm qua.

Cô lướt xuống comment bên dưới.

Trước kia cô chỉ biết Tương Phù Li có khá nhiều thị phi trên mạng, nhưng chưa bao giờ được chứng kiến, hôm nay cô mới được mở rộng tầm mắt.

Giang hồ cực loạn.

Tương Phù Li ngừng đăng truyện, khiến cho rất nhiều người mong chờ cô gặp chuyện được toại nguyện, cả đám vỗ tay mừng rỡ không thôi. Không khí náo nhiệt y như lễ mừng năm mới vậy.

Triệu Phùng Thanh nhấn một tin weibo cho Nhiêu Từ, hỏi hần có liên hệ được với Tương Phù Li không.

Nhiêu Từ trả lời là không, còn nói mấy hôm nay Tương Phù Li chẳng thèm liên lạc với ai cả.

Hần đi hỏi Viên Táo, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Viên Táo chỉ nói, “Tôi và cô ấy thăng thán với nhau hết rồi.” Thăng thán về chuyện gì? Viên Táo không muốn nhắc lại.

Triệu Phùng Thanh không khỏi cười lạnh một tiếng.

Người như Viên Táo từ trước đến giờ vẫn vô trách nhiệm như thế, cậu ta cứ gây chuyện rồi Tương Phù Li lại là người phải giải quyết hậu quả.

Nhiêu Từ: “Bà khuyên nhủ chị Li đi, những chuyện cũ trước kia đừng nhớ lại nữa.”

Triệu Phùng Thanh: “Cho cậu ta mấy ngày bình tĩnh lại đã, tuần sau tôi sẽ tranh thủ tới thành phố D vài ngày.”

“Khóc xong rồi à?” Giang Tấn gửi email cho Lãnh trợ lý xong xuôi, liền mở miệng hỏi một câu.

“...” Triệu Phùng Thanh quay đầu, “Làm việc xong rồi à?”

“Ừm.” Hần ụp màn hình laptop xuống, “Đi ăn thôi.”

“Ăn xong tôi muốn về ngủ một giấc.” Vì đêm qua không ngủ ngon, nên giờ cô đang mệt rã cả người.

“Về khách sạn ngủ, tối lại ra ngoài.”

“Đặt thêm một phòng nữa đi.”

Giang Tấn đồng ý ngay.

Sáu giờ hơn Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh tới đón Đào Tuệ Tuệ.

Sau khi Đào Tuệ Tuệ lên xe nhìn thấy Giang Tấn thì hơi ngẩn ngơ, rồi quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh giới thiệu “Cậu ấy là bạn hồi cấp ba của mình.”

“Chào anh.” Đào Tuệ Tuệ bỗng hơi mất tự nhiên.

Giang Tấn gật đầu đáp lại.

Bữa cơm chiều Đào Tuệ Tuệ mời khách trông thật phong phú.

Chồng cô nàng tên là La Chấn Đông. Tay nghề nấu nướng khá tốt, là một người nhã nhặn, học thức tương đối cao.

Anh dạy học ở trường cao trung X tại thành phố D.

Trường cấp ba X này là một trường công lập. Điều đặc biệt nhất của trường là chuyên môn nhận đào tạo những học sinh trung học bị lệch lạc trong tâm lý và hành vi. Bao gồm cả những học sinh yếu kém, và những học sinh hay bị bắt nạt.

Khi Đào Tuệ Tuệ nhắc đến chuyện đó, thì thành thật chia sẻ, “Trước kia mình thường xuyên để ý mấy chuyện vụn vặt, cảm thấy bản thân mình ở đâu cũng rất kém cỏi. May mà mình gặp được Chấn Đông.”

Nghe cô nói vậy, La Chấn Đông nắm chặt tay cô.

Đào Tuệ Tuệ và anh quay sang nhìn nhau cười.

Thấy thế, Triệu Phùng Thanh cũng cảm thấy thoải mái trong lòng đôi chút.

Từng trải qua tổn thương nên ai cũng có vết thương lòng, nhưng Đào Tuệ Tuệ đã thực sự thoát ra khỏi nó. Cô chưa từng cam chịu, cũng không sống trong cảm giác đau khổ ấy mãi, vì thế cuộc sống sau này khá bình yên.

Trong bữa cơm, La Chấn Đông kể về hoàn cảnh những học sinh của mình.

Bộ luật bảo vệ trẻ chưa thành niên chính là con dao hai lưỡi. Nhất là với những học sinh cấp ba, đó là giai đoạn tâm sinh lý cực kỳ mẫn cảm. Không khuyến răn kịp thời, sẽ rất dễ lâm vào tình trạng bất thường. Thông qua việc thay đổi phương pháp giáo dục, trường cao trung X đã giúp đỡ được rất nhiều học sinh đặc biệt.

Cứ nhắc tới sự nghiệp giáo dục của mình thì La Chấn Đông lại không ngừng nói được.

Đào Tuệ Tuệ ở bên nhẹ nhàng kéo áo anh, “Đã hâm canh xong chưa anh?”

“À ừ, xong hết rồi.” La Chấn Đông cười tươi rồi vội vàng đi xuống phòng bếp.

Sau khi bùng canh lên, anh liếc mắt nhìn Giang Tấn một cái.

Sau đó trong lòng bỗng hơi do dự.

Hân huyên một lúc lâu sau, La Chấn Đông không nhìn được, quay sang hỏi Giang Tấn, “Giang tiên sinh, chúng ta đã từng gặp nhau phải không?”

“Chắc là chưa từng.” Giang Tấn trả lời.

La Chấn Đông có phần xấu hổ nhanh nhẩu nói: “Tôi cảm thấy anh hơi quen.”

“Có thể là vì gương mặt của Giang tiên sinh rất đẹp trai.” Đào Tuệ Tuệ cười, bổ sung một câu, “Rất xứng đôi với Triệu Phùng Thanh.”

Triệu Phùng Thanh nuốt chút nữa phụt luôn miếng canh trong miệng ra. Vừa nãy lúc giới thiệu, cô chỉ nói Giang Tấn bạn học chứ không có gì đặc biệt. Ai ngờ Đào Tuệ Tuệ lại có thể thốt ra được hai chữ ‘xứng đôi’ ấy.

“Thật xin lỗi, trí nhớ tôi không tốt lắm.” La Chấn Đông nói xong thì vỗ vỗ đầu.

Nhưng vừa vỗ như thế, anh lại đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Anh chưa từng gặp Giang Tấn, nhưng đã nhìn thấy Giang Tấn thời niên thiếu qua một tấm ảnh.

La Chấn Đông kinh ngạc nhìn Giang Tấn.

“Chấn Đông?” Đào Tuệ Tuệ âm thầm khẽ kéo góc áo La Chấn Đông.

La Chấn Đông khôi phục lại tinh thần, che giấu sự lúng túng bằng nụ cười, “Ha ha, mọi người thử canh của tôi đi.”

Giang Tấn liếc nhìn La Chấn Đông nhưng cũng chẳng nói gì.

La Chấn Đông không loanh quanh ở đề tài đó nữa mà chuyển sang chuyện khác.

Cho đến khi Đào Tuệ Tuệ tiến khách về, anh mới buông tiếng thở dài, “Không ngờ anh lại gặp được Giang Tấn.” Vừa nãy anh cũng cảm thấy cái tên ấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

“Anh ta làm sao?” Đào Tuệ Tuệ thu dọn bát đĩa.

La Chấn Đông nhanh chóng chạy tới giúp vợ xếp bát, “Trước kia cậu ta từng là học sinh của trung học X.”

“Hả?” Đào Tuệ Tuệ bỗng giật mình, cô nhìn tướng mạo xuất chúng của Giang Tấn, là biết anh ta không phải là hạng người bình thường.

“Trong phòng hiệu trưởng có ảnh chụp chung giữa cậu ta và hiệu trưởng.” La Chấn Đông nói: “Nhưng không biết có chuyện gì, hồ sơ về cậu ta đã biến mất sạch. Anh từng nghe hiệu trưởng nhắc tới một cái tên, Vương Tiến Tấn, đúng vậy chính nó.”

“Vậy cũng đâu có gì, những chuyện anh nói đều là chuyện của mười mấy năm trước rồi.”

“Đúng vậy, bây giờ nhìn cậu ta rất rạng rỡ.” La Chấn Đông vui mừng, “Quá tốt rồi.”

“Rạng rỡ?” Đào Tuệ Tuệ tỏ vẻ nghi ngờ với cụm từ này.

“Ừ, khá hơn trước kia rất nhiều.”

Bởi vì Giang Tấn của thời niên thiếu quả thực là con người lạnh lùng từ trong xương tủy.

Thứ hai phải đi làm nên thế nào đêm nay Triệu Phùng Thanh cũng phải trở về.

Đêm qua Giang Tấn không ngủ ngon nên cũng chẳng muốn lái xe đường dài, hắn quyết định tìm một tài xế lái thay.

Hai người đi suốt đêm để về thành phố S.

Trên đường về, di Triệu đột nhiên gọi điện tới cho cô.

Triệu Phùng Thanh vừa nhấc máy, di Triệu liền gào lên kích động không thôi, “Quạ đen! Quạ đen!”

“Sao ạ?” Triệu Phùng Thanh sợ Giang Tấn nghe thấy, vì thế liền giảm âm lượng của di động.

Di Triệu liền chuyển sang giọng trung mà nói: “Là Lục Xuyên hay là Sáu Xuyên.”

“Dạ.” Triệu Phùng Thanh cho rằng lại phải đi gặp đối tượng xem mặt.”Làm sao hả di?”

Di Triệu ở bên kia xuôi giọng lại, rốt cục mới giải thích mọi chuyện rõ ràng.

Đảng trai hẹn ở phòng hoa đào của Lục Xuyên, nhưng di Triệu lại nghe thành Sáu Xuyên.

Khi nhấn lại, di Triệu lại nói là Sáu Xuyên, Triệu Phùng Thanh lại tự động lý giải thành Lục Xuyên.

Triệu Phùng Thanh nghe xong mấy lời lấp bấp bằng giọng trung của di Triệu, hơi chau mày, “Thế đảng nam tới đâu ạ?”

Di Triệu tròn tròn mắt, “Đầu tiên cậu ta tới Lục Xuyên, sau đó di nhờ người nhấn lại với cậu ta, tin nhắn viết rõ là Sáu Xuyên. Cậu ta liền tới Sáu Xuyên, nhưng không thấy con đâu.”

Triệu Phùng Thanh hơi ngẩn người.

“Thanh Thanh à, con tới Lục Xuyên thật à?” Nói quanh co một vòng, ngay cả di Triệu cũng cảm thấy hồ đồ.

[1]: Giải thích chút là hẹn nhau thật sự ở Lục Xuyên và 2 người cũng đến Lục Xuyên thật =)) tức là GT vs PT là xem mặt thật chứ ko phải nhầm lẫn gì đâu, sau đó cả 2 nhận được tin là đối phương đang ở Sáu Xuyên nên lại lọ mọ qua Sáu Xuyên nhưng không gặp nhau.

“Đi đâu cũng không quan trọng nữa rồi.” Triệu Phùng Thanh uể oải. Dù sao, cô và Giang Tấn quạ đen lại đụng quạ đen gặp nhau rồi.

“Ừm, con có tới Lục Xuyên. Di nhớ ra rồi.” Di Triệu bỗng òa lên sung sướng, “Đảng nam rất thích con, nếu không con thử suy nghĩ một chút xem sao?”

Triệu Phùng Thanh không khỏi nhìn về phía Giang Tấn.

Hắn vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này lại đột nhiên mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của cô.

“Dì à, chút nữa con gọi lại cho dì nhé.” Triệu Phùng Thanh cúp điện thoại, sau đó lại gần Giang Tấn. Cô đưa mắt nhìn vị tài xế đang lái xe kia, rồi thấp giọng hỏi chuyện, “Giang tổng, hôm xem mặt của anh rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.”

Giang Tấn quả thật không biết.

Hắn đã có dự định sẽ không gặp lại cô nữa.

Cô không thích hắn cho nên từ chối lời mời phỏng vấn của khách sạn, còn ra về là không quen biết hắn, thậm chí khi còn đang hiểu lầm quan hệ của hắn và Liễu Nhu Nhu, cô cũng biểu hiện như một người qua đường đứng xem.

Nếu không vì lần xem mặt ấy, hắn và cô có lẽ sẽ kết thúc như vậy.

“Thế tại sao dì cứ nói đằng trai rất thích tôi?” Nhìn dáng vẻ bình thường của hắn thế này, thì yêu và thích cô ở chỗ nào chứ.

“Bà nội tôi thích em.”

Triệu Phùng Thanh nghiêng đầu nhìn hắn, “Cho nên anh lôi kéo tôi làm bạn gái giả của anh à?”

Giang Tấn không trả lời.

Bởi vì ngay cả hắn cũng không biết vì sao mình làm vậy, nhưng nhất định không hoàn toàn vì lời bà nội nói.

Lãnh trợ lý từng hỏi hắn, “Phải tìm lý do gì thuyết phục Triệu tiểu thư ký vào tờ hợp đồng này đây?”

Giang Tấn đã trả lời như vậy “Thì cậu cứ nói tôi muốn tìm một cô bạn gái mà hai bên phải ghét nhau.”

Lãnh trợ lý ngây ra như phỗng, “Giang tổng, vì sao không phải lý do bình thường là vì anh thích cô ấy?”

“Không vì sao cả.”

Nếu như hắn nói vì thích Triệu Phùng Thanh, cô nhất định sẽ chạy trốn rất xa. Cứ quy mọi thứ về giao dịch, thì có lẽ cô sẽ cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Sự thật chứng minh, Triệu Phùng Thanh quả thực rất sợ hắn nói ra hết mọi chuyện.

“Giang tổng, anh đừng cho người nhà tôi biết hợp đồng giữa tôi và anh”. Ngộ nhớ mẹ Triệu biết chuyện, Triệu Phùng Thanh cảm thấy mình sẽ xong đời mất.

“Ừm.”

Ra đến nhà ga thành phố S, tài xế liền xuống xe.

Giang Tấn đưa Triệu Phùng Thanh về nhà trọ.

Trên đường về nhà Triệu Phùng Thanh, cô đột nhiên thốt ra một câu, “Đột nhiên tôi lại nghĩ, giờ tôi đã có tin tức về Đào Tuệ Tuệ, thì hoàn toàn có thể bội ước được.”

Giang Tấn nhẹ nhàng, “Nếu em trả được phí bồi thường hợp đồng thì tùy em.”

“Anh đừng dọa tôi, mấy hợp đồng trong tiểu thuyết tổng tài bá đạo gì đó đều chẳng có ý nghĩa pháp lý gì cả.”

“Có pháp lý hay không phải xem quan tòa phán quyết thế nào.” Mà đoàn luật sư của hắn vốn giỏi nhất chuyện nói đen thành trắng.

Triệu Phùng Thanh nhìn tòa núi băng ngồi bên cạnh đến mặt còn chẳng biến sắc thì không thoải mái, “Đêm qua anh bất lịch sự với tôi, tôi hoàn toàn có thể khiến anh táng gia bại sản đấy.”

“Đó là tính huống đặc biệt, so với việc táng gia bại sản, tôi cảm thấy việc chứng minh tôi là một thẳng đàn ông bình thường còn quan trọng hơn.”

“...”

Buổi tối hơn mười một giờ, Giang Tấn trở về nhà họ Giang.

Nhà họ Giang ngày thường rất vắng vẻ, nhưng cứ vào thứ bảy lại náo nhiệt hơn bình thường.

Giang Tấn trở về vào khuya ngày chủ nhật nên đèn trong biệt thự đã tắt hơn phân nửa.

Hắn vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy Giang Ý đang ngồi trên sofa, ngón tay ông kẹp điếu thuốc, khi sáng khi tối.

Giang Ý liếc mắt nhìn Giang Tấn một cái, “Giờ mới về? Tối qua bà nội cứ ngóng trông anh về ăn cơm với bà đấy.”

“Bạn học con kết hôn.”

Nói xong, hắn quay về phòng tắm rửa.

Khi dòng nước ấm chảy trên người, Giang Tấn đột nhiên nhớ lại lúc đây đưa tối qua của mình và Triệu Phùng Thanh.

Hắn tắt nước.

Lau người một lượt rồi đi ra.

Ngồi một lúc lâu, hắn rút một quyển sách trên giá xuống.

Trong sách có kẹp một tấm ảnh.

Tấm ảnh này đã lâu lắm rồi hắn chưa xem lại.

Trong tấm ảnh chụp một nữ sinh, cô mặc chiếc áo lông màu sẫm, chiếc váy màu đỏ, phối cùng chiếc khăn quàng cổ màu hồng phấn trông khá hài hòa với chiếc áo lông.

Ngắm chưa được mấy giây, hắn lại thả bức ảnh vào trong cuốn sách như cũ

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tiểu Yêu Tinh Xinh Đẹp

Bữa sáng của nhà họ Giang luôn diễn ra vào sáng sớm.

Vì sáu giờ bà nội Giang sáu đã dậy rồi. Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, bà thường hay đi dạo một lúc rồi ngồi trước khoảng sân nhà chính.

Do đó mấy vị vẫn bồi ở nhà họ Giang cũng không dám dậy muộn.

Gần đây trời nhiều mây, thời tiết này rất hợp lòng người.

Bà nội Giang ôm con mèo béo, thoải mái ngồi ngoài sân.

Giang Tấn ra ngoài tập thể dục từ sớm, lúc đi ngang sân viện, hắn dừng chân chào hỏi. “Bà nội.”

Bà nội Giang quay đầu, nhìn Giang Tấn mặc bộ quần áo thể thao, cười đến tít hết cả mắt lại, “Nghe nói con nghỉ mười ngày hả?”

“Dạ.” Dáng vẻ Giang Tấn nhẵn nhũ, “Nghỉ ngơi chút ạ.”

Bà ngoại Giang gật gù đầu, “Làm vậy là đúng, kiếm được tiền cũng phải có lúc nghỉ ngơi chứ.”

“Dạ.”

“Bà lo sau này con không còn gì cả, chỉ còn lại tiền.” Con mèo béo nằm trong lòng bà nội Giang kêu meo một tiếng. “Cho nên bà nội đã tìm một cô gái tiêu tiền hộ con.”

“Cám ơn bà nội.” Trong mắt Giang Tấn thoáng ẩn chứa ý cười.

Bà nội Giang thấy vẻ mặt tỏ thái độ hiếm có của Giang Tấn, liền hân hoan hỏi: “Cô ấy có xinh không?”

Hắn gật đầu, “Xinh lắm.”

Nụ cười trên môi bà nội Giang càng đậm, “Vậy chân có đẹp không?”

Hắn lại gật đầu, “Đẹp ạ.”

“Có biết tiêu tiền không?”

“Cũng tạm, chưa xác định quan hệ đã muốn thuê hai phòng rồi.”

Bà nội Giang cười ha ha, “Vậy là tốt rồi.”

Nói chuyện vài câu ngắn ngủi, Giang Tấn liền ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

Bà nội Giang vuốt lông mèo béo, nhìn về phía cây hộc cổ thụ trong sân.

Mèo béo ngoan ngoãn nằm trên đùi bà nội Giang.

Bà nội Giang khẽ thì thầm cùng mèo béo, “Đứa cháu này là đứa tao quan tâm nhất.”

Hắn có bạn gái, bà quan tâm.

Hắn không có bạn gái, bà cũng quan tâm.

Hắn không nghe lời, bà quan tâm.

Hắn nghe lời, bà cũng quan tâm.

Bà nội Giang nhìn thấy tấm ảnh xem mặt của Triệu Phùng Thanh là một dịp ngẫu nhiên.

Di hai nhà họ Giang có một người bạn đánh bài chuyên làm mai mối.

Bà nội Giang nói năm ngoái sau khi Giang Tấn chia tay với cô bạn gái họ Lữ nào đó rồi độc thân đến giờ, vì thế liền gọi vị nguyệt lão làm mai, hỏi xem có người nào phù hợp không.

Mọi người nhà họ Giang đều biết tiêu chuẩn của Giang Tấn, đơn giản chỉ là mặt xinh chân đẹp.

Nguyệt lão mai mối nói, thật sự có một người khá phù hợp.

Gia thế nhà gái không giàu có như nhà họ Giang, ở thành phố S chỉ thuộc hạng trung. Cha mẹ làm kinh doanh, danh tiếng khá tốt. Chỉ là nhà gái bằng cấp không cao, công việc cũng làng nhàng, hơn nữa lại hơi lớn tuổi chút.

Bà nội Giang nghe xong thì chẳng có mấy hy vọng. Nhưng cũng muốn xem ảnh.

Sau đó, bà nội Giang bỗng kích động.

Đây là cô gái trong tấm ảnh Giang Tấn cất giữ như của quý. Cô gái ấy đã trưởng thành rồi, nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp như thế.

Tấm ảnh ấy mười năm trước, trong lúc vô tình Giang Ý đã phát hiện ra. Nó được kẹp trong trang số 222 cuốn ‘The Birth of Tragedy’ xuất bản năm 1986 của Nietzsche. Trong trang sách ấy có một câu được bôi rất đậm: ‘Rõ ràng là mâu thuẫn’.

Bà nội Giang vội vàng nhờ nguyệt lão đi sắp xếp cuộc xem mặt.

Bà nghĩ, nhân duyên của cháu trai bà đã tới rồi.

Sáng sớm Triệu Phùng Thanh mở cửa tiệm sách, ngay sau đó liền thấy mặt Giang Tấn.

Đang trong thời gian nghỉ làm nên trang phục của hắn khá thoải mái.

Mặt mũi sáng sủa, ngồi ngồi khí chất nên mặc cái gì cũng đẹp.

Khi Triệu Phùng Thanh chuyển sách qua từng giá.

Hắn đi tới gần cô, “Đề tôi.”

Cô vui vẻ vì được nhắc nhở.

Từ lúc Giang Tấn nghỉ thì luôn tới tiệm giúp cô, tiệm sách đột nhiên lại có thêm nhiều nữ sinh ghé thăm.

Nhiều nữ sinh bắt đầu thảo luận ồn ào, “Tao thích mấy anh kiểu đó đó.”

Giang Tấn luôn đáp lại với vẻ lạnh nhạt vốn có.

Triệu Phùng Thanh không khỏi khuyên nhủ, “Anh ra ngoài hy sinh sắc đẹp, để tôi kéo lợi nhuận lên cao chút.”

Mặt hần lại càng lạnh hơn.

Dần dà đám học sinh cao trung A truyền tai nhau, ở tiệm sách không chỉ có chị thu ngân mỹ nhân, mà còn có một anh chàng soái ca. Cặp đôi giai xinh gái đẹp ấy rất thích hợp với những hiệu sách độc lập [1] mang phong cách cổ điển tình cảm. Còn những đôi chìm đắm trong biển đề thi thể này, thì rất hiếm gặp.

[1] Hiệu sách độc lập (Independent Bookstore) có quy mô không lớn lắm. Khác với hiệu sách quy mô lớn với đủ các loại sách, hiệu sách độc lập có phong cách “độc lập”, nhà kinh doanh giữ quan niệm cung cấp cho độc giả những cuốn sách “có khiếu thẩm mỹ, có tư tưởng”

Vì có sự trợ giúp từ Giang Tấn, thời gian rảnh của Triệu Phùng Thanh tăng lên khá nhiều.

Vì vậy cô tiếp tục đọc tiểu thuyết ‘Vương gia bá đạo yêu tổng tài bị chồng ruồng bỏ’. Văn phong của tác phẩm này cũng chẳng có gì đặc sắc, tác giả chắc hẳn cũng thần kinh, nói rằng sách này sẽ được chuyển thành phim, còn cô nàng sẽ đóng vai nữ chính.

Vậy mà, Triệu Phùng Thanh lại đọc rất chăm chú say sưa.

Có đôi khi, cô còn chia sẻ với Giang Tấn những suy nghĩ cá nhân của mình:

“Nam phụ quá tàn nhẫn, vì nữ phụ mà ba lần bốn lượt coi thường nữ chính.”

“Mà nữ phụ còn là một cô bé.”

“Lại vì một cuộc gọi của nữ phụ, nam phụ vô tình vứt nữ chính ở hội trường hôn lễ.”

Cứ mỗi lần như vậy, Giang Tấn sẽ không thêm quan tâm Triệu Phùng Thanh nói gì, hoặc là hần sẽ ra ngoài mua đồ ăn ngon để chặn miệng cô lại.

Chiều thứ năm, công ty Giang Tấn bắt chợt có việc nên hần về trước.

Sau đó Triệu Phùng Thanh rốt cục cũng cảm thấy tự do.

Thói quen duy nhất chính là, ăn cơm với Giang Tấn thì không cần lo gì cả.

Hần không ở đây cô đành phải gọi đồ ăn nhanh.

Đồ ăn nhanh nên quả nhiên rất nhanh.

Mấy hôm trước cùng Giang Tấn cơm nước xong, về nhà cô liền lên giường ngủ luôn.

Hôm nay về nhà thì mới chín giờ bốn mươi.

Cô tắm rửa xong, liền mở game lên chơi.

Chưa được bao lâu, Giang Tấn liền inbox qua wechat hỏi cô đang làm gì? Cô chỉ đáp một câu, “wow.”

Sau đó hần không quấy rầy cô nữa.

Lại một lúc sau, Mỹ Thạch Như Ngọc online.

Đám nam game thủ vừa thấy Mỹ Thạch Như Ngọc thì gào khóc thảm thiết.

Sau đó đội trưởng liên tục hỏi mọi người có muốn đi đánh phó bản không.

Mỹ Thạch chat riêng tư với Triệu Phùng Thanh: “Có muốn đi không?”

Triệu Phùng Thanh: “Không đi, tôi đang đánh ở hai nơi rồi.”

Mỹ Thạch liền từ chối đội trưởng, sau đó gia nhập tổ chiến đầu của Triệu Phùng Thanh.

Đội đến khi Mỹ Thạch xuất hiện, Triệu Phùng Thanh liền nở nụ cười, “Trang phục trông đẹp thật đấy.”

Bộ đồ Mỹ Thạch mặc, chính là bộ trang phục xinh đẹp mà Triệu Phùng Thanh tặng cho hần.

Bởi vì thời gian có hạn, nên hai người tới một chiến địa nhỏ.

Đánh được hai trận.

Lực tấn công của Mỹ Thạch khiến Triệu Phùng Thanh mê muội, cô quyết định, sau này cùng chung đội với Mỹ Thạch đi đánh phó bản quả là một ý hay.

Mỹ Thạch đồng ý rồi.

Ngày hôm sau, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn tán ngẫu bỗng dưng nhắc đến Mỹ Thạch, cô còn khen ngợi: “Nhất định là một đại mỹ nhân.”

Giang Tấn lạnh lùng nhìn cô, “Em định yêu ảo à?”

“Chắc vậy.” Cô tươi cười rạng rỡ, “Giờ thì tôi rất thích cô ấy.”

Thấy thế mặt hắn chẳng chút biến sắc.

Triệu Phùng Thanh nhắm tính ngày, khoảng cách từ hôm ký hợp đồng đến bây giờ mới được một tháng rưỡi.

Còn bốn tháng rưỡi nữa.

Cô và Giang Tấn vẫn bên nhau như vậy, hắn không vượt quá giới hạn với cô nữa.

Nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì hai người vẫn cứ cãi nhau qua ngày như thế.

Chủ nhật này là ngày nghỉ cuối cùng của Giang Tấn.

Còn Trương Phù Lị đã một tuần không có tin tức gì rồi.

Nhiều Từ và Đại Hồ đều nói không liên lạc được với cô nàng.

Weibo của cô nàng rất im ắng, hơn nữa cô nàng còn thông báo dừng viết truyện.

Gần đây Nhiều Từ đi công tác ở tỉnh ngoài nên không có nhiều thời gian rảnh, “Chị Lị làm sao vậy?”

Ngay cả chú rể mới như Đại Hồ cũng bức mình, “Thằng Viên Táo khôn nạn ấy lại làm chị Lị đau lòng à?”

Thật ra chuyện cô nàng ngừng sáng tác, Triệu Phùng Thanh lại có thể hiểu được.

Trương Phù Lị viết tiểu thuyết, đơn giản là vì kỷ niệm mối tình của mình và Viên Táo, nếu Viên Táo đã trở mặt như vậy thì cũng chẳng còn gì để hoài niệm nữa.

“Ngày mai tôi đi thành phố D tìm Lị Lị.”

Từ góc độ người ngoài mà nói, chuyện của Trương Phù Lị và Viên Táo chỉ còn là quá khứ. Hơn nữa Trương Phù Lị đã kết hôn mấy năm rồi, không đáng phải hao tổn tinh thần vì người yêu cũ thế này.

Thế nhưng, chuyện tình cảm chỉ có người trong cuộc mới hiểu được.

Trương Phù Lị ở một biệt thự tại thành phố D.

Trước kia Triệu Phùng Thanh đã tới đó vài lần, người giúp việc cũng quen mặt cô. Cho nên rất dễ dàng mở cửa cho cô vào.

Trương Phù Lị thấy Triệu Phùng Thanh thì vẻ mặt không tự nhiên cho lắm. “Sao mày tới bất ngờ thế này?”

“Mày mất tám mất tích một tuần, tao không đến mà được à?” Triệu Phùng Thanh nhìn Trương Phù Lị, “Nhiều Từ và Đại Hồ cũng đang lo muốn chết đấy.”

“Mày không lo à?” Trương Phù Lị châm điếu thuốc, ngồi trên sofa.

Triệu Phùng Thanh coi lời này của Trương Phù Lị là đang làm nũng, liền cười trả lời: “Người lo nhất là tao, nên tao mới đến chứ.”

Trương Phù Lị nhìn lại Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh là một mỹ nhân, Trương Phù Lị luôn biết như vậy. Nhưng cô chưa bao giờ tự ti vì điều đó.

Tương Phù Lị kết bạn là vì tình nghĩa. Cô cảm thấy người bạn như Triệu Phùng Thanh rất đáng để qua lại, cứ như vậy. Tính kỹ lại, hai người đã làm bạn mười lăm năm rồi.

Nhưng một tuần trước lời nói của Viên Táo đã khiến Tương Phù Lị bị đả kích trầm trọng.

Hôm ấy, Tương Phù Lị chỉ muốn cùng Viên Táo làm một kết thúc thực sự.

Tám năm trước, hần không giải thích gì mà chỉ muốn chia tay. Tương Phù Lị không biết, tại sao hần đột nhiên không thích cô nữa?

Đáp án nhận được là, hần vốn không thích cô, người hần thích là tiểu yêu tính xinh đẹp.

Tương Phù Lị cảm thấy mình quá ngu xuẩn. Người ta nói phụ nữ có giác quan thứ sáu, nhưng cô lại chẳng cảm nhận được gì cả.

Cô còn ngờ ngẩn cho rằng, Viên Táo để ý đến Triệu Phùng Thanh cũng như Nhiều Từ lo lắng cho Triệu Phùng Thanh vậy, đó là sự quan tâm giữa những người bạn với nhau.

Nghe xong lời giải thích thẳng thắn của Viên Táo, cô cho hần một cái tát. Sau đó, cả người cô phát run bần bật.

Viên Táo cúi đầu, “Lị Lị, cũng như em, áp lực của anh rất lớn. Em giàu hơn anh, sống thoải mái hơn anh. Còn anh giống như con chó mà em nuôi vậy.”

Tương Phù Lị cười khở. Cô không muốn chuyện gì cũng đến tay mình lo, người phụ nữ nào cũng hy vọng có một bờ vai vững chắc để nương tựa. Nhưng Viên Táo vô dụng, cô chẳng thể bỏ mặc không chắn gió che mưa cho hần. Cô vì hần đánh đổi mọi thứ, nhưng lại khiến hần bị áp lực.”Anh cho rằng Thanh Nhi thêm nhìn anh à?”

“Anh không muốn hẹn hò với Thanh Nhi nữa.” Viên Táo nói, “Hiện giờ mắt cô ấy không sáng như hồi cấp ba nữa.”

Tương Phù Lị lại cho Viên Táo một cái tát, sau đó cô quay đầu bước đi.

Cô hiểu việc này không liên quan gì đến Triệu Phùng Thanh cả.

Chỉ là trong lòng cô, tạm thời chưa thể chấp nhận được chuyện ấy.

Tương Phù Lị và Triệu Phùng Thanh hàn huyên được mấy câu, thì cô chẳng còn hứng thú muốn nói chuyện nữa.”Gần đây tao rất buồn, chỉ muốn ở một mình thôi.”

Ánh mắt Triệu Phùng Thanh lạnh dần chỉ nói: “Lị Lị, ông chủ Tôn rất yêu mày, phải nhớ điều ấy.”

“Ừm.” Tương Phù Lị đứng dậy, “Tiễn khách.”

Khi Triệu Phùng Thanh nhận được cuộc gọi của Tương Phù Lị là một tiếng sau đó.

Lúc ấy Giang Tấn đang chuẩn bị đưa cô đi ăn cơm.

Tương Phù Lị ở đầu bên kia đau đớn mà nói, “Thanh Nhi, mày nghe tao nói...”

Triệu Phùng Thanh hoảng hồn, “Làm sao đấy?”

“Mày là người bạn tốt nhất của tao...”

Lúc này, cô giúp việc hét một câu chói tai: “Phu nhân!”

Ngày hôm ấy, Tương Phù Lị và chồng đánh nhau một trận, sau đó cô bị đẩy xuống lầu.

Vì Triệu Phùng Thanh đi chưa được bao lâu, Tương Phù Lị liền nhận được một bưu kiện.

Trong thùng là đồng ảnh của chồng cô và một người phụ nữ xinh đẹp nào đó. Từ thời gian trên tấm ảnh có thể thấy tiểu tam đã xuất hiện từ nửa năm trước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sư Đệ Họ Vương, Tên Chỉ Có Một Chữ Là Thần

Sở dĩ Trương Phù Lị gọi cuộc điện thoại đó là vì cô cảm thấy bản thân có thể sẽ bị Tôn Chính đánh chết ở đây mất.

Cú đập ấy khiến cô đau như muốn ngất đi.

Lúc ấy cô chỉ có một suy nghĩ trong đầu, nếu thật sự phải chết ở đây, cô sẽ hối hận vì thái độ với Triệu Phùng Thanh vừa nãy.

Cho nên, lúc này cái gì gọi là ân oán tình thù đều hóa thành mây khói, cô không muốn để tình bạn của mình phải có bất cứ điều tiếc nuối nào. Đàn ông là cái quái gì chứ? Nhiều năm trời qua, Viên Tảo chưa từng quan tâm đến cô.

Mới nói được nửa câu, Tôn Chính lại đập cô cái nữa, Trương Phù Lị ngã thẳng từ cầu thang lăn thẳng xuống dưới đất.

Trong lúc lăn xuống, cô nghĩ gọi điện thoại cho Triệu Phùng Thanh quả là một hành động sáng suốt.

Tôn Chính thấy thế, kích động chạy xuống gọi bác sĩ.

Trương Phù Lị chết lạng nằm trên mặt đất nhưng ý thức vẫn sáng suốt.

Kỳ tích là, vết thương té ngã từ trên gác xuống lại không đáng ngại, vết thương nặng hơn là vì mấy cú đập của Tôn Chính.

Triệu Phùng Thanh vội vàng chạy về, cảnh nhìn thấy là Trương Phù Lị đang xoa đùi mặt mày xước xước.

Và Tôn Chính mặt buồn rầu ngồi trên sofa hút thuốc.

Triệu Phùng Thanh lạnh lùng nhìn Tôn Chính, nhưng lời nói lại hướng về Trương Phù Lị, “Có báo công an không?”

Tôn Chính nghe xong lời cô nói, trong mắt lóe lên ánh nhìn hung dữ.

Triệu Phùng Thanh khinh miệt bĩu môi, chẳng thèm để ý đến cái nhìn ác ý của gã.

Trương Phù Lị lắc đầu, “Không sao, vết thương ngoài da thôi, nhưng trên đùi có một vết bầm tím.” Sau đó cô nở nụ cười với Triệu Phùng Thanh, “Luật sư của tao sắp đến rồi. những chuyện còn lại tao sẽ nói với ông chủ Tôn đây.”

Tôn Chính ngồi bên cạnh không rên lấy một tiếng.

Tính cách Trương Phù Lị nóng nảy, nhất định sẽ không chịu được hành động quá đáng này của gã.

Nhưng gã không muốn ly hôn. Có một vài người phụ nữ chỉ có thể làm tiểu tam, gã cũng chỉ chơi đùa qua đường. Ai ngờ tiểu tam lại muốn lên chính cung khiến hắn gặp rắc rối.

Gia thế nhà Trương Phù Lị và nhà gã môn đăng hộ đối, gã muốn bảo vệ cuộc hôn nhân này.

Nhưng hiện giờ gã lại không thể nói được gì cả.

Trương Phù Lị tiến tới, dang hai tay ôm lấy Triệu Phùng Thanh, “Tao đang có đồng chuyện rắc rối, tạm thời không thể ôn chuyện với mày. Mày cứ nói mấy tiếng với Nhiều Từ và Đại Hồ, sau này tao sẽ sống hạnh phúc thôi.”

Triệu Phùng Thanh vỗ vỗ lưng Trương Phù Lị, “Tao biết mày có thể vượt qua mà.” Sau đó cô liếc mắt nhìn Tôn Chính, hạ thấp giọng để chỉ mình Trương Phù Lị mới nghe thấy được, “Làm gì cũng phải lại lưu chứng cứ.”

“Biết mà.” Trương Phù Lị thả Triệu Phùng Thanh ra.

Triệu Phùng Thanh ra về.

Cô luôn cảm thấy Tôn Chính đối với Trương Phù Lị khá tốt. Hơn nữa qua lời của Trương Phù Lị miêu tả, cũng thật sự rất tốt.

Hóa ra tất cả đó chỉ là ảo giác.

Tuy nhiên người ta thường nói: Mười thằng đàn ông thì chín thằng lẳng nhăng.

Xã hội này càng ngày càng phóng khoáng, khiến cho quan niệm trung thủy càng lúc càng mờ nhạt.

Cũng như một đồng nghiệp cũ của công ty Triệu Phùng Thanh trước kia, dù biết rõ chồng mình đi công tác có cặp bồ bên ngoài nhưng lại giả vờ coi như không biết.

Cô ấy còn nói, “Khi em cảm thấy nghi ngờ chồng mình rồi sẽ dẫn tới chia tay. Sau đó em sẽ phát hiện ra, thật ra bọn đàn ông tất cả đều giống nhau. Em nghĩ là tốt, chẳng qua là biết che giấu giỏi mà thôi.”

Người đồng nghiệp ấy là một người phụ nữ đã nhìn thấu hôn nhân. Hiện giờ đối với cô ấy chỉ có đứa con là quan trọng nhất. Gã chồng chẳng qua chỉ là cần câu cơm nuôi con mà thôi.

Cuộc sống này luôn phải dựa vào bản thân mình. Lựa chọn của cô ấy, Triệu Phùng Thanh không thể đánh giá.

Triệu Phùng Thanh sống đến từng này tuổi, không phải cô chưa từng nghĩ về cuộc sống hôn nhân về sau của mình.

Ai cũng mong muốn có cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào.

Chỉ là không có đối tượng tốt như vậy xuất hiện.

Không kết hôn mà sống ở xã hội này như người ngoài hành tinh. Mà với tính cách của cô, muốn tìm một người yêu cô trọn đời này có lẽ là vô cùng khó khăn.

Nói về hôn nhân của Trương Phù Lị, các điều kiện khách quan giữa hai người đều phù hợp, nhưng hai bên không có tình cảm gì với nhau thì đó chính là gánh nặng.

Triệu Phùng Thanh buộc cao mái tóc sau đầu.

Không biết bao giờ cô mới có thể rung động thêm lần nữa với một người đàn ông đây.

Sau đó, cô ngẩng đầu nhìn lên.

Giang Tấn đang dựa người vào xe, ngẩng đầu nhìn cây ngô đồng cổ thụ phía trước.

Hôm nay đến thành phố D, hắn đổi một chiếc xe mới, xe hiệu AMG chạy băng băng trên đường.

Khi cô trêu hắn địa chủ, hắn còn bình tĩnh nói, “Không biết mua gì nên đành mua xe thôi.”

Cô biết hắn không thích khoe khoang sự giàu có của mình. Chỉ là hắn không biết mua gì mà thôi.

Thật ra, ở cạnh Giang Tấn đã một thời gian, Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên hoài nghi, người năm ấy cô thích thật ra là con người hắn hay cái cảm giác rung động như có đóa hoa nở rộ trong lòng vì thích hắn.

Dường như nhận ra cô đang nhìn mình, hắn quay đầu nhìn lại.

Triệu Phùng Thanh cười cười, đi về phía hắn.

“Sao rồi?”

Cô nói vài câu qua về chuyện của Trương Phù Lị.

Giang Tấn gật đầu, không hề hỏi thêm nữa.

Sau khi lên xe, Triệu Phùng Thanh hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Hẹn bạn ăn cơm.”

“Anh nhiều bạn quá nhì.” Về phương diện này, cô quái gở hơn hắn nhiều.

“Mấy người thôi mà.”

Triệu Phùng Thanh coi như bỏ qua, chuyện cô và Giang Tấn thường xuyên làm nhất chính là ăn cơm.

Thật hợp với câu ngày chỉ cầu ba bữa.

Người sống theo bầy, vật hợp theo loài.

Bạn của Triệu Phùng Thanh đều là phần tử phản nghịch, còn những người bạn của Giang Tấn, nhìn là biết ngay không giàu ắt sẽ sang.

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng trên cao của thành phố D.

Bạn của Giang Tấn đều là các thiếu gia nhà giàu.

Có một người mặc chiếc áo hàng hiệu màu hồng phấn, dung mạo cực kỳ xuất sắc. Dù mặc chiếc áo hồng nhưng lại không cảm thấy cậu ta đàn bà chút nào.

Khi thấy Giang Tấn cậu ta liền cười gọi, “Sur huynh.”

“Đến sớm vậy à?” Giang Tấn chọn cho Triệu Phùng Thanh một vị trí ngay bên cạnh cửa sổ.

“Rảnh rồi mà.” Cậu ta cười tủm tỉm, “Em cũng muốn tới gặp mỹ nữ nữa.”

Triệu Phùng Thanh nhìn qua mấy nhân viên phục vụ của nhà hàng.

Quả thật người người đều là mỹ nữ.

“Chị gái xinh đẹp này cũng là mỹ nhân đây.” Thật kỳ lạ, cách nói của cậu ta tuy ngả nón, nhưng giọng điệu lại rất thành thật.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười.

“Bạn gái anh, Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn ngồi cạnh lạnh lùng giới thiệu.

“Chào chị dâu. Sur đệ họ Vương, tên chi có một chữ là Thần.” Vương Thần cười đến rạn rờ mê người.

Triệu Phùng Thanh thích ngắm trai đẹp, nhất là một người thân thiện dễ chơi như Vương Thần, so với tòa núi băng ngàn năm đang ngồi cạnh cô đây thì ấm áp hơn vạn lần.

Chỉ là, tòa núi băng càng ngày càng lạnh.

Vương Thần cũng cảm nhận được điều gì đó không bình thường. “Sur huynh, anh có thể tăng nhiệt độ cơ thể lên chút không?”

Giang Tấn né tránh đề tài của cậu ta, hỏi, “Hạ Khuynh đâu?”

“Anh ấy đi đón bà xã rồi.” Vương Thần rót cho Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh mỗi người một tách trà, sau đó lại rót cho mình một chén đầy, rồi buông một câu khen ngợi, “Trà ngon.”

Triệu Phùng Thanh bung tách trà lên đùi qua.

Mùi trà hợp lòng người, quả thật trà ngon.

Ngồi một lúc, Hạ Khuynh cũng đến rồi, dẫn theo vị bà xã đáng yêu kia của hắn.

Vương Thần vừa nhìn thấy Phó Tự Hi, liền cười thân thiện như anh hàng xóm nhà bên, “Em gái Tiểu Hi trông càng ngày càng đáng yêu đấy nhì.”

Phó Tự Hi cười ha ha, “Cám ơn anh.”

Trên bàn ba người đàn ông nói chuyện với nhau, đề tài có vẻ hơi khó hiểu. Phó Tự Hi luôn trong trạng thái như vịt nghe sấm, cô nàng tò mò quan sát thành phố D bên ngoài cửa sổ, sau đó lúi đi động ra chụp lung tung một lúc.

Cả buổi nói chuyện Triệu Phùng Thanh không xen mồm vào. Cô liếc mắt nhìn ngực Phó Tự Hi.

Triệu Phùng Thanh thích những cô nàng ngực bự có lẽ là vì cô không được như thế.

Phó Tự Hi ngẩng đầu, thấy Triệu Phùng Thanh nhìn mình, cô nàng chớp mắt mấy cái, thật lễ phép nói: “Chào chị ạ.”

“Chào em.” Triệu Phùng Thanh cười cười.

Hai người con gái, một người hồn nhiên vô cùng, một người kiêu diễm vô cùng.

Một sự tương phản rõ rệt khiến đám nhân viên cứ liếc mắt để ý.

Sau khi đồ ăn lên, Phó Tự Hi lập tức ăn, Triệu Phùng Thanh cũng vậy.

Phó Tự Hi thường hỏi, “Hạ Khuynh, đây là gì vậy anh?”

Sau đó, Hạ Khuynh sẽ kiên nhẫn trả lời cô nàng.

Triệu Phùng Thanh thấy thế, không khỏi nhìn Hạ Khuynh nhiều hơn.

Bàn về độ xứng đôi mà nói, Hạ Khuynh và Phó Tự Hi chính là hình tượng điển hình của hoàng tử và cô bé lọ lem.

Chỉ là hần thật sự rất tốt với vợ mình. Dù là khi đang nói chuyện với Vương Thần, nhưng lúc nào cũng để ý đến hành động của Phó Tự Hi.

Vậy nên trong cuộc sống này thực sự tồn tại cổ tích.

Triệu Phùng Thanh nghĩ, nói không chừng ở một góc nào đó của thế giới, sẽ có một người đàn ông giống như cô, ao ước muốn có tình yêu nhưng lại không biết yêu ai và yêu như thế nào.

Đang trong bữa Lễ nhậm chức gọi điện tới, Giang Tấn đành tạm thời ra ngoài nghe điện thoại.

Vương Thần thấy bóng dáng Giang Tấn đã đi xa, đột nhiên cậu quay sang Triệu Phùng Thanh cười hỏi, “Chị dâu, một người đáng yêu mê người như em đây, chị không nhớ chút nào sao?”

Triệu Phùng Thanh nhướn mày, quan sát cậu ta. Cô thật sự không có ấn tượng gì cả.

“Anh Tiểu Hạ thì sao? Có nhớ không?” Không thể chỉ mình trai đẹp như cậu bị lãng quên, cậu muốn kéo cả Hạ Khuynh xuống nước nữa.

“Tôi cũng chẳng nhớ cô ấy.” Hạ Khuynh rõ ràng chẳng có hứng thú gì với Triệu Phùng Thanh, hần quay qua nhìn Phó Tự Hi, giọng điệu dịu dàng hẳn, “Có muốn ăn cá tuyết không?”

Phó Tự Hi nuốt ực đồ ăn trong miệng xong liền gật đầu. “Ăn chứ.”

“Anh Tiểu Hạ của chúng tôi còn trình diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân cơ mà.” Vương Thần gấp cho Phó Tự Hi miếng cá tuyết, nhìn cô nàng cười hớn hở, cậu cũng cười. Sau đó, cậu tiếp tục nói: “Trong con ngõ tối tăm u ám, thằng xã hội đen đó tên là ca gì ấy nhỉ?”

Triệu Phùng Thanh và Hạ Khuynh đều trung ra vẻ mặt không nhớ gì cả

Vương Thần nhấp một ngụm trà, sau đó nói, “Thắng ca hay là Thua ca ấy nhỉ?”

Cậu ta vừa thốt ra hai chữ “Thắng ca”, Triệu Phùng Thanh liền nhớ ra chuyện đó rồi.

Viên Táo quen đám bạn khốn nạn, suýt nữa đã hại đời cô.

Ngày ấy cũng may có hai thiếu niên đẹp trai bỗng nhiên xuất hiện rút dao tương trợ.

Một người mặc áo khoác màu hồng phấn còn người kia thắt bím tóc dài.

Vương Thần nhìn về mặt Triệu Phùng Thanh, liền biết qua lời nhắc nhở của cậu, cô cũng nhớ ra rồi, liền quyết định tuyên dương bản thân, “Quả nhiên chỉ có trí nhớ em là tốt thôi mà.”

“Vô cùng cảm ơn.” Triệu Phùng Thanh chân thành đáp lời. Tuy rằng chuyện đó đã trôi qua mười mấy năm, nhưng hai vị thiếu niên này quả thực là ân nhân của cô.

“Không cần cảm ơn.” Vương Thần cũng gấp cho Triệu Phùng Thanh một miếng cá tuyết. Sau đó bắt đầu kể lại ngọn nguồn mọi chuyện cái đêm giết người gió lớn trắng cao ấy, trong đó còn nhấn mạnh chuyện cậu ta và Hạ Khuynh khổ cực đi lòng vòng mấy con phố mới tìm được hiện trường gây án.

Triệu Phùng Thanh hơi nhăn mày. “Là vị Giang sư huynh kia đã nhờ hai người tới cứu tôi à?” Cô bỗng giật mình vì sự thật này.

“Đúng vậy.”

Thấp thoáng thấy bóng Giang Tấn đi vào, Vương Thần cười mà nói: “Sư huynh tôi khiêm tốn như vậy đấy, làm việc tốt chẳng cần ai biết tên.”

Hạ Khuynh nói tiếp: “Cũng như Lôi Phong [1], chỉ thích viết nhật ký thôi.”

[1] Một vị anh hùng dân tộc của Trung Quốc

Vương Thần run người, “Chẳng đáng cười tí nào cả.”

Hạ Khuynh khề hừ một tiếng.

Thấy Giang Tấn quay lại, Triệu Phùng Thanh cúi thật thấp đầu.

Hồi ấy, Viên Táo nói người báo công an là gã nên cô vô cùng thất vọng.

Dù Giang Tấn có ghét cô đi nữa thì ít nhất hần cũng phải có nhân tính.

Vì thế khoảnh khắc ấy lòng cô lạnh hẳn.

Nhiều năm trôi qua vậy rồi, cuối cùng hôm nay cũng cảm thấy được chút an ủi. Năm ấy Giang Tấn chỉ không thích người theo đuổi là cô, nhưng cũng không đến mức bỏ mặc cô không thèm để ý khi cô gặp nguy hiểm.

Vương Thần nhìn Giang Tấn càng ngày càng gần, cười đến tít cả mắt, “Sur huynh, em kể chuyện năm ấy em và Hạ Khuynh hành tẩu giang hồ cho chị dâu nghe hết rồi.”

“Hả?”

“Cái lần mà anh sợ người ta đòi lấy thân báo đáp đó.”

Giang Tấn lạnh lùng nhìn Vương Thần.

Vương Thần cười rạng rỡ đáp lại.

Giang Tấn nghiêng đầu qua nhìn Triệu Phùng Thanh một cái,

Cô đang im lặng ngồi ăn.

Giống hệt cô nàng béo ngồi ăn phía đối diện vậy.

Hôm ấy hẳn thật sự không muốn ra mặt, hẳn sợ cô sẽ càng bám lấy hẳn. Hơn nữa đáng vẽ cô dựa người vào tên Thắng ca cười quyền rũ đó khiến hẳn cảm thấy khó chịu.

Để Vương Thần làm việc, hẳn rất yên tâm.

Tối hôm đó, hẳn vừa cúp cuộc gọi với Vương Thần, liền nhìn thấy Viên Táo đứng cách đó không sao.

Viên Táo đang cay cú.

Giang Tấn vừa nhìn vào mắt gã là biết ngay.

Viên Táo chế nhạo nói: “Sợ một mình đánh không lại, nên muốn tìm người tới giúp đỡ để làm anh hùng à? Tính cách Thanh Nhi thoải mái, con trai thẳng nào cũng chơi được. Giờ cậu ấy chỉ đang cảm thấy hơi hứng thú với gương mặt của mày thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Kiếp Trước Của Cô Là Cử Vĩ Hồ

Giang Tấn rất lạnh lùng, hẳn không đáp lại câu nói của Viên Táo.

Hắn cứ đứng đó im lặng chờ Vương Thần tới.

Về phía Thắng ca và Triệu Phùng Thanh nói chuyện với nhau cũng không có động tĩnh gì lớn.

Viên Táo nói xong câu vừa rồi, trong lòng lại có chút hối hận. Nhưng gã ngẫm lại, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh nhất định sẽ chẳng có kết quả gì, thế thì con người thật của cô như thế nào, cũng chẳng liên quan gì tới Giang Tấn.

Viên Táo chạy vài bước về phía con ngõ nhỏ, rồi đột nhiên chạy ngược về, “Người của mày bao giờ mới đến?”

Giang Tấn không thèm để ý đến gã. Hắn dựa người vào gốc cây, mắt cúi xuống nhìn mặt đất, sự chú ý dồn hết về phía con ngõ kia.

Viên Táo có vẻ tức giận. Gã nghe thấy tiếng Triệu Phùng Thanh kêu cứu, liền lập tức gọi 110.

Giang Tấn vẫn không mở miệng. Hắn biết rõ, 110 sẽ đến muộn hơn Vương Thần.

Sự thật chứng minh, quả thực là như thế.

Vừa nghe thấy tiếng Vương Thần, Giang Tấn liền rời đi.

Chuyện này, Giang Tấn xếp nó vào loại gặp chuyện bất bình.

Nên Triệu Phùng Thanh có biết hay không đều không quan trọng.

Chỉ là sau khi chân tướng rõ ràng, Triệu Phùng Thanh cảm thấy, bản thân cần phải thể hiện lòng biết ơn với hấn nhưng lại chẳng biết mở miệng thế nào. Vì thế cô ăn được nửa bữa, đột nhiên cô nhắn tin wechat cho hấn: “Cám ơn.”

Giang Tấn vừa đọc tin nhắn, liền cảm thấy trong lòng có một hạt mầm nho nhỏ, đang giẫy dụa bật dậy khỏi lòng đất.

Hấn và cô chưa từng nhắc lại chuyện cấp ba năm ấy. Cả hai đều biết rõ vì thế đã lựa chọn lãng tránh.

Vật đổi sao dời cũng không quay lại được ngày xưa ấy.

Đồ ăn trên bàn phần lớn là do Triệu Phùng Thanh và Phó Tự Hi càn quét.

Sức ăn của ba người đàn ông cộng lại cũng không bằng hai người các cô.

Hạ Khuynh sớm đã quen với điều đó, dù sao vợ hấn ăn thế nào, ăn bao nhiêu thì cũng là người đáng yêu nhất trong lòng hấn.

Trong thời gian Giang Tấn nghỉ ngơi ở cạnh Triệu Phùng Thanh, điều hấn bội phục cô nhất là sức ăn của cô. Ăn nhiều như vậy nhưng cũng chẳng thể béo chút nào. Ngược lại cô nàng nhà Hạ Khuynh thì béo mũm mĩm, hai má tròn tròn.

Người trả tiền là Vương Thần.

Cậu ta quay sang cười hỏi, “Chị dâu, Tiểu Hi, hai người đã ăn no chưa?”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Tốn tiền của cậu rồi.”

Hai mắt Phó Tự Hi tút vào, “Ủm, ngon lắm.”

Wương Thần càng cười tươi hơn. Sau này cậu cũng phải tìm một người bạn gái ăn giỏi thế này mới được.

Cơm nước xong xuôi, Hạ Khuynh liền dẫn bà xã về nhà vì Phó Tự Hi có thói quen ngủ trưa.

Buổi chiều Vương Thần có việc riêng nên sau khi tạm biệt Giang Tấn thì cũng đi luôn.

Chiều nay là buổi chiều nghỉ ngơi cuối cùng của Giang Tấn.

Ngày nghỉ của hấn chỉ để cùng Triệu Phùng Thanh đi làm.

Nghĩ đến việc ngày mai phải gặp mặt Lãnh trợ lý, Giang Tấn lại muốn nghỉ thêm một tháng nữa.

Hấn quay đầu nhìn về phía Triệu Phùng Thanh, “Về chưa?”

Cô lắc đầu, “Tôi lo cho Lị Lị nên tối nay sẽ qua đó lần nữa.” Vừa rồi cô mới nhắn tin cho wechat cho Trương Phù Lị hỏi chuyện, cô nàng chỉ nhắn lại hai chữ: Ly hôn.

Triệu Phùng Thanh không bất ngờ, đây quả thật là chuyện Trương Phù Lị có thể làm được.

“Vậy giờ em muốn đi đâu chơi?” Giờ mới một giờ hơn, từ giờ đến tối còn mấy tiếng nữa.

Cô đã từng chứng kiến cảnh hấn bận bịu vui đầu vào công việc nên không nhận được mà hỏi, “Là tôi chơi hay chúng ta chơi?”

“Chúng ta.”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn tấm biển quảng cáo cách đó không xa. Trên đó có thông tin về một sân trượt patin mới khai trương chưa lâu.

Giang Tấn hướng theo ánh mắt cô nhìn qua.

“Giang tổng anh có biết trượt patin không?”

“Có.”

“Tôi lại cứ nghĩ người thành công như Giang tổng chỉ biết nói chuyện làm ăn thôi chứ.”

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái. Lúc hắn làm loạn giảng hồ thì cô mới chỉ biết trốn học mà thôi.

Sân trượt patin cách đó không xa lắm, đi chừng khoảng mười phút là tới.

Nhân dịp khai trương nên sân trượt có chương trình giảm giá vé, người xếp hàng ngoài cửa rất nhiều. Phần đông là người lớn dẫn theo trẻ con.

Nhìn một hàng người dài thế này, chắc hẳn hơn nửa tiếng nữa mới đến lượt bọn họ.

Vì thế Giang Tấn đề nghị đi sân khác.

Sân trượt ấy ở khu cũ trong nội thành. Mờ cách đây mười mấy năm, nhìn qua thì cũ hơn sân kia nhưng vẫn còn dùng được.

Trên đường tới đó xe đi ngang qua cao trung X.

Hai mắt Triệu Phùng Thanh bỗng sáng bừng.

Theo lời giới thiệu của La Chấn Đông, cao trung X là trường có sự tài trợ của cả bộ giáo dục và cục công an.

Anh nói rất đúng về tình trạng giới trẻ hiện nay, vấn đề của học sinh trung học luôn liên quan đến gia đình, phần lớn là ở những đứa trẻ thiếu sự quan tâm từ ba mẹ.

Muốn thay đổi nền giáo dục cần có sự phối hợp giữa nhà trường và gia đình

Triệu Phùng Thanh nhớ hồi mình còn học cấp hai. Ba mẹ rất thương cô, nhưng hai người lại rất bận rộn, không có thời gian chăm sóc dạy bảo.

Còn ba của Đại Hồ, lại cho con trai mình tiền tiêu vặt coi như là cách duy nhất để nuôi con. Ngay cả hợp phụ huynh cũng không có thời gian tham dự. Lớp 12_7 năm ấy, có rất nhiều cặp ba mẹ như thế.

Phía sau một đứa trẻ ngỗ nghịch là một cặp ba mẹ thờ ơ với con cái.

Phương châm của cao trung X là: Đứa trẻ nào cũng có thể giáo dục.

Phương châm thì rất hay nhưng cũng có mấy đứa không chịu nghe lời. Tuy nhiên với phương pháp giáo dục của cao trung X thì khả năng cải tạo có thể lên tới hơn 90%.

Triệu Phùng Thanh vừa nghe tới đó đã cảm thấy thật thần kỳ.

Xe rẽ sang phải là tới cửa hông của cao trung X.

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn hắn, “Cao trung X rộng thật đấy.”

“Ồ.” Giang Tấn thờ ơ trả lời. Hắn nhớ học sinh của cao trung X chưa đến hai trăm người. Nhưng một nửa khu đất trong trường được phong tỏa quản lý theo đúng tác phong của quân đội, tạo thành một hệ thống quản lý kếp.

Xe tới sân trượt patin.

Quả nhiên trông sân rất cũ nên không cần xếp hàng mua vé.

Nhưng sân này cũng rất rộng. Trong sân có hơn chục người đang chơi đùa.

Trước kia Triệu Phùng Thanh cũng trượt patin ở một sân cũ tại thành phố S, cho nên cô cũng không ngại. Chỉ quay sang trêu anh nói, “Giang tổng, trong lòng tôi những nam sinh biết trượt patin đều có nụ cười rất rạng rỡ.”

Giang Tấn dịu dàng, “Vậy lúc không cười tôi có đẹp trai không?”

“...”

Hai người vừa thuê giày xong, bên cạnh bỗng vang lên tiếng cãi nhau ầm ĩ của mấy nữ sinh

Giọng nói khá lớn, toàn là những lời khó nghe.

Triệu Phùng Thanh quay sang nhìn về hướng có tiếng ồn, nữ sinh Giáp mặc áo thun trắng, đang chỉ tay vào nữ sinh Ất mặc áo hồng mà lớn tiếng chửi rủa, lời lẽ thô tục tuôn ra liên tục.

Nhìn cả lũ đều là đám học sinh non trẻ, ước chừng cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi. Bao gồm cả nữ sinh Ất bị mắng kia thì tổng cộng có năm nữ sinh, bên cạnh còn có hai nam sinh.

Nhìn qua thì có vẻ như nữ sinh Át không cẩn thận nên trượt chân, lúc ngã xuống thì kéo luôn cả nữ sinh Giáp kia luôn.

Vốn chỉ là việc nhỏ, thế nhưng nữ sinh Giáp liên tục mắng nữ sinh Át rất thô tục. Ba nữ sinh còn lại, thì may mắn một cái tao đá nó một cái.

Hai nam sinh thì cứ đứng bên cạnh khoanh tay, trên mặt là ý cười châm chọc.

Nữ sinh Giáp mắng xong thì hung hăng đẩy nữ sinh Át một cái.

Sau đó cả lũ kéo nhau ra sân trượt băng.

Vừa thấy Triệu Phùng Thanh đang nhìn mình chăm chăm, con bé Giáp hung hãn trợn cô một cái, quát lên: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Triệu Phùng Thanh khinh thường. Gặp loại người này, cô mới biết năm ấy mình vẫn còn ngoan chán. Ngoại trừ cúp tiết và hút thuốc thì cô chưa từng làm mấy chuyện tổn thương người khác thế này.

“Đi kia cô có thái độ gì đấy?” Con bé Giáp rõ ràng tức giận vì thấy Triệu Phùng Thanh coi thường mình, “Dám nhìn nữa tôi móc mắt đi ra giờ đấy!”

Triệu Phùng Thanh cong khóe miệng, đang định đáp lời, Giang Tân đã duỗi tay cản cô lại.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn lũ học sinh một cái, sau đó kéo tay Triệu Phùng Thanh, “Đừng chấp chúng nó.”

Triệu Phùng Thanh quả thực không muốn gây sự với lũ đó. Cô ngồi xuống ghế, chuẩn bị tháo dây giày.

Con bé Giáp kiêu ngạo cười to, “Bà đi và ông chú kia sợ chúng ta đấy.”

Lúc này, con bé Át bò dậy, đi ra bãi sân bên cạnh.

Con bé Giáp vừa thấy thế lại mở miệng mắng vài câu.

Con bé Át lườm lại một cái.

Vì thế hai bên liền lao vào đánh nhau.

Con bé Giáp tát con bé Át một cái thật mạnh.

Con bé Át cũng không phải dạng vừa, nó lập tức tát lại đối thủ một cái.

Con bé Giáp nổi giận, nó quay sang ra hiệu cho hai nữ sinh bên cạnh túm hai tay của con bé Át, sau đó liên tục tát bốn cái vào mặt con bé Át.

Tiếng tát vang lên bôm bốp, chứng tỏ con bé Giáp chẳng hề nhẹ tay chút nào.

Triệu Phùng Thanh dừng động tác thắt dây giày, cô ngẩng lên nhìn mấy đứa kia.

Con bé Giáp tát bốn cái xong có vẻ chưa hả giận, nó lại đá con bé Át một cái nữa.

Con bé Át bị giữ chặt hai tay nên không thể phản kháng.

Gương mặt Triệu Phùng Thanh lạnh hẳn.

Thế giới này vốn không công bằng như thế đấy.

Rất nhiều chuyện, mọi người chỉ có thể biểu lộ sự căm phẫn trên mạng còn thực tế lại bất lực. Huống hồ, độ hot trên mạng chỉ kéo dài hai ba ngày, trừ phi có những tình tiết gay cấn hơn xuất hiện, bằng không cũng sẽ chẳng có mấy người kiên nhẫn theo chuyện đó quá bảy ngày.

Nhưng với chuyện xảy ra trước mắt lại khiến Triệu Phùng Thanh bỗng nhớ đến ánh mắt hoảng loạn của Đào Tuệ Tuệ và những vết sẹo lồi lõm trên mặt người con gái ấy.

La Chấn Đông nói, Đào Tuệ Tuệ đã phải phẫu thuật cấy da mặt hai lần mới có thể khôi phục được như vậy.

Triệu Phùng Thanh vứt chiếc giày trượt băng xuống đất rồi đi về đám nữ sinh kia.

Lần này Giang Tân không cản cô.

Cô mở di động lên rồi bật chế độ quay video.

Hành động này hoàn toàn đã chọc giận đám học sinh kia.

Hai nữ sinh đang giữ tay nữ sinh Át liền nhanh chóng buông tay ra, sau đó đi theo con bé Giáp tiến lại gần Triệu Phùng Thanh.

Con bé Giáp hùng hổ bước tới, “Dì có vẻ rảnh rồi quá nhỉ!” Gương mặt nó dữ tợn, định vuron tay đẩy Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng lui người lại, sau đó va vào một lồng ngực.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Tấn.

Trong mắt hần tất cả đều là lạnh. Cảm giác lạnh ấy không phải lạnh lùng như bình thường.

Lũ học sinh kia có tất cả sáu người, cho nên cả đám không sợ Giang Tấn.

Vẫn có trường hợp lấy ít địch nhiều mà vẫn thắng. Hôm nay, đám học sinh ấy rất may mắn vì được chứng kiến lần ngoại lệ này.

Triệu Phùng Thanh không ngờ Giang Tấn sẽ ra tay.

Cô biết hần đẹp trai nhưng lại không nghĩ khi hần đánh nhau cũng vẫn đẹp trai như thế.

Khó trách năm ấy hần lo nếu tự mình ra tay, cô sẽ đòi lấy thân báo đáp.

Bởi vì cảnh tượng ấy quả thực rất... đẹp trai

Giang Tấn ra tay không nặng lắm, chủ yếu vẫn mang tính răn đe mà thôi.

Chỉ là lần này không trượt patin được nữa rồi.

Vì ngay cả ông chủ cũng bị dọa.

Nhưng ông không báo công an mà chỉ tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Mấy đứa này thường xuyên đến đây bắt nạt các khách khác, tình trạng này kéo dài cả một tháng nay rồi. Tôi chỉ mong bọn nó dừng tới thôi.” Ông chủ nói đến đây thì nhắc nhở hai người: “Nghe nói chúng nó quen mấy đứa xã hội đen... Hai người phải cẩn thận đấy.”

Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh quay về bãi đỗ xe, liền nhìn thấy đám học sinh kia đang chụp biển số xe, vừa thấy hai người đi tới, cả lũ nhanh chóng bỏ chạy.

Triệu Phùng Thanh tựa khuỷu tay phải vào cửa xe, chống má hỏi hần: “Chúng ta có bị trả thù không?”

“Chắc có.” Giang Tấn khẽ vuốt góc áo bị cong, “Em sợ à?”

“Ừm.” Cô thờ dài một tiếng sau đó nói: “Lúc đầu thì hơi sợ.”

“Giờ thì sao?”

“Giang tổng chính là cảnh tránh gió mà.” Triệu Phùng Thanh nói với giọng trêu đùa. Cô nghiêng đầu, mắt chớp chớp ẩn chứa ý cười, giọng điệu thoải mái khiến hần cứ có cảm giác như cô đang muốn quyến rũ hần vậy.

Giờ phút này, Giang Tấn bỗng nhớ tới ‘Liều trai chí dị’ rồi thầm nghĩ kiếp trước của cô chắc hần chính là cửu vĩ hồ [1].

[1] Cửu vĩ hồ: hồ ly chín đuôi, là những yêu tinh mê hoặc quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Giang Tấn Của Hiện Tại

“Có phải em đang cảm thấy có bạn trai như tôi rất tuyệt không?” Ngay cả Giang Tấn cũng không nhận ra, câu vừa rồi của hần mang đậm hương vị dụ dỗ.

“Không phải.” Triệu Phùng Thanh cười khanh khách, sửa lại lời anh, “Có một anh bạn trai đẹp trai biết đánh nhau mới là rất tuyệt.”

Chuyện vừa xảy ra ở sân trượt băng, sở dĩ cô ra mặt là vì có phần nào tâm lý ý lại vào hấn.

Nếu chỉ có mình cô ở đó, cô sẽ lựa chọn một cách lòng vòng nhất, thậm chí không dám thẳng thắn cảm hấn di động lên quay như vậy.

Có rất nhiều chuyện, người qua đường vây xem thờ ơ khiến người ta chạnh lòng. Nhưng khi chỉ có một thân một mình, dù đứng cảm xông lên cũng chẳng thể có kết quả tốt. Nếu không có sự bảo vệ của Giang Tấn, một mình cô cũng chẳng thể đánh lại cả lũ hai nam ba nữ kia nữa.

Giang Tấn của hiện tại chẳng phải là cậu thanh niên trong ký ức năm nào của cô nữa.

Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên nghĩ ra một giả thiết, nếu hỏi cấp ba cô thực sự theo đuổi được hấn thì tình yêu ấy kéo dài được bao lâu?.

Năm ấy, Giang Tấn mà cô thích chỉ là một người mà cô nữ sinh mơ mộng tự tưởng tượng ra mà thôi.

Bản chất thật sự của hấn không đúng như những gì cô nghĩ.

Cũng như vầng trăng lạnh lơ lửng giữa trời, phát ra những tia sáng trắng mờ lung huyền ảo. Nhưng sự thật là, bề ngoài của mặt trăng rất gồ ghề, hơn nữa còn chẳng phát ra tia sáng nào cả.

Cảm giác vừa gặp đã yêu ấy mấy ai còn nhớ mãi?.

Đến tối, chuyện ly hôn của Trương Phù Lị cũng đã xong.

Cô nàng hện Triệu Phùng Thanh ra gặp mặt.

Vì thế Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn liền tách nhau đi chơi riêng.

Khi cô đến nơi hẹn liền nhìn thấy Trương Phù Lị đang một mình hút thuốc, bên cạnh có đặt hai chai rượu. "Lị Lị."

Trương Phù Lị bỗng hoàn hồn sau phút ngẩn ngơ, cô nàng phả hai ngum khói trắng rồi hỏi: "Tối nay mày định về thế nào?"

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống ghế đối diện Trương Phù Lị, "Giang Tấn có xe."

"Mày lên giường với hấn rồi à?." Giọng điệu Trương Phù Lị tỏ vẻ cũng chẳng kinh ngạc cho lắm.

"Chưa." Triệu Phùng Thanh nhìn qua chai rượu bên cạnh Trương Phù Lị, là rượu trắng. "Anh ta ghét tao, còn tự chém vào tay mình một nhát trước mặt tao, tỏ vẻ dù tao có ngồi trong lòng gã cũng chẳng thêm rung động."

Trương Phù Lị nghe vậy mà ngẩn người, "Đùa tao à?"

Triệu Phùng Thanh cười, "Anh ta thích mấy kiểu bạch liên hoa trong trắng cơ."

"Như kiểu Tần Hiểu á?" Trương Phù Lị nhớ rõ, năm ấy quan hệ của Giang Tấn và Tần Hiểu rất mờ ám.

"Ờ." Tuy Triệu Phùng Thanh không rõ khúc mắc tình cảm giữa Giang Tấn và Tần Hiểu, nhưng cô rất hiểu loại hình mà hấn thích. "Dù sao cũng không phải kiểu như tao."

Trương Phù Lị cười ha ha chọc ghẹo, "Vậy mày quyến rũ hấn thử xem, chắc hấn phải mổ bụng mới có thể giữ được sự băng thanh ngọc khiết của mình."

Triệu Phùng Thanh hơi cup mắt xuống. Trước kia cô còn lo Giang Tấn sẽ bất chấp tất cả mà cưỡng ép cô, nên cô không còn tâm tư đâu mà nghĩ đến chuyện khác.

Hiện giờ nghe Trương Phù Lị nói như vậy, cô lại cảm thấy, có thể Giang Tấn sẽ thật sự mổ bụng ấy chứ.

Một nụ hôn đổi lại một nhát dao.

Nếu hôn lâu hơn chút nữa, hấn sẽ cụt một cánh tay.

Cho nên, bản hợp đồng không yêu đương không lên giường kia, căn bản cũng chính là tâm ý của hấn.

Đúng là gian thương.

Nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh nửa đùa nửa thật trêu chọc: "Một ngày nào đó, nếu tao thấy hấn ngứa mắt thì sẽ dùng cách ấy ép hấn mổ bụng."

"..." Trương Phù Lị bị sắc thuốc, cô ho khụ khụ vài cái, "Tao chỉ nói đùa chút thôi mà. Tao vẫn còn nhớ gương mặt nhẫn nhịn chịu đựng của bạn học Giang đấy, nếu thật sự phải phá giới, cậu ta lún quẩn trong lòng rồi đòi tự sát thì sao?"

Triệu Phùng Thanh bật cười.

Hắn đã phá giới lâu rồi. Năm ấy trong lúc tối lửa tắt đèn, hắn còn cắn cô rất đau nữa là. Cũng chẳng biết sau hôm ấy, hắn có tự chém lên người mình mấy chục phát để tự phạt không nữa.

Triệu Phùng Thanh châm lửa, “Còn mày thì sao rồi?”

“Bàn xong rồi, ly hôn thôi. Hôn nhân không có tình cảm, chia tay cũng thoải mái. Như một mối làm ăn thôi mà, hai bên cùng có lợi thì hợp đồng được ký kết.” Chuyện khó nói đến công bằng nhất chính là tình yêu.

Tương Phù Lị do dự không biết có nên kể lại những lời Viên Táo đã nói cho cô với Triệu Phùng Thanh không đây.

Chỉ là sau một hồi nghĩ lại, cô cảm thấy chuyện này Triệu Phùng Thanh không nên biết thì hơn. Nếu kể cho cô nàng biết, chỉ càng làm cô phiền não mà thôi.

Có những sự thật, không biết sẽ thoải mái hơn biết rất nhiều.

Cuối cùng, Tương Phù Lị hút hết một điếu thuốc rồi nói, “Mất tao mù mới đi thích Viên Táo.”

“Chuyện cũng đã qua rồi.”

Tương Phù Lị gọi nhân viên phục vụ tới mở hai chai rượu. “Thanh Nhi, để chúc mừng tao sắp được độc thân, đêm nay hai ta không say không về!”

Triệu Phùng Thanh nhìn thấy số độ ghi trên chai rượu liền nói: “Để tao gọi Giang tổng xin phép chút đã.”

Tương Phù Lị liếc xéo cô một cái, “Mày thành cô vợ ngoan từ bao giờ đấy?”

Triệu Phùng Thanh mỉm cười, “Tao sợ anh ta không đợi tao lại bỏ về thành phố S trước.”

“Tàn nhẫn đến mức ấy á?”

“Tổng tài bá đạo đều tàn nhẫn như vậy đấy.”

Tương Phù Lị gọi toàn là rượu mạnh.

Trước kia Triệu Phùng Thanh thường uống bia nên ít khi uống rượu mạnh.

Sau hai chén chạm ly, dạ dày cô nóng rực.

Tương Phù Lị uống hết hơn nửa chai thì hai mắt mờ màng, mắng: “Con mẹ nó, đàn ông giờ chẳng thẳng nào từ tế cả!”

Triệu Phùng Thanh gật gật đầu. Mặt cô càng ngày càng đỏ, vì thế cô cầm chai rượu kề sát vào mặt mình, mượn tạm hơi lạnh của chai rượu để giảm nhiệt. Rượu này có độ rất cao, uống xong hai chén cô đã cảm thấy hơi choáng váng.

Tương Phù Lị cầm từng ly rượu xếp chồng lên nhau “Ồ...tao không uống nữa”, rồi ợ một hơi mà oán giận nói: “Rượu này uống chẳng ngon gì cả.”

Triệu Phùng Thanh tròn mắt, “Mày đang giận đương nhiên uống không ngon.”

Tương Phù Lị lèm nhèm giải thích: “Thất tình... thì phải uống rượu... thất tình.”

“Mày ly hôn mà.”

“Ha ha ha ha, ly hôn cũng được. Tôn Chính ấy à, gã cũng chưa từng yêu tao.”

Tương Phù Lị nói xong, châm một điếu thuốc, rít vài ngậm. Một lúc sau mới hỏi: “Thanh Nhi này, mày và Giang Tấn sẽ kết hôn à?”

Triệu Phùng Thanh khẽ cười nhạo, “Mấy tháng nữa tao và hắn chia tay rồi.”

“Ngộ nhớ mày yêu hắn rồi thì sao?”

“Đợi lúc nào yêu mới biết.”

“Ngộ nhớ hắn quay sang yêu mày thì sao?”

“Sao lắm ngộ nhớ thế được.” Điều kiện đầu tiên để kết hôn là hắn yêu cô đồng thời cô cũng yêu hắn. Mà xác suất để hai chuyện ấy xảy ra là cực thấp,

hơn nữa lại đồng thời xảy ra thì có thể nói là kỳ tích.

Tương Phù Lị gọi điện thoại cho tài xế.

Triệu Phùng Thanh nhận một tin qua wechat cho Giang Tấn, nhờ hắn đến đón cô, còn đặc biệt nhấn mạnh: “Tôi uống rượu.”

Tương Phù Lị thấy thế liền nói: “Thanh Nhi, nhiều khi tao hâm mộ mày lắm ấy.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, “Hâm mộ gì?”

“Có một anh bạn trai bước ra từ tiểu thuyết.” Tôn Chính chỉ ân cần với cô lúc mới đang tìm hiểu nhau. Sau này hắn bận việc làm ăn nên chẳng thêm quan tâm nữa. Một anh bạn trai giả có thể làm thật như Giang Tấn thế này là vô cùng hiếm thấy.

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, Giang Tấn có giống nam chính trong truyện bước ra không?

Ờ... Hình như cứ mỗi lần cô có chuyện hắn sẽ xuất hiện. Tuy rằng chỉ là giả vờ yêu nhau, nhưng ngoại trừ việc không hay cười hay nói thì Giang Tấn cũng coi như chăm sóc cô chu đáo.

Hai người lại uống thêm mấy chén nữa.

“Lị Lị tao không... uống nổi nữa.” Triệu Phùng Thanh có cảm giác mình đã say lắm rồi, nếu uống nữa cô sẽ gục mất.

Tương Phù Lị đã say rồi, “Tao cũng không uống nữa...”

Khoảng mười phút sau, Giang Tấn đến.

Trong bầu không khí mờ ảo tràn ngập mùi khói thuốc, hắn nhìn thấy Triệu Phùng Thanh đang nửa tỉnh nửa say, liền lạnh giọng hỏi, “Có biết tôi là ai không?”

Triệu Phùng Thanh đáp lại, “Tôi chưa say.”

Hắn nhìn men say chất đầy trong mắt cô, “Ai say cũng đều nói thế cả.”

“Tôi chưa say...” Cô quay sang Tương Phù Lị cố gắng nói, “Người say... ở bên kia.”

Tương Phù Lị một tay đặt ngang trên bàn, nửa nằm nửa ngồi, trong miệng thì thảo nói gì đó.

Để giảm sự khó chịu trong dạ dày, Triệu Phùng Thanh cầm ly trà bên cạnh uống một hơi hết sạch, “Đợi lái xe... đến đón... Lị Lị.”

Giang Tấn ngồi xuống ghế bên cạnh cô, lạnh lùng nói, “Còn nói mình chưa say, em xem mặt em đỏ đến mức nào?”

Cô vỗ vỗ hai má đỏ bừng, “Da tôi trắng... hồng mà.”

“Ngoài rượu ra, đã ăn gì chưa?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu.

Hắn khinh thường: “Đói chết em đi.”

Nói đến chuyện đói, cô đột nhiên nghĩ ra, “Đói, tôi đói.”

“Đói lại không ăn cơm? Uống rượu làm gì?”

“Lị Lị ly hôn...” Cô nhủ mi, tay trái đặt lên vai hắn, tay phải dùng ngón trỏ chọc chọc vào mặt hắn, “Đàn ông tên nào.. cũng không phải... người tốt... à ừm”

Giang Tấn kéo tay cô xuống, “Vậy thì đừng ôm chặt người đàn ông không phải người tốt này nữa.”

Câu này của hắn tương đối phức tạp, Triệu Phùng Thanh không chuyển nghĩa được, “Tôi không hiểu... ý anh là?”

“Ý tôi là em bỏ tay xuống.”

“Tôi không bỏ đấy.” Cô không chỉ không thả tay xuống mà còn cố tình dựa cả người vào lòng hắn, thủ thi vào tai hắn, “Tôi muốn ăn mì vằn thắn.”

Giang Tấn nhìn gương mặt cô gần trong gang tấc, “Triệu Phùng Thanh, em say rồi đấy.”

Cô ngụy biện: “Tôi chưa say... Tôi nói chuyện rất... rõ ràng.”

“Nhưng đầu óc em không tỉnh táo.”

Triệu Phùng Thanh đột nhiên mở to mắt, cẩn thận mà quan sát hắn, “Giang tổng, anh có định... mổ bụng không?”

“Không.” Hắn đã từng thấy cô bị điên, cho nên vẫn có thể phản ứng kịp lời cô khi trọng tâm câu chuyện đột nhiên thay đổi.

Cô nhú mày, sau đó thấy bao thuốc lá đang đặt trên bàn, liền duỗi tay định cầm lấy.

Giang Tấn liền nhanh chóng cướp trước, quăng ra thật xa, “Đừng hút nữa.”

Cô nghiêng đầu nhìn hắn.

Nhìn mấy giây rồi lại quay đầu sang nhìn Trương Phù Lị.

Mấy giây sau, cô nằm úp người xuống bàn ngủ gật.

“Triệu Phùng Thanh?” Giang Tấn vỗ vỗ mặt cô.

Cô không phản ứng lại.

Lúc này, Trương Phù Lị đột nhiên nằm bên kia khóc nức lên, “Con mẹ nó đàn ông giờ toàn lũ khốn nạn! Khốn nạn!”

Giờ phút này mặt Giang Tấn chỉ có thể mô tả bằng hai chữ đen xì.

Sau khi tài xế và đi giúp việc nhà Trương Phù Lị đến liền nhanh chóng chạy tới đỡ Trương Phù Lị ra xe.

Giang Tấn nhẩn nại ngồi đó đánh thức ai kia: “Triệu Phùng Thanh, dậy ăn cơm thôi.”

Cô không có động tĩnh gì.

Hắn nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến chín giờ. “Triệu Phùng Thanh, em có muốn về thành phố S nữa không?”

Cô đột nhiên râm rì đáp lại.

“Vậy thì đứng dậy.”

Triệu Phùng Thanh ngược mắt nhìn về phía Giang Tấn, “Tôi đói.”

“Vậy thì đi ăn cơm.”

“Đi... không nổi.” Cô lắc đầu, rượu này có tác dụng rất mạnh. Giờ cô vẫn đang rất đau đầu.

Trong chớp mắt Giang Tấn cúi người xuống, sau đó vắt hai tay cô lên vai mình bám chặt. Hắn nâng đầu cô, cõng cô trên lưng rồi rời khỏi quán rượu.

Triệu Phùng Thanh gục mặt vào lưng hắn, cảm thấy đầu càng ngày càng đau, dạ dày dường như đã bùng nổ rồi.

“Đau...”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Em Không Say

Giang Tấn nghe cô nói thế liền hỏi lại: “Em đau chỗ nào?”

“Đau đầu.” Triệu Phùng Thanh ôm chặt cổ hắn, gục đầu vào gáy hắn. Chỉ cần hắn hít vào hay thở ra cũng ngửi thấy mùi vị của hắn.

“Đáng đời, ai bảo em uống rượu làm gì.” Tuy miệng nói như vậy, nhưng hắn vẫn đi chậm lại, tránh làm cho cô khó chịu.

“Lị Lị ly hôn...” Cô nhắm mắt lại, lèm bèm nói: “Đàn ông... chả có ai tốt...”

“Em cũng không phải người tốt đâu.”

Cô nhủ mày phản bác: “Hon anh là được.”

Ngoài hành lang có khá nhiều khách hàng và nhân viên qua lại, Giang Tấn chẳng muốn tranh cãi với cô mà cố gắng cô đi ra ngoài.

Giống mặt đẹp trai kia khiến không ít người đưa mắt nhìn qua. Có mấy cô nàng giàu có khẽ cười mờ ám với hắn nhằm quyến rũ.

Vậy mà hắn chẳng thèm liếc mắt nhìn đám con gái ấy một cái.

Ra khỏi quán rượu, Giang Tấn thấy một đám người đang ồn ào bên cạnh xe của hắn.

Hắn từ từ đi tới.

Đến gần mới biết được.

Xe hắn bị hất son, nhìn là biết ngay bị trả thù.

Hắn đi một vòng quanh xe.

Phần lớn son được đổ vào bên phải xe và toàn bộ mặt kính phía trước. Ngoài trừ nước son, ống xả khói còn bị nhét đầy thuốc lá.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Nơi này có đặt đồng hồ tính giờ thu phí đỗ xe [1], phòng theo dõi và giám sát thu phí cách đây khoảng hai mươi mét.

[1] Đồng hồ tính giờ thu phí tự động

1388471108837

Xem ra, hôm nay không thể quay về thành phố S được rồi.

Giang Tấn nhẫn nhịn, đặt Triệu Phùng Thanh đang ngủ trên lưng mình vào xe.

Sau đó hắn quay người gọi một chiếc taxi.

Trên đường đi, Triệu Phùng Thanh tỉnh lại. Cô mở to cặp mắt tròn mê người, nhìn về phía Giang Tấn.

Giang Tấn gạt mấy sợi tóc rối dính trên trán cô, trầm giọng hỏi: “Tỉnh rượu chưa?”

Cô kinh ngạc, nhìn hắn thật kỹ.

Thấy cô nhìn mình như vậy, hắn biết cô vẫn còn say.

“Anh đẹp trai...” Triệu Phùng Thanh tiến lại gần hắn, mặt chôn vào ngực hắn cọ cọ mấy cái.

Trong nháy mắt, mắt Giang Tấn lạnh hẳn, hắn đẩy ra cô, “Mèo say, đừng tới đây.”

Cô bất mãn, ôm chầm lấy cánh tay hắn giữ chặt trong lòng mình.

Giang Tấn đưa mắt nhìn về phía người đang ngồi ở ghế lái chính.

Đúng lúc anh tài xế đang tò mò nhìn hai người.

Vì thế, Giang Tấn liền đỡ Triệu Phùng Thanh ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng buông một câu, “Đừng làm loạn.”

Triệu Phùng Thanh nghe hắn nói thế, đột nhiên tròn mắt nhìn hắn, càng là bám chặt lấy hắn không buông.

Hắn khẽ vuốt hai mắt cô, nhỏ giọng nói, “Ngủ ngoan nào.”

Cô im lặng tựa người vào ghế dựa, hưởng thụ cảm giác ấm áp của lòng bàn tay kia.

Giang Tấn yêu cầu dừng xe ở một khu nhà cũ trong nội thành.

Vì ngõ quá bé nên xe taxi không vào được.

Sau khi Giang Tấn xuống xe liền hỏi Triệu Phùng Thanh có đi được không.

Cô mơ màng lắc đầu.

Hắn đành cõng cô lên: “Triệu Phùng Thanh, có phải em uống rượu thành ngốc rồi không?”

Cô không hé răng, chỉ ôm cổ hắn thật chặt.

Giang Tấn cõng Triệu Phùng Thanh đi qua một con ngõ thật dài, rồi dừng lại trước một căn nhà cũ.

Hắn lúi chĩa khóa ra rồi mở cửa đi vào.

Vì cửa cũ nên vừa kéo cánh ra liền vang lên tiếng ‘kèo kẹt’.

Nơi này vẫn theo lối kiến trúc có từ đường của nông thôn. Phân thành cửa chính, sân giữa, tòa nhà chính, tòa nhà sau. Căn nhà này đã được sửa lại mấy năm trước, định kỳ mỗi tháng đều có người đến quét tước.

Lần này tới thì không thấy bản nữa.

Giang Tấn bước vào gian nhà chính, đặt Triệu Phùng Thanh ngồi xuống ghế, sau đó vờn tay kiểm tra trán cô.

Trán không nóng.

“Đầu còn đau không?”

Cô gật gật đầu, “Đau...” Đầu đau mà dạ dày cũng không thoải mái.

Giang Tấn lại bế cô vào phòng ngủ.

Hắn đắp chăn cho cô, sau đó kiên nhẫn như dỗ trẻ con, “Ngoan, tôi đi mua trà giải rượu cho em. Ở nhà chờ tôi nhé.”

Lời nói của hắn như xoa dịu cơn đau của cô. Triệu Phùng Thanh nở nụ cười, cười ngoan ngoan như một cô nữ sinh nhỏ, “Em đợi anh.”

Nơi đây là khu nhà cũ.

Những con ngõ đi vào rất bé, đi ra khỏi con ngõ nhỏ, ra đến đường lớn mới có tiệm tạp hóa.

Giang Tấn ra hàng thuốc mua ít sản dây, lại rồi lại ra siêu thị mua hai gói mì vằn thắn đông lạnh.

Sau khi về nhà, vẫn thấy Triệu Phùng Thanh ngồi giống hệt lúc hắn đi, trông thật ngoan.

Hắn pha một tách trà sắn.

Triệu Phùng Thanh uống được hai ngụm trà liền đặt chén xuống. Cô ngẩng mặt lên nhìn hắn không chớp mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Chào anh đẹp trai.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Hắn nói: “Uống mau nào, mềo say.”

“Em không say...” Cô lại nhắc lại, “Lị Lị say.”

Triệu Phùng Thanh lại uống một ngụm nữa, sau đó bắt đầu ngẫm nghĩ, Trương Phù Lị đã chỉ cô cách giết chết Giang Tấn đúng không nhỉ? Nhưng rốt cuộc đó là cách gì chứ? Cô ngắc ngứ hỏi: “Anh có biết em làm gì mới ...giết được...anh không?”

Giang Tấn không thèm quan tâm cô nói lung tung, “Em có đói không? Tôi đi nấu mì vằn thắn nhé?”

“Đói, em đói.”

Triệu Phùng Thanh ngẩn ngơ. Thoạt nhìn có hơi ngốc, hoàn toàn không giống bình thường gì cả. Cô còn đang suy nghĩ, cách đơn giản nhất để giết chết Giang Tấn là gì.

Nghĩ đến mức đầu óc loạn hết cả lên cũng không nghĩ ra.

Giang Tấn đi vào phòng bếp đã lâu rồi mà chưa thấy ra.

Triệu Phùng Thanh lại bắt đầu kêu đau.

Hắn đành phải đóng cửa lò bếp rồi quay về phòng ngủ, “Em đau ở đâu?”

“Không biết.” Cô không biết mình đau ở đâu, chỉ biết là vô cùng đau đớn.

Giang Tấn lạnh lùng, “Triệu Phùng Thanh, em uống bao nhiêu mà say đến mức ngẩn ngơ thế này hả?”

“Em không say mà.” Cô lắc đầu, nhấn mạnh: “Lì Lị mới say.”

Hắn cũng chả thèm tranh cãi việc ai say ai tỉnh với cô mà chỉ nói: “Tôi đang nấu mì vằn thắn cho em, ngoan ngoãn qua ăn nào.”

Cô mếu máo, “Em không ăn mì vằn thắn.”

“Vừa này không phải em đòi ăn mì vằn thắn à?.”

“Em muốn ăn mì sợi.”

Giang Tấn nhìn về mặt oan ức của cô, muốn mắng cũng không mắng được đành dõ dằn: “Ăn vằn thắn trước rồi tôi nấu mì sợi nhé?”

Ngay giờ phút này, Triệu Phùng Thanh đột nhiên nhớ ra cách để giết chết hắn nhanh nhất. Vì thế cô lao người về phía hắn.

Hắn sợ cô ngã nên lập tức dang tay ôm lấy cô.

Được đà cô cắn mạnh lên vành tai hắn, khẽ vuron đầu lưỡi với sâu vào bên trong tai.

Trong chớp mắt toàn thân Giang Tấn cứng đờ.

Cô cười xấu xa, “Anh có định... mổ bụng không?” Hắn dần bình tĩnh lại, “Mổ bụng làm gì?”

“Mổ bụng chính là tự sát đấy.”

“Vi sao tôi phải tự sát?”

“Bởi vì em quyến rũ anh.” Giữa mảy Triệu Phùng Thanh lộ ra vẻ yêu sắc mị hoặc, sau đó cô hôn chụt chụt lên hai má anh liên tục, giọng lèm bèm hỏi: “Em khiêu vũ cho anh ngắm nhé, được không?”

Sự lạnh lùng cả tối nay của Giang Tấn bỗng tan hết. Hắn nâng cả người cô lên, chóp mũi khẽ cọ cọ vào mũi cô, “Em sẽ nhảy kiểu gì đây?”

“Em sẽ nhảy thoát y.”

Khi cô nói mùi rượu thơm mát thoang thoảng bay ra.

Giang Tấn có cảm giác khả năng kiềm chế của bản thân dần bị đánh lui rồi. Người con gái trước mắt hắn đây, hai má đỏ hồng, trong đôi mắt cát chứa sự mê hoặc vô tận.

Khi hắn chủ động định hôn cô thì cô đã lao tới cướp lấy môi dưới của hắn.

Cái gì mà phí bồi thường vì phạm hợp đồng, Giang Tấn cũng không muốn nghĩ tới nữa.

Bồi thường thì bồi thường.

Tiền hết thì có thể kiếm lại được mà.

Miệng cô đậm mùi rượu, nhưng lại khiến hắn mê mẩn vô cùng. Hắn hôn dọc theo trán mắt môi rồi xuống đến cổ.

Đương khi hôn ở cổ, đột nhiên cô hoảng sợ mà đẩy ra hắn.

Hắn cũng coi như không thấy.

Cô lại đập hắn một cái.

“Triệu Phùng Thanh!”

Triệu Phùng Thanh lập tức lui người đứng dậy rồi nằm lại xuống giường.

“Em làm cái quái gì thế?” Vừa rồi suýt chút nữa, Giang Tấn đã không thể khống chế nổi mình rồi.

Cô đưa tay ra ôm bụng, cơ thể cô không hiểu sao lại đau.

Hắn thấy động tác của cô liền kiên nhẫn hỏi: “Đau dạ dày sao?”

Cô lắc đầu.

Rốt cuộc là đau ở đâu... Tại sao lại đau như vậy?.

Xung quanh thật tối rồi có con gì đó cắn cô. Sau đó, có một thứ gì đó vọt vào cơ thể cô. Cô đau đớn thở hổn hển.

Tay cô dòi xuống, “Đau...”

Giang Tấn nắm lấy tay cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Em đau ở đâu?”

Cô không nghe thấy lời hắn nói.

Vì trong đầu cô lúc này vang lên một câu nói của hắn: ‘Phẫu thuật màng trinh giờ cũng hiện đại nhỉ, giống y như thật rồi đấy.’

Triệu Phùng Thanh đột nhiên khóc òa lên, sau đó càng ngày càng khóc to hơn. Cô gạt tay Giang Tấn ra, từ chối sự đụng chạm của hắn.

“Triệu Phùng Thanh, em làm sao vậy?”

Nước mắt ghim trong khóe mắt trực trào. Sau khi nhìn thấy mặt hắn, cô lau sạch nước mắt trên mặt mình, rồi bắt đầu dấm dấm vào ngực hắn.

Giang Tấn giữ chặt hai tay cô.

Cô ra sức giãy dụa, kéo tóc hắn bứt thật mạnh.

Hắn buông cô ra.

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng thoát khỏi vòng tay hắn, trốn vào một góc giường, gập giữ lờm lờm, toàn thân vào trạng thái phòng bị.

“Em say rượu rồi nổi điên phải không?”

“Hừ!” Cô tỏ vẻ khinh thường hắn.

Giang Tấn cũng bất lực, “Không ăn mì vẫn thần nữa đúng không?”

“Hừ!”

Nhìn dáng vẻ hai mắt dầm lệ của cô, khiến hắn không dám làm gì thêm nữa, chỉ nói: “Tôi không chạm vào em, em cứ yên tâm ngủ ngon.”

Nửa đêm, Triệu Phùng Thanh tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh rượu liền đau đầu, cứ quay quay cuồng cuồng.

Cô vươn tay day day thái dương. Sau khi mở mắt ra, cô không biết bản thân đang ở đâu.

Cô nhớ cô uống rượu rồi còn gọi Giang Tấn đến đón cô.

Thế thì... đây là đâu?

Tuy đèn đã tắt hết, nhưng cũng thấy được loáng thoáng khung cảnh xung quanh.

Căn phòng có vẻ hơi cũ hơn nữa được xây dựng theo thời xưa. Cô lập tức nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, những nốt một gỗ vẫn xuất hiện lổ chỗ trên những xà nhà kia.

Cô quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng suýt chút nữa sợ tới mức lăn luôn xuống đất.

Có một người đang nằm bên cạnh cô.

Là đàn ông.

Từ sườn mặt nhìn sang, có thể nhận ra đó là Giang Tấn.

Phản ứng đầu tiên của Triệu Phùng Thanh chính là kiểm tra cơ thể mình.

Cô đang khóa thân...

Cô hoảng hốt thở dốc.

“Tỉnh rồi à?”

Giang Tấn bật chiếc đèn đầu giường rồi quay sang nhìn cô.

Triệu Phùng Thanh lập tức kéo chăn che lên đến cằm, nổi giận nói: “Anh đã làm gì tôi rồi?”

“Em phải tự hỏi mình mới đúng.” Hần hơi dịch người lên, lộ ra vùng ngực rắn chắc, làn da khỏe mạnh.

Cô tròn mắt nhìn hần, “Anh thất hứa!”

“Rốt cuộc là ai thất hứa?” Hần khẽ cong khóe môi, nhìn cô, “Triệu Phùng Thanh, là em chủ động quyến rũ tôi trước.”

“Nói bậy, tại sao tôi lại quyến rũ anh được.”

“Em nói đó là cách dễ nhất khiến tôi tự sát.”

“...” Lời của cô vừa đến cổ họng liền nghẹn lại, cô cắn môi dưới, “Nói lung tung cái gì đấy.”

“Đúng vậy, tôi cũng chẳng hiểu mấy lời lung tung em nói đâu.” Giang Tấn có vẻ khá bình tĩnh, “Chỉ là em ôm chặt tôi không buông, còn cắn nát môi tôi đây này.”

Triệu Phùng Thanh nhìn qua, môi dưới của hần quả nhiên có vết da bị rách.

“Thế nào, em không nhớ gì thật sao?” Mặt hần chìm dưới ngọn đèn mờ ảo, trông đôi mắt kia lại càng sâu sa hơn.

“Tôi uống say...” Cơ thể cô đang không khỏe. Chỉ là đây không phải lần đầu đau như vậy, cho nên cô không chắc chuyện đó đã xảy ra chưa.

“Vậy em có muốn thử lại lần nữa không?”

“Không muốn.” Cả người cô như co rúm trong chiếc chăn.

“Vì sợ em nói tôi thất hứa, nên tôi đã quay lại rồi. Nếu em đã quên, thì thứ này sẽ khiến em nhớ lại.” Giang Tấn có phần cao giọng hơn.

Triệu Phùng Thanh vén chăn lên, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, “Anh... đồ đều.”

“Vì tôi không muốn tang gia bại sản thôi mà.”

“Nam nữ đều đã trưởng thành, rượu sau có tình một đêm cũng là chuyện bình thường. Tôi sẽ không... kiện anh.” Trong lòng Triệu Phùng Thanh rất hoảng hốt, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ bình tĩnh. “Video đâu? Mau xóa đi cho tôi, việc này coi như chấm dứt.”

“Chúng ta sẽ ký lại phụ lục hợp đồng bổ sung.” Hần rất bình tĩnh.

Cô giận điên người, “Bổ sung cái gì nữa! Rõ ràng anh là người được hỏi.”

“Ai là người được hỏi ở đây? Tôi không thích sân bay.”

Cô lạnh giọng hần, “Tôi nói cho anh biết, nếu anh không xóa cái video ấy đi, hôm nay tôi và anh sẽ cùng xuống gặp diêm vương.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, “Em không ngại chuyện đêm qua thật sao?”

“Không... ngại.” Cô đáp lại không tự nhiên cho lắm.

“Tôi tin em.” Giang Tấn vút đi động của mình cho cô, “Tự em xóa đi.”

Triệu Phùng Thanh lui người vào trong chăn, “Mặt khẩu là gì?”

“Sinh nhật tôi.” Hần xuống giường rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: 24/12

Triệu Phùng Thanh nghĩ đến những bài báo tình ái urot át, vì thế liền lo lắng muốn xóa video kia ngay lập tức, nên những chuyện khác cũng chẳng để ý nhiều nữa.

Sau khi Giang Tấn vào phòng tắm, cô lập tức ngồi xuống.

Chiếc chăn theo động tác của cô mà trượt xuống.

Cô nhanh tay kéo chăn lên, còn buộc một nút thắt chặt vòng trước ngực.

Sau đó cô cầm lấy điện thoại của Giang Tấn.

Nhập mã 1224 xong, di động giải khóa thành công.

Lúc này, Giang Tấn bỗng mở cửa phòng tắm đi ra, như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, tôi quên không nói sinh nhật mình.”

Triệu Phùng Thanh kinh ngạc, cô bỗng nhận ra bản thân thật đáng khinh bỉ. Vì thế cô nhanh chóng tắt màn hình di động.

Rõ ràng hần đã nhìn thấy động tác vừa rồi của cô nên bình tĩnh nói: “Em biết mật khẩu sao?”

Cô liên tục lắc đầu, “Tôi còn đang định hỏi ngày sinh nhật của anh đấy.”

Giang Tấn khép hai vạt áo tắm rồi đi về phía cô.

Triệu Phùng Thanh thấy khoảng cách giữa mình và hần càng ngày càng gần, cô vội vàng túm chặt chăn bao thật kín cơ thể mình, cố gắng giữ vững sự bình tĩnh, “Anh muốn làm gì.”

“Mở máy cho em” Về mặt hần bình thân, lấy lại chiếc di động cô đang cầm trong tay, rồi mở app chứa video kia.

Sau đó, hần nhìn video kia, ngồi một lúc lâu không có động tĩnh tiếp theo.

Triệu Phùng Thanh thấy mắt hần không chớp nhìn di động chằm chằm này giờ thì không khỏi bức mình, “Này, anh có định xóa không đây?”

“Em thật sự không muốn nhớ lại chuyện đêm qua à?” Hần nhẹ giọng hỏi, sau đó giờ màn hình di động lên cho cô xem

Đó là một tấm ảnh được cut từ video.

Liếc mắt một cái nhìn qua, hai thân thể trần trụi quấn quýt lấy nhau.

Cô dôi ánh mắt, “Không muốn, mau xóa đi!”

Giang Tấn nhấn nút xóa video, “Thật đáng tiếc.”

Triệu Phùng Thanh lo lắng nhìn hần, nghiêm mặt nói, “Tôi muốn kiểm tra.”

Hần vứt di động lại cho cô, “Em cứ từ từ mà kiểm tra.” Sau đó hần xoay người đi vào phòng tắm.

Triệu Phùng Thanh lướt từ trên xuống dưới kiểm tra bộ sưu tập video. Hiện giờ những video còn lại, đều là video quay từ buổi họp của công ty Giang Tấn.

Cô sợ hần vẫn còn giữ ảnh khóa thân của cô vì thế lại mở bộ sưu tập ảnh kiểm tra một lần.

Trong bộ sưu tập rất ít ảnh, hầu như đều liên quan đến nội dung công việc.

Cái video mờ ám kia không còn nữa.

Triệu Phùng Thanh rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô vén chăn lên, cúi đầu nhìn cơ thể mình.

Trước ngực và bên hông cũng có vài vết hôn hơi mờ, trên đùi và cẳng chân thì có mấy chỗ ửng xanh. Giữa hai chân không có cảm giác đau đớn như cái đêm cấp ba hôm ấy.

Việc đã đến nước này thì có nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Triệu Phùng Thanh nhìn xung quanh căn phòng một vòng, không thấy quần áo mình đâu cả.

Cô lại ngã người xuống giường lần nữa.

Chuyện đêm hôm qua bóng thoáng xuất hiện trong ký ức của cô.

Những hình ảnh mơ hồ, không liên mạch.

Có một hai lần, thật sự là cô chủ động quyến rũ hắn. Hơn nữa cô còn có ấn tượng với bức ảnh quần quýt dạt dưa vừa này.

Triệu Phùng Thanh vươn hai tay che mặt.

Rượu sau làm loạn, giờ cô đã biết rồi.

Phòng tắm vang lên tiếng mở chốt cửa, cô quay đầu nhìn sang.

Giang Tấn mặc bộ quần áo ở nhà, đi về phía giường ngủ.

Triệu Phùng Thanh tức giận hỏi: “Quần áo của tôi đâu?”

“Bắn rồi.”

Bắn cũng còn hơn không có mà mặc. Cứ khoả thân ở chung một phòng với hắn rất mạo hiểm.” Anh đề đầu rồi?”

“Tôi vứt rồi.”

Cô bức nhưng lại không dám làm gì, chỉ đành trợn mắt với hắn, “Anh dựa vào cái gì mà vứt quần áo của tôi?”

“Vì bắn.” Hắn bình tĩnh, “Em nôn ra đầy cả người.”

“...” Cô hỏi lại: “Vậy bây giờ tôi mặc gì?”

“Sáng mai sẽ có người đưa quần áo tới.”

Triệu Phùng Thanh nằm trong chăn đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng: “Anh có dùng bao không đấy?”

“Có.” Giang Tấn bỗng nhận ra, giờ cô thật thú vị, rất dễ lừa.

Cô nhìn hắn đứng bên cạnh giường, quát lớn: “Anh muốn làm gì?”

“Ngủ.” Hắn nhìn đồng hồ, “Mới ba giờ hơn.”

“Anh nằm ngủ dưới đất đi.”

“Đây là nhà tôi.”

“Vậy tôi ngủ đất.” Nói xong, cô bao chặt chăn quanh người, thả một chân xuống đất.

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn nằm xuống nửa phần giường bên kia, giọng hơi châm biếm, “Em không biết à? Chúng ta vừa mới đại chiến ba trăm hiệp xong.”

“Không biết!” Một hiệp cô còn chẳng nhớ nữa là.

“Giờ tôi đang mệt, cần phải nghỉ ngơi.” Hắn quay lưng với cô, “Em thích ngủ ở đâu thì tùy em.”

Triệu Phùng Thanh ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà được một lúc, bỗng liền có cảm giác đau nhức.

Bên phía Giang Tấn không có động tĩnh gì.

Cô đứng dậy, rón ra rón rén đi nhìn hắn.

Có vẻ hắn ngủ rất say.

Nghe nói đàn ông hơn ba mươi tuổi, về phương diện ấy có phần giảm sút rồi. Nếu nửa đêm trước đã đại chiến ba trăm hiệp thì nửa đêm về sáng nhất định sẽ rất mệt mỏi.

Triệu Phùng Thanh nhìn sàn nhà rồi lại nhìn lên chiếc giường êm ái kia, sau đó thật cẩn thận nằm xuống một góc trên giường. Giữ khoảng cách một mét với Giang Tấn.

Sau khi nằm yên ổn, cô thầm nghĩ có nên mặc niệm vì đêm nay không đây.

Điều duy nhất cô có thể tự an ủi mình đó là: đối tượng tình một đêm là soái ca.

Coi như cô chơi được một anh đẹp trai đi.

Xe Giang Tấn vẫn đậu ở chỗ cũ.

Hắn vốn định hôm sau sẽ quay lại xử lý, ai ngờ sáng sớm đã bị Lãnh trợ lý gọi điện đánh thức.

Thì ra chủ tiệm của một quán bán rong ngoài phố đã báo công an. Vì xe của Giang Tấn đang đỗ ở nơi mở quán bán đồ ăn sáng của dì ta, một chiếc xe dính đầy son, thật sự nhìn rất chướng mắt.

“Giang tổng, xe của anh bị làm sao vậy?” Lãnh trợ lý ở đầu dây bên kia vội vàng hỏi.

“Ừm.” Giang Tấn nhò giọng trả lời, sau đó cúi đầu nhìn Triệu Phùng Thanh đang cuộn tròn trong lòng anh ngủ say sưa. “Cảnh sát tìm tới tận nơi, hỏi sao lại đỗ xe ở đó?”

Giang Tấn không nhận được vрон tay xoa xoa đầu Triệu Phùng Thanh.

Lãnh trợ lý đợi một lúc cũng không thấy Giang Tấn nói gì, vì thế lại nhắc lại: “Công an đang muốn tìm chủ xe hỏi chuyện.”

“Ừm, tôi đang ở thành phố D.”

“Đúng rồi, Giang tổng, vị công an ấy hình như có biết anh.”

Hả?” Trong mắt Giang Tấn lạnh hẳn.

“Hắn nói tên của anh rất đặc biệt, còn hỏi tôi có phải là Vương Tiến Tấn [1] không.”

[1] Cụm “vương tiến Tấn” hay xuất hiện trong truyện chỉ cách viết tên Giang Tấn, chữ Tấn (琰) được tạo thành từ chữ Vương (王) và chữ Tiến (进) kết hợp.

“Đã biết.”

Điện thoại tắt phụt.

Lãnh trợ lý chau mày, buông tiếng thở dài, “Hôm nay Giang tổng lại không đi làm rồi.”

“Chắc là không lết nổi đâu.” Liễu Nhu Nhu uống cà phê, nói: “Tôi hôm qua còn gọi điện xin tên bộ phim vừa đoạt giải của tôi.”

“Phim gì?” Lãnh trợ lý cắn một miếng hamburger to.

Liễu Nhu Nhu điều chỉnh lại ghế ngồi nói: “Phim hành động tình cảm” [2]

[2] Minh viết hoa văn tí, nói thẳng ra nó là phim đen ấy, hành động tình cảm mà =))) hãy hiểu theo đúng nghĩa đen ~

“Phụt ——” Lãnh trợ lý phun luôn miếng bánh vừa ăn, vừa đúng lúc bay đến trước mặt Liễu Nhu Nhu. “Giang tổng thật đáng thương... Có bạn gái rồi còn phải tự mình giải quyết.”

“Anh nghĩ bậy bạ gì vậy?” Liễu Nhu Nhu cười vô cùng dịu dàng, “Giang tổng làm việc, không thể dùng não của người bình thường mà suy đoán được.”

“Liễu Nhu Nhu, cô hiểu rõ anh ấy như vậy, tại sao không theo đuổi đi.”

Liễu Nhu Nhu thưởng thức hương vị cafe, thản nhiên cười, “Tôi không thể sống cùng loài lang sói ấy được.”

Sáng sớm hôm sau, Giang Tấn tự mình tới đồn công an.

Trước khi đi, hắn dặn dò Triệu Phùng Thanh: “Quần áo để ở chỗ đó. Em đừng nằm lì trên giường, nhớ phải ra ngoài ăn sáng. Sau đó chờ tôi về.”

Triệu Phùng Thanh đồng ý.

Đầu tiên cô gọi điện cho anh quản lý xin nghỉ. Thay quần áo xong xuôi, cô quyết định ra ngoài ăn sáng, tiện thể mua thuốc tránh thai luôn.

Tuy rằng Giang Tấn nói đã mang bao, nhưng cô cảm thấy không an toàn cho lắm. Hơn nữa hắn còn nói hai người đã đại chiến ba trăm hiệp với nhau.

Triệu Phùng Thanh ra khỏi phòng, sau đó đi dạo quanh căn nhà này một vòng.

Ngoài sân còn có một chiếc giếng sâu.

Cô tới gần ngó xuống.

Nước gọn sóng lăn lăn.

Cô chợt nổi lòng hiếu kỳ nên không vào phòng tắm đánh răng rửa mặt nữa, mà cố gắng kéo nửa thùng nước từ trong giếng lên.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, cô cầm chìa khóa Giang Tấn để lại cho cô ra khỏi nhà.

Mới đi chưa được vài bước, đã có người gọi phía sau lưng, “Này? Cô là ai? Sao lại đi ra từ nhà bà Lý thế kia?”

Triệu Phùng Thanh quay đầu lại.

Đối phương là một người phụ nữ trung niên, ánh mắt bà nhìn cô tràn đầy hoài nghi.

“Cháu là...” Triệu Phùng Thanh bồng chốc nói không nên lời, bởi vì chính cô cũng không biết bà Lý và Giang Tấn có quan hệ gì.

Người phụ nữ trung niên đánh giá Triệu Phùng Thanh, “Cô không phải trộm đấy chứ?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu, quyết định lời tên Giang Tấn ra làm lá chắn, “Cháu là bạn của Giang Tấn.”

“Giang Tấn?” Sắc mặt người phụ nữ kia bỗng thay đổi, ngạc nhiên nói: “Giang Tấn đã về rồi à?”

“Vâng.” Triệu Phùng Thanh chỉ có thể gật đầu.

Người phụ nữ trung niên khẽ nở nụ cười, “Vậy nó đâu rồi?”

“Ra ngoài có việc rồi ạ.”

Triệu Phùng Thanh không muốn nói chuyện phiếm với bà ta, cho nên mới nói chưa được vài câu, cô đã cáo từ đi ngay.

Nơi đây có mấy con ngõ nhỏ đi thông qua nhau, đường lối khá phức tạp.

Triệu Phùng Thanh chỉ có thể dựa vào bản đồ di động mà đi.

Đi ra ngõ nhỏ chưa được bao lâu liền tìm được tiệm thuốc.

Triệu Phùng Thanh đi vào mua thuốc tránh thai 72 tiếng, sau đó tới tiệm cháo bột cách đó không xa.

Cô xin chút nước trà, uống hết viên thuốc.

Vừa ngừng đầu đã thấy bên cạnh có vài ba phụ nữ đang nhìn cô chỉ trỏ.

Triệu Phùng Thanh chau mày lạnh lùng.

Người đàn bà Giáp nói: “Chính là cô ta, vừa vào tiệm của A Phương mua thuốc tránh thai đấy.”

Người đàn bà Ất nói: “Nghiep churong qua.”

Người đàn bà Bính nói: “Nghe nói là phụ nữ do Giang Tấn dẫn về.”

Người đàn bà Ất nói: “Khó trách, nhìn mặt mũi như hồ ly tinh ấy.”

“Mấy bà đúng là nhiều chuyện.” Lúc này, người phụ nữ cô vừa gặp trước nhà Giang Tấn vừa nãy lại xuất hiện, bà vẫy vẫy tay làm ra vẻ đuổi mấy người đàn bà kia đi, sau đó quay sang tiến lại gần Triệu Phùng Thanh, “Cô đừng để ý đến mấy người đó, các bà ấy rảnh rỗi quá ấy mà.”

Triệu Phùng Thanh lười biếng nhìn thoáng qua, không nói gì.

“Mấy bà đó nghe nói cô và Giang Tấn có quan hệ, nên cứ tới đây hỏi thăm lung tung.” Người phụ nữ trung niên ngồi xuống bên cạnh Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh nhìn người phụ nữ trung niên kia, trông có vẻ.. bà cũng định đến hỏi thăm mà.

Tuy người phụ nữ trung niên này muốn đến hỏi thăm, nhưng lại rất hiểu quy tắc có qua có lại mới toại lòng nhau, vì vậy bà đem toàn bộ câu chuyện về khu xóm nhỏ này kể lại cho cô nghe trước.

“Ở lại đây phần lớn là người già, đám trẻ đã lên thành phố cả rồi.”

“Giang Tấn lâu lắm rồi mới về. Năm ngoái còn cho tôi mấy vạn tệ, nhờ tôi quét dọn nhà cửa cho nó.”

“Căn nhà cô đang ở là nhà bà ngoại nó. Chúng tôi gọi bà ấy là bà Lý.”

“Hồi Giang Tấn học cấp hai... thằng bé chuyển đến đây đi học.”

“Bà Lý qua đời nhiều năm rồi. Căn nhà ấy cũng đã bán rồi nhưng Giang Tấn lại tốn rất nhiều tiền mới mua về được. Trả giá gấp ba lần đấy!”

“Căn nhà ấy à, trước đây bà Lý sống một mình. Lần đầu Giang Tấn tới đây... khi nó còn học cấp hai, chuyển tới trung học X.”

“Ôi, nó ấy à! Hồi xưa đánh nhau với người ta phải vào đồn công an đấy chứ. Hồi đó nó mới mười hai tuổi! Nghe nói luật pháp nước ta mười hai tuổi không phải ngồi tù nên công an cũng bỏ tay với nó.”

“Sau này đi học ở trung học X, làm loạn đến gà bay chó sủa.”

“Bà Lý tức giận đến nỗi ngày nào cũng khóc. Chúng tôi cũng phải sợ nó.”

Triệu Phùng Thanh nhất thời không nói được lời nào.

Trung học X?

Đánh nhau?

Giang Tấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vẻ Đẹp Hiếm Thấy, Khuynh Quốc Khuynh Thành

Người phụ nữ trung niên nói ào ào một hồi, sau đó bà vẫy vẫy tay, nhờ bà chủ quán rót thêm một chén trà.

Khi bà chủ cầm chén trà tới, còn bung ra thêm một bát cháo hải sản.

Uống một ngụm trà lớn, người phụ nữ trung niên rốt cục cũng nhớ ra bà chưa tự giới thiệu mình, vì thế liền nói: “Tôi họ Đồng, nhà ngay bên cạnh nhà bà Lý.”

Triệu Phùng Thanh gật gật đầu, vươn tay nhận bát cháo hải sản.

Đồng đại thẩm hỏi: “Giang Tấn giờ đang làm gì vậy? Trông có vẻ khá giàu.”

“Cũng đi làm công ăn lương thôi ạ.” Triệu Phùng Thanh mỉm cười, cầm lấy thìa, gạt mấy hạt đậu phộng trong bát cháo qua một bên.

Cô còn đang bận suy nghĩ chuyện trung học X và Giang Tấn liên quan gì đến nhau.

Thế nên, ánh trăng lạnh lùng cô tịch năm ấy. . . đã đi đâu rồi?

Đồng đại thẩm lại hỏi vài ba câu về cuộc sống gần đây của Giang Tấn .

Triệu Phùng Thanh đều đá qua đá lại trả lời cho qua chuyện.

Đồng đại thẩm nhìn mấy bà cô đang ngồi ngoài kia thì thảo to nhỏ liền nói: “Ôi trời, Giang Tấn ở khu này nổi tiếng lắm mà, cô ra ngoài đừng nói với ai là bạn của nó.”

“Vâng.” Bát cháo này rất nóng, Triệu Phùng Thanh ăn rất chậm.

“Trước kia nó đẹp trai mà hừ, mấy đứa con gái ở đây đứa nào cũng mê nó như điên điên.” Đồng đại thẩm vươn tay phải ra chỉ từ trái qua phải nói: “Từ đầu đường đến cuối phố ai ai cũng nói cháu ngoại bà Lý khôn ngoan lắm.”

“Dạ.” Vẻ đẹp hiếm thấy, khuynh quốc khuynh thành.

“Mà ba mẹ mấy đứa kia không thích nó lắm.” Đồng đại thẩm lắc đầu, “Với cái tính ấy của nó thì bà mẹ nào muốn làm mẹ vợ cơ chứ.”

Đồng đại thẩm nhớ rõ, năm ấy khi Giang Tấn vừa chuyển tới đây, hàng xóm láng giềng tò mò mặt mũi thằng bé nên thường thường sang nhà bà Lý tám chuyện.

Chẳng còn cách nào, với diện mạo đẹp trai như thế thì rất nhiều người yêu thích.

Hơn nữa bà Lý bao năm nay vẫn chỉ sống một mình, đột nhiên có một đứa cháu ngoại đến sống cùng, thì mọi người đều rất tò mò.

Chỉ là tuy đứa cháu ngoại nhìn tuấn tú nhưng tính cách cực kỳ tệ.

Hôm ấy, Đồng đại thẩm xách theo giỏ trứng gà, gõ cửa nhà bà Lý.

Người ra mở cửa là Giang Tấn.

Vừa lúc nhìn thấy hắn, Đồng đại thẩm chỉ nghĩ đứa bé này trông cũng khôi ngô tuấn tú lắm.

Nhưng nhìn kỹ hơn thì bà nhận ra có điều gì đó không đúng lắm.

Một đứa trẻ chỉ mới mười tuổi nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ sát khí.

Điều này khiến Đồng đại thẩm hoảng hồn, giọng điệu nói chuyện cũng khản trương hẳn, “Bà. . . bà Lý có ở nhà không?”

Giang Tấn nghiêm mặt, từ từ mở cửa. Sau đó hắn đi ra ngoài.

Đồng đại thẩm nhìn theo bóng lưng Giang Tấn khẽ xoa xoa ngực.

Lúc đi vào bà liền hỏi bà Lý, “Thằng bé này có vẻ như. . . không thích cười lắm nhỉ?” Đồng đại thẩm chỉ có thể biết ý mà khéo léo hỏi chuyện. Thật ra không phải không thích cười, mà là quá đáng sợ.

Về mặt bà Lý trông có vẻ hơi buồn, thờ dãi nói: “Không trách được. . . trước kia cháu nó khổ lắm cô ạ.”

Về phần khổ thế nào, bà Lý nói được mấy câu rồi bắt đầu rơi lệ.

Đồng đại thẩm biết ý nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Bà thầm đoán, có thể là do thiếu tình yêu thương. Con gái bà Lý đã qua đời từ rất lâu rồi, cho nên thằng bé không còn mẹ nữa.

Mà ba của nó thì cũng chưa ai thấy mặt cả.

Đồng đại thẩm nghĩ, có lẽ kia người ba đó không thương Giang Tấn.

Kỳ nghỉ hè năm ấy, Giang Tấn ở lại con ngõ đó.

Gây ra không ít chuyện náo loạn.

Thôn trên có nữ sinh thích hắn, thường xuyên qua đây gặp hắn.

Hắn mặt lạnh lùng, dọa con gái người ta khóc lóc bỏ về.

Người qua đường thấy thế, chỉ trò phê bình hắn.

Mấy ngày sau, cô nữ sinh ấy lại tới nhà tìm hắn.

Hắn đột nhiên sờ bắp đùi của cô gái ấy.

Lại khiến con gái người ta khóc thét lên.

Người qua đường lại phê bình hắn lần nữa .

Giang Tấn lạnh lùng quét mắt nhìn người qua đường một cái, gằn giọng nói rõ từng chữ: “Còn dám nói thêm lời nào nữa, tôi sẽ dính chặt miệng nấy người.”

Vì thế không ai dám mở miệng nói gì nữa.

Lần này, nhiều nữ sinh đã biết sợ.

Hắn đi ruộng dưa trộm dưa, ăn xong thì vứt vỏ dưa ở lại.

Hắn đi sân gà bắt gà làm thịt, vứt lông gà ở lại.

Hắn còn đánh nhau cùng một đám con trai làng bên .

Giang Tấn luôn độc lai độc vãng. Khi cả đám nam sinh vây đánh hấn thì chẳng có ai bên cạnh giúp đỡ hấn cả.

Theo lời em gái Phuong Phuong miêu tả, trên đường về nhà hôm ấy tình hình rất loạn.

Giang Tấn vốn đang nằm trên cây ngủ gật.

Có một nam sinh nhặt đá ném về phía hấn.

Hấn đập một cái bay viên đá, sau đó xoay người nhảy xuống khỏi cây.

Em gái Phuong Phuong thuật lại: “Giang Tấn ngậm cỏ đuôi cáo, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.”

Rất nhiều người không hiểu ngậm cỏ đuôi cáo thì có liên quan gì đến nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, bọn họ chỉ biết rằng trận ấy Giang Tấn thắng đậm.

Một chọi bảy, thắng vô cùng nhanh gọn lưu loát.

Một người trong đám bị thương nặng nhất, bác sĩ nói phải nằm viện hai tháng mới lành.

Kết quả là mấy đứa con gái hư lại mê hấn như điên đảo.

Vài ngày sau, cảnh sát tìm đến tận nhà.

Con ngõ này chẳng lớn lắm. Chỉ sau một đêm mấy chuyện lông gà vô tội cũng có thể lan ra từng ngõ ngách.

Khi cảnh sát đến nơi, thì chỉ có một mình bà Lý ở nhà.

Nghe nói là có cảnh sát đến, bà thở dài một hơi, sau đó nhanh tay pha trà cho mấy chú cảnh sát.

Mấy bà di hàng xóm lại chạy sang xem náo nhiệt.

Cảnh sát ngồi ở nhà bà Lý đợi hơn một tiếng.

Có một di nhìn thấy Giang Tấn từ xa xa liễn hô lên, “Giang Tấn đã về rồi!”

Giang Tấn vừa liếc mắt đã biết ngay chuyện gì vừa xảy ra vì thế hấn xoay người bỏ chạy.

Cảnh sát nghe tiếng mà đuổi theo.

Dù đã qua nhiều năm nhưng Đồng đại thẩm vẫn nhớ rất rõ chuyện ngày hôm ấy.

Tình hình đúng như gà bay chó sủa.

Giang Tấn quen thuộc địa hình nơi đây, hấn chạy đông chạy tây, khiến mấy tay cảnh sát mệt hơi tai đuổi theo.

Dọc đường chạy Giang Tấn còn lật đổ mấy sạp hàng ra đường chặn đường cảnh sát.

Mấy vị chủ quán tức giận, nhanh chóng đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, quanh con ngõ nhỏ thấp thoáng bóng dáng Giang Tấn, cảnh sát và cả những chủ sạp hàng rong.

Nhà nhà ai nấy đều đóng cửa tránh tai nạn.

Cuối cùng vẫn phải là bà Lý phải xuất trận, quát gọi Giang Tấn quay lại.

Sau khi nghe thấy giọng bà mình Giang Tấn dừng bước không dám chạy nữa, xoay người nhìn bà Lý.

Dưới ánh nắng chiều, hấn mặc chiếc áo thun và quần đùi đầy bụi bẩn, giày thì đã rơi cả đôi từ lúc chạy trốn.

Hấn đi chân trần đứng trên đường đá sỏi loang lổ.

Bà Lý nói, “Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu.”

Giang Tấn im lặng, chỉ là trông vẫn có vẻ ngang bướng nhìn đám đông xung quanh mà khinh thường.

Hấn bị cảnh sát dẫn đi.

Chưa được vài ngày đã trở lại.

Vẫn là đáng về lạnh lùng thâm trầm như thế, về hung ác càng nặng hơn.

Bà Lý đứng ngoài đầu ngõ đường lớn đón cháu, bờ lưng gù hơi dựng thẳng dậy, bà nhẹ nhàng ôm vai Giang Tấn, an ủi: “Về nhà thôi.”

Nửa tháng sau, trung học X bắt đầu thông báo kế hoạch tuyển sinh.

Giang Tấn được đưa vào trung học X.

Sau khi vào trung học X, hấn rất ít khi trở về.

Sau này thì hoàn toàn không ai thấy mặt nữa.

Đồng đại thăm hỏi thăm bà Lý.

Bà Lý nói, bà nội Giang Tấn đã xin cho hấn vào một trường cấp ba ở thành phố S.

Đồng đại thăm hỏi xong những gì mình biết thì uống một ngụm trà rồi hỏi, “Cô có biết Giang Tấn hồi trung học thế nào không? Còn đánh nhau không?”

“Không ạ.” Triệu Phùng Thanh cúi đầu ăn cháo, cô còn chưa luận ra được quan hệ của Giang Tấn trung học và Giang Tấn cao trung.

Cuối cùng, Đồng đại thăm tự cảm thấy bản thân phải chịu thiệt rồi. Bà đã dốc hết chuyện của Giang Tấn kể cho cô nghe nhưng lại chẳng thu về được chút bất quá nào.

Triệu Phùng Thanh ăn xong bữa sáng liền tạm biệt Đồng đại thăm.

Triệu Phùng Thanh bước trên con đường đá đi thẳng về phía trước.

Ngay lúc này, cô cảm thấy chút say nắng năm ấy của mình quả là thảm kịch. Ngay cả Giang Tấn là hạng người gì cô cũng không biết. Chỉ là cảm thấy hấn học giỏi, tính cách lạnh lùng, rồi tự mình tưởng tượng mà vẽ ra cuộc sống của hấn.

Đi đến băng ghế đá cạnh hồ, cô ngồi xuống.

Thật ra, cô rất coi thường mấy thiếu niên bất lương. Tuy rằng cô cũng đã từng như vậy.

Có lẽ vì cô không có thiên phú trong học hành, cho nên vô cùng ngưỡng mộ những học sinh giỏi. Trùng hợp là Giang Tấn lại rất đẹp trai, bồng chốc đánh trúng trái tim thiếu nữ của cô.

Triệu Phùng Thanh cầm vài hòn đá nhỏ lần lượt ném xuống hồ.

Hòn đá bật lên khỏi mặt hồ ba lần rồi chìm hấn.

Câu chuyện tra nam xưa của cô, càng ngày càng không biết phải kể tiếp thế nào nữa rồi.

Đúng lúc này chuông di động vang lên.

Giang Tấn nhắn tin qua wechat hỏi, “Đang ở đâu?”

Triệu Phùng Thanh mở định vị chung.

Khi hấn tìm được tới nơi, cô còn đang ném đá, nhưng những viên đá bật lên càng ngày càng ít.

Giang Tấn đi tới, “Mặt trời lên cao quá rồi, em tính ngồi đây phơi nắng à.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu lên, mặt trời quá chói mắt khiến cô không nhìn rõ gương mặt hấn, nhưng vẫn cười nói: “Giang tổng, anh đẹp trai thật đấy.”

“Đứng lên.” Hấn kéo cô đứng dậy, lau những giọt mồ hôi lăn dài trên trán cô.

Cô nheo mắt lại, dựa bóng hấn cân nhắc, “Xe của anh sao rồi?”

“Vì em thấy việc nghỉ hăng hái làm nên tôi bị trả thù thôi.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Mấy đứa trẻ đó đang trong độ tuổi vị thành niên, cảnh sát cũng không có cách nào cả.” Hấn đưa cho cô một túi khăn giấy, “Em tự lau mồ hôi đi. Tôi gọi điện cho bên bảo hiểm.”

Cô nhận nhưng chưa vội lời khăn giấy ra, “Giang tổng, anh cảm thấy nguyên lý dùng bạo lực chống bạo lực có chính xác không?”

Giang Tấn lườm cô một cái, “Phạm pháp.”

“Nhưng pháp luật cũng chẳng có tác dụng gì với những đứa trẻ đó.” Giọng Triệu Phùng Thanh lạnh lùng, “Không phải đang có tin, học sinh khiến giáo viên bị bỏng, nhưng học sinh chưa tròn mười bốn tuổi, nên được miễn xử phạt đấy sao.”

Hắn lấy lại túi khăn giấy, rút ra một tờ lau mồ hôi cho cô, “Xã hội tiến bộ là một quá trình dài đằng đằng. Chúng ta cố gắng thay đổi hiện tại, nhưng nếu muốn có kết quả thì đến lúc chúng ta xuống lỗ cũng chưa chắc đã thực hiện được.”

Cô nhìn hắn.

Hắn cầm khăn giấy che ngang mắt cô, “Nhưng dù sao cũng sẽ có người tiếp tục giúp chúng ta làm điều đó.”

Triệu Phùng Thanh chẳng thể nghĩ anh chàng Giang Tấn đang đứng trước mặt cô và cậu thiếu niên mặt lạnh trong câu chuyện Đồng đại phẩm là cùng một người được.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn canh rắn.” Hắn vứt mấy chiếc khăn giấy vào thùng rác, “Em ngốc quá rồi, cần phải bỏ não.”

Mà đến khi Giang Tấn thấy gói thuốc tránh thai trong túi sau quần bò của Triệu Phùng Thanh thò ra, liền quát lên: “Triệu Phùng Thanh, em bị thiếu năng trí tuệ đúng không?”

“Anh mới thiếu năng ấy.”

Hắn rút vỉ thuốc kia ra, thấy thiếu một viên, hắn lạnh giọng hỏi: “Em uống rồi?”

“Tôi sợ ngộ nhỡ...”

Giang Tấn im lặng.

Triệu Phùng Thanh châm chọc nói, “Anh không phải mang thai, đương nhiên thoải mái xong là hết.”

Hắn không thèm để ý đến cô.

Cô cũng không thèm để ý đến hắn.

Một lúc lâu sau, Giang Tấn nói: “Sau này về chuyện tránh thai tôi sẽ lo, em đừng uống thuốc lung tung nữa.”

“Ai có sau này với anh.”

“Tôi sợ ngày nào đó em lại uống say rồi bỏ nhào lên người tôi thì sao ?.”

“Xi!”

“Sớm biết thế cứ lưu lại đoạn video ấy, cho em biết bản thân nhiệt tình với tôi đến mức nào.” Hắn vẫn lạnh giọng như vậy.

“...”

Bữa trưa hôm ấy hoàn toàn là bữa tiệc rắn.

Trong bữa, Triệu Phùng Thanh ra về lơ đãng, hỏi: “Không phải nhà anh ở thành phố S à? Sao lại có một căn nhà cỏ ở đây nữa vậy.”

“Tổng tài bá đạo mà em thích không phải có nhà ở khắp các thành phố à?” Giang Tấn còn chưa hết giận vì chuyện thuốc tránh thai vừa nãy, giọng điệu có vẻ không dễ nghe cho lắm.

Nghe vậy, cô cắn mạnh miếng thịt rắn muối tiêu đang gấp trên đĩa. Dường như coi miếng thịt rắn kia là Giang Tấn vậy.

Trong bữa hai người im lặng một lúc lâu.

Sau đó, Giang Tấn lại chủ động múc cho Triệu Phùng Thanh một bát cháo rắn, nói: “Đó là nhà bà ngoại tôi.”

“Ừm.” Cô nghe Đồng đại phẩm nói, bà ngoại hắn đã qua đời mấy năm trước rồi, cho nên cũng không hỏi thêm nữa.

Nhưng ngược lại là tự mình Giang Tấn nói, “Bà đã qua đời năm năm trước.”

“Ừm.”

“Triệu Phùng Thanh, em có lời gì cứ nói đi.”

Cô đảo mắt một cái nhìn thẳng vào hắn, “Sáng nay tôi có gặp một người, bà ấy kể cho tôi nghe một câu chuyện. Một câu chuyện rất hay, ngày xưa có một cậu bé. . .”

“Em muốn biết điều gì?”

Triệu Phùng Thanh không ngờ, Giang Tấn lại thẳng thắn đặt câu hỏi với cô như vậy.

Cô muốn biết điều gì? Cô muốn biết con người thật của hắn. Cô muốn biết, ánh trăng lạnh lùng cô đọc kia có phải hình ảnh cô tự tưởng tượng ra mà không.

Xưa nay Giang Tấn chưa từng biểu lộ cảm xúc yêu ghét của mình.

Hắn có thói quen bất cứ chuyện gì cũng sẽ giữ trong lòng. Trong thế giới ấy của hắn, đó là nơi duy nhất có thể giấu được bí mật.

Không ai có thể nhìn thấy.

Chỉ là, nếu Triệu Phùng Thanh muốn nghe, hắn có thể chọn lọc chi tiết mà kể cho cô nghe.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ánh Trăng Lạnh Lùng Cô Độc Năm Nào Đang Lung Lay Sụp Đổ

Triệu Phùng Thanh rất có hứng thú với câu chuyện thiếu niên bất lương ngày xưa của hắn.

Nhưng Giang Tấn thật sự không phải một người có khiếu kể chuyện.

Hắn nói ít mà ý nhiều, khái quát lại bằng ba điểm dưới đây.

Thứ nhất, mẹ hắn đã mất từ lâu, ba hắn rất bận bịu công việc.

Thứ hai, thời kỳ phản nghịch của hắn đến sớm.

Thứ ba, trung học X là một trường học rất tuyệt.

Nói xong những chuyện ấy chỉ mất hai ba phút.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, mấy lời này kém xa mấy lời trầm bổng có vần điệu của Đồng đại thẩm lúc này.”Giang tổng, anh đã làm văn tự sự bao giờ chưa? Có thể dùng mấy phương pháp tu từ, khiến cuộc đời của anh nhiều màu sắc hơn không?”

Giang Tấn nhìn cô.

Hắn chưa từng nói với ai những lời ấy.

Dường như chính hắn cũng không biết từ lúc nào hắn càng ngày càng coi trọng Triệu Phùng Thanh.

Bận rộn quay cuồng trong công việc hai mươi ngày, được nghỉ ngơi mười ngày lại theo cô đi làm.

Trước kia hắn vẫn luôn nghĩ một người phụ nữ ngoại trừ mặt đẹp và chân dài, thì chẳng có gì đáng để chú ý. Nhưng tại sao hắn lại nhớ mãi cô không quên thế này.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng chưa từng quên.

Tấm ảnh chụp bé xú trên CV xin việc, hắn chỉ liếc qua vẫn có thể nhận ra cô ngay.

Kỳ thật, những điểm có thể giao thoa với nhau giữa thế giới của hắn và Triệu Phùng Thanh là rất ít.

Những người bạn gái cũ của hắn hầu như đều có bằng cấp học vấn uyên thâm. Hắn có thể cùng mấy cô nàng đó thảo luận những chuyện trên trời dưới biển.

Nhưng khi nói chuyện với Triệu Phùng Thanh, đề tài chỉ giới hạn ở những chuyện đơn giản. Nói chuyện phiếm với cô, cô chỉ hiểu ý trên mặt chữ của những từ đó.

Đây là một cô nàng hoàn toàn trái ngược với gu thẩm mỹ của hắn.

Những khuôn mẫu hắn đặt ra cho cô bạn gái tương lai của mình, soi vào cô thì tất cả đều bị phá nát.

Trong ‘Nguồn gốc của bi kịch’ Nietzsche đã từng nói: Trong con người của thiên tài thường tồn tại những mâu thuẫn.

Âm và Dương tồn tại cùng nhau, đan xen vào nhau và xung đột lẫn nhau. [1]

[1] Nguyên gốc : ‘野蛮素乱与高目的性, 相互并存, 相互交织, 相互冲’. Câu này là một câu triết học trong tác phẩm ‘Nguồn gốc của bi kịch’ Nietzsche, tác giả dịch từ tiếng anh sang tiếng trung nên nó hơi khó hiểu chút. 野蛮素乱 bên bản gốc là Dionysian state(Tên Thần Rượu, tượng trưng cho sự ăn chơi sa đọa, hỗn loạn, không tiết chế); 高目的性 là Apollonian art(Tên của thần Apollo, tượng trưng cho sự thông thái, tỉnh táo, bình tĩnh, trật tự). Có thể gọi Dionysius là Âm, Apollo là Dương, trong cuốn sách ‘nguồn gốc của Bi Kịch’ tác giả đưa ra một luận điểm là, Bi Kịch phát sinh khi Dương tiếp xúc với Âm— Trích lời giải thích từ Chuyên Gia Bòn

Trước kia Giang Tấn đã từng buông thả hết thảy những ngang tàng vô ý thức. Nhưng sau khi kết thúc thời trung học, lý tính của hắn bỗng trở nên mạnh hơn. Thịnh thoảng khi bị áp lực quá mức, hắn mới cho phép bản thân mình làm càn một chút.

Sau đó, lý trí lại trở về.

Con đường trưởng thành sau này đều dựa theo kế hoạch mà tiến.

Và Triệu Phùng Thanh là một ngoại lệ.

Một ngày nào đó Giang Ý mở cuốn ‘Nguồn gốc của bi kịch’ kia ra, chẳng chút để ý nói, “Nietzsche vì bị điên mà qua đời.”

“Ừm.” Giang Tấn thờ ơ đáp.

Giang Ý liếc Giang Tấn, “Nghĩ thoáng chút.”

“Ừm.” Giang Tấn hiểu rõ, Giang Ý đã nhìn thấy bức ảnh đó.

Tấm ảnh đó là Giang Tấn tình cờ chụp được lúc vừa bước chân ra khỏi rạp chiếu phim.

Triệu Phùng Thanh đứng trước cửa rạp chiếu phim, cúi mắt nhìn Viên Táo đứng ngay bậc thang dưới.

Khi rửa ảnh ra, Giang Tấn cắt hết những người ngoài lề ngoại trừ Triệu Phùng Thanh.

Năm lớp mười hai ấy, khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô, mặt trái phản nghịch trong con người hắn lại bắt đầu rục rịch.

Nhưng chỉ giới hạn trong suy nghĩ thể thôi.

Phần lớn lý trí sẽ nhắc nhở: Cô gái ấy không thích hợp với hắn.

Xã hội bây giờ, những người thuộc chung tầng lớp thường có mối quan hệ chặt chẽ với nhau, nếu muốn tìm một hồng nhan tri kỷ cũng chẳng phải chuyện khó.

Rất nhiều năm sau này, Giang Tấn đã gặp không ít những người con gái hiểu hắn. Mấy người đó vì muốn thu hẹp khoảng cách với hắn đã đọc rất nhiều sách, chủ đề nói chuyện đều là ở trình độ mức cao. Vừa mở miệng ra là nhắc tới khoa học nhân loại, thế giới tương lai.

Tuy nhiên cái gọi là thích ấy chỉ là có được tiếng nói chung; hoặc là tuy đối phương rất bình thường, nhưng hắn nguyện ý phối hợp với sở thích của cô, giảm lại phong cách của mình.

Triệu Phùng Thanh đáng vẻ xinh đẹp quyến rũ, bản chất thì có chút ngốc nghếch. Cô có thể nhìn thấu màn kịch của Liễu Nhu Nhu là đã phải phát huy toàn lực trí thông minh của mình rồi.

Nhưng bởi vì cô là Triệu Phùng Thanh, cho nên điểm mấu chốt của hắn cứ giãy dụa mâu thuẫn rồi dần dần lép vế.

Lép vế cho đến tận bây giờ, hắn tùy ý để cô muốn thế nào cũng được.

Giang Tấn lại múc cho Triệu Phùng Thanh một chén cháo, “Em muốn nghe văn tự sự thế nào?”

Cô nháy mắt mấy cái, “Tôi muốn nghe một câu chuyện có chút sắc thái tình cảm trong đó.”

Vì thế Giang Tấn mở rộng thêm về ba câu vừa rồi.

Hồi mới sinh hấn, mẹ hấn khó sinh. Bởi vì di chứng sau phẫu thuật, bệnh của mẹ hấn không dứt hẳn. Khi hấn ba tuổi thì mẹ qua đời. Ba lại bận bịu công việc, không rảnh để quản hấn.

Sáu bảy tuổi thì biết trèo cây. Tám chín tuổi lại biết ăn trộm. Khoảng mười tuổi thì đánh nhau chưa từng biết thua là gì.

Sau khi vào trung học X, có năm thầy cô phụ trách quan sát hấn liên tục. Có lẽ cũng vì thời kỳ phản nghịch cũng đã kết thúc, tốt nghiệp trung học X, hấn đã bớt hư đi rất nhiều.

Nhưng những chi tiết trên chỉ là những điều nhỏ nhặt không trọng yếu.

Giang Tấn cố ý lược bỏ những chuyện u ám trong đó.

Rất kỳ lạ là Triệu Phùng Thanh nghe Giang Tấn nói xong, cảm giác mê man vừa rồi không còn nữa.

Người cô vừa liếc mắt đã yêu đến tột cùng là vì gương mặt hay bản chất, có trời mới biết.

Qua hôm nay là kết thúc kỳ nghỉ của Giang Tấn.

Hấn lại bắt đầu bận rộn, ba ngày hai nơi đều không thấy bóng dáng đâu.

Triệu Phùng Thanh đã quen rồi.

Chỉ là tối nào hấn cũng sẽ gọi điện cho cô.

Nói chuyện hai ba câu rồi cúp máy.

Vào kỳ nghỉ quốc khánh, Nhiều Từ biết chuyện Trương Phù Lị ly hôn nên tìm Triệu Phùng Thanh hỏi chuyện.

Hai người hẹn nhau ở Hồng Ổ.

Triệu Phùng Thanh ngủ đến tận giữa trưa mới dậy, ăn xong bát mì lại ngồi xem ba tập phim truyền hình.

Dù sao cũng rảnh rồi nên cô đến Hồng Ổ từ sớm.

Tối nay, quán rượu có dàn nhạc phục vụ biểu diễn, nghe nói sàn nhảy sẽ rất náo nhiệt.

Giờ còn chưa tới sáu giờ nên không gian vẫn tương đối vắng vẻ.

Triệu Phùng Thanh vui mình trong góc nhỏ trên sofa, gọi một ly rượu đế cao, nhìn tay dương cầm trên sân khấu.

Uống được hơn phân nửa chén thì có hai gã tới bắt chuyện.

Cô không quan tâm.

Hai gã kia cũng dần chán nản mà bỏ đi.

Một lát sau, Triệu Phùng Thanh đột nhiên gọi nhân viên phục vụ tới, cười xinh đẹp hỏi, “Ông chủ các anh tối nay có đến không?”

Nhân viên phục vụ đã quen với những câu hỏi thế này, cậu ta mỉm cười trả lời: “Ông chủ về nhà với vợ rồi ạ.”

Triệu Phùng Thanh liền vẫy vẫy tay bảo nhân viên đi ra.

Căn cứ vào những lời nhân viên kia vừa nói, cô thầm nhớ lại.

Nhiều Từ từng nói ông chủ quán rượu này đã có vợ.

Ông chủ và vợ mình là cùng một quê ra đây, đã yêu nhau rất nhiều năm nay. Vợ chồng rất ân ái, bên ngoài có bao nhiêu người phụ nữ nhưng ông chủ cũng chẳng nhìn vừa mắt.

Người ta nói thế, Triệu Phùng Thanh không tin lắm. Có lẽ chỉ là lời quảng bá để thu hút khách cho quán rượu nên mới lưu truyền tình tiết ông chủ thâm tình ấy.

Huống hồ, ông chủ của Hồng Ô mặt mày yêu mị, hoàn toàn chẳng thể tưởng tượng được hình ảnh người chồng tốt của hán thế nào.

Uống rượu xong, Triệu Phùng Thanh nhìn những ánh đèn li ti trên trần nhà, bắt đầu ngẩn người suy nghĩ.

Chuyện Trương Phù Lị ly hôn đã bàn bạc xong xuôi rồi. Chỉ chưa thực hiện thủ tục mà thôi.

Trương Phù Lị và Tôn Chính lấy nhau cũng chỉ theo nhu cầu hai bên. Hai người họ sống với nhau đã nhiều năm rồi, nếu bảo chẳng có tình cảm gì là không thể. Nhưng thứ tình cảm ấy lại kém xa tình yêu vĩnh cửu. Hôn nhân thời buổi này có bao đôi vợ chồng là vì tình yêu mới kết hôn ?. Cho dù có tình yêu làm cơ sở, thì có bao nhiêu người kiên định không bị thế giới bên ngoài cuốn hút mê hoặc ?.

Hỏi Triệu Phùng Thanh học đại học có thấy rất nhiều người đàn ông đã kết hôn muốn tìm sinh viên nữ chơi bời, cho nên cô chẳng có chút tinh thần nào mỗi khi nghĩ đến hôn nhân.

Cô chưa từng hi vọng về giấc mộng bạch đầu giai lão .

Vì giấc mơ và hiện thực luôn cách nhau một trời một vực.

Khi Nhiều Từ đi vào, Triệu Phùng Thanh còn đang ngồi ngẩn ngơ.

Hắn vẫy tay với cô, “Thanh Nhi.”

“Đến đây.” Triệu Phùng Thanh lấy lại tinh thần, “Gọi thêm hai chai bia nhé?”

Nhiều Từ gật đầu, “Chị Lị bị làm sao thế? Nghe nói đi du lịch bên Châu Phi rồi à.”

Triệu Phùng Thanh nói hai ba câu kể lại đơn giản chuyện Tôn Chính ngoại tình.

Nhiều Từ trầm ngâm, “Thế là chia tay à?”

“Không thì sao?”

“Không biết phải nói thế nào nữa.” Nhiều Từ mở một chai bia, nói: “Thật ra với tính cách của bà và chị Lị đều không dễ tìm chồng. Nhưng ——”
Hắn uống ực một ngụm rồi tiếp tục nói, “Chị Lị thì tệ hơn.”

Triệu Phùng Thanh không tìm được là vì trái tim vẫn luôn hướng về một người.

Còn Trương Phù Lị là con người mãnh liệt như lửa.

“Chuyện hôn nhân ấy cứ để cậu ta tự mình làm chủ đi.” Triệu Phùng Thanh không khuyên giải cô ấy còn vì một nguyên nhân nữa, đó là Tôn Chính đã đánh Trương Phù Lị.

Chuyện bạo lực gia đình ấy, có một lần sẽ có lần thứ hai. Ly hôn sớm lúc nào thì càng tốt lúc ấy.

Nói xong chuyện Trương Phù Lị, Nhiều Từ đột nhiên chuyển đề tài, “Thanh Nhi, bà và Giang Tấn có chuyện gì thế?” Tại hội trường hôn lễ hôm ấy, Nhiều Từ rất bức mình. Rõ ràng phải là hán lên sân khấu cứu viện, nhưng MC lại gọi Giang Tấn lên.

Triệu Phùng Thanh cầm chai bia huých vào vai Nhiều Từ, “Vui thôi mà, đừng tin là thật.”

Trên phương diện tình cảm, mấy năm gần đây Nhiều Từ rất ít khi nhắc tới. Hắn là đàn ông, góc độ nhìn nhận mọi chuyện sẽ khác với Trương Phù Lị và Triệu Phùng Thanh.

Chỉ là có một số việc, hắn vẫn muốn nói rõ.

“Giang Tấn đã từng có nhiều bạn gái. Tàn Hiểu nói, một cô bạn cùng phòng ký túc của cậu ta rất thích Giang Tấn, từng viết và tặng hắn một quyển sổ tay bạn gái. Trong đó có ghi lại lịch sử yêu đương của hắn, mỗi quan hệ ngắn nhất là một ngày, dài nhất được hơn ba tháng.”

Người bạn cùng phòng của Tàn Hiểu mà Nhiều Từ vừa nhắc chính là Trịnh Dao.

Trịnh Dao luôn muốn trở thành bạn gái của hắn, vì thế thường xuyên ghi lại những khoảng thời gian Giang Tấn không bị kìm kẹp. Còn ghi lại rất chi tiết trong sổ tay bạn gái.

Triệu Phùng Thanh khẽ nhướn chân mày, không nói gì.

“Nghe mấy cô ấy nói, Giang Tấn về chuyện đó. . . Khụ khụ.” Nhiều Từ nắm tay phải đưa đến miệng, ho khụ khụ mấy cái, “Có chút vấn đề.”

Chuyện này là Nhiều Từ nghe Tàn Hiểu kể lại vào mấy hôm trước

Tần Hiểu nói, Trịnh Dao cũng vừa biết chuyện đó.

Nhóm bạn gái cũ quan tâm đến mặt mũi của Giang Tấn, trước kia không dám nói. Nghe Trịnh Dao miêu tả cảnh Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh ở tiệc cưới, thì hội bạn gái cũ tức giận bất bình, đồng thanh đòi yêu sách.

Nghe vậy, Triệu Phùng Thanh cầm chai bia càng chặt hơn, “Chuyện đó là chuyện gì?”

“Chính là. . .” Nhiều Từ ậm ờ, “Thật không tốt đấy.”

Cô tròn mắt lên.

Nhiều Từ thấy thế thì vội giải thích: “Đều là lời của hội bạn gái cũ nói.”

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, những đánh giá về Giang Tấn, cô không phân được thật giả.

Mỗi ngày lại là một phiên bản khác nhau.

Thiếu niên ngổ ngược. . .

Ba không thương mẹ không yêu. . .

Thật còn yếu. . .

Âm thanh trên lầu hai tiệm hoa ngày ấy, Triệu Phùng Thanh biết đó chỉ là diễn trò.

Trước khi Giang Tấn đưa bản hợp đồng tình nhân ấy, hắn nói muốn tìm một cô bạn gái vừa thấy mặt hắn đã ghét. Cô và hắn nhìn nhau không vừa mắt, cho nên hắn mới tìm tới cô.

Cô nêu điều kiện không yêu đương thì không lên giường, hắn đồng ý vô cùng sáng khoái.

Hiện giờ cô có thể hiểu là, vì những cô bạn gái ấy đều muốn lên giường với hắn, khiến hắn cảm thấy thật phiền phức. Còn chuyện tại trấn Tông Sơn đêm đó, hắn tự chém mình một đao, là đang che giấu bệnh không tiện nói ra của mình.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, ánh trăng lạnh lùng cô độc trên bầu trời năm nào giờ đang lung lay sụp đổ.

Nhưng cô và Giang Tấn đã hôn nhau vài lần. Hơn nữa cái đêm cô uống say ấy, trên người, trên đùi còn một đống vết hôn rất đậm.

“Thật không tốt 100% à? Hay chỉ là tám mươi năm mươi hay hai mươi?” Thật ra cô muốn hỏi, cuối cùng là to, dài, cứng, lúc lên thì giai đoạn nào xảy ra vấn đề, nhưng lại cảm thấy quá thô tục nên đổi thành một câu hỏi mờ昧 như thế đấy.

“ . . .” Nhiều Từ lẩm bẩm: “Làm sao tôi biết được . . .”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Bệnh Của Giang Tấn Cô Bó Tay Chịu Chết

Về chuyện bệnh không tiện nói của đàn ông ấy, một khi truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng xấu. Rốt cuộc là làm được không, chỉ có người phụ nữ là biết rõ nhất. Các vị tiền nhiệm học thức cao đều đã lên tiếng, thì cơ bản là không thay đổi được.

Về chuyện đó, Nhiều Từ rất thông cảm với Giang Tấn.

Mấy hôm trước, Đại Hồ và Tần Hiểu ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật, chuyến bay đi từ sân bay quốc tế của thành phố S.

Cái hôm Nhiều Từ làm phụ rể, hắn có để bộ âu phục ở lại nhà Đại Hồ.

Nhân dịp này, hắn tới sân bay một chuyến, gặp mặt Đại Hồ và Tần Hiểu một lần tiện thể cũng lấy lại bộ âu phục luôn.

Lúc Đại Hồ đi lấy vé máy bay, Tần Hiểu đột nhiên áp úng nhắc tới Giang Tấn.

Ban đầu Tần Hiểu nói vô cùng khó hiểu, Nhiều Từ chẳng hiểu gì cả.

Sau đó Tần Hiểu mặt đỏ bừng rồi đưa tin nhắn của cô và Trịnh Dao nói chuyện phiếm với nhau cho Nhiều Từ xem.

Lúc ấy Nhiều Từ cũng xấu hổ, “Sao tự dưng hai người lại nói chuyện đó?”

Tần Hiểu trông rất mất tự nhiên, nói: “. . . Triệu Phùng Thanh có biết chuyện này không?”

Đúng lúc đó, Đại Hồ trở lại.

Vì thế Tần Hiểu không nhắc đến việc này nữa.

Nhưng Nhiều Từ lại rất đề ý đến chuyện đó.

Triệu Phùng Thanh nghe xong liền hỏi: “Ông có nói chuyện này với ai nữa không?”

“Chỉ mình bà thôi.” Nhiều Từ đặt chai bia xuống, thành khẩn nói: “Nếu bà muốn nghiêm túc với Giang Tấn, tốt nhất cứ thăm dò thực hư thử xem.”

Tình dục là một trong những yếu tố gắn kết tình yêu giữa nam và nữ. Hơn nữa xã hội hiện giờ đã thoáng hơn xưa nhiều, hai bên nam nữ đều có quyền hưởng thụ. Nhiều Từ không muốn bạn thân lọt vào lưới ái tình, nhưng đối phương lại là kẻ vút đi không xài được.

Về chuyện của Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh, giờ Nhiều Từ đã nghĩ thông rồi.

Cô bạn tốt này của hần là người cố chấp kinh khủng.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn độc thân. Khó khăn lắm bên cạnh mới xuất hiện một người đàn ông, ai ngờ vẫn gã Giang Tấn năm ấy.

Triệu Phùng Thanh tự mình chọn đường cho bản thân, Nhiều Từ chỉ có thể chúc phúc cho cô ấy.

Những chuyện sau đó, Triệu Phùng Thanh có phần không tập trung lắm.

Tổng hợp lại lời của Khổng Đạt Minh và Nhiều Từ, Giang Tấn chính là một kẻ vừa lẳng nhăng lại vô dụng, chỉ có cái mã bên ngoài là tốt.

Một người là cao phủ soái trong mắt người ngoài, nhưng lại mắc phải bệnh khó nói, thật khó chịu.

Cô cũng không biết nên khinh bỉ hay là thương hại hần đây.

Triệu Phùng Thanh cố gắng nhớ lại những lần mình và Giang Tấn chung phòng.

Hần thường xuyên ngoài miệng thì muốn chứng minh bản thân làm được, nhưng cũng chỉ nói qua loa cho xong. Ngoại trừ mấy nụ hôn, hần vẫn luôn giữ thái độ bình tĩnh lạnh lùng đối mặt với cô.

Hơn nữa, cô cũng không cảm thấy thứ đó của hần cứng lên.

Buổi sáng hôm say rượu ở thành phố D, Triệu Phùng Thanh tỉnh lại trong lòng Giang Tấn .

Trên người cô khoác chiếc chăn mỏng lông léo.

Chân trần để lộ nên cô nhanh tay định kéo chăn lên, vừa chạm vào mới biết cả cái chăn đang buộc quanh hông cô.

Cô sợ tới mức không dám động đậy, ngược mắt nhìn Giang Tấn.

Hần mặc quần áo ở nhà, đang ngủ rất yên tĩnh.

Cô từ từ xoay người, rời khỏi lồng ngực của hần, sau đó kéo chiếc chăn mỏng bọc kín cả chân của mình.

Nghe nói sáng sớm đàn ông thường nổi thú tính, cô sợ hần sẽ lại đòi đại chiến ba trăm hiệp nữa.

May mà không có.

Triệu Phùng Thanh không nghĩ nhiều về cái đêm rượu say làm loạn ấy.

Cả người không đau là cô đã muốn cảm tạ trời đất lắm rồi.

Hóa ra cả người không đau, lại vì một nguyên nhân khác.

Bởi vì thậm Giang Tấn không tốt.

Hơn nữa, Triệu Phùng Thanh nhớ Lãnh trợ lý đã từng đánh giá Giang Tấn bằng hai từ: Hòa thượng.

Từng ấy dẫn chứng cũng đủ để chứng minh chuyện Giang Tấn vô năng là thật rồi.

Sau bảy giờ tối, khách tới Hồng Ô dần dần nhiều lên. Chủ yếu đều là nghe danh ban nhạc mà tìm tới.

Ban nhạc có tên là Đinh Thổ, nghĩa là một nhóm lớp lánh ánh kim. Nhóm gồm có hai nữ một nam.

Ở quán hiện giờ có không ít khách nữ, chỉ vì nghe tiếng thành viên nam kia mà đến.

Nhiều Từ nhìn đồng hồ, quán rượu càng ngày càng đông người, hần nói, “Tôi phải qua nhà ba mẹ lấy chút quần áo đã, về trước nhé.”

Triệu Phùng Thanh gật đầu.

Còn lại một mình, cô chạy theo các fan hóng anh soái ca trong ban nhạc.

Hàng đầu còn ba ghế trống nữa.

Triệu Phùng Thanh nhanh chân tới chiếm chỗ, sau khi ngồi xuống thì lúi kỉnh ra.

Lúc này, trên sân khấu chưa có ai cả. Buổi biểu diễn còn chưa bắt đầu.

Cô gọi một ly rượu cocktail.

Sau đó liền có một cô gái ngồi xuống ghế cạnh cô.

Cô ta mang theo một chiếc balo rất to.

Cô nàng không ồn ào như mấy cô gái kia, chẳng nói gì mà ngồi xuống, sau đó lôi một chiếc bánh mì dài ba mươi centi ra cắn.

Triệu Phùng Thanh nhìn cái bánh kia, không nói gì.

Cô nàng kia thấy Triệu Phùng Thanh đang nhìn mình thì quay sang nhìn lại.

Triệu Phùng Thanh vội vàng chuyển hướng ánh mắt.

Đúng lúc này, Giang Tấn gọi điện tới, “Triệu Phùng Thanh, em đã ăn cơm tối chưa?” Bên phía hần có vẻ khá im lặng.

“Rồi.” Hồng Ô thật âm ỉ, có vẻ cô sẽ bị gọi về mất.

Hần dờ di động sáng bên tai kia, “Em đang ở đâu?”

“Quán rượu.” Cô lại gào lên một câu.

“Em suốt ngày tới quán rượu làm gì.” Hần kéo caravat, “Quán rượu nào?”

“Có soái ca mà! Hồng Ô.”

Giang Tấn lập tức cúp điện thoại.

Triệu Phùng Thanh đã quá quen với kiểu hần cúp điện mà chẳng báo trước này rồi.

Triệu Phùng Thanh đẩy đẩy mắt kính, quay đầu hỏi cô nàng đang ăn bánh kia, “Buổi biểu diễn bắt đầu từ mấy giờ nhỉ?”

“Không biết.” Cô nàng kia đã ăn hết một chiếc bánh lớn, đang lấy ra cái thứ hai tương tự thế, tiếp tục ăn.

Triệu Phùng Thanh không nói thêm gì nữa.

Triệu Phùng Thanh chỉ thấy thành viên nam của ban nhạc kia chưa đến một phút.

Thành viên nam kia trang điểm khá đậm, nên cô không nhìn được dung mạo. Chỉ là những đường nét trên gương mặt kia khá rõ ràng, dáng người cũng không tệ.

Có lẽ là do tác dụng từ cồn, Triệu Phùng Thanh phụ họa theo tiếng hò reo của những cô nàng khác, cả lũ gào thét chói tai.

Vài giây sau đó, cô nàng bên cạnh quay sang nhìn cô lạnh lùng.

Cảm giác lạnh người ấy giống hệt Giang Tấn.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Giang Tấn mặt lạnh lùng, cố gắng lôi cô ra khỏi đám người đang lớn tiếng gào thét kia.

Sau khi rời khỏi Hồng Ô đáng ghét, hần hỏi, “Cơm tôi ăn gì rồi?”

Triệu Phùng Thanh thành thật trả lời: “Bánh bích quy, bánh ngọt, và thêm mấy chai bia nữa.” Toàn là đồ của Hồng Ô, hương vị cũng không tệ lắm.

“Em muốn say nữa à.”

“Tôi không say.” Uống có thể thì sao mà say được. Chỉ là cảm xúc đang không tiết chế được.

Cuối cùng, Giang Tấn dẫn Triệu Phùng Thanh tới một quán cơm tư nhân.

Gạch xanh ngói trắng, trông có vẻ khá cổ kính. Trong sân viện tứ hợp còn có một cây quýt cổ thụ và một bữa tối dưới ánh trăng khiến người ta có chút cảm giác khác lạ.

Chỉ là người đàn ông đang ngồi đối diện cô đây mặt lạnh thấu xương.

Trên đường đi, hần đều trưng ra vẻ xa cách thế này. Đến quán cơm ngồi rồi, nhiệt độ cũng chưa tăng lên được chút nào.

Triệu Phùng Thanh chủ động ân cần thăm hỏi: “Giang tổng, đã lâu không gặp nhỉ.” Tính kỹ lại, hai người đã không gặp nhau hơn mười ngày rồi. Ngay cả trong kỳ nghỉ lễ quốc khánh hần cũng bận, quả là trụ cột của xã hội mà.

“Ừm.” Hần uống ngụm trà, một hồi lâu sau mới hỏi: “Ngày mai em được nghỉ không?”

Cô cười cảm chén trà lên, “Ừm, anh quản lý cho tôi nghỉ hai ngày.” Anh quản lý tiệm sách quả là người tốt mà.

“Rảnh thật.” Giang Tấn nhìn cô, “Ngày mai tôi lại phải tặng ca.”

Cô nhấp một ngụm trà, “Ừm, anh bận là chuyện của anh.”

Nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên xong lại lui vào nội sảnh.

Trong sân gió hiu hiu thổi, cũng khá là mát mẻ.

“Em đến công ty giúp tôi đi.” Giang Tấn nói.

Triệu Phùng Thanh nhú mày, “Vì sao?”

“Thư ký nghỉ rồi, không có ai pha cà phê cho tôi.”

Cô vốn định mắng hần, lại thấy hần đột nhiên nhăn trán có vẻ như rất mệt mỏi.

Trong lúc nhất thời, những lời nói vừa đến bên miệng đành nuốt xuống.

Giang Tấn thật sự bận rộn nhiều việc. Cô không hiểu hần đang làm gì, nhưng cô biết cuộc sống hàng ngày của hần chỉ có công việc.

Đàn ông chỉ theo đuổi hai thứ trên đời, một là sự nghiệp, hai là phụ nữ. Về sau hần không làm được, chỉ đành dồn hết tinh lực vào về trước vậy.

Cũng không biết bệnh này có trị được không đây.

Triệu Phùng Thanh chợt nhớ đến mấy thí sinh thướt tha mê người của buổi phỏng vấn thư ký tổng giám đốc năm ngoái, vì thế thử dò hỏi, “Giang tổng, thư ký của anh đẹp như thế, anh có từng chơi ở phòng làm việc chưa?”

Giang Tấn ngược mắt nhìn cô một cái, nở một nụ cười mỉm quyến rũ, “Nếu ngày mai em muốn chơi, tôi sẽ chơi cùng.”

Triệu Phùng Thanh rất hoài nghi, “Thật á?” Cô cảm thấy hần đang miễn cưỡng trên cô mà thôi.

“Đương nhiên.”

Mặt cô tràn đầy mê hoặc, “Nhưng đừng có lòng mà không có sức nhé.” Cô gấp cho hần một miếng hải sâm.

Vừa nãy lúc gọi món, cô đã để ý rồi, món đầu tiên hần gọi chính là món hải sâm nướng hành này, và cũng là món đặc biệt có tác dụng tráng dương [1].

[1] Hải sâm có công dụng tuyệt vời là bổ thận, tráng dương.

Giang Tấn nhìn miếng hải sâm trong bát, sau đó nhìn chăm chăm nụ cười tràn đầy yêu khí của cô, khẽ hỏi: “Triệu Phùng Thanh, em đang lên con động dục với tôi đấy à?”

Cô vẫn mỉm cười, đôi mắt chớp chớp, rất giống vẻ quyến rũ ở rạp chiếu phim năm ấy. Cô hạ thấp giọng nói: “Đều là nam nữ trưởng thành cả, chơi đùa một chút cũng bình thường thôi mà.”

Giang Tấn lập tức nghiêm mặt lại, “Em uống gì ở quán rượu vậy?”

“...” Triệu Phùng Thanh cảm thấy không đúng lắm. Trước đây khi cô né tránh, hấn lại ra vẻ muốn nhảy chồm chồm vào cô. Mà nay khi cô hiếm thấy chủ động, hấn lại rụt rè lùi bước.

Quả nhiên là có bẫy.

Hấn càng lùi, cô lại càng tiến tới.

Kết thúc bữa ăn, Triệu Phùng Thanh ra về tiếc nuối, “Giang tổng à, tôi muốn hỏi anh chuyện này.”

“Cứ nói.” Giang Tấn bình tĩnh, nhìn cô diễn trò.

“Tôi có một cậu bạn, ừm, về chuyện đó có chút vấn đề.”

“Ừm. Là Đại Hồ hay là Nhiều Từ?”

“...” Cô vội vàng tẩy trắng giúp bạn mình, “Anh không biết đâu.”

Giang Tấn lười nhác dựa người vào lưng ghế, “Em còn có người bạn nam giới nào khác có thể thảo luận về chuyện đó cơ à?”

Cô trừng mắt, “Anh quan tâm nhiều thế làm gì.”

“Ừm, mặc kệ em.” Trong mắt hấn chợt lóe lên thứ ánh sáng cô chẳng thể nào thấy được, “Em nói tiếp đi.”

“Bệnh ấy. . . có chữa được không?”

“Về phương diện chức năng hay phương diện rối loạn cương dương?” [2]

[2] Phương diện chức năng : xuất tinh sớm.

“À ờ. . .” Cô quả thật chưa từng nghiên cứu chuyện đó, nó có tới bốn phương diện thì biết được cái nào với cái nào.

“Chắc em say rồi.” Giang Tấn lạnh lùng nói, “Chuyện chữa bệnh sau này hãy nói, tôi đưa em về nhà trước đã.”

Giang Tấn cũng tiện thể đưa mình về thẳng nhà trọ của Triệu Phùng Thanh.

Đây cũng không phải chủ ý của bản thân hấn.

Cơm nước xong xuôi, Triệu Phùng Thanh nói muốn gọi một phần hải sâm nướng hành mang về.

Về đến trước cửa nhà trọ, cô không cần thận để rơi hộp hải sâm. Nước tương rót hết vào quần áo Giang Tấn.

Về mặt hấn lúc ấy giống hệt như vừa có cơn gió đông bắc ào qua.

Cô rút khăn tay ra, nở nụ cười, “Thật xin lỗi anh.”

Hấn ngirì thấy cả người mình mùi hành, cảm thấy không vui. Vì thế, liền vào nhà trọ của cô tắm rửa.

Khi Giang Tấn đi tắm, Triệu Phùng Thanh ngồi trong phòng buồn chán muốn chết.

Cô quyết định chủ động ra tay, đi tới gõ cửa phòng tắm.

Giang Tấn không đáp lại.

“Bạn học Giang.” Cô ồ ồ gọi, bắt chước giọng điệu quyền rũ hần như năm ấy từng làm, “Chùng nào anh mới tắm xong?”

Cửa mở.

Giang Tấn khoác áo choàng tắm, tóc vẫn còn dính nước, “Chuyện gì?”

Triệu Phùng Thanh dựa người ngoài cửa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực nửa hở kia, ngả ngón huyết sáo một cái.

Hắn lạnh lùng nhìn cô.

Cô đột nhiên nhào người tới, cùi áo choàng tắm của hắn xuống, hai tay sờ loạn trước ngực hắn, còn kèm theo một tiếng gào thét mê trai, “A! Phóng thích năng lượng sáng khoái mát lạnh nào.” [3]

[3] Một khẩu hiệu trong quảng cáo nước ngọt Super Cooler.

Giang Tấn đẩy móng vuốt sói của cô ra, quát lên “Đồ, thần, kinh.” Sau đó đóng rầm cửa vào một cái.

Bởi vậy, Triệu Phùng Thanh đưa ra kết luận: Bệnh này của Giang Tấn, cô bó tay chịu chết.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hắn Học Giỏi Còn Cô Học Dốt, Rất Xứng Đôi

Giang Tấn tắm rửa có phần hơi lâu.

Cũng không biết làm gì trong đó.

Triệu Phùng Thanh đăng nhập game online.

Gần đây có vẻ như Mỹ Thạch Như Ngọc không thường online lắm, nghe nói là khá bận.

Hiện tại quan hệ của Triệu Phùng Thanh và Mỹ Thạch Như Ngọc không tệ, cô vốn định add nick wechat với cậu ta nói chuyện phiếm, nhưng Mỹ Thạch Như Ngọc nói mình không hay dùng wechat. Vì vậy hai người chỉ nói chuyện qua lại trong hộp thư game.

Triệu Phùng Thanh tới chiến trường nhỏ đánh được nửa trận, cuối cùng Giang Tấn mới đi ra.

Mắt cô đang nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, không rảnh để quan tâm đến hắn.

Giang Tấn lau tóc đi tới, “Đồ đàn ông ở nhà em cũng đầy đủ nhĩ.”

Không chỉ có áo tắm, ngay cả quần lót, dép lê cũng có.

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh đang tập trung phòng thủ ở thung lũng mỏ vàng, “Năm ngoái có chương trình mua một tặng một, đồ du lịch tình nhân, set 199 giảm còn 100 tệ.”

Hắn đưa mắt nhìn vào màn hình của cô, “Có cướp kìa.”

“Hả?” Cô không để ý nên bị đánh lén.

Đối phương có hai tên.

Cô thở dài, “Lại là một đại nguyên soái nữa chứ. . .”

Giang Tấn nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Đi tắm nào.”

Cô rất muốn đánh người lúc này, “Sẽ bị roi mất.”

“Roi thì cho roi, tôi giữ giúp em.”

“Anh biết chơi sao? Rất khó đấy!” Cô cho rằng, game này là thứ duy nhất cô có thể chèn ép chỉ số thông minh của hắn.

“So với toán cao cấp thì cái nào khó hơn?” Một câu nói của hắn đã phá tan cảm giác ưu việt của cô.

“...” Triệu Phùng Thanh người chưa qua chuẩn toán cao cấp không nói được lời nào phản công lại.

“Đi tắm mau.” Giang Tấn kéo cô đứng dậy, sau đó ngồi xuống chiếc laptop bên cạnh.

Cô nói: “Nick ‘Hồ Khu Chấn Động’ chính là tôi.” Nói xong, còn ưỡn ngực ra vẻ, “Một con hồ chấn động cả khu.”

Hắn nhìn cô như đang nhìn kẻ ngốc. “Đi tắm mau.”

Triệu Phùng Thanh liền cầm một bộ đồ ngủ bảo thủ nhất vào phòng tắm.

Đóng cửa phòng tắm lại, cô khẽ lẩm bẩm, “Ngay cả cứng lên anh còn chả cứng được, thì đặc ý cái gì.”

Triệu Phùng Thanh tắm xong, búi mái tóc ướt lên rồi nhanh chân chạy ra xem kết quả chiến đấu.

Bộ lạc của cô vừa giành thắng lợi. Vinh danh trên bảng vàng là cái tên Hồ Khu Chấn Động đã đánh bại người xếp hạng nhất.

Cô giật mình, “Giang tổng, anh đẹp trai thật đấy.”

Giang Tấn nhìn cô mặc chiếc áo ngủ kín mít, “Em lạnh lắm à?”

“Nóng.” Cô nói xong mắt nhìn lên điều hòa.

“Vậy mặc áo ngủ mùa đông làm gì?”

Cô nhìn hắn liếc mắt đưa tình, “Sợ anh nhào lên đòi chén luôn tôi thì sao.”

Giang Tấn hỏi ngược lại: “Em cố ý muốn giữ tôi ở lại rửa rữa, không phải muốn tôi làm em đấy à?”

“Muốn làm chuyện đó phải có không khí, hiện giờ tôi không có hứng thú.” Cô giật nhẹ ống tay áo của hắn, “Tôi muốn chơi game.”

“Không chơi nữa.” Hắn gạt tay cô ra, “Tôi phải dùng máy.”

“Anh muốn làm gì?” Cô giữ chặt cổ áo, “Anh định nhào lên rồi chén luôn tôi đấy à?”

Giang Tấn vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, “Nửa đêm có trận bóng, tôi muốn xem phân tích chiến thuật trước trận.”

“...” Triệu Phùng Thanh nheo mắt, “Sao anh không về nhà mình mà xem phân tích ấy.”

“Quá muộn, về nhà thì trận đấu cũng bắt đầu rồi.”

“...”

Cô xoay người tới phòng tắm sấy tóc.

Khi soi mình trong gương, cô tự đánh giá bản thân.

Dù đã lớn tuổi nhưng gương mặt này vẫn rất xinh đẹp. Cô đã quyến rũ hắn như vậy mà hắn lại chẳng hề lay động.

Triệu Phùng Thanh tin Giang Tấn thực sự bất lực.

Dù mười mấy năm trước, hắn gặm cắn người cô cả đêm. Nhưng giờ đã hơn ba mươi tuổi rồi, trượt khỏi con đường dốc, xuống tận đáy cốc.

Thôi thì mong hắn sớm ngày xuất gia làm hòa thượng vậy.

Sấy nửa mái tóc, Triệu Phùng Thanh đi ra.

Giang Tấn đang tựa người trên sofa chơi máy tính.

Cô đi qua nhìn thử.

Tất cả đều là trang web tiếng anh.

Bởi vì cô đang trong tư thế nửa đứng nửa cúi, nên có một sợi tóc dài cọ qua cọ lại trên gò má của hắn, khiến hắn cảm thấy hơi ngứa.

Giang Tấn vươn tay cào cào vào tóc cô, dịu dàng khẽ hỏi: “Sao lại không sấy cho hết?”

“Đừng lâu mệt, tí nữa sấy tiếp.” Triệu Phùng Thanh đột nhiên nhận ra khoảng cách giữa cô và hắn lúc này có phần hơi ám muội, vì thế cô lập tức đứng thẳng người dậy.

Hắn lại cuốn lấy tóc cô, kéo cô lại gần mình.

Cô cảm thấy hơi đau, không thể làm gì khác hơn là tiến sát lại gần hắn.

Giang Tấn không kim được giữ chặt đầu cô, hôn nhẹ lên má cô mấy cái.

Trên gò má cô có mấy vết mụn nhỏ, bình thường khi trang điểm có thể dễ dàng che giấu. Nhưng giờ khi vừa tắm rửa xong, cô để mặt mộc, cũng chưa bôi kem dưỡng da, nên những vết thâm đỏ kia hết sức rõ ràng.

Tuy nhiên chỉ cần người đó là Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn đã cảm thấy rất xinh rồi.

Sau khi hôn nhẹ mấy cái hắn buông cô ra, “Sấy tóc đi, đừng để bị cảm.”

Cô liếc hắn một cái, ngoan ngoãn quay về phòng tắm.

Từ lúc hắn nghỉ làm đến nay, cô dường như đã quen với việc có hắn làm bạn.

Tuy rằng hai người nói chuyện với nhau không hòa hợp cho lắm, nhưng đúng như lời Trương Phù Li đã nói, người bạn trai giả này của cô rất tốt. Không trách Không Đạt Minh bảo, sau khi Giang Tấn và bạn gái chia tay, đều do bên nữ đau khổ mà níu kéo.

Có một người bạn trai quan tâm chăm sóc như thế, dù có bất lực đi nữa cũng tốt hơn là cô đơn một mình.

Cho nên, có một số việc không thể dễ dàng bước chân ra thế được. Sau khi nếm được vị ngọt con người ta sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại.

Triệu Phùng Thanh sấy khô tóc xong, sau đó đi tới tủ lạnh lôi một đồng táo ra.

Cô ngồi trong bếp gọt vỏ, cắt táo, sau đó dọn ra đĩa trái cây.

“Giang tổng, trận bóng tối nay anh xem lúc mấy giờ?” Cô ngồi xuống ghế bên kia, gặm táo.

Hắn đang coi bình luận trước trận, “Hai giờ hơn.”

“Ngày mai không phải anh đi làm à, có thời gian rảnh xem lại sau cũng được.”

“Xem trực tiếp và phát lại sao có thể giống nhau được.” Giang Tấn hiếm khi cảm thấy khăn trương thế này, xem giải bóng là một sở thích hiếm thấy có thể khiến tim hắn đập nhanh hơn so với lúc bình thường.

“Anh xem giải nào?” Tuy rằng Triệu Phùng Thanh học chuyên ngành tiếng anh, nhưng cô không thích đọc một trang web toàn tiếng anh, mệt chết được.

“Giải đấu NFL[1]” Giang Tấn ngược mắt nhìn mắt cô.

[1] Giải NFL : National Football League. National Football League (Giải Bóng bầu dục Quốc gia), hay viết tắt là NFL, là giải bóng bầu dục Mỹ dành cho nam ở Hoa Kỳ

Cô ngồi xếp bằng bên kia, ăn táo rột rột, âm thanh giòn vang.

Rõ ràng không hề có vẻ mỉa mai gì cho cam, nhưng sự ỷ lại trong đôi mắt kia, cùng đôi lông mày hơi vênh lên kia, lại khiến cô trở nên rất quyến rũ. Hắn thấp giọng nói, “Em ngủ sớm đi.”

Triệu Phùng Thanh gỡ gỡ tóc, “Tôi ngủ giường, anh ngủ sofa.”

“Ừm. Ngày mai không được nằm lì trên giường đâu đấy, mau ngủ đi.” Giang Tấn nói, “Em có tai nghe không?”

Cô gật đầu, đưa qua cho hắn.

Triệu Phùng Thanh tắt đèn to, chỉ để lại cho anh một chiếc đèn nhỏ đặt dưới đất. Sau đó cô lên giường.

Trước khi nhắm mắt, Triệu Phùng Thanh nhìn về phía sofa.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, vẻ đẹp của Giang Tấn khiến căn phòng trọ đơn giản bỗng trở nên như thơ như họa hẳn lên.

Dù người đàn ông này chỉ là quá khứ, dù hắn đã từng đảo lộn thế giới của cô, nhưng diện mạo ấy mãi mãi vẫn là gu ưa thích của cô.

Nếu phải đưa ra một hình mẫu về ông xã tương lai, hiện giờ cô chỉ có thể tưởng tượng ra một người có tướng mạo như hắn.

Nhưng tính cách của cô và hắn khác nhau quá nhiều.

Trước kia còn trẻ không biết, cho rằng hắn học giỏi còn cô học dốt là bù trừ cho nhau. Nhất định sẽ chẳng lo đời sau xấu xí.

Sau này trưởng thành, cô mới hiểu được, kết cục của hoàng tử và cô bé lọ lem tuyệt đối không chỉ có một câu: Từ nay về sau hai người sống hạnh phúc vui vẻ.

Hai giờ sáng.

Trận đấu kết thúc.

Giang Tấn tháo tai nghe ra, nhìn về phía Triệu Phùng Thanh đang ngủ ngon giấc trên giường.

Cô cũng thật tin tưởng hắn.

Tối nay không biết cô bị trúng gió độc gì mà tự dưng bẽ cong sang chuyện phương diện đó của hắn có vấn đề. Quả đúng là đồ ngốc sớm muộn gì cũng bị hắn bán đi mà còn ngồi đếm tiền phụng dưỡng.

Có đôi khi hắn nghĩ, bản thân mình lại nhớ mãi không quên người còn gái này, cũng thật khiến hắn cảm thấy đau đầu.

Giang Tấn gấp laptop xuống, đứng dậy đi đến bên giường.

Triệu Phùng Thanh nằm nghiêng, tóc xõa đầy trên mặt.

Hắn vuốt tóc cho cô, khẽ khàng cúi người hôn nhẹ lên má cô một cái.

Giang Tấn hoài nghi, Triệu Phùng Thanh đã từng soi mình trong gương bao giờ chưa. Khi cô cố gắng quyến rũ hắn, còn kém xa cái vẻ cô lơ đãng chẳng thèm quan tâm.

Thí dụ như ở phòng khám, khi cô hút thuốc rồi nghiêng mặt sang cho cậu chàng bên cạnh châm thuốc hay khi cô trầm tư phả khói thuốc, cứ như biến thành một nàng yêu tinh.

Hoặc là khi cô đứng trên bậc thang trước rạp chiếu phim, cặp mắt nhìn cậu nam sinh phía dưới. Vẻ mặt kia giống hệt nữ vương kiều ngạo.

Dần dà chỉ cần cô chớp mắt một cái cũng đủ để giết chết hắn.

Giang Tấn cúi đầu, lại hôn lên má Triệu Phùng Thanh cái nữa.

Sau đó, hắn quay về sofa.

Sáu giờ hơn, hắn đã tỉnh rồi.

Triệu Phùng Thanh thuê căn nhà này, hơn ba mươi mét vuông, bài trí cũng đầy đủ.

Hắn đoán, sau khi trả tiền thuê nhà, tiền lương của cô cũng chẳng còn bao nhiêu.

Nhưng cô lại rất thích ăn. Trên bàn trà tất cả đều là cỗ vịt, cánh gà, khoai chiên.

Hắn và cô quen nhau đã gần hai tháng, cô không muốn hắn trả tiền. Tuy nhiên, hai căn nhà cô đề nghị trước kia, mấy ngày trước hắn đã chuẩn bị xong hết rồi.

Sau khi Giang Tấn dậy, liền bật máy tính Triệu Phùng Thanh lên đọc mail.

Khi chờ tải hòm mail, hắn click vào thư mục mặc định.

Hắn vào thư mục kia tìm tư liệu, liền nhìn thấy một folder có tên là: Bệnh vật.

Khoảnh khắc ấy, hắn không nhận được tò mò mà click mở.

Sau đó, một người lạnh lùng trước giờ như Giang Tấn bỗng muốn bùng nổ.

Trong folder ấy có ba video phim đen.

Video ngắn nhất kéo dài khoảng mười phút, tên là: Không tệ!

Video thứ hai dài hơn hai mươi phút tên là: Hơi đau.

Video dài nhất lên tới bốn mươi phút, tên là: Đau lắm.

Giang Tấn nhìn ba cái tên ấy, ngần ngại một lúc lâu.

Cuối cùng, hắn gửi ba video kia vào hòm thư cá nhân của mình, sau đó xóa sạch dấu vết lịch sử thao tác của mình.

Tám giờ hơn, chuông cửa vang lên.

Giang Tấn đang xem lại trận bóng, hắn chẳng thèm ngước mắt lên mà nói: “Triệu Phùng Thanh, dậy ra mở cửa.”

Triệu Phùng Thanh mắt hững “Ừm” một tiếng nhưng không nhúc nhích.

Giang Tấn cũng bất động.

Cho đến khi chuông cửa vang lên lần thứ hai.

“Triệu Phùng Thanh.” Hắn quay đầu nhìn cô nàng đang nằm trên giường kia.

Cô không thèm để ý tới hắn, tiếp tục ngủ.

Sau khi chuông vang lần thứ ba, kèm theo là cả tiếng gõ cửa.

Giang Tấn đứng dậy, đi ra mở cửa.

Người phụ nữ trung niên đứng ngoài cửa trợn mắt nhìn hắn.

Trợn xong rồi, bà lùi về sau một bước, ngẩng đầu lên nhìn số phòng.

Sau khi khẳng định là không nhầm, bà càng thêm ngạc nhiên.

Giang Tấn đứng đứng bên cửa, ân cần hỏi thăm: “Xin chào.”

“Chào. . .à không phải, Thanh Thanh nhà tôi đâu rồi?”

“Cô ấy đang ngủ.” Hắn quay đầu, gọi: “Triệu Phùng Thanh, dậy mau.”

Người phụ nữ trung niên quan sát Giang Tấn.

“Ai thế?” Giọng nói ngái ngủ của Triệu Phùng Thanh truyền ra.

Người phụ nữ trung niên vội vàng đi vào, nhìn thấy con gái nhà mình đang nằm trên giường, bà vỗ đùi, “Ôi mẹ ời !!!”

Nghe tiếng mẹ mình, Triệu Phùng Thanh bỗng bật dậy, “Mẹ!”

“À!” Mẹ Triệu vỗ vỗ ngực, “Mẹ đi ngang qua thôi, hai đứa cứ nói chuyện đi, cứ nói đi.”

Sau đó bà đi thẳng chẳng thèm quay đầu nhìn lại.

Giang Tấn lễ phép nói tạm biệt, “Dì đi thông thả.”

Sau khi đóng cửa lại, hắn nhìn sắc mặt Triệu Phùng Thanh, khóe miệng hơi cong lên, “Đã gọi em dậy rồi nhưng cứ nằm lì trên giường cơ.”

Triệu Phùng Thanh trợn mắt, “Mẹ tôi đến làm gì?”

Giang Tấn khẽ đáp như gió, “Em không nghe dì nói à? Đi ngang qua.”

“ . . . ”

Triệu Phùng Thanh vội vàng gọi điện thoại cho mẹ Triệu.

Mẹ Triệu ở đầu bên kia liền nói, “Con gái à, mẹ không cần thận đi ngang qua thôi, lần khác sẽ đến thăm con, hai đứa cứ nói chuyện tiếp đi.”

Rồi bà cúp máy rầm một cái.

Chương 51: Tồn Thương Của Cô Là Do Hấn Gây Ra

Đối với chuyện Triệu Phùng Thanh mất hoàn toàn cảm giác yêu đương, Giang Tấn vô cùng bình tĩnh.

Quần áo mới được đưa tới, hấn thay xong rồi nói, “Triệu Phùng Thanh, đi thôi.”

Triệu Phùng Thanh ngồi trên giường, tóc tai bù xù, vẻ mặt u sầu, “Mẹ tôi có thể đã hiểu lầm chúng ta rồi.” Thật ra không phải có thể mà là thật sự đã hiểu lầm rồi.

“Có lẽ là vậy.” Hiểu nhầm hay không, Giang Tấn cũng chẳng quan tâm lắm. Hấn nhìn đồng hồ, giục giã cô: “Chín rưỡi tôi có lịch họp, em dậy chuẩn bị nhanh.”

Cô không cam tâm cho lắm bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép lê, đi được vài bước, thì quay đầu, “Tiền lương thư ký của anh cao lắm đúng không? Quốc khánh tăng ca ăn lương gấp đôi à?”

Ừ, lương chính cũng không ít.” Hấn thuận miệng đáp.

Công việc hôm nay của Triệu Phùng Thanh cũng chỉ là sửa lại tài liệu rồi pha cà phê

Sau khi Giang Tấn đi vào phòng họp, cô chẳng còn chuyện gì cả.

Vì thế đành ra ban công ngồi ngắm người.

Cường độ công việc ở đây rất nhiều. Trong ngày nghỉ lễ quốc khánh đẹp thế này, hóa ra còn có không ít người đang tăng ca.

Ban công có kê mấy chiếc bàn tròn, trong đó có hai người đàn ông đang ngồi, vừa nhìn thấy Triệu Phùng Thanh xuất hiện, cả hai trông có vẻ rất kinh ngạc, cứ thế nhìn cô chăm chăm.

Triệu Phùng Thanh tựa lưng vào ghế dựa, gác đôi chân dài lên chiếc ghế khác, cúi đầu nghịch di động.

Chơi xong một ván game, cô lôi hộp thuốc lá ra.

Ngâm điều thuốc, cô tìm cái bật lửa trong người.

Hai tay mò vào tìm trong cả túi áo và quần.

Không có.

Sau đó, có một bàn tay bấm cần gạt lửa đưa tới trước mặt cô.

Ngọn lửa của chiếc bật lửa này có màu lam.

Triệu Phùng Thanh từ từ ngước mắt lên.

Trước mặt cô là một người đàn ông mặc âu phục đang nở nụ cười rất tươi, “Mời dùng.”

Cô hít mắt lại, cắn chặt điều thuốc, nghiêng người lại gần châm lửa.

Từ góc độ đứng thẳng của người đàn ông kia chỉ thấy bờ môi đỏ hồng răng trắng mũi cao mắt đẹp của cô. Gã bỗng nhiên cảm thấy yểu hời khô nóng vì thế miết nuốt nước bọt. Gã hỏi: “Trước đây chưa từng thấy em bao giờ? Em làm ở phòng nào vậy?”

Triệu Phùng Thanh kẹp điều thuốc, chẳng mấy chốc, “Làm tạm thời thôi.”

Người đàn ông kia tự động hiểu làm tạm thời thành thử việc, gã chủ động kéo chiếc ghế ngồi đối diện cô ra, ngồi xuống, “Chào em, anh là nhân viên phòng vận hành.”

“Ừ.” Cô nhìn ra khung cảnh ngoài kia, miệng phun khói thuốc. Tòa nhà này nằm ở một nơi có thể nói là khu vực hoàng kim của thành phố S, từ tầng thượng nhìn xuống đám người bên dưới chỉ là những chấm đen rất nhỏ.

“Anh là Cao Đồng.” Người đàn ông vẫn đang giới thiệu mình.

Cô nghiêng đầu qua nhìn gã, “Có chuyện gì à?”

“Đồng nghiệp mới nên muốn làm quen thôi.” Cao Đồng cười cười.

Triệu Phùng Thanh cong khỏe miệng, sau đó liếc về phía văn phòng nơi có người đang bước từ đài cao đi xuống.

Cô vừa quay mặt sang, thuốc liền tắt.

Cao Đồng hỏi, “Hôm nay em cũng tăng ca à?”

“Phải.” Người vừa nói không phải Triệu Phùng Thanh mà là Giang Tấn. Hắn nhìn cô, “Đi theo tôi về văn phòng.”

Triệu Phùng Thanh đứng lên, hỏi, “Giang tổng, anh muốn uống cà phê à?”

Giang Tấn không trả lời, xoay người bước đi.

Cô theo hắn đi vào.

Hai người cũng chẳng thèm quay sang nhìn Cao Đồng một cái.

Lãnh trợ lý ngồi trong văn phòng nhìn cảnh này, đột nhiên ngạc nhiên phát hiện ra một điều.

Vừa nãy lúc Triệu Phùng Thanh khó chịu lườm Cao Đồng, cái vẻ mặt ấy chính là của một phụ nữ hư. Cuối cùng vừa thấy Giang Tấn đến, trong chớp mắt cô lại chuyển sang đáng vẻ xinh đẹp dịu dàng, ngay cả vẻ mặt hoặc cũng nhạt đi ít nhiều.

Lãnh trợ lý thầm vỗ tay trong lòng, thì ra thân phận thật sự của Giang tổng là đạo sĩ trừ yêu.

“Cậu cũng vào văn phòng đi.” Giang Tấn vừa nói thì cắt ngang dòng tưởng tượng của Lãnh trợ lý.

Lãnh trợ lý lập tức nghiêm túc đứng dậy, “Vâng.”

Lãnh trợ lý đi vào phòng tổng giám đốc là vì công việc.

Còn Triệu Phùng Thanh theo vào chỉ là thay đổi một nơi ngồi ngẩn ngơ mà thôi.

Bàn chuyện công việc xong xuôi, Lãnh trợ lý liền đi ra ngoài, hơn nữa còn giúp hắn đóng cửa lại.

Triệu Phùng Thanh tựa người ngồi trên sofa, nhìn về phía Giang Tấn đang ngồi ở bàn làm việc, “Giang tổng, anh muốn uống cà phê không?”

Hắn từ chối, “Không uống.”

“Vậy tôi ra ngoài hút điếu thuốc.”

“Ngồi lại đây đi.” Hắn cầm bút lên, đang viết gì đó vào tập tài liệu, “Ban công rất nắng.”

“Cũng tốt mà, càng ấm áp.” Môi trường làm việc ở tòa nhà này rất tuyệt, ngay cả không khí cũng trở nên tươi mát hơn hẳn.

“Ngồi im ở đó.” Giang Tấn vút một câu ra lệnh như thế sau đó không thèm để ý đến cô nữa.

Triệu Phùng Thanh hừ một tiếng, tiếp tục chơi game của mình.

Hai mươi phút sau, Giang Tấn nhận được một email mới.

Đến từ một người có tên là bác sĩ Hà.

Khi Giang Tấn mở mail ra thì ngẩng lên liếc nhìn Triệu Phùng Thanh.

Cô ngồi cứ như không, trông điệu bộ rất lười nhác.

Nội dung email ấy rất ngắn gọn.

Hắn cẩn thận đọc từng chữ rồi tắt trang web. Sau đó nhìn tập tài liệu trên bàn mà đầu óc thì suy nghĩ lung tung.

Từ lúc đó Giang Tấn không tập trung nổi nữa.

Buổi chiều hơn bốn giờ, hắt tan làm.

Triệu Phùng Thanh đuổi người vượn vai máy cái, cứ như được giải phóng mà hân hoan hỏi: “Giang tổng, lương gấp đôi của tôi đâu ?.”

“Hôm nay em làm gì?” Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái, “Chơi bời cả ngày.”

“Tôi vốn phải ở nhà ngủ chứ ai thích đến đây chơi bời, còn chẳng có giường nữa.”

“Nhắc đến giường, vì hôm nay bận bịu công việc quá.” Hắn đột nhiên bình tĩnh nhìn cô, trong mắt hàm chứa ẩn ý không rõ, “Tôi quên mất là em thích chơi trong phòng làm việc.”

“Xi.”

Giang Tấn đi tới khóa trái cửa lại rồi kéo rèm che cửa sổ xuống.

Triệu Phùng Thanh nhìn động tác của hắn, tức giận lườm hắn một cái, “Anh định làm gì đấy?”

“Thỏa mãn suy nghĩ của em thôi mà.” Hắn nói lỏng carvat, cởi từng cúc áo sơ mi từ trên xuống dưới.

Động tác của hắn rất chậm, vẻ mặt lại khá tự nhiên.

Cô thấy thế, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

“Nam nữ trưởng thành đều có nhu cầu.” Giang Tấn cởi cúc áo được một nửa. Từng bắp thịt cũng theo áo sơ mi nửa hở mà lộ, vừa nở nang lại săn chắc.

Triệu Phùng Thanh lùi lại một bước, ồ ồ ờ ờ nói, “Đêm qua anh thức xem bóng, cũng chưa ngủ đủ giấc, đừng có nữa.”

Cô cố gắng quan sát vẻ mặt của hắn, tiếc là từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấu được hắn.

Theo như lời trong sách nói, khi đàn ông muốn lên giường, trong mắt họ sẽ có tia lửa, hoặc là vẻ mặt trông sẽ hơi lơ đãng. Nhưng hắn lại chỉ lạnh lùng nhìn cô, trong đôi đồng tử lạnh băng kia, không chừng ngọn lửa vừa bùng lên cũng bị dập tắt ngóm.

Dù chỉ là bạn giường xa lạ cũng không thể lạnh lùng như thế chứ

Giang Tấn cởi toàn bộ cúc áo sơ mi, sau đó tiến tới gần cô. “Không cần cố.”

Triệu Phùng Thanh hoài nghi nhìn hắn. Nếu hắn thật sự muốn làm chuyện đó với cô, cơ hội tối hôm qua tốt như vậy, tại sao hắn lại không làm.

“Em muốn làm trên sofa hay bàn làm việc đây?” Hắn đứng trước mặt cô.

“Tôi không muốn phí sức.”

Một đôi nam nữ, trên mặt không có chút dục vọng muốn lên giường nào, giọng điệu nói chuyện thì y hệt như trò chuyện hàng ngày.

Giang Tấn xoa xoa mặt cô, “Vây sofa đi. Cởi sạch, nằm xuống.”

Triệu Phùng Thanh quay mắt nhìn về phía sofa, “Giang tổng, tôi có thể uống tách cafe trước không? Tôi muốn nâng cao tinh thần, không tí nữa sẽ ngủ gục trên giường lúc nào không biết.”

“Ngủ gục thì không có đâu, tôi sợ em sẽ hôn mê mà ngất thôi.”

“Trước khi anh và bạn gái cũ lên giường thì đều nói chuyện cái kiểu giường cung múa kiếm thế này à?” Cô vẫn không tin hắn dám làm thật.

Giang Tấn nở nụ cười, kéo cô vào lòng mình. Cầm hắn tựa vào vai cô, quanh mũi là mùi hương từ tóc cô. Hắn thấp giọng nói: “Là em không có tình thú ấy.”

“Xi.” Cô lấy đó đáp lại lời hắn.

Hắn nâng cằm cô lên, dán môi mình vào môi cô, từ từ mút mát, đầu lưỡi từng chút từng chút xâm nhập vào khoang miệng cô.

Nụ hôn ấy của Giang Tấn thật sự rất nhẹ rất chậm. Chỉ là những ngón tay giữ cằm cô kia thì thật chặt.

Triệu Phùng Thanh bị nhốt trong lòng hắn, muốn trốn cũng không trốn được.

Với mức độ này, cô không thấy đau.

Trong miệng Giang Tấn lúc này còn vương hương vị của chén cafe mà cô pha cho hắn lúc chiều.

Thật đáng.

Cô lại quên thêm đường rồi.

Nhưng hần không ghét bỏ, chỉ uống một ngụm rồi nhắc, “Lần sau nhớ thêm đường.”

Trước kia Triệu Phùng Thanh từng nhìn nam nữ chính diễn màn hôn sâu trên ti vi, lúc ấy cô rất thờ ơ.

Cô không tìm được đàn ông để thực hành, đành thử hôn lên mu bàn tay của mình. Cảm giác rất bình thường.

Triệu Phùng Thanh rất hiếm khi bộc phát ham muốn tình thú.

Hồi đại học, khi các bạn cùng phòng khác xem phim cấp ba Hàn Quốc, Triệu Phùng Thanh xem hết phim xong cũng rất bình tĩnh.

Mấy đứa bạn cùng phòng thì nhao nhao đi tìm bạn trai gạ tình, trông bộ dạng có vẻ không kiềm chế được mà đói khát lắm.

Triệu Phùng Thanh thầm nghĩ, có lẽ vì phim này toàn trai xinh gái đẹp, cho nên bản thân chỉ đứng ở góc độ thẩm mỹ mà quan sát. Thử chuyển sang loại phim Nhật Bản kịch tính, hiệu quả nhất định sẽ khác.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh đi xem thử phim Nhật, hiệu quả quả nhiên không giống.

Cô có cảm giác đau đớn.

Sau này, Triệu Phùng Thanh đã hiểu rõ quy luật ấy.

Phim ngắn, cứ động tác dịu dàng monoton, cô sẽ không cảm thấy đau. Còn loại phim vừa thô lỗ lại kéo dài, xem chưa được một lúc, cô đã phải tắt đi vì nhìn thôi cũng cảm thấy đáng sợ.

Khi đó, Triệu Phùng Thanh đã nghĩ, trước khi kết hôn nhất định phải nói chuyện rõ ràng với đàn trai, để đạt được cuộc sống sinh hoạt hòa thuận nhất.

Cô chưa từng kể cho Giang Tấn nghe chuyện đó.

Chỉ là nụ hôn này của hần thật dịu dàng. Kết hợp với gương mặt, dáng người kia của hần, cảnh tượng này nhất định sẽ rất đẹp.

Sau khi kết thúc nụ hôn ấy, khoảng cách của hai người chỉ khoảng mười centimet.

Hần nửa cúi mặt nhìn đôi môi đỏ búng của cô.

Cô khẽ chớp chớp đôi lông mi dài mà cong.

Khi vòng tay Giang Tấn khóa chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô mà vuốt ve, Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên cứng người.

Cô bắt đầu giãy dụa, đập tay hần liên tục.

Hần dừng động tác, ôm cô thật chặt trong lòng rồi vỗ nhẹ lên lưng cô.

Sau khi Giang Tấn tiễn Triệu Phùng Thanh về nhà trọ, hần đi một chuyến tới phòng khám của bác sĩ Hà.

Bác sĩ Hà vừa nhìn thấy hần thì vô cùng kinh ngạc, “Sao cậu đích thân tới đây?”

Giang Tấn thần nhiên đáp, “Đúng lúc rảnh thì tới tâm sự.”

Bác sĩ Hà chào hỏi rồi mời Giang Tấn đi vào phòng trà. Bác sĩ Hà rất thích uống trà, nên ông đặt một bộ dụng cụ pha trà ở ngay tại phòng khám. Ông châm cho Giang Tấn một tách rồi cẩn thận quan sát Giang Tấn, “Mấy năm nay cậu không có chuyện gì chứ?”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Hà rất vui mừng, “Thoát ra rồi thì mọi chuyện đều may mắn.”

“Hôm nay tôi tới đây là muốn tâm sự với bác sĩ về chuyện trong email ấy.”

“Ừm.” Bác sĩ Hà đã xem những đoạn video đó, tình hình bệnh trạng thế nào ông cũng đã nói qua với Giang Tấn trong email ấy, “Là bạn của cậu à?”

“Vâng.” Giang Tấn dừng một chút rồi nói tiếp: “Bạn gái.”

Bác sĩ Hà nghe vậy, trong lòng vui như mở hội, nhin không được mà vỗ vỗ vai Giang Tấn, “Có bạn gái rồi cơ à, chúc mừng cậu.”

“Cám ơn.”

Sau đó, bác sĩ Hà quay lại chuyện chính, “Có phải cô ấy từng có quá khứ không vui khi làm chuyện đó không?”

Giang Tấn gật đầu.

“Cô ấy luôn biểu hiện kháng cự chuyện đó à?”

Giang Tấn lắc đầu. “Thỉnh thoảng.”

Chuyện ở trấn Tông Sơn đêm đó, Triệu Phùng Thanh có vẻ không bình thường.

Lúc say rượu ở thành phố D, cô luôn miệng kêu đau.

Vừa xem được ba video ấy trong máy tính, Giang Tấn liền nghĩ đến một khả năng. Mà hôm nay sau chuyện xảy ra ở văn phòng, Giang Tấn càng chắc chắn, Triệu Phùng Thanh mắc chứng bệnh sợ làm tình.

Bác sĩ Hà trầm ngâm nói, “Cậu có biết trước kia cô ấy từng trải qua chuyện gì không?”

“Biết ạ.”

Tổn thương của cô là do hấn gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Nhan Sắc Của Người Đàn Ông Ấy Là Đỉnh Cao Trong Giới Cái Đẹp

Triệu Phùng Thanh là một người trong ngoài không đồng nhất.

Hầu hết mọi người gặp cô lần đầu sẽ có ấn tượng cô là một người không đứng đắn.

Đối với đánh giá của người ngoài cô không để bụng cũng chẳng giải thích.

Trong giao tiếp giữa con người với nhau, người như thế nhất định sẽ chịu thiệt. Đạo lý ấy cũng giống như đứa trẻ nào biết khóc thì có sữa ăn vậy.

Trên thế giới này, rất ít người chấp nhận đi tìm hiểu chân tướng, mọi người đều theo kiểu gió chiều nào thuyền xuôi chiều ấy. Đối với bọn họ mà nói sự thật không quan trọng. Dư luận ở đâu thì bọn họ ở đó. Còn việc nói những lời nặng nề chỉ trích khiến người khác thương tổn, thì bọn họ cứ yên tâm nói thoải mái. Dù sao mọi người đều sai, có thể trách ai chứ.

Từ hồi cấp hai danh tiếng của Triệu Phùng Thanh đã rất tệ.

Giáo viên coi thường cô, học sinh giỏi khinh thường chẳng muốn làm bạn với cô.

Đối với những học sinh như Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh được đánh giá là vô cùng tệ hại.

Chỉ cần một trong số đồng bọn của cô bị dán một mác tiếng xấu nào đó, như vậy cái mác ấy cũng sẽ được dán lên người Triệu Phùng Thanh.

Đánh nhau gây chuyện, hút thuốc trốn học, uống rượu chơi bời là mác của thiếu nữ bất lương Triệu Phùng Thanh.

Cô rất giống với Giang Tấn của ngày xưa.

Mà thời trung học của Giang Tấn đã trôi qua từ lâu.

Cảm giác tìm đập thành thịch trước dáng vẻ quyến rũ yêu mị kia, Giang Tấn tự lý giải đó chỉ là một khoảnh khắc dao động của mình mà thôi.

Cái đêm với Triệu Phùng Thanh ấy, ký ức của Giang Tấn rất hỗn loạn. Khi hấn tàn bạo đè lên người cô thì bỗng có giọng quát the thé từ đâu vang lên, “Thiên tài thì sao chứ ?! Không phải cũng là kẻ trầm mê sắc nữ đầy sao.”

Hắn đang giằng dụa giữa lý trí và ham muốn, cuối cùng cũng quên luôn là ai thắng.

Sau cái hôn ấy, hắn luôn mơ thấy cô.

Cô luôn xuất hiện với hình ảnh của cô ngày cấp ba, cặp chân dài lộ trần, miệng kề bên tai hắn khẽ thì thầm “Bạn học Giang, tôi thích cậu.”

Mỗi lần hắn tỉnh lại sau cơn mơ, quần lót đều ướt nhẹp.

Tỉnh dậy thì tự xuất, đó là hiện tượng bình thường.

Nhưng điều Giang Tấn không ngờ đến là Triệu Phùng Thanh ba mươi tuổi rồi vẫn chưa kết hôn. Với sắc đẹp của cô muốn tìm một người đàn ông kết hôn là chuyện tương đối dễ dàng. Càng bất ngờ hơn là, cô nàng hồ ly tinh mà hắn cứ nghĩ lại chẳng có kinh nghiệm yêu đương gì cả.

Giang Tấn thầm nghĩ với độ tuổi này của cô, kinh nghiệm trên giường nhất định sẽ rất phong phú.

Chuyện đã qua hắn sẽ không để ý nữa.

Càng bất ngờ hơn là cô có xảy ra quan hệ với người khác không cũng chẳng đoán ra, còn ngốc nghếch đi mua thuốc tránh thai về uống.

Tính cách của cô lại có chút không bình thường, thỉnh thoảng cứ nói mấy câu chẳng ai hiểu gì.

Triệu Phùng Thanh của hiện tại khác hoàn toàn so với hình tượng mà năm ấy khiến hắn lo lắng. Cô nàng LeBlanc [1] của năm cấp ba, có lẽ chỉ do hắn tự tưởng tượng ra mà thôi.

[1] LeBlanc : Một nhân vật nữ thần sexy trong game Liên minh huyền thoại LOL.

Bác sĩ Hà thay nước trà mới.”Tôi đề nghị trước hết cậu phải tháo được khúc mắc trong lòng cô ấy đã. Nếu không giải quyết được thì hãy tới tìm tôi.”

Giang Tấn gật đầu đồng ý.

Bác sĩ Hà cười cười, “Yên tâm đi, bệnh của cô ấy cũng nhẹ thôi. Ở chỗ tôi còn rất nhiều bệnh nhân tình trạng còn nghiêm trọng hơn cô ấy rất nhiều.”

Đang nói chuyện, điện thoại trong phòng khám bỗng vang lên, bác sĩ Hà liền ra ngoài nghe điện.

Giang Tấn đảo mắt thì nhìn thấy một tập tài liệu đặt trên chiếc ghế con ngay bên cạnh.

Bác sĩ Hà nghe điện thoại xong quay về thì Giang Tấn liền đứng dậy, “Bác sĩ Hà vậy tôi đi trước.”

“Nhớ giữ liên lạc, có tiến triển gì thì phản hồi lại với tôi.” Bác sĩ Hà bắt tay với Giang Tấn, “Chúc hai người hạnh phúc.”

Bác sĩ Hà đã từng chứng kiến một Giang Tấn cục mịch, thô bạo và cả lạnh lùng. Ông hy vọng lúc còn sống sẽ có thể nhìn thấy tương lai rộng mở của Giang Tấn.

“Cảm ơn bác.”

Giang Tấn đi ra khỏi phòng khám.

Sau đó hắn nhìn sang phòng khám ngay bên cạnh.

Phòng khám tư nhân của bác sĩ Hà và vị bác sĩ từng chữa trị cho Viên Tảo nằm ngay cạnh nhau. Hai vị bác sĩ này là bạn bè, nên đã cố ý thiết kế kiến trúc như vậy. Hai phòng khám ra vào chung một cửa, nhưng vào đến bên trong thì lại phân thành hai con đường nhỏ.

Giang Tấn đứng ở nơi năm ấy hắn nhìn thấy Triệu Phùng Thanh thì không thấy có ai đang đứng đó cả.

Hắn tưởng tượng ra, lúc này cô đang đứng đó, nhìn hắn nở nụ cười hớn hở, “Bạn học Giang, tôi là Triệu Phùng Thanh.”

Nếu nói, trước đây Giang Tấn còn cảm thấy hỗn loạn khó xử với tình cảm của mình thì giờ hắn đột nhiên hiểu rồi.

Chỉ cần là người ấy thì sẽ có dục niệm. Dù lý trí của hắn có đánh bại được mọi thứ, nhưng về bình tĩnh bên ngoài càng ngày càng chẳng thể che nổi thứ tình cảm mãnh liệt như biển cuộn trong lòng rồi.

Gặp cô một lần lại đắm đuối một phần.

Mấy năm nay, hấn lấy Triệu Phùng Thanh làm tiêu chuẩn để đi tìm những cô gái khác. Nhưng bọn họ đều chẳng phải là cô.

Hấn không phải kẻ mê gái.

Hấn chỉ say mê Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh quay về nhà trọ, nhớ đến chuyện sáng nay mẹ Triệu tới, càng nghĩ càng đau đầu. Vì thế cô đành về nhà, chuẩn bị đánh tan hiểu lầm của mẹ Triệu.

Nhưng có vẻ như đã muộn rồi.

Di út đã tới.

Di hai cũng đã tới rồi.

Vừa thấy Triệu Phùng Thanh ngoài cửa thì trông vui vẻ ra mặt, “Thanh Thanh có người yêu rồi à con?”

Triệu Phùng Thanh ngoài cười nhưng trong không cười, “Đâu có ạ.”

Di út ở đầu nghe thấy tiếng Triệu Phùng Thanh thì ngắt lời nói, “Là do di kém hiểu biết, cứ tưởng Lục Xuyên là Sáu Xuyên, nhưng hai đứa quả thật rất có duyên nhé!”

Di hai cô gật đầu liên tục, “Di đã nói mà, nhân duyên do trời định, không vội vàng được đâu.”

Mẹ Triệu nghe xong, cười không ngấm được miệng, bà đi ra, “Cái con bé này thật là, xấu hổ cái gì, tuổi này kết hôn sinh con là chuyện bình thường.”

Triệu Phùng Thanh tròn mắt, “Con đâu có, là mọi người hiểu lầm rồi.”

Di út xua xua tay vội nói: “Này này này, người làm mối có nói với di rồi. Bên nhà trai thích con lắm đấy, họ nói tốt nhất là cuối năm hai đứa cưới đi.”

“Cuối năm là năm nào ạ?” Triệu Phùng Thanh tròn mắt há mồm, “2020 hay là 2030 đây?”

“Năm nay chứ.” Di út giờ tay lên đếm số, “Hai đứa đã quen nhau hơn ba tháng rồi, đến cuối năm nay cũng đã hơn nửa năm, chẳng vội lắm đâu.”

Triệu Phùng Thanh lại liếc một cái xem thường, “Con và anh ta không phải đang yêu nhau.”

“Con bé này cứ phải xấu hổ, được rồi mẹ không trêu cô nữa.” Mẹ Triệu cười ha ha.

Di hai và Di út lập tức hiểu chuyện, cũng theo đó mà cười ha ha.

Triệu Phùng Thanh nhìn ba người phụ nữ đang cười ha ha kia, thì quay sang nhìn ba Triệu người luôn im lặng từ nãy đến giờ, “Ba, ba nghe con giải thích chút đã.”

Ba Triệu lắc đầu, “Không cần giải thích, mẹ con đã giải thích bên tai ba cả ngày nay rồi. Ba biết, cậu thanh niên ấy rất khôi ngô rất tuấn tú, rất xứng đôi vừa lứa với con gái ba.”

“Ồ kia, ba.” Triệu Phùng Thanh ngồi xuống bên cạnh ba Triệu, “Con kể ba nghe, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi. Con và anh ta không có quan hệ gì cả.”

“Không có quan hệ gì mà sáng sớm lại ở nhà con à?” Ba Triệu giận dữ trừng mắt. “Có phải nó không định chịu trách nhiệm không? Mau nói cho ba biết, ba làm chủ cho con.”

Triệu Phùng Thanh che mặt, “Không phải.” Làm gì có trách nhiệm mà chịu hay không chịu.

“Vậy thì được.” Sắc mặt ba Triệu khê dịu đi, “Thế nào thì trước mắt hai đứa cứ quen nhau đi, xem có hợp không thì tính tiếp. Gia đình hai bên còn chưa gặp mặt, nói chuyện gì tới kết hôn. Mẹ con cứ làm lớn chuyện lên.”

Triệu Phùng Thanh phụ họa: “Nhưng mà. . .”

Dà hai và di út cũng ngồi chơi một lúc rồi đứng dậy đi về.

Mẹ Triệu tiễn chị em về xong, liền quay qua Triệu Phùng Thanh hơi oán trách: “Cô cũng thật là, quen nhau đã hơn ba tháng rồi, nói cũng không nói một câu. Mẹ còn đang nhờ vả mọi người xung quanh tìm đối tượng cho cô đấy.”

Triệu Phùng Thanh đang xem xem tivi, không nói lời nào. Bởi vì giờ cô có nói gì cũng không đúng.

Mẹ Triệu đuổi ba Triệu ra còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Triệu Phùng Thanh, “Nghe di út của con nói, cậu ta làm quản lý cấp cao của tập đoàn nổi

tiếng à con ?.”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh miễn cưỡng, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai con gấu lớn trên ti vi.

“Cậu ta tên gì?”

“Giang Tấn. Một chữ Vương và Tiến tạo thành Tấn.”

Mẹ Triệu liên tục gật đầu, “Cái tên rất văn vẻ.”

Triệu Phùng Thanh trả lời: “Cũng chẳng khác Hùng đại Hùng nhị là mấy.”

Mẹ Triệu quay đầu nói chuyện cùng ba Triệu, “Ông chưa thấy thằng bé đó đâu, thật sự cậu ta rất tuấn tú.”

Ba Triệu gật đầu, “Hôm nay bà nói câu ấy lần thứ tám trăm rồi đấy.”

Mẹ Triệu đắm vào tay ba Triệu mấy cái.

Lúc đi út mới tới đã báo cáo một lượt thông tin về đăng trai.

Tướng mạo, tuổi tác, công việc, bằng cấp, không thể chê được điểm nào. Tướng mạo song toàn, đốt đèn lòng giữa ban ngày cũng không kiếm được vị con rể nào tốt như thế.

Chỉ là không có ai hoàn hảo một trăm phần trăm. Một người quá mức hoàn mỹ thế này có vẻ không thật cho lắm. Hơn nữa đi út còn nói, đối phương là thiên tài, chỉ số thông minh rất cao. Cho nên, mẹ Triệu không khỏi lo lắng, con gái nhà bà có trị được đối phương không đây.

Triệu Phùng Thanh vừa xem xong tập phim ‘Boonie Bears’ thì Giang Tấn gọi điện tới. ‘Đang ở đâu?’”

“Nhà tôi.” Cô cắn miếng bánh socola.

“Tôi mua cho em bánh trứng ngàn lớp, hai mươi phút nữa xuống dưới nhà lấy nhé.”

Cô đưa mắt liếc mẹ Triệu và ba Triệu, nhỏ giọng nói, “Anh cứ giữ lại cho mình ăn đi.”

“Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

“Vậy anh mua làm gì?”

“Trưa nay không phải em nói thèm à.”

Quả thật cô muốn ăn bánh trứng ngàn lớp, loại bánh này ở thành phố S mỗi ngày chỉ sản xuất số lượng có giới hạn. Có lần cô xếp hàng tận hai mươi phút cũng chưa mua được.

Giang Tấn lại nói: “Tôi đang trên đường đến rồi.” Sau đó hần cúp máy.

Triệu Phùng Thanh bĩu môi, đặt di động xuống.

Mẹ Triệu hai mắt sáng lấp lánh mà hỏi, “Ai thế?”

“Bạn con thôi.” Triệu Phùng Thanh trong cái khó ló cái khôn, “Công ty cậu ấy cho nhân viên mười hộp bánh trứng. Cậu ấy ăn không hết nên mang qua cho con một hộp.”

Ba Triệu ý tứ sâu sa liếc mắt nhìn con gái một cái.

“Tuyệt thế hạ.” Mẹ Triệu tiếp tục hỏi: “Là Nhiều Từ à?”

Triệu Phùng Thanh xua tay, “Cậu bạn khác.”

“Ồ.” Mẹ Triệu không hỏi nhiều nữa.

Lúc Giang Tấn đem bánh tới, hần nhấn một tin nhắn âm thanh cho cô.

Triệu Phùng Thanh đi xuống trước cổng chung cư.

Đoạn này rất nhiều xe qua lại.

Hần đỗ xe ở con phố khác, cô tới đó trước.

Triệu Phùng Thanh nhìn người qua lại nơi ngã tư.

Nhìn một lúc lâu, cũng không thấy ai được như Giang Tấn năm ấy, khiến cô có thể vừa gặp đã yêu.

Nhan sắc của người đàn ông ấy là đỉnh cao trong giới cái đẹp. Lần đầu tiên yêu đương của cô đã đặt tiêu chuẩn quá cao. Thế cho nên những thành phần phàm phu tục tử, không lọt nổi mắt lấy một người.

Hiện giờ Giang Tấn đã đổi sang xe Panamera [2].

[2] Xe Panamera trị giá 4 tỷ VND một cái rẻ nhất

Xe đang đỗ ngoài ven đường, hần mở cửa xe đi ra.

Triệu Phùng Thanh đi ra đón.

Giang Tấn đưa bánh trứng cho cô.

Cô nhận bánh, “Anh xếp hàng bao lâu mới mua được?”

“Không nhớ.” Hần nhẹ nhàng xoa nốt mụn nhỏ trên mặt cô, “Vừa ra lò đây, tiện nóng thì ăn đi.”

Triệu Phùng Thanh gát gát tay hần.

Hần cầm ngược lấy tay cô.

Cô nhìn xung quanh rồi nhanh chóng thoát khỏi tay hần.

Giang Tấn chỉ nắm một chút rồi buông ra ngay. “Tôi về đây.”

“Ừ, Giang tổng bái bái.” Cô cười vẫy tay chào hần.

Đội xe hần biến mất sau ngã rẽ, Triệu Phùng Thanh mới thu mắt về, xoay người đi về phía khu chung cư.

Sau khi về nhà, cô đặt gói bánh to lên bàn com, “Ba, mẹ, là bánh trứng ngàn lớp này.”

“Ồ.” Mẹ Triệu òa lên một tiếng ngạc nhiên.

Triệu Phùng Thanh cười hi hi, mở túi bóng bên ngoài. “Còn nóng lắm.”

Chính là lúc này, cô mới để ý bên trong túi phụ có một tờ giấy.

Cách đóng gói bánh trứng của tiệm này cũng thật là khác biệt. Bên ngoài túi bọc có cái túi nhỏ bên cạnh LOGO, dùng để đặt dao và nĩa. Nhưng bánh trứng hãng này không tặng dao nĩa nữa.

Triệu Phùng Thanh tò mò, lôi tờ giấy kia ra.

Sau đó, hai mắt cô tròn lên, kích động nhìn ba Triệu và mẹ Triệu ngồi bên kia.

May là hai ông bà còn đang chú ý xem thời sự trên tivi nên không để ý nhiều đến cô.

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng nhét tờ giấy kia vào túi quần mình.

Mẹ Triệu và ba Triệu xem thời sự xong, liền vui vẻ ra ăn bánh trứng.

Mà tâm tư của Triệu Phùng Thanh đã sớm theo tờ giấy kia mà đi mất rồi.

Ngay cả bữa com tối, cô cũng im lặng hơn mọi ngày.

Ba Triệu nhìn vào bát cô, nói: “Con gái, ăn thịt đi.”

“Dạ, dạ.” Triệu Phùng Thanh gấp một miếng thịt bò to.

Mẹ Triệu múc một miếng bụng cá thả vào bát con gái, “Đừng chỉ ăn com, phải béo lên chút nữa mới đẹp được.”

Triệu Phùng Thanh gât gât đầu.

Cơm nước rồi rửa bát đĩa xong xuôi, cô lập tức trở về phòng.

Sau đó mở tờ giấy kia ra.

Đó là một tờ quảng cáo, từ cách in ấn và xếp chữ cho thấy, hẳn là thông tin từ bệnh viện.

Chỉ là, tiêu đề bên trên khiến cô giật mình.

Phẫu thuật cắt dây thần kinh lưng dương vật.[3]

[3] Là một cách phẫu thuật cho căn bệnh xuất tinh sớm, tuy nhiên vẫn có rủi ro và hiệu quả điều trị dứt bệnh không cao.

Triệu Phùng Thanh không biết cụm từ này thể hiện cho điều gì. Cô bật web lên, tìm kiếm theo cụm từ này.

Sau khi cô đọc đoạn giới thiệu về ca phẫu thuật thì trong lòng cảm thấy ngổn ngang.

Hóa ra độ bền [4] của Giang Tấn có vấn đề. . .

[4] Độ bền : độ lâu đầy ạ (bệnh ra hơi nhanh) thôi giải thích kỹ quá nó lại đen tối cả người đi =)))

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hiền Lương Thục Đức Như Hồ Ly Tinh

Buổi tối tám giờ bốn mươi phút.

Giang Tấn nhắn tin qua wechat cho cô, “Bánh trứng ăn ngon không?”

Triệu Phùng Thanh: “Ngon!”

Sau đó Giang Tấn lại đánh trống lảng nói lung tung một lúc.

Kiểu tám chuyện mới lạ thế này khác hoàn toàn với cách nói hai ba câu rồi kết thúc như trước đây.

Chủ đề câu chuyện từ thời tiết đến địa lý rồi quay về kinh tế.

Triệu Phùng Thanh sao có thể thảo luận được với hắn về mấy đề tài cao siêu thế này nên cô chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Nói lung tung được hơn hai mươi phút, Giang Tấn lại hỏi: “Gói bọc bánh trứng em còn giữ không?”

Triệu Phùng Thanh đánh bộp trong lòng một cái, quyết định giả ngốc, “Không có. Ăn xong thì vứt luôn rồi.”

Giang Tấn im lặng một lúc lâu, hơn chín giờ mới nói một câu, “Trong túi bánh trứng không kẹp lẫn cái gì à?”

Triệu Phùng Thanh vỗ trán, lau mồ hôi lạnh, “Hả? Tôi không thấy gì cả, nên vứt túi vào thùng rác dưới lầu rồi.”

“Chắc tôi nhớ lầm, còn tưởng thế xăng để trong cái túi bóng đó, tôi vừa tìm thấy rồi. Em ngủ sớm đi nhé.”

Sau hôm đó Giang Tấn không gọi điện cho cô nữa.

Sau ngày ấy, Giang Tấn bận rộn nhiều việc, nhưng trong mắt Triệu Phùng Thanh hắn lại trở nên thật bi thương.

Đó là một người đàn ông đáng thương dùng công việc để mê muội bản thân.

Có đôi khi, thấy hắn mệt mỏi rồi, cô lại không khỏi nhìn hắn với ánh mắt thương hại. Nhưng cũng không dám biểu hiện rõ ràng.

Sau khi lên mạng tìm hiểu, cô mới biết chứng bệnh này của Giang Tấn là ‘ra nhanh’.

Hắn chỉ có kỹ thuật hôn cao siêu, nhưng súng thật đạn thật lại chẳng dùng được.

Cho nên, khi ăn cơm cùng Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh sẽ cố ý gọi thêm mấy món, để hắn ăn cho khỏe hơn.

Nhưng hắn ăn rất ít, nhất là với những món giúp bổ thận tráng dương, hắn sẽ lạnh nhạt nói, “Bổ lắm.”

Sau đó, cô sẽ im lặng mà ăn luôn. Trong lòng sục sục hộ cho tôn nghiêm nam tính của hắn.

Vào giữa tháng mười, Giang Tấn lại bắt đầu bận bịu, ngay cả thời gian ăn cơm với Triệu Phùng Thanh cũng chẳng có nữa.

Lúc rảnh rỗi ở tiệm sách Triệu Phùng Thanh thường lướt weibo của Giang Tấn đọc tin.

Thật ra trang cá nhân của hắn cũng chẳng có gì hay để xem.

Avatar là một tấm ảnh đen xì, ngay cả danh sách bạn bè cũng không có ai, thật sự rất vô vị.

Nhưng cô cứ theo bản năng mà mở trang cá nhân của hắn.

Giang Tấn không ở đây, không có ai nghe cô kể chuyện về nam phụ và nữ phụ béo ú. mấy ngày nay Triệu Phùng Thanh cũng chẳng đọc được mấy trang của cuốn tiểu thuyết 《 Vương gia bá đạo yêu tổng tài bị chồng ruồng bỏ 》.

Ngày hôm nay mọi thứ trôi qua rất bình thường.

Giống như cuộc sống mười mấy năm nay của cô vậy.

Mẹ Triệu thỉnh thoảng cũng hỏi thăm tình hình gần đây của Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh luôn đáp lại với ba từ: “Anh ấy bận.”

Mẹ Triệu nghe xong thì có phần đau lòng, “Phải nhắc nó chú ý sức khỏe đấy.”

Triệu Phùng Thanh gật đầu, thầm nghĩ nếu ba Triệu mẹ Triệu biết được tật xấu của Giang Tấn, thì còn thân thiện như thế được sao.

Chắc hắn chỉ có người phụ nữ chẳng có ham muốn yêu đương mới có thể cảm thấy, ở bên hắn thật tốt.

Càng ngày lại càng cảm thấy thoải mái.

Không tình yêu, không tình dục. Chỉ ăn chung bữa cơm, cùng nhau đi dạo phố, sau đó chia giường mà ngủ.

Thậm chí cô lại có chút yêu thích kiểu quan hệ theo hợp đồng này.

Hơn nữa, từ khi mẹ Triệu biết sự tồn tại của Giang Tấn thì cả ngày mặt mày rạng rỡ tươi cười, đi tập khiêu vũ ngoài quảng trường cũng vô cùng sung sức.

Triệu Phùng Thanh thấy thế càng không dám nói chuyện của mình và Giang Tấn là giả.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đành cứ để như thế vậy.

Cô ngày ngày chờ tin nhắn wechat của Giang Tấn.

Và hắn không khiến cô thất vọng .

Ngày 30/10 là đại thọ bảy mươi tuổi của bà nội Giang.

Một ngày trước đó, Giang Tấn liền thông báo cho Triệu Phùng Thanh kế hoạch làm bạn gái của anh vào ngày ấy.

Triệu Phùng Thanh rên rỉ, “Chín giờ tôi mới tan làm, tới đây còn chưa được ăn cơm nữa.”

“Xin nghỉ nửa ngày đi, tiền lương tôi sẽ bù lại cho em.” Phía bên Giang Tấn có vẻ đang hơi ồn, “Ngoan, tôi còn đang bận.”

Sau khi Giang Tấn cúp điện thoại, anh bạn Trương Mộc Quân ngồi bên cạnh liền trêu chọc, “Giang tổng, cậu nói chuyện với ai thế? Giọng ngọt như mía lùi.”

Giang Tấn thần nhiên đáp lời, “Bạn gái tôi.”

Trương Mộc Quân chặc chặc hai tiếng, “Khi nào chia tay vậy? Con em họ tôi đang uy hiếp đòi làm mai cậu cho nó đấy.” Chuyện em họ Trương Mộc Quân vừa gặp đã đổ Giang Tấn là chuyện mọi người đều biết . Chỉ là chuyện Giang Tấn chán ghét cô ta, mọi người cũng đều biết.

Giang Tấn uống một ngụm trà xanh, “Ba hai tháng này.”

Não Trương Mộc Quân tạm ngừng hoạt động. Gã chỉ đơn giản nghĩ hôm nay đã là hai chín vậy thì sắp rồi.

Tiêu Chấn ngồi đối diện nở nụ cười, “Ồ đâu ra ngày ba hai chứ.”

Trương Mộc Quân lúc này mới giật mình phản ứng lại, “Đúng vậy, làm gì có ngày đó.”

“Cho nên không có chia tay chứ sao.” Triệu Phùng Thanh là chấp niệm của Giang Tấn. Cô cắm sâu trong lòng hắn, mất hơn mười hai năm mới bật khỏi lòng đất vượn mình trời dậy.

Trương Mộc Quân kinh ngạc không thôi.

Tiêu Chấn hỏi: “Giang tổng yêu thật rồi à?”

“Ừm.”

Trương Mộc Quân chẳng dám tin, “Không phải chứ? Con em họ tôi khổ sở chờ ông mấy năm nay rồi, lúc nào cũng nằm mơ rồi sẽ có ngày lăng tử quay đầu tìm về với nó.”

“Cậu cũng biết con bé ấy nằm mơ giữa ban ngày cơ à.” Tiêu Chấn cười.

“Cô ấy gia thế ra sao?” Trương Mộc Quân hỏi.

“Ngày mai bà nội tôi mở tiệc mừng thọ, cô ấy sẽ tới.”

Cầm Trương Mộc Quân cũng muốn rưng luôn xuống đất, “Chơi lớn vậy sao? Gặp luôn cả phụ huynh cơ à?”

Giang Tấn chỉ ừ một tiếng rồi lại tiếp tục uống trà.

Mặc cho Trương Mộc Quân có vặn hỏi ra sao, Giang Tấn cũng không nhắc lời nào về chuyện của Triệu Phùng Thanh nữa.

Cuối cùng, Trương Mộc Quân đành nghiêng răng nghiêng lợi, “Coi như nể mặt hai đứa mình quen nhau, cậu và con em họ tôi làm một đêm đi.”

Giang Tấn liếc mắt nhìn Trương Mộc Quân một cái.

“Con bé ấy cứ quán lấy tôi, ” Trương Mộc Quân đập bàn mà nói: “Nó không đòi hỏi nhiều đâu, một đêm là được.”

Sắc mặt Giang Tấn lạnh hẳn.

“Nếu cậu thích thì thêm mấy đêm nữa nó cũng đồng ý.”

Nghe đến đây, Giang Tấn liền đặt chén trà xuống rồi đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

“Này này. . .”

Tiêu Chấn châm điều thuốc, chế nhạo nói: “Trương thiếu, có phải cậu nghĩ quan hệ giữa mình và Giang Tấn thân lắm rồi không?”

“Chẳng phải đã quen nhiều năm nay rồi à.” Trương Mộc Quân trừng mắt lườm Tiêu Chấn, “Chỉ làm tình một đêm thôi mà? Cậu ta là đàn ông cũng chẳng phải chịu thiệt.”

Tiêu Chấn gẩy tàn thuốc, “Giang Tấn chẳng coi chúng ta là gì đâu.”

Những người Giang Tấn qua lại, đều có mục đích cả.

Hắn đồng ý có quan hệ với kẻ ăn chơi trác táng như Trương Mộc Quân này, là xuất phát từ việc nghĩ đến chuyện làm ăn của gia đình. Hơn nữa, tuy rằng thỉnh thoảng cả bọn tụ tập gặp mặt, nhưng Giang Tấn luôn tự do đứng ngoài vòng phạm vi của bọn họ.

Hắn không hút thuốc lá, không uống rượu, không chơi gái, lúc nào cũng là cái dáng vẻ bình tĩnh lạnh lùng ấy.

Tiêu Chấn đã biết từ lâu, Giang Tấn là một người lý tính đến đáng sợ.

Đương nhiên, một khi hắn đã mất đi lý tính, muốn cản ngược lại cũng cực kì đáng sợ.

Thứ Bảy, Triệu Phùng Thanh xin nghỉ nửa ngày. Giữa trưa sau khi bàn giao công việc còn lại cho anh quản lý, cô tới cửa hông của cao trung A đội Giang Tấn.

Trong lúc nhàm chán cô lại châm một điếu thuốc.

Vừa rít một hơi, Giang Tấn liền đến.

Thế nên cô đành vứt điếu thuốc rồi lên xe.

“Hút thuốc ít thôi.” Giang Tấn lạnh nhạt nói, “Hồi quá.”

“Giang tổng, tôi chưa từng thấy anh hút thuốc bao giờ?”

“Ừm.”

“Hồi học trung học, anh không hút thuốc lá sao?”

“Ừm.”

Cô châm chọc, “Vậy thì làm gì gọi là thiếu niên bất lương.”

Hắn trả lời, “Tôi đã vào đồn cảnh sát, em vào chưa?”

“...” Cô ôm quyền, “Tại hạ xin bái phục.”

Tiệc mừng thọ của bà nội Giang tổ chức với quy mô lớn, Giang Tấn liền đưa Triệu Phùng Thanh đi làm tóc, mua lễ phục.

Đi một chuyến mất khoảng bốn năm tiếng.

Lúc Triệu Phùng Thanh đến tiệm làm tóc thì không kiên nhẫn nổi nữa.

Nhà tạo mẫu cứ thì thầm bên tai cô khuyên nhủ, “Tiểu thư, vì tổ chức quy mô lớn nên cần xây dựng hình tượng đoan trang một chút.”

Đuôi mắt cô khẽ nhếch lên, “Để tóc dài đen thẳng thế này không đoan trang à?”

Nhà tạo mẫu tóc liền nói, “Tiểu thư gương mặt cô rất xinh đẹp, tết tóc sẽ càng làm tăng thêm vẻ hiền thực của cô.”

Triệu Phùng Thanh rất hoài nghi cách dùng từ của cô tạo mẫu tóc này.

Chưa từng có ai dùng hai chữ hiền thực này để mô tả cô cả.

Nhưng tối nay quả thật là một đêm bất ngờ.

Bữa tiệc của nhà họ Giang được tổ chức trên du thuyền của thành phố S.

Khi Triệu Phùng Thanh khoác tay Giang Tấn xuất hiện thì Giang Ý là người đầu tiên nhìn thấy.

Trong nháy mắt đó, Giang Ý đột nhiên muốn lau nước mắt.

May mà Giang Tấn không phải kẻ điên.

Giang Ý nở nụ cười mỉm, tiến tới chào hỏi, thể hiện sự thân thiết chân thành.

“Anh họ của anh.” Giang Tấn giới thiệu, “Bạn gái em, Triệu Phùng Thanh.”

Triệu Phùng Thanh nhìn Giang Ý cười duyên dáng.

“Nghe tên em đã lâu nay mới được gặp mặt.” Giang Ý nuốt chút nữa lại muốn lau nước mắt, “Hôm nay vừa gặp mới thấy, Triệu tiểu thư quả nhiên là người hiền lương thực đức, huệ chất lan tâm.”

“...” Triệu Phùng Thanh bỗng chốc không thể phân biệt được đây ý là khen hay chê cô, ngay sau đó, cô nhẹ nhàng mở miệng, “Anh nói quá rồi, anh họ Giang mới thực sự là người khí chất bất phàm.”

Giang Ý hàn huyên được vài câu sau đó thì tạm rời đi.

Triệu Phùng Thanh không khỏi muốn khoe khoang một chút, cô kéo tay Giang Tấn, “Giang tổng, anh họ nói tôi hiền lương thực đức kìa.”

“Ai là anh họ em.” Giang Tấn đứng lại, vuốt những sợi tóc rối trên mái cô rồi nghiêng người thì thầm bên tai cô, “Em đừng có đi lung tung đấy.”

Cái kiểu câu kinh đó của Triệu Phùng Thanh chỉ biết lén lút mà thể hiện với Giang Tấn. Mà giờ đang ở nơi công cộng, cô liền đứng thẳng lưng, thấp giọng

mà nói, “Anh họ còn biết ăn nói hơn anh nhiều.”

Môi Giang Tấn gần như dán chặt lên vành tai cô, “Hiền lương thực đức ...như hồ ly tinh ấy hả ?.”

“Giang Tấn, vị này là bạn gái cậu đấy à?” Trương Mộc Quân đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh liếc mắt qua nhìn gã ta một cái. Ánh mắt lộ liễu kia của Trương Mộc Quân khiến cô cảm thấy hơi khó chịu, cô liền néo một cái vào eo bên kia của Giang Tấn .

Giang Tấn thuận thế kéo cô vào trong lòng, giọng bỗng lạnh hẳn. ”Ừ.” Hắn không muốn nhiều lời với Trương Mộc Quân nên đành cúi đầu nói với cô, “Chúng ta đi gặp bà nội anh trước nhé.”

Triệu Phùng Thanh cười khẽ, “Được.”

Trương Mộc Quân cứ nhìn Triệu Phùng Thanh chăm chú, sau khi cô và Giang Tấn đi xa, gã vẫn nhìn theo bóng lưng bọn họ không buông.

Tiêu Chấn vỗ vỗ vai hắn, “Hồi hồn đi.”

Trương Mộc Quân cười, “Nhìn thấy chưa? Hàng chuẩn đấy.”

“Đó là gu của Giang Tấn.” Tiêu Chấn cũng chẳng cảm thấy kỳ quái. Đã là đàn ông thì đều thích cái đẹp. Ngay cả Giang Tấn thuộc trường phái cấm dục cũng vậy.

“Không bình thường lắm” Trương Mộc Quân nói: “Cậu có từng thấy Giang Tấn thể hiện tình cảm với cô bạn gái nào trước chốn đông người chưa?”.

Bà nội Giang vừa nhìn thấy Triệu Phùng Thanh thì mở miệng khen ngợi giống hệt vị anh họ lúc này: Hiền lương thực đức, huệ chất lan tâm.

Triệu Phùng Thanh cười mỉm, “Chúc Bà nội Giang phúc như Đông Hải, thọ tỷ nam sơn.” Sau đó liền đưa lễ vật tặng bà.

Bà nội Giang cười đến tít cả mắt lại.

Cô bé trước mặt bà đây chính là người con gái thẳng cháu nội của bà thương nhớ đã nhiều năm.

Khi bà nội Giang nhìn ảnh thì không thấy gì lạ. Nay khi nhìn thấy người thật, bà mới nhận ra, bộ dáng lúc Triệu Phùng Thanh mỉm cười có vẻ rất giống một người phụ nữ.

Ý cười trên môi bà nội Giang bỗng nhạt hơn.

“Bà nội.” Giang Tấn nhẹ nhàng túm lấy tay Triệu Phùng Thanh, “Chúc bà từng hạc diên niên [1].“

[1] Từng hạc diên niên : Tượng trưng cho sự thịnh vượng, bình yên, may mắn và sự trường thọ

Triệu Phùng Thanh quay sang liếc hắn một cái, trong lúc vô tình đuôi mày hơi nhếch lên, vẻ khách sáo với bà nội Giang lúc này hoàn toàn biến mất.

Giờ phút này, cô chẳng giống ai cả.

Cô chính là Triệu Phùng Thanh, mười người gặp thì tám chín người mê.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thế Giới Của Cô Và Hắn Không Có Người Thứ Ba

Ở một nơi xa lạ thế này Triệu Phùng Thanh không biết ai mà cô cũng chẳng muốn quen ai cả.

Dù sao đêm nay nhiệm vụ chính của cô là giữ thể diện cho Giang Tấn.

Giang Tấn và mấy vị khách đang bàn chuyện làm ăn.

Cô nhẹ nhàng nói với Giang Tấn, “Tôi đi ăn trước đã nhé.”

Hắn buông bàn tay đang đặt trên eo cô ra cô.

Đứng vào khoảnh khắc cô quay lưng rời đi, tay hắn theo bản năng vươn tới túm chặt lấy cổ tay cô.

Triệu Phùng Thanh quay đầu.

Giang Tấn lại buông tay cô lần nữa rồi nói, “Ăn ít một chút.”

Cô cười cười đi ra quầy đồ buffet.

Trương Mộc Quân thấy cô bơ vơ, vì thế liền đi tới ân cần hỏi chuyện, “Em muốn ăn gì không?”

Triệu Phùng Thanh liếc gắp một cái, tự mình chọn chút đồ ăn lấp bụng.

Trương Mộc Quân cười, “Tôi là bạn của Giang Tấn, họ Trương.”

“Ừm.” Liên quan quái gì đến cô chứ. Cô cảm thấy gấp một chút gạch cua, sau đó cắn một miếng, nước canh trong miệng quá nóng. Cô khẽ thở một hơi phả khí nóng ra ngoài.

Ánh mắt Trương Mộc Quân khóa chặt trên đôi môi đỏ chót kia của cô.

Giang Ý đứng cách đó không xa, nhìn thấy cảnh này liền chau mày.

Hành động của cô nàng này mang tính sát thương trí mạng. Chỉ cần giờ tay nhấc chân thôi đủ thấy quyến rũ rồi.

Giang Ý tìm bóng dáng Giang Tấn ngoài hội trường nhưng không thấy.

Hắn thấy Trương Mộc Quân chỉ nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng chứ cũng không làm gì quá mức nên không định ra mặt.

Triệu Phùng Thanh chọn một bàn đồ ăn lớn, tìm một ghế trống rồi ngồi xuống.

Trương Mộc Quân theo cô đi tới.

Có thể nhận ra Triệu Phùng Thanh không thích Trương Mộc Quân tiếp cận mình như thế.

Dù Giang Ý nói chuyện phiếm với bạn bè nhưng vẫn chú ý động tĩnh phía bàn bên kia.

Khoảng mười phút sau, hai mắt Triệu Phùng Thanh bỗng nhiên sáng rực lên.

Giang Ý liếc theo hướng cô nhìn.

Giang Tấn nghiêm mặt, đi đến bên cạnh cô. Hắn cầm chiếc khăn tay trên bàn dịu dàng lau miệng cho cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hắn cười không ngừng.

Về cảm xúc trên gương mặt ấy hoàn toàn tương phản với sự yếu mị kia nhưng lại khiến người ta cảm thấy hài hòa khó tin. Cứ như thế giới của cô và hắn không có người thứ ba vậy.

Giang Tấn ngồi bên cạnh Triệu Phùng Thanh được một lúc thì lại đi nói chuyện xã giao.

Triệu Phùng Thanh tựa lưng vào ghế, nhìn mọi người trong hội trường ăn uống linh đình thì cảm thấy hơi nhàm chán.

Chín giờ hơn, Giang Tấn nhắn tin qua wechat, nói nếu cô mệt, có thể lên phòng nghỉ ở tầng hai. Hắn làm xong chuyện sẽ tới đó tìm cô.

Triệu Phùng Thanh nhờ nhân viên phục vụ chỉ đường lên lầu hai.

Vừa ra đến hành lang, không khí náo nhiệt ở tầng một chỉ còn lại sau lưng cô.

Cô nhìn một dãy phòng ngoài hành lang, không biết phòng nào mới là phòng nghỉ đây.

Triệu Phùng Thanh giờ di động lên, chụp cả một dãy hành lang. Cô đang định gửi ảnh cho Giang Tấn nhìn hộ thì lại nghe thấy giọng hắn vang lên quanh đây.

“Liều Nhu Nhu, cô có gì muốn nói thì nói nhanh lên.”

Triệu Phùng Thanh sợ run người, không nhịn được bước lại gần nơi vừa phát ra tiếng kia.

Trước mặt cô đang là phòng thứ hai, cửa phòng chưa đóng kín, để hở khoảng mười cm.

Cô đứng trước cửa.

Bên trong có một giọng nữ vang lên.

“Anh định đi phẫu thuật thật à?” Chất giọng Liễu Nhu Nhu vẫn dịu dàng mềm mại như thế.

Triệu Phùng Thanh nghe thấy hai chữ giải phẫu, cả người cô cứng đờ.

“Ừ.” Giang Tấn đáp lời, vẻ bình tĩnh không còn như ngày thường.

“Thuốc Đông y không có hiệu quả à?”

“Đã chữa mấy năm rồi, cũng chỉ chịu được mười giây thôi.”

Triệu Phùng Thanh chưa từng nghe thấy giọng Giang Tấn thất vọng như thế bao giờ.

“Chỉ có thể chúc anh phẫu thuật thành công thôi.”

“Ừm.”

Sau đó, hai người bên trong im lặng.

Triệu Phùng Thanh rón ra rón rén, đang định xoay người rời đi. Thì lời nói ngay sau đó của Liễu Nhu Nhu lại khiến cô dừng bước.

“Triệu Phùng Thanh đã biết bệnh của anh chưa?”

Giang Tấn im lặng.

Triệu Phùng Thanh mím chặt môi.

“Nếu đề cô ấy biết. . .” Liễu Nhu Nhu ra vẻ khá lo lắng, “Giang tổng có cái mã đẹp thế này, nhưng chỉ nhìn được mà không xài được thì đáng tiếc đến mức nào chứ.”

Triệu Phùng Thanh cúi đầu, là rất đáng tiếc đấy. Cô cũng tự cảm thấy bản thân thật quái dị, trước đây còn nghĩ hãnh như thế cũng chẳng sao cả. Nhưng đối với một người đàn ông mà nói, bệnh ấy thật khó chấp nhận. Nhất là với một đứa con cưng của xã hội như hãnh.

Liễu Nhu Nhu: “Tôi đi trước nhé, Lý tổng đang đợi.”

Triệu Phùng Thanh muốn chạy thật nhanh.

Nhưng lại không kịp nữa rồi.

Liễu Nhu Nhu đã kéo cửa ra, ngạc nhiên mà nói: “Chị Triệu!”

Triệu Phùng Thanh bị tóm gọn nên có phần hơi bối rối.

Về mặt Giang Tấn chuyển sang lạnh hãnh.

Triệu Phùng Thanh nhìn hãnh một cái, sau đó quay sang nhìn Liễu Nhu Nhu. “Tôi chỉ đi ngang qua. . .”

Giang Tấn lạnh giọng hỏi, “Em nghe được gì rồi?”

Triệu Phùng Thanh liên tục xua tay, “Tôi không nghe thấy gì đâu.” Rõ là lời này chẳng có chút tính thuyết phục nào cả.

“Là do tôi quên đóng cửa. . .” Liễu Nhu Nhu thật xấu hổ, cô nàng muốn nói nhưng lại nấp ngừng mấy giây mới nói tiếp: “Đây là chuyện nam nữ. Hai người đều phải biết mới có cách giải quyết tốt nhất.”

Triệu Phùng Thanh nhìn về phía Giang Tấn.

Hãnh cũng đang nhìn cô.

“Tôi đi trước, hai người cứ từ từ nói chuyện.” Liễu Nhu Nhu nắm chặt chiếc túi xách, “Nhớ là đóng cửa đã rồi hãy nói, tránh để người ngoài nghe thấy.” Nói xong cô nàng vội vàng đi mất.

Triệu Phùng Thanh xấu hổ đi vào phòng, sau đó khép chặt cửa lại.

Giang Tấn đã trở về về bình tĩnh vốn có của mình.

Cô giờ tay xin thề, “Giang tổng, anh đừng sợ, tôi không nói với ai đâu.”

“Sao em đến đây được?”

“Anh nói tầng hai có phòng nghỉ mà.”

“Tôi bảo em tới tiền sảnh ở tầng hai, em xuống gian giữa làm gì.”

Cô làm sao phân biệt được tiền sảnh hay gian giữa gì chứ, “Là nhân viên phục vụ chỉ đường cho tôi. . .” Cô đánh trúng khuyết điểm khó chịu của hắn, hắn điên lên là điều cô có thể hiểu được.

“Triệu Phùng Thanh, em coi thường tôi đúng không?” Giang Tấn cười khẩy mà nói.

“Không.” Cô lắc đầu, an ủi hắn: “Xã hội này nhiều áp lực, nên cũng có đàn ông mắc bệnh đó.”

“Chuyện này ——” Hắn ngồi xuống ghế, “Mong em giữ bí mật.”

Triệu Phùng Thanh đồng ý ngay còn cổ vũ mà nói: “Giang tổng, cố gắng trị bệnh, nhất định một ngày nó có thể nổi gió phát cờ.”

Giang Tấn quay đầu nhìn cô, giọng nén giận, “Đừng nói mấy chuyện nhứ eo như thế. Em có thể hiểu được tâm trạng của tôi không?”

Cô thở than, chút bệnh vặt nhỏ của cô cũng chẳng ảnh hưởng đến sự kiêu ngạo của phái nữ. Nhưng hắn thân là đàn ông, phải chịu khá nhiều áp lực. Cô nhìn hắn đang đưa mắt ra ngoài cửa sổ, tay nắm chặt thành nắm đấm, đáng vẻ trông thật đáng thương.

Cô đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, “Giang tổng, thật ra tôi cũng hiểu.”

“Hiểu cái gì?” Hắn lạnh lùng nhếch khóe môi. “Biết thêm một chuyện có thể tám sau bữa cơm trưa chiều à, có vui không?”

“Thì sao, tôi biết bí mật lớn của anh.” Triệu Phùng Thanh tức giận nói, “Tôi và anh trao đổi với nhau một cái là được chứ gì?” Hai người bọn họ cũng coi như đồng bệnh tương liên đi.

Giang Tấn bình tĩnh nhìn cô, “Nguyện nghe rõ ràng.”

Chướng ngại tâm lý của mình Triệu Phùng Thanh chưa từng kể cho ai nghe. Cô cũng không thể ngờ, một ngày nào đó sẽ kể cho tên đầu sỏ này nghe. Chuyện ấy đã qua lâu vậy rồi, không thể nói cô còn hận Giang Tấn. Yêu và hận đều tồn tại mà cô thì lười.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, bản thân đã thoát khỏi cái bóng ma của mối tình đầu. Chỉ là, về phương diện tình dục, lại chẳng thể bước qua nổi.

Giang Tấn nghe xong, đặt tay mình chồng lên tay cô, khẽ hỏi: “Em đã từng đi gặp bác sĩ tâm lý chưa?”

“Từng tham gia cố vấn online rồi.” Cô cụp mi mắt, “Nhắc đến chuyện nam nữ, vẫn phải do nam nữ tự giải quyết với nhau.” Nhưng cô không có đối tượng giải quyết phù hợp, chỉ có thể thông qua việc xem những bộ phim tình cảm hành động ấy mà cân nhắc bệnh trạng thôi.

Hắn vuốt ve mu bàn tay cô. Đây cũng đúng là phương pháp bác sĩ Hà đã đề nghị.

“Chỉ là bệnh này của tôi. . . khác với của em” Bệnh xuất tinh sớm này của hắn vẫn phải dựa vào y học mà chữa trị.

“Ừm.”

Giang Tấn vuốt tay khiến Triệu Phùng Thanh hơi ngứa, cô muốn gạt tay hắn ra.

Hắn không chịu thả.

Cô nghĩ thầm, không nhận được liên chế nhạo nói, “Tôi đã từng phân tích rồi, bệnh này của tôi là vì người tiện nhiệm quá thô lỗ.” Không chỉ quá thô lỗ, lại còn làm lâu, ước chừng phải hơn tiếng. Chỉ là, trước kia hắn có thể làm mấy tiếng nhưng giờ chỉ còn vài giây, chênh lệch này cũng có thể tưởng tượng được. . .

Nghe vậy, lực tay hắn thả lỏng hẳn.

Triệu Phùng Thanh lùi về tay, bổ sung thêm: “Kỹ năng lại vô cùng nát.” Mờ miệng là độc mồm, bóp nát trái tim thiếu nữ năm ấy. Cô ngừng suy nghĩ kịp thời, không dám nhớ lại câu nói năm ấy của hắn nữa.

.

Giang Tấn đen mặt.

Mãi một lúc sau, hắn mới khôi phục vẻ nghiêm nghị vốn có xưa nay, “Em sợ làm chuyện đó? Nhưng lại không sợ màn dạo đầu à?”

“Ai biết.”

“Kỹ thuật đạo đầu của tôi khá tốt, nhưng không thể làm đến cuối được.” Giang Tấn nhìn cô, trầm giọng nói: “Tôi cảm thấy, chúng ta thật xứng đôi.”

Cô tròn mắt, “Mười giây không phải mới chỉ là màn đạo đầu thôi sao? Một nụ hôn anh đã kết thúc được rồi?.”

Hắn im lặng.

Sau đó nghiêng người qua hôn cô, dùng hành động nói cho cô biết, một nụ hôn của anh chưa tính là bắt đầu.

Hồi Triệu Phùng Thanh vừa biết mình có bệnh vật ấy, cô từng nghĩ sẽ ra ngoài tìm một người đàn ông. Nhưng thật sự lại chẳng thể động tay được. Đừng nói là hôn nhau, cô chỉ nhìn một họ lâu hơn một chút đã cảm thấy rất mệt rồi.

Đến nay, cô chỉ từng hôn Giang Tấn. Hắn là người duy nhất cô đồng ý hôn.

Tồn thương của cô là do hắn tạo thành, bệnh ấy hắn có trị được không?

Cô chẳng biết.

Cuối cùng Giang Tấn cũng chỉ hôn một cái thôi. Nhưng nụ hôn ấy rất dài, dài hơn tất cả những nụ hôn trước kia

Khi hai người tách nhau ra, đôi môi cô trơn bóng mà đỏ rực.

Hắn không nhịn được lại hôn chụt một cái nữa. “Có thấy đau không?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu, mái tóc của cô đã tung ra phần nửa.

Giang Tấn buộc lại tóc đơn giản cho cô.

Mái tóc dài buông xuống.

Hắn ôm hai má cô, “Đừng ra vẻ như bị người ta chà đạp thế.”

Cô cười, “Có giúp anh tự tin hơn không?.”

Hai người sửa sang lại rồi mới quay về hội trường.

Mấy vị trưởng bối nhà họ Giang vẫy tay gọi tiểu bối qua phòng khách. Sau khi nói chuyện xong xuôi, Giang Ý và Giang Tấn cùng nhau đi ra.

Giang Ý ôm vai Giang Tấn hỏi, “Lúc nào mới định được Tiểu Triệu về dinh đây?”

“Không nhanh vậy đâu.” Săn bắn càng lâu, con mồi ấy càng quý.

“Chú ấy, đừng nghĩ nhiều làm gì. Nghĩ tới nghĩ lui, lý trí sẽ thắng cả bản năng.” Giang Ý ngậm điều thuốc, “Có đôi khi, muốn làm gì thì làm cũng là một giới hạn đấy.”

“Cám ơn anh họ.”

Thế nhưng, Giang Tấn không thể tùy hứng như vậy.

Bởi vì hắn hiểu rõ dục vọng của mình dữ dội thế nào, cho nên mới cố gắng kìm nén. Nếu cứ để bản năng lên tiếng, chỉ sợ Triệu Phùng Thanh đã sớm bị hắn cưỡng bạo rất nhiều lần rồi.

Một tuần sau, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh chuyển đến ở cùng nhau.

Nhà là do Giang Tấn đã mua từ tháng trước.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, đồ đạc của hắn đã chuyển qua đó.

Chỉ chờ Triệu Phùng Thanh đến mà thôi.

Vì chuyện chữa bệnh cho hai người sẽ ảnh hưởng đến hợp đồng trước đó của họ. Vì thế, cả hai sẽ ký thêm một bản phụ lục hợp đồng.

Triệu Phùng Thanh lật lật mấy trang hợp đồng liền nói, “Tôi cảm thấy sau khi chia tay chắc tôi thành phú bà mất.”

Giang Tấn nhìn cô dứt phần hợp đồng kia vào ngăn kéo, mặt mày hớn hờ mong chờ cuộc sống sau này.

Còn hắn chỉ cười mà thôi.

Chỉ cần hắn không buông tay, cả đời này cô sẽ chạy không thoát.

Lý do cô thích Giang Tấn của cấp ba, là vì tướng mạo hay sự ưu tú. Cũng chẳng sao cả.

Hắn của hiện tại cũng vẫn có cả hai thứ đó. Chỉ là dưới lớp mặt nạ da người ấy, cất giấu một con người u ám vô cùng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cậu Thiếu Niên Năm Ấy

Giang Tấn chọn căn hộ có ba phòng đơn giản. Ngoại trừ thư phòng dùng chung, thì hai phòng riêng kia đều có phòng tắm, hắn và Triệu Phùng Thanh chia nhau mỗi người một phòng.

Triệu Phùng Thanh thấy thế thì cảm thấy rất yên tâm.

Nhà trọ của cô đến tháng mười hai này mới hết hạn thuê. Cho nên ban đầu cô chuyển những đồ sinh hoạt hàng ngày sang trước, còn lại thì cứ từ từ dọn sau.

Một ngày nào đó Triệu Phùng Thanh gọi điện thoại về nhà, báo cho ba mẹ biết chuyện chuyển nhà.

Ba Triệu chỉ nói một câu, “Chú ý an toàn.”

Mẹ Triệu thì tươi cười, “Có rảnh thì hai đứa về nhà ăn cơm, cho ba con gặp mặt một lần mà biết thằng bé ấy đẹp trai cỡ nào. Hôm khác mẹ mang bánh chiên củ cải qua, để hai đứa có đồ ăn buổi sáng đi làm.”

Ba Triệu ở bên nhỏ giọng nhắc nhở, “Con bé nói chỉ nó chuyển nhà thôi mà.”

Mẹ Triệu che loa điện thoại, “Chắc chắn là sang sống cùng cậu kia.”

Ba Triệu nói: “Chúng ta đoán là đoán thế nhưng đừng nói thẳng vậy.”

Mẹ Triệu hiểu chuyện, hỏi địa chỉ mới nhà Triệu Phùng Thanh, sau đó dặn dò thêm vài câu rồi mới cúp máy.

Mẹ Triệu trầm nghĩ về khu chung cư ở đoạn ấy liền hỏi, “Khu chung cư ấy cũng phải mười vạn một căn ấy nhỉ?”

“Bao nhiêu phòng?”

“Con gái nói ba phòng.”

“Chỗ ấy là Tòa hai nên phải hơn mười hai vạn.” Ba Triệu nhắc: “Chỗ bà nói hơn mười vạn là tòa một.”

“Ôi, lão Triệu à.” Mẹ Triệu vỗ vỗ đùi ba Triệu, “Chúng ta mau chuẩn bị đồ cưới cho con gái đi thôi.”

“Làm gì?”

“Đặng trai ra tay một cái là hơn mười vạn, đồ cưới nhà chúng ta, ít nhất cũng phải hơn tám vạn đấy.”

“Hai bên còn chưa bàn chuyện kết hôn, bà cứ làm quá lên.” Ba Triệu bình tĩnh, “Đội nhà trai chính thức ngõ lời với chúng ta đã rồi tính. Cứ ai nhiều tiền là cưới được con gái tôi à?”

Mẹ Triệu bực mình đành bỏ mặc ba Triệu đi làm bánh củ cải chiên.

Triệu Phùng Thanh mới chuyển đến vài ngày.

Mọi chuyện vẫn cứ bình thường như mọi ngày.

Đi làm thì có Giang Tấn đưa đón, cuối cùng cô cũng không cần bon chen trên tàu điện ngầm nữa.

Cô và Giang Tấn ở hai phòng riêng, chỗ chạm mặt cũng chỉ ở phòng khách và thư phòng.

Hai người thỉnh thoảng sẽ nắm tay, khi nào giận nhau thì lại hôn vài cái làm hòa.

Cô cảm thấy, kỹ thuật hôn của Giang Tấn càng ngày càng tốt, cô dần dần thích cái cảm giác hân nồng chiều cô thế này.

Giang Tấn hôn cô xong sẽ nhìn cô thật lâu, sau khi nhìn thì lại quần lấy cô lần nữa.

Có đôi lúc hôn đến không ngừng được, sau khi cô hoàn hồn thì tóc tai lộn xộn, quần áo không chỉnh tề. Giữa lúc thất điên bát đảo cũng chẳng biết hân đã chạm vào đâu nữa.

Tối thứ năm, Giang Tấn tham gia tiệc nên về muộn.

Trong thời gian này ngày nào Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn cũng ôm hôn nhau nhưng cô chẳng cảm thấy đau.

Cô thầm nghĩ, có phải mình đã khỏi hân bệnh rồi không.

Triệu Phùng Thanh đi vào thư phòng, tìm ba đoạn phim kia xem lại.

Xem đến video thứ hai.

Cuối cùng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô quay lại video đầu tiên kia, xem một lúc thì đột nhiên cảm thấy, video này không còn đẹp như cô vẫn nghĩ nữa.

Nam nhân vật chính không đẹp trai bằng Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh tìm một khoảnh khắc nam chính đẹp trai nhất rồi ấn tạm ngừng video.

So ra vẫn kém Giang Tấn.

Cô đi ra mở tủ lạnh tìm đồ ăn.

Đúng lúc Giang Tấn vừa về, “Em ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, giờ là thời gian ăn đêm.” Hai tay cô bung đĩa hoa quả, vì thế xoay người liền dùng móng hân đóng cửa tủ lại.

Hân liếc qua móng cô một cái, sau đó đi luôn.

Triệu Phùng Thanh đi vào phòng bếp gọt hoa quả.

Giang Tấn vớt tài liệu làm việc trên bàn trong thư phòng, phút bất chợt hân liền nhìn hình ảnh đang tạm ngừng trên màn hình máy tính của cô, một phụ nữ đang chống tay trên giường, một người đàn ông đứng sau cô ta.

Màu sắc dịu dàng, mờ mờ ảo ảo.

Giang Tấn tháo cúc áo sơ mi đi ra thư phòng.

Triệu Phùng Thanh mặc áo cộc tay quần đùi, đang đứng trước bàn trà, cầm một miếng lê cắn to một cái.

Lại cắn một lần nữa là hết một miếng.

Hân tiến tới cầm một miếng lê ăn, “Ngọt không?”

“Ngọt.” Cô cười gật đầu.

Giang Tấn ra vẻ muốn dứt cho cô ăn.

Cô nghiêng người qua mà há miệng.

Hân vớt miếng lê kia vào đĩa trái cây rồi nhào tới ôm chầm lấy cô, hôn một cái thật cuồng nhiệt.

Triệu Phùng Thanh hừ một tiếng.

Hắn hôn quá nhanh lại mạnh mẽ, đôi bàn tay giữ chặt lấy eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích người nổi. Vì bị tấn công quá bất ngờ nên cô không còn đường lùi, chỉ có thể ngẩng đầu đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt của hắn.

Cuối cùng Giang Tấn cắn một cái thật mạnh vào môi dưới của cô sau đó ôm chặt lấy cô, lúc ấy cái cảm giác mất khống chế trong lòng mới dần tiêu tan.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy bản thân suýt chút nữa đã chết ngạt vì thiếu khí, cô thở hổn hển.”Giang tổng, anh đừng ôm chặt thế. . .”

Hắn nghe rõ tiếng cô nói, tuy nhiên vẫn không nhúc nhích.

Càng ở gần cô, lý trí của hắn lại càng yếu.

Giang Tấn lui tới với mấy kẻ ăn chơi trác táng nên không tránh khỏi có lần bị phụ nữ mê hoặc.

Dù mấy cô nàng đó có coi sạch đồ đứng trước mặt hắn, hắn cũng lạnh lùng mà đối mặt.

Chẳng phải hắn không có dục vọng, chỉ là cảm giác khao khát ấy chưa đến điểm giới hạn. Chuyện vận động trên giường ấy vừa tốn thời gian và sức lực, lại chỉ tìm được chút khoái cảm nhất thời.

Còn khi hắn tập trung vào công việc một phút lại mang về giá trị vượt xa một tiếng khi ở cạnh những người phụ nữ ấy.

Thế thì chẳng bằng về nhà ngủ sớm còn hơn.

Hắn lãng phí phần lớn thời gian trên người Triệu Phùng Thanh, còn cùng cô làm rất nhiều chuyện nhàm chán. Nhưng một phút ở cạnh cô lại có giá trị nhiều hơn một tiếng làm việc của hắn.

Từ bề ngoài đến tính cách của người con gái ấy cứ liên tục lật đổ lý trí của hắn.

Hắn muốn cô.

Mỗi lần nghĩ đến việc cô đang ngủ ở phòng bên cạnh, hắn lại hận không thể lột sạch quần áo cô mà vùi mình trên người cô.

Tuy nhiên đó chỉ là nghĩ mà thôi.

Càng nghĩ lại càng nóng người, phải nhịn !!!.

Chỉ là hắn không biết, chữ nhẫn nằm trên thanh đao kia, khi nào sẽ rơi xuống đây ?.

Giang Tấn buông Triệu Phùng Thanh ra, sau đó không rên một tiếng đi thẳng về phòng mình rồi đóng chặt cửa lại.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy hắn có gì đó hơi lạ, liền quan tâm tới phòng hắn gõ gõ cửa.

Bên trong chỉ truyền đến giọng lạnh lùng của Giang Tấn: “Xéo.”

Cô tức đến mức đập cửa, “rầm rầm rầm” ba cái, vừa đập vừa mắng từng chữ, hợp lại chính là: “Đồ thần kinh.”.

Sau khi Giang Tấn tắm rửa xong đi ra, Triệu Phùng Thanh đang ngồi chơi game ngoài thư phòng.

Hắn tựa người vào thành cửa, lạnh lùng nói, “Em xem phim đen ít thôi, phóng to màn hình rồi pause lại làm gì, vì dục vọng không được thỏa mãn à?”

Lúc này cô mới nhớ, hóa ra màn hình cô dừng lại vừa nãy đã bị Giang Tấn nhìn thấy. Cô bĩu môi, “Tôi xem là vì nam chính đấy chứ. Đó là góc độ nhìn anh ấy đẹp trai nhất, góc bốn lăm độ.”

Về mặt Giang Tấn khó chịu.

Triệu Phùng Thanh đã quen với kiểu nắng mưa thất thường của hắn. Cô đã từng lên mạng tìm hiểu rồi, những người đàn ông thận hư đều thế cả, rất dễ buồn bực tức giận vô cớ.

Hắn ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô đánh đã trận.

Cô liếc mắt nhìn hắn, “Giang tổng, anh sao thế?”

“Sao em lại dùng nhân vật nam?”

Lần đầu tiên Giang Tấn thấy cái nick “Hồ khu chấn động” này anh còn tưởng rằng mình lấy nhầm tài khoản rồi.

Triệu Phùng Thanh có một thói quen xấu, chính là mật khẩu của các tài khoản diễn đàn game online đều lưu lại trong hòm thư cá nhân.

Giang Tấn nhìn địa chỉ mail trên CV xin việc của cô thì không nhịn được bèn hack vào xem qua một chút.

Hắn không có thời gian rảnh để chơi game online, nên đành phải để Lãnh trợ lý lập tài khoản luyện lên cấp cao nhất. Lãnh trợ lý quả là một người kỳ lạ, để chiếm ưu thế, cậu ta giả làm nhân vật nữ. Khi Giang Tấn nhận lại tài khoản, thì Mỹ Thạch Như Ngọc đã trở nên rất nổi tiếng trong giới nam game thủ rồi.

Triệu Phùng Thanh trả lời: “Bởi vì tôi muốn chiến thắng bằng thực lực của bản thân.”

“Chỉ với mình em á? Đúng là ngốc.” Hắn thấy cô chưa tẩy trang thì liền lau lau chút phấn ở chỗ mấy nốt mụn của cô.

Cô hung dữ lườm hắn, “Đừng làm phiền tôi.”

Đúng là những lời này của Giang Tấn mới khiến Triệu Phùng Thanh nhận ra bản thân mình quả là ngốc.

Trước mặt mấy người Nhiều Từ cô luôn tỏ ra rất bình thường.

Thời gian này ở cạnh Giang Tấn, lối tư duy của cô có vẻ càng ngày càng kỳ quái. Có lẽ là vì lây bệnh thần kinh của hắn.

Cũng trong khoảng thời gian này, Trương Phù Lị đi du lịch khắp nơi trên thế giới, nên thường xuyên đăng status chia sẻ cảm xúc.

Một ngày nào đó, cô ấy đăng một status trên weibo như sau: “Mức độ hạnh phúc của một người phụ nữ tỉ lệ thuận với độ ngốc của cô ấy.”

Triệu Phùng Thanh hỏi: “Giải thích thế nào?”

Trương Phù Lị đáp: “Vì được đàn ông chiều quá chứ sao.”

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, Giang Tấn có chiều mình quá không?

Hình như là có. Hơn nữa, cô còn có chút cảm giác kiêu vì được chiều ——

Năm nay đại hội thể dục thể thao của cao trung A được chuyển sang tổ chức vào giữa tháng mười một. Mấy ngày trước khi diễn ra hội thể thao, có mấy nữ sinh tới đây mua sách, tình cờ cả hai lại tán ngẫu với nhau về truyền thuyết trong trường.

Triệu Phùng Thanh nghe xong liền nở nụ cười. “Cao trung A còn có truyền thuyết cơ à?”

“Có chứ có nhiều thuyết lắm đi ạ.” Nữ sinh kia hạ giọng nói có vẻ vô cùng thần bí, “Còn có truyền thuyết về mà quý nữa kia.”

Triệu Phùng Thanh chau mày, “Cao trung A làm gì có ma?”

Nữ sinh kia gật gù, “Là một con quỷ không có mặt, luôn xuất hiện trước hội thể thao vài ngày.”

Cô nữ sinh bên cạnh cũng chen mồm vào nói tiếp: “Tức là trong vòng mấy ngày nữa thôi.”

Triệu Phùng Thanh nghiêm túc nói, “Mấy đứa phải cẩn thận đấy.”

Hai nữ sinh kia quay ra nhìn nhau rồi cười nói, “Đi à mấy chuyện đó toàn lừa gạt thôi, chúng tôi không tin đâu.”

Triệu Phùng Thanh trợn mắt, học sinh thời này chẳng thú vị chút nào cả.

Hai ngày sau, Triệu Phùng Thanh lại nghe được một câu chuyện khác về con quỷ hội thể thao.

Nữ sinh ấy nói, con quỷ ấy chẳng phải không có mặt mà là mặt nó rất đáng sợ. Nó mạnh mẽ như báo, khát máu tựa như sói lại giết người như ngóc.

Triệu Phùng Thanh vẫn rất nghiêm túc nhắc, “Mấy đứa phải cẩn thận đấy.”

Sau khi tan làm, cô khóa chặt cửa tiệm rồi đi ra cửa hông của cao trung A chờ Giang Tấn.

Trong lúc vô tình cô ngước mắt lên nhìn tán cây cổ thụ phía bên kia bờ tường.

Phía trên những cành lá tươi tốt kia là mặt trăng thật tròn.

Hình ảnh này khiến cô đột nhiên nhớ ra con ma trong cao trung A là mọi người đang đồn là nói về ai.

Lớp mười hai năm ấy, đại hội thể thao của cao trung A diễn ra vào cuối tháng chín. Cái hồi mà cô còn chưa hỏi thăm được tên của cậu nam sinh gặp mặt ở văn phòng giáo viên ấy.

Rất nhiều học sinh chờ đợi hội thể thao này, bởi vì hôm ấy là hôm được nghỉ học danh chính ngôn thuận.

Hàng năm Triệu Phùng Thanh đều chọn hạng mục chạy, năm nay cũng không ngoại lệ. .

Đại Hồ đăng ký đầy tạ, ngày nào cũng nâng tạ lên lên xuống xuống hô hào: “Chúng mày phải tiếp sức cho tao đây.”

Viên Tảo và Nhiều Tử cùng mấy người anh em nữa tham gia đấu bóng.

Trương Phù Li không thích vận động, nên đành phụ trách lập đội cổ động viên.

Triệu Phùng Thanh ngày thường cũng hay tập chạy. Một tuần trước khi đại hội thể dục thể thao diễn ra, cô lợi dụng thời gian tự học buổi tối để đi tập chạy, coi như tập luyện cho cuộc thi.

Trong sân chạy của cao trung A, lúc trời chạng vạng tối thì rất náo nhiệt, đến hơn chín giờ thì đã vắng tanh vắng ngắt. Đứng chín rưỡi sân chạy sẽ đóng cửa.

Tiết tự học buổi tối của khối lớp mười hai kết thúc lúc chín giờ bốn mươi phút.

Triệu Phùng Thanh thường tập chạy lúc chín giờ. Chạy hai mươi phút rồi cô mới về.

Mấy hôm trước đó đều chạy rất bình thường. Đến hôm thứ tư, trên đường băng bỗng nhiên xuất hiện thêm một người.

Khi cậu ta xuất hiện, Triệu Phùng Thanh suýt chút nữa tắc thở vì sợ.

Cậu thiếu niên ấy đeo một cái mặt nạ trắng toát. Chỉ để lộ một cặp mắt đen thui và một lỗ khí thông với mũi để thở.

Tự nhiên xuất hiện giữa đường băng khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Triệu Phùng Thanh quay đầu liếc chiếc mặt nạ của cậu ta rồi cô đột nhiên tăng tốc chạy vọt lên.

Cô càng chạy càng xa còn cậu ta thì vẫn thế giữ nguyên tốc độ chạy của mình.

Cô chạy được một lúc sau đó ngừng lại quay đầu nhìn cậu ta.

Đợi đến khi cậu ta chạy đến gần mình, cô khẽ nhếch đuôi mắt, trong đêm tối trông thật quyến rũ “Bạn học, xin chào.”

Cậu ta chẳng nói gì cứ tiếp tục chạy. Lúc hai mắt thoáng chạm nhau, xuyên qua chiếc mặt nạ kia là hai chiếc động tối đen cứ nhìn cô chăm chú.

Cảm giác thật âm u.

Cô thấy cậu ta đã đi xa liền hét lên “Cậu kia, cậu là người hay quý vậy ?”

Giọng cô cũng khá trầm, còn sợ cậu không nghe thấy nên câu vừa rồi cô mới cố ý hét lên như thế.

Âm thanh xuyên qua đường chạy vang vọng tới cả tới khu rừng bên kia.

Cậu ta bỗng dừng bước quay đầu lại nhìn cô.

Trên người cậu là bộ đồ đen rộng thùng thình, dáng người không thấy rõ lắm, chỉ có chiếc mặt nạ trên mặt là màu trắng bệch kinh khủng.

Triệu Phùng Thanh chạy đuổi theo, đang định từ từ quan sát cậu thì bỗng trong rừng lóe lên một tia sáng, ngay sau đó là tiếng gào thét của thầy giáo vụ :” Sân bóng chín rưỡi đóng cửa, hai em một nam một nữ ở đây làm gì ?”

Đang ở sân chạy thì cô làm gì ? Dĩ nhiên là chạy rồi.

Triệu Phùng Thanh đang định cãi lại thì cậu thiếu niên bên cạnh đột nhiên nắm chặt lấy tay cô chạy nhào về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chàng Trai Ánh Trắng

Đằng sau là tiếng quát to của thầy quản giáo, “Mấy em là học sinh lớp nào? Không được chạy!”

Triệu Phùng Thanh chưa từng biết sợ giáo viên, cô còn khiêu khích, cố ý kéo dài giọng: “Năm ba —— “

Cậu thiếu niên kia bỗng nắm thật chặt cổ tay cô hơn, cái nắm siết chặt ấy khiến tay cô đau nhói.

Cô đau gào lên thành tiếng, “Này, tôi đau đấy.”

Cậu ta liền nói lỏng tay rồi kéo cô chạy thẳng về trước.

“Học sinh năm ba! Sao không lên lớp tự học, chạy đến đây làm gì?” Thầy quản giáo thở hồng hộc đuổi theo hai người, vừa chạy vừa quát: “Đứng lại cho tôi! Hai em đứng lại.”

Thầy quản giáo càng gào, hai nam nữ sinh phía trước càng chạy nhanh hơn.

Khoảng cách giữa giáo viên và học sinh càng ngày càng xa.

Thầy quản giáo trở mắt nhìn nam sinh kéo nữ sinh kia chạy vào một đầu khác của rừng cây nhỏ.

Khu rừng nhỏ ấy là thánh địa của cao trung A.

Nguyên nhân không chỉ vì nơi đó có khá nhiều cây cỏ thụ mà vì thầy quản giáo cũng đã từng bắt gặp rất nhiều đôi nam nữ cùng nhau tâm sự làm trò trong khu rừng đó. Cho nên vừa nhìn thấy hai người chạy vào nơi đó, ông liền cảnh giác hẳn lên.

Ông vừa đuổi theo hai người, vừa thông báo cho các thầy cô giáo khác.

Cậu thiếu niên có vẻ vô cùng quen thuộc với địa hình nơi đây, cậu ta nắm tay Triệu Phùng Thanh chạy trong khu rừng sáng đèn, trái lui phải trốn, nhanh như quỷ vậy.

Cuối cùng, hai người cũng ra đến bức tường chắn cuối cùng.

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn về phía sau.

Giữa những hàng cây không còn ánh sáng chỉ còn tiếng gió thổi cùng tiếng cành cây đung đưa xào xạc. Những âm thanh ấy phối hợp cùng chiếc mặt nạ trắng bạch của cậu thiếu niên kia, khiến cô có cảm giác như đang trong phim ma.

Tiếng hét của thầy quản giáo vang lên từ xa xa càng làm tăng thêm tính chân thật của bộ phim.

Triệu Phùng Thanh quay sang cậu thiếu niên, nở nụ cười, “Bạn học, cậu học lớp nào thế?” Ở độ tuổi này cô còn chưa biết thu lại vẻ quyền rũ của mình.

Cậu thiếu niên lườm cô một cái.

Dưới bóng đêm nhìn cô trông thật yếu điệu yếu đuối.

Rồi cậu ta quay đầu nhìn về phía bức tường trước mắt.

Triệu Phùng Thanh nhìn theo. Sau đó cô ngẩng đầu lên, ra vẻ ngây thơ hỏi: “Cậu định vút tôi lại đây, để tôi bị bắt đấy à?”

Cậu thiếu niên vốn chẳng quan tâm đến cô, cậu ta nhảy phắt một cái rồi nhanh chóng vượt qua bức tường kia.

Mới đầu ánh trăng còn lấp ló dưới tầng mây thì giờ lại sáng rực hẳn lên, nhìn từ góc độ của Triệu Phùng Thanh có thể thấy, dáng người mạnh mẽ của cậu thiếu niên ấy kết hợp cùng vàng trắng trắng bạc giữa không trung bỗng tạo nên một bức tranh đen trắng huyền ảo.

Tiếng quát của thầy quản giáo càng ngày càng gần, ánh đèn cũng ngày càng sáng.

Triệu Phùng Thanh hít sâu một hơi, cô lùi người lại sau vài bước lấy đà rồi nhảy vọt lên thành tường.

Tường rào của cao trung A rất dễ trèo, mà chuyện trèo tường này cô đối với cô mà nói là chuyện thường như cơm bữa. Nhưng trong lòng lại cảm thấy không thoải mái cho lắm là vì cậu thiếu niên kia thật sự đã bỏ cô lại mà đi mất rồi.

Nếu không phải cậu ta đột nhiên xuất hiện, mình cô cũng chạy trốn được, sao có thể bị thầy giáo đuổi theo chứ.

Triệu Phùng Thanh nhảy qua bức tường thì không thấy bóng dáng cậu thiếu niên quanh đấy nữa.

Mà sau khi cô biết tên cậu nam sinh mình từng gặp ở văn phòng, thì toàn bộ sự chú ý đã tập trung về phía Giang Tấn .

Nhiều năm sau, cứ nghĩ đến ngày hôm ấy thì trong ký ức của cô chỉ còn lại hình ảnh bóng dáng cậu thiếu niên hòa lẫn cùng ánh trăng sáng màu bạc.

Triệu Phùng Thanh cầm đi động, mở chế độ chụp camera sau giờ lên chụp cảnh ánh trăng tròn.

Giang Tấn ngồi trong xe nhìn theo mắt cô nhìn ánh trăng tròn. Sau đó chớp đèn xe hai cái.

Cô quay đầu rồi nở nụ cười.

Đội cô thất xong dây an toàn, hần hỏi: “Em đang chụp gì thế?”

Triệu Phùng Thanh đưa ảnh cho hần xem rồi nói đùa hỏi: “Giang tổng, anh có nhìn thấy cậu thiếu niên đẹp trai nào trong ánh trăng sáng kia không?”

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì, “Em thấy ma à?”

“Hồi còn học lớp mười hai, có một cậu nam sinh đẹp trai từng nắm tay tôi chạy vào rừng cây đấy.” Tuy rằng cô chưa nhìn thấy diện mạo người con trai ấy, có điều bản thân cô lại cứ tự tưởng tượng đó là một cậu chàng rất điển trai.”Giờ cậu ấy đã trở thành con quỷ trong truyền thuyết của cao trung A. Giết người như giấc.”

“Hả?” Hần lạnh lùng, “Là cậu bạn trai cũ của em đấy à?”

Nhắc tới bạn trai, Triệu Phùng Thanh lại không nhịn được muốn mắng hần mấy câu, “Cậu bạn trai cũ trong truyền thuyết ấy là người có kỹ thuật siêu nát.”

Giang Tấn lập tức đen mặt.

Cô tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Tính cách lại thô lỗ.”

“Xuống xe.” Hần lạnh giọng hần.

Cô hơi bực, “Làm sao nữa?”

Hần dừng xe bên ven đường, “Em tự đi bộ về đi.”

Triệu Phùng Thanh khề hừ một tiếng, mau chóng xuống xe rồi đóng rầm cửa lại một cái.

Giang Tấn nhanh chóng rời đi.

Cô nhìn xe hần rẽ phải, sau đó không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Cô sẵn giọng khề mắng, “Còn một khuyết điểm lớn nhất quên chưa nói, đó là bị điên!”

Triệu Phùng Thanh nói xong, liền đứng đợi tại chỗ.

Hai phút sau, Giang Tấn quay đầu xe trở lại.

“Lên xe.” Hần vẫn ra vẻ lạnh lùng như thế.

Cô khoanh tay cười lạnh, “Tự tôi về được.”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn dịu giọng.”Đừng làm loạn nữa.”

Triệu Phùng Thanh ghét nhất là bốn chữ hần vừa nói, cuối cùng cô lên xe nhưng xuống ngồi ghế sau. Sau khi ngồi xuống, cô nói bằng quơ : “Giang tổng nếu chờ tôi mà phải miễn cưỡng thế thì anh đừng chờ làm gì.”

“Ai bảo em chọc giận tôi.”

“Ai chọc anh, tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi.” Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khinh bỉ nói : “Thật sự rất thô lỗ, kỹ năng trên giường rất tệ.”

Giang Tấn lạnh giọng, “Triệu Phùng Thanh.”

Cô chẳng thêm sợ hần, “Anh có gọi tôi là Thanh Phùng Triệu thì cũng vậy thôi.”

Giang Tấn không nói gì nữa.

Triệu Phùng Thanh rất giận, sau khi về đến nhà mặt cô vẫn nhăn nhó như thế.

Hần gọi cô mà cô chẳng đáp, đi thẳng vào phòng mình khóa chặt cửa lại.

Giang Tấn đi qua gõ cửa.

Triệu Phùng Thanh không thèm để ý tới hắn đi thẳng vào toilet tắm rửa.

Cô bật vòi sen lên, nước ấm chảy xuống.

Nước ấm thật thoải mái. Bỗng chốc cơn giận của cô đã tan đi phần nửa.

Giận nhau với Giang Tấn thật mệt mỏi. Hắn nói được mấy câu mà câu nào câu nấy lạnh thấu xương, quả là một người đàn ông bốn mùa đều là mùa đông.

Nhưng gần đây cô bỗng trở nên thật khó chiều, quả là được sủng mà kiêu được đà lấn tới.

Dù cô có tức giận thế nào, Giang Tấn cũng sẽ là người xuống nước làm hòa trước.

Quả nhiên, Triệu Phùng Thanh vừa mới tắm xong đi ra, Giang Tấn đứng ngoài cửa liền nói, “Em có đói không? Chúng ta đi ăn đêm nhé.”

“Xi.” Cô nhìn ra cửa mà nói.

“Đừng giận anh nữa.”

Cô buồn bực ngồi xuống giường, một lát sau mới đi ra mở cửa.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Giang Tấn, cô hừ lạnh, “Ai dám giận anh chứ. Thận anh bị hư mà. Nhưng thận hư thì có gì ghê gớm chứ, lúc nào tôi cũng phải nhìn anh.”

Hắn đột nhiên nhào tới ôm lấy cô.

Cô cố gắng đẩy hắn ra.

“Là lỗi của anh.” Giang Tấn hôn lên trán cô một cái.

“Đừng, anh chẳng ngoan gì cả.” Trong lúc xô đẩy chiếc khăn quần đầu của Triệu Phùng Thanh cũng rơi xuống đất, mái tóc ẩm ướt xõa ra.”Vô cùng hư.”

Tóc cô ướt sũng nước, từ chân tóc mà rơi xuống cánh tay hắn.”Ừm, anh hư lắm. Là lỗi của anh, chuyện cũ rồi em đừng nhớ lại nữa.”

Quá khứ của hắn và cô chẳng có gì tốt đẹp cả.

Điều họ có thể hướng tới hiện giờ chỉ có tương lai.

“Tôi không thèm nhớ, là tự anh nhắc tới bạn trai cũ mà.” Năm ấy thích hắn là do cô tự nguyện, cô chưa từng hối hận. Nhưng đêm hôm đó quả thật hắn đã tổn thương cô. Cô mắng hắn mấy câu xem ra vẫn còn lời cho hắn nhiều lắm.

“Sau này chúng ta sẽ không nhắc tới con người xấu xa ấy nữa.” Giang Tấn xoa xoa lưng cô, vừa chạm vào thì thấy đầu đầu cũng ẩm ướt.”Đề anh sấy tóc cho em.”

Nghe đến chuyện hắn muốn sấy tóc cho cô, Triệu Phùng Thanh gạt đầu đồng ý ngay.

Tóc cô rất dài, mỗi lần sấy tóc luôn tốn rất nhiều thời gian, lần nào cô cũng sấy qua loa mấy phút, chỉ để nửa đầu khô thôi.

Giang Tấn thấy cô lười như vậy, thì tự tay anh làm.

Triệu Phùng Thanh thích xem phim, sau khi Giang Tấn biết, liền mua một chiếc màn chiếu cỡ lớn đặt ở phòng khách.

Dưới ánh đèn mờ tối, xem phim rất có không khí.

Cũng rất có cảm giác ám muội.

Triệu Phùng Thanh chọn một bộ phim đua xe. Sau đó dựa người ngồi trên sofa, thoải mái vừa ăn vặt vừa xem phim.

Càng thoải mái hơn là bên cạnh có người hầu hạ.

Giang Tấn lại không chú ý nhiều đến bộ phim ấy. Hắn chỉ quan tâm đến tóc cô hay đút nước hoa quả. Cô đau nhức chỗ nào, còn phải bóp lưng thư giãn cho cô.

Đặc điểm của mấy bộ phim nghệ thuật đó là nam nữ chính chỉ cần vừa mắt nhau, nói lên giường là lên giường ngay. Một đôi nam nữ xa lạ, quen biết nhau chưa đến mười phút, đã cùng nhau lăn lộn trên giường rồi.

Xem được một nửa, Triệu Phùng Thanh bỗng bật cười xấu xa, “Giang tổng này.”

Sau khi sấy tóc cho cô, Giang Tấn đặt chiếc máy sấy xuống. “Ừm?” Hắn nhìn thấy cô cười, liền cảm thấy thật ngốc.

Cô chăm chú nhìn cặp đôi nam nữ chính trong bộ phim tình cảm kia mà chợt hỏi: “Đối với tình dục anh có vẻ không kén chọn nhỉ?”

“Kén.” Vô cùng kén chọn.

Triệu Phùng Thanh cười đắc ý, “Muốn tìm một người xinh đẹp như em, khó lắm đúng không?”

“Khó.” Vô cùng khó.

“Cứ từ từ chữa bệnh.” Cô ra vẻ như một người bạn cũng phòng bệnh tốt bụng, “Có lẽ chúng ta như số âm nhân với số âm ra một số dương ấy, quả là xứng đôi vừa lứa.” Cô đoán, tỷ lệ chữa khỏi bệnh của cô còn cao hơn hắn. Dù sao, khí chất của hắn và hiệu suất của cô cũng khác nhau.

Giang Tấn nở nụ cười yếu ớt, nắm lòng bàn chân trái cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy ngứa, nâng chân phải lên đập nhẹ vào thắt lưng của hắn. “Sao cứ cào chân em làm gì.”

Tay trái hắn liền nắm lấy chân phải cô, tay phải kéo cô vào ngực mình. “Anh chữa bệnh cho em nhé?”

“May mà Giang tổng đẹp trai đấy.” Cô vòng tay qua cổ anh, lúc xem phim trên màn hình cũng phản chiếu gương mặt hắn, làm nổi bật ánh mắt thâm trầm của hắn. “Hôn không đau chút nào.”

Giang Tấn giữ cảm cô, hôn chụt lên môi cô một cái, “Đẹp hay không đẹp có liên quan gì chứ?” Tiêu chuẩn chọn đàn ông của người phụ nữ này đầu tiên phải là đẹp trai đã. Cứ chàng nào đẹp trai là nhìn chăm chăm không dứt mắt.

“Thêm chút kỹ thuật nữa là được rồi.” Triệu Phùng Thanh cười khê, chu môi tiến sát gần hắn.

Thấy hắn bắt động.

Cô thè lưỡi ra liếm môi dưới của hắn.

Hắn lập tức ngậm lấy môi cô cuốn nó vào trong miệng mình.

Sau một nụ hôn sâu cuồng nhiệt, hắn khê hỏi, “Vậy chúng ta bắt đầu giai đoạn trị liệu nhé?”

Triệu Phùng Thanh đẩy hắn ra, đuôi lông mày nhuộm đầy mỉa mai, “Em nhảy một điệu cho anh ngắm nhé.”

Giang Tấn nở nụ cười.

Trong ký ức của hắn từng có một cô gái tóc trắng mặc vũ phục đen. Khi cô gạt mũ ra, những sợi tóc trắng bay lên khiến hắn nhớ đến một câu: “Mây ngài cong vút, mắt liếc mày đưa, hồn xiêu nhan sắc, tâm thần mê mẩn.” [1]

[1] Là một câu trích trong bài Thượng Lâm Phú của nhà thơ Tư Mã Tương Như, mình dựa vào lời dịch của Dongphong để chỉnh lại. Câu này có ý nghĩa: Đôi mày liễu cong vút mỏng mảnh, khê liếc nhìn, sắc đẹp của nàng làm ta lao đao, vừa gặp đã ngắt ngây si đại

Lúc Triệu Phùng Thanh gào lên: “Bạn học Giang, tôi không thích cậu nữa.” ở rừng cây nhỏ.

Sau hôm ấy, cô chẳng thèm nhìn hắn lấy một lần. Thích hay không thích của cô đều đến đi rất vội vàng.

Hôm Tàn Hiểu hẹn hắn ra hiệu sách, từ xa xa hắn đã thấy Triệu Phùng Thanh rồi.

Chỉ là khi Tàn Hiểu mở cuốn ‘Nguồn gốc của bi kịch’, hắn lại chẳng thể nhìn thấy gì nữa.

[Phụ]: Mình đôi xưng hô của gái Thanh với anh Tấn rồi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cậu Thiếu Niên Kỳ Lạ

Nếu như không có đêm ấy với Giang Tấn thì trong lễ kỷ niệm thành lập trường Triệu Phùng Thanh nhất định sẽ biểu diễn một tiết mục nữ tính hơn nhiều, bởi vì cô muốn thể hiện sự quyến rũ của mình cho hần thấy.

Trước đêm hôm đó, Triệu Phùng Thanh đã từng tưởng tượng rất nhiều cảnh được múa độc diễn cho Giang Tấn ngắm.

Ngay cả khúc nhạc đệm cô cũng nghĩ ra rồi.

Là Naked của Spice Girls. [1]

[1] Naked – Spice Girls : Phải xem chứ nghe ko có ý nghĩa nhé. [Link](#)

Tình yêu say đắm của cô dành cho Giang Tấn chính là kiểu vừa trần trụi vừa thẳng thắn như thế. Ai cũng nói với cô thật không đáng, vậy mà cô chỉ cười cho qua chuyện.

Trước kia Triệu Phùng Thanh đã nghĩ Viên Táo không xứng với Trương Phù Lị, nhưng cô ấy vẫn nhớ mãi không quên được cậu ta.

Cái gọi là yêu và hận, chỉ là hiệu ứng cánh bướm đối với người trong cuộc. Nếu có thể dùng được mắt đơn thuần để cân đo đong đếm thì cái ấy gọi là khoa học chứ không phải cảm xúc con người. [2]

[2] Hiệu ứng cánh bướm : mình đọc còn thấy mộng lung các bạn đọc thêm ở đây nhé

Cho nên, Triệu Phùng Thanh mười tám tuổi đã tự nguyện đánh đổi thanh xuân vì Giang Tấn mười chín tuổi. Thậm chí trong nhiều năm tới, cô sẽ vẫn quý trọng ký ức về những ngày ấy.

Mà nay cô đã ba mươi một tuổi rồi.

Nhóm Spice Girls cũng đã giải nghệ từ lâu.

Nhưng chiếc đĩa CD thu lại buổi diễn năm ấy, cô vẫn giữ như bảo bối ở nhà.

Hiện giờ con người ta luôn nghe nhạc online trên mạng.

Triệu Phùng Thanh tìm bài hát rồi đưa cho Giang Tấn xem tên bài, “Anh thấy có hợp với khung cảnh này không?”

Hần gật đầu. Tự cô nói muốn bắt đầu điệu nhảy, hần liền phối hợp nở nụ cười mỉm, ý cười đọng đầy trong ánh mắt, sáng rực như sao trời.

Cô cũng cười theo, đi ra đứng ở giữa phòng khách.

Giang Tấn mở đèn trần.

Triệu Phùng Thanh mặc bộ đồ ngủ vải hoa, chẳng hợp với bầu không khí vũ đạo chút nào. Hơn nữa khi cô cố ý quyến rũ hần còn chẳng bằng một cái chau mày một nụ cười bình thường.

Nhưng vẫn rất đẹp.

Nhìn xuyên qua bóng dáng cô hần lại nhớ tới cái năm mười tám tuổi ấy.

Hần ngồi dưới sân khấu, nghe tiếng vỗ tay vang như sấm dậy, nhìn cô cong đôi môi đỏ rực, nở nụ cười ngạo nghễ.

Giang Tấn khóa chặt hình ảnh ấy, chôn nó thật sâu dưới đáy lòng. Rồi sau khi khóa vỡ, con sóng tình nhào tới cứ như sóng thần trào dâng.

Triệu Phùng Thanh mới nhảy được nửa bài thì hần đã nhào tới ôm chặt lấy cô.

Cô kinh ngạc bỗng hét lên.

Hần cười khê nói, “Ngủ sớm dậy sớm mới tốt cho sức khỏe.”

Chiếc áo ngủ vải hoa bị hần xé tan vứt lại trong phòng khách.

Nội y của cô cũng nát tan nằm trên bàn trà.

Giang Tấn đè cô trên tường hôn thật nóng bỏng.

Hần cứ liếm mút bên tai cô đến khi cô kêu ngựa mới thôi. Trong cơn mê loạn, cô vươn tay tới gạt mặt hần ra, nhưng hần lại nhanh hơn ngấm lấy ngón tay cô khẽ cắn.

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn hần.

Bình thường đôi mắt kia rất lạnh lùng giờ lại trở nên thâm thúy như biển sâu.

Cô đã từng gặp rất nhiều trai đẹp, nhưng chỉ có duy nhất một người đàn ông bất luận là từ mặt mũi hay điểm nào cũng khiến cô yêu thích. Đây quả đúng là style mà ông trời đã sáng tạo ra cho riêng cô.

Ngón tay đang trong miệng hắn khẽ chạm vào lưỡi hắn.

Hắn mút tay cô mà hỏi: “Có đau không em?”

Triệu Phùng Thanh lắc đầu, cọ mũi mình lên mũi hắn, cười mím môi, “Bạn học Giang, bạn đã bị tôi quyến rũ chưa?”

“Ừm.” Giang Tấn đắm mình giữa đôi lông mày yêu mị kia, “Hôn điên bát đảo.”

Trước đây Triệu Phùng Thanh thường nghe người ta nói làm tình rất tuyệt vời, nhưng cô chẳng biết tuyệt vời ở đâu..

Rõ là đau chết đi được. Không chỉ cơ thể đau đớn mà trái tim cũng đau đớn. Bên tai cô luôn vang lên lời nói âu yếm của cậu nam sinh năm nào.

Đau lắm.

Hôm nay, khi Giang Tấn hôn lên gáy cô thì cô lại bắt đầu cảm thấy đau.

Đau đến mức cô khóc “hu hu” lên.

Cô nhắm thật chặt hai mắt. Trong bóng đêm, giọng nói của cậu nam sinh năm ấy hòa cùng với giọng của Giang Tấn hiện tại.

Hắn ôm cô, thì thầm bên tai cô dịu dàng dỗ.

Hắn nói trước kia là do hắn không tốt.

Cô chẳng hề mở mắt mà há miệng cắn một cái vào bên vai hắn. Cô cắn rất mạnh, đúng chuyện đó là lỗi của hắn. Cậu nam sinh cô thích là người vừa lạnh lùng thanh cao lại tao nhã, nhưng cuối cùng hắn lại trở thành một kẻ tâm địa khó lường, hành động kỳ quái. Cô không thích thiếu niên bất lương, cuối cùng hắn lại đánh nhau với người ta phải vào đồn cảnh sát.

Hắn nói sau này hắn sẽ tốt với cô.

Cô cắn càng mạnh hơn. Nếu xin lỗi có tác dụng thì trên đời còn có cảnh sát làm gì nữa.

Lần này, có mùi máu tanh lan ra trong khoang miệng cô.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh thả lỏng miệng cắn, hạ thấp giọng hỏi, “Có đau không?”

Giang Tấn không trả lời chỉ hôn nhẹ lên má cô liên tục, “Em còn đau không?”

“Không biết.” Trong lòng cô mê mẩn, nhưng cái cảm giác đau đớn vốn có ấy, quả thật đã biến mất giữa giọng nói của Giang Tấn trưởng thành và Giang Tấn thiếu niên.

Hắn kéo chăn qua, trùm kín cả hai người, sau đó ôm cô thật chặt, “Ngủ đi.”

Cô mở mắt ra nhìn hắn.

Trên vai hắn in hằn một dấu răng, thấm đẫm tơ máu.

Cô không vì thế mà xin lỗi.

Đó là hắn xứng đáng.

Nhưng cô vẫn áp sát người vào lòng hắn.

Triệu Phùng Thanh như con mèo nhỏ, trần trụi cuộn mình trong ngực hắn. Hai chân cô còn cọ cọ chân hắn.

“Đừng nghịch ngợm.” Giang Tấn cách một lớp chăn đánh vào mông cô mấy cái.

Cô cảm nhận được thứ nóng bỏng đó, liền hỏi: “Mười giây của anh chưa kết thúc à?”

“Gần đây anh uống thuốc mới, có thể kéo dài thêm chút thời gian hơn.” Hắn nói dối càng ngày càng trơn tru hơn rồi.

“Thuốc gì?” Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu nhìn hắn, “An toàn không? Có tác dụng phụ gì không?”

“Bác sĩ nói có đây.” Hấn bình tĩnh nói, “Ngày mai anh đưa hộp thuốc cho em xem.”

Cô bấu môi, “Giang tổng, em cảm thấy anh đáng thương quá đấy.”

“Ừm.” Giang Tấn vẫn cứ thản nhiên như thế, “Thế nên em phải ngoan nhé.”

“Chúng ta tiếp tục không?” Triệu Phùng Thanh liếc một bên vai hấn, vẫn không nhìn được mà quan tâm, “Vết thương trên vai anh có nên xử lý trước đã?”

“Anh không đau.” Giang Tấn chẳng quan tâm đến chút máu đó, hấn vuốt vuốt mái tóc cô, “Em có thấy đau không?”

Cô lắc đầu, “Giờ thì không đau.”

Hấn bình tĩnh nhìn cô, “Vậy chúng ta làm nhé?”

“Anh muốn làm thì làm đi.” Nhảy sexy là cô bày ra, cắt ngang giữa chừng cũng là cô. Cô có hơi bồn khoăn, nhất là thứ gì đó như bàn ủi đang dán chặt vào người cô kia.

Đàn ông quả thật đáng thương. Bắn nhanh thì phải uống thuốc mà uống thuốc nhiều sẽ có ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe.

Giang Tấn vừa nghe cô nói xong thì lập tức xóc chân dậy, xoay người đè lên cô. “Nếu đau phải nói đấy, biết chưa ?.”

Triệu Phùng Thanh gật gật đầu rồi cô nhắm mắt lại.

Hấn nhìn thấy dáng vẻ sắp chết còn chẳng sợ kia của cô thì nhẹ nhàng bật cười, “Triệu Phùng Thanh, sau này anh sẽ đối tốt với em.”

Triệu Phùng Thanh nhắm chặt mắt, độ miễn cảm của các giác quan càng tăng lên.

Giang Tấn hôn từ đầu gối cô lên giữa hai chân.

Môi lưỡi hấn nghịch ngợm, làm cô trào ra cảm giác nóng rẫy lạ lùng, tê tê dại dại.

Khi ngón tay hấn lần mò vào trong cơ thể cô, rất đau.

Nhưng không giống kiểu những ngày trước là đau từ trong tim đau đến bên ngoài.

Giang Tấn rất dịu dàng cẩn nhẹ vành tai cô: “Đau không?”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh mệt mỏi đáp một tiếng.

Động tác của hấn bèn dừng lại, rút ngón tay ra.

Cô vừa có được chút cảm giác, giờ liền không còn nữa. Thế là liếc xéo hấn một cái: “Tiếp tục đi chứ.”

Giang Tấn làm ra vẻ đứng đắn: “Không phải em đau sao?”

“Có hơi đau, cũng hơi không đau.” Triệu Phùng Thanh thom thom lên mặt hấn: “Giang tổng, mau làm đi, mau khiến người ta sướng muốn chết được đi.”

“Tiểu hồ ly.” hấn bịt kín miệng cô lại, ngón tay tiến vào trong cơ thể cô.

Cô ôm chặt lấy hấn, dán thân mình về phía hấn.

Phát hiện ra cô bắt đầu ẩm ướt, hấn thêm một ngón tay vào.

Triệu Phùng Thanh rên rỉ kêu mấy tiếng, không nhìn được hôn lại hấn.

Ngón tay hấn linh hoạt xoay chuyển, tìm kiếm điểm nào đó.

Tiếng hít thở của cô càng lúc càng nặng, tiếng kêu rên cũng càng lúc càng nhanh. Cô còn nghĩ bản thân có thể chết dưới hai ngón tay này mất. Đan xen mở rộng, khi nhanh khi chậm, vừa mạnh vừa nhẹ.

Triệu Phùng Thanh chôn trước bờ ngực của hấn, tùy ý để hấn nhấc một chân mình lên.

Tốc độ ngón tay hấn tăng nhanh, móc thật mạnh.

Cô không nhìn được “ư ư ư” ra tiếng, từng đợt từng đợt chất lỏng trào ra ngoài.

“Em chảy nước rồi.” Ngỡ khí Giang Tấn vẫn như thường.

Cô hé nửa con mắt, trước mặt là bờ ngực rắn chắc của hắn, cô đưa mắt lên, phát hiện thấy dấu răng trên vai hắn liền nhẹ nhàng liếm liếm.

Bộ dạng hắn có vẻ vẫn rất bình tĩnh. “Thoải mái không?”

“Ừm... a...” Thoải mái đến tê tê dại dại. Triệu Phùng Thanh vô lực nằm đó, trong cơ thể càng lúc càng gấp gáp, gấp đến như là đang đợi điều gì tới.

Hai ngón tay Giang Tấn mỗi lúc một mạnh hơn, lúc đâm sâu vào trong, ngón út ở ngoài còn chuyển vòng quanh cánh hoa của cô, ấn lên tiểu huyệt.

Cô hô lên một tiếng, nắm chặt lấy ga trải giường, run bật lên mấy cái.

Anh rút ngón tay ra, nhìn dịch lỏng không ngừng tuôn ra giữa hai chân cô, cúi người ngậm mút lấy.

Triệu Phùng Thanh còn chưa hồi phục lại sau cao triều, lúc hắn liếm lên khe nhỏ của cô liền bắt đầu run tiếp: “A... đừng mà...”

“Bắt tiếp cho tôi xem.”

Nghe thấy lời của hắn, cô không kìm chế nổi nữa, chất lỏng trào ra ướt đầm ga giường.

Triệu Phùng Thanh hít nhỏ, nằm ngửa trên giường, khuôn mặt phỉếm hồng, ánh mắt mê ly, hai chân còn đang run rẩy.

Giang Tấn của nhìn vậy, nghĩ bản thân sớm muộn gì cũng chết trên thân cô mất thôi.

Cô bấu môi với hắn, nhỏ giọng hỏi: “Giang tổng, mười giây của anh đã xong chưa?”

“Chưa.” hắn mở hai chân cô ra, vật khổng lồ nóng rẫy dưới hông nhẹ đụng vào hoa viên của cô.

Cánh hoa của Triệu Phùng Thanh ướt đầm, trơn trượt, tản ra làn hương ngọt ngào mê người.

Cô liếc nhìn vật đó một cái liền ngây ra: “Thuốc của bác sĩ ấy... lợi hại thế cơ à.” Mặc dù cô không có kinh nghiệm nhưng xem phim đen rất nhiều, các nam chính trong đó sao có kích thích như này được.

“Ừm.” Giang Tấn mang bao cao su vào, nhìn về ngây ngốc của cô bảo: “Thuốc nhập khẩu mà.”

Cô càng ngây hơn: “... Vậy thì anh phải kiếm một em tóc vàng nước ngoài chứ?”

Ánh mắt của hắn lạnh lùng hẳn.

Triệu Phùng Thanh biết mình nói sai, ngậm môi lại, nâng eo cọ vào vật thô dài của hắn: “Giang tổng, anh nhớ bình tĩnh mà làm nha.” Sau đó lại là biểu tình thấy chết không sờn.

Anh lười không thèm nói gì với cô nữa, hai ngón tay hơi mở khe hẹp của cô rồi từng chút từng chút một chen vào.

Cô che miệng không để mình phải thét lên.

Anh thấy khuôn mặt nghẹn đến đỏ của cô liền bảo: “Đừng nhịn thở ngạt chết luôn đấy.”

Cô liền tiếp gật đầu, chỉ kêu “ừ ừ ừ”.

Cảm giác ấy quả thực quá lạ lẫm. Vật đó của hắn to hơn ngón tay hắn gấp mấy lần, lúc nó đẩy vào, cô thấy nơi đó như mình bị trướng đến cực hạn, hai người dính chặt đến mức một khe hẹp nhỏ cũng chẳng có.

Giang Tấn thấy bàn tay cô bịt miệng nổi lên cả gân xanh, không dám động tiếp. “Có đau không?”

Cô lại gật đầu liên tục.

Anh phủ người xuống hôn cô, trêu ghẹo nhũ hoa trước ngực cô. “Em đừng quá khẩn trương, anh không cho vào được, thả lỏng người chút đi.”

Triệu Phùng Thanh phản bác: “Không cho vào được là do anh uống thuốc, không liên quan gì đến em cả.”

Anh liền độc ác cắn một cái vào ngực cô.

Cô khẽ kêu một tiếng.

“Không được nói nữa.” Giang Tấn ngậm lấy một bên bầu ngực của cô, giọng nói mơ mơ hồ hồ, “Nghe em mở miệng là thấy tức giận rồi.”

Cô bèn ngậm chặt miệng. Có điều bị hắn mút rất thoải mái liền không nhịn được ngậm lên vài tiếng. Phần dưới vẫn bị hung khí của hắn trướng đầy, hơi hơi đau. Bên trên lại được hắn hôn đến tê tê dại dại cả người.

Cô chỉ thấy như đang ở giữa hai tầng nước lửa.

Giang Tấn vươn tay gầy trên nơi cánh hoa của cô, men theo lối nhỏ cạo cạo bên trong.

Triệu Phùng Thanh thấy một đợt tê ngứa ran lên tận ra từ sâu trong thân thể, cô vô thức co rụt hoa kính lại, trào ra một đợt mặt dịch.

Hắn hít mạnh: “Không đau nữa à?”

“Ừm...” Cô nhin không được bảo: “Giang tổng, anh nhất định phải làm em thoải mái đó. Em sợ đau.”

Giang Tấn tiếp tục đẩy vào.

Mặt đạo của cô trơn trượt một mảnh, khiến hắn dễ dàng xâm chiếm.

“Đau không?”

Triệu Phùng Thanh động nhẹ: “Vẫn ổn.”

Giang Tấn nhắc eo cô lên kê một cái gối xuống dưới. “Triệu Phùng Thanh, tôi kể cho em nghe một chuyện.”

Cô mê mang nhìn hắn: “Hửm?”

“Tôi chỉ có thể nhin đến đây thôi.” Nói xong, hắn rút ra ngoài rồi lại nhanh chóng đẩy vào tiếp.

Triệu Phùng Thanh kêu to, cô không phân rõ đây là đau hay là sướng nữa. Dưới tác động ra cạo vào sâu của hắn, chỗ kết hợp giữa hai người càng lúc càng thêm ẩm ướt.

Tiếng nước chảy, tiếng cơ thể va chạm vào nhau kết hợp với tiếng khóc ngậm của cô, trong tai hắn nghe như tiếng trời.

Hắn vốn dĩ muốn chậm một chút, nhưng lúc trước đã ma sát quá lâu, hắn không nhin được nữa. Khoái cảm được chiếm hữu cô như đao to búa lớn lan tràn từ dưới lên toàn thân hắn.

Triệu Phùng Thanh chảy cả nước mắt, cảm giác sướng tê càng lúc càng nồng đậm trong từng cú va thúc của hắn.

Giang Tấn hôn cô: “Em sướng phát khóc rồi à.”

“Ư ư ư...” Cô vừa khóc vừa kêu: “A a a...”

Hắn lật người cô lại, những cú va đẩy đụng cô tiến tiến lui lui. Triệu Phùng Thanh nửa bò trên giường, giường mông lên. Đùng đột từng đợt sóng khoái cảm khiến cô không thốt nên lời, chỉ không ngừng kêu khóc. Giọt lệ đọng nơi khóe mắt rung rung chọt rơi.

Cô co rụt hoa kính...

Nghe thấy hắn hít vào một hơi.

Cái tiếng hít gọi cảm tuyệt trần của Giang Tấn đó khiến cô rất có cảm giác thành tựu. Thế là cô tiếp tục co hẹp “cô bé”.

“Triệu Phùng Thanh, em cái đồ hồ ly tinh này!” Hắn dừng lại, suýt chút nữa thì bắn ra ngoài.

“Giang tổng... a... mười giây của anh...” Cô chẳng nhớ bản thân đã lên đỉnh mấy lần, hắn thì vẫn chưa xong. “Em... mệt.”

“Đợi chút nữa.” Hắn khẽ kháng ma sát trong thân cô vài cái, sau đó nắm chắc eo cô dùng lực đụng liên tiếp.

Triệu Phùng Thanh lại kêu lên. Cô khóc rên: “Tôi mệt quá...”

Giang Tấn nhìn đồng hồ, thầm nghĩ rằng mai cô còn phải đi làm, bèn phát động mạnh mẽ đợt công kích cuối.

Cô nắm chặt ga trải giường, kêu đến khản cả giọng.

Nơi cô quỹ ga giường đều ướt hết, hơn nữa nước vẫn còn không ngừng chảy ra.

“Ừm ừm ừm...”

Cô nghĩ mình sắp chết mất, làm tình làm đến chết luôn. Giang Tấn nâng nửa người dưới của cô, mỗi lần thúc đều vào nơi sâu nhất, vừa nhanh vừa mạnh. Sau cùng thấy cô bị tàn phá đến thê thảm, rốt cục cũng giải phóng ra.

Tối hôm ấy là lần đầu tiên Triệu Phùng Thanh được hưởng thụ cảm giác tình ái thực sự. Cô vui vẻ hút một điếu thuốc coi như kỷ niệm cho ngày hôm nay.

Cô quay sang phả hơi khói vào mặt Giang Tấn rồi khẽ gãi gãi cằm hần, lưu manh nói, “Nào gọi một tiếng đại gia cho anh đây nghe đi.”

“Đại gia.” Mặt hần chẳng chút biến sắc, “Em hút ít thôi, hồi lắm.”

Triệu Phùng Thanh lại hôn một cái lên môi hần, “Có hồi không?”

“Ừm.” Giang Tấn rút điếu thuốc của cô ra, đặt sang bên cạnh rồi lạnh lùng nói: “Mong đại gia coi tiểu nhân đây như điếu thuốc kia.”

Cô cười rồi mở chụt chụt lên mặt hần liên tục.

Cách đại hội thể dục của cao trung A càng ngày càng gần, đám nữ sinh cũng bàn luận về truyền thuyết quý kia cũng nhiều hơn.

Có người nói, vì con quý đó bị thương quá nặng nên ngày trăng tròn mới xuất hiện để chữa thương.

Có người lại nói, con quý ấy đang kiếm mối, mà những nữ sinh xinh đẹp chính là con mối của nó.

Nói tới đây, mấy nữ sinh hu hu gào khóc, “Sợ khiếp đi được!”

Triệu Phùng Thanh tròn mắt, “Sợ quá nhỉ.” Cô thật sự rất bội phục trí tưởng tượng và khả năng diễn xuất của đám nữ sinh này, cứ như mấy đứa đó đã bị tên quý ấy tấn công thật rồi vậy.

Sau đó cô lại hỏi, con quý ấy xuất hiện ở cao trung A từ bao giờ?

Chẳng ai trong đám nữ sinh nói được chính xác, chỉ nghe nói là đã từ rất lâu lắm rồi, con quý ấy còn từng bị các giáo viên trong trường truy đuổi. Về truyền thuyết ma quỷ của cao trung A thì có rất nhiều phiên bản. Gần đây sở dĩ mọi người hay nhắc tới con quý này là vì đại hội thể dục thể thao sắp diễn ra.

Triệu Phùng Thanh hiểu rồi, con quý này xuất hiện từ lúc cô học lớp mười hai năm ấy.

Chuyện này cô không nhớ rõ lắm.

Nhưng một ngày nào đó trong lúc dọn sách, cô lại đột nhiên nhớ ra.

Cô và con quý ấy sau lần đó còn gặp nhau một lần nữa. Cô còn từng kể cho cậu ta nghe về chuyện của Đào Tuệ Tuệ, bao gồm cả bức thư máu ấy.

Triệu Phùng Thanh nhớ rõ, sau cái hôm bị thầy giáo vụ truy đuổi, cô vẫn tiếp tục đi tập chạy. Trong lúc vô tình, cô bỗng liếc nhìn về hướng rừng cây nhỏ, vừa nhìn thì tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cậu thiếu niên kỳ quái ấy đang ngồi trên một cành cây ngoài rìa rừng, cậu ta mặc chiếc áo đen rộng thùng thình cứ như hòa mình vào tán cây tối đen một vùng. Trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ trắng bệch đáng sợ ấy.

Triệu Phùng Thanh không nhìn cậu ta, tiếp tục chạy nửa vòng nữa. Sau đó cô đeo kính lên, quay đầu nhìn về rừng cây nhỏ.

Cậu thiếu niên đeo mặt nạ lại đang đi về phía cô.

Cô cảm thấy dường như cậu ta đang nhìn mình chằm chằm.

Trên đường băng dài như vậy, chỉ có mình cô và cậu ta. Cậu giống như người mà cũng giống như quỷ, khiến cô không chạy nổi nữa.

Triệu Phùng Thanh đi đến bên cạnh cậu, “Rốt cuộc cậu là ai?”

Chàng thiếu niên không nói gì cứ im lặng như thế.

Cô bực mình, xoay người định bỏ về.

Nhưng cậu ta lại nắm chặt cổ tay cô không buông.

Triệu Phùng Thanh đánh không địch nổi sức mạnh ấy: “Cậu muốn làm gì?”

Cậu ta cầm lấy một cành cây, viết mấy chữ trên nền cát: “Tôi bị bắt nạt.”

Cô nương theo ánh trăng, vừa nhìn được mấy chữ ấy liền mắng: “Nhìn cậu kinh như ma ấy, ai dám bắt nạt.”

Cậu ta tiếp tục viết: “Vì tôi xấu.”

Triệu Phùng Thanh bỗng chốc hiểu ra. Trong trường học thường xuyên xảy ra những chuyện như thế, nếu thành tích của bạn không tốt, mặt mũi xấu xí, hoặc tính cách yếu đuối, đều sẽ trở thành đối tượng bị bắt nạt. Đại đa số người ta nói xã hội mới tàn nhẫn nhưng thật ra cuộc sống học đường này cũng như vậy.

Triệu Phùng Thanh chợt nhớ đến Đào Tuệ Tuệ. Cô nhìn cậu thiếu niên mang mặt nạ kia thì trợn mắt mà nói dối: “Cậu rất đẹp trai mà.”

Hắn cúi đầu viết: “Nói dối.”

Khi Triệu Phùng Thanh ngồi trên cành cây ngược mặt lên nhìn ánh trăng tròn. Trong khoảnh khắc cậu bật người nhảy lên thành tường ấy thật sự rất oách. Hơn nữa chiếc mặt nạ này nhìn lâu cũng thấy đẹp trai. Cho nên, cô coi cậu ta là soái ca.” Tâm hồn đẹp vẫn là quan trọng nhất.”

Cô kể qua cho cậu thiếu niên ấy chuyện về Đào Tuệ Tuệ, rồi lại cò vũ cậu vài câu.

Thiếu niên kỳ lạ ấy không nói câu nào. Nghe mấy lời an ủi sứt sẹo của cô xong thì cậu đứng dậy, xoay người đi thẳng vào khu rừng.

Vài phút sau đó thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Triệu Phùng Thanh: “. . .”.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên a lên một tiếng. Cô vẫn chẳng hiểu tại sao Giang Tấn lại biết trong lòng cô chuyện của Đào Tuệ Tuệ có ý nghĩa rất quan trọng.

Cô gọi điện thoại cho Giang Tấn.

“Triệu Phùng Thanh?”

Cô nở nụ cười, “Giang tổng này.” Hai người bọn họ sáng nay còn dậy chung một giường, giả vờ cái gì chứ.

“Hiếm khi thấy em gọi điện cho anh đấy.” Có thể nhận ra tâm trạng hắn đang rất tốt.

Cô truy hỏi: “Anh có nhớ em đã kể cho anh nghe chuyện ma quỷ của cao trung A không?”

“Cậu thiếu niên đẹp trai ở rừng cây à ?.” Giang Tấn thuật lại lời cô.

Triệu Phùng Thanh nghiêm túc hỏi, “Có phải người đó là anh không?”

“Em nghĩ sao?”

“Đúng.”

“Vậy thì đúng rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Một Viên Thuốc Chia Làm Hai Lần

Mấy hôm đó ngày nào Triệu Phùng Thanh cũng gặp cậu thiếu niên kỳ lạ ấy.

Nhưng cô không nghĩ cậu ta có thể liên quan gì tới Giang Tấn.

Một ngày trước khi diễn ra hội thể thao, cậu thiếu niên để lại một địa chỉ mail trên mặt cát.

Cô cũng đáp lễ lại viết một email vừa đăng ký cách đây không lâu.

Email ấy cô chỉ dùng hơn một năm. Sau khi tốt nghiệp trung học thì rất ít khi đăng nhập lại.

Tối đại học Z không lâu, cô vì lấy lại mặt khẩu của diễn đàn trường mà lại đăng nhập vào email kia lần nữa.

Trong mail có thư đến của cậu thiếu niên ấy, thời gian là cuối tháng bảy. Trong mail cậu ta kể lại chuyện mình xấu nên bị bắt nạt.

Triệu Phùng Thanh đọc xong, suy nghĩ một lúc lâu, mới nhớ ra mình đã gặp cậu ta vào năm ngoái.

Lúc ấy đang là tháng thứ ba sau khi Triệu Phùng Thanh tìm được bức thư máu của Đào Tuệ Tuệ. Cho nên, cô đáp lại mail của cậu thiếu niên kỳ quái, kể tóm tắt lại nội dung của bức thư ấy rồi biểu đạt ý kiến của mình.

Một tháng sau, cô mở lại hòm thư nhưng cậu thiếu niên không hồi âm lại. Sau hôm đó cô không còn vào hòm mail kia nữa.

Triệu Phùng Thanh kết thúc cuộc gọi với Giang Tấn.

Đầu óc cô mơ màng.

Giang Tấn liên tục thay đổi, cô chỉ biết hấn của quá khứ.

Nhưng người cô thích hồi cấp ba ấy chỉ là Giang Tấn giả.

Hiện giờ cô cũng không biết đâu là Giang Tấn thật. Lúc trên giường hấn ôm cô gọi “Tiểu hồ ly” thì có bao nhiêu phần là thật lòng.

Kỳ thật, Giang Tấn ngoại trừ được cái mã ngoài thì tính cách hoàn toàn trái ngược với người trong mộng của Triệu Phùng Thanh.

Cô không thích đàn ông ngang ngược.

Nhưng khi Giang Tấn cởi sạch thì trông hấn thật quyến rũ. Cơ bụng, bờ mông nhỏ, ánh mắt thâm trầm tràn ngập ham muốn. Mỗi khi cô nhìn thấy lại muốn bỏ nhào vào hấn.

Triệu Phùng Thanh cào cào tóc.

Hiện giờ cô cũng chẳng hiểu lắm, rốt cục bản thân mình thích một người đàn ông thế nào ?

Buổi tối Triệu Phùng Thanh chờ Giang Tấn về nhà, cô sẽ thẳng đường hỏi tội hấn.

Nhưng Giang Tấn lại bất ngờ có việc, chạng vạng tối đã lên đường đi công tác ở Thương Thành.

Triệu Phùng Thanh bực mình, “Chạy trời cũng không khỏi nắng. Em đợi anh ở đây, cậu thiếu niên đẹp trai rừng cây ạ.”

“Ừm.” Hấn ở đầu bên kia nhắc nhở “Nhớ phải ăn cơm đúng giờ đấy. Tóc cũng phải sấy khô xong mới được ngủ.”

“Hừ.” Cô cười lạnh một tiếng.

“Tiểu hồ ly.” Giang Tấn hạ thấp giọng mà cười nói: “Đêm mai anh về ngủ cùng em.”

“Xi, uống ít thuốc thôi.” Triệu Phùng Thanh đã nhìn thấy hộp thuốc kia, trên đó toàn chữ tiếng Anh. Không biết tên lang băm nào kê, nói rằng phải điều trị bệnh theo đợt.

Giang Tấn nói, thuốc ấy uống một viên sẽ không lên được.

Nhưng hấn vừa lên được thì đã ép buộc cô cả đêm.

Tuy rằng tình yêu rất kỳ diệu, hơn nữa cô mới nếm thử tình dục nên cảm thấy rất mới mẻ. Nhưng ban ngày đã làm việc rất mệt mỏi rồi. Vì thế cô đề nghị, một viên thuốc nên chia làm hai nửa uống hai lần.

Giang Tấn nói, chữa bệnh phải nghe lời bác sĩ.

Kết quả là từ hôm cô nhảy tới nay, liên tục bốn ngày đêm nào cũng lẫn lộn với hấn điên đảo đến nửa đêm.

Triệu Phùng Thanh đã từng nghe: “Chỉ có bò chết mệt chứ không có ruộng bị hỏng.”

Nhưng cô cảm thấy mẫu ruộng của mình quả thực đã hỏng luôn rồi.

Đối với Triệu Phùng Thanh mà nói, bốn đêm mất hồn mất vía đó là lý do cô ngủ không đủ giấc.

Nhưng đối với Giang Tấn mà nói, đó là cảm giác thỏa mãn khi chỗ trống nhiều năm đã được lấp đầy.

Triệu Phùng Thanh không còn xuất hiện trong giấc mơ của hắn, mà cô thật sự đang nằm trong lòng hắn. Khi đôi chân dài của cô vòng qua eo hắn thì lý trí lý tính gì đó cũng mất sạch.

Giang Tấn chưa từng nghĩ khả năng kháng cự cô của mình lại bị phá vỡ một cách dễ dàng thế này. Trước kia hắn dẫn vật giầy dựa, giờ thì xem ra tất cả đều vô dụng.

Hắn đâm đầu vào một cái hồ mang tên Triệu Phùng Thanh, càng đi càng sâu, nhìn không thấy đáy.

Công ty của Giang Tấn gần đây có hợp tác với một thương hiệu bánh ngọt ở Thương thành

Mà người phụ trách bộ phận thị trường của công ty đó chính là Tần Hiểu. Vì một phân đoạn nào đó xảy ra vấn đề, nên hiện tại nhãn hiệu bánh mới chưa được tung ra thị trường.

Giang Tấn vốn không định đích thân tới đây, nhưng cấp dưới của hắn đã ở bên đó mấy ngày rồi cũng không thống nhất được phương án xử lý.

Vì thế bộ phận marketing mới báo cáo lên giám đốc.

Chuyện này phải đành để Giang Tấn đích thân tới xử lý.

Giang Tấn không hay lái xe, bình thường tài xế đều do bên công ty sắp xếp. Có thêm một người là Lãnh trợ lý đi cùng.

Xe đang trên đường cao tốc.

Lãnh trợ lý liếc nhìn tài xế, sau đó ra vẻ thần bí mà nói nhỏ với Giang Tấn, “Giang tổng, tôi có tin hot muốn báo cáo.”

“Ồ?” Giang Tấn liếc Lãnh trợ lý một cái.

Lãnh trợ lý hạ thấp giọng ra vẻ oán giận: “Cô nàng Liễu Nhu Nhu rần rết kia vừa mua mấy hộp thuốc trắng dương online.”

Giang Tấn bình tĩnh, “Hả?”

Lãnh trợ lý bổ sung thêm “Còn là hàng nhập khẩu.”

“Vậy chắc đắt lắm” Giang Tấn chẳng chút để ý.

Lãnh trợ lý do dự mãi mới hỏi: “Có phải cô ta dạo này đang quyến rũ ông già nào không?”

Giang Tấn thần nhiên, “Ai biết.”

Lãnh trợ lý thấy không moi được thông tin gì của Liễu Nhu Nhu từ Giang Tấn nên đành phải ngậm miệng lại.

Giang Tấn nhấn một tin cho Liễu Nhu Nhu : “Cô làm việc ngày càng nhiều sở hờ.”

Liễu Nhu Nhu đáp ngay: “Tôi để lại sở hờ là vì tôi muốn thế. Ai bảo Giang tổng không chịu phối hợp diễn vở kịch giường chiếu tử tế với tôi.”

Giang Tấn cười nhạo .

Vở diễn trên tầng hai tiệm hoa ngày đó, nếu hắn muốn giấu manh mối, với chỉ số thông minh ấy của Triệu Phùng Thanh thì cả đời cô cũng không phát hiện ra.

Cũng giống như cậu thiếu niên tuổi teen dưới ánh trăng, khi cô nhắc về chuyện đó, hắn cũng đã cho cô gợi ý.

Nhưng cô lại chỉ hiểu ý ngoài mặt chữ, mở miệng ra là mắng bạn trai cũ.

Hắn sẽ bảo vệ con hồ ly ngược nghiệt này mãi mãi , không thể để người khác lừa đi được ——

Tần Hiểu nghe tin Giang Tấn sẽ tới Thương thành thì liền gọi điện cho hắn nói buổi tối cô làm chủ bao hắn một bữa cơm rau dưa.

Giang Tấn lơ đãng nhắc tới Đại Hồ.

Tần Hiểu nói, Đại Hồ cũng sẽ đi.

Vì thế, Giang Tấn liền một mình tới nhà hàng đã hẹn trước.

Cuối cùng Đại Hồ không đến.

Mà có một cô nàng khác thay thế.

Chính là cô gái đầu gối chẳng đẹp, Giang Tấn cũng không thèm nhớ tên.

Khi Giang Tấn tới, Tần Hiểu và Trịnh Dao cũng mới đến, hai cô nàng đang trò chuyện rất rôm rả.

Hắn nhìn thấy có người ngoài thì ánh mắt bỗng lạnh hẳn.

Tần Hiểu cuống quýt giải thích : “Trịnh Dao cũng đứng lúc tới đây công tác. Tôi nhớ hai người đều học đại học H nên tiện thể thì tụ tập luôn.”

Trịnh Dao có phần oan ức, dịu giọng nói: “Nếu anh cảm thấy không tiện. . . thì em đi trước vậy.”

“Không sao cả.” Giang Tấn nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta một cái, sau đó quay sang Tần Hiểu hỏi: “Đại Hồ đâu?”.

Tần Hiểu mím môi mà trả lời: “Đồng nghiệp có việc nên anh ấy ở lại trực thay.”

Nghe vậy, Giang Tấn khẽ nhếch nhóe miệng, thể hiện rõ sự trào phúng không tin.

Tần Hiểu xấu hổ.

Cô biết mình không thể giấu hắn chuyện gì.

Thế nhưng, nếu lúc đó cô không nói Đại Hồ cũng đến, nhất định Giang Tấn cũng sẽ không đến.

Giang Tấn có nhiều tin đồn tình ái, nghe thì đúng là rất tùy tiện. Nhưng hắn chưa bao giờ tham gia vào bất cứ cuộc tình tay ba nào, khi yêu đương với bất cứ cô nào, hắn cũng đều rất cẩn thận.

“Xin lỗi.” Giang Tấn đứng dậy, “Tôi đi toilet.”

Hắn đứng soi mình trước gương trong toilet, tháo chiếc cúc áo trên cùng của sơ mi, sau đó bẻ ống cổ áo hạ thấp xuống.

Chỗ bên trái xương quai xanh có một dấu hôn lộ ra rất ám muội.

Đó là của cô nàng hồ ly nhà hắn cần.

Sáng nay mới ra lò.

Cô vừa cần mà vừa nói: “Anh cần chân em thế thảm thế nào? Đâu đâu cũng ứ xanh hết cả, em muốn báo thù.”

Hắn cứ mặc để cô báo thù, thậm chí hận không thể để cô báo thù nhiều hơn.

Giang Tấn nhớ lại nụ hôn sáng nay của Triệu Phùng Thanh thì nhoen miệng cười.

Hắn đi ra khỏi toilet.

Đi về phía bàn ăn, ngẩng đầu chỉ thấy Trịnh Dao đang đứng bên cạnh bàn, châm trà cho Tần Hiểu .

Trịnh Dao mặc váy ngắn, đi đôi giày cao gót bảy phân. cặp chân dài trắng nõn vì thế càng trông dài hơn.

Ánh mắt Giang Tấn lướt qua đùi nàng ta. Từ lúc gặp một cặp đùi đẹp thiên hạ vô song thời cấp ba thì từ đó về sau những người phụ nữ khác chỉ xếp thứ hai.

Hắn trở lại chỗ ngồi.

Tần Hiểu chủ động nhắc đến chuyện công việc.

Giang Tấn đáp câu được câu chẳng.

Trịnh Dao ngồi bên cạnh thỉnh thoảng cũng chen vào mấy câu.

Bàn cơm một nam hai nữ đều là những người đẹp trai xinh gái. Hơn nữa người đàn ông kia trông thật hào hoa phong nhã. Có rất nhiều khách trong tiệm đều quay nhìn ba người bọn họ.

Tần Hiểu gấp rau cho Trịnh Dao, “Này nhé, Trịnh Dao và cậu có vẻ rất có duyên.”

Giang Tấn ngược mắt liếc qua nhìn Trịnh Dao, sau đó chuyển hướng về Tần Hiểu, “Tôi cảm thấy, tôi và cậu là bạn học cũng có duyên đấy.”

Tần Hiểu cứng đờ người.

Lời này của hắn không phải tán tỉnh mà đang châm chọc. Cô nghe là hiểu. Hắn không thích cô giật dây cho hắn và Trịnh Dao.

Tần Hiểu cười cười, “Chúng ta là bạn học, quả thật cũng có duyên nhì.”

Cô và hắn chỉ có thể là bạn học. Mọi quan hệ của bọn họ đã bắt đầu xa cách từ hôm nghỉ hè cấp ba ngày đó.

Hôm ấy cô hẹn hắn ra hiệu sách, hắn mang theo túi đựng sách.

Tần Hiểu nhìn xuyên qua miệng túi liền nhìn thấy mấy chữ《 Nguồn gốc của bi kịch 》trên gáy sách.

Cuốn sách kia trông có vẻ khá cũ nát, cô cũng có chút tò mò. Khi hắn đi ra ngoài rồi đem túi sách giao lại cho cô bảo lý, cô liền lôi cuốn sách kia ra.

Quả nhiên, cuốn sách này xuất bản từ năm 1986 rất lâu rồi. Trong sách còn. . . kẹp một tấm ảnh.

Cô không thấy rõ lắm.

Bởi vì cuốn sách đã bị Giang Tấn giật lại rồi.

Hắn nhìn cô, “Sách này có bản mới rồi.”

Cô hỏi: “Cậu rất thích Nietzsche à?”

“Ừm.”

“Vì sao vậy?”

Giang Tấn nhìn đám người phía đằng xa bỗng nói, “Bởi vì tôi sẽ giống như ông ấy rồi sẽ chết.”

Cô ló đầu nhìn sang phía bên kia đường nhưng chẳng thấy gì cả.

Mấy năm nay, Giang Tấn đã cặp kè với rất nhiều cô gái, chỉ là không có mối quan hệ nào quá lâu.

Tần Hiểu từng hỏi Đại Hồ, Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn tiến triển đến đâu rồi.

Đại Hồ nói không rõ lắm.

Trịnh Dao thích Giang Tấn, Tần Hiểu đã biết từ lâu rồi. Tần Hiểu nghĩ, nếu hai người bọn họ có thể thành đôi thì thật tuyệt. Hơn nữa nếu Trịnh Dao đồng ý đứng ra sẽ bác bỏ được tin đồn hắn vô năng.

Nhưng hiện giờ có vẻ Giang Tấn không vui lắm.

“Trịnh Dao là một cô gái tốt.” Tần Hiểu cười kéo tay Trịnh Dao.

Giang Tấn hơi nghiêng đầu với tay lấy ấm trà.

Trong chớp mắt ấy Tần Hiểu đột nhiên nhìn thấy dấu hôn trên xương quai xanh của hắn.

Đó là một vết thâm màu tím.

Cô bỗng cảm thấy xấu hổ, cứ như chuyện tốt mình đang làm bỗng trở thành chuyện xấu.

Trịnh Dao cúi đầu, lên tiếng nói muốn đi toilet.

Đợi Trịnh Dao đi xa, Tần Hiểu liền hỏi, “Cậu có bạn gái rồi à?”

Giang Tấn cúi đầu nghịch chén trà, “Không phải cậu đã biết từ hôm kết hôn rồi à?”

Tần Hiểu có phần kinh ngạc, “Là Triệu Phùng Thanh?” Vết thâm màu tím kia. . . là do Triệu Phùng Thanh cắn mà thành.

“Ừ.” Hắn ngược mắt, nhắc nhở cô nàng: “Người bạn cùng phòng kia của cậu không phải người đơn giản đâu.”

“Cũng được mà, là bạn ký túc bốn năm của tôi.” Tần Hiểu cười, “Hồi còn ở đại học cô ấy đã vô cùng thích cậu, còn viết về cậu rất nhiều trong cuốn sổ nhỏ. Sở thích của cậu, cô ấy rõ như lòng bàn tay.”

Giang Tấn từ chối cho ý kiến.

Trịnh Dao đứng ở một góc khuất trong tiệm, nhìn chằm chằm về phía bàn này.

Giang Tấn và Tần Hiểu không biết đang nói chuyện gì, hai người mắt đối mắt, Tần Hiểu còn đang cười.

Trịnh Dao nắm tay thành nắm đấm, giờ di động lên chụp mấy tấm ảnh.

Nếu cô đã không có được hần thì cô cũng hy vọng chẳng ai chiếm được...

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Câu Chuyện Về Chàng Hòa Thượng Và Nàng Yêu Tinh

Bữa cơm hôm ấy Giang Tấn ngồi một lúc rồi đi.

Chỉ còn lại hai người Tần Hiểu và Trịnh Dao cùng nhau ngồi nhớ lại kỷ niệm đại học.

Khách sạn đối tác mới của công ty hần rất gần tòa nhà tổ chức buổi họp ngày mai.

Giang Tấn lái xe tới khách sạn, rồi vào một quán cơm khác trong khách sạn.

Mỗi ngày vào tầm giờ này hần đều đang ở cùng Triệu Phùng Thanh, đêm nay chỉ có một mình lại cảm thấy không quen cho lắm.

Hần gọi điện thoại cho cô.

Cô ở đầu bên kia nhanh chóng nhắc máy, “Giang tổng à.”

Cách xưng hô này chẳng có gì đặc biệt, nhưng khi thốt ra từ miệng cô thì lại vô cùng êm tai.”Ăn cơm chưa?”

“Ăn xong rồi, tôm to lắm.” Triệu Phùng Thanh tựa nửa người vào sofa, rung chân.”Anh ăn chưa?”

“Đang chuẩn bị ăn.”

“Mau ăn đi.” Cô không nhịn được lại bắt đầu căn nhắc, “Không có em ở bên, anh lại không ăn cơm đúng giờ đấy à.”

“Ừm.” Giang Tấn nhìn đồng hồ, “Đã đến giờ ăn khuya của em rồi đấy.”

Triệu Phùng Thanh đột nhiên nhớ ra, cô còn chưa tính sổ với hần chuyện cậu thiếu niên ở rừng cây, “Anh về mau lên, em còn có chuyện muốn dạy dỗ anh đấy.”

“Nếu không có gì đột xuất, tối mai anh sẽ về.” Lúc này, thấy nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên, Giang Tấn liền nói, “Ngủ sớm đi nhé, anh ăn đây.”

“Giang tổng bái bái.” Cô cười nói, “Đừng nhớ người ta quá nhé.”

“Bạn, không có thời gian nhớ.”

“Hừ!” Triệu Phùng Thanh lớn tiếng thể hiện sự bất mãn của bản thân rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô nàng hơn ba mươi này càng ngày càng trẻ con.

Giang Tấn không quan tâm đến sự trẻ con của cô, cơm nước xong xuôi, hần lên phòng ngủ.

Phòng nghỉ ở khách sạn đã được sắp xếp xong xuôi. Lãnh trợ lý cũng đã nói với đối tác về sở thích cũng như phong cách của Giang Tấn. Sau đó đối phương chỉ nói, “Đã hiểu.”

Nhưng thật ra bọn họ chẳng hiểu gì cả.

Khi Giang Tấn vừa quẹt thẻ phòng mở cửa thì trong phòng đã có một người phụ nữ lỏa thể đang nằm nghiêng người trên giường.

Hần lập tức hiểu được ý đồ của bên đối tác, và tất nhiên hần sẽ không nhận sự hối lộ này.

Giang Tấn bảo Lãnh trợ lý đi đặt một phòng khác.

Lãnh trợ lý lăm bằm, “Tự nhiên đưa phụ nữ tới làm gì không biết. Hôn nữa mặt mũi và dáng người cô ta còn chẳng bằng một góc Triệu tiểu thư.”

Lãnh trợ lý theo chân Giang Tấn đã năm sáu năm nay, cũng coi như hiểu rõ style ưa thích của Giang Tấn.

Giang Tấn là một tên cuồng soi mói chân phụ nữ.

Chân khó coi mà mặt mũi xinh đến đâu, hấn cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Nhưng người đẹp rất nhiều mà chân đẹp lại ít.

Giang Tấn có vài người bạn gái đi phẫu thuật sửa chân.

Lãnh trợ lý cũng đã gặp qua vài người, sửa cũng không tệ, chân thon dài thẳng tắp.

Chỉ là bọn họ cũng chia tay rất nhanh.

Có đôi khi, Lãnh trợ lý còn chưa kịp nhớ rõ gương mặt cô gái ấy thì đã có cô gái khác tới thay thế rồi.

Hoa cả mắt.

Thế nhưng bất luận Giang Tấn có hẹn hò với bao nhiêu cô thì hấn cũng chẳng có nhiều ham muốn. Chính là cái kiêu, ai mời hấn đi uống cafe, hấn chỉ đi uống cafe, uống xong rồi về.

Còn kiêu hời lộ bằng nữ sắc rõ ràng thế này, Giang Tấn đã từng gặp không ít.

Nhưng chẳng một ai thành công cả.

Trong khoảng thời gian này Trương Phù Lị đang ở Venice.

Một thành phố với những con sông chảy dài uốn lượn, khiến cho ý tưởng của cô nàng cũng nảy nở dạt dào. Ở đó một tuần, cô nàng viết được một truyện ngắn, sau đó đăng lên diễn đàn đọc giả.

Hai ngày sau, cô nàng gửi tập truyện ngắn ấy cho Triệu Phùng Thanh đọc.

Đối với tưởng tượng về tình yêu, Trương Phù Lị lãng mạn hơn Triệu Phùng Thanh rất nhiều. Cái gì là ánh nến, hoa tươi, pháo hoa, Trương Phù Lị đều đã trải qua hết rồi.

Tối hôm nay, Giang Tấn đi công tác. Triệu Phùng Thanh rảnh rỗi ở nhà, thì lôi truyện ngắn ra đọc.

Đó là câu chuyện tình yêu về một vị hòa thượng và một nàng yêu tinh.

Một chàng hòa thượng mặc dù rất thích nàng yêu tinh, nhưng lại nhẫn tâm giết chết cô gái ấy.

Triệu Phùng Thanh cảm thấy, tổng tài bá đạo vẫn hợp với gu của cô hơn.

Cái gì mà yêu với hận chứ, vừa nghe đã thấy mệt mỏi rồi. Giờ cô chẳng có cảm xúc gì nhiều. Dù sao cũng không có gì tồn tại được mãi mãi, con người ta cứ nên quý trọng hiện tại thì hơn.

Triệu Phùng Thanh tắm rửa sấy tóc xong xuôi liền tới phòng Giang Tấn.

Mấy hôm nay, cô đều ngủ trong căn phòng này.

Ga trải giường ngày nào cũng thay.

Giang Tấn nói, mỗi lần làm xong, ga trải giường luôn ẩm ướt như đang nhúng nước. Cô nghe xong, liền nhéo người hấn.

Triệu Phùng Thanh ngả người nằm thẳng xuống giường.

Sau đó, cô quay đầu nhìn sang chiếc gối bên cạnh, trên gối có lưu lại một sợi tóc ngắn của Giang Tấn.

Cô không biết mình và Giang Tấn có thể ở bên nhau bao lâu. Hấn và cô không phải người của cùng một thế giới. Bất luận là học thức hay tính cách, hai người bọn họ đều khác nhau một trời một vực. Chuyện ăn ý nhất chắc hấn... chỉ có vận động trên giường.

Hắn coi Tần Hiểu là nữ thần của mình. Trong cuộc sống hàng ngày, hắn chính là ở thế yếu, có phần hơi tự ti.

Đại Hồ trút hết con giận từ Giang Tấn sang người Triệu Phùng Thanh.

Khi Triệu Phùng Thanh nhận được tấm ảnh thì mặt không hiểu gì.

Đại Hồ đợi một lúc lâu cũng không thấy cô nói gì thì nhắn tin qua wechat nói, “Bà phải quản chặt thằng đàn ông của mình vào.”

Triệu Phùng Thanh lúc này mới hiểu chuyện. Cô bực mình mà nói, “Vậy sao cậu không quản chặt người phụ nữ của mình đi?”

Đại Hồ càng bực hơn nhưng cũng chẳng nói gì nữa. Một lúc sau hắn mới nhắn lại: “Thanh Nhi, bà bảo Giang Tấn nhà bà cách nhà Tần Hiểu nhà tôi một chút đi, được không? Hắn đẹp trai như thế, chồng ai dám để vợ mình đi gặp mặt hắn chứ.”

“Không quản được vợ mình là do ông không có bản lĩnh.” Nhắn xong tin ấy Triệu Phùng Thanh vút đi động xuống quầy.

Đọc tiểu thuyết được nửa tiếng, cô cảm di động lên, phóng to tấm ảnh kia.

Giang Tấn quả thực rất hoàn hảo. Trên gương mặt kia không chê được điểm nào. Người ta chụp lên như kiểu người qua đường mà nhìn hắn cũng có thể ‘Soái’ đến mức này.

Triệu Phùng Thanh cảm khái, mắt mình quả thật rất chuẩn mà.

Cô lại quay sang nhìn Tần Hiểu, cô ta đang cười thật dịu dàng.

Triệu Phùng Thanh hiểu rõ, Đại Hồ theo đuổi Tần Hiểu rất cực khổ. Hắn là một tên lưu manh lại cưới được Tần Hiểu làm vợ, nên đã coi chuyện này như mèo mìn vớ được cả rần vậy.

Triệu Phùng Thanh mở wechat.

Đại Hồ chỉ đáp lại: “Thanh Nhi, xin lỗi bà.”

Cô có chút đau đầu.

Giang Tấn đi công tác một chuyến, lại có thể chen chân tạo scandal với người đã có gia đình.

Gần đây Triệu Phùng Thanh có suy nghĩ là: Có khó khăn gì cứ tìm Giang tổng. Vì thế cô đem chuyện này kể lại cho Giang Tấn nghe.

Giang Tấn mở ra mới biết, cô nhắn một tin nhắn âm thanh rất dài.

Sau đó, hắn gọi điện lại cho cô. “Chút việc nhỏ ấy mà làm ầm lên như thế, quả nhiên là ngòi của lớp bảy nhì.”

“...” Triệu Phùng Thanh ăn kẹo hồ lô, hỏi ngược lại: “Anh đang coi thường người học lớp bảy đấy à?”

Giang Tấn ngồi xuống ghế ở quán cafe, “Em nhìn tấm ảnh ấy thì có suy nghĩ gì?”

“Giang tổng đẹp trai đấy.” Cô trả lời chi tiết.

“Thường thì ý đồ của người này là muốn chụp ảnh đôi tình nhân. Nói đúng hơn là, người đó muốn chiêm ngời cái nhau của Đại Hồ và Tần Hiểu, hoặc là vì anh và em” Hắn dừng lại, “Em cảm thấy khả năng nào sẽ cao hơn?”

“Vậy phải xem người chụp ảnh kia là ai đã.”

“Nữ.”

“Vậy. . . khả năng chiêm ngời hôn nhân của Đại Hồ và Tần Hiểu hơi thấp.” Nếu so sánh mị lực của Giang Tấn và Đại Hồ thì Giang Tấn dĩ nhiên cao hơn gấp trăm lần.

“Cho nên, chiến tuyến này là nhằm vào hai chúng ta.”

Triệu Phùng Thanh rốt cục cũng ngộ ra điều gì đó, “A. . . Thế nhưng nếu cô ta đã muốn nhằm vào chúng ta, thì phải gửi ảnh cho em, sau đó miêu tả chi tiết sinh động gian tình của hai người như thế nào. Em nghe xong, sẽ che lỗ tai mà nói, ‘Tôi không nghe, tôi không nghe. Nghe xong cũng không tin.’”

“Triệu Phùng Thanh.” Giang Tấn lạnh giọng hắn.

Cô hoàn hồn, ho khụ khụ hai cái, “Vi nữ chính trong ‘Tổng giám đốc bá đạo bị chồng ruồng bỏ’. . . rất thích diễn trò, người ta chỉ học theo chút thôi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Nữ Vương Đại Nhân

Giang Tấn từ Thương thành về thành phố S, lúc về đến nhà cũng gần mười giờ tối.

Triệu Phùng Thanh vừa tập aerobic xong, cả người dính đầy mồ hôi, hơi thở gấp gáp nằm trên đệm yoga nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng cửa mở, cô ngước mắt nhìn lên. "Muộn vậy sao."

"Trễ chuyến bay, anh còn định đi đón em tan làm." Giang Tấn cởi chiếc áo khoác tây trang, tháo caravat. Sau đó đi đến trước mặt cô, cúi nửa người xuống hôn cô một cái.

Cô ôm đầu hắn, há miệng để môi lưỡi hắn cuốn sâu vào khoang miệng mình.

Kết thúc nụ hôn nồng nhiệt, cô vỗ vỗ mặt hắn, "Đừng quên, anh còn hai việc đại sự chưa giải thích từ tể với em đâu đấy."

"Không dám quên." Giang Tấn vuốt ve đùi cô mấy cái, sau đó đứng dậy, "Anh đi tắm đã."

"Ừ, em cũng đi." Cô ngồi dậy.

"Cùng nhau nhé?" Hắn ra vẻ muốn hầu hạ cô.

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, "Không muốn tắm cùng anh đâu."

"Ừm, làm ở phòng tắm em sẽ mệt. Đêm nay em chỉ cần nằm trên giường thôi, anh sẽ làm."

Cô đứng dậy, đi về phía phòng mình. Đến trước cửa, cô quay đầu cười xấu xa, "Anh đừng miệt mài quá độ, nếu không một ngày nào đó không uống thuốc nữa nó sẽ héo đấy." Nói xong, cô đóng cửa rồi khóa trái trong.

Triệu Phùng Thanh tắm rửa xong đi ra, Giang Tấn đã ngồi ở sofa ngoài phòng khách gọt táo.

Hắn chính là cao thủ gọt vỏ táo không bị đứt đoạn.

Cô ngồi xuống sofa, tuyên bố: "Giang tổng, chúng ta chuẩn bị đàm phán đi."

"Ừm." Giang Tấn gọt táo xong xuôi, thả vào nước ấm tráng qua rồi mới đưa cho cô. "Em muốn nói chuyện nào trước."

Triệu Phùng Thanh cắn một miếng, to gan gác chân mình lên đùi Giang Tấn "Chuyện xấu của anh trước đã."

Giang Tấn bắt đầu gọt quả táo tiếp theo.

Rất ít người biết về nó.

Ngày Giang Tấn còn thơ bé, hắn là một đứa trẻ rất thông minh, nhưng tâm lý lại biến thái.

Hồi bé hắn được nuôi dưỡng ở trạng thái thả cửa. Mẹ qua đời từ sớm, ba Giang lại bận việc làm ăn nên ném hắn cho một mụ bảo mẫu.

Một đứa bé thông minh nhưng lại chẳng được bồi dưỡng vì thế nên không thể thành tài.

Giang Tấn năm tuổi đã trải qua cuộc sống sinh hoạt cùng tiểu bảo mẫu. Trong những ngày tháng ngây thơ ấy, nhân sinh quan đầu tiên trong hắn thành lập đến từ tiểu bảo mẫu.

Hắn hiếu chiến, tàn nhẫn, chưa đến mười tuổi cái ác trong người đã muốn trỗi dậy. Theo quan điểm của mụ bảo mẫu thì trên đời này không có thị phi thiện ác. Hắn có thể tùy ý làm tổn thương bất cứ kẻ nào, chỉ cần hắn muốn.

Cho nên, Giang Tấn trải qua mấy năm cuộc sống hoang đường.

Năm mười hai tuổi, hắn gây ra chuyện lớn khiến nhà họ Giang mất mặt.

Ba Giang giận dữ, đưa hắn tới nhà bà Lý ở thành phố D.

Cái ngày đến nhà bà Lý là lần đầu tiên trong cuộc đời Giang Tấn được tiếp nhận sự giáo dục từ gia đình một cách chính thức.

Sau khi vào trung học X, thầy hiệu trưởng nói với hấn, những học sinh được đưa tới đây đều là những đứa trẻ không ngoan. Thế nhưng người lớn chưa từng tự hỏi bản thân, trong giai đoạn con trẻ nghe lời, thì mình có từng quan tâm dạy dỗ con hay không. Mà rất nhiều người khiến con mình sinh hư lại cứ nghĩ nó đang trong thời phản nghịch. Chỉ cần một lý do là vì yếu tố về sinh lý, gần như có thể phủi sạch trách nhiệm dạy dỗ của phụ huynh.

Hồi Giang Tấn mới tới trung học X, hấn đã từng quậy tanh bành trường vài lần.

Khi thầy hiệu trưởng đích thân tới bắt hấn. Đó là một người đàn ông gần bốn mươi tuổi, đứng dưới cột cờ sân trường, giọng tay mà thề nói: “Ồ trường chúng tôi, không có em học sinh nào là không dạy được.”

Thật ra, Giang Tấn ở trung học X cũng coi như là một học sinh bình thường.

Một phần tư học sinh ở trường này là do xe cảnh sát đưa tới, thậm chí có những đứa trẻ đã từng vào trại cải tạo.

Sau khi Giang Tấn rời khỏi trung học X cứ như đã được thay da đổi thịt.

Bà nội Giang đưa hấn về thành phố S, xin vào học ở cao trung W.

Sau khi vào cao trung W, Giang Tấn biến bản thân trở thành hình tượng học sinh giỏi dẫn đầu khối. Tất cả các kỳ thi hấn đều cầm cờ đi trước tiên, các thầy cô giáo đều cực kỳ thích hấn.

Hấn đã quy hoạch tương lai của mình khi còn sống. Cứ theo quỹ đạo này mà một đường thẳng tiến.

Giang Tấn đưa mình đi theo một hướng khá cực đoan, rẽ ngoặt sang hướng khác vẫn là cực đoan, trạng thái tâm lý luôn không ổn định.

Nhà họ Giang không ai phát hiện ra chuyện này. Bọn họ chẳng hề biết đằng sau sự bình tĩnh trên gương mặt kia là một nội tâm tràn ngập sóng gió.

Cái năm lớp mười hai ấy, Giang Tấn dần dần không áp chế được một nhân cách khác trong người rồi hấn bắt đầu tự mình hành hạ mình.

Giang Ý bất chợt bắt gặp mới biết được chuyện đó, gương mặt bình tĩnh của thằng em họ anh quả thực quá đáng sợ.

Sau khi biết chuyện, bà ngoại Giang liền đưa Giang Tấn tới phòng khám tâm lý tư nhân.

Lúc ấy, bác sĩ Hà mới chỉ là thực tập sinh ở phòng khám đó. Vì mới bước chân vào xã hội nên ông cảm thấy mình cần phải có trách nhiệm với Giang Tấn, ông nghĩ mình nhất định phải kéo được Giang Tấn ra khỏi vùng bùn lầy ấy.

Cuối cùng, bác sĩ Hà suýt nữa đã khiến mình điên theo hấn luôn.

May mà bác sĩ Hà khá kiên nhẫn, vật lộn với hấn hai tháng, cuối cùng cũng khiến Giang Tấn thả lỏng sự đề phòng của bản thân.

Cái năm ấy, Giang Tấn không thi đại học. Hấn và bác sĩ Hà điều trị cùng nhau hơn nửa năm, tâm tình hấn đã bình tĩnh hơn nhiều. Hấn lựa chọn, vẫn nên đi theo con đường đã quyết, tiền đồ một đường gắm hoa.

Năm sau đó, nhà họ Giang sắp xếp chuyển hấn tới cao trung A.

Khoảng thời gian ở đó, Giang Tấn gặp được một người khiến hấn điên cuồng cả đời. Triệu Phùng Thanh rất giống hấn trước kia, tùy ý cuồng vọng. Hấn không thích điều đó.

Hấn nghĩ, một đứa con gái lớp mười hai còn chưa đi đúng đường, thì tương lai có thể ra sao được nữa.

Chỉ là, cô ấy thật sự rất xinh đẹp.

Nhưng hấn không thể quang minh chính đại thưởng thức vẻ đẹp ấy.

Vì thế đã có sự ra đời của cái mặt nạ kia. Về phần chuyện bị bắt nạt và xấu xí, chỉ là hấn lấy cơ mà thôi.

Ngắm cô mấy tối, hấn bỗng nổi kích động.

Hấn biết rõ, hấn không thể lại tiếp tục đi ngắm cô nữa.

Nhưng hấn vẫn để lại địa chỉ mail của mình cho cô.

Sau này cô truy hấn chạy. Hấn cảm thấy phiền, trong lòng lại xuất hiện cảm giác xung đột, vì thế hấn hẹn bác sĩ Hà vào một tối.

Ai ngờ, vừa đến cửa phòng khám liền nhìn thấy đến cô đang đứng gần hai cậu nam sinh trông có vẻ khá thân thiết.

Nhưng nhìn cô vẫn quỵến rũ như thế.

Hắn quay đầu bỏ đi.

Tháng Bảy, sau cuộc gặp bất ngờ trước cửa hiệu sách, hắn không nhin được mà gửi mail cho cô.

Nhiều ngày sau cô mới rep lại.

Khi cô đến đại học Z một nơi mà nữ sinh nổi tiếng lẳng lơ thì với sắc đẹp của cô sẽ rất nhanh tìm được những bạn học Lý, bạn học Trương, hoặc là một bạn học Giang nào khác.

Hắn tắt hòm thư mail.

Giang Tấn đương nhiên sẽ không kể lại chi tiết tất cả mọi chuyện cho Triệu Phùng Thanh nghe.

Hắn lại càng không muốn để cô biết, mấy ngày trong đại hội thể dục thể thao năm ấy, hắn vẫn luôn nhìn cô.

Hắn chọn vài lý do khiến cô cảm thấy thương cảm, thí dụ như thời kỳ thiếu niên đổi tính thay nét mà mê man bất lực, thí dụ như bị ba quở trách vô lý, thí dụ như chữa bệnh đau khổ. Sau đó sẽ đem chiếc mặt nạ ra giải thích cho sự yếu đuối của mình.

Triệu Phùng Thanh sững người, ăn hết một miếng táo rồi cô lại cầm một miếng khác lên. Sau đó, cô nói, “Anh đã có bệnh sinh lý rồi tâm lý cũng có bệnh, thật đáng thương.”

“Cho nên em phải biết là anh rất khổ cực.” Giang Tấn dựa người vào sô pha, giữa chân mày biểu lộ sự mệt mỏi.

Cô muốn thu lại đôi chân đang gác trên đùi hắn, lại bị hắn dùng tay giữ lại.”Giang tổng, bệnh tâm lý của anh đã chữa khỏi chưa?”

“Ừ.” Vừa lên năm nhất đại học, hắn lại tới chỗ bác sĩ Hà tâm sự một thời gian.

Một năm trước, từ lúc nhìn thấy Triệu Phùng Thanh tâm trạng hắn lên trở nên bất ổn. Nhưng hắn có thể khống chế bản thân rồi sau khi trầm luân cùng cô thì ngược lại hắn rất bình tĩnh.

“Không sao đâu. Rất nhiều người có bệnh tâm lý, chữa được bệnh rồi là không sao cả.” Triệu Phùng Thanh dùng ngón chân nhéo một cái lên chân hắn, “Căn bệnh trên giường của em cũng là vấn đề về tâm lý. Chỉ là hiện giờ đã chữa khỏi rồi.”

Giang Tấn không nhin được nắm lấy cẳng chân cô lên, khẽ cắn một cái.

Cô chỉ vào vết ứ xanh trên chân mình, “Nếu anh còn cắn đôi chân này sẽ nát hết mất.”

“Em ăn gì mà chân đẹp thế này hà.” Hắn đã gặp rất nhiều phụ nữ, dù gương mặt có đẹp đến đâu thì chân cũng có đủ loại vấn đề. Mà cặp chân trước mặt hắn đây, ngay cả mắt cá chân hay đầu gối cũng đều xinh đẹp cực kỳ.

“Ăn com mà lớn hơn nửa bữa nào cũng ăn hết hai bát lặn.” Triệu Phùng Thanh đập hắn một cái, “Còn có chuyện này nữa, anh đừng có tránh né.”

Giang Tấn duỗi tay ra giữ chặt đùi cô rồi lại cúi người nâng mông cô lên.

Cô kêu lên một tiếng.

Hắn bế cô ngồi trên đùi mình, cúi đầu cắn miếng táo trên tay phải cô, “Anh chỉ ăn một bữa com với Tần Hiểu thôi, ai ngờ cô ta lại gọi người tới chụp ảnh.”

Cô theo dấu răng của hắn cắn thêm một miếng.

“Muốn hôn anh thì cứ hôn đi, nuốt nước bọt của anh trên miếng táo ấy làm gì.”

Triệu Phùng Thanh nhai táo, “Tiếp tục báo cáo về chuyện ăn com của anh đi.”

“Chưa ăn xong đã đi rồi.”

“Ảnh chụp không tệ đâu, Giang tổng đẹp trai chết người.”

“Quá khen.”

Triệu Phùng Thanh gặm hết quả táo, “Đại Hồ không biết, người chụp ảnh là muốn giành Giang tổng.”

“Ừm.” Giang Tấn lấy khăn tay, lau miệng cho cô, “Vậy em nói xem phải làm sao? Có người muốn cướp bạn trai của em kìa.”

Triệu Phùng Thanh chớp mắt, “Cô ấy là người tốt hay xấu?”

“Là người anh không thích.”

“Vậy chúng ta xử lý cô ta đi. Được không?” Tuy rằng không thể nói rõ nguyên nhân, nhưng cô cứ muốn xử đẹp cái người lén chụp ảnh muốn cướp người của cô đây.

“Nghe lời em hết.” Giang Tấn hôn lên môi cô một cái.

Triệu Phùng Thanh không có kinh nghiệm đánh tiểu tam.

Trước đây cô đã từng đọc được những tin thế này, rất nhiều bà vợ đi đánh tiểu tam. Rất hiếm khi thấy người vợ quay sang đánh chồng mình.

Một cây làm chẳng nên non. Có chuyện gì, hai bên nam nữ đều phải có trách nhiệm.

Cho nên, cô kéo Giang Tấn dậy. “Giang tổng, anh cảm thấy em phải dùng khí thế như nào đến gặp tiểu tam?”

Giang Tấn chẳng chút để ý, “Chuyện của đàn bà phụ nữ các em, thì dùng cách của phụ nữ mà giải quyết đi.”

“Em chưa từng đánh người.”

Hắn ngược mắt nhìn cô, “Vậy đánh không khí thôi.”

Khi Tần Hiểu biết chuyện Giang Tấn hẹn Trịnh Dao thì cô nàng kinh ngạc không thôi. Cô nhanh chóng nói với Đại Hồ, “Em nói rồi mà, mục đích của Trịnh Dao chính là Giang Tấn. Anh đừng khó chịu vớ vẩn nữa.”

Đại Hồ rầu rĩ, “Ồ.”

“Đừng nghĩ nhiều nữa, lần này là lỗi của em.” Tần Hiểu ôm lấy Đại Hồ.

Đại Hồ vẫn đáp thế, “Ồ.”

Địa điểm đánh tiểu tam là do Triệu Phùng Thanh chọn.

Là ở một nhà sách độc lập.

Trịnh Dao tới trước. Cô ta ăn mặc rất chín chu, tất cả từ những chi tiết nhỏ nhất đều là gu của Giang Tấn. Hắn thích người đẹp có cặp đùi thon dài. Cô ta còn mang theo cuốn sách ‘Zarathustra đã nói như thế’ của Nietzsche đặt trên bàn ngay trước mặt mình.

Cô ta cứ nghĩ hôm nay sẽ cùng Giang Tấn trò chuyện thật vui.

Nhưng hắn không đến một mình. Đi cùng còn có Triệu Phùng Thanh.

Mà cách ăn mặc của Triệu Phùng Thanh hoàn toàn không phải gu của Giang Tấn.

Cô mặc chiếc áo khoác da, phối hợp với chiếc quần jean bó sát người. Không để lộ chân, nhưng cặp đùi thon dài ấy có thể nói là hoàn mỹ.

Cô cắt một kiểu tóc rất dị dạng. Phần tóc bên tai trái chạy dọc theo vành tai, được cắt tỉa rất ngắn. Trên vành tai trái, là năm cái khuyên sáng lấp lánh, cùng một chiếc vòng tai tròn.

Trang điểm lại rất xinh đẹp, khi cô vừa nhìn cô ta thì trong mắt chứa đầy sự khinh bỉ.

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống vắt chéo chân, “Nghe nói cô muốn cướp đàn ông của tôi?”

Trịnh Dao chưa từng gặp người nào mà nói chuyện thẳng thắn như thế, nhất thời chỉ biết mở miệng mà không nói được gì. Tần Hiểu chỉ nói Giang Tấn hẹn cô, chứ không nói cả Triệu Phùng Thanh cùng tới. Trịnh Dao quay sang nhìn Giang Tấn một cái.

Giang Tấn lạnh lùng nhìn ra dòng xe cộ như nước ngoài cửa sổ.

“Nói chuyện đi.” Ngón trỏ của cô khẽ gõ gõ lên mặt bàn, “Không có gan lại dám đi chọc ngoáy hạnh phúc nhà người khác à?”

“Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi.” Trịnh Dao ngồi thẳng người, “Tôi và Giang tiên sinh chỉ là bạn học.”

“Gặp bạn học mà cô mặc áo trễ ngực thế kia cơ à.” Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn chiếc cổ áo khoét sâu đến ngực của Trịnh Dao.

Trịnh Dao xị mặt, “Cô nói chuyện thô tục quá đấy.”

“Mẹ kiếp.” Triệu Phùng Thanh trợn mắt lườm cô ta, “Tôi nói chuyện lịch sự để cô trèo lên giường thẳng đàn ông của tôi à.”

Trịnh Dao đứng dậy, cười lạnh nói: “Xin cô đừng nhục nhã tôi.”

Triệu Phùng Thanh nghịch bộ móng tay vừa làm nail của mình, “Tôi đến đây chỉ muốn nhờ cái mồm rộng của cô đi nói cho cả thế giới này biết, Giang Tấn là hoa đã có chủ. Ai muốn cướp thì mời tới đây đọ dáng người thì mặt mũi với tôi trước đã rồi tính tiếp.”

Trịnh Dao nghiêng răng,

Triệu Phùng Thanh thấy Trịnh Dao định đi, liền nhanh chóng tung ra quả đòn sát thủ của mình. Cô vươn tay kéo cằm Giang Tấn quay về phía mình.

Hắn liền chủ động kề sát mặt mình lại gần cô.

“Nói đi.” Cô không nhìn Giang Tấn, chỉ nghiêng đầu liếc nhìn Trịnh Dao, giọng điệu vô cùng kiêu ngạo, “Em là gì của anh hả ?.”

“Nữ vương đại nhân.” Giang Tấn ngẩn ngơ ngắm gương mặt xinh đẹp của cô mà thẩn thò.

Nghe vậy, mặt mũi Trịnh Dao trắng bệch

Còn Triệu Phùng Thanh chỉ nhướn mày khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đại Gia À , Xin Ngài Ngươi Giận

Gương mặt Trịnh Dao từ trắng biến thành đen xong từ đen lại qua xanh. Cuối cùng cô ta nói, “Tôi đi trước, hai người cứ tiếp tục nói chuyện.”

“Này, đi nhanh thế à, sách này cô còn chưa mở đâu.” Triệu Phùng Thanh cười lật lật mấy trang sách.”Rất uyên bác đấy. Tiếc là với trình độ này của cô sao so được với tôi, chắc chắn, còn không chịu nổi một đòn nữa.”

Trịnh Dao oán hận nhìn Giang Tấn.

Hắn chỉ nhìn Triệu Phùng Thanh

Tiếng chiếc guốc mười phân của Trịnh Dao đánh cộp cộp xuống sàn, cô ta nhanh chóng rời khỏi tiệm sách.

Triệu Phùng Thanh vươn tay gỡ gỡ cằm Giang Tấn mấy cái, cười đắc ý, “Không cần đánh cũng thắng.”

Hắn cầm lấy tay cô, “Là do em lợi hại.”

“Giang tổng phối hợp tốt lắm.” Lúc này khí chất nữ vương của Triệu Phùng Thanh đã tan hơn phân nửa, ở trước mặt hắn, bỗng chốc lại trở thành cô nữ sinh nhỏ.”Vừa rồi trông em bá đạo lắm đúng không?”

Giang Tấn gật đầu, “Rất bá đạo.”

Triệu Phùng Thanh cười, sau đó nhìn cuốn sách ‘ Zarathustra đã nói như thế’ trên mặt bàn. Cô cầm sách lên mở ra đọc, đọc mấy lần mới đọc rõ tên cuốn sách.”Phức tạp chết được.”

“Đọc không hiểu thì đừng đọc nữa.” Giang Tấn giữ chặt tay cô, “Chúng ta về.”

“Sớm vậy à.”

“Không sớm đâu. Về nhà tắm một cái làm một lần, lên giường lại làm một lần. Sau đó ăn cơm rồi lại tiếp tục làm. Ngày mai em còn phải đi làm, đêm nay cho em ngủ sớm chút vậy.” Gọi một câu nữ vương đại nhân lại đối được nhiều phúc lợi như thế, quả thực là hắn được lời hơn.

Triệu Phùng Thanh rất bội phục Giang Tấn, khi nói mấy lời xấu hổ đó mà trông hắn vẫn có thể tỏ vẻ thong dong như thường, quả thực tu vi cực cao.”Giang tổng, thời gian qua anh mệt mỏi như vậy, có khi nào tỉnh[1] cận người vong không.”

[1] Tỉnh trong tình trờng

Giang Tấn chau mày, “Anh miệt mài khi nào?” Hấn còn cảm thấy chưa thỏa mãn nữa là.

“Ngày nào anh chả làm . . .” Cô dừng một chút rồi mới nói: “Thế này.” Tư thế lại rất phong phú khiến cô mệt vô cùng.

“Ngày nào anh cũng phải nhịn.” Dù có lúc không thể nhịn được nữa thì trong tiềm thức của hấn cũng cố mà nhịn. Chỉ là, dù hấn có cố nín nhịn thế nào thì cũng luôn khiến cô bật khóc thành tiếng.

Triệu Phùng Thanh trừng mắt, “Em còn không biết trò mèo của anh chắc, uống thuốc ít thôi.”

“Ừm, không uống nữa.” Hấn nhìn cô vì đánh tiếu tam mà trang điểm rõ đậm thì hạ thấp giọng nói: “Nữ vương đại nhân, mời ngài về nhà.”

Trên đường về nhà, mẹ Triệu gọi điện tới, nói dì hai mang móng giò qua, nên hỏi Triệu Phùng Thanh có rảnh thì qua lấy một ít.

Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn Giang Tấn, đáp, “Vâng, con qua ngay ạ.”

Cúp di động, cô liền nói với Giang Tấn, “Anh đưa em về nhà trước đã.”

“Hà?”

“Dì hai mang móng giò tới, mẹ bảo em qua lấy một ít.”

Giang Tấn nói được rồi quành xe quay ngược lại.

Xe chạy vào gara để xe dưới hầm.

“Nơi này không gần bảo vệ lắm.” Triệu Phùng Thanh chỉ vào một ô, “Nếu không anh đỗ xe ở lô nhà em đi, xe ba em chưa về đâu. Em sẽ xuống nhanh thôi.”

Giang Tấn gật đầu.

Sau đó, cô vui vẻ đi lên.

Còn hấn ở lại trong xe đợi.

Chưa đến hai phút, có một chiếc Gle Mercedes đi tới, đỗ ngay phía trước xe của Giang Tấn .

Chủ xe bấm còi rồi hạ cửa kính xe xuống, “Đây là chỗ để xe của nhà dân khu chung cư, nếu cậu muốn gửi xe thì đi thẳng rẽ phải là đến.”

Giang Tấn lập tức hiểu chuyện, hấn xuống xe, lễ phép nói, “Chào chú, đây là chỗ để xe của nhà bạn gái cháu.”

“Đây là chỗ để xe nhà tôi mà.” Ba Triệu vừa nói xong thì dừng lời. Ông nheo mắt, đánh giá Giang Tấn.

Ông chợt nhớ lại lời bà Triệu từng nói, Thanh Thanh tìm được một cậu chàng, trông có vẻ khá ưa nhìn.

Ba Triệu vừa thấy hấn thì thầm nhủ: Mặt mũi thế này là quá sáng sủa rồi. Khó trách bà bạn già nhà mình vừa gặp được một lần đã nhớ mãi không quên.

“Chào chú, có thể bạn gái cháu lát nữa mới xuống được, vậy cháu sẽ qua chỗ gửi xe bên bảo vệ vậy.” Nói xong, Giang Tấn liền đi về vị trí ghế lái của mình.

Ba Triệu liền gọi hấn lại, “Bạn gái cậu . . tên gì?”

“Triệu Phùng Thanh.”

“Ừm, cái tên này.” Ba Triệu kiêu ngạo, “Do tôi đặt.”

Giang Tấn hơi cúi đầu, “Chào chú, lần đầu gặp mặt. Cháu là Giang Tấn, Giang trong thủy công, Tấn trong Vương Tiến Tấn.”

Ba Triệu cười, “Cậu chờ ở đây, để tôi đỗ xe qua ô nhà ông hàng xóm, giờ này ông ấy cũng chưa về.” Thông tin gia cảnh nhà Giang Tấn, mẹ Triệu đã nói cho ông nghe đến mấy trăm lần rồi.

Giờ ấn tượng của ba Triệu về cậu thanh niên này là khí chất phi phàm, phong độ có thừa, hoàn toàn phù hợp với thông tin trước đó, nên ông vô cùng hài lòng.

Đỗ xe xong, ba Triệu vẫy tay gọi Giang Tấn, “Thanh Thanh lên nhà rồi à?”

Giang Tấn gật đầu, “Vâng.”

“Con bé này lại để cậu ngồi một mình dưới đây.” Ba Triệu cười hiền, “Đi với tôi cùng lên nhà uống một tách trà rồi hãy về.”

Giang Tấn hơi mỉm cười, “Cám ơn chú.”

Rồi hắn đi theo ba Triệu lên nhà.

Ba Triệu hỏi, “Chiều nay cậu không bận gì chứ?”

“Vâng, cháu rảnh cả chiều ạ.”

“Được.” Ba Triệu cười rạng rỡ.

Triệu Phùng Thanh và mẹ Triệu vừa nhìn thấy Giang Tấn xuất hiện thì ngạc nhiên không thôi.

Triệu Phùng Thanh là ngờ ngạc còn mẹ Triệu là vui mừng.

Ba Triệu giải thích: “Chúng tôi vừa gặp nhau dưới gara, đợi Thanh Thanh đã lâu, nên tôi kéo cậu ấy lên nhà luôn.”

Triệu Phùng Thanh lập tức cãi lại: “Ba, con mới lên nhà chưa được mười phút.”

Ba Triệu vừa thấy con gái trang điểm đậm liền khiển trách, “Sao lại cắt kiểu tóc thế kia.”

Ngón tay Triệu Phùng Thanh dọc theo vành tai trái của mình miết một cái, “Bởi vì soái mà.”

Mẹ Triệu cười đi tới, “Này này, sao lại để cậu ấy ngồi dưới gara đợi chứ. Mau vào đi, ngồi xuống nào.”

Triệu Phùng Thanh tròn mắt liếc nhìn Giang Tấn một cái.

Trên gương mặt hắn vẫn tràn ngập ý cười mà chẳng thèm nhìn cô.

Mẹ Triệu tiếp đón, “Cậu muốn uống trà gì?”

“Gì cũng được ạ.”

“Ngoan lắm, ngoan lắm” Mẹ Triệu tươi cười đi pha trà.

Triệu Phùng Thanh đi theo, “Mẹ, con lấy chân giò xong thì về luôn đây, mẹ còn pha trà làm gì ?.”

“Về làm gì sớm, tối nay hai đứa ở đây ăn một bữa đi. Đã mấy tuần con chưa về nhà rồi đấy.” Mẹ Triệu chọn lá trà, nhìn trái nhìn phải cũng không ưng ý lắm, “Ngày nào chả gặp nhau mà cứ sốt sắng đòi về .”

“Anh ấy và con. . . Không phải quan hệ đó đâu.” Hôm nay cứ như ra mặt người lớn vậy, Triệu Phùng Thanh rất bối rối.

“Thế hai đứa là quan hệ gì? Khi nào cô định cho ba mẹ ăn cỗ đây.” Mẹ Triệu chọn những lá trà ngon nhất, rồi lấy chiếc ấm sứ hoa ra, “Cũng đã hơn ba mươi rồi, còn nhõng nhẽo như con nít thế này. Có phải cô định bụng to mới chịu lấy chồng đúng không ?.”

Triệu Phùng Thanh mếu máo.

Mẹ Triệu cũng sắp tức chết rồi. Giang Tấn tướng mạo song toàn, ai gặp cũng muốn giữ lấy thật chặt. Con gái bà lại cứ lè mà lè mè. “Mau đi lên nhà tiếp khách, đó là vị hôn phu tương lai của con đây. Thật là không hiểu chuyện chút nào.”

“Vị hôn phu nào chứ. . .” Triệu Phùng Thanh lầu bầu, nhưng dưới cái nhìn soi xét của mẹ Triệu cô đành phải đi ra phòng khách.

Đúng lúc ba Triệu và Giang Tấn đang nói chuyện rôm rả.

Giang Tấn ôn hòa lại lễ phép, bề ngoài thì thể hiện học thức của bản thân nhưng lại rất khiêm tốn với tiền bối.

Ba Triệu cười ha ha, gương mặt biểu lộ sự thích thú rõ ràng với Giang Tấn.

Nhìn Triệu Phùng Thanh, ba Triệu cười nói, “Thanh Thanh, sao con không nói Tiểu Giang là bạn học thời trung học.”

“Đã là chuyện mười mấy năm trước rồi mà.” Cô ngồi xuống bên cạnh Giang Tấn, lẳng lặng lườm hắn.

Giang Tấn khẽ cười.

Ba Triệu và mẹ Triệu cùng Giang Tấn hàn huyên một lúc thì vô cùng vừa lòng về hắn. Rồi hai người bắt đầu quay ra quở trách tính cách quái dị của cô con gái nhà mình.

Cô chỉ im lặng nghe, mặt không chút thay đổi.

Cả cuộc nói chuyện Giang Tấn chỉ cười suốt, ánh mắt nhìn cô lại càng dịu dàng.

Triệu Phùng Thanh đáp lễ bằng một cái nhìn xem thường.

Ba Triệu hôm nay rất vui, ông giữ Giang Tấn ở lại ăn cơm tối, còn đích thân tự mình xuống bếp nấu cơm.

Giang Tấn có phần chần chừ, hần nhìn Triệu Phùng Thanh một cái.

Ba Triệu lập tức giáo huấn cô, “Buổi tối hai đứa cũng không có việc gì, ở đây ăn xong bữa cơm rồi về.”

Triệu Phùng Thanh muốn cãi cũng chẳng thể cãi lại được.

Đội ba Triệu và mẹ Triệu xuống bếp, Triệu Phùng Thanh đánh một cái thật mạnh vào người Giang Tấn, “Anh muốn làm gì hả?”

Hần nhéo một cái vào đùi cô, “Anh đỗ xe ở ô nhà em thì gặp ông ấy thôi.”

“Anh đừng nói lung tung nữa, còn lời cả chuyện bạn gái ra.” Cô đập tay hần một cái, “Ba mẹ em cứ nghĩ hai đứa sắp kết hôn đấy.”

Nghe cô nói thế, hần lạnh lùng đáp: “Vây cứ ăn một bữa trước đã.”

Bữa cơm hôm ấy ở nhà họ Triệu rất ấm áp.

Ba Triệu nghiêm nhiên coi Giang Tấn là con rể tương lai, từ từ tâm sự.

Mẹ Triệu cười đến tít cả hai mắt lại, cứ như bà đã nhìn thấy tương lai hạnh phúc của con gái mình sau khi kết hôn.

Hai vị phụ huynh đều cảm thấy, so với điều kiện của Giang Tấn thì con gái nhà mình có vẻ đã trèo cao rồi.

Triệu Phùng Thanh ngồi bên kia căn dũa, trong lòng thầm lo không biết giải thích với ba mẹ thế nào sau khi kết thúc hợp đồng với Giang Tấn. Nếu tìm một người đàn ông có cùng điều kiện như Giang Tấn thì khó như lên trời.

Rồi cô bắt đầu cảm thấy lo lắng, dù sao thì ‘Tăng kinh thương hải nan vi thủy, Trừ khước Vu Sơn bất thị vân’. [2]

[2] Ý nghĩa : Đã từng tiếp xúc với biển cả rộng lớn thì các loại nước khác (sông, hồ...) so với nước biển thì không đáng gọi là nước. Nói chung ý chị là đã gặp được anh rồi thì khó gặp được người thứ 2 như anh.

Hồi cô còn học trung học đã gặp được người ở đỉnh cao nhan sắc, từ nay về sau bất cứ chàng trai nào cũng không lọt vào được mắt cô. Hiện tại cô đã thế này, còn có thể thích ai được nữa.

Cuộc sống ba mươi một năm qua, cô chỉ từng thích một mình Giang Tấn.

Hiện giờ hần rất chiều cô, thương cô. Còn hai tháng sau nữa thì sao?

Có lẽ hần sẽ ôm một cô nàng khác trong lòng, đút cho cô ấy từng miếng hoa quả, sấy tóc, rồi ôm cô ấy ngủ đến tận sáng. Những chuyện đã làm với cô ấy, hần cũng sẽ làm với một cô gái khác.

Mới cơm nước xong, chủ hàng xóm đã về, gọi điện thoại lên hỏi tại sao xe ba cô lại chiếm chỗ nhà ông ta.

Lúc này ba Triệu mới nhớ ra chuyện đỗ xe.

Khu đỗ xe của tòa chung cư này rất khó tìm, vì thế khi ba Triệu định xuống đưa xe đỗ về vị trí nhà mình thì Giang Tấn cũng xin phép về luôn.

Ba Triệu không nở nhưng cũng đành phải đồng ý, “Hôm khác nhớ đến chơi nhé. Chú còn món sở trường là cá nướng hoa quế đấy, con nhất định phải tới nếm thử nhé.”

Sau khi Triệu Phùng Thanh ra về, cảm xúc cô liền không tốt.

Tất nhiên Giang Tấn cũng nhận ra điều đó, tay trái hần giữ cô định trên vô lăng, tay phải thì vươn tới nắm lấy tay cô, “Chỉ ăn một bữa cơm đã rầu rĩ không vui rồi, ba em còn tưởng anh bắt nạt em đấy.”

“Thì anh bắt nạt em đúng rồi còn gì.” Cô nắm tay hần lên định cắn một cái nhưng lại không nở.

Ngón tay hần vừa thon dài lại đều nhau, nhìn đẹp cực kỳ.

Chỉ là ngẩng lại, chân của cô đẹp như vậy, hần cũng cắn rồi. Vì thế, cô cắn một cái thật mạnh lên tay hần.

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô một cái nhưng cứ để mặc cô cắn.”Em bực cái gì chứ?”

Đứng lúc cột đèn giao thông phía trước báo hiệu đèn đỏ. Hấn dừng lại xe.

Triệu Phùng Thanh lấy ra một tờ khăn giấy, lau một lượt ngón trỏ của hấn sau đó khẽ cắn một cái nữa, “Giang tổng, nếu sau này anh hẹn hò với một cô gái khác, anh đừng hợp sức với cô ấy tới đánh em nhé?”

“Nói vậy bạ gì đó?” Hấn thấy cô cắn tay mình thì không chịu, xoay tay một cái chặn ngược lên môi cô, “Cô gái khác ở đâu ra ?.”

Cô kéo tay hấn xuống nghịch chơi, “Không phải bạn gái cũ của anh xếp được một hàng dài đấy à?.”

“Hiện giờ anh chỉ có mình em thôi.” Giang Tấn nhìn từng con số màu đỏ đang chạy trên cột đèn giao thông, còn hơn hai mươi giây nữa.” Triệu Phùng Thanh, em là nữ vương đại nhân của anh.”

Rồi hấn nghiêng người qua hôn lên môi cô một cái.

“Đại gia à, xin ngài nguôi giận.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nghiện Hấn Còn Hơn Cả Nghiện Thuốc Lá

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Vậy thì cứ để thuận theo tự nhiên đi.

Người ta vẫn thường nói: Chẳng cần thiên trường địa cửu.

Hiện giờ cô và Giang Tấn rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Ngoại trừ việc trên giường hấn rất cương quyết thì những chuyện khác đều theo ý cô.

Theo như lý do hấn đưa ra là vì căn bệnh nhiều năm của mình nay đã có biến chuyển tốt, cho nên hấn rất muốn khỏi hấn.

Cô cũng rất hiểu cảm giác ấy. Bởi vì ngay cả bản thân cô cũng mắc bệnh chướng ngại tâm lý ấy một thời gian dài.

Khi câu nói tổn thương hấn không còn vang vọng mỗi lần làm chuyện đó, thì cô liền muốn thờ phào nhẹ nhõm.

Thật ra lên giường với Giang Tấn rất thoải mái. Hấn có gương mặt đẹp, dáng người tốt, kỹ thuật cũng tuyệt.

Cô không khỏi nhớ đến, hồi còn đại học, một nữ sinh trong lớp thích bạn tình của mình, làm sau một đêm còn chụp ảnh chung với nhau.

Cô nàng ấy còn up tấm ảnh lên blog cá nhân của mình, say mê mà nói thứ đó thật lớn, cái ấy thật dài.

Cô có liếc qua một lần, sau lại cũng chẳng thèm nhìn lại lần nữa. Anh bạn tình ấy không hề đẹp trai như Giang Tấn. Thí dụ như, khi Giang Tấn tán tỉnh cô, thì những câu nói đều vô cùng mỉa mai. Mà khi chuyển sang một anh chàng xấu trai khác, thì trông thật kinh tởm.

Triệu Phùng Thanh cho rằng, có thể kiếm được một mỹ nam như Giang Tấn thì thật hiếm có.

Bởi vì nam sắc họa thủy, cho nên cô rất ít khi từ chối lời làm tình quyến rũ của hấn, thậm chí thỉnh thoảng còn chủ động quyến rũ hấn.

Nhưng làm chuyện đó thật sự rất mệt mỏi, cô luôn cầu xin hấn dừng lại, nhưng dường như hấn đều không để ý lời cô nói, ngược lại càng ngày càng làm mạnh hơn lâu hơn.

Cô rất buồn bực, đám bạn gái cũ của hấn có nhu cầu ham muốn đến cỡ nào, mới yêu sách chê thẹn hấn không tốt.

Rõ ràng là quá tốt mới đúng.

Một hôm thứ bảy nào đó, Giang Tấn nghỉ ngơi nguyên ngày, đợi cho Triệu Phùng Thanh tan làm trở về, thì tinh thần đầy phấn khích.

Hấn dẫn cô làm đến tận nửa đêm.

Đến cuối cùng, cô vừa mệt lại đói, quát hấn, “Sao anh không làm trai bao đi, nhất định còn giàu hơn làm giám đốc đấy.”

Giang Tấn lạnh lùng, động tác lại càng mạnh hơn. Hấn thấp giọng nói một câu: “Triệu Phùng Thanh, em nhớ cho kỹ, anh là của em chỉ của mình em thôi.”

Cô khóc hu hu, trong cơn cuồng loạn nghe được bập bõm câu hấn vừa nói.

Ngày hôm sau, Triệu Phùng Thanh ngủ đến tận ba giờ chiều mới dậy, cảm thấy dường như bụng dưới rất đau. . .

Sau khi biết đi cả ghé thăm, cô rất vui vẻ.

Cuối cùng cũng nghỉ được vài ngày rồi.

Đầu tháng mười hai, thành phố S bắt đầu vào mùa đông.

Tương Phù Lị kết thúc chuyến du lịch hơn hai tháng mà trở về thành phố D.

Sinh nhật của cô nàng lại vào giữa tháng, cô liền thông báo trong nhóm wechat, hỏi mọi người có thể tới thành phố D tham dự bữa tiệc sinh nhật của mình vào chủ nhật được không.

Đại Hồ đồng ý còn nói sẽ có file đính kèm đi theo.

Nhiều Từ đang đi công tác nước ngoài nên chưa chắc lắm.

Triệu Phùng Thanh nhìn lịch rồi nói với Giang Tấn, “Giang tổng này, Chủ nhật em đi ăn sinh nhật Lị Lị.”

Giang Tấn đang vắt nước cam, “Tuần này à?”

Cô gật đầu.

“Anh đưa em đi.”

“Gần đây có vẻ anh không bận lắm nhì.” Triệu Phùng Thanh ngẫm lại, từ khi hai người ở chung tới nay, hấn rất ít khi tăng ca.

Hấn nhìn quả cam méo mó trong máy xay, “Ừm, có thể đột nhiên thất nghiệp vào ngày nào đó.” Đời người nên có một thứ quan trọng hơn cả công việc, mục tiêu cuộc sống của hấn bắt đầu thay đổi rồi.

Cô ngồi xuống bên cạnh hấn, chờ uống nước cam, “Hừ hừ, Anh tiêu hết tiền của cả đời rồi à.”

“Ai biết đời này dài bao lâu, đến lúc chúng ta có tuổi, không chừng nhân loại đã phát sinh ra kỹ thuật trường sinh bất lão rồi cũng nên.”

“Anh mê tín chết được.”

Hấn không thèm thảo luận chuyện khoa học với cô nữa, đưa cho cô ly nước cam.

Triệu Phùng Thanh cầm ly lên, nghiêng đầu liếc hấn, “Giang tổng, có phải anh đối xử với cô bạn gái nào cũng tốt thế này không?” Khó trách Nhiều Từ nói, đám bạn gái cũ của Giang Tấn khi chia tay thì luôn muốn níu kéo hấn.

Cảm giác săn sóc này đầu chỉ dịu dàng như nước. Quả thực là như sóng thần thổi quét, nuốt trôi cả cô luôn.

Giang Tấn trả lời: “Không phải.”

Cô còn định hỏi tiếp, có phải hấn chỉ đối xử tốt với mình cô.

Nhưng lại không hỏi ra thành lời.

Tiệc sinh nhật của Tương Phù Lị diễn ra ở biệt thự tại thành phố D.

Cô nàng mời rất nhiều bạn bè xưa nay thường lui tới. Dù thứ nghề nghiệp luôn cả.

Còn có cả những tác giả quen biết qua mạng.

Triệu Phùng Thanh đến đến đi đi chỉ đọc truyện tổng tài bá đạo. Cô tìm Tương Phù Lị, hỏi thăm xem có mời tác giả viết cuốn《 Vương gia bá đạo yêu tổng tài bị chồng ruồng bỏ 》 đến không.

Tương Phù Lị trầm ngâm, “Bút danh cô ấy gọi là gì thế?”

“Thái Mỹ.”

“Chưa từng nghe qua.” Trương Phù Lị lắc đầu, “Tiểu Thấu Minh à.”

“Cũng có thể.” Triệu Phùng Thanh nhớ lại chương mở đầu của truyện liền nói: “Tác giả nói vì cô ấy rất đẹp, cho nên mới lấy bút danh là Thái Mỹ.”

Trương Phù Lị bật cười thành tiếng

Cô nàng là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay nên chỉ cùng Triệu Phùng Thanh hàn huyên mấy câu rồi lại đi tiếp đón những người khác.

Triệu Phùng Thanh nhìn bóng Trương Phù Lị rời đi.

Sau khi du lịch trở về, Trương Phù Lị đen đi không ít, nhưng lại trông có sức sống hơn hẳn. Mỗi tình đã dây dưa tám năm, có vẻ như đến hôm nay mới kết thúc hẳn. Mà sau khi ly hôn, cô nàng mới bắt đầu nhìn thoáng ra chuyện mối tình đầu.

Hôm nay không ít người tham dự đều là bạn chung của Trương Phù Lị và Tôn Chính. Cô nàng chuyện trò với bọn họ rất vui vẻ, không hề nhắc đến chuyện Tôn Chính đi quá giới hạn mà ra về đau khổ.

Triệu Phùng Thanh không biết, có phải Trương Phù Lị đã lật mình sống dậy rồi không.

Nhưng cô rất mừng với biểu hiện lúc này của Trương Phù Lị.

Triệu Phùng Thanh đứng giữa bữa tiệc, có đàn ông mê muội nhan sắc của cô nên tìm cớ lại gần bắt chuyện.

Cô chỉ tỏ thái độ xa cách.

Sau khi từ chối ba người, cô trốn ra ngoài ban công.

Cũng đúng lúc Tần Hiểu đang ở đó.

Triệu Phùng Thanh không quen biết Tần Hiểu, cô lên tiếng trước tiện thể hỏi: “Đại Hồ đâu?”

Tần Hiểu cười cười, “Anh ấy đang nói chuyện trong đó. Tôi cảm thấy hơi buồn nên ra ngoài hít thở không khí chút.”

“Ừm.” Triệu Phùng Thanh châm điếu thuốc.

Tần Hiểu quay đầu lại nhìn Triệu Phùng Thanh. Cô nhớ, Giang Tấn không thích hút thuốc.

Nhưng từ sau chuyện của Trịnh Dao, Tần Hiểu nhận ra, bản thân không hề có tư cách hỏi chuyện yêu đương của hắn. Bất luận Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn có thích hợp hay không, vẫn là chuyện riêng của hai người bọn họ.”Giang Tấn không đến à?”

“Anh ấy đi chơi với bạn ở thành phố D rồi, tối muộn sẽ qua đây đón tôi.” Nói xong, ánh mắt Triệu Phùng Thanh lơ đãng nhìn sang Tần Hiểu.

Giang Tấn và Tần Hiểu, sau khi cùng nhau đỗ đại học H đã được công nhận là một đôi.

Triệu Phùng Thanh có chút tò mò, vì sao sau khi lên đại học Giang Tấn và Tần Hiểu lại không yêu nhau, ngược lại hắn lại quen với một mỹ nữ khoa ngoại ngữ.

Tần Hiểu nhận ra ánh nhìn của Triệu Phùng Thanh liền quay sang hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Triệu Phùng Thanh phả ra một ngụm khói.

Tần Hiểu chợt nhớ ra chuyện gì đó liền cười nói: “Chuyện của Trịnh Dao, tôi thật có lỗi.”

“Hả?”

“Tôi không biết chuyện Giang Tấn và cậu đang quen nhau.” Tần Hiểu nói cũng hay thật, cứ như chuyện ở lễ cưới hôm đó, Giang Tấn không lên sân khấu nắm tay Triệu Phùng Thanh vậy.

Triệu Phùng Thanh nhướn mày, trả lời: “Tôi và anh ấy cũng không bỏ cáo thiên hạ chuyện chúng tôi yêu nhau.”

“Chuyện hai người hôm đó, Trịnh Dao đã kê lại cho tôi nghe rồi. Cô ấy rất ấn tượng về cậu.” Giọng điệu Tần Hiểu rất dịu dàng. Cô ta không dám nói, sau hôm đó, ngay trên nhóm chat bạn học Trịnh Dao biến Giang Tấn trở thành một tên nhu nhược bị một con hồ ly tinh hung dữ mê hoặc.

“Thôi. Tôi không muốn kết bạn với cô ta, tất nhiên cũng không rảnh nghe suy nghĩ của cô ta.” Triệu Phùng Thanh hút thuốc, “Tôi không muốn liên quan tới cô ta, nên cô ta có ấn tượng với tôi, hay ghét tôi thì tôi cũng không muốn biết”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” TẦN HIỂU CHÂN THÀNH NÓI XONG: “CHÚC CẬU VÀ GIANG TẤN HẠNH PHÚC.”

“CẢM ƠN.”

Tuy rằng lời chúc phúc không có tác dụng gì, nhưng nghe thế nào cũng thấy khá lọt tai.

Triệu Phùng Thanh chống tay lên bàn công, hút thuốc.

Đứng từ đây phóng tầm mắt nhìn ra, phía xa kia là con sông Z của thành phố D. Bất ngang qua sông là một cây cầu dài, sương mù mờ ảo.

Cô bỗng có cảm giác như bản thân đang cách xa trần thế phàm tục. Nếu tương lai có một ngày, Giang Tấn và cô gái nào đó bước vào thánh đường hôn lễ, cô có thể mỉm cười nói lời chúc phúc họ không ?.

Nếu là trước kia nhất định cô có thể làm được.

Nhưng sau khi được hưởng sự cưng chiều từ Giang Tấn, thì sự khẳng định này bắt đầu dao động.

Cô đã nghiện rồi, đó là cảm giác nghiện hần còn hơn cả nghiện thuốc lá.

Hần không phải là cậu thiếu niên lạnh lùng thanh cao trong lòng cô nữa mà cô cũng chẳng còn là một nữ sinh ngông cuồng thời trẻ dại.

Mười ba năm trước, sợi dây kết nối giữa cô và hần đã đứt.

Hiện giờ khi được nói lại thì càng nói càng chặt.

Đến giữa bữa tiệc, Triệu Phùng Thanh liền nói lời chào Trương Phù Lị.

Kiểu bữa tiệc sang trọng thế này cũng không bằng một bữa cơm rau dưa tán ngẫu giữa những người bạn cũ. Nhưng xã giao cũng vô cùng quan trọng.

Triệu Phùng Thanh ra cửa đứng đợi Giang Tấn.

Mấy hôm nay, dần dần đã có cảm giác đông tới. Cô mặc chiếc áo khoác mỏng, bên trong là áo và chân váy, khi gió thổi qua thì có cảm giác hơi lạnh.

Hôm nay Giang Tấn lái con xe AMG.

Từ hôm đi gặp ba Triệu chạy GLE, hần không hay lái con xe Porsche Panamera nữa.

Triệu Phùng Thanh từng hỏi hần vì sao lại thế.

Hần nói, “Hôm, đó tán ngẫu với ba em, anh phát hiện ba em không thích Porsche lắm.”

Cô không hiểu, “Anh lái xe của anh liên quan gì đến chuyện ba em có thích hay không.”

Hần đen mặt.

Giang Tấn đỗ xe bên cạnh chỗ Triệu Phùng Thanh đứng, đợi cô lên xe ngồi xong xuôi, hần mới hỏi, “Có lạnh không em?”

“Em không sợ lạnh.” Nói xong, cô cười mà trêu hần, “Vào mùa hè, ngồi bên cạnh anh cũng như ngồi trong phòng điều hòa ấy, mát lắm.”

Hần lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong xuôi, lúc Triệu Phùng Thanh ngồi trong lòng Giang Tấn thì đột nhiên nhớ ra chuyện của Tần Hiểu liền hỏi hần, “Giang tổng, anh và Tần Hiểu trước kia có yêu sớm đúng không?”

“Không phải.” Giang Tấn đang sấy tóc cho cô. “Anh chưa từng hẹn hò với cô ấy.”

“Lừa ai chứ?” Cô liếc mắt nhìn hần.

“Ai nói với em là anh và cô ta yêu sớm?” Hần dừng lại rồi lạnh giọng hần, “Tần Hiểu à?”

Tay phải Triệu Phùng Thanh gãi gãi cằm hần, lắc qua lắc lại. “Hồi cấp ba không phải anh và cô ấy thường xuyên hẹn hò đấy à, lại còn bao bọc cho cô ấy đến tận đại học H.”

“Cái gì mà bao bọc cho cô ấy tới đại học H, là khả năng của cô ấy hoàn toàn có thể đỗ được đại học H mới đúng.” Giang Tấn nắm lấy tay phải của cô, kéo đến bên môi mình hôn một cái, “Hơn nữa anh và cô ấy không hẹn hò, chỉ là thảo luận bài vở bình thường giữa hai người bạn thôi.”

Tay cô kẹp chặt hai cánh môi của hần, “Anh đối xử với cô ấy rất tốt.”

“Lại đối với người ta tệ hại vô cùng.” Hân hôn cô một cái. “Ghen à?”

“Xi, ai thèm ghen.” Triệu Phùng Thanh ngồi lên đùi hân, hai tay kéo cổ áo của hân xuống, cắn một cái, “Em đang giúp anh nhớ lại thời thanh xuân đấy chứ.”

Giang Tấn hừ một tiếng.

Năm ấy Tần Hiểu chính là hình tượng bạn cùng đường tương lai của hân.

Chẳng bàn tới động lòng.

Nếu như không có sự xuất hiện của Triệu Phùng Thanh có lẽ hân sẽ thích Tần Hiểu.

Tần Hiểu xuất thân từ một gia đình gia giáo, rất có tiếng trong giới nghiên cứu học thuật của thành phố S. Nếu hân hẹn hò cùng cô ta, có thể sẽ được giao lưu với rất nhiều người nổi tiếng.

Mỗi một bước đi trong cuộc đời Giang Tấn, hân đều tính toán rất thận trọng. Hân tự nhủ với bản thân Tần Hiểu có rất nhiều ưu điểm, nhưng trái tim lại không chịu nghe lời lý trí. Hân tốn bao công sức xây dựng hình tượng lạnh lùng, nhưng trái tim kia lại coi như chẳng thấy.

Về chuyện thi đại học, là vì hân biết Triệu Phùng Thanh đang liều mạng muốn học chung thành phố với hân, nên hân muốn cô biết hân sẽ đăng ký học ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bạn Học Giang, Sinh Nhật Vui Vẻ

Sắp sửa đến sinh nhật của Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh không có động thái gì cả.

Nhưng hân biết cô vẫn nhớ. Cái hôm qua đêm ở thành phố D, cô đã bấm được mật khẩu là 1224.

Trước cửa khu chung cư của Giang Tấn có dựng một cây thông Noel lớn. Từ trung tâm thương mại ra đến ngã tư đường lớn, đâu đâu cũng đậm không khí chào đón đêm Noel, bật toàn những bài hát dành cho đêm giáng sinh.

Mấy người bạn gái cũ của Giang Tấn đều nói, trong cái ngày sinh nhật náo nhiệt này, dường như cả thế giới đều chúc mừng sinh nhật hân.

Giang Tấn nghe xong, không nói gì. Không khí náo nhiệt ấy đều là vì đêm Noel, có liên quan gì đến hân chứ.

Phần lớn những cô bạn gái cũ đều chẳng ở cạnh đến sinh nhật hân thì đã chia tay rồi. Gần đến sinh nhật mọi năm, đều là bà nội Giang thu xếp tổ chức cho hân.

Năm nào cũng thế, khi nghĩ đến quà sinh nhật, hân sẽ nhớ lại thời cấp ba năm ấy, Triệu Phùng Thanh đã tặng cho hân món quà gì đó.

Hân nhận lấy rồi đưa cho một bạn học khác.

Tối đêm ngày hai hai, bà nội Giang gọi điện thoại tới, hỏi hân sinh nhật có về qua nhà không.

Giang Tấn nhìn Triệu Phùng Thanh đang ngồi cạnh mình xem phim liền nói, “Vâng, hôm ấy con sẽ về nhà sớm hơn.”

Triệu Phùng Thanh nghe thấy thế, mắt vẫn nhìn chăm chăm anh nam chính đẹp trai trên màn hình.

Cúp di động, Giang Tấn nói: “Thứ ba anh về nhà ăn sinh nhật.”

“Ồ.” Cô thờ ơ đáp, tiếp tục ăn hoa quả.

Giang Tấn nhìn sườn mặt cô, im lặng thật lâu, cuối cùng lại chẳng nói gì cả mà thẳng tay cởi quần áo của cô luôn.

Con tiểu hồ li này thật quyến rũ, nhưng lại hờ hững vô tâm. Dù có hóa thành vũng nước dưới người hân, thì lòng cô cũng đang bay đi đâu đấy.

Trước kia hẳn cho rằng, bản thân đối với Triệu Phùng Thanh chỉ đơn giản là tình dục thuần túy.

Gần đây hẳn mới nhận ra, tình dục và tính dục [1], chỉ khác nhau một chữ mà thôi.

[1] Tình (性) và Tính (情) chỉ khác nhau bộ theo sau : tình dục được tạo ra bởi tình yêu còn tính dục chỉ là ham muốn thể xác đơn thuần

Đêm nào ôm cô hẳn cũng cảm thấy không đủ. Hận không thể mổ bụng cô moi tìm ra rồi nuốt luôn để trái tim ấy trở thành của hẳn.

Dù có phóng thích cũng không thể giảm được sự khát khao của hẳn. Hẳn muốn nhiều hơn. Không chỉ là thân thể cô, mà cả trái tim của cô, hơn nữa là cả máu thịt [2] của cô.

[2] Âm chi đứa con í=)))

Nếu như cô không chịu cho, dù lừa cô hẳn cũng phải lấy được.

Tối thứ ba, Giang Tấn về nhà họ Giang ăn sinh nhật.

Sau khi Triệu Phùng Thanh biết chuyện chỉ ừm một tiếng.

Cô tất nhiên vẫn nhớ sinh nhật của Giang Tấn.

Đêm giáng sinh thật đáng nhớ. Nhưng là nhớ tới sinh nhật, lại không khỏi nhớ lại hành trình theo đuổi của mình.

Cô không còn bức mình vì chuyện năm nào nữa.

Là tiện cho hẳn lắm rồi.

Sau khi Triệu Phùng Thanh tan làm, định gọi Mobike[3] tới đưa cô ra trạm tàu điện ngầm.

[3] Một ứng dụng gọi xe như Grabike.

Trên đường đi chỉ thấy các đôi tình nhân tay trong tay cùng nhau đi chơi Noel.

Cô có chút nhớ cái ôm của Giang Tấn.

Khoảng sân trước nhà văn hóa có một đám bác gái đang nhảy khiêu vũ.

Bài nhạc nền là ‘Rất thoải mái’ [4] của Vương Quảng Thành.

[4] 《倍儿爽》- Rất Thoải Mái | Vương Quảng Thành : Nhảy flashmob tuyệt vời rồi nhé ^^, bật nhạc vừa đọc vừa nghe vui dã man.

Triệu Phùng Thanh bước chân vào quảng trường, nhìn nhóm bác gái mặc đồng phục giống nhau kia.

Xung quanh là không khí rất náo nhiệt, nổi bật lên hình ảnh mình cô lạc lõng. Trước kia cô cũng chỉ có một mình, nhưng lại không cảm thấy cô đơn. Khoảng thời gian vừa rồi đã quen với việc Giang Tấn ở bên cạnh, nên đã trở nên yêu đuổi hơn hẳn.

Triệu Phùng Thanh tắt ứng dụng Mobike.

Đêm thất tịch, hẳn đứng bên ngoài nhìn cô lẫn trong đám bác gái nhảy khiêu vũ, sắc mặt lạnh lùng vô cùng.

Đêm giáng sinh hôm nay là sinh nhật của hẳn .

Cô lại quay cho hẳn một video nhảy khiêu vũ ngoài quảng trường là được rồi.

Triệu Phùng Thanh lấy ra năm mươi tệ, nhờ nữ sinh đứng bên cạnh quay hộ mình đoạn video.

Nữ sinh kia giật mình, “Dùng điện thoại của chị sao?”

“Lấy của em đi.” Triệu Phùng Thanh cười, “Đợi lát nữa thì gửi qua cho chị.”

Em nữ sinh kia đồng ý.

Triệu Phùng Thanh gửi cho Giang Tấn đang ở nhà họ Giang, một đoạn nhảy: “Tình nhộn nhạo như thế, tình tình thịch như vậy.”

Bên cạnh là nhóm bác gái đang nhảy.

Trong tiếng nhạc rung động lòng người, Triệu Phùng Thanh nhỏ giọng thầm thì, “Bạn học Giang , sinh nhật vui vẻ.”

Đương nhiên, trong khung cảnh ồn ào thế này, những lời cô vừa nói không ai nghe thấy cả.

Khi Giang Tấn xem được đoạn video này qua wechat thì nhà họ Giang đã com nước xong xuôi cả rồi.

Cả nhà họ Giang đang ngồi ở đại sảnh trò chuyện việc nhà.

Ngón tay Giang Tấn bấm chạy video.

Câu hát “. . . Vô cùng thoải mái . . .” liên vang lên.

Mặt hắn không chút biến sắc bấm ngừng lại.

Cả nhà họ Giang quay sang nhìn hắn ngạc nhiên.

Giang Tấn lạnh lùng nói, “Con trượt tay, bấm nhầm.”

Giang Ý liếc mắt nhìn màn hình di động của Giang Tấn, rồi lại nhìn gương mặt lạnh như băng của đứa em họ, thầm nhủ: trong đám bạn lẻo tèo của Giang Tấn từ khi nào đã có đứa thích phong cách khiêu vũ quảng trường thế kia.

Bà ngoại Giang nghe được, cũng chỉ nở nụ cười. “Bài hát nghe vui tai đấy, ai gửi cho cháu vậy.”

“Bạn gái ạ.” Giang Tấn nhận ra sau khi nghe được ba chữ ấy trông mặt Giang Ý có vẻ khá kinh ngạc.

Giang Ý nói, “Em dâu thật thú vị.”

“Ừm.” Giang Tấn mở to mắt mà nói dối, bảo vệ cho hình tượng của Triệu Phùng Thanh. “Bình thường cũng rất hiền lương thực đức.”

Nhắc đến cô bạn gái này, bà nội Giang không khỏi nhớ lại lần gặp mặt hai tháng trước.

Nếu nói gương mặt Triệu Phùng Thanh giống ai thì cũng không hẳn. Chỉ là cái thần thái và cách ứng xử khách sáo ấy có cảm giác rất giống với tiểu bảo mẫu khi xưa của Giang Tấn.

Rõ ràng đang cười nhưng lại không thấy sự thật lòng.

Một lúc sau, bà nội Giang vẫy vẫy tay gọi Giang Tấn ra ngoài sân đình.

Con mèo béo kia vừa nhìn thấy bà nội Giang liền lăn la chạy tới.

Bà nội Giang cười ha ha ôm nó vào lòng rồi ngồi xuống ghé dựa.

“Ngồi đi.” Bà gọi Giang Tấn.

Giang Tấn biết bà muốn tìm hắn ra tâm sự. Hắn không chối từ nên ngồi xuống bên cạnh bà.

Bà nội Giang cười hiền, “Bạn gái của con tên là gì ấy nhỉ?”

“Triệu Phùng Thanh.”

“Tính cách thế nào?”

Giang Tấn trả lời: “Tốt ạ.”

“Bà nghĩ, cuối năm chúng ta có tin mừng rồi.” Bà nội Giang vuốt lông con mèo béo, “Nhưng con cũng phải cân nhắc cẩn thận, đừng quá vội vàng.”

Con mèo béo kêu “Meo meo” một tiếng.

Giang Tấn đáp “Dạ”.

“Sao con lại thích cô bé ấy?”

“Không vì lý do gì cả, nhìn một cái đã thích rồi.” Cảm giác thích ấy rất khó có thể nói là vì sao. Nếu muốn lý do thì Tần Hiểu ưu tú hơn Triệu Phùng Thanh gấp trăm lần nhưng hắn lại không thích cô ta.

Bà nội Giang đảo mắt nhìn Giang Tấn, “Là vì cô ấy hơi giống . . . ai sao?”

Giang Tấn lắc đầu, “Không phải ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Bà nội Giang gật gù đầu.

Đối với đứa cháu nội này, trong lòng bà nội Giang vẫn luôn cảm thấy áy náy.

Sau khi ba Giang kết hôn liền chuyển hẳn ra ngoài ở, rất ít khi về nhà.

Sau khi Giang Tấn ra đời, mẹ nó lúc nào cũng bệnh tật quần thân, vì thế thằng bé đều được nuôi lớn bởi bảo mẫu.

Phía nhà họ Giang bên này cũng ít quan tâm. Ba Giang lại bận tiệc tùng bên ngoài nhiều, nên không quản được con trai.

Năm Giang Tấn bốn tuổi, ông nội Giang vẫn còn sống. Ông gọi ba Giang về nhà.

Ba Giang bắt đắc dĩ lắm mới dẫn Giang Tấn về nhà cùng.

Khi đó Giang Tấn vẫn rất ngoan rất thông minh.

Ông nội Giang còn khen ngợi nói, sau này nhất định hẳn sẽ có tiền đồ sáng lạn.

Ai ngờ, sau đó Giang Tấn càng ngày càng tệ. Trí thông minh của hẳn lại theo con đường tà đạo. Đứa bé này còn nhỏ mà trong mắt lại ẩn chứa sự tính toán trưởng thành.

Vì thế, ông nội Giang không thích đứa cháu nội này. Hơn nữa sinh hoạt cá nhân của ba Giang khá phóng túng, vì thế ông nội Giang tuyên bố từ nay về sau sẽ không cho ba Giang bước chân vào nhà nữa.

Giang Tấn suốt ngày đi theo tiểu bảo mẫu.

Hồi bé những câu chuyện Giang Tấn nghe trước khi đi ngủ đều không giống những đứa bé của gia đình khác. Tiểu bảo mẫu kể toàn là những câu chuyện u ám đen tối, tràn ngập là loạn luân, bạo lực, khủng bố.

Trong chất giọng ngọt ngào của tiểu bảo mẫu, hẳn nghe rất nhiệt tình say sưa.

Mấy năm sau, tiểu bảo mẫu lại tới phòng ba Giang kiểm mấy cuốn tạp chí người lớn, sau đó giảng giải cho Giang Tấn nghe về chuyện nam nữ.

Bởi vậy, tính cách của Giang Tấn đến rất sớm.

Khi sự tình vỡ lở, tính cách Giang Tấn đã trở nên vận vẹo, hơn nữa lại rất u ám.

Bà nội Giang nghe nói, chuyện của Giang Tấn và tiểu bảo mẫu là do ba Giang phát hiện ra.

Tiểu bảo mẫu suýt chút nữa đã bị ba Giang đánh chết.

Giang Tấn im lặng ngồi trên giường, nghe tiếng cô ta gào thét thê thảm cũng không mở miệng xin tha cho cô ta.

Khi cô ta khóc lóc quay đầu xin hẳn giúp đỡ, hẳn chỉ hờ hững nói, “Chị đã từng dạy tôi, qua cầu phải rút ván.”

Ba Giang quay đầu liền dạy dỗ lại Giang Tấn.

“Ba của tôi.” Giọng Giang Tấn chẳng chút cảm xúc, “Nửa người dưới của mình ông còn chẳng quản được, dựa vào gì mà dạy dỗ tôi.”

Ba Giang tức giận đến mức vút Giang Tấn về quê cho bà ngoại Lý.

Cũng không lâu sau đó, ông nội Giang bắt ngờ qua đời.

Bà nội Giang trầm nghĩ, không thể để cốt nhục nhà mình lưu lạc bên ngoài. Hơn nữa nghe Lý bà bà nói, tính tình Giang Tấn đã thay đổi rồi.

Bà nội Giang tới trung học X gặp Giang Tấn.

Quả thật hẳn không còn như ngày bé nữa. Tuy rằng trông thái độ vẫn rất lạnh lùng, nhưng trong mắt không còn ác khí như xưa nữa.

Vì thế bà nội Giang an bài cho Giang Tấn quay về thành phố S.

Sự thật chứng minh, cách làm của bà nội Giang là hoàn toàn chính xác. Sau đó Giang Tấn luôn tuân theo gia huấn của nhà họ Giang: Quân tử tam giới.

Chỉ là Giang Tấn như vậy lại khiến bà nội Giang cảm thấy, hẳn đang cố gắng kìm nén một phần dữ dội trong con người mình xuống, nên cả người trông thật cô đơn.

Mấy hôm nay, trên mặt Giang Tấn có chút ý cười.

Bà nội Giang hiểu, hẳn và Triệu Phùng Thanh đang sống chung, ngay cả nhà mới cũng mua rồi.

Vỏ quýt dày thì có móng tay nhọn, quả là đạo lý.

“Con mau về nhà sớm đi.” Bà nội Giang vẫy vẫy tay.

“Dạ.” “Bà nội, con về trước.”

Bà nội Giang ôm con mèo béo vào lòng, “Bà có nhìn nhầm không, đứa cháu nội này của bà cười lên đẹp trai quá cơ.”

Mèo béo: “Meo meo.”.

Giang Tấn chạy xe rời khỏi nhà họ Giang.

Đêm nay khi bà nội Giang nhắc đến “Ai kia”, hắn đã biết là ai rồi. Đó là một người phụ nữ hắn không muốn nhớ tới.

Cả nhà họ Giang đều cho rằng hắn thích tiểu bảo mẫu kia. Thật ra, Giang Tấn rất ghê tởm cô ta.

Năm ấy tuổi hắn còn nhỏ, chưa biết cách kiềm chế phản ứng sinh lý dậy thì.

Tiểu bảo mẫu động một chút lại trêu ghẹo hắn.

Hắn không có cách nào chống cự.

Hắn đối với cô ta luôn rất thô bạo.

Cô ta còn cố tình nói: “Thiên tài thì sao chứ ? Không phải vẫn trầm mê sắc nữ đấy sao ?.”

Hắn chán ghét cô ta, nhưng chỉ đành dựa vào cô ta để phát tiết.

Hắn không thích cái cảm giác không thể khống chế bản thân mình. Trong khoảng thời gian đó, hắn thật sự cho rằng bản thân mình mới là người dẫn đầu.

Nhiều năm sau khi tiểu bảo mẫu bỏ đi, Giang Tấn vẫn luôn cố gắng kiềm chế tính kích động của bản thân.

Cho đến hôm họp mặt lần cuối cấp ba năm ấy khi Triệu Phùng Thanh xuất hiện.

Ngồi bên cạnh Giang Tấn là bạn học Giáp nói, “Tôi vừa mới nhìn thấy Triệu Phùng Thanh lớp bảy đấy. Cậu ta nói với người nhà là có mấy câu lý hóa trúng tủ rất giống đề ôn thi, chắc sai cũng ít.”

Một bạn học Ất khác nói tiếp: “Cậu ta gặp may thế sao?”

Bạn học Giáp nói, “Nghe cậu ta nói thi cũng ổn.”

Giang Tấn hiểu rõ Triệu Phùng Thanh là học sinh kém, điểm giả tệ hại khỏi nói. Nhưng khi nghe nói cô thi không tệ lắm thì trong lòng lại cảm thấy vui mừng.

Vui mừng thì lại uống vài chén rượu.

Sau đó Tàn Hiếu nhỏ giọng hẹn hắn ra ngoài.

Lúc ấy hắn bắt đầu cảm thấy say, đầu óc có phần hơi choáng váng.

Lời tỏ tình của cô ta cũng trở nên mơ màng.

Nhưng lời từ chối của hắn lại rất rõ ràng.

Sau rồi Tàn Hiếu vội vàng bỏ đi.

Có một nữ sinh chạy tới điu hắn, cười như gió xuân thoảng qua mặt, “Bạn học Giang, cậu có tự đi được không?”

Giang Tấn đang định quay người bỏ đi thì chân lại không nhấc lên nổi.

[Phụ] : Chương này và 1 chương nữa là 2 chương mình không muốn edit trong truyện này, nó nhắc tới một tệ nạn kinh khủng từng một thời làm mưa làm gió ở nước ta vừa qua và đến hiện giờ vẫn là chủ đề quan tâm của các bà mẹ ông bố , đó là ‘Ấu dâm’.

Vâng, các bạn không biết vì sao tính cách GT biến thái tệ hại như thế ? Thì đây chính là câu trả lời. quá đau lòng và kinh khủng, thực sự kinh khủng

Tồn tại trong một con người ta luôn có mặt tốt và xấu, lúc mới sinh ra 2 mặt đó cân bằng và chỉ khi có một thứ tác động sẽ khiến một mặt nổi bật hình thành nên bản chất và tính cách của con người . Không ai tự dựng sinh ra đã xấu mà chẳng ai tự dựng sinh ra đã tốt . Tất cả là do yếu tố ‘Môi trường sống’.

Thực sự mình thương Giang Tấn vô cùng, đến khi đọc tới chương này thì mới vỡ lẽ ra tại sao mà tính cách và hành động của GT khác lạ như thế. GT bị bệnh ám ảnh tâm lý thành ra đa nhân cách. Có thể chương này chưa rõ lắm nhưng một vài chương nữa , khi mọi chuyện được bóc trần, mọi người sẽ biết tại sao GT lại khó hiểu như vậy.

May thay ba Giang đã vớt GT về nhà bà Lý , ở đó GT thực sự mới được quan tâm , được yêu thương, được sống đúng nghĩa của tuổi thơ.

Nhưng con người ta đã từng trải qua một tuổi thơ âm ảm và kinh khủng như thế mà vẫn trưởng thành vẫn tiền đồ sáng lạn thì ... thực sự là GT rất giỏi rất lý trí và bình tĩnh đến đáng sợ. Bên cạnh đó cũng có sự giúp đỡ của bác sĩ Hà và bà ngoại Giang nữa ^^

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Noel Vui Vẻ

Giang Tấn rất ít khi uống rượu. Tuy rằng tiểu bảo mẫu đã từng cho hắn thử hút thuốc, uống rượu nhưng hắn không thích mùi vị của những thứ đó.

Tối nay, hắn uống nhiều hơn bình thường nên ý thức đã dần trở nên mơ hồ. Cảm giác cứ như cả người đang bay bay, trôi nổi bồng bềnh. Hai tấm bích họa trên tường dường như cũng hóa thành đám mây bay sắc.

Hắn chớp mắt mấy cái.

Trước mắt là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Triệu Phùng Thanh, khiến cho hắn cảm thấy hơi khó thở.

Giang Tấn bất giác mở miệng rồi lại khép miệng, như muốn nói gì đó, mà ngay cả hắn cũng chẳng biết.

Hắn rất mệt, muốn đi ngủ.

Cuối cùng Triệu Phùng Thanh thật sự đã dẫn hắn đi ngủ.

Giang Tấn nằm trên giường ngủ được một lúc, sau đó đột nhiên mở mắt ra.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, Triệu Phùng Thanh đang nhìn hắn, tươi cười hai mắt long lanh xinh đẹp.

Một nơi nào đó trên cơ thể lập tức có phản ứng.

Hắn đã lâu lắm rồi chưa được phóng thích. Sau khi lên trung học, hắn đều cố gắng kìm nén. Chỉ là khi gặp được Triệu Phùng Thanh, chút tàn dư còn sót lại bỗng chốc bùng cháy.

Lúc Giang Tấn tỉnh lại, hắn vẫn chưa phân biệt được đây là mơ hay thực. Hành động cơ thể nhanh hơn cả lý trí, hắn xoay người kéo cô nằm xuống dưới mình.

Sau đó, hắn nhận ra đây không phải mơ.

Cảm xúc trong mơ sẽ chẳng thể chân thật được đến thế.

Giang Tấn ngừng tay, nhìn Triệu Phùng Thanh.

Sự ngộ ngược ắn dấu trong cơ thể đã lâu đang dần thức tỉnh. Mà đến giờ phút này, hắn không muốn nhận nữa mà có muốn cũng chẳng nhận được.

Giang Tấn ngồi dậy, tắt đèn.

Đèn vừa tắt.

Khung cảnh trong phòng đột nhiên quay về năm hắn mười hai tuổi.

Bên tai Giang Tấn bỗng vang lên tiếng rên của tiểu bảo mẫu, sau đó dường như ý thức của hắn bị thoát ra khỏi cơ thể, nhìn mình và Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh không rên lấy một tiếng, nằm im để mặc hấn hành động.

Giang Tấn thở gấp gấp, thế nhưng cả người lại ướt đầm mồ hôi lạnh.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Triệu Phùng Thanh đột nhiên biến thành tiểu bảo mẫu.

Tuy hấn vẫn đang làm nhưng trong lòng lại chứa một thùng nước đá lạnh toát. Giống như trước đây, tâm lý và cơ thể, bỗng trở nên tương phản như lửa và nước.

Muốn chết lại không thể chết được. Đó gọi là sống không bằng chết.

Năm ấy, Giang Tấn suýt nữa đã trở nên điên loạn, khi mà hấn chỉ mới đọc được sách luân lý.

Hồi Giang Tấn còn học tiểu học thì không chăm chỉ được như cấp ba. Tính cách ngang ngược nghịch ngợm, tâm trí chưa bao giờ đặt vào chuyện học hành. Đi học muộn cúp tiết, bài tập lười làm. Ngoại trừ việc nhận thức những con chữ ấy, thì những lời dạy bảo đứng đắn hấn chẳng thèm nghe.

Cô giáo đi tìm ba Giang, phân tích từng vấn đề một, ba Giang không kiên nhẫn, chỉ nói, “Cô giáo, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, ông gọi một cuộc về nhà mắng Giang Tấn một trận, đơn giản chỉ là nhắc lại mấy câu vừa rồi của cô giáo thì coi như nhiệm vụ của ông đã hoàn thành.

Ba Giang tiếp tục sống cuộc sống thoải mái của mình, còn con trai thì quăng ra sau đầu.

Sau khi lên sơ trung, bạn cùng bàn của Giang Tấn là một tên một sách, 《Luận ngữ》《Mạnh Tử》 đều đọc qua loa coi như xong chuyện.

Giang Tấn mượn sách đọc vài trang. Trong sách những thứ lễ nghĩa liêm sỉ vốn không hợp với quan điểm của hấn. Hấn cảm thấy khinh thường.

Chỉ là đi học quá nhàm chán, hấn đành cầm sách đọc vui vậy.

Càng đọc nhiều sách, hấn càng hoang mang.

Giang Tấn tìm hỏi tiểu bảo mẫu.

Tiểu bảo mẫu nói: “Như chị đã nói rồi đấy, đó là lý do để xoa dịu kẻ nhu nhược. Trên thế giới này từ trước đến nay đều là người thắng làm vua, thua, chỉ có thể lừa mình dối người. Thật đáng thương.”

Giang Tấn nghe xong, bán tín bán nghi.

Càng học lên cao hấn càng biết nhiều hơn, sau khi biết ý nghĩa thật sự về chuyện của mình và tiểu bảo mẫu, hấn bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Tiểu bảo mẫu cứ đến trêu hấn, hấn lại đẩy cô ta ra.

Tiểu bảo mẫu biến sắc, mặt không vui nói: “Sao vậy? Chị dùng miệng cho cậu, cậu còn thấy oan ức à?” Nói xong lại muốn roi nước mắt.

“Không muốn làm” Giang Tấn xoay người.

“Cậu lại không ngoan rồi.” Tiểu bảo mẫu lại bắt đầu nói đạo lý, tình dục là căn nguyên sinh sôi nảy nở của nhân loại, đại tình tình nguyên thủy đã trở thành người bằng cách đó.

Hấn nghe đến một là mà ngủ luôn nhưng lại bị đánh thức bởi một cơn nóng rực.

Tiểu bảo mẫu cười, “Thân thể của cậu vẫn ngoan nhất.”

Sau này khi sinh lý và tâm lý mâu thuẫn sâu sắc, tâm trạng của Giang Tấn bỗng trở nên bất đầu không ổn định.

May mắn là trước khi hấn phát điên, chuyện của hấn và tiểu bảo mẫu đã bị ba Giang phát hiện.

Vào những năm 90 ấy thì trong 《luật hình sự》chưa có tội nào là cưỡng dâm trẻ chưa thành niên.

Ngay cả với thời đại này thì tội ấu dâm trẻ nam cũng không giống với trẻ nữ. Bởi vì pháp luật nước ta nhận định chỉ có hành vi ấu dâm nữ mới được quy kết tội trạng. Còn đối với trẻ nam, chỉ có thể quy thành tội quấy rối trẻ em, phạt tù chưa đến năm năm.

Theo kết quả được thống kê, trong xã hội tỉ lệ nam đồng tính luôn cao hơn nữ. Chỉ là phần lớn bọn họ sẽ cố che giấu giới tính của mình. Hơn nữa người lớn, thầy cô giáo sẽ thiên về việc dạy các nữ sinh cách phòng vệ khi bị xâm hại. Trong quan niệm của rất nhiều người, tỷ lệ trẻ nam bị xâm hại sẽ thấp hơn rất nhiều so với trẻ nữ. Thậm chí, thấp đến mức không đáng kể.

Tiểu bảo mẫu nghi việc là do ba Giang xử trí.

Ba Giang nhìn gương mặt tuần tú kia của Giang Tấn, chỉ vào hấn mà mắng, “Mày mới bao nhiêu tuổi! Lại dám tán gái?”

Giang Tấn rất lạnh lùng, không cãi lại.

Ba Giang kéo lấy cổ áo Giang Tấn, nhổ một bãi nước bọt vào mặt hấn, “Sao tao lại sinh ra một thằng con mất dạy như mày!”

Giang Tấn cười lạnh, “Chắc là học được từ ba.”

Ba Giang đập hấn một cái thật mạnh.

Giang Tấn vốn có thể tránh, nhưng hấn không tránh. Cú đập ấy giúp hấn trả sạch ân nuôi dưỡng của mình với ba Giang.

Nếu Giang Tấn không tới nhà bà Lý có lẽ hấn sẽ phát điên thật sự.

Tâm lý của hấn luôn luôn có vấn đề. Sau khi đọc rất nhiều sách, hấn vẫn cố gắng duy trì mặt ngoài lạnh lùng của mình.

Trong kỳ điều trị bệnh tâm lý, bà nội Giang đã kể qua cho bác sĩ Hà nghe, chuyện Giang Tấn hồi trẻ vị thành niên có qua lại với một cô gái. Nhưng bà đã nghĩ sai rồi, là vì Giang Tấn trưởng thành quá sớm, người tình ta nguyện khi bị quyến rũ.

Giang Tấn cũng chưa từng nói ra sự thật ấy với bác sĩ Hà.

Trong góc u ám nhất của tâm hồn, chuyện đó vẫn luôn bào mòn lý trí hấn.

Cái đêm cùng Triệu Phùng Thanh ấy, Giang Tấn trở nên rối loạn, hấn cứ nghĩ cô là tiểu bảo mẫu khi xưa nên hành động vô cùng thô lỗ.

Sau khi xong chuyện, thần trí cũng chưa hồi về.

Xung quanh tối đen như mực. Hấn nhìn thấy một người phụ nữ in bóng trên trần nhà. Cô ta đang cười, “Tôi nói rồi, cậu rất thích, đúng không? Ngoan lắm, nghe lời tôi.”

Giang Tấn nhắm mắt lại.

“Bạn học Giang.” Triệu Phùng Thanh nằm bên cạnh nũng nịu gọi tên hấn.

“Ngủ đi.” Hấn quay lưng về phía cô.

“Cậu vất vả rồi.”

Giang Tấn không ngủ được, hấn cảm thấy có sợi dây vô hình nào đó cứ trói chặt lấy mình. Chuyện của mấy năm trước đó lại dồn về trong tâm trí, cả người hấn ướt đầm mồ hôi lạnh.

Dù là người nằm bên cạnh không phải tiểu bảo mẫu nhưng hấn vẫn cảm thấy ghê tởm.

Là cảm giác hoang đường vì đã bị tình dục đánh bại.

Mấy năm qua, cả nhà họ Giang đều nói hấn có tính tự chủ nhất nhà, thế nhưng đêm nay lại bại trận. Không biết là thua bởi rượu hay vì người con gái sau lưng, cũng hoặc là vì dục vọng nguyên thủy.

Cả đêm ấy Giang Tấn không ngủ, sáng sớm đã dậy rồi.

Khi nhìn thoáng qua vết máu trên ga giường, hấn quay đầu nhìn Triệu Phùng Thanh.

Đường cong trần trụi kia thật tuyệt.

Hấn lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hình ảnh Tiểu bảo mẫu chọc thủng lạc hồng của mình, đem máu dính trên ngón tay cho hấn nhìn lại hiện lên trong đầu. Hấn lại liên tưởng đến những lời đồn đại khó nghe về Triệu Phùng Thanh, vì thế câu nói hung tợn kia cứ thế liên buột khỏi miệng.

Triệu Phùng Thanh lập tức nghe thấy.

Giang Tấn cứ nghĩ cô sẽ phản bác lại. Hấn có phần thất vọng liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Khi đi ra thì không thấy cô đâu nữa.

Hấn không biết cô đi đâu, nhưng hấn lại muốn tới rừng cây nhỏ ở cao trung A.

Hấn tới đó cầm theo chiếc mặt nạ. Dường như chỉ khi đeo chiếc mặt nạ ấy, hấn mới có thể tháo sự bình tĩnh đáng sợ của mình, khôi phục dáng vẻ thiếu niên một cách tự nhiên nhất.

Giang Tấn không ngờ, Triệu Phùng Thanh cũng sẽ tới đây.

Cô khóc rất thảm, nấc lên liên tục: “Bạn học Giang ,tôi không thích cậu nữa.”

Hắn khẽ đáp lời, “Ừm, tôi biết mà.” Không thể nói được cảm xúc hiện tại là gì, cảm thấy bản thân được giải thoát nhưng lại càng khó chịu hơn khi có một sợi xích vô hình đang trói chặt hắn.

Năm nhất đại học, Giang Tấn lại tới tìm bác sĩ Hà lần nữa. Đến lúc đó, hắn mới nói thật cho ông biết chuyện của hắn và tiểu bảo mẫu,

Bác sĩ Hà khiếp sợ, “Vậy cô gái kia đâu?”

“Chết rồi.” Giang Tấn nở nụ cười.

“Hà? Chết thế nào?”

“Cô ta đi nhờ xe ba tôi.” Giang Tấn giọng điệu cợt nhả, “Ba tôi gặp tai nạn, cô ta đang ngồi ghế lái phụ. Cả hai cùng chết.”

Khi bác sĩ Hà lên mạng tìm thông tin về ba Giang thì mới đọc được tin về vụ tai nạn năm ấy. Chiếc xe tự động bốc cháy, xe đó là xe độ [1], mạch điện và đường dầu đều đã được sửa lại nên không thể nào điều tra được.

[1] Xe độ là thuật ngữ chung chỉ những chiếc xe có một cái gì đó khác đi so với nguyên bản mà nhà sản xuất bán ra thị trường.

Bác sĩ Hà không khỏi cảm thông cho thời thơ ấu bi thảm của Giang Tấn. Trên đời này có bao nhiêu cặp cha mẹ cứ sinh con ra là coi như xong chuyện.

Bác sĩ Hà vẫn duy trì liên lạc với Giang Tấn. Năm nhất đại học hai người thường xuyên nói chuyện, sau này lại ngưng một thời gian.

Vài năm sau, Giang Tấn thay đổi tính nết, không còn cục cằn như xưa nữa. Nhưng cứ nhớ tới cái đêm đó của hắn và Triệu Phùng Thanh thì vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cho nên, hắn không nhớ lại chuyện đó nữa.

Giang Tấn đứng trên vỉa hè chờ đèn đỏ, hắn mở video quà sinh nhật kia ra.

Triệu Phùng Thanh nhún nhảy một cái làm theo động tác của bác gái đứng bên cạnh.

Cô quay về phía camera cười một cái, tươi như hoa nở. Cuối cùng thì chạy đến trước máy quay, “Noel vui vẻ nhé, Giang tổng.”

Giang Tấn hơi mỉm cười, thu nhỏ màn hình video.

Khi hắn về đến nhà thì, Triệu Phùng Thanh đã đội mũ noel, trên tay cầm một miếng pizza, đang định đưa vào miệng.

Giang Tấn nhìn qua đồng hồ báo thức, “Em chưa ăn cơm à?”

Cô gật đầu, ra vẻ đáng thương nói: “Giang tổng, noel em chỉ có một mình ăn pizza thôi.”

“Không phải em và mấy bác gái ngoài quảng trường cùng chơi Noel à?”

“Các đi ấy về nhà hết rồi.” Cô mút mát ngón tay dính bơ, “Em nhảy có đẹp không? Chính là Feel này, vô cùng thích thú!”

“Đẹp lắm.” Hắn ghẹo cô nói: “Giống mấy đi ấy lắm.”

Triệu Phùng Thanh vốn định lườm hắn một cái nhưng nhanh chóng gạt qua, “Anh lớn hơn em một tuổi rồi đấy.”

“Từ giờ đến tháng Hai, anh lớn hơn em hai tuổi mới đúng.”

Đuôi mắt cô cong lên, “Ồ? Hôm nay là sinh nhật Giang tổng đấy à?” Nói xong, cô mới nhận ra hắn nhắc tới tháng hai. Sinh nhật của cô cũng vào tháng hai, thế nhưng cô chưa từng nói cho hắn nghe.

Giang Tấn đưa khăn giấy cho cô lau tay, “Anh nghĩ em biết lâu rồi chứ.”

Triệu Phùng Thanh gạt chiếc khăn giấy ra, vươn ngón tay dính mỡ bôi lên mặt hắn, nói chậm từng chữ, “Anh không nói, sao mà em biết.”

“Triệu Phùng Thanh, tay em bẩn chết đi được.” Hắn nói thế nhưng cũng không gạt tay cô ra.

Ngược lại là cô rút tay về trước, “Sao anh không chúc em noel vui vẻ, anh còn chưa có quà cho em nữa.”

“Noel vui vẻ.” Mặt Giang Tấn chẳng chút cảm xúc.

“Chẳng thật lòng gì cả.”

“Em muốn tặng quà gì?”

Cô cười hỏi: “Có phải chỉ cần em muốn anh sẽ tặng không?”

“Trên cơ bản là vậy.” Giang Tấn còn nói thêm một câu, “Trừ lúc em nổi điên.”

“Em cho anh xem một đoạn nhảy khiêu vũ ngoài quảng trường.” Cô vươn ngón trỏ vẽ vẽ lên lồng ngực hấn mấy cái, vẻ mặt lộ rõ vẻ háo sắc, “Để đáp lễ, anh múa cột cho em xem đi.”

Hấn lạnh lùng gạt phăng đi: “Điên chắc !.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Em Là Người Chinh Phục

Cuối cùng Giang Tấn lôi bốn chiếc khuyên tai ra đưa cho Triệu Phùng Thanh coi như quà tặng Noel.

Là hấn cố ý mua như thế.

Tai trái cô có sáu khuyên tai, bên phải có một cái, thừa ra một cái để cô nghịch chơi.

Kiểu tóc hiện giờ của Triệu Phùng Thanh phối hợp với mấy chiếc khuyên tai này, lại thêm vẻ quyến rũ phong tình kia, ra đường nhất định ai cũng sẽ phải ngoái lại nhìn.

Bởi vì xinh đẹp cũng vì quái dị.

Giang Tấn rất ít khi can thiệp vào chuyện ăn mặc của cô, hấn cứ để tùy ý cô.

Đồng nghiệp và bạn bè hấn đều biết, hấn có một cô bạn gái rất xinh đẹp. Mối quan hệ của hai người lâu hơn tất cả những cô nàng trước đây.

Khổng Đạt Minh rất ngạc nhiên. Nghĩ tới nghĩ lui thì Triệu Phùng Thanh ngoại trừ gương mặt được ra thì chẳng có điểm nào hơn người. Một ngày nào đó, trong nhóm chat bạn đại học, hấn chúc phúc cho Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh.

Điều này khiến cho một số người tò mò. Bọn họ rất muốn nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp có thể khiến Giang Tấn từ bỏ cả một khu rừng mỹ nhân ấy.

Cũng có nhiều bạn học, nghe được lời đồn từ những người tiền nhiệm cũ của hấn: Phương diện ấy của Giang Tấn có vấn đề.

Bọn họ thầm nghĩ: Giang Tấn này. . . không chừng là bị hồ ly kia cưỡng ép. Vì thế, cả nhóm chat đột nhiên thả một đồng icon khóc lóc thảm thương vì thương tiếc cho Giang Tấn .

Giang Tấn bị Khổng Đạt Minh add vào nhóm chat bạn đại học H. Hấn chưa bao giờ đọc 999 + tin nhắn trong hộp inbox, tất cả đều tắt thông báo hết.

Mấy lời đồn ấy hấn cũng biết nhưng lại chẳng thèm để ý.

Một ngày nào đó, Lữ Tiểu Nhân nghe được lời đồn chuyện Giang Tấn bị hư thận, ban đầu cô nàng không tin lắm. Sau lại ngẫm lại, thì chẳng thể không tin nữa. Cô từng cố ý muốn quyến rũ Giang Tấn lên giường, nhưng hấn tìm đủ mọi cách, cuối cùng, đến lúc chia tay cô cũng chưa được nằm cùng một giường với hấn.

Dù vậy, Lữ Tiểu Nhân vẫn cảm thấy nhớ Giang Tấn.

Cô và hấn chia tay đã hơn một năm mà cô vẫn đang độc thân.

Khi nghe tin Giang Tấn đang yêu Triệu Phùng Thanh, Lữ Tiểu Nhân rất bình tĩnh. Hoặc là nói, cô đã biết chuyện đó lâu rồi.

Giang Tấn không để lại manh mối rõ ràng. Nhưng vào cái ngày họp lớp ấy Lữ Tiểu Nhân mơ hồ cảm thấy, số lần Giang Tấn quay ra liếc Triệu Phùng Thanh có vẻ khá nhiều.

Lữ Tiểu Nhân không biết, Giang Tấn đã thích Triệu Phùng Thanh từ lúc nào.

Cô luôn tự hỏi điều đó nhưng lại chẳng biết làm sao mới rõ.

Cuối tháng nào đó, Lữ Tiểu Nhân bắt gặp Triệu Phùng Thanh tại trung tâm thương mại.

Triệu Phùng Thanh đang trong tiệm Miu Miu thử giày. Một đôi guốc cao và một đôi giày bệt, rất hợp với đôi chân dài của cô, khiến cho phụ nữ như Lữ Tiểu Nhân cũng cảm thấy chói mắt.

Khi Triệu Phùng Thanh ngược mắt thì đúng lúc bắt gặp Lữ Tiểu Nhân đang đứng trước cửa tiệm. Cô khẽ nhú mày, rồi nở nụ cười chào hỏi.

Lữ Tiểu Nhân cũng cười lại rồi đi vào, “Trùng hợp quá?”

“Đúng vậy.” Triệu Phùng Thanh đứng lên, cặp chân thon dài tuyệt đẹp.

“Rất đẹp.” Lữ Tiểu Nhân nhìn đôi guốc kia nói, “Màu đen rất hợp với cậu.”

Triệu Phùng Thanh gật gật đầu.

Lữ Tiểu Nhân hỏi rất tự nhiên, “Giang Tấn không đi cùng cậu à?”

“Anh ấy đang ngồi uống café ở tầng trên.” Triệu Phùng Thanh thản nhiên đáp lại, dáng vẻ chẳng chút xấu hổ khi gặp lại bạn gái cũ của người yêu mình.

Cô đi thử vài bước, sau đó cời đôi giày vừa thử, nhờ nhân viên bán hàng gói lại cho mình.

Nhân viên bán hàng mỉm cười tiến tới nhận đồ.

Lữ Tiểu Nhân nhìn thương hiệu kia, có vẻ khá quen liền thuận miệng hỏi, “Đây là mẫu mới năm nay à em?”

“Năm ngoái ạ.” Nhân viên bán hàng trả lời.

“Ừm.” Lữ Tiểu Nhân nở nụ cười, nhìn Triệu Phùng Thanh, “Có giảm giá không?”

“Có.” Triệu Phùng Thanh gật đầu liên tục, “Dù giảm giá rồi những vẫn khá đắt.”

“Vậy phải để Giang Tấn xuống thanh toán chứ.” Lữ Tiểu Nhân vẫn cười.

“Anh ấy chưa bao giờ mua giày cho tôi.” Cứ là giày, Giang Tấn sẽ không trả tiền hộ cô. Cho nên, Triệu Phùng Thanh chỉ có thể tự mình lôi tiền túi ra trả.

Người nói vô tâm, người nghe lại có ý.

Trước kia khi Lữ Tiểu Nhân kéo Giang Tấn đi mua giày, hắn chưa từng từ chối cô. Ngược lại có hôm cô nói với hắn, “Nghe người ta bảo, đàn ông không được mua giày cho phụ nữ, nếu không người phụ nữ đó sẽ đá anh ta.”

Giang Tấn chỉ lạnh lùng nói, “Mê tín.” Sau đó, hắn quẹt thẻ tính tiền cho cô.

Thế nhưng hiện giờ. . . hắn lại không chịu mua giày cho Triệu Phùng Thanh.

Lữ Tiểu Nhân nổi con ghen tuông trong lòng, không kìm được buột miệng mà hỏi: “Nghe Khổng Minh nói, cậu và Giang Tấn là bạn học cấp ba à?”

“Ừ.” Triệu Phùng Thanh nhìn về phía Lữ Tiểu Nhân. Đề tài câu chuyện của cô ta luôn xoay quanh Giang Tấn, nên Triệu Phùng Thanh cũng nghĩ được mùi gì đó, cô cười rạng rỡ, “Khi đó anh ấy cũng rất đẹp trai, có nhiều nữ sinh ganh đua với tôi lắm.”

Lời này của Triệu Phùng Thanh cũng không tính là nói dối. Chỉ là năm ấy cô và những nữ sinh khác cũng như nhau, đều không cướp được người.

Nụ cười của Lữ Tiểu Nhân hơi cứng lại, cô ta làm ra vẻ như đang ngắm mấy đôi giày trên giá.

Triệu Phùng Thanh vừa quẹt thẻ xong, liền gọi một cuộc điện thoại. Bên kia vừa có người nhấc máy, cô đã kiêu ngạo nói, “Em mua giày giảm giá, hai tháng tiền lương tích góp chiu hết sạch rồi.”

Người bên kia không biết đã nói gì khiến cô cười rạng rỡ như cánh xuân tươi đẹp, “Cứ ngồi đấy chờ em lên.”

Triệu Phùng Thanh cầm hộp giày, chào tạm biệt Lữ Tiểu Nhân rồi rời đi.

Lữ Tiểu Nhân nhìn theo bóng lưng cô.

Cặp chân thon dài, bước nào ra bước nấy, dáng vẻ nhìn rất nhẹ nhàng.

Lữ Tiểu Nhân không khỏi nhớ đến lời Khổng Đạt Minh đã nói. “Từ khi yêu Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn không thèm chơi với tôi nữa.”

Lúc ấy cô nghe xong cũng không nghĩ nhiều.

Hiện giờ lại đột nhiên có cảm giác, có lẽ, Không Đạt Minh chỉ là chiếc đệm Giang Tấn dùng để tiếp cận Triệu Phùng Thanh mà thôi.

Triệu Phùng Thanh đi tới quán cafe, nhìn thấy Giang Tấn đang ung dung tựa người vào sofa, đọc sách.

Cô cười đi tới, gõ gõ hộp giày, “Em mua này.”

“Ừ.” Ánh mắt hắn quét qua đuôi cô.

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống, “Giang tổng, anh đoán xem em đã gặp ai?”

“Ai?” Hắn ngược mắt lên.

“Bạn gái cũ của anh, bạn học cấp hai của em.” Cô đặt hộp giày xuống dưới bàn, “Lữ Tiểu Nhân.”

“Ồ.” Nếu Triệu Phùng Thanh không nhắc tới, Giang Tấn cũng không nhớ được mình đã từng có bạn gái là Lữ Tiểu Nhân. Thời gian cũng trôi qua được một năm rồi.

Triệu Phùng Thanh gọi một tách cafe, sau đó nhớ ra chuyện này liền hỏi, “Giang tổng, anh hẹn hò với cô ấy có ký kết hợp đồng không?”

Giang Tấn bình tĩnh, “Sao thế?”

“Em đang nghĩ, thời gian như con thoi đưa, năm tháng rất vội vàng.” Cô liếc mắt nhìn hắn một cái.

Hắn vẫn bình tĩnh nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng. Nhưng cô lại nhận ra sự dịu dàng trong đôi mắt kia. mà cái kiểu dịu dàng ấy không biết là ảo giác hay là thật.

Triệu Phùng Thanh tiếp tục nói, “Hợp đồng của chúng ta sắp đến hạn rồi.”

Giang Tấn không nói lời nào, trong mắt dần dần hiện lên màn sương lạnh.

“Hơn nữa. . .” Cô cười, “Em thấy bệnh của hai ta cũng khá hơn rồi.” Khá đến nỗi đêm nào cũng quán quýt triền miên đến khuya.

Giang Tấn thấy cô cười thì lòng sinh tức giận, “Không phải vẫn chưa kết thúc à ?.”

“Còn mười ngày nữa thôi.”

“Đến lúc ấy gia hạn thêm là được rồi.” Hắn nói chuyện này rất nhẹ nhàng băng quơ.

Triệu Phùng Thanh nghe hắn nói mà có chút sợ hãi.

Cô đã quên mất trước kia vì sao lại ký hợp đồng đó. Cẩn thận mà nghĩ lại mới nhớ ra. , khi ấy hắn nói hai người không cần yêu nhau. Sau này hai người có chường ngại trong tình dục, cả hai mới bắt đầu cùng nhau dần chữa trị.

Quá trình chữa bệnh rất tuyệt vời nên nếu phải kết thúc cô có hơi buồn. Hiện giờ cô cũng quen với kiểu chịu đựng nuông chiều của hắn rồi, nếu sau này có người đàn ông khác, không biết có tìm được một người tốt như thế không.

Kỳ thật, cô và hắn không yêu đương mà chỉ lên giường, chắc là quan hệ bạn giường.

Nhưng cũng không phải.

Hắn nuông chiều cô dường như thật sự coi cô là bạn gái của mình.

Triệu Phùng Thanh nghĩ, hiện tại Giang Tấn đã không còn khuyết điểm nào cả, chỉ cần hắn mở miệng, sẽ có một hàng dài phụ nữ muốn làm bạn gái hắn. Cho dù là thật lòng thương hắn, cũng sẽ ra về không thích, rồi thỏa hiệp yêu cầu của hắn.

Cô cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, thăm dò hỏi: “Giang tổng, bệnh của anh khá hơn rồi, không muốn thử làm với những cô gái khác à?”

“Không muốn.” Giang Tấn neho mắt vào sắc như một con dao găm, bay về phía cô.”Chẳng lẽ em muốn?”

Cô chớp mắt, đột nhiên trong lòng sinh ra một ý nghĩ. Cô dướn người tới gần hắn, khẽ nói từng chữ, trong mắt lóe sáng, “Có phải anh mê cơ thể này của em không?”

“Phải.” Hắn thừa nhận rất quang minh chính đại.

Cô giật mình với câu trả lời của hắn, kinh ngạc nói: “Đây có phải hành động như vịt con không? Vì em trị được bệnh cho anh, nên anh cứ định ý lại vào em thế à.” Cô nói xong, liền nhìn thấy nhân viên phục vụ bàn đang tiến về đây nên đành ngồi thẳng người lên.

“Không phải em cũng có tâm lý đó à.” Giang Tấn lạnh lùng, vẻ mặt không vui, “Anh cũng chữa bệnh cho em mà.”

Nhân viên phục vụ bưng một ly cà phê ra, mỉm cười nói: “Mời cô dùng.”

Đội nhân viên phục vụ rời đi, Triệu Phùng Thanh mới cong khóe môi, cười nói, “Ma lực của em nhiều hơn anh mà. Cho nên, anh thần phục, em mới là người chinh phục.”

“Triệu Phùng Thanh, mấy chuyện vợ vắn ấy anh sẽ để em tùy hứng.” Giang Tấn cầm tách cà phê lên, uống một ngụm nhỏ, “Nhưng nếu em muốn ra ngoài tìm thằng nào đó để thử, anh sẽ giết chết thằng đó rồi đánh gãy chân em.”

Cô nhướn mày, “Anh dọa ai đấy?”

Hắn cúi mắt nhìn bọt sữa trên tách cà phê, “Anh nói được thì làm được.” Trong mắt hắn có tia sáng u ám chợt lóe lên.

Triệu Phùng Thanh không nhìn thấy, chỉ nhìn hắn hừ một tiếng.

Đối với chuyện sắp hết hợp đồng, cô cứ để tâm trạng tuân theo tự nhiên. Vì cô quý trọng từng ngày được bên hắn.

Dù hai người cuối cùng cũng sẽ đường đi theo đường, cầu về theo cầu thì cô cũng đã từng có được hắn.

Mà còn sở hữu cả nửa năm nữa.

Sau hôm ấy, cuộc sống của Triệu Phùng Thanh và Giang Tấn không có gì thay đổi.

Buổi tối hai người vẫn cùng nhau đại chiến trên giường.

Từ khi Giang Tấn thừa nhận hắn mê mẩn cơ thể cô lại khiến cô càng mạnh bạo hơn. Thường xuyên trèo lên người hắn, ghẹo hắn đến mắt hôn mắt vía.

Nhưng khi yêu khí của cô càng mạnh lên thì sắc mặt của Giang Tấn càng ngày càng lạnh hơn.

Cảm giác lạnh lẽo này giống hệt như trời đêm, Triệu Phùng Thanh không chịu được. Đêm nào cô cũng tăng điều hòa nhiệt độ.

Cô không biết Giang Tấn đang nghĩ gì, vậy mà hắn lại nói, cô đang muốn tìm đàn ông khác.

Cô nhéo chặt mũi hắn mắng, “Đêm nào anh cũng hành hạ em, em có muốn cũng chẳng có sức mà tìm.”

Giang Tấn giữ chặt lấy tay cô, khẽ mĩa mai: “Nghe giọng em là biết, em có lòng nhưng không đủ sức.”

“Giang tổng này.” Triệu Phùng Thanh giận, ôm vai hắn, giọng điệu ngả ngớn, “Nói thật đi, anh hiện giờ dừng mảnh như vậy, không phải định đi tìm các mỹ nữ khác để thể hiện tài năng chứ?”

“Không đâu.” Hắn nhìn cô.

Cô càng ngày càng giống yêu nữ. Hơn nữa từ hôm cùng giường đến giờ, mặt mày tràn ngập xuân tình, khiến hắn chỉ muốn chết chìm trong đó.

Đi ngoài đường, có rất nhiều đàn ông đều quay lại ngắm cô.

Cô lại hồn nhiên dường như không biết.

Giang Tấn dần dà cảm thấy, hắn không thể giữ chặt cô được nữa rồi. Cô rõ ràng rất ngốc, nếu hắn thật sự muốn dùng kế với cô, nhất định cô sẽ bị lừa cả đời. Nhưng nếu dùng thủ đoạn cũng chẳng thể thỏa mãn được lòng hắn.

Hắn muốn trong mắt người phụ nữ này chỉ có một mình hắn.

Giống như cái năm cấp ba ấy. Cô chỉ nhìn thấy mình hắn, còn những nam sinh khác không là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hồ Khu Chấn Động

Nửa đêm, Giang Tấn tỉnh giấc.

Hắn quay người sang nhìn Triệu Phùng Thanh.

Cô đang quay lưng về phía hắn, ngủ rất say sưa.

Ngón tay hắn chạm lên tấm lưng cô. Đạo này cô vẫn thường xuyên tập yoga, nên từng đường cong trên cơ thể trông thật mê người. Hắn miết theo đường cong hoàn chỉnh ấy mà đi xuống từ từ.

Vì sự đụng chạm của hắn nên người cô hơi động nhưng vẫn không tỉnh.

Hắn vòng tay qua người cô, kéo cô vào lòng mình.

Triệu Phùng Thanh dường như cảm thấy có thứ gì đó ấm áp ngay sau lưng mình, vì thế cô từ từ mở mắt. Sau khi nhìn thấy hắn cô lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Hắn hôn lên mái tóc cô, lại ngậm lấy vành tai cô vron lưỡi vào trong liếm mấy cái.

Cô mệt vô cùng. Sau khi đã say giấc thì không biết gì cả.

Giang Tấn xoay người cô lại, mặt đối mặt với mình.

Cô chỉ “Ừm” hai tiếng.

Hắn vron tay chạm lên mặt cô, dường như đang nghĩ gì đó.

Trước khi Giang Tấn bắt tay làm chuyện gì hắn sẽ tính kế trước đã. Đây là thói quen tạo thành từ hồi hắn còn bé, dù sau này có được dạy bảo thế nào thì cũng chẳng thể thay đổi được điều đó. Nền giáo dục ngày bé đã định hình tư duy của hắn như thế.

Bà nội Giang từng nói với hắn, “May mà cháu tôi không đi phóng hỏa giết người.”

Nếu không, với trí thông minh của hắn nhất định sẽ gây họa.

Từ sau khi ở chung với Triệu Phùng Thanh, Giang Tấn đã tự thả lỏng bản thân rất nhiều. Rất ít khi hắn suy nghĩ về chuyện sẽ lừa cô.

Nhưng giờ phút này, hắn lại nghĩ, làm thế nào mới chiếm trọn được trái tim cô, khiến cô ngoan ngoãn, ở bên cạnh hắn cả đời này.

Nghĩ một lúc lại cảm thấy không cam lòng.

Không ai dạy hắn cách làm thế nào để đối xử thật lòng với một người. Cho nên, trong đầu hắn có thể nảy ra nhiều tâm kế, chỉ thiếu duy nhất lòng chân thành.

Học sinh của cao trung A đã bước vào kỳ nghỉ đông, việc làm ăn của tiệm sách rất ảm đạm.

Anh quản lý cho Triệu Phùng Thanh nghỉ đông luôn, hơn nữa sang năm mới mở lại tiệm.

Hai mươi tám chạp, tiệm sách nghỉ tết. Triệu Phùng Thanh không có việc gì làm.

Mẹ Triệu gọi điện tới hỏi cô, năm nay có về nhà ăn tết không.

Triệu Phùng Thanh nói, “Đương nhiên phải về chứ, con còn muốn cùng ba coi tiết mục đón xuân bình luận vui nữa mà.”

“Ừm” Mẹ Triệu lại hỏi, “Vậy Tiểu Giang có tới nhà chúng ta ăn cơm luôn không con?”

“Anh ấy đến làm gì.” Triệu Phùng Thanh nghĩ, họp đồng cũng sắp hết lại, chuyện tương lai thế nào chẳng ai biết. Tốt nhất vẫn nên chuẩn bị chia tay, thế mới là thượng sách.

Hy vọng càng nhiều sẽ thất vọng càng nhiều. Cho nên cô không muốn bản thân hy vọng.

Mẹ Triệu lại ước gì Giang Tấn sớm đến nhà mình bàn chuyện cưới hỏi liền nói: “Tết âm lịch khó lắm mới được nghỉ vài ngày, bảo Tiểu Giang qua nhà chúng ta chơi một chút đi.”

“Anh ấy còn về nhà nữa chứ.” Triệu Phùng Thanh cho rằng nhà Giang Tấn cũng như nhà mình. Ngày lễ ngày tết thì cả nhà sẽ đoàn tụ ăn cơm.

Cô kể chuyện nhà mình cho Giang Tấn nghe.

Hắn đáp, “Ừ.”

Còn lại không nói thêm gì nữa.

Chiều hai chín tết, Triệu Phùng Thanh thu dọn mấy bộ quần áo quyết định về nhà. Khi đeo chiếc balo to đùng sau lưng ra khỏi cửa, cô quay đầu nhìn Giang Tấn đang ngồi ngoài phòng khách.

Hắn nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Nhớ về sớm nhé.”

Triệu Phùng Thanh gạt đầu đóng cửa lại, nhưng chẳng hiểu sao thoáng nhìn bóng Giang Tấn ngồi ở phòng khách kia cô lại thấy cô đơn đến lạ.

Khoảnh khắc ấy cô bỗng mềm lòng. Triệu Phùng Thanh dùng chân quay lại vặn chốt cửa chạy vào.

Cô đang hai tay cúi người ôm lấy cổ Giang Tấn.

Giang Tấn xoa mặt cô, không nhìn được hôn chụt chụt mấy cái, “Nhớ phải gọi điện cho anh, đêm giao thừa đừng quên chúc mừng anh năm mới.”

“Được.” Cô cười, sau đó đứng dậy rời đi.

Cửa vừa đóng, cảm giác cô đơn của Giang Tấn bỗng chốc tiêu tan trong nháy mắt.

Hắn miết bờ môi mình, hoài niệm cảm giác nóng ấm vừa rồi.

Cảm giác ấm áp ấy dường như giảm dần sau khi cô đóng cánh cửa kia lại.

Sau khi Giang Tấn tốt nghiệp đại học, hắn luôn sống một mình.

Thỉnh thoảng về nhà họ Giang, hắn lại cảm thấy không được tự do như ở một mình.

Sau khi Triệu Phùng Thanh chuyển tới đây, hắn càng không có tự do, nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc. Trên đời này không có ai có thể mang lại cảm giác tuyệt vời ấy cho hắn.

Trước kia hắn cảm thấy, lừa gạt chiếm đoạt cơ thể cô là đủ rồi, nhưng con người ta vốn đã tham lam, khi hắn được một tác sẽ muốn tiến thêm một bước.

Buổi tối, Giang Tấn đăng nhập game online lâu lắm không vào.

Triệu Phùng Thanh không online, tuy nhiên cô có gửi cho hắn vài tin nhắn. Những tin nhắn ấy phần lớn là than thở về cuộc sống của cô. Thí dụ như:

“Bạn trai tôi ấy à, là cái tù lạnh di động, đi đến đâu đông đến đó.”

“Bạn trai tôi ấy à là tổng tài bá đạo, vô cùng vô cùng bá đạo.”

“Nhưng tôi lại rất thích mấy tiểu thuyết về tổng tài bá đạo ấy.”

Giang Tấn đọc xong mấy tin nhắn ấy, liền tới đầu giường Triệu Phùng Thanh tìm cuốn truyện ‘Vương gia bá đạo yêu phải tổng tài bị chồng ruồng bỏ’.

Hắn lật vài trang đọc thử.

Sau đó đưa ra kết luận: Gu đọc sách của hắn và Triệu Phùng Thanh cả đời này sẽ chẳng thể giao nhau được.

Giang Tấn lật ra đoạn giữa, vừa đúng lúc có tình tiết nam chính giam cầm nữ chính.

Lúc ấy nữ chính đã có thai, bị giam ở một hòn đảo độc lập.

Nam chính cười nói, “Chị Mỹ, nếu chị cứ muốn phá thai vậy thì để tôi tiến đưa con trong bụng chị đi một đoạn đường đi.”

Giang Tấn khép sách lại.

Trước kia hắn cũng từng nghĩ sẽ để Triệu Phùng Thanh mang thai rồi dùng đứa con ấy mà trói chặt cô. Nhưng trải qua thời thơ ấu đen tối, hắn hy vọng con mình, là do hai bên cha mẹ đã chuẩn bị đủ điều kiện mới sinh nở.

Hắn không muốn có một đứa trẻ như hắn nữa.

Giang Tấn quay lại game, định lưu lại mấy tin nhắn Triệu Phùng Thanh gửi tới.

Đang định logout thì Triệu Phùng Thanh lại online.

Giang Tấn đành chờ cô.

Quả nhiên, cô liền chủ động hỏi chuyện hắn.

Hồ Khu Chấn Động: “Hê! Đã lâu không gặp, cậu đi đâu vậy.”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bản.”

Hồ Khu Chấn Động: “Cậu nhất định là một nữ cường nhân.”

Giang Tấn không đáp.

Hai người hẹn nhau đi đánh phụ bản.

Nói thực ra, Triệu Phùng Thanh là động vật ăn cỏ, chủ yếu toàn là Giang Tấn dẫn cô đi đánh thú.

Trên màn hình game chính là cảnh người thú cao to thô kệch, trốn sau nàg Blood Elf[1] xinh đẹp quyến rũ. Tóm lại, trông khung cảnh ấy thật kì quặc.

[1] Blood elf: 1 nhân vật nữ trong game Warcraft

Triệu Phùng Thanh nhìn cách dẫn đội của Mỹ Thạch thì có phần xấu hổ, “Cậu không trách tôi chơi dở chứ?”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Không đâu.” Bởi hắn cũng chẳng hy vọng vào cô nhiều lắm.

Lúc hai người ở chung, Triệu Phùng Thanh không có thời gian chơi game, vừa tắm rửa xong đã bị Giang Tấn bế lên giường rồi.

Vì thế khi được tận hưởng ngày tự do đầu tiên, cô cảm thấy rất vui vẻ. Nên đã lôi kéo Mỹ Thạch, chơi game đến tận mười hai rưỡi.

Giang Tấn nhìn xem đồng hồ nói: “Cậu đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya quá.”

Hồ Khu Chấn Động: “Bình thường tôi ngủ muộn lắm. đêm nào cũng phải tập thể dục, tập đến nửa đêm mới được ngủ. Rất vất vả.”

Mỹ Thạch Như Ngọc: “Bạn trai của cậu thật vất vả.”

Triệu Phùng Thanh ngồi trước máy tính chống má, trầm nghĩ, bạn trai cô rất vất vả sao. . . Rõ ràng cô còn mệt hơn cả Giang Tấn mà. Buổi sáng lúc dậy hắn thì tinh thần phấn chấn còn cô lại mệt mỏi vì không ngủ đủ giấc.

Cô hỏi Mỹ Thạch, “Cậu và bạn trai tập thể dục mấy ngày một lần?”.

Mỹ Thạch im lặng 1 phút, đáp: “Mỗi ngày.”

“ . . .” Triệu Phùng Thanh rất thương cảm cho Mỹ Thạch. “Đêm nay cô không tập à?”

“Cô ấy về nhà đón năm mới rồi.”

Triệu Phùng Thanh cũng nhận ra Mỹ Thạch gõ từ “Cô”, nhưng cô lại nghĩ cậu ta gõ nhầm. Cho nên cũng không để ý lắm.

Trong khoảng thời gian nghỉ tết âm, có vẻ như ngày nào Mỹ Thạch Như Ngọc cũng online.

Triệu Phùng Thanh rủ cậu ta đi đánh phó bản, uy phong lắm liệt.

Tối nào trước khi chơi cô cũng gọi điện cho Giang Tấn một cuộc. Hôm ấy sắp đến lúc đánh quái nên cô rất vội, vì thế lúc nói chuyện điện thoại cũng qua loa cho có lệ.

Giang Tấn quả nhiên lạnh giọng mắng, “Triệu Phùng Thanh, một nhân vật trong game quan trọng hơn cả anh đúng không?”

“Đâu có.” Cô lại nhìn đồng hồ, bình tĩnh nói, “Em chỉ chơi mấy ngày nay thôi. Khi nào về thì tầm này em lại lên giường đi ngủ với anh còn gì .”

Hắn cúp luôn điện thoại.

Tối hôm ấy có vẻ Mỹ Thạch Như Ngọc không online. Cho đến khi kết thúc kỳ nghỉ tết âm lịch, Triệu Phùng Thanh vẫn không thấy ID đó online.

Sau đó, cô quay lại chung cư của Giang Tấn.

Đêm ấy hần khiến cô khóc thét.

Nghe tiếng khóc rầm rứt của cô, Giang Tấn mới cảm thấy trong lòng có chút an ủi. Sự oan ức tích tụ do mấy ngày gặp cô đã giảm hần. Hần ôm cô, nhẹ giọng dỗ: “Triệu Phùng Thanh, chúng ta gia hạn hợp đồng, được không?”

“Không được không được.” Triệu Phùng Thanh nói không thể biết mình đang đau hay sung sướng, nên đành tức giận nói: “Anh dứt ngay cho em.”

Nói xong, cô lại khóc nức lên.

Cô cảm thấy, thật sự đã bị hành cho nát người rồi.

Mười hai tháng hai, là hai ngày trước khi đến hạn hợp đồng. Kiều Lăng hẹn Giang Tấn tới khu biệt thự nằm ngoại ô thành phố D nghỉ dưỡng.

Triệu Phùng Thanh không muốn đi, cô rất mệt chỉ muốn ngủ thôi.

Giang Tấn vẫn cứ túm cô ngồi dậy, giọng điệu lạnh lùng như mấy ngày gần đây, “Chúng ta sẽ qua đêm ở đó, em nhớ mang theo quần áo.”

Cô túm phần chăn phía dưới, ngược mắt lên nhìn hần.

Sau khi quay lại sau mấy ngày nghỉ tết chia tay, hần vẫn luôn lạnh lùng như thế.

Ngày nào cô cũng đứng ngay đầu cơn gió thổi, lạnh đến mức trái tim cũng cứng lại.

Cô nghĩ, có lẽ nên kết thúc mối quan hệ này trước tết âm. Ít nhất hai bên sẽ thoải mái hơn, lưu lại ấn tượng tốt cho nhau. Giờ thì ngày nào hần cũng trưng cái mặt xám xịt kia với cô, cô nhìn cũng cảm thấy phiền phức. Cô bĩu môi, “Giang tổng, hai ngày cuối cùng này anh đừng đẹp trai khiến người ta lạnh cứng người như thế được không?”

Giang Tấn đứng từ trên cao nhìn xuống cô đang ngồi trên giường, “Triệu Phùng Thanh, rời giường, ra ngoài.” Lúc vừa túm lấy cô, chăn hơi bị trượt xuống, nửa người bên trái lộ thể xuất hiện trong mắt hần. Làn da trắng nõn, eo nhỏ chân dài.

Bỏ qua vẻ mặt châm chọc kia của cô, thì đây quả là bức ảnh mỹ nhân.

“Đàn ông khó hầu hạ như anh chả trách không tìm được cô nào ký hợp đồng tình nhân với anh. Phụ nữ bình thường nào ai chịu được.” Triệu Phùng Thanh cũng chẳng ngại lả thể trước mặt hần. Cô vén chăn lên ngồi xuống. Chăn hơi trượt xuống, lộ ra nửa người trên của cô.

Giang Tấn giữa chặt một bên tóc cô, “Anh đã khoan dung với em nhiều lần rồi.”

Cô tròn mắt nhìn hần, “Khái niệm khoan dung của anh nhất định khác xa của em.”

Hần dướn người tới hôn cô, “Đi nghỉ dưỡng hoặc là chúng ta tiếp tục làm trên chiếc giường này, em chọn đi.”

Triệu Phùng Thanh vẫn còn đau nơi đó, nghe xong lời hần nói, tất nhiên sẽ chọn cách thứ nhất.

Đến thành phố D đã là giữa trưa.

Kiều Lăng hẹn hần ăn cơm.

Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh tới phòng riêng thì đồ ăn đã được đưa lên hết rồi.

Hai người ngồi xuống.

Kiều Lăng cười tiếp đón Giang Tấn, “Đã lâu không gặp. Hẹn cậu vài lần, hôm nay mới mời được.”

Giang Tấn gật đầu, “Tôi khá bận.”

Kiều Lăng đưa mắt nhìn qua cặp chân dài miên man của Triệu Phùng Thanh, được hai giây, gả lại quay sang nhìn Giang Tấn, chẳng chút để ý nói: “Vẫn là cô cũ này, chưa đổi à.”

“Sắp đổi rồi.” Triệu Phùng Thanh cười nói tiếp. . .

Giang Tấn không tỏ vẻ gì.

Kiều Lăng hơi chau mày, “Rất hiểu chuyện đấy, không tệ.” Hần còn bật ngón cái khen cô.

“Trời lạnh lắm rồi, Giang tổng thay đổi tâm trạng cái là có thể khiến phòng lạnh xuống không độ.” Triệu Phùng Thanh nói xong còn ra vẻ người run lên bần bật.

Giang Tấn nhàn nhạt thoáng nhìn cô, “Triệu Phùng Thanh, em im lặng cho tôi.”

“Tuân mệnh.” Cô nhìn hẩn cười, châm trà cho hẩn cũng tiện tay rót đầy tách trà cho Kiều Lãng.

Kiều Lãng nhìn ra hai người này có gì đó rất lạ, gã cũng không hỏi gì. Trong mắt gã, bạn gái chỉ là thứ yếu.

Trước kia Giang Tấn và Kiều Lãng quen nhau qua công việc. Ngay từ đầu Giang Tấn cũng chẳng thân thiện với Kiều Lãng cho lắm, chẳng qua hẩn nể mặt gia cảnh của Kiều Lãng nên mới qua lại với gã.

Đúng như lời Tiểu Chấn nói, Giang Tấn kết bạn cũng có mục đích riêng của hẩn.

Kiều Lãng không thêm đề ý đến chuyện đó. Gã chỉ ham chơi, dù sao anh em có thêm người chơi cũng vui hơn. Mục đích gì đó của hẩn, gã chẳng thêm quan tâm. “Đúng rồi, tôi cũng mời cả Chung Định tới ăn cơm, nhưng cậu ta còn bận dỗ vợ ngủ trưa, sẽ tới muộn.”

“Ừm.” Giang Tấn đáp một tiếng.

Hai người đàn ông bàn chuyện.

Bên cạnh là hai cô gái cảm thấy rất nhàm chán.

Bạn gái Kiều Lãng vừa nhìn thấy sáu cái khuyên tai trên tai trái của Triệu Phùng Thanh liền nói, “Mấy chiếc khuyên ấy nhìn rất lạ.”

“Đúng vậy, đều phải lao tâm tốn sức lắm mới có đấy.” Kiếm giấu trong lời nói của Triệu Phùng Thanh đang bắn thẳng về phía Giang Tấn.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tôi Có Thể Diễn

Giang Tấn và Kiều Lãng nói chuyện quan trọng liên quan đến dự án gần đây hai bên hợp tác, nên cũng chẳng để ý hai cô gái ngồi bên cạnh đang tán gẫu.

“Chẳng phải thế sao.” Bạn gái Kiều Lãng nghe mấy chữ “Lao tâm tốn sức” thì cảm động lây rồi nói nhỏ với cô, “Càng có tiền, càng như thế.”

Như thế là như nào?

Triệu Phùng Thanh bất chợt không hiểu, một lúc lâu sau, cô mới tỉnh ngộ.

Càng có tiền, càng biến thái.

Cả ngày cô mắng Giang Tấn thần kinh, hiện giờ nghĩ lại, chẳng phải là đúng thế sao. Hai chữ biến thái càng thể hiện rõ điều đó, hẩn lên giường bắt đầu với khúc dạo là làm chuyện vô liêm sỉ với cặp chân cô.

Vì thế cô nhìn sang phía Giang Tấn.

Chẳng biết có phải nhận ra ánh mắt của cô không mà hẩn quay sang liếc nhìn cô một cái.

Cô dùng khẩu hình miệng mắng: “Biến thái!”

Giang Tấn dường như đã đọc được vì thế hẩn quay đầu đi chả thèm nhìn cô nữa.

Bạn gái Kiều Lãng nhìn thấy rất rõ khẩu hình miệng của Triệu Phùng Thanh, sắc mặt tái xanh, liếc mắt qua nhìn Kiều Lãng.

Kiều Lãng đang nhìn Triệu Phùng Thanh, vẻ mặt khá hứng thú.

Bạn gái Kiều Lãng đánh ló tô trong lòng, vì sợ rước họa vào người, cô nàng không dám nói gì nữa.

Trong bữa ăn, Triệu Phùng Thanh không cẩn thận, làm đổ nước trà, nước trà từ mép bàn chảy xuống.

Giang Tấn nhanh tay lẹ mắt, dùng khăn chặn lại.

Nhưng phần lớn nước trà đã bắn tung tóe lên quần cô.

“Nóng không?” Giang Tấn nói ra một câu dịu dàng nhất trong mấy ngày qua.

Triệu Phùng Thanh lắc đầu, cúi đầu nhìn chiếc quần của mình. Cô đang mặc quần dài màu nâu nhạt, nên màu trà in rất rõ trên quần. Hôn nữa lại có cảm giác ẩm ướt nên mặc không thoải mái.

Thế nhưng chưa xong bữa cơm thì cô cũng chẳng về phòng thay quần được.

“Em về thay đi.” Giang Tấn mở miệng nói.

Nếu hần đã chủ động nhắc tới, cô cũng không chối từ.

Triệu Phùng Thanh mỉm cười xin lỗi Kiều Lăng và bạn gái gã, sau đó trở về phòng.

Hôm nay đi hơi vội, nên lúc thu dọn quần áo cô không có thời gian chọn lựa sẽ mặc bộ nào, nên đành chọn toàn những bộ váy liền áo.

Cô cởi quần áo, thay một chiếc váy.

Lại lật tìm trong túi hành lý một chiếc quần vớ nhưng không tìm được. Chắc lúc ấy đã quên rồi.

Triệu Phùng Thanh vỗ trán, “Tên họ Giang chỉ biết giục giục giục, giục cái cứt ấy.”

Vừa lảm nhảm xong, Giang Tấn liền gọi điện tới, “Thay xong chưa?”

Cô tức giận hỏi: “Làm gì?”

“Qua tòa Từ Canh đi.”

“Qua đó làm gì?” Cô cứ nghĩ hần đang bên cạnh mình, quay sang tròn trừng mắt.

“Chơi bài.”

Cô nắm lấy cơ hội ấy trêu đùa hần, “Hóa ra Giang tổng cũng chơi mấy trò tiêu khiển chẳng chút đàng hoàng ấy nhì.”

Giang Tấn không chút kiên nhẫn, “Triệu Phùng Thanh.”

“Hừ.”

“Qua đây.”

Triệu Phùng Thanh ngáp, “Giang tổng, tôi muốn đi ngủ một giấc.”

“Em đã ngủ hai tiếng trên xe rồi.” Giang Tấn nhìn ra mặt hồ ngoài cửa sổ, tung môi, “Qua chơi bài đi, tiền thắng là của em hết.”

“Thật à?”

“Ừ.”

Triệu Phùng Thanh liền đi. Cô vừa mua xong đôi giày kia thì đã thành kẻ nghèo rồi, có thể kiếm tiền thì càng tốt.

Lúc cô tới, chiếu bài chỉ có ba người thiếu một.

Giang Tấn vừa nhìn thấy cô, ánh mắt hần lạnh lùng hần.

Cô đã tập mãi thành quen rồi. Mấy ngày nay, cô đều dán một miếng dán chống lạnh trong bụng, chống lạnh.

Kiều Lăng và tên công tử Giáp chỉ nhìn chăm chăm vào cặp đùi trần của cô.

Giang Tấn quay sang nhìn hai người kia với ánh mắt sắc lạnh.

Kiều Lăng và công tử Giáp đành phải dời mắt.

Kiều Lăng nói: “Hôm nay lạnh nhì.”

Công tử Giáp gật đầu, “Nhiệt độ ngoài trời tương đối thấp.”

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống bên cạnh Giang Tấn nhướn mắt lên nhắc hấn, “Giang tổng, phải thắng nhiều tiền vào đây nhé.”

Giang Tấn quay đầu ghé người vào tai cô, thấp giọng hỏi, “Sao lại không mặc quần dài?”

Cô dùng âm lượng tương tự trả lời: “Vì không mang.”

“Quần vớ đâu?”

“Cũng không mang.”

Hấn lập tức đen mặt.

Một lúc sau, đôi nam nữ cuối cùng cũng đi vào.

Triệu Phùng Thanh nhìn qua, ánh mắt dừng lại. Cô rất thích đàn ông tính cách lạnh lùng trời sinh, dường như họ đang che giấu rất nhiều bí mật chẳng muốn ai biết. Người vừa tới là một người như thế.

Kiều Lăng cười, “Chung thần tài, chúng tôi đang chờ cậu đây.”

Công tử Giáp nở nụ cười ha ha .

Đôi nam nữ kia ngồi xuống bàn bài.

“Giang Tấn.” Kiều Lăng vỗ vai Giang Tấn, “Giới thiệu với cậu, đây là Chung Định, biệt danh thần tài. Chơi bài với cậu ta thì chúng ta được hời đấy.”

Giang Tấn và Chung Định, mở miệng chào hỏi nhau khách sáo.

Triệu Phùng Thanh âm thầm đánh giá Chung Định.

Người đàn ông này gương mặt rất đẹp trai, khí chất lại lạnh lùng.

Nhưng không giống với kiểu của Giang Tấn.

Cái lạnh của Giang Tấn là tuyết bay ngập trời.

Còn Chung Định, là cái lạnh của âm tào địa phủ, phả ra một luồng khí u ám tối tăm.

Hấn ôm eo cô nàng béo kia. Gương mặt cô gái theo lối cổ điển, vừa dịu dàng lại yếu điệu. Cô ta mặc kín mít, rúc người vào lòng Chung Định, vừa cười tươi liền để lộ chiếc răng khểnh.

Khi Chung Định quay sang nhìn cô gái kia, âm khí trong mắt nhanh chóng chuyển thành gió xuân thán ba. Hấn cong mắt lên, thưởng thức ngón tay cô.

Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ, bản thân vẫn thích sự lạnh lùng nhưng trong trẻo của Giang Tấn hơn. Tuy rằng rất lạnh nhưng ít nhất là còn ở dương gian.

Mất thấy Giang Tấn đã thắng được hai ván, cô cười rộ lên, “Giang tổng quả là đánh bạc thì tiền vào như nước.”

Sắc mặt của hấn từ lúc chuyển qua màu đen thì chưa biến đổi thêm lần nào nữa. Thậm chí có xu hướng càng ngày càng đen.

Đối diện với hấn, cô vẫn giữ ý cười trên môi.

Giang Tấn thắng bao nhiêu ván thì Chung Định thua bấy nhiêu ván.

Chỉ là Triệu Phùng Thanh thấy Chung Định và cô nàng béo kia có vẻ như chẳng quan tâm đến chuyện thắng thua cho lắm.

Chung Định vừa chơi còn quay đầu sang, vô cùng thân thiết cụng trán mình chạm vào trán cô gái kia, thấp giọng nói gì đó. giọng hấn rất nhỏ, ngoại trừ cô gái ấy, những người khác không thể nghe được gì.

Triệu Phùng Thanh hơi nheo mắt. Chung Định lúc này làm gì còn âm khí tối tăm, trong mắt chỉ còn vẻ rực rỡ như hoa nở mùa xuân.

“Triệu Phùng Thanh, ngoan ngoan đi.” Chất giọng lạnh lùng vang lên bên cạnh là của Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh quay đầu nhìn hấn cười, “Tuân lệnh.”

Kỳ thật, mấy tháng trước tính cách Giang Tấn vẫn ổn. Tuy rằng trên mặt luôn ra vẻ lạnh lùng, nhưng lại chiều cô vô cùng. Càng gần tháng hai, tâm trạng của hấn càng tệ hại.

Thậm chí vào ngày sinh nhật của cô, hắn cũng chẳng cười được lần nào. Uống công cô còn cho hắn ám chỉ, sinh nhật cô là vào ngày nào.

Cuối cùng, hắn chỉ lạnh lùng đặt một chiếc bánh, lạnh lùng chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Ai thèm lời chúc mừng của hắn chứ, lúc ấy cô rất muốn, cầm chiếc bánh ngọt kia úp vào gương mặt thối đen của hắn.

Có điều nếu hắn cứ cứng chiều cô mãi như thế, cô sẽ chẳng muốn rời đi nữa. Cảm giác được yêu thương thật sự rất tuyệt. Cứ như dù trời sập xuống đã có hắn ở đây. Gặp phải chuyện gì thì quay đầu nhìn lại đã có hắn đứng đó, cô yên tâm vô cùng.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên nghĩ đến, có phải vì hắn đã lên giường được với cô, hơn nữa còn lên nhiều lần như vậy nên không còn cảm thấy mới mẻ, vì thế nên hắn chẳng thương cô nữa.

Đàn ông quả là thứ khốn nạn.

Phi ——

Công tử Giáp chơi được vài ván liền muốn rút.

Kiều Lăng hỏi ý kiến Giang Tấn.

Giang Tấn ném bài xuống, “Vận may cũng chỉ đến một giới hạn nào đó mà thôi.”

Vì thế, cuộc chơi bài liền tan như thế.

Từ khu nghỉ dưỡng tiếp tục đi lên trên, là khu tắm nước nóng. Kiều Lăng dẫn bạn gái đi về phía đó.

Chung Định và cô gái kia xoay người đi theo hướng khác.

Triệu Phùng Thanh ôm lấy tay Giang Tấn hỏi, “Giang tổng, anh còn hoạt động gì cần tiếp khách không?”

Hắn ngấm đui cô, “Đi mua quần dài.”

“Em có váy.”

Hắn cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh, “Bên ngoài trời đang mười độ, em để lộ đùi thế, không sợ chết rét à.”

Cô lại lạnh lùng trào phúng, “Anh tránh xa em một chút thì nhiệt độ xung quanh em có thể tăng thêm mười độ nữa đấy.”

Lúc này, công tử Giáp đi ngang qua, liếc mắt nhìn Triệu Phùng Thanh.

Giang Tấn lạnh lùng lườm gã một cái.

Công tử Giáp cảm nhận được điều đó rất rõ.

Trong lúc chơi bài, công tử Giáp lén nhìn Triệu Phùng Thanh vài lần, Giang Tấn cũng ở dưới bàn đá công tử Giáp mấy cái.

Giang Tấn đá cái đầu tiên, công tử Giáp không nghĩ nhiều lắm. Đến cú đá thứ hai, công tử Giáp có phần hoài nghi. Đến lần thứ ba thì công tử Giáp đã hiểu rồi.

Chỉ là lòng háo sắc không kiềm chế được, ánh mắt không tự chủ lại liếc về phía Triệu Phùng Thanh.

Rồi lại bị ăn mấy cú đá nữa.

Hiện giờ đến xương nhỏ của công tử Giáp cũng cảm thấy rõ đau.

Hắn nhanh chóng bỏ cửa chạy lấy người, không dám quay lại nhìn nữa.

Giang Tấn kéo tay của Triệu Phùng Thanh, “Đi ngâm suối nước nóng đã, tắm xong rồi đi mua quần dài.”

“Em không mang áo tắm mà.” Hành trình lần này rất vội, còn nhiều thứ cô không mang theo.

Vì thế, Giang Tấn dẫn cô tới cửa hàng của khu nghỉ dưỡng.

Vừa tới cửa hàng đầu tiên, đứng bên ngoài cửa kính Triệu Phùng đã nhìn thấy Chung Định và người phụ nữ của anh ta đang ở bên trong.

Triệu Phùng Thanh không khỏi nhìn lâu hơn, còn nói thêm một câu, “Mặt nghiêng anh ta đẹp thật.”

Giang Tấn hung hăng nắm chặt lấy tay cô, kéo cô sang một cửa hàng khác.

Triệu Phùng Thanh rất muốn nổi giận, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

Dù sao hai ngày nữa thì đường theo đường cầu về cầu. Giang hồ không bao giờ gặp lại nữa.

Cô muốn chọn áo tắm hai mảnh, nhưng Giang Tấn lại chọn cho cô một bộ áo tắm bà dì.

Cô trợn mắt nhìn hắn đi tính tiền, rồi lại trợn mắt nhìn bộ áo tắm. Mặc nó vào ít nhất già thêm mười tuổi lận.

Đến phòng thay đồ nữ, Triệu Phùng Thanh nhận túi đồ tắm, liếc mắt nhìn hoá màu hồng xanh to đùng liền nói, “Giang tổng, trước kia mấy cô bạn gái cũ chưa từng chê gu chọn đồ tắm của anh đúng không?”

Giang Tấn mặt chẳng biến sắc, “Thay đi.”

Cô xoay người đi vào phòng thay đồ nữ, vừa đi được vài bước liền quay đầu, “Giang Tấn.”

Đây là lần hiếm thấy nghe cô gọi đầy đủ tên hắn.

Hắn nghe, bình tĩnh nhìn cô.

Cô nở nụ cười, cười đến hư tình giả ý. “Mấy ngày nay em nhìn anh, không phải vì sợ anh, mà là muốn cho chúng ta kết thúc trong hòa bình. Hào tỵ hảo tan, hiểu không?” Dù sao, hắn từng đối với cô rất tốt.

“Triệu Phùng Thanh.” Hắn hơi tăng âm lượng.

Cô không thèm để ý tới hắn, đi vào phòng thay đồ nữ.

Hắn theo cô đi vào.

Bên trong, có một cô gái. Tất nhiên cô ta rất hoảng sợ, tay nắm chặt khăn tắm, đề phòng nhìn chăm chăm hai người vừa đột nhiên đi vào.

Triệu Phùng Thanh trêu ghẹo nói, “Giang tổng, nơi này là phòng thay đồ nữ đấy nhé.”

Giang Tấn nhìn cô nàng trông có vẻ hoảng hốt kia. Hắn nhận ra rồi, đây là cô bé nhà Chung Định.

Cô nàng kia thấy hắn nhìn mình chăm chăm thì vội vàng cúi đầu, nhanh chóng đi ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh tránh đường nhìn người phụ nữ kia cười tươi.

Nói thật, Triệu Phùng Thanh có phần hâm mộ cô gái này. Bởi vì khi Chung Định nhìn cô thì trong mắt chan chứa tình yêu, một thứ tình yêu chẳng cần phải che giấu. Đường như trên thế giới này, hắn chỉ quan tâm mình cô gái ấy.

Sau khi cô gái kia ra ngoài, Giang Tấn vặn chốt khóa trái cửa phòng thay đồ nữ.

Triệu Phùng Thanh nhìn gương mặt âm u của hắn, có phần bất đắc dĩ, “Giang tổng, tôi hầu hạ anh có chỗ nào không chu đáo mà khiến anh tức giận như thế.”

“Em hầu hạ tôi đúng không?” Giang Tấn đột nhiên nở nụ cười, đôi đồng tử trong tròng như suối cạn.

“Tất nhiên.” Bằng không đêm nào cô cũng mệt chết là vì làm gì.

“Chẳng phải hôm nào cũng là tôi dỗ dành em, sợ em đau, tôi khó chịu đến mấy cũng phải nhẫn.” Hắn nhắm mắt rồi lại mở mắt, suối cạn đột nhiên xuất hiện lốc xoáy, tràn ngập hắc ám. “Thật ra, em thích đàn ông thế nào? Em nói đi, tôi có thể diễn. Đàn ông như kiểu Chung Định đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Nhờ Anh Ấy Mà Thanh Xuân Của Tôi Mới Trở Nên Rực Rỡ

Triệu Phùng Thanh nhìn Giang Tấn.

Vừa nãy cô đánh giá hắn cao hơn cả Chung Định, đó là khi hắn vẫn đang trong tình trạng tỉnh táo. Nhưng lúc này, cô bỗng cảm thấy hắn dần trở nên u ám đầy ma khí.

Hiện giờ Giang Tấn đang không bình thường.

Nếu ở cùng hắn trong một không gian kín thế này, cô sẽ rất nguy hiểm.

Cho nên, cô phải bình tĩnh khuyên nhủ hắn.

Vì thế, Triệu Phùng Thanh liên tục lắc đầu, “Em không thích mẫu người như Chung Định.” Cô đâu có thích những người đàn ông lạnh như âm tào địa phủ, trốn cũng không kịp nữa là.

Giang Tấn đi về phía cô, nhẹ giọng nói: “Vậy em nói đi, em thích ai?”

Trông hắn bây giờ rất đáng sợ. Cô không khỏi lui về sau một bước, “Giang tổng, có chuyện gì, chúng ta ra ngoài rồi từ từ nói. Bên ngoài còn có ánh nắng, mọi người cũng cảm thấy ấm áp hơn. Đối với anh ấy thì sưởi nắng là quan trọng nhất.”

“Tôi thấy em cũng đâu thích kiểu đàn ông ấm áp như ánh nắng,” Giang Tấn tới gần cô, khí lạnh dồn dập. Bầu không khí xung quanh cũng có vẻ trở nên đông cứng.

“Thật ra thì gương mặt anh cũng rất đẹp trai mà, em thích.” Cô nịnh nọt hắn, ra vẻ muốn vuốt mông ngựa.

“Ừm.” Hắn vươn tay tới kéo cô lại gần mình, tay kia thì túm cổ cô. “Chỉ cần đẹp trai là em thích rồi.”

Sống lưng cô chợt lạnh, chưa nghĩ ngợi xong đã thốt ra thành lời: “Anh đừng giết tôi.” Cô rất thích màu mắt hắn, nó nhạt hơn so với người bình thường, vừa trong lại sáng, đẹp đến kinh người. Nhưng lúc này trong đôi mắt kia chỉ toàn là màu đen hắc ám.

Cô trầm nghĩ, có phải hắn muốn bóp chết cô không. . .

“Tôi không nhớ đâu.” Giang Tấn đặt tay ra sau gáy cô, dần dần dùng sức, kéo cô lại gần mình, cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau một gang tay mới thôi.

Hơi thở của hắn đang phả vào mặt cô, vừa nguy hiểm lại mê người.

Triệu Phùng Thanh ra vẻ bình tĩnh, cười nói, “Thật ra anh rất tốt, em rất thích.”

Giang Tấn nghe lời cô nói, không có vẻ vui mừng gì cả. Bởi vì vẻ mặt cô trông rất mất tự nhiên.

Hắn hăm hực cắn môi cô, sau đó vươn đầu lưỡi lượn vào trong miệng cô.

Triệu Phùng Thanh bị hắn không chế, cô không thể nhúc nhích, chỉ biết ngửa đầu, khẽ há miệng đón nhận nụ hôn hung dữ này của hắn.

Nụ hôn này dữ dội hơn những nụ hôn trước giờ. Cứ như hắn muốn cắn nát môi cô ra, không muốn cho cô thở nữa vậy. Khi cô không thể thở được nữa thì vội vàng đẩy hắn ra.

Nhưng không thể đẩy được.

Cô dùng sức kéo mặt của hắn ra.

Giang Tấn tách mình khỏi môi cô, răng lại kéo môi dưới, cắn một cái thật mạnh.

Triệu Phùng Thanh thở gấp cần bổ sung dưỡng khí, môi dưới lại bị cắn đau. Vì thế cô liền tát mạnh một cái vào mặt Giang Tấn.

Hắn rốt cục cũng tha cho đôi môi cô.

Môi dưới đang rất đau, cô liếm một cái, còn có mùi vị của máu. Cô chẳng thể bình tĩnh được nữa, đẩy hắn một cái thật mạnh, “Anh bị điên mẹ nó rồi. Đang bình thường tự nhiên lại nổi điên.”

Chút sức lực còn con của cô cũng chẳng làm gì được Giang Tấn. Hắn giữ chặt hai tay cô bẻ ngoặt lên đầu, tay trái giữ chặt hai cổ tay. Tay phải hắn giữ cằm cô, hung dữ nói: “Vừa nãy không phải em nói thích tôi đó sao?”

“Tôi chỉ đùa thôi, anh cũng tin à?” Triệu Phùng Thanh cảm thấy bản thân mình quá hiền rồi. Hắn chỉ cần dịu dàng với cô một chút, cô đã chẳng nhớ làm đau hắn. Nếu là một cô gái khác, không chừng đã ra tay đập hắn một trận rồi.

“Cái miệng này của em, sao chẳng nói được câu nào dễ nghe thế ?.” Giang Tấn miết nhẹ môi dưới mà lau vết máu trên cánh môi cô.

Cô tức giận nói: “Anh muốn nghe cái gì? Viết ra giấy rồi đưa đây, tôi nhất định sẽ đọc rõ từng chữ cho anh nghe, được chưa?”

“Tôi thích nghe em khóc hơn.” Hấn cười cười, kéo váy cô lên.

Giang Tấn rất khỏe, nếu hấn đã thật sự muốn làm, cô sẽ không chống cự được.

Triệu Phùng Thanh không thoát được vòng tay giam giữ của hấn, dù cô có đấm đá thế nào cũng chẳng thể đánh gục hấn. Hơn nữa, hôm nay Giang Tấn còn mạnh tay hơn bình thường.

Chẳng có khúc dạo đầu, đã cảm thương ra trận. Đắm vào vừa nhanh lại mạnh.

Cô chỉ có thể cầu xin tha thứ, “Nhẹ chút, chậm chút chậm chút chỗ đó. . . là thịt mà. Ai ai, đau.”

Hấn cứ như chẳng nghe thấy gì.

Triệu Phùng Thanh há mồm thở dốc, ngay cả nước mắt cũng chảy rồi. Cô duỗi tay ôm lấy mặt hấn, hôn lên, “Em sẽ nói dễ nghe mà. . . Ai ai. . . em thích anh. . .” Sĩ diện có đáng giá bao nhiêu chứ, vẫn là giữ lại mạng quan trọng hơn.

Giang Tấn cúi mắt nhìn cô, động tác vẫn chưa giảm tốc độ.

Khi ở bên cạnh cô, hấn chưa từng thực sự buông thả bản thân lần nào. Cô la hét kêu mệt, hấn cũng thông cảm với cô. So với những ngày đói khát trước kia, có thể ăn được bảy mươi phần trăm thế này, vẫn còn tốt chán. . .

Nhưng vào giờ phút này, hấn muốn một bữa tiệc thịnh soạn.

Nhìn cô khóc như nước mùa thu, Giang Tấn không vui vẻ.

Đây không phải kết quả mà hấn muốn

Thân thể được lấp đầy nhưng trong lòng vẫn trống rỗng.

Triệu Phùng Thanh đã mệt quá mà ngất luôn.

Trong cơn mơ màng, cô vẫn cảm nhận được Giang Tấn ôm cô quay về phòng.

Sau đó, cô cứ thế mà ngủ.

Buổi tối hơn mười giờ, cô đói quá nên tỉnh.

Cô nhìn xung quanh phòng một lượt, Giang Tấn không biết đã đi đâu mà không còn ở đây nữa.

Triệu Phùng Thanh nâng chân lên, cúi đầu nhìn chỗ giữa hai chân đã bị chà đạp vô cùng thâm thắm.

Giang Tấn rất hợp với cái thời ba vợ bốn nàng hầu ngày xưa, một người phụ nữ sao có thể chịu đựng được khả năng tình dục mạnh mẽ này của hấn. Nếu cô không chạy sớm, thì sớm hay muộn cũng sẽ chết trong cơn vận động kịch liệt với cường độ cao ấy.

Bụng cô đang kêu rột rột vì đói.

Triệu Phùng Thanh từ từ dịch người ngồi dậy, lê lét xuống giường.

Cô phải vịn vào chiếc tủ đầu giường, mới có thể đứng dậy được.

“Aaaa.” Cô đau kêu thành tiếng. Sau khi đứng được dậy thì nửa người dưới dường như cũng không phải của mình nữa rồi, hai chân vừa đau nhức lại run rẩy, đứng được một phút đã mệt mỏi.

Dạ dày trống rỗng, thật không thoải mái.

Cô rất đói.

Triệu Phùng Thanh mất nửa tiếng mới mặc được quần áo vào người. Lúc này cô cảm thấy mình vô cùng may mắn, vì đã mang váy theo. Nếu mặc quần, không chừng lại càng tổn sức hơn.

Cô bước từng bước lê ra ngoài.

Đi mất vài phút mới ra đến thang máy.

Từ thang máy đi ra, lại tốn thêm vài phút nữa mới ra được bên ngoài.

Cô đi dọc theo con đường tới tòa nhà vừa ăn cơm lúc trưa.

Đi được một đoạn thì đập vào mắt cô là hình ảnh Chung Định và người phụ nữ của hắn.

Chung Định đang ôm cô gái kia.

Cô gái ấy đang bám lấy cổ hắn, cố gắng dướn người lên, “Chung tiên sinh, em nói anh nghe này. . .” Giọng điệu cô nàng khá mơ màng, cứ như người đang say rượu vậy.

“Đừng nghĩ vớ vẩn, vợ béo.” Chung Định lạnh lùng đáp một câu, đồng thời lại ôm cô càng chặt hơn.

Dứt lời, cô gái kia đột nhiên khóc òa lên, “Em bảo em muốn giảm béo. . . Anh lại không cho em giảm béo. . . còn gắp cho người ta bao nhiêu thịt vào bát, hu hu hu. . .”

Triệu Phùng Thanh nghe vậy bước chân đang thong thả lại càng trở nên chậm hơn.

“Khóc gì chứ.” Chung Định mềm giọng dỗ.

“Hu hu hu, em muốn giảm béo. . .”

“Ăn no mới có sức mà giảm béo chứ. Đừng khóc, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc mà.”

Cô nàng kia gật gật đầu, ôm cổ hắn thật chặt, không còn giãy giụa nữa.

Lúc gặp thoáng qua Triệu Phùng Thanh, Chung Định cũng chẳng liếc mắt nhìn cô một cái. Đúng như Triệu Phùng Thanh từng đoán, người phụ nữ hắn quan tâm chỉ có mình cô nàng đang vui đùa trong lòng hắn kia thôi.

Triệu Phùng Thanh cảm khái, tuy rằng cô coi tình yêu lưỡng tình duyệt là chuyện cổ tích, thế nhưng trong đám bạn của Giang Tấn cô lại gặp được hai kỳ tích. Một người là Hạ Khuynh, một người là Chung Định. Hơn nữa cả hai đều là trai đẹp.

Cô nhớ lại, một năm qua cô đã được gặp rất nhiều trai đẹp.

Nhưng chỉ ấn tượng được mấy người.

Ông chủ Hồng Ô ma mì, Hạ Khuynh sang trọng kiêu ngạo, Chung Định tối tăm, và Vương Thần vô hại.

Bi ai là trai đẹp thì có rất nhiều nhưng người cô thích vẫn là kiểu đàn ông như Giang Tấn. Dù ánh trăng lạnh trên trời kia đã rơi xuống phạm trần từ lâu, sớm đã nhiễm bẩn tạp nham, cô vẫn coi hắn là tiêu chuẩn cho gu thẩm mỹ của mình.

Có thể thấy được, cô quả là một người mất mụ mà.

Cô xoay người tiếp tục đi tìm đồ ăn. Vừa đi được mấy bước, hai chân lại đau nhức, . Sự thật đang nói cho cô biết, gu thẩm mỹ của cô thật cảm thú mà.

Giang Tấn hỏi cô, cô thích đàn ông thế nào.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy xung quanh rất nguy hiểm, nên cũng không nghĩ kỹ chuyện đó.

Ngay cả cô cũng không biết, mình thực sự thích một người đàn ông thế nào ?.

Cô thích cậu nam sinh cấp ba vừa lạnh lùng và trong trẻo. Sau khi biết rõ bản chất thật của cậu ta sau lớp mặt nạ ấy, cô cũng thích cả con người ấy nữa.

Cô lại càng thích sự cung chiều của Giang Tấn đối với mình.

Chỉ là, sự cung chiều ấy có thể duy trì được bao lâu đây ?

Triệu Phùng Thanh ăn một bát miến xào, một bát mì sợi.

Giang Tấn liền gọi điện tới, đại khái là hỏi cô đang ở đâu. Hắn liên tục gọi cô sáu cuộc.

Cô đều không nghe. Phải từ từ lấp đầy dạ dày cái đã.

Ăn uống no say xong rồi lại lê lét đi về.

Chờ đợi cô quả nhiên là Giang Tấn trên đầu đầy mây đen.

Chỉ là khi thấy tư thế đi quái dị của cô, thì hắn chẳng thể tức giận với cô nữa, hoặc là vì trong lòng quá xấu hổ. Hắn hỏi, “Nếu không anh tắm cho em

nhé?”

Triệu Phùng Thanh liếc nhìn hấn một cái, “Giang đại mãnh nam, không phải anh định cưỡng bức dân lành đấy chứ?”

Vậy mà Giang Tấn lại gật đầu, “Muốn, nhưng biết là em chịu không nổi.”

“...” Cô tròn mắt nhìn hấn, “Như anh mà không làm trai bao quả là đáng tiếc đấy.” Hiện giờ cô thật sự hoài nghi, hộp thuốc trắng dương ấy nhất định có tác dụng phụ. Hiện giờ hấn dừng mảnh như vậy, không chừng thận cũng nát hết rồi.

“Triệu Phùng Thanh, em đừng giận anh.” Hấn dịu giọng.

Triệu Phùng Thanh nhăn mày, “Tức chết anh mới đúng.”

Giang Tấn quả thực sắp tức chết rồi. Hấn quay sang xem tivi, không muốn nói chuyện với cô nữa.

Cô đi tắm, sau khi tắm xong, bước hai chân đi tới. Người xoay xoay, đi như vịt.

Hấn thấy vậy rất đau lòng mà hỏi, “Vẫn còn sưng à?”

Triệu Phùng Thanh nhếch miệng, ngồi lên giường. “Ha ha.” Câu hỏi của hấn quá vô nghĩa. Thứ đó của hấn là chày sắt, của cô đâu được vậy, đục vào như thế, không sưng mới lạ ấy.

Hấn tiến lại gần cô, “Để anh xem nào.”

“Miễn đi, tôi sợ anh lại nổi thú tính thì chết tôi.” Triệu Phùng Thanh nằm xuống nghỉ ngơi, “Ngày mai là ngày cuối cùng của chúng ta rồi. Tôi muốn về sớm chút, buổi chiều còn phải tới nhà anh thu dọn đồ đạc.”

Giang Tấn mặt bình tĩnh, ngồi xuống.

“Còn nữa, cái tư tưởng nổi điên lên là muốn hành hạ người khác của anh phải sửa đi.” Cô nằm thẳng người nhìn hấn.

Hấn nhìn cô, “Vậy em nói đi, em muốn người thế nào, anh sẽ thay đổi như thế.”

Triệu Phùng Thanh chợt nhận ra sự tự ti ẩn giấu trong câu nói ấy của hấn. Thoáng chốc, cô có phần mềm lòng, “Giang son dễ đổi, bản tính khó dời. Anh diễn được một lúc nhưng có thể diễn được cả đời sao?”

Giang Tấn gật đầu, “Anh có thể.” Hấn có thể vì cô, vứt bỏ cả bản thân mình.

“Anh chính là anh, chẳng thể trở thành ai được.” Triệu Phùng Thanh nở nụ cười bất đắc dĩ, “Anh luôn thông minh hơn tôi, tại sao lại chẳng hiểu đạo lý đơn giản đó chứ.”

Giang Tấn im lặng nằm xuống bên cạnh cô.

Hai người im lặng chẳng nói với nhau câu nào.

Ngay khi Giang Tấn cho rằng Triệu Phùng Thanh đã ngủ rồi thì cô đột nhiên mở miệng, “Tôi đã từng kể anh nghe về bạn trai cũ chưa?”

“Ừm.” Hấn mở mắt, “Thô lỗ, kỹ thuật trên giường nát.”

Cô bật cười thành tiếng, “Anh còn nhớ rõ đặc điểm thể cơ à.”

Cô chui vào lòng hấn, nhỏ giọng nói: “Bạn trai cũ của tôi thật ra là do tôi tự tưởng tượng thôi. Tôi và anh ấy chưa từng quen nhau.”

Hấn ôm chặt cô.

“Khi đó tôi rất thích anh ấy, cực kì cực kì thích. Tôi còn muốn cùng anh ấy tới núi Trường Bạch một lần để được bên nhau dài lâu, sống đến bạc đầu.”

“Anh ấy đối xử với tôi rất tệ, nhưng tôi chưa từng hối hận vì đã yêu anh ấy. Anh có biết cái cảm giác ấy không? Chính là nhờ anh ấy mà thanh xuân của tôi mới trở nên rực rỡ.”

“Lên đại học, tôi kể lại câu chuyện ấy trên diễn đàn trường. Rất nhiều người vào bình luận, họ đều mắng anh ấy là tên khốn nạn. Thật ra anh ấy chẳng làm gì sai cả, anh ấy chỉ không thích tôi mà thôi.”

Cô vòng tay ôm lấy eo anh, “Có lẽ, cả đời này tôi sẽ không bao giờ thích ai được nhiều như thế nữa.” Có thể cùng hấn nói ra những lời thẳng thắn thế này, cô không thấy uổng phí.

“Ừm.” Giang Tấn lại càng ôm cô chặt hơn.

“Tôi nghe cách anh nói là biết suy nghĩ của anh rồi. Anh không cần một cô bạn gái nhưng lại cảm thấy làm chuyện đó với tôi rất thoải mái, nên mới muốn chúng ta tiếp tục hẹn hò.”

“Tôi có thể không cần biết anh là loại người gì, chúng ta vui vẻ bên nhau nửa năm. Nhưng giờ thì tôi không muốn tiếp tục chơi trò này nữa.” Bởi vì cô sợ mình sẽ chìm đắm trong đó mất. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, “Giang tổng, chúng ta chia tay đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Mệnh Lý Hữu Thì Chung Tu Hữu, Mệnh Lý Vô Thì Mạc Cường Cầu

Giang Tân im lặng thật lâu không nói gì.

Hồi bé, tiểu bảo mẫu đã từng nói với hắn, khi hắn muốn có thứ gì đó thì phải không từ thủ đoạn để có nó. Nếu như thật sự không chiếm được thì hãy hủy nó đi, vậy thì sẽ chẳng ai có được nó nữa.

Sau này, Lý bà bà nói với hắn ‘Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu’.[1]

[1] Thứ đã thuộc về mình ắt sẽ là của mình, thứ không thuộc về mình có cố muốn cũng chẳng được.

Hiện giờ phong cách làm việc của Giang Tân vẫn theo thiên hướng như hồi còn bé. Chẳng qua là với bốn chữ “Không từ thủ đoạn”, hắn áp dụng đúng theo nguyên tắc mình đã đề ra.

Hắn không có một người bạn nào thật lòng, ngoại trừ Vương Thần. Cũng không phải Giang Tân thật lòng tâm sự với Vương Thần, mà là Vương Thần là một tên quái thai, cậu ta có thể làm thân với đủ mọi hạng người trên đời.

Giang Tân cũng khá ưu tú, cho nên rất ít khi hắn không chiếm được thứ gì đó. Duy độc chỉ có Triệu Phùng Thanh.

Trước kia, cô luôn luôn nằm ngoài kế hoạch của hắn.

Sau này khi cô xuất hiện, hắn lại chẳng nhận được kéo cô vào cuộc sống của mình.

Cá tính của Triệu Phùng Thanh không giống hắn. Cô rất ít khi bộc lộ cảm xúc yêu ghét mãnh liệt lại thích hành động tùy theo ý mình. Phùng châm sống của cô rất đơn giản, đó là nhìn tâm trạng. Mà đa số thời điểm, tâm trạng của cô khá tốt.

Càng ở cạnh cô, ấn tượng trước kia càng thay đổi, sức hấp dẫn của cô cũng càng ngày càng lớn

Khi cô vừa nói: “Giang tổng, chúng ta chia tay đi.”

Hắn nghe đến giây tiếp theo, đã muốn đáp một câu: Em mơ đấy à ?.

Nhưng cứ nghĩ đến quãng thời gian theo đuổi không hồi hận của cô, hắn lại chẳng dám mở miệng.

Trên phương diện tình yêu, cô dũng cảm hơn hắn nhiều.

Giang Tân quay đầu sang nhìn Triệu Phùng Thanh.

Cô không đợi được câu trả lời của hắn mà đã ngủ luôn rồi.

Hắn cắn lên vành tai cô, nhẹ giọng nói, “Đời này em chỉ có thể ở cạnh anh thôi.”

Trước đây hắn không muốn từ bỏ cô nên chẳng chừa thủ đoạn nào, nhưng hắn cũng chỉ nghĩ ra được cách này mà thôi.

Ngày hôm sau, Triệu Phùng Thanh đã có kế hoạch tốt trước khi về, đó là ngâm suối nước nóng.

Buổi sáng lúc rời giường, xương sống và thắt lưng của cô không những bớt đau, ngược lại càng đau hơn.

Tối qua cô còn đi được. Lúc này vừa bước xuống giường, người dưới bị cọ xát, vô cùng đau đớn. Đi cũng đi không nổi.

Triệu Phùng Thanh lại lần nữa ngã người xuống giường, dang hai chân ra, hét, “Giang tổng, anh ở đâu rồi?”

Không có tiếng đáp lại. Hắn không còn trong phòng nữa.

Cô tức giận gọi cho hắn một cuộc.

Hắn vừa “Alo” một tiếng, cô liền ào ào quát ngay, “Anh đi đâu vậy? Mau về phòng ngay cho tôi.”

Hắn thật bình tĩnh, “Đang chạy bộ, giờ anh về ngay đây.”

“Hừ.” Cô học theo hắn, không chờ hắn nói thêm gì nữa mà cúp máy ngay.

Triệu Phùng Thanh nằm thẳng người, nhìn lên trần nhà. Cô hơi hơi khép hai chân, sau đó “Ồ” một tiếng. Cô không khỏi buột miệng mắng, “Giang Tấn cái tên đã thú thời nguyên thủy này!”

Sau khi Giang Tấn trở về, nhìn thấy bộ dáng cô như vậy liền lập tức gọi bác sĩ. Hắn còn đặc biệt dặn dò nói, “Phải tìm bác sĩ nữ.”

Trong thời gian chờ đợi bác sĩ, Triệu Phùng Thanh mắng Giang Tấn như tát nước vào mặt.

Hắn không phản bác, chỉ gật đầu nói: “Ừm, là lỗi của anh. Anh có lỗi với em.” Trong tình huống này, Giang Tấn có phần yếu thế. Tối hôm qua cô đã tiêu sụng hơn phân nửa, ai ngờ sáng nay đột nhiên lại trở nên nghiêm trọng hơn.

Nửa tiếng sau, bác sĩ nữ mới đến.

Sau khi kiểm tra người dưới của Triệu Phùng Thanh một lúc thì cô ta chau mày nói, “Cô làm chuyện đó với một người, hay cùng mấy người?”

Triệu Phùng Thanh nhỏ giọng đáp, “Một người.” Qua câu hỏi của vị nữ bác sĩ này, Triệu Phùng Thanh có thể suy đoán ra vết thương này thâm cõ nào.

Nữ bác sĩ kia khẽ liếc mắt qua nhìn Giang Tấn.

Hắn ngồi trên sofa, vẻ mặt lạnh tanh.

Nữ bác sĩ không thể tin được người như hắn lại làm ra chuyện tàn nhẫn thế này. Cô quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh nói, “Là vì chung phòng quá nhiều lần nên đã dẫn đến viêm nhiễm.”

Triệu Phùng Thanh trả lời: “Bác sĩ, phiền chị nói to lên chút được không, để tên cảm thú ngoài kia cũng nghe thấy.”

Nữ bác sĩ xấu hổ nở nụ cười rồi lại quay qua nhìn Giang Tấn. Sau đó cô tăng thêm âm lượng, “Đề nghị anh chị trong một tuần số lần chung phòng không vượt quá ba lần.”

“Nói hay lắm!” Triệu Phùng Thanh liên tục gật đầu, thiếu chút nữa đã định vỗ tay.

Giang Tấn nghe xong, mặt chẳng chút biến sắc.

“Tôi kê cho cô một liều thuốc kháng sinh mạnh.” Nữ bác sĩ nói, “Mấy hôm tới phải giữ vệ sinh cẩn thận, đợi khi hết sưng sẽ không còn chuyện gì nữa.”

“Tôi đứng dậy cũng rất đau, bác sĩ.” Triệu Phùng Thanh oan ức than.

“Hôm nay cứ nằm trên giường nghỉ ngơi trước đã.” Nữ bác sĩ quay sang Giang Tấn, nghiêm túc đứng dậy, “Nửa tháng tới anh cố gắng tạm dừng cuộc sống tình dục đi.”

Giang Tấn gật đầu.

Đợi vị nữ bác sĩ kia vừa đi, Triệu Phùng Thanh liền tròn mắt nhìn Giang Tấn.

Hắn bước tới, nhẹ giọng xuống nước: “Anh biết rồi, là anh cảm thú, anh không tốt.”

“Biết là tốt rồi.” Cô lạnh lùng nói: “Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không tha cho anh đâu, tôi ghét anh, đi chết đi!”

Nói là nói như vậy, nhưng bôi thuốc vẫn phải nhờ đến hắn.

Không chỉ như vậy, cô đi nhà xí có một đoạn đường, cũng lê lét rất vất vả. Đi đúng cực kỳ không được tự nhiên.

Giang Tấn thấy thế, liền đi tới bế cô lên, đặt cô ngồi xuống bồn cầu.

Triệu Phùng Thanh mặt cứng ngắc, ngược mắt nhìn hắn, “Anh ra ngoài trước đi. Anh đứng ở đây, tôi không đi vệ sinh được.”

Hắn liền đi ra ngoài.

Triệu Phùng Thanh ngồi xuống bồn cầu, đáng vẻ nhăn nhó không thể yêu thương nổi.

Trong lòng cô, tình nhân và vợ chồng là khác nhau, đối với người yêu thì tất cả những gì đối phương nhìn thấy luôn là ưu điểm của bạn. Còn vợ chồng thì chúng ta có thể thoải mái buông thả bản thân trong cuộc sống ăn uống ngủ nghỉ hàng ngày.

Cô muốn để lại cho Giang Tấn một ấn tượng thật tốt.

Đề sau này những gì hắn còn nhớ về cô là một cô nàng hồ ly quyến rũ xinh đẹp lại vô cùng có khí chất.

Nhưng đến ngày cuối cùng này, cô lại biến bản thân dính dáng đến phân và nước tiểu. Ngẫm lại, sau này chắc Giang Tấn cũng chẳng ôm người bạn gái nào đi đại tiện nữa.

Ấn tượng cuối cùng cô lưu lại cho hắn rất trí mạng.

Cứ nghĩ tới, cô lại thấy mệt mỏi.

Xả đồng phế thải khỏi người, Triệu Phùng Thanh cố gắng chịu đau, đi tới bồn rửa tay.

“Triệu Phùng Thanh, em ổn không?” Ngoài kia, Giang Tấn đang gõ cửa.

“Ổn.” Cô uể oải đáp lời.

Hắn đẩy cửa ra, thấy cô đang nghiêng người tựa vào bồn rửa tay, liền đi tới chặn ngang bệ cô lên.

Sau khi thả cô nằm xuống giường, cô lại túm lấy tay hắn, “Giang tổng, anh mau quên chuyện đó đi.”

“Chuyện gì?” Hắn nhìn cô chăm chú.

“Là chuyện anh vừa bế tôi đi đại tiện ấy ——” Triệu Phùng Thanh mở lời kêu thảm thiết, “Ôi! Sao tôi lại nhắc tới chuyện đó làm gì. Sai lầm quá.”

Giang Tấn đã hiểu rồi.

Cô lật người qua lại, cuộn mình theo chiếc khăn trải giường, u oán mà kêu, “Tôi sẽ chẳng bao giờ là Phùng Thanh gọi cảm mê người nữa, kết thúc cả rồi.”

“Triệu Phùng Thanh.” Hắn gọi cô.

“Anh đi ra đi, tôi không muốn thấy mặt anh.” Cô ôm lấy gối che lên mặt mình, “Tôi là nữ vương đại nhân gọi cảm mê người, sao có thể làm mấy chuyện tục tằng đó được.”

“Đầu em chứa cái gì thế ?.” Giang Tấn thật sự là vừa bức mình lại buồn cười. Hắn đã sớm biết, tư duy của cô rất kỳ lạ, người thường chẳng thể nào hiểu nổi. Cùng một sự kiện, suy nghĩ của cô luôn có thể lệch lạc khỏi lối tư duy thông thường. Hắn đoạt lấy chiếc gối kia, “Em định buồn đến chết đấy hả ?.”

“Đều là lỗi của anh, sao tự dung lại bế tôi đi toilet làm gì.” Cô vươn hai tay che mặt, “Đều là do anh, sao lại biến chỗ đó của tôi thê thảm như vậy. Mọi chuyện đều là do anh.”

Hắn bắt lấy tay cô, dịu giọng nói, “Được, đều là lỗi của anh cả.”

Triệu Phùng Thanh nhăn mũi.

“Thế thì sao chứ.” Giang Tấn cúi người xuống hôn lên má cô, “Nếu không anh cũng đi đại tiện tiểu tiện rồi cho em xem nhé, coi như chúng ta huề nhau?”

“Tôi không muốn xem.” Cô mếu máo, đột nhiên hung dữ hỏi: “Nói đi, tôi là gì của anh?”

“Nữ vương đại nhân.” Hắn dịu dàng hôn cô.

Cô ôm lấy vai hắn, nhìn vào mắt hắn. Không biết có phải gặp ảo giác hay không, cô cảm thấy trong mắt hắn có sự dịu dàng vô cùng. Lúc này, cô bỗng bật thốt, “Sau này anh sẽ nhớ đến tôi chứ?”

Giang Tấn nói rất chắc chắn, “Cả đời này sẽ mãi không quên.”

Triệu Phùng Thanh cười, cô vừa lòng rồi.

Giang Tấn vỗ vỗ mông cô, “Đứng dậy, anh tắm rửa cho em.”

Sắc mặt cô cứng đờ, che mặt u oán, “Tự tôi rửa cũng được.” Tại sao đến ngày cuối cùng rồi hình ảnh của cô lại chỉ tục tằng thế này.

“Em đứng còn chả đứng vững nữa là.” Hắn cười nhạt, “Cả người em từ trên xuống dưới, có chỗ nào anh chưa thấy đâu. Ngay cả chỗ đó của em, chỉ cần anh nhắm mắt cũng biết nó thế nào.”

“Sao giống nhau được!” Triệu Phùng Thanh thả tay xuống, vẻ mặt mất hứng, “Khi đó, chỗ này là suối nguồn hạnh phúc của anh. Giờ thì chúng ta có làm gì đâu.”

“Em chính là suối nguồn hạnh phúc của anh rồi, có làm hay không cũng chẳng sao cả.

Cô chau mày, chế nhạo nói: “Giang tổng, anh nói thế thật khiến người ta xấu hổ đấy. Mà nghe cũng chẳng có chút thành ý nào cả.”

“Triệu Phùng Thanh.” Nụ cười của hắn biến mất trong nháy mắt.

Hắn biết cô không tin hắn.

Cô có thể cho hắn cơ thể này, nhưng lại giữ thật chặt trái tim.

Còn hắn thì muốn cả thân thể và trái tim của cô.

Giang Tấn giúp Triệu Phùng Thanh rửa sạch người, lúc bôi thuốc cho cô, cô còn râm rì.

Hắn vừa rút cây bông ra liền hạ giọng nói: “Bông nhỏ thế này em cũng có cảm giác à.”

“Gian dân cảm thú.” Đều là lỗi sai của hắn.

“Hôm qua đau lắm à?”

Triệu Phùng Thanh nhìn lên trần nhà, “Cũng tạm.” Thật ra lúc ban đầu hắn tiến vào thì có hơi đau, sau khi quen rồi thì cũng bình thường. Thân thể cô vô cùng ăn ý với hắn.

Giang Tấn vút tằm bông xuống, bình tĩnh hỏi: “Triệu Phùng Thanh, em còn thích bạn trai cũ của mình không?”

Cô quay đầu nhìn hắn.

Ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào chỗ bị thương kia.

Cô trả lời, “Không thích.” Không có can đảm để thích nữa. Từng có được hắn là tốt lắm rồi. Cuộc đời ngắn ngủi chỉ mấy chục năm, nhưng cô không hối hận.

Sau đó, Giang Tấn không nhắc đến chuyện đó nữa.

Đến buổi tối, vết sưng của Triệu Phùng Thanh đã tiêu đi phân nửa.

Giang Tấn cẩn thận nói, “Đã khá hơn nhiều rồi.” Lúc hắn mở miệng hơi thở cũng phun vào nơi đó.

Người cô hơi run lên.

Hắn nhận ra liền nghiêng người nằm xuống cạnh cô ôm lấy cô, “Nửa tháng nữa không thể chạm vào em.”

Triệu Phùng Thanh không kháng cự cái ôm của hắn, liền nói: “Hợp đồng của chúng ta đã đến hạn rồi, hai căn nhà ấy anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Giang Tấn gật đầu, “Rồi.”

“Oa.” Cô kinh ngạc, “Cho tôi thật sao?”

“Đương nhiên.”

Cô nở nụ cười, nhớ đến ảo tưởng ngày trước của mình, “Tôi thành tiểu phú bà rồi à?”

Cô nhớ lúc ấy còn nói, đợi khi nào có tiền, cô sẽ đi bao nuôi một cậu chàng soái ca mặt trắng khác.

Ừm, phải tìm người như Giang Tấn vậy.

Giang Tấn nhìn vào mắt cô, “Vui không?” Thật ra hắn biết thừa, cô chẳng quan tâm đến tiền tài cho lắm.

Nét cười trên gương mặt Triệu Phùng Thanh thay cho câu trả lời của cô, “Vui lắm.”

Hắn hỏi: “Em có muốn gì nữa không?”

Cô gãi gãi cảm hần, “Tôi còn muốn mua một đôi giày nữa, tôi nhìn trúng được một đôi. Nhưng không đủ tiền mua, quẹt thẻ xong chỉ còn hơn tám ngàn thôi.”

“Giày thì không bàn nữa.” Giang Tấn lạnh lùng, “Quần áo muốn bao nhiêu anh sẽ mua cho em.”

Cô tức giận tròn mắt nhìn hần, “Có phải anh từng bị bạn gái cũ đập giày vào đầu không?”

“Em không nói được lời nào dễ nghe hơn à.” Hần che môi cô lại.

Cô bị hôn đến mơ mơ màng màng, “Giang tổng, Khi chia tay với những cô bạn gái trước, đều hòa bình như thế này sao?”

“Ai biết được.” Những cô bạn gái cũ, hần chỉ gọi một cuộc nhắn một tin thì coi là chia tay. Chứ ai như cô nàng trong lòng hần đây, rõ ràng là nói những lời khiến hần tức giận, nhưng hần vẫn cầm đầu bấm chặt lấy cô không buông.

Triệu Phùng Thanh cắn lên vai hần, “Giang tổng, tôi sẽ không quên anh đâu.”

Cô sẽ nhớ hần cả đời này.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Phùng Thanh rời giường.

Cảm giác đau nhức giữa hai chân đã bớt đi ít nhiều.

Cô xuống giường, đi được hai bước. Tuy rằng đi không dễ dàng cho lắm, nhưng tư thế không dật dẹo như hôm qua nữa.

Giang Tấn không ở đây, có lẽ hần lại ra ngoài chạy bộ rồi.

Hôm nay là lễ tình nhân mười bốn tháng hai, và cũng là ngày đầu tiên chấm dứt hợp đồng của bọn họ.

Triệu Phùng Thanh nhìn hai chiếc gối đầu kia khẽ nở nụ cười.

Cô thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi biệt quán.

Đi ra ngã rẽ, cô lại gặp được người phụ nữ của Chung Định.

Cô nàng kia vẫn ăn mặc kín mít, có vẻ rất sợ lạnh.

Hứa Huệ Chanh nhìn về phía cô.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười với cô nàng.

Hứa Huệ Chanh cũng lịch sự cười lại với cô.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Nhân Sinh Vô Thường, Ngày Nào Cũng Có Thể Là Ngày Cuối Cùng

Triệu Phùng Thanh vừa ra khỏi con đường này, mới nhận ra mình thật ngớ ngẩn.

Nơi này là vùng ngoại thành của thành phố D, hơn nữa lại còn là biệt thự tư nhân. Đến hay đi cũng có xe riêng nên xe taxi chẳng đi qua đây bao giờ.

Cô mở điện thoại ra thử lên mạng gọi xe.

Không tìm được xe taxi nào quanh đây.

Triệu Phùng Thanh ngược mắt lên nhìn trời xanh rồi lại đảo mắt nhìn ra đường quốc lộ phía trước.

Trong phạm vi quanh đây chỉ có một mình cô.

Cô vốn định không chào mà đi, ngay cả bóng dáng cũng chẳng để lại cho Giang Tấn, thế thì có vẻ sẽ giữ được hình tượng.

Cuối cùng vẫn bị hiện thực phủ phàng tát cho một cái.

Cô mang theo con đau đi một đường xa như vậy, bây giờ vẫn phải quay trở lại.

Triệu Phùng Thanh không muốn nghỉ nữa, cô dựa nửa người vào cột mốc trên đường, ngậm một miếng thuốc. Hút được mấy miếng, cô liền gọi điện cho Giang Tấn, “Giang tổng, tôi mệt rồi, đi không nổi.”

“Em ở đâu?” Giọng của hắn thực lạnh lùng.

“Tôi phát định vị cho anh đây.” Triệu Phùng Thanh cắn miếng thuốc, nhắc nhở: “Anh nhớ tới đón tôi đây.”

“Em định bỏ chạy đấy à?” Hắn càng nói càng lạnh lùng.

“Cái gì mà định bỏ chạy.” Cô tròn mắt cứ nhìn lên bầu trời xanh kia, “Cái đó gọi là lưu lại truyền thuyết cho giang hồ.”

Giang Tấn cúp máy luôn.

Triệu Phùng Thanh chưa hút xong miếng thuốc ấy, xe hắn đã tới rồi.

Cô ấn tắt thuốc, ném sang thùng rác bên cạnh, sau đó mở cửa ghế lái phụ, cười thật nực nở, “Giang tổng à, chào buổi sáng.”

Vừa ngồi xuống, cô liền nhận ra tâm trạng Giang Tấn rất u ám.

Cô đang định giải thích, đã thấy hắn giữ chặt một bên vai cô, hôn thật mạnh lên môi cô.

Hắn đang tức giận.

Hơn nữa còn không phải cấp độ bình thường.

Hắn liếm mút môi cô mãi không chịu buông. Nơi vừa bị cắn hôm trước lại đau. Hắn tàn sát bừa bãi trong khoang miệng cô, chiếc lưỡi kia cuộn lấy lưỡi cô, khiến cô không thể tránh được.

Khi cô sắp không thở nổi nữa, rốt cục Giang Tấn mới chấm dứt nụ hôn này. Hắn thấp giọng, khàn khàn, “Tôi hôm qua còn ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, hôm nay lại định gạt anh à?”

Triệu Phùng Thanh nhìn hắn, “Không nói với anh đã đi là lỗi của tôi. Nhưng hợp đồng của chúng ta đã kết thúc, tôi thích đi thì đi thôi. Anh định không cho tôi đi đấy à?”

“Anh không cần em.” Tay hắn nheo nheo đuôi cô. “Nhưng em không thể lên lút bỏ đi thế được.”

Tay hắn càng ngày càng quá đáng, cô nhanh chóng giữ chặt tay hắn, “Đừng xòe lung tung, giờ tôi vẫn khó chịu không làm được.”

Giang Tấn liếc mắt nhìn cô, “Lúc nào làm được em có cho anh làm không?”

Cô cảm thấy máng hắn, “Sao anh lại trở thành loại cuồng dâm thế này hả.” Hồi chưa ở chung, rõ ràng hắn luôn ra vẻ như Liễu Hạ Huệ mà. Rốt cục đã sai ở đâu?

“Làm chuyện đó với em rất thoải mái.” Hắn nâng cằm cô lên hôn một cái.

“Được rồi, anh định làm trò gì giữa quốc lộ thế này.” Triệu Phùng Thanh đẩy hắn ra, “Nói thì tôi cũng đã nói hết rồi, chúng ta chia tay đi.”

“Ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ về thành phố S.” Giang Tấn lùi người về: “Đúng rồi, hai ngày nữa em có rảnh không? Anh sẽ sang tên bất động sản cho em.”

Triệu Phùng Thanh gạt đầu, lại ảo tưởng về giấc mơ phú bà tuyệt vời. Tốt nhất là có thể bao nuôi được một cậu như Giang Tấn thì càng tuyệt hơn.

Mặt lạnh lùng điệu bộ bất đắc dĩ mà gọi cô là nữ vương. Cứ nghĩ thì lại thấy vui vẻ.

Hai người quay lại phòng nghỉ, Giang Tấn nói ra ngoài mua vài thứ đồ đặc sản.

Triệu Phùng Thanh hỏi: “Nơi này thì có gì đặc sản?”

“Nước suối sơn tuyết.”

“...” Cô xua tay, “Đi đi.”

Cô đi đứng không tiện nên đành ở lại trong phòng.

Ai ngờ, Giang Tấn đi vội quá, nên tiện tay đặt luôn di động trên đầu giường.

Khi di động đổ chuông, Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn qua.

Trên màn hình hiển thị tên người gọi tới là : Lãnh lắm mồm.

Tên này quả là có ý nghĩa. Chỉ là cô không biết là ai, cho nên không nhắc mấy nghe.

Chuông reo được một lúc liền tắt.

Sau một giây lại tiếp tục rung chuông.

Cái tên Lãnh lắm mồm liên tục gọi điện thoại tới.

Tâm trạng xem tivi của Triệu Phùng Thanh cũng bị phá hủy, vì thế khi chuông reo lần nữa, cô liền cầm di động Giang Tấn lên mở máy nghe điện.

Cô chưa kịp nói gì, vị Lãnh lắm mồm ở đầu bên kia đã phát huy bản tính của mình đúng như cái tên, liền thoảng nói: “Giang tổng, có chuyện lớn rồi! Tin mật của công ty bị tiết lộ. Đối tác bên kia đang tìm chúng ta yêu cầu bồi thường. Công ty tổn thất lên tới hơn hai mươi triệu! Hiện giờ toàn bộ chứng cứ đều đổ dồn về anh. Giang tổng, anh phải bồi thường đây!”

Triệu Phùng Thanh ngạc nhiên, đầu óc như ngừng trệ. Cô đang nghĩ, những lời này là có ý gì đây.

“Giang tổng hả? Giang tổng, anh mau về đây đi. Đừng nghỉ phép nữa, anh sắp nghèo rớt mùng tơi rồi đấy.” Giọng điệu Lãnh lắm mồm kia có vẻ sắp khóc tới nơi.

Cô định mở miệng nhưng lại chẳng thể thốt ra được lời nào.

Lãnh lắm mồm tiếp tục nói: “Nhưng mà Giang tổng, nghe nói chủ tịch đang tìm manh mối khác, xem có thể hay chứng minh sự trong sạch cho anh không đây.”

“Lãnh trợ lý à ?” Lúc này Triệu Phùng Thanh mới nhận ra giọng người ở đầu bên kia nên nhẹ giọng hỏi một câu.

Lãnh trợ lý ngạc nhiên, “Hả! Cô là ai vậy ? Giang tổng đâu?”

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, “Anh ấy ra ngoài mua đặc sản —— “

“Lúc nào rồi, mua đặc sản làm gì! Nếu điều tra ra Giang tổng thật sự đã tiết lộ bị mật của công ty thì ngay cả gió tây bắc cũng chẳng còn mà ăn đâu. Nếu anh ấy không bồi thường được có thể phải đi tù đấy.”

“Đề tôi . . tôi đi tìm anh ấy.” Triệu Phùng Thanh hoảng hốt.

Tuy rằng cô chia tay với hắn, nhưng trong lòng cô vẫn luôn hy vọng hắn yên bình, cả đời này sẽ luôn bình an vui vẻ.

Đợi đến lúc già yếu tóc bạc, cô có thể tự hào nói với con cháu mình, “Hồi bà còn trẻ, từng thích một người đàn ông rất tuấn tú tài giỏi. Bà không có duyên ở với ông ấy, nhưng bà cũng đã yêu ông ấy nửa năm đấy. Ông ấy thế nào á, chính là vàng trắng rằm trên trời đêm. Bà không với tới được, chỉ cần nhìn ông ấy hạnh phúc là được rồi.”

Cô chỉ cần nghĩ đến cảnh hắn thất bại đã cảm thấy đau lòng rồi.

Triệu Phùng Thanh dường như quên luôn vết thương của mình, cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

Khi ấn thang máy, tay cũng hơi run.

Cửa thang máy vừa mở, cô liền nhào vào lòng Giang Tấn.

Giang Tấn nhanh chóng giữ chặt người cô, đi ra khỏi thang máy, “Lại định chạy đây à?”

Cô lắc đầu, vội vàng đưa di động cho hắn mà nói : “Lãnh trợ lý gọi điện tới.”

Hắn cầm di động từ tay cô, ngón cái lau nước mắt nơi khóe mắt cô, khẽ hỏi: “Khóc cái gì chứ?”

Triệu Phùng Thanh cũng không biết tại sao mình lại bật khóc thế này, cô muốn nói lại thôi . Xong sau đó lại đột nhiên ôm lấy hắn, “Anh phải cố lên.”

Giang Tấn xoa xoa lưng cô, “Anh không cố gắng gì sao?”

Cô khẽ cắn môi, “Lãnh trợ lý có việc tìm anh.”

“Ừm.” Hấn buông cô ra, đi qua một bên. Hấn gọi điện lại cho Lãnh trợ lý. “Lãnh trợ lý, có chuyện gì vậy?” Ba phút sau, mặt hấn cứng lại.

Triệu Phùng Thanh nhìn mà kinh hồn bạt vía. Lòng cô lại đau nhói rồi.

Giang Tấn cúp điện, tỉnh lặng đứng ở nơi đó, ngẩn nhìn dãy núi xanh phía xa.

Cô cứ tưởng hấn đang nghĩ kẻ sách, vì thế không dám lên tiếng quấy rầy.

Hấn vẫn không nhúc nhích đứng đó năm phút, sau đó quay đầu nhìn cô, “Chúng ta ăn cơm trước đi, buổi chiều sẽ về thành phố S.”

“Vậy cuộc gọi kia. . .” Triệu Phùng Thanh lại nhìn vào di động của hấn.

Hấn an ủi cô nói: “Không có chuyện gì đâu, công ty xảy ra chút việc thôi. Lãnh trợ lý cứ thích chuyện bé xé ra to.”

Giang Tấn nói thì nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Triệu Phùng Thanh không tin. Lãnh trợ lý nói chuyện nghiêm trọng như thế, làm sao chỉ là chuyện nhỏ được. Nhưng cô cũng chẳng biết giúp hấn như thế nào vì cô chẳng hiểu gì cả.

Bữa trưa hôm ấy, hai người rất im lặng.

Trong lúc đó Lãnh trợ lý còn gọi thêm hai cuộc nữa.

Giang Tấn cũng chỉ đáp mấy chữ “ừm” “, được” cho qua chuyện.

Triệu Phùng Thanh không nghe được nội dung cụ thể, cô đoán mọi chuyện đang không ổn cho lắm. Nếu không, Giang Tấn cũng chẳng ra vẻ nghiêm trọng đến thế.

Cơm nước xong xuôi, hai người quay về thành phố S.

Giang Tấn chỉ im lặng.

Triệu Phùng Thanh cũng không dám nói lung tung nữa. Cô lên wechat nhắn tin với Trương Phù Lị, muốn hỏi xem chuyện này sẽ xử lý thế nào.

Trương Phù Lị còn chưa nhắn lại.

Trên đường đi về, Giang Tấn đột nhiên tắt radio, hấn chậm rãi nói: “Hôm sinh nhật em, anh định tặng quà cho em, nhưng lúc đó chúng ta đang cãi nhau, cho nên anh chưa đưa.”

“Không sao.” Triệu Phùng Thanh chẳng quan tâm đến chuyện đó lắm. Giờ việc cô đang lo nhất vẫn là chuyện công ty của Giang Tấn. Hấn lại im lặng chẳng nói gì nữa.

“Hôm nay quay về thành phố S.” Giang Tấn cười cười, “Anh sẽ tặng quà cho em.”

Cô quay sang nhìn hấn, “Quà tặng chỉ là chuyện nhỏ, không vội.”

“Nhân sinh vô thường, ngày nào cũng có thể là ngày cuối cùng.”

Triệu Phùng Thanh che chặt miệng, cô sợ mình sẽ khóc luôn mất.

Cô có thể hiểu được lời hấn vừa nói. Hấn gặp chuyện lớn rồi, tương lai chưa biết sẽ ra sao.

Nếu mỗi ngày đều là ngày cuối cùng, vậy cô cũng chẳng muốn rời xa hấn nữa.

Lên đến đường cao tốc vào thành phố S, Giang Tấn quay đầu xe đi ngược lại.

Triệu Phùng Thanh chỉ im lặng ngồi đó. Trong khoảnh khắc này, hấn muốn đưa cô đi đâu, cô cũng nguyện ý đi theo.

“Em nói, muốn có hai nhà, một căn trong nội thành, một căn ngoài bờ biển.” Ánh nắng cuối chiều, xuyên qua tấm cửa kính chiếu vào trong xe. Giang Tấn kéo tấm vải mành xuống, “Căn chúng ta vừa mua, tương lai năm năm tới sẽ có giá tăng gấp đôi, em bán trao tay cũng không bị thiệt.”

Xe chạy vào khu ven biển.

Hấn tiếp tục nói: “Bên này chưa phát triển lắm, nhưng vẫn có thể giữ lại. Hơn nữa không khí xung quanh khá tốt.”

“Món quà này, cảm ơn anh.” Triệu Phùng Thanh nhìn một dãy biệt thự trước mắt, “Thật ra tôi cũng không ở được nhiều như thế. Nếu anh tài chính có khó khăn, thì cứ để lại cho anh đi.”

“Không cần. Đã nói cho em thì sẽ cho em.” Giang Tấn đỗ xe trong gara của khu biệt thự rồi quay đầu nhìn cô nở nụ cười, “Hơn nữa, đây không phải quà sinh nhật.”

Cô nhìn nụ cười của hắn.

Bình thường hắn rất ít khi cười, trừ phi ở trên giường. Hiện giờ, tuy rằng hắn cười, nhưng lại có cảm giác cô đơn xa rời, khiến trong lòng cô ẽ ảm.

“Tôi chẳng cần gì cả.” Cô chỉ muốn hắn bình an.

Giang Tấn không nghe lời cô, nói: “Quà sinh nhật ở bên trong.”

Hắn xuống xe, mở cửa xe bên ghế lái phó cho cô.

“Triệu Phùng Thanh, xuống xe.”

Rõ ràng là một câu dịu dàng hơn cả lúc bình thường nhưng lại khiến cô rất khó sở.

Giang Tấn kéo cô xuống xe đi vào biệt thự.

Hắn mới mua căn nhà này đầu tháng mười, đã định tặng cô nên trang hoàng theo phong cách nữ tính.

Hai người lên tầng hai.

Tầng hai có phòng chức năng, ở giữa là một chiếc ống thép vũ đài.

Giang Tấn quay đầu nhìn cô cười, “Nếu hôm nay là ngày cuối cùng của đời anh, anh chỉ có một nguyện vọng duy nhất.”

Trong mắt đa số mọi người, múa cột là một điệu nhảy thấp kém nhất trong các loại. Mấy năm gần đây, Trung quốc mới đưa thêm múa cột vào một hạng mục thi đấu thể thao.

Giang Tấn tìm được huấn luyện viên múa cột, là một tuyển thủ quốc tế múa cột tiêu biểu của Trung Quốc. Huấn luyện viên biểu diễn, không có chút ý định muốn quyến rũ thô tục nên chỉ có cảm giác rất nghệ thuật.

Giang Tấn không thích nhảy múa, chỉ là hắn chiều theo ý Triệu Phùng Thanh, nên đành chịu khó một chút vậy.

Triệu Phùng Thanh kéo tay hắn, “Sinh nhật sang năm lại tặng món quà này cho em, được không?” Cô không thích bầu không khí thể lương thể này. Cô muốn hắn nợ cô. Cô muốn một tương lai.

Giang Tấn nắm ngược lấy cổ tay cô, thấp giọng nói: “Có lẽ sang năm anh cũng chẳng nhớ được động tác nhảy nữa.”

“Vậy sang năm lại học lần nữa đi.”

“Được.”

Triệu Phùng Thanh ôm lấy cổ hắn, “Em luôn muốn anh hạnh phúc bình an.”

“Ừm.” Hắn ôm lại cô, ánh mắt xuyên qua khung cửa sổ, nhìn về phía bờ biển bên kia.”Anh cũng muốn em được hạnh phúc.” Trước kia hắn cứ nghĩ, cô đã sớm tìm được một người đàn ông thật lòng yêu cô rồi kết hôn sinh con. Ai có thể ngờ được, hai người lại có thể gặp nhau lần nữa.

“Mấy năm trước, em đã xóa topic kể chuyện về bạn trai cũ trên diễn đàn trường. Bởi vì có rất nhiều người vào mắng anh ấy, em thấy khó chịu. Em thích anh ấy thì liên quan gì đến người khác chứ.” Nước mắt cô thấm ướt bờ vai hắn.”Nếu thời gian có quay trở lại, em vẫn sẽ thích anh ấy, theo đuổi anh ấy.”

“Triệu Phùng Thanh, là anh có lỗi với em.”

Cho tới bây giờ, về mặt tình cảm hắn chưa từng dừng cảm như cô. Là hắn đã sai khi để cô một mình trải qua mười hai năm dài đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Không Có Gì Là Tồn Tại Mãi Mãi.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười.

Trong tình yêu thì có gì phải xin lỗi, nó vốn chẳng thể phân biệt được đúng sai thắng thua rồi.

Cô đem nước mắt cọ sạch vào áo Giang Tấn.

Hắn cứ để tùy cô làm bẩn áo mình nhẩn nhẩm như thế.

Ánh mặt trời phía tây từ từ xuống núi, lớp nắng dát vàng trên mặt biển đã dần chuyển sang màu đen.

Hai người im lặng ôm nhau.

Thật lâu thật lâu sau, Giang Tấn mới nói, “Triệu Phùng Thanh, anh rất thích ở cạnh em. Thích đến mức cả đời này chỉ muốn ở bên em.”

Triệu Phùng Thanh hơi ngẩn người rồi lại quệt sạch đồng nước mắt nước mũi lên áo hắn.

Có những lời này của hắn thật không uổng công cô thích hắn lâu như vậy, thích đến mức sâu đến thế.

“Em tin anh.” Cô thăm thẳm.

Hôm sau, Giang Tấn và Triệu Phùng Thanh hoàn thành thủ tục sang tên.

Triệu Phùng Thanh bỗng chốc có được hai căn nhà. Giá trị bất động sản lên tới gần tám trăm ngàn tệ.

Sau đó Giang Tấn nói mình quay về công ty xử lý công việc rồi bỏ đi.

Khoảng mười ngày sau đó, hắn cũng chẳng xuất hiện.

Cao trung A sắp khai giảng, tiệm sách lại mở cửa buôn bán như thường.

Triệu Phùng Thanh lại tiếp tục đi làm.

Thình thoảng cô cũng thấy nick chat của Giang Tấn sáng đèn, nhưng lại không dám làm phiền hắn. Cô nghĩ: đồng nghiệp bạn bè hắn nhiều như vậy, không biết có mấy ai thật lòng muốn giúp hắn đây?.

Triệu Phùng Thanh thực sự hy vọng hắn có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hôm ở biệt thự hắn đã nói “Thích đến mức cả đời này muốn ở bên em”, cô tin lúc ấy Giang Tấn nói thật lòng.

Nhưng trong hoàn cảnh ấy, lời nói này có thể chỉ là một loại thuốc phiện mê hoặc. Dù sao đó cũng là lúc hắn yếu đuối nhất. Người ta thường nói cùng chung hoạn nạn thì dễ nhưng cùng chung phú quý mới khó.

Về chuyện tương lai với Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh có phần hơi do dự.

Cô vốn chưa từng tin, Giang Tấn sẽ thích cô, thứ tình cảm ấy có thể kéo dài được bao lâu đây? . Cô từng thất bại một lần, cho nên sau này, cô vô cùng cẩn thận, sẽ chẳng dễ dàng giao trái tim này cho bất cứ ai cả.

Khi nhắc đến tình cảm của cô với hắn, cô đều gọi hắn là “Bạn trai cũ”.

Chứ chưa từng nhắc đến chữ “anh”.

Tổn thương lần đầu, cô đã thoát được rồi.

Nếu có lần thứ hai, cô lo mình sẽ chẳng thể đứng dậy được nữa.

Triệu Phùng Thanh đợi khoảng mười ngày cũng nhận được tin, Giang Tấn thật sự đã tang gia bại sản.

Tin tức này là do Không Đạt Minh chạy tới tiệm sách thông báo.

Khi Không Đạt Minh thở hồng hộc chạy vào thì cô đã biết mức độ nghiêm trọng của sự việc rồi.”Mọi chuyện thế nào tôi không rõ lắm, nhưng Giang Tấn đã bán hết số bất động sản đứng tên cậu ta rồi. Có vẻ lần này cậu ta gặp phiền phức thật rồi.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu lên nhìn Không Đạt Minh, “Sao cậu lại nguyên rủa anh ấy thế.”

“Không phải nguyên rủa. Tôi có một anh bạn làm trong ngành tài chính nói, dạo này Giang Tấn rất cần tiền nên đang chạy vạy khắp nơi.” Không Đạt Minh lau mồ hôi, “Cậu không biết gì à?”

Trong lòng Triệu Phùng Thanh trầm xuống.

“Tôi đã hỏi Giang Tấn có chuyện gì rồi nhưng cậu ta không nói.”

“Anh ấy không nói nhất định là có nỗi khổ riêng.” Triệu Phùng Thanh cúi đầu lật sách.

Không Đạt Minh hỏi một lúc lâu, cô cũng chơi đánh thái cực với hắn.

Cuối cùng Không Đạt Minh đành buông tiếng thở dài, “Nếu như cậu gặp cậu ấy thì nhắn hộ tôi, nếu cậu ấy có gì cần hỗ trợ, cứ việc tới tìm tôi. Không Đạt Minh tôi đời này vẫn luôn coi cậu ấy là bạn tốt.”

“Được, cảm ơn cậu.” Nụ cười trên môi Triệu Phùng Thanh thật nhạt, nhạt đến mức dường như chẳng có.

Cô nhìn bóng dáng Không Đạt Minh dần biến mất khỏi hiệu sách.

Sau đó, cô cứ ngồi nhìn cửa mà ngẩn người suy nghĩ.

Đứng trước sự khó khăn, khúc mắc tình cảm có vẻ càng ngày càng nhỏ bé. Tuy rằng tình yêu là chủ đề vĩnh hằng của nhân loại, nhưng cũng chẳng thể tạo ra cơm ăn.

Cô nhớ đến lời Lãnh trợ lý từng nói, ngay cả gió tây bắc cũng chẳng có mà ăn.

Vậy giờ Giang Tấn hiện đang ăn cơm ở đâu ?.

Lúc này Giang Tấn đang ở tiệm hoa của Liễu Nhu Nhu.

Đồng hành cùng hắn vẫn là Lãnh trợ lý .

Tiệm bán hóa treo biển nghỉ bán hàng. Chiếc cửa xếp được vào đóng chặt.

Lãnh trợ lý ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt buồn bực, “Giang tổng, sao tự dưng anh lại xin nghỉ việc thế?.”

Liễu Nhu Nhu ngồi bên cạnh đang thất một bó hoa oải hương nói chen vào: “Vì muốn diễn trò như thật chứ sao.”

Nghe vậy, Lãnh trợ lý càng buồn bực, “Tôi đã nói với Triệu Phùng Thanh rồi, chủ tịch đang điều tra, có lẽ sẽ thay đổi được mọi chuyện. Tôi đã cho Giang tổng một đường lùi. Tôi đã làm tốt đến thế mà.”

“Anh làm tốt chỗ nào.” Liễu Nhu Nhu mím môi, liếc mắt nhìn Lãnh trợ lý, “Lời kịch là tôi đứng bên cạnh cảm cho anh đọc. Thần kỳ nhất là tôi cảm cho mà anh vẫn đọc sai. Tôi viết hai triệu, anh nhanh mồm nhanh miệng lại đọc thành hai mươi triệu. Lời kịch anh đọc chẳng có sức thuyết phục, phản xạ tự nhiên rõ giả, giọng điệu lại càng không đúng lúc. Vì chị Triệu gốc quạ nên mới mắc mưu anh mà thôi.”

“Tôi đâu phải người trong làng diễn viên.” Trợ lý Lãnh phản bác. Hắn tạo nghiệt gì thế này, đường đường là một trợ lý của tổng giám đốc, mà ngày ngày lại làm vài ba chuyện vớ vẩn, nói dối lừa gạt nơi nơi.

Giang Tấn tựa người vào sofa, dáng điệu thản nhiên, “Chủ tịch đã phê chuẩn đơn xin nghỉ việc cho tôi rồi.”

“Giang tổng.” Lãnh trợ lý ca thán “Nào có người như anh chứ, ra chiều giả tung hỏa mù, nhưng lại biến mình thành thật.”

Giang Tấn nhìn mấy bông hoa oải hương trong tay Liễu Nhu Nhu bỗng hỏi, “Hoa này có ý nghĩa gì?” Hắn cảm thấy, Liễu Nhu Nhu sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên ngồi cột bó hoa này.

Quả nhiên, Liễu Nhu Nhu nở nụ cười dịu dàng, giọng điệu ám chỉ, “Tiền ký ức cũ, bắt đầu một tương lai mới.”

Giang Tấn gật gật đầu, quay đầu lại nói: “Lãnh trợ lý.”

Lãnh trợ lý lập tức báo cáo: “Có mặt!”

“Ờ chỉ phiếu đó là phí bịt miệng của tôi.” Giang Tấn từ từ nói từng chữ, giọng điệu đầy ẩn ý cảnh cáo, “Nếu như có tin tức không hay truyền đến tai Triệu Phùng Thanh mà đề cô ấy biết chuyện thì dù tôi có nghèo rớt mùng tơi vẫn có thể trả thù được cậu. Liễu Nhu Nhu, cả cô cũng thế.”

“Này này này, Giang tổng, sao anh có thể hoài nghi lòng trung thành của tôi chứ.” Lãnh trợ lý đang muốn bày tỏ lòng trung thành liền dừng lời, sắc mặt hắn thay đổi, “Cái gì nghèo rồi? Giang tổng, anh nghèo rồi?”

Mặt Liễu Nhu Nhu cũng trắng bệch, cô đoán : “Chẳng lẽ. . . Giang tổng, anh xóa sạch tài sản của mình rồi sao?”

Giang Tấn ngược mắt nhìn Liễu Nhu Nhu, “Cô còn thông minh hơn Lãnh trợ lý đấy nhỉ.”

Liều Nhu Nhu nheo mắt lại, “Anh thật sự điên rồi.”

Giang Tấn không nói, ánh mắt chuyển hướng nhìn sang bó hoa oải hương màu tím kia.

Lãnh trợ lý kinh ngạc thốt không nên lời.

Một lúc lâu sau, Giang Tấn mới nói: “Lãnh trợ lý, cậu bán chiếc AMG của tôi đi, sau đó mua một chiếc GLA mới hộ tôi.”

Liều Nhu Nhu nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Không có tiền cũng đừng đi Mercedes làm gì.”

“Ba cô ấy thích Mercedes.” Đây là câu trả lời của Giang Tấn. Sau đó, hần đứng dậy, “Tôi vẫn dùng số cũ, có việc gì sẽ liên lạc với hai người sau.”

Cho đến khi Giang Tấn rời khỏi tiệm hoa, Lãnh trợ lý mới khôi phục lại thần trí, hần lẩm bầm nói: “Giang tổng lần này chơi lớn thật.”

“Tôi có thể hiểu anh ta.” Liều Nhu Nhu cười, “Cách tốt nhất để che lấp những sơ hở, chính là biến những lời nói dối ấy thành sự thật. Đến lúc chị Triệu biết rõ mọi chuyện, Giang Tấn vì mình mà tang gia bại sản, nhất định chị ấy sẽ đau lòng nhiều hơn là chỉ trích.”

Lãnh trợ lý quay đầu nhìn Liều Nhu Nhu, “Cô và Giang tổng hiểu ý nhau như vậy, tại sao không yêu nhau?”

“Bởi vì tôi quá hiểu rõ anh ta, cho nên tuyệt đối sẽ không thể thích anh ta. Mỗi lần nhìn thấy anh ta, trong lòng tôi lại bắt đầu ngâm nga ba mươi sáu kế, chỉ sợ trúng chiêu. Chỉ có chị Triệu gốc gác nghề như vậy mới thích hợp nhất với anh ta.” Liều Nhu Nhu nhìn Lãnh trợ lý nở nụ cười giảo hoạt, “So với anh ấy, tôi lại càng thích người khờ như anh hơn đấy.”

“Cái đồ phụ nữ độc ác rắn rết này.” Lãnh trợ lý cá giận nói: “Tôi là thanh niên nghiêm túc, không đi cùng đường với cô.”

Trời đột nhiên mưa to, Triệu Phùng Thanh đành kéo nửa cánh cửa thùy tinh lại.

Lúc đảo mắt nhìn ra ngã tư đường cô liền thấy Giang Tấn đang cầm ô, đứng ở cách đó không xa.

Hần đang nhìn cô.

Cách nhau làn mưa bụi, gương mặt hần rất mờ ảo.

Triệu Phùng Thanh đi ra ngoài, dùng tay che mưa, vẫy vẫy tay với hần.

Hần lắc lắc đầu, xoay người định đi.

Cô gấp đến độ chẳng thèm để ý trời đang mưa, liền chạy ào ra.

Giang Tấn thấy thế liền lập tức chạy về phía cô.

Khi chưa đến gần cô, hần đã giơ ô đưa về phía cô rồi.

Cuối cùng, cả cô và hần đều ướt cả nửa người.

Triệu Phùng Thanh kéo hần vào tiệm sách, dùng tay lau mặt cho hần, “Anh đứng ngoài đó làm gì? Có chuyện gì sao không vào rồi nói.”

Giang Tấn để mặc cô lau mặt cho mình, cứ nhìn tóc cô đã ướt hơn phần nửa, trên mặt toàn là nước, lớp kem nền cũng trôi hết cả, ẩn hiện những vết mụn lấm tấm trên mặt.

Hai người đứng trước cửa, gió thổi mưa bay vào.

Triệu Phùng Thanh chạy nhanh ra kéo nửa cánh cửa còn lại vào. “Lạnh không?”

“Cũng tạm.” Hần cầm lấy tay cô.

Cô thấy người hần rất lạnh vì thế liền kéo hần đi vào phòng nghỉ, rồi lại đi đun nước sôi.

Giang Tấn cứ nhìn cô như thế.

Triệu Phùng Thanh quay đầu liền chạm mặt với hần, cô nở nụ cười, “Cũng đúng lúc em vừa mua trà gừng, anh uống đi cho ấm.”

Hần đi tới ôm lấy cô, “Thế này cũng ấm lắm rồi.”

Cô duỗi tay ra ôm lấy hần.

Hai người cứ thế im lặng một lúc rồi có khách đến gõ cửa.

Triệu Phùng Thanh nhanh chóng ra ngoài tiếp khách.

Lúc đi vào đã thấy Giang Tấn đang nhắm mắt ngả người vào sofa, có vẻ là ngủ rồi.

Cô nửa ngồi xuống chiếc ghế khác, ngắm nghía chi tiết từng đường nét trên gương mặt hắn.

Có vẻ như hắn ngủ không ngon, dưới mắt là những vết thâm quầng xanh nhạt.

Cô lại đau lòng rồi.

Bình thường hắn làm chuyện đó với cô cả đêm thì hôm sau tinh thần sáng khoái, giờ thì trông mệt mỏi thế này, chi sợ là đã gặp phải phiền phức lớn, rất hao tổn tâm trí.

Giang Tấn ngủ hai mươi phút, sau khi tỉnh lại Triệu Phùng Thanh lập tức pha cho hắn một chén trà gừng.

Hắn nhận chén trà nóng hổi, “Sao em không uống?”

Cô lắc đầu, “Em không lạnh.”

Giang Tấn uống một ngụm nhỏ, cay nhưng lại rất ấm.

Hắn ngước mắt, “Triệu Phùng Thanh, anh định tới mượn em chút tiền. Nhưng . . .” Chuyện này rất khó mở miệng, nên nói mấy chữ là được rồi.

“Em có mà.” Triệu Phùng Thanh vội vàng nói: “Anh cần bao nhiêu? Em trả hai căn nhà ấy cho anh hết. Nếu vẫn không đủ em sẽ hỏi ba mượn thêm nữa.”

Giang Tấn vuốt má cô, “Cho anh mượn mấy trăm tệ là được rồi, anh sẽ bắt đầu lại.”

Cô rất muốn khóc nhưng lại cố gắng nhịn. “Chuyện công ty anh thế nào rồi?”

“Xử lý xong hết rồi. Chỉ là bây giờ cả người anh không xu dính túi.”

Triệu Phùng Thanh cúi đầu, “Vậy người tiết lộ bí mật . . . không phải do anh chứ?” Cô tin hắn sẽ không làm chuyện thiếu đạo đức như thế.

“Không phải, nhưng dù sao cũng phải có người đứng ra chịu trách nhiệm mà.” Giang Tấn nghĩ, đây sẽ là lần cuối cùng hắn lừa cô.

Nếu có thể quay lại ngày xưa, hắn sẽ có rất nhiều cách. Nhưng hắn và cô đã bỏ lỡ nhau rất nhiều năm rồi, hắn không thể cứ thả cần câu dài ngồi chờ bắt cá được. Hắn quyết định làm lớn để được ăn cả ngã về không, chỉ mong được ở cạnh cô nốt quãng đời còn lại. Sau này hắn sẽ học cô cách làm thế nào để đối xử thật lòng với mọi người.

Cô gạt đầu, tỏ vẻ đã hiểu chuyện.

Sau khi cao trung A tan học, có rất nhiều học sinh ghé qua tiệm sách.

Triệu Phùng Thanh bận bịu bán hàng.

Giang Tấn ngồi bên ngắm cô thật lâu. Chờ các học sinh lục tục ra về, hắn mới đứng dậy chuẩn bị đi về.

Triệu Phùng Thanh ngăn lại, “Anh định đi đâu vậy?”

“Anh về nhà thu dọn chút đồ.” Hắn đưa mắt nhìn ra xa, “Còn vài cuốn sách nữa.”

“Giờ anh đang ở đâu?” Nghe Không Đạt Minh nói mọi chuyện rất nghiêm trọng, cô không biết hắn còn có nhà để về không nữa.

“Anh về nhà ở.”

“Ừm” Triệu Phùng Thanh trầm nghĩ. Hắn còn có ngọn núi lớn sau lưng là nhà họ Giang mà. Vì thế, cô thả lỏng tay.

Giang Tấn xoay người ra đi phía cửa.

Cô cắn môi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Bóng lưng hắn dần dần biến mất khỏi hiệu sách.

Triệu Phùng Thanh cúi đầu.

Cô nghĩ, nếu là mình của tuổi mười tám, cô sẽ làm gì? Tất nhiên cô sẽ chẳng chút do dự mà đuổi theo Giang Tấn.

Nhưng cô của tuổi ba hai lại lưỡng lự không dám.

Nếu được trở lại tuổi mười tám, cô vẫn sẽ say mê yêu hấn để cháy hết mình. Nhưng đến cái tuổi này rồi, cô cũng chẳng còn nhiệt huyết như cái thời thanh xuân ấy nữa.

Thế nhưng, yêu chính là yêu. Cô yêu hấn chỉ là vì cô yêu mà thôi.

Trên đời này không có người đàn ông thứ hai có thể cho cô mối tình khắc cốt ghi tâm đến thế.

Trong khoảnh khắc này, tương lai gì đó cô cũng chẳng muốn nghĩ nữa. Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, thôi thì cùng hấn tạo nên những kỷ ức tuyệt vời chẳng phải sẽ tốt hơn sao.

Không có gì là tồn tại mãi mãi cả.

Có lẽ chẳng đợi đến ngày hấn ngán cô, mà cô đã ngán hấn vì già yếu rồi. Cho nên, khi hai người còn quý trọng nhau thì hãy cùng bên nhau hưởng thụ.

Triệu Phùng Thanh lao ra khỏi tiệm sách.

Cô nhìn trái phải xung quanh.

Mưa lớn đã ngừng.

Mọi người dần dần thu ô lại.

Trên mặt đường toàn là vũng nước lớn.

Cô nhìn thấy xa xa có bóng lưng rất giống hấn.

Chỉ cần chớp mắt một cái, đã bị người khác che mất.

Triệu Phùng Thanh đóng cửa tiệm sách, sau đó chạy theo hướng cái bóng quen thuộc kia.

Trên đường đầy nước, bắn tung tóe lên ống quần cô.

Chạy tới cửa hông cao trung A, cô dừng bước đi chậm lại.

Giang Tấn đang đứng dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn bức tường bao quanh.

Cô theo ánh mắt hấn nhìn qua.

Đó là nơi hấn và cô nhảy qua lúc bị thầy giáo vụ truy bắt hồi lớp mười hai.

Kỷ ức thời trẻ dại bỗng chốc ùa về trong tâm trí.

Triệu Phùng Thanh tiến tới, “Giang Tấn.”

Giang Tấn quay đầu, trong đôi mắt chất chứa cảm xúc nhớ nhung nồng nàn.

“Thật ra, em tới là muốn hỏi anh một câu.” Cô thân nhiên cười, “Bây giờ anh còn muốn ở cạnh em nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Em Nuôi Anh

Giang Tấn đáp ngay, “Thích lắm.”

Vì thế Triệu Phùng Thanh yên tâm rồi, “Anh về nghỉ ngơi trước đi, tối em đi tàu điện ngầm về cũng được.” Cô nhìn dáng vẻ của hấn, có vẻ mấy ngày gần đây hấn ngủ không ngon lắm, nên trông rất mệt mỏi.

“Tối anh tới đón em.” Hấn dịu dàng nói.

“Ai. . .” Cô chăm chọc: “Anh có xe à?”

Hấn lắc đầu, “Tạm thời thì không có.” Xe mới không thể có nhanh thế được.

Cô vội vàng xua tay, “Nếu anh mệt thì đừng qua đón em làm gì.”

“Không sao, dù gì giờ anh cũng là người rảnh rỗi mà.”

“Vây. . . Được rồi.” Cô bước tới ôm lấy hấn.

Hai người trai tài gái sắc khiến cho những người qua đường cũng ngoái đầu lại nhìn.

Triệu Phùng Thanh cười khanh khách, vụng trộm nhét vào tay hấn hai trăm tệ, thấp giọng mà nói: “Hôm nay em chỉ mang theo có từng này thôi. Anh đừng sợ, giờ em là người có tiền rồi. Em nuôi anh.”

Hấn cũng cười theo cô, “Được.” Nếu không phải đang ở ngoài đường, hấn sẽ hôn cô mất.

Càng ngày càng nhiều người qua đường quay lại nhìn hai người.

Triệu Phùng Thanh lùi người về, “Em về đi làm trước đã.”

Giang Tấn gật đầu, nhìn theo bóng cô đi về hiệu sách.

Cô mặc chiếc quần dài màu nâu, quanh ống quần lấm tấm những vết bùn.

Triệu Phùng Thanh đi được vài bước, đột nhiên cô ngoái đầu lại nhìn hấn.

Hấn im lặng,

Cô cười cười rồi xoay người. Lần này thì không quay đầu lại nữa.

Cho đến khi bóng lưng cô biến mất phía ngã tư đường, Giang Tấn mới xoay người đi về phía trạm xe điện ngầm.

Mua vé, hấn lên tàu chọn chuyến tàu về nhà họ Giang.

Chỉ là vì nhà họ Giang ở khu hơi khuất nên xuống tàu điện còn phải đi một đoạn đường rất xa.

Giang Tấn cầm theo mấy tờ tiền mặt Triệu Phùng Thanh đưa cho hấn, thầm tính về lương của cô nên cũng không định gọi taxi.

Ngoài cửa ga tàu điện có vài xe đang gom đơn cùng đi chung. Nhưng trong thẻ ngân hàng của hấn cũng chẳng có đủ tiền để đặt một chiếc xe đi chung.

Giang Tấn đưa mắt nhìn mấy chiếc taxi, cuối cùng vẫn quyết định cuộc bộ về nhà.

Bà nội Giang ngồi ngoài đình viện nhìn thấy Giang Tấn liền gọi hấn vào.

“Bà nội.” Giang Tấn lễ phép gật đầu. . .

Bà nội Giang nheo mắt nhìn hấn, “Gần đây con có chuyện gì thế? Bà nghe Giang Ý nói, bên ngoài đang đồn con phá sản rồi.”

“Vâng, phá sản rồi ạ.” Giang Tấn thừa nhận sự thật rất thản nhiên.

Về mặt bà nội Giang nghi ngờ, “Có chuyện gì rồi?” Khi Giang Ý nhắc đến chuyện này, bà còn không tin. Ai ngờ. . .

Giang Tấn nhẹ nhàng băng quơ đáp, “Con nhàn rồi không có việc gì, nên quyền góp từ thiện hết sạch tiền rồi.” Phần lớn hấn quyền góp cho những trại trẻ mồ côi ở các nông thôn và những trẻ em có hoàn cảnh khó khăn. Còn lại, quyền góp cho một người mẹ nghèo khó theo một hoạt động từ thiện xã hội gần đây.

Bà nội Giang tròn mắt nhìn hấn, “Vây. . .”

Trong mắt Giang Tấn đầy ý cười, “Bà nội, bà từng dạy con, tiền kiếm nhiều cũng chỉ để trang trí ngoài thân thôi mà.”

“Bà nói thế có nghĩa là nói con tiêu hết sạch à?” Con mèo béo ngồi dưới chân bà nội Giang có vẻ cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, nó hung dữ quay sang Giang Tấn gào “Meo meo” vài tiếng. Bà nội Giang ôm lấy nó, vỗ về an ủi.

“Bà nội đừng lo, tiền hết chúng ta vẫn kiếm lại được.” Giang Tấn đứng dưới tàng cây, dáng vẻ trông thật cao lớn vững chắc.

Bà nội Giang quả thực rất tức giận.

Thằng cháu trước mặt bà đây, bên ngoài thì có vẻ nghe lời, nhưng lòng dạ lại thâm sâu, nhà họ Giang rất khó để kiềm chế hắn.

Rõ ràng nhà họ Giang có tập đoàn gia truyền, nhưng hắn lại một mực đòi ra ngoài làm công. Biến công ty nhà người khác phát triển mạnh mẽ, đến mức sắp vượt lên cả danh tiếng của nhà họ Giang rồi.

Trong lòng bà nội Giang biết rõ, Giang Tấn đối với nhà họ Giang cũng chẳng mặn mà cho lắm.

Đối với một đứa trẻ, trước sáu tuổi chính là thời gian tốt nhất để bồi dưỡng tình cảm gia đình. Trong khoảng thời gian đó, không có ba mẹ bên cạnh làm bạn cũng đủ để ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của trẻ.

Mà thơ ấu của Giang Tấn là một đứa con hoang.

Cho đến khi hắn mười hai tuổi, mới được cảm nhận sự yêu thương của bà ngoại Lý.

Cao trung X là một trường nội trú, tính ra thời gian hắn ở cùng bà ngoại Lý cũng không lâu cho lắm.

Sau khi lên trung học hắn được nhà họ Giang đón về, bà nội Giang đã sống quen với kiểu phong cách nhà giàu, không biết cách hỏi han tâm sự chăm sóc cháu trai như bà ngoại Lý.

Cho nên, Giang Tấn chẳng có mấy tình cảm sâu đậm với mối quan hệ họ hàng này.

Hắn về nhà họ Giang, chỉ là vì hắn là cháu của bà. Hắn dùng tư cách cháu để ở lại nhà họ Giang chứ không phải vì tình thân.

Chẳng phải bà nội Giang không thương yêu Giang Tấn, mà là cách quan tâm hắn của bà so với bà ngoại Lý vẫn chẳng thể đậm tình thân được. Bà nội Giang chỉ mong con cháu được hóa rồng. Vì thế bà muốn biến Giang Tấn trở thành đời sau của nhà họ Giang chứ không phải để hắn trở thành chính mình.

Hiện giờ, Giang Tấn là một thế hệ rất ưu tú của nhà họ Giang.

Bình tĩnh vững chắc, sát phạt quyết đoán.

Nhưng một khi hắn đã tùy hứng thì không ai có thể quản được.

Bà nội Giang có phần khó xử, chỉ biết vẫy vẫy tay, “Con cứ làm gì con thích là được rồi.”

Giang Tấn lễ phép cáo lui, sau đó trở về phòng.

Hắn cầm cuốn sách ‘Nguồn gốc của bi kịch’ sau đó đi luôn.

Tám giờ hơn, Giang Tấn tới hiệu sách.

Triệu Phùng Thanh hỏi, “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Em mua cho anh mấy viên bạch tuộc nướng này.” Cô giơ chiếc túi to lên, cười đắc ý.

“Ngoan lắm” Giang Tấn gãi gãi cằm cô.

Cô túm lấy tay hắn, “Thừa dịp ăn đi cho nóng. Chờ em tan làm rồi sẽ mời anh đi ăn mấy quán ăn vặt bình dân.”

“Ừm.” Hắn mở hộp đồ ăn, chọn một viên nhỏ, đưa tới miệng cho cô. “Em muốn ăn không?” Thật ra, hắn rất ít khi ăn vặt. Những món đồ này đều là món cô thích ăn.

“A ——” cô há miệng.

Hắn dứt cho cô ăn.

“Quả là tiệm này vẫn làm ngon nhất.” Triệu Phùng Thanh nhắm nuốt, cười đến vô cùng vui vẻ, “Hơn nữa suất hôm nay lại đặc biệt ngon.”

Sau khi tiệm sách đóng cửa, cô kéo Giang Tấn ra khu phố trước quảng trường ngay gần đây.

Hai người dừng chân trước một tiệm mì hơi nhỏ nhưng lại bán rất đắt hàng.

Đứng được một lúc mới có chỗ ngồi.

Hai người trai đẹp gái xinh đi bên nhau quả nhiên khiến người khác chú ý.

Vừa ngồi xuống thì Giang Tấn quay qua nhìn xung quanh, “Trước kia lúc anh tăng ca, em toàn đi ăn ở đây à?”

Cô gật đầu, “Ủm đồ ở đây ngon lắm, có cả mì Hồ Nam không cay.”

Sau khi hai chén mì to nóng hổi được bung lên, Triệu Phùng Thanh liền nhặt mấy miếng thịt nằm trong bát của mình chuyển sang cho Giang Tấn.

Hắn nhìn hành động của cô, cũng không ngăn cản. “Em làm gì thế?”

Cô nhỏ giọng nói: “Hồi còn học cấp ba, em từng nghĩ lúc nào ngồi ăn với bạn trai, nhất định sẽ gấp những đồ ăn ngon nhất cho anh ấy.”

Trước kia hắn có tiền, đồ ăn đều là loại sơn hào hải vị trong những nhà hàng cao cấp, nhưng không khí lúc ấy lại chẳng thể ấm áp như ngồi cùng cô trong tiệm mì bé xiu thế này.

Giờ thì hắn nghèo rớt mồng tơi, cho nên cô có thể xưng vương xưng bá trước mặt hắn.

Giang Tấn mỉm cười, gạt mấy sợi tóc mái cho cô.

Hắn phải tích đức ba đời thì kiếp này mới gặp được cô.

Bàn hai người này rất chói mắt. khiến cho mấy người ngồi bên cạnh cứ liếc mắt nhìn qua.

Hai người lại chẳng coi ai ra gì.

Nữ rực rỡ như hoa, nam thì phục tùng yếu ớt. Trông vô cùng xứng đôi.

Cô nàng Giáp ngồi bên cạnh thấp giọng nói với người bạn ngồi cạnh mình, “Anh chàng kia đẹp trai nhỉ, có phải người mẫu không?”

“Chắc yêu nhau.” Cô bạn kia ngắm Giang Tấn vài lần, lại quay sang nhìn Triệu Phùng Thanh, “Nữ cũng xinh đẹp mà.”

“Nữ nhìn không giống người đứng đắn lắm.” Cô nàng Giáp bình luận.

Lúc này, Giang Tấn đột nhiên ngược mắt, ánh mắt sắc bén lập tức nhìn sang cô nàng Giáp.

Vì thế, hai người ngồi bàn này không dám lên tiếng nữa.

Sau khi về nhà, hai người tắm rửa xong xuôi.

Triệu Phùng Thanh cầm tờ hợp đồng đã ký với Giang Tấn nửa năm ước, cẩn thận mà nghiên cứu.

Đọc một lúc lâu sau đó cô nói, “Anh thông minh hơn em. Sau này không chừng sẽ lừa gạt em, cho nên chúng ta vẫn nên ký một hợp đồng khác đi.”

Giang Tấn liếc qua mấy tờ giấy kia, cũng chẳng nghĩ nhiều. “Ừ.”

Cô cong khoe môi giữ cầm hắn, ngả ngón nói, “Hợp đồng bao dưỡng, pháp luật có công nhận không?”

“Không công nhận.” Hắn ăn ngay nói thật.

“Vậy đổi thành hợp đồng thuê đi.” Cô ngồi lên đùi hắn.

“Em thử tìm luật sư tính kế xem sao.” Giang Tấn nhìn cô, “Với trí thông minh này của em, tất cả những thứ nghĩ ra đều là lung ta lung tung.”

“Anh có ý gì đấy?.” Triệu Phùng Thanh vỗ vỗ mặt hắn, không vui nói, “Em thấy rõ anh đang ngắm nghía tài sản của em, định lừa tiền người ta đúng không?”

“Tiền của em không phải do anh cho đấy à.”

“Hiện giờ là của em rồi.” Cô kiều căng ngẩng đầu, khí thế đầy kiều ngạo, “Của anh thì là của em. Mà của em chính là của em.”

“Ừ, cái gì cũng của em tất.” Giang Tấn đẩy cô ra, dặn dò: “Đừng ngồi lung tung trên đùi anh.”

Triệu Phùng Thanh lại không chịu nghe, lại ngồi xuống đùi anh lần nữa, “Hiện giờ em bao dưỡng anh, em muốn ngồi thì ngồi thôi.”

“Đừng quyến rũ anh.” Hắn vỗ mông cô, “Vết thương đã khá hơn chưa?”

“Ăn no mặc ấm mới có dục vọng chứ.” Cô kinh ngạc nói: “Không phải anh phá sản rồi sao. Việc đầu tiên phải nghĩ là chấn chỉnh lại cơ trống đi.”

“Đêm nay em mời anh ăn bát mì to như thế, cũng đủ no ấm rồi.” Giang Tấn không nhận được hôn cô một cái, “Nhiều ngày không gặp rồi, em có nhớ anh không?”

“Nhớ chứ.” Hơn mười ngày không hôn hân, cô cũng có chút nhớ nhưng hơi thờ của hân rồi. Cô hôn lại hân. “Nhớ anh thành kẻ nghèo rớt mồng tơi.”

“Cuối cùng cũng thành kẻ nghèo thật.”

“Không sao cả, giờ em là tiểu phú bà rồi.” Triệu Phùng Thanh nâng cằm hân lên, “Chỉ cần anh không lừa gạt em, em sẽ nuôi anh, nuôi đến khi béo trắng mập mạp mới thôi.”

“Nuôi bao lâu?” Hân rử mắt nhìn cô.

“Không biết. Có lẽ ngày nào đó anh lại ham thú của lạ, coi thường mấy đồng tiền lẻ của em thì sao.” Cô nhún mũi. “Đàn ông á, đều không phải người tốt. Nhất là đàn ông có tiền.”

“Anh đã nói, anh thích ở bên em.” Giang Tấn cẩn thận nhắc lại. “Cả đời.”

“Con người rồi cũng sẽ thay đổi.” Triệu Phùng Thanh cười, chỉ chỉ gò má của mình, “Sau này trên mặt em sẽ có nhiều mụn hơn, rồi còn có cả nếp nhăn nữa. Anh sẽ cảm thấy một cô gái hai mươi tuổi xinh đẹp hơn em.”

“Hiện giờ em cũng có bằng mấy cô nàng hai mươi đó đâu.”

Cô giận, cắn một cái vào vai hân.

“Em không cần so đo với mấy cô gái ấy làm gì.” Giang Tấn cười khê, “Mấy cô ấy không phải là em. Anh cam kết tình yêu cả đời này dành hết cho em.”

“Ngộ nhớ sau này anh lại giàu thì sao?” Triệu Phùng Thanh chau mày, nghi ngờ nói, “Mấy cô nàng hai mươi tuổi rồi sẽ theo đuổi anh, người nào người nấy cũng xinh đẹp hơn em.”

“Nếu sau này anh có thay lòng đổi dạ, anh sẽ tự sát.” Hân vẫn đang cười.

Triệu Phùng Thanh chau mi, “Sao lại nói lời ác độc thế.”

“Ai bảo em không chịu tin anh.”

“Bởi vì khó tin chứ sao.” Cô bĩu môi, hỏi: “Mặt đẹp, dáng người chuẩn, lại nhiều tiền. Sao lại thích một cô nàng ba mươi như em, vì sao chứ?”

“Có lẽ là vì định mệnh rồi.” Giang Tấn không biết vì sao. Chỉ là hân liếc mắt một cái đã chọn trúng cô rồi, sau này không thể quên được.

Chắc hân không thể dùng khoa học để chứng minh tình yêu, tất cả đều quy kết vào hai chữ định mệnh. Cô không phù hợp với lựa chọn của lý trí hân, nhưng trên phương diện tình cảm thì lý trí có tác dụng gì chứ?

Triệu Phùng Thanh nhìn hân ngẫm nghĩ một lúc lâu.

Khi hân đang định nói thì cô lại đột nhiên mở miệng trước: “Cảm ơn ông trời, cảm ơn vận mệnh, đã cho thiếp gặp chàng.” [1]

Khi cô nói câu đầu tiên, mặt Giang Tấn lạnh hân ra về chẳng thèm để ý đến cô nữa.

“Tay nắm tay!” Cô nhìn thấy vẻ mặt này của hân liền hỏi: “Anh đã từng xem Hoàn Châu Cách Cách chưa?”

“Chưa.” Giọng anh lạnh lùng.

“Vậy anh đã xem Truyền kỳ bạch nương tử chưa?” Cô còn bắt chước nhân vật trong phim tay run run, “Chính là trong khung cảnh thế này, đang từ từ nói chuyện, rồi bỗng nhiên nhạc nổi lên.”

“Chưa.” Sắc mặt của Giang Tấn hoàn toàn biến đen. Lối tư duy của cô rất kỳ quái, khiến hân không thể kiểm soát được, thường xuyên lệch sóng ban đầu.

“Anh nói đến đâu rồi nhể. . . à, định mệnh.” Nói xong, cô gác tay lên vai hân, nở nụ cười, “Định mệnh thật là kỳ quái, chúng ta đã vượt qua bao năm lại có thể gặp nhau.”

Sắc mặt của hân vẫn lạnh chưa chuyển dịu dàng.

Cô chẳng thèm để ý đến gương mặt hân mà nói: “Em lại muốn hát rồi.”

“Thần kinh.” Giang Tấn rút cục thốt ra hai chữ ấy.

“Từ khi có chàng, thế giới trở nên thật tuyệt vời.” [2]

[1] ; [2] Trích từ bài Từ khi có chàng – 自從有了你 – 赵薇 nhạc phim Hoàn Châu Cách Cách.

Trong lòng Triệu Phùng Thanh tràn đầy vui mừng.

Hắn nói hần hứa yêu cô cả đời.

Cô vui đến mức muốn hát lên.

Có lẽ hiện giờ hần chỉ cảm ơn vì cô ở cạnh trong lúc đang khó khăn, nhưng cô lại thực sự cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Em Là Mặt Trời

Thời gian rảnh rỗi sau đó Giang Tấn đều cùng Triệu Phùng Thanh tới hiệu sách.

Ban đầu cô cũng rất vui vẻ. Có việc thì hần đi làm, cô chỉ ngồi bên cạnh đọc truyện tranh, ăn đồ ăn vặt, mệt thì ngủ một giấc, chẳng cần quan tâm trời đất là gì.

Sau này cô rảnh quá đâm ra chán, vừa tỉnh ngủ đi ra, đã thấy một đám nữ sinh đang vây quanh Giang Tấn, hỏi cái này cái kia.

Thái độ của hần không thể nói là thân thiện, nhưng cũng có hỏi có đáp.

Triệu Phùng Thanh ho khụ khụ hai tiếng.

Đám nữ sinh kia cứ như không nghe thấy.

Giang Tấn nghe thấy liền quay sang nhìn cô tươi cười hớn hở, trong nháy mắt cứ như cảnh xuân vô hạn.

Cả đám nữ sinh thấy thế liền tản đi. Có đứa còn cười vẫy tay, “Bye dì mai gặp.”

Triệu Phùng Thanh liền lườm xéo con bé kia một cái.

Sau đó cô tiến tới khoác tay qua vai Giang Tấn, giọng điệu lạnh lùng, “Nhớ kỹ, anh là của em đấy.”

“Ừm.” Hần dùng tay xoa xoa đầu cô, “Tỉnh ngủ rồi à?”

“Em nghĩ, tốt nhất anh đừng tới đây nữa.” Cô thận trọng nói: “Thời buổi này mấy đứa nữ sinh mười bảy mười tám rất thích tình yêu chú cháu đấy.”

Giang Tấn hỏi lại: “Nhìn anh thế này mà giống chú à?” Hần cho rằng qua ba lần mới nên gọi chú.

“Mấy đứa nó đều gọi em là dì, sao anh lại không phải chú ?.” Triệu Phùng Thanh vội vàng dặn hần, “Hay ngày mai anh đi tìm việc làm đi.”

“Được.” Hần thích nhìn cô kiêu ngạo khua tay múa chân chỉ đạo hần.

“Tiền lương phải thấp hơn em mới được.” Cô đưa ra yêu cầu.

“Chuyện này khó lắm, trừ phi anh không đi làm.” Lời hần đã nói rất rõ. Hoặc là hần nhàn rồi, hoặc là lương nhất định sẽ cao.

“...”

“Cơ mà.” Hần dừng lại rồi mới nói, “Anh sẽ cố gắng để lương thấp nhất nếu có thể.”

Cuối cùng, Giang Tấn không tìm được công việc nào lương thấp cả.

Hần nói sẽ tới quán cafe làm nhân viên phục vụ, cô nói rất dễ bị khách nữ trêu đùa.

Hắn nói sẽ tới quán món cay Tứ Xuyên làm công rửa bát, cô nói đừng làm tổn thương đôi bàn tay kia.

Cuối cùng, Giang Tấn đành phải chọn thất nghiệp ở nhà. Lúc nhàn rỗi, hắn lại giúp tài khoản của Triệu Phùng Thanh có thêm vài con số không nữa.

Giang Tấn cho thuê căn biệt thự ven biển để mấy người dân kinh doanh. Thuê phí một ngày là ba ngàn tệ. Bên cạnh khu biệt thự là một bờ biển chạy dài. Hơn nữa biệt thự này rất rộng, có thể đủ cho cả một đoàn nhân viên công ty, nhóm bạn học du lịch tới ở chơi vài ngày.

Hắn bỏ qua lượng khách giảm dần sau mùa du lịch, đoán chừng mỗi tháng cho thuê biệt thự sẽ kiếm lợi được năm mươi phần trăm.

Số tiền này cũng đủ để lo sinh hoạt phí hàng ngày.

Sau đó, Giang Tấn dùng giấy tờ nhà đất của căn biệt thự làm tài sản đảm bảo để đi vay ngân hàng.

Vay cũng không nhiều lắm tầm năm trăm vạn.

Hắn trả cho Lãnh trợ lý thanh toán tiền xe mới mua. Phần còn lại, vớt vào chứng khoán có kỳ hạn hết.

Triệu Phùng Thanh ý thức rất rõ, khoảng cách chênh lệch về chỉ số thông minh của mình và Giang Tấn.

Thỉnh thoảng cô cũng hơi tự ti.

Trên giấy chứng nhận quyền sử dụng tài sản nhà đất chỉ viết duy nhất tên cô. Toàn bộ khoản vay hay trả đều viết tên cô cả.

Cô chớp mắt đã thấy Giang Tấn thế chấp nhà mà chơi được mấy lượt chứng khoán rồi.

Ngày nào cô cũng về muộn, nhưng tiền lương thì gầy còm.

Còn hắn ngày nào cũng ở nhà, chẳng những trả được toàn bộ lãi và gốc của khoản vay năm trăm triệu mà ngay cả bản thân cũng kiếm được hơn hai trăm triệu tiền lãi.

Sau ngày thanh toán cả gốc và lãi nợ ngân hàng, Triệu Phùng Thanh quay sang hỏi Giang Tấn, “Anh không cần em nuôi nữa đúng không?” Trong lòng cô lại có chút mất mát, cảm thấy mấy ngày này trôi qua thật nhanh.

Hắn lắc đầu, “Cả người anh chẳng xu dính túi, em không nuôi anh, anh sống thế nào được.”

“Chẳng phải anh kiếm tiền rất giỏi đấy à. Chẳng mấy chốc anh cũng không cần em nữa.” Giọng cô có vẻ khá oan ức.

Giang Tấn nở nụ cười, “Đó là anh kiếm tiền cho em, một đồng cũng chẳng nằm trong tài khoản của anh.”

Triệu Phùng Thanh chột kinh ngạc, sau đó ý cười không ngừng nở trên môi, “Nếu nằm trong tài khoản của em thì không sao đâu. Anh đừng lo lắng, em sẽ không ôm tiền chạy trốn đâu.”

“Anh chẳng lo.”

“Đúng rồi, anh có muốn đổi xe không? Muốn thì cứ nói, em sẽ đưa tiền cho.” Triệu Phùng Thanh hiểu, hắn đã quen đi những chiếc xe hơn trăm ngàn, giờ lại từ chiếc AMG mấy trăm ngàn tệ sang chiếc GLA hơn ba mươi ngàn, thì đã biết sự chênh lệch đẳng cấp đến thế nào rồi đấy.

“Không cần đổi đâu.” Giang Tấn hiện giờ thường xuyên ở nhà, rất ít khi phải dùng xe. Hắn đã nghĩ rồi, không cần thau biển số xe làm gì vì bảo hiểm vẫn còn hạn dài, tạm thời cứ thế này đã.

“Nếu anh muốn thay thì cứ nói đi, em mua cho anh một chiếc.” Tuy rằng tiền này không phải do cô kiếm, nhưng đã nằm trong tài khoản của cô thì chính là của cô. Cho nên cô trông có vẻ ra dáng phú bà nhiều tiền mà hỏi anh.

Giang Tấn gật đầu.

Đầu tháng năm, Không Đạt Minh kêu gọi tổ chức ngày họp lớp đại học H.

Hắn liên lạc với bốn năm mươi người.

Số lượng đồng ý có đến hai ba mươi người.

Đến tuổi này rồi, họp lớp cũng không phải họp lớp bình thường. Mọi người muốn nhân cơ hội này mà lôi kéo nhân lực và mối quan hệ.

Giang Tấn nể mặt cậu ta nên cũng đồng ý rồi.

Tuy rằng hắn hiện giờ không có việc gì làm, nhưng tương lai, sẽ có thể phải gặp mặt những người bạn học này.

Không Đạt Minh hỏi Giang Tấn, “Cậu có đi cùng bạn gái không?”

Giang Tấn khẳng định là chắc chắn.

Vì thế, trong hội chat các bạn học nhiệt tình hòng hót. Mọi người đều đang chờ gặp hồ ly tinh diêm dúa phong tình.

Không Đạt Minh đã đặt thuê một căn biệt thự khá lớn.

Không phải căn bên cạnh ven biển mà nằm ở ngoại ô thành phố S.

Thời gian họp lớp bắt đầu từ giữa trưa Chủ nhật, đến hết bữa cơm buổi tối mới kết thúc.

Triệu Phùng Thanh nhìn hành trình xong miễn cưỡng đáp, “Ồ đó có bạn gái cũ của anh không thế?”

“Không biết.” Giang Tấn không quen ai trong danh sách bạn học có mặt cả. Mà cứ coi như hắn biết thì hắn cũng chẳng nhớ ai là bạn gái cũ nữa.

“Haiz, em là người xấu tính lắm đấy.” Cô nghiêng đầu, nhìn hắn cười nham hiểm, “Giờ thì em đang bao nuôi anh, nên dù có ra ngoài đi dạo em cũng muốn tuyên bố chủ quyền.”

Sau đó, hai tay cô vòng qua cổ hắn, trách mắng: “Xem em tạo dây xích ần đây.”

Giang Tấn cứ kệ để cô nghịch.

Cô là kiểu con gái càng chiều lại càng hư, nhưng chỉ ở trước mặt hắn cô mới bộc lộ bản chất thật như thế.

Trước kia khi cô còn nghi ngờ hắn, không muốn tin tưởng hắn thật lòng muốn ở bên cạnh cô nên cứ hờ ra là lại nói, “Không có gì là mãi mãi.”

Nghe thì như lạnh nhạt chẳng quan tâm nhưng lại có chút bi quan.

Một ngày nào đó, Giang Tấn lặng lẽ hỏi: “Từ lúc nào mà em coi câu đó như tục ngữ thế?”

“Không biết. Càng trưởng thành thì mọi thứ cũng nhạt dần.” Triệu Phùng Thanh uống ly sữa nóng hắn pha, “Em là người theo lối sống của Dunbar’s number.”

Hắn cười khê, “Em cũng biết Dunbar’s number à.”

“Em chẳng biết nhiều như anh, nhưng em cũng thích tâm lý học của Adler.” Cô nhìn hắn cười đắc ý.

“Ừ.” Giang Tấn dừng lại rồi bổ sung: “Adler có tham khảo lý luận từ Nietzsche.”

“Đọc sách của Nietzsche em không hiểu.” Khi nói thì suýt cô bỗng bị sặc sữa

Hắn vỗ vỗ lưng cô cho cô xuôi xuôi cơn nghẹn.

Triệu Phùng Thanh ho khụ khụ, “Em chỉ nhớ ông ta từng nói: Tôi là mặt trời.”

“Anh có một quyển của Nietzsche, thầy hiệu trưởng sơ trung X đã tặng nó cho anh.” Giang Tấn nghĩ một lúc rồi quay đầu nhìn cô, trong đôi đồng tử màu nhạt hàm chứa ẩn ý sâu sa, “Anh đưa em đọc thử nhé.”

Cô lắc đầu, “Đưa em làm gì, có đọc cũng chẳng hiểu.”

“Đọc đi không chừng lại hiểu.”

Giang Tấn nói xong liền đứng dậy. Đi vào phòng mình cầm cuốn sách《Nguồn gốc của bi kịch》đi ra.

Hắn đứng trước giá sách, lật lật tẩm hình kia.

Có một số chuyện dù hắn có nói gì, cô vẫn sẽ nghi ngờ. Cách tốt nhất là để chính bản thân cô tự nhìn thấy.

Quá khứ của hắn đen tối cỡ nào. Đó là điều hắn không muốn để cô biết đến, bao gồm cả chuyện về tiểu bảo mẫu và cả chuyện tâm lý hắn có vấn đề. Nhưng tình yêu dành cho cô thì nhất định phải để cô biết.

Triệu Phùng Thanh duỗi tay nhận cuốn sách, nhìn bìa sách rách nát, cô liếc mắt nhìn hắn một cái, “Anh đã đọc nó bao nhiêu lần rồi.”

“Xuất bản năm 86, lúc thầy hiệu trưởng tặng anh thì nó đã cũ mềm rồi.”

“Cuốn này chắc cũng có tái bản nhì.” Cô lật mở trang bìa. Là chữ tam liên hiệu sách chữ.

“Anh không thích bản tái bản.”

Triệu Phùng Thanh lật được hai trang, thì chau mày, “Mấy chữ này em đều biết cả, nhưng khi ghép lại thành câu, thì em chẳng hiểu gì cả.” Cô nhìn thấy trong trang sách còn có ghi chú thì lật qua vài lượt rồi khép lại, thở dài: “Em còn chưa đọc hết tổng tài bá đạo nữa.”

Khi cô trả sách lại cho hắn, trong sách có một trang bị lộ hằn góc trang ra ngoài.

Giang Tấn thấy thế, cho nên không nhận lại sách.

“Cái gì thế.” Cô tò mò liếc mắt. Vừa nhìn thì nhận ra đây là một tấm ảnh.

Phản lộ ra có vẻ như là chân của một cô gái nào đó.

Cô sùng sốt chau mày, “Anh lại dám kẹp ảnh gái trong sách, anh có đạo đức nghề nghiệp của trai bao không đấy. Em là người bao nuôi anh đấy nhé.”

Mặt Giang Tấn cứng ngắc.

Triệu Phùng Thanh kẹp hai tay kéo tấm ảnh ra.

Vừa kéo ra.

Thì người trong tấm ảnh khiến cô ngẩn ra.

Một lúc sau, cô mới thì thào nói: “Đây là. . . em của hồi lớp mười hai đúng không?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu.

Giang Tấn thân nhiên, “Anh đã nói anh thích em, em còn chẳng tin.”

Nghe vậy, Triệu Phùng Thanh hoang mang.

Tấm ảnh này, cô nhớ rất rõ. . .

Ngày ấy cùng hắn đi xem phim, đặc biệt là bộ trang phục này. Hôm ấy trời xuân hơi lạnh, cô mặc váy ngắn, chỉ mong hắn có thể quay lại nhìn mình vài lần.

Thật ra, trong khoảng thời gian này hắn nói thích cô không phải cô không tin.

Chỉ là cô không tin vào tương lai mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô sẽ tin.

Nhưng hiện giờ, cô chẳng hiểu gì cả.

Tấm ảnh vẫn nhìn rõ nhưng trông đã ứa màu.

Cô run run ngược mắt. “Vì sao?”

“Bởi vì lúc ấy anh không muốn thích em.”

“ . . . ”

Triệu Phùng Thanh nghĩ, hai chữ vận mệnh quả thực thật khó giải thích. Cô và Giang Tấn đi đến ngày hôm nay cũng chẳng biết là nghiệt duyên hay định mệnh đây.

Cô lại cảm thấy đau đầu rồi.

“Loạn quá, em không muốn nghĩ nữa.” Cô tu một hơi hết sạch ly sữa rồi nói, “Em muốn đi ngủ.”

Không nghĩ ra thì chẳng cần nghĩ nữa.

Cô ngã xuống giường thì ngủ luôn.

Ngủ tận đến nửa đêm mới tỉnh.

Cô mở to mắt, nhìn lên trần nhà.

Thật ra có một số chuyện không biết sẽ tốt hơn. Sự thật vốn chẳng phải chuyện quan trọng.

Nghĩ đến đó, Triệu Phùng Thanh đẩy tay Giang Tấn.

Hắn lập tức tỉnh lại, “Hở?”

Cô ngồi dậy, mở đèn lên, vẻ mặt lạnh lùng, “Ngoại trừ việc năm ấy anh thích em đến mức hôm nào cũng nhìn ảnh chân em tự sướng thì còn giấu em chuyện gì nữa không?”

“Em muốn nghe à?” Giang Tấn nheo mắt.

“Em không muốn.” Cô cắn giận nói: “Sau này đừng kể em nghe đấy. Chuyện trước kia, qua rồi thì cho qua đi. Cũng đã là ông chú bà di hơn ba mươi rồi, ai còn trẻ con mà tính toán những chuyện của mười mấy năm trước nữa. Cũng có phải diễn phim truyền hình, không ngược nhau không yêu nhau đâu.”

“Ừm.” Hắn cũng ngồi dậy, “Chỉ còn một bí mật thôi.”

Cô cười lạnh, “Em nói cho anh nghe, tốt nhất là nói điều em thích nghe. Bằng không thanh hoạn đào em vẫn còn giữ, giờ sẽ dùng để thịt anh luôn đấy.”

“Triệu Phùng Thanh, anh yêu em.” Giang Tấn cười, dưới ánh đèn lúc tối lúc sáng, gương mặt hắn nhuộm một màu mờ mờ, “Từ lâu lắm rồi.”

Triệu Phùng Thanh hung dữ nhéo tay anh, “Lị Lị nói rất đúng, anh chính là tên khốn nạn mà.”

Nói xong, lại cảm thấy không đúng. Rõ ràng năm ấy cô có mắt nhìn người hơn cậu ta mà.

Cuối cùng, cô nói: “Ngủ đi. Có chuyện gì, ngủ một giấc là qua hết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Em Thích Anh

Hôm sau khi Triệu Phùng Thanh thức dậy, cô xuống giường kéo màn che ra.

Ngoài cửa sổ là ánh mặt trời sáng rực.

Trời trong xanh, mây trắng trôi bồng bênh.

Thời tiết thế này khiến tâm trạng cô cảm thấy rất tuyệt. Cô liền mở luôn cả cửa sổ ra.

Gió nhẹ hây hây, thổi tung lọn váy cô.

Giang Tấn vừa đẩy cửa bước vào liền đứng lúc nhìn thấy cô mặc váy ngủ chiết đai, đứng trước cửa sát đất, khoe miệng cong lên, trên mặt toàn là ý cười.

“Mặc quần áo vào đã.” Thế giới này có nhiều biến thái quá rồi, không chừng đang có gã nào cầm ống nhòm nhìn về phía này.

Hắn tới tú quần áo lôi ra một chiếc áo khoác, đi tới giúp cô mặc áo, còn cẩn thận cài tất cả những chiếc cúc trên áo.

“Em nóng.” Triệu Phùng Thanh không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn để hắn mặc áo cho mình.

“Còn chưa tới mùa hè, đừng để lạnh cứng người.” Giang Tấn cúi nấp liền thấy chiếc váy chỉ dài tới bắp đùi cô, hắn xoay người, kéo màn che vào, hoàn toàn che đi những ánh nhìn biến thái ngoài kia. “Ngaoan, đi đánh răng, rửa mặt rồi ra ngoài ăn sáng. Anh đã nấu cháo gà nắm cho em rồi đấy, còn có bánh quẩy em thích nhất nữa.”

Cô gật đầu. Khi hắn định xoay người đi ra, cô liền giữ chặt lấy tay hắn, sau đó kiễng chân lên hôn vào má hắn một cái, “Trai bao có trách nhiệm quá.”

“Chỉ cần nữ vương đại nhân không chê là vui rồi.” Giang Tấn cười.

“Anh cười là đẹp trai nhất.” Cô nhéo má hắn, khen ngợi.

Hắn vẫn giữ nụ cười tươi, “Nếu em thích anh sẽ cười cho em xem cả đời.”

Cô gật gù đầu, “Cười cho mình em xem thôi, ra ngoài anh vẫn phải đóng vai tù lạnh di động đấy. Ngoài kia có nhiều cô nàng biến thái lắm.”

Triệu Phùng Thanh ngồi vào bàn ăn, nhìn Giang Tấn đi ra từ phòng bếp, hắn đang bung một nồi cháo to. Cô chống má, liếc xéo hắn, “Anh làm trai bao, vui lắm à?”

“Vui.” Hắn thả nồi cháo xuống.

“Vây là tốt rồi.” Cô cũng vui vẻ. Cô nuôi trai bao, trai bao lại giúp cô kiếm tiền, còn cầu gì nữa.

Giang Tấn múc cháo cho cô.

Cháo rất nóng, hương thơm bay tứ phía.

Cô mặt mày rạng rỡ, cứ nhìn hắn chăm chú.

Hắn lại cười.

Trước kia khi điều trị tâm lý, bác sĩ Hà đã sử dụng liệu pháp tình thần của Freud để phân tích tâm lý hắn.

Tối qua Giang Tấn nghe Triệu Phùng Thanh nói cô thích tâm lý học của Adler liền cảm thấy yên tâm hắn.

Vì tư tưởng của Adler là coi nhẹ quá khứ, coi trọng hiện tại hơn.

Cô vẫn luôn sống đúng cảm hơn hắn, tự do hơn hắn, thoải mái hơn hắn. Đối lại là người con gái khác, ai có thể giống như cô, hắn vừa nói hai ba câu là có thể dễ dàng tha thứ cho hắn.

Chỉ số thông minh của cô không bằng hắn, nhưng thái độ sống của cô lại là mục tiêu hắn muốn hướng tới.

Người con gái này, là trời xanh ban tặng cho hắn.

Hôm họp lớp đại học, Triệu Phùng Thanh dậy từ sớm.

Cô đi làm tóc, làm móng, lại trang điểm thật cẩn thận.

Mất nguyên một buổi sáng nhưng Giang Tấn vẫn lẳng lặng chờ cô.

Khi cô đi ra liền nói: “Bỗng chốc trở thành phú bà, nhìn trông chả có khí chất gì cả.”

“Em không phải phú bà cũng khí chất mình đầy rồi.” Bề ngoài đầy khí chất, bản tính lại ngốc ngếch.

Triệu Phùng Thanh mặc chiếc áo gió mỏng sát người, đi đôi giày cao gót màu đỏ. Cô quẹt qua miệng Giang Tấn một cái, “Hôm nay không chừng sẽ gặp một đàn bạn gái cũ của anh cũng nên.”

“Cũng có thể.” Hắn hờ hững đáp.

“Hừ.” Cô kéo cửa ghế lái phụ, khí thế hung hỏ như muốn gặp Phật giết Phật, gặp thần giết thần, “Ai dám tới khiêu khích, gặp con nào đánh con đấy.”

“Khí phách.” Hắn khen cô.

Sau khi tới biệt thự, không khí lại vô cùng hài hòa.

Đàn ông chiếm phần lớn, phụ nữ đại đa số đều đã kết hôn.

Triệu Phùng Thanh vừa xuất hiện, lập tức đã thu hút toàn bộ ánh nhìn của hội trường. Cô quyến rũ phong tình, dường như đã đánh bật cả một Giang Tấn gương mặt sáng ngời đứng ngay bên cạnh.

“Giang Tấn, Triệu Phùng Thanh.” Không Đạt Minh cười toe toét, đi tới chào đón.

Giang Tấn gật đầu.

Triệu Phùng Thanh cười nhìn Không Đạt Minh mặc âu phục, “Trông cậu ăn mặc đường hoàng thế này, tôi thấy không quen.” Trước đây mỗi lần gặp hắn, hắn đều mặc đồ rất thoải mái. Hiện tại nhìn lại thì quả là thanh niên đầy triển vọng rồi.

Không Đạt Minh nhú mày, “Triệu Phùng Thanh, cậu không nói gì thì cả người đầy khí chất nữ vương. Vừa mở miệng một cái là khiến người ta đóng băng.”

“Vây thì tôi im lặng đây.” Cô nhấp miệng, ôm tay Giang Tấn đứng bên cạnh.

“Đừng cứ nói tiếp đi, tôi là bà mối của hai người đấy nhé.” Không Đạt Minh vỗ vỗ vai Giang Tấn, hắn đang đắm chìm trong cảm giác thành công vì đã giật dây được hai người liền cười ha ha nói: “Lúc có rượu mừng đừng quên tôi đấy.”

Giang Tấn gật đầu.

Triệu Phùng Thanh liếc mắt nhìn hắn.

Cuộc vui hôm nay không chỉ có các bạn học cùng khóa. Không Đạt Minh còn mời vài sư muội khóa dưới thân thiết tới góp vui.

Tốt nghiệp đại học H đi ra đều không phải người tầm thường. Đã hơn ba mươi tuổi rồi, dần dần cũng có một cơ ngơi vững chắc.

Triệu Phùng Thanh nghe Giang Tấn và các bạn học nói chuyện, lại có cảm giác trí thông minh của bản thân bị si nhục. Những câu chuyện phức tạp như thế, cô nghe chẳng hiểu gì cả.

Cũng may, cô khí chất đầy mình. Ngồi bên cạnh Giang Tấn làm bình hoa, cũng có cảm giác tồn tại lắm.

Rất nhiều gã đàn ông đưa mắt nhìn về phía cô. Chẳng còn cách nào cả, khí chất của cô quá mê hoặc, mấy anh chàng kia cứ muốn ngắm nhìn cô mãi thôi.

Mỗi lần có người ngắm cô, mặt Giang Tấn lại lạnh hơn một chút.

Được một lúc đã như tuyết rơi đầy trời.

Mấy người đàn ông hiểu chuyện, vì thế liền chuyển đề tài, kéo nhau qua chỗ khác nói chuyện.

Triệu Phùng Thanh nhìn mặt Giang Tấn liền túm lấy tay hắn. Cô kéo hắn ra một góc mà nói: “Em bảo anh làm tù lạnh, chứ đâu phải bảo anh tới nam cực đâu. Tăng nhiệt độ lên chút nữa đi, ngoan.”

Giang Tấn lạnh giọng, “Sau này ra ngoài em đừng trang điểm. Cứ lời thôi lệch thếch là tốt nhất.”

“Nói vậy, sao em có thể làm anh mất mặt được.” Rồi cô kéo anh lại gần mình hạ giọng ra vẻ ân ý, “Hơn nữa, bạn gái cũ của anh còn đang nhìn em chăm chăm đấy.”

“Ai?”

“Lữ Tiểu Nhân.” Nói xong, Triệu Phùng Thanh nhìn về phía Lữ Tiểu Nhân đứng cách đó không xa cười xã giao một cái.

Lữ Tiểu Nhân cũng cười lại với cô.

Giang Tấn quay đầu, nhìn theo hướng đó.

Lữ Tiểu Nhân vẫn nở nụ cười, thậm chí còn tươi hơn cả lúc này.

Hắn lịch sự gật đầu một cái đáp lễ.

Không Đạt Minh chứng kiến cảnh này thì thâm nghĩ trong lòng: Không khí thật hoà bình

Kỳ thật, lúc quyết định tổ chức buổi họp lớp, Không Đạt Minh đã đắn đo rất lâu vì không biết phải mời ai đây.

Thời đại học Giang Tấn quen rất nhiều cô, Không Đạt Minh cũng không nhớ rõ lắm. Nhưng nếu đã đăng bài trên diễn đàn trường, mời người này lại không mời người kia thì có vẻ không ổn cho lắm. Cho nên Không Đạt Minh vẫn mời hết mọi người tới.

Lữ Tiểu Nhân lại đồng ý rất vui vẻ.

Lúc đi hỏi thì có hai người từ chối. Còn hai người nhận lời sẽ tới.

Hai người này đều là đàn em khóa dưới, đã kết hôn sinh con.

Ngoại trừ Lữ Tiểu Nhân hai người kia đều là bạn gái thời đại học của Giang Tấn. Không Đạt Minh thâm nghĩ, tất cả mọi người đều tốt nghiệp lâu như vậy, những khúc mắc tình cảm chắc hẳn đã sớm tan thành mây khói rồi.

Hiện tại xem ra, không khí có vẻ khá hòa hợp.

Lữ Tiểu Nhân chủ động đi về phía hai người, cười hỏi Giang Tấn, “Anh hiện đang làm ở đâu thế?”

“Thất nghiệp.” Hắn thản nhiên mà trả lời. “Ở nhà cô ấy, do cô ấy nuôi.”

Lữ Tiểu Nhân cười càng tươi hơn, “Chúc hai người hạnh phúc.”

Giang Tấn nói, “Cám ơn.”

Triệu Phùng Thanh cũng nói cảm ơn theo. Giờ cô cũng chẳng có tâm trạng “Tôi cô nào đánh cô này” nữa. Trong tình cảm nam nữ, chuyện khó nói nhất là đúng sai. Cô không muốn lấy hạnh phúc ở hiện tại, để dă kích những người con gái đã từng ở cạnh hắn. Huống chi, Lữ Tiểu Nhân cũng không khiến cô khó xử.

Lữ Tiểu Nhân đột nhiên chìa tay về phía Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh hơi ngẩn người nhưng vẫn đưa tay ra nắm lấy.

Lòng bàn tay Lữ Tiểu Nhân rất ấm áp, “Cậu là người con gái tốt.”

Triệu Phùng Thanh trả lời, “Cám ơn.”

Sau khi hai cô gái bắt tay nhau, Lữ Tiểu Nhân đột nhiên nói, “Thật ra trước khi ngồi cùng bàn với cậu, tôi đã nhìn thấy tên cậu rồi.”

“Chắc vì tôi hay trốn học.” Triệu Phùng Thanh biết rõ, hồi còn đi học cô là học sinh hư, điển hình của thiếu nữ bất lương.

Lữ Tiểu Nhân lắc đầu, “Trước kia tôi có nhặt được một lá thư, trong thư người đó ca ngợi cậu rất nhiều.”

“Hả?” Triệu Phùng Thanh kinh ngạc.

“Nguyên văn thế nào thì tôi quên rồi, tôi chỉ nhớ trong thư, người đó miêu tả cậu cứ như tiên nữ vậy.”

Giang Tấn nghe vậy, liền vươn tay đặt lên eo Triệu Phùng Thanh, “Thư tỏ tình à?”

Lữ Tiểu Nhân chú ý tới động tác của hắn, cô nhìn tay hắn đang đặt trên eo Triệu Phùng Thanh. Trước nay ở chốn công cộng Giang Tấn chưa từng tỏ ra thân mật với bạn gái bao giờ.

Thật ra cũng chẳng phải vì lý do gì, đơn giản là cô không phải người mà hắn yêu. Sau khi nhận ra điều này, Lữ Tiểu Nhân đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Lữ Tiểu Nhân nói: “Chắc không phải đâu, vì trong thư có một câu tôi rất ấn tượng, là mặt mũi hiền lành.” Nghe thành ngữ này là biết không phải thư tỏ tình rồi.

Triệu Phùng Thanh nghe câu này mà ngẩn người. Rất nhiều người nói cô là yêu khí mị hoặc. Lần đầu tiên có người nói cô ‘Mặt mũi hiền lành’, thật kỳ lạ.

Lữ Tiểu Nhân tiếp tục nói: “Chỉ là bức thư đã bị xé mất một nửa rồi. Lúc tôi nhặt được thì chữ bên cạnh chữ Phùng đã mất. Đầu tháng ba lúc nhìn danh sách lớp tôi mới biết được họ cậu.”

Triệu Phùng Thanh kinh sợ.

Cô biết đó là thư gì rồi.

Đó là bức huyết thư của Đào Tuệ Tuệ.

Triệu Phùng Thanh không ngờ nửa bức thư bị xé nát kia lại là những câu Đào Tuệ Tuệ ca ngợi cô.

Hóa ra người con gái Đào Tuệ Tuệ hiền lành yếu đuối kia lại cảm thấy..... cô bạn cùng bàn vô dụng là cô đây hiền lành thật thà.

Triệu Phùng Thanh nắm chặt tay Giang Tấn. Cô dùng sức mạnh đến nỗi mu bàn tay cũng nổi hết gân xanh lên.

Giang Tấn biết đó là thư của ai rồi.

Trong bức email hồi năm nhất đại học Triệu Phùng Thanh gửi cho hắn đã từng nói, “Tôi nghĩ Đào Tuệ Tuệ nhất định sẽ rất hận tôi.”

Nhưng Lữ Tiểu Nhân lại nói bức thư ấy là ca ngợi cô.

Lữ Tiểu Nhân không ngờ Triệu Phùng Thanh lại có phản ứng mạnh mẽ thế, trong lúc nhất thời cô nàng ngơ ra.

Cô quay sang nhìn về phía Giang Tấn.

Hắn đang nhìn Triệu Phùng Thanh. Trong mắt hắn giờ chỉ còn nhìn thấy mỗi Triệu Phùng Thanh.

Triệu Phùng Thanh đột nhiên quay đầu nói với Giang Tấn, “Thế là em lấy lòng tiểu nhân để đo quân tử rồi.”

“Không sao cả.” Hắn không màng Lữ Tiểu Nhân đang đứng bên cạnh, liền vươn tay kéo Triệu Phùng Thanh vào lòng mình, “Hiện giờ cô ấy sống rất ổn

mà.”

Tuy rằng đang đứng trong góc, nhưng vẫn có không ít bạn học ở xung quanh. Nhìn thấy hành động thân mật của hai người, bọn họ đều rất kinh ngạc. Bọn họ cảm thấy sống trên đời cuối cùng cũng gặp được cảnh băng tuyết tan chảy.

Triệu Phùng Thanh rất kích động.

Cô theo đuổi Giang Tấn, bị hắn từ chối tổn thương, cô cũng chưa từng hối hận. Nhưng cô lại hối hận vì đã làm lơ lời cầu xin giúp đỡ từ Đào Tuệ Tuệ.

Giang Tấn xoa xoa lưng cô, cúi người ở bên tai cô thì thầm, “Em có nhớ Adler mà em thích đã nói thế nào không? ‘Có thể thay đổi chính mình, chỉ có bản thân bạn’ cô ấy đã từng bất hạnh, nhưng cô ấy có dũng khí để vượt qua nó. Hơn nữa, hiện giờ cô ấy vẫn cảm thấy em con người hiền lành.”

Cô cố nén dòng nước mắt.

“Triệu Phùng Thanh, em vẫn luôn là người tốt.”

Triệu Phùng Thanh ngẩng đầu, trong mắt ngập nước, “Anh cũng thích Adler à?”

“Không đâu.” Hắn nhẹ nhàng lau những giọt nước bên khóe mắt cô, cong môi khẽ mỉm cười, “Nhưng nếu em thích anh cũng sẽ thích.”

Nụ cười của hắn khiến cô ngẩn ngơ.

Trong mắt Giang Tấn chan chứa tình yêu thương.

Vào khoảnh khắc ấy, đột nhiên cô bỗng quên mất mình đang ở đâu.

Cô vươn tay che đôi mắt hắn.

Một giây sau thì lại thả ra.

Triệu Phùng Thanh nở nụ cười tươi sáng rực. Cô đã từng hâm mộ người con gái của Chung Định thế nào chứ.

Mà nay, cô đã nhìn thấy điều đó trong mắt Giang Tấn rồi.

Triệu Phùng Thanh vươn tay tới vòng qua cổ hắn, “Em thích anh nhìn em thế này.”

“Ừm, vậy anh sẽ luôn nhìn em thế này.” Hắn vuốt nhẹ tóc cô.

Cô dịu giọng nói: “Bí mật đêm hôm trước anh có nhắc ấy, nói lại cho em nghe đi.”

“Triệu Phùng Thanh, anh thích em, thích từ lâu lắm rồi.”

“Bạn học Giang, em đã nói với anh chưa nhi.....”

Câu dạo đầu này quen thật, nó khiến mắt Giang Tấn sáng rực lên.

Triệu Phùng Thanh ghé sát vào tai hắn, hơi thở ấm nóng khẽ phả vào má trái. Giọng cô tràn ngập mê hoặc, thắm thì, “Em thích anh.”

Trong nháy mắt hạt mầm chôn sâu trong lòng Giang Tấn đã lâu nay bỗng chốc vươn mình nở hoa rực rỡ.

Xa cách mười ba năm, cuối cùng hắn cũng được nghe lại những lời ấy rồi.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngoại Truyện: Bên Nhau Dài Lâu Sống Đến Bạc Đầu

Hôm thi đại học trời rất nóng.

Tình hình giao thông quanh cao trung A khá phức tạp nên để tiện lợi cho các thí sinh, công an đã tiến hành quây vùng một đoạn đường đi vào trường học.

Mà tiệm sách thì nằm ngay trong phạm vi bị cấm đi lại. Anh quản lý liền quyết định đóng cửa tiệm sách hai ngày. Cho Triệu Phùng Thanh được nghỉ phép có lương.

Cô vui vẻ mà liên tục nói lời cảm ơn anh.

Đêm trước khi kỳ thi đại học diễn ra, Giang Tấn hỏi cô, nghỉ phép thì có muốn đi chơi đâu không, hấn đưa ra ý kiến leo núi Trường Bạch.

Triệu Phùng Thanh xua tay, “Em muốn ngủ.” Từ lúc ở cùng hấn, giấc ngủ đã trở thành ước mong lớn nhất của cô.

Cô ra lệnh hấn phải biết kiềm chế.

Hấn đồng ý cũng kiềm chế lắm rồi

Nhưng cô vẫn rất mệt. Cô cứ nghĩ, đàn ông hơn ba mươi tuổi thì đang trên đường xuống dốc, nhưng hiển nhiên, Giang Tấn không hề bị ảnh hưởng. Hoặc là, hấn đang ở sườn núi, nhưng điểm sườn núi đi xuống của hấn lại cao hơn đàn ông bình thường rất nhiều.

Cô lấy lời bác sĩ làm chỉ thị, một tuần chỉ được phép chung phòng ba lần.

Hấn cũng đồng ý.

Nhưng dường như cô đang tới tuổi chết đòi vậy, thấy hấn bình yên ngủ bên cạnh mình, cô lại không chịu được mà chọc hấn.

Vừa chọc thì lại mất không chế.

Giang Tấn nhéo má Triệu Phùng Thanh, “Em ngủ nhiều thế làm gì? Tỉnh ngủ hết nửa đời còn lại đấy à?” Hấn đã kiềm chế bản thân lắm rồi, cam đoan để cô được ngủ bảy tiếng mỗi ngày nhưng trông cô vẫn rất mệt.

“Em ngủ nhiều lúc nào chứ.” Cô quở trách: “Nếu không phải ngày nào anh cũng nổi thú tính quá độ thì em có đến nỗi như thế này không.”

“Anh là trai bao, nhiệm vụ lớn nhất chính là ngủ cùng em mà.” Giang Tấn nói mà mặt chẳng chút biến sắc.

“Phi! Em là phú bà, mọi chuyện phải do em làm chủ!” Triệu Phùng Thanh đẩy hấn, “Anh đi kiếm việc làm đi, kiếm việc tốn sức chút, tốt nhất là một đến mức nằm xuống giường là ngủ ngay được ấy.”

Một buổi sáng thứ bảy của tháng sáu, Triệu Phùng Thanh đang ngủ ngon giấc.

Mẹ Triệu đột nhiên gọi điện thoại tới, “Thanh Thanh à, hôm nay bên phía cao trung A cấm đường, tiệm sách của con có được nghỉ không?”

Triệu Phùng Thanh mơ màng đáp, “Mẹ, mẹ vừa mới quấy rầy con và Chu Công hẹn hò đấy.”

“Ha?” Mẹ Triệu ngạc nhiên, khẩn trương hỏi: “Con và Tiểu Giang chia tay rồi à?” Giang Tấn là cậu con rể tương lai của bà, bà còn lo hấn chạy mất hơn cả cô nữa.

“.....” Triệu Phùng Thanh thờ dãi, “Mẹ, có chuyện gì thế?”

“Chùng nào cô mới chịu về nhà một chuyến đây.” Mẹ Triệu tính ngày xong liền nói, “Đã hơn một tháng chưa về rồi đấy.”

“Chiều con về nhà.” Triệu Phùng Thanh khép nửa mắt, dáng vẻ nửa mê nửa tỉnh.

Sau đó mẹ Triệu có nói gì thì cô cũng quên luôn.

Sau khi về nhà cô mới biết, mẹ Triệu nhắc cô đưa cả Giang Tấn trở về.

Mẹ Triệu không hài lòng nhìn con gái nhà mình, “Sao con lại để Tiểu Giang ở nhà một mình.”

“Anh ấy cũng có việc của anh ấy, bận lắm mẹ ạ.” Hiện tại cô và Giang Tấn đã qua thời kỳ bám riết lấy nhau, hai bên đều giữ cho nhau những không gian riêng tư nhất định.

Mẹ Triệu nhắc tới vấn đề hôn nhân.

Triệu Phùng Thanh lắc đầu, nằm nhồi người trên sofa, “Đọc thân thật tuyệt.”

“Nói cái gì đấy!” Mẹ Triệu vội la lên: “Con và Tiểu Giang đã ở với nhau chín tháng rồi, đừng để đến lúc bụng to mới về tìm ba mẹ đòi cưới.”

“Mới chín tháng thôi mà.” Triệu Phùng Thanh cầm lấy miếng hoa quả trên bàn trà, cắn một miếng, “Tình yêu bền vững phải trải qua thử nghiệm hai năm, đến lúc đó rồi nói tiếp.”

“Hai năm, cô nghĩ cô đang hai mươi hả?” Mẹ Triệu vỗ vỗ ngực, “Cô định làm mẹ và ba cô tức chết đấy à ?.”

“Xã hội thời nay , kết hôn cũng chỉ cần một tờ giấy.” Có rất nhiều cặp đôi nam nữ bị cột vào nhau nhưng chẳng có tình cảm.

“Vây cũng là một tờ giấy được pháp luật bảo vệ.” Mẹ Triệu nói tiếp,: “Con đừng ngang bướng, mau chóng giải quyết chuyện chung thân đại sự cho mẹ, mẹ và ba con sẽ đi du lịch thế giới.”

“Dạ.”

Nói thật, chuyện kết hôn Triệu Phùng Thanh cũng chẳng vội vàng cho lắm.

Chỉ nhờ vào một ảnh chụp, cũng có thể khiến Giang Tấn nhớ thương cô mười mấy năm, cô còn sợ cái gì chứ.

Cho nên, cô không nhắc tới chuyện kết hôn với Giang Tấn, ngược lại chỉ nhắc đến một chuyện, “Vì anh toàn quay tay bằng ảnh của em nên mới bị bệnh xuất tinh sớm phải không ?.”

Giang Tấn không đáp.

Triệu Phùng Thanh nói, “Thôi vậy, dù sao cũng là chuyện quá khứ, nguyên nhân có là gì cũng chẳng sao. Kết quả mới là điều quan trọng.”

Cuối tháng bảy, một người bạn của Giang Tấn thành lập doanh nghiệp mới, cậu ta muốn mời hẳn mua cổ phần.

Sau khi Giang Tấn tìm hiểu rõ về đối phương thì tỏ vẻ bản thân không có tiền mặt, chỉ có thể dùng kinh nghiệm làm vốn góp.

Cậu bạn kia nghe xong thì tròn mắt há mồm. “Vị kia nhà cậu quản lý tài chính chặt chẽ à.” Cậu ta có vẻ khá thông cảm với Giang Tấn.

“Không phải, trước đây tôi có xảy ra chút chuyện nên phá sản rồi.” Giang Tấn thần nhiên giải thích.

Cậu bạn kia quay về suy nghĩ một tuần.

Có không ít những lời đồn không tốt về Giang Tấn. Có vài bạn học còn nói, Giang Tấn đã trải qua một trận thất bại lớn. Đương nhiên, cũng có người vẫn ôm mộng tin vào Giang Tấn, chắc chắn hẳn sẽ Đông Sơn tái khởi. [1]

[1] Đông sơn tái khởi : một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại và tạo dựng sự nghiệp.

Cuối cùng, cậu bạn kia đồng ý để Giang Tấn dùng kinh nghiệm góp vốn vào công ty.

Vì thế, Giang Tấn có việc làm. Lương cao hơn nữa còn là phó tổng công ty.

Sau khi Triệu Phùng Thanh biết chuyện liền nhưn mị, đánh giá hẳn, “Lại thành Giang tổng rồi nhờ ?.”

“Ừm.” thái độ Giang Tấn khá khiêm tốn, “Tạo thêm thu nhập cho gia đình thôi. Ngày nào cũng để em thức khuya dậy sớm đi làm, như vậy rất vất vả.”

“Em làm công việc đó không phải vì tiền.” Cô chỉ muốn có một công việc để bản thân không cảm thấy nhàm chán mà thôi.

“Anh biết.”

“Em nói anh nghe này, đừng tưởng rằng làm phó tổng là có thể ra oai với em.” Cô ngẩng đầu lên, vỗ vỗ má hẳn, “Cả đời này anh sẽ là trai bao do em nuôi. Xét về địa vị trong gia đình em vẫn phải đứng đầu.”

“Ừm.” Giang Tấn gật đầu, “Không cướp vị trí của em đâu.”

Triệu Phùng Thanh vẫn luôn là nữ vương đại nhân.

Giang Tấn rất nuông chiều cô.

Ngoại trừ việc kết hôn.

Làm việc ở công ty cậu bạn kia được hơn nửa năm, Giang Tấn quyết định cưới vợ .

Hắn chính thức tới nhà cô xin cưới hỏi.

Triệu Phùng Thanh vốn định đang thoái thác, ai ngờ hẳn lại đích thân chạy tới nhà họ Triệu.

Ba Triệu mẹ Triệu cười ha ha, cũng chẳng nghe Giang Tấn nói nhiều mà đồng ý ngay. Dáng vẻ kia có vẻ như sợ Giang Tấn sẽ đổi ý vậy.

Cứ như vậy, Triệu Phùng Thanh đang đi làm ở tiệm sách thì nhận được cuộc gọi của mẹ Triệu, thông báo bà đã quyết định chuyện kết hôn của cô và Giang Tấn.

Triệu Phùng Thanh cứng nhắc đáp lời, “Dạ.”

Trên mặt mẹ Triệu tràn ngập ý cười, “Tiểu Giang không tệ đâu, con đừng nghi ngờ nó suốt ngày thế.”

“Dạ.” Kỳ thật, Triệu Phùng Thanh không phải không tin Giang Tấn.

Ngược lại cô rất tin hẳn.

Cho nên ngay cả khi chẳng có sự ràng buộc về pháp luật, cô cũng biết, hẳn yêu cô.

Mùng bảy tháng hai là sinh nhật của Triệu Phùng Thanh.

Ngay từ sáng sớm đã nghe thấy tiếng hét của cô rồi.

Giang Tấn đang ở phòng bếp làm bữa sáng, cũng nghe thấy tiếng hú hét đầy hứng khởi của cô.

Cô chạy ra, “Giang tổng này! Hôm nay sinh nhật em đây!”

“Ừm.” Hắn đang rán trứng gà, “Em lại già thêm một tuổi rồi.”

“Múa cột mau.” Cô chạy tới ôm lấy eo hắn, đem mặt chôn vào lưng hắn, cọ qua cọ lại, “Năm ngoái chúng ta đã hẹn rồi mà.”

Về mặt Giang Tấn thần nhiên, “Điều múa ấy rất khó học, mà cũng làm khó eo của anh nữa.”

“Em biết eo anh khỏe lắm mà, ngày nào chả vận động cả đêm.” Cô nhéo nhéo eo hắn, “Nhất định anh sẽ làm được.”

“Có được hay không anh cũng chẳng biết, vì anh đã quên hết động tác rồi.” Chuyện này là hắn đang nói thật.

“Tay anh vịn lấy ống thép, xoay eo vài cái quanh ống là được rồi.” Triệu Phùng Thanh nhớ tới hình ảnh ấy, thì cười đến mức miệng cũng không khép lại được.

“Trông em cười ngốc chết được.”

“Em đang cười hạnh phúc mà.” Cô nhoẻn miệng, nhìn hắn mắt chớp chớp.

Quả sinh nhật tối ấy rất đơn giản.

Giang Tấn không nhớ rõ động tác, nên yêu cầu Triệu Phùng Thanh thị phạm cho mình xem trước.

Mới làm được hai lần, cô liền nghiêng đầu, ngồi xếp bằng trên sofa nhìn hắn thực hành, “Không phải múa cột rất gọi cảm sao? Nhìn anh cứ như đang tập thể dục ấy.”

Giang Tấn đứng bên cạnh ống thép uốn éo mà cười nắc nẻ, “Anh học từ một vận động viên thi đấu quốc tế mà, anh ta không theo hướng gọi cảm đâu.”

Triệu Phùng Thanh xua xua tay, “Thôi đi, cứ như đang xem chương trình thi đấu thể thao CCTV5 ấy.”

“Vậy anh không nhảy nữa.”

“Lại đây bóp chân cho em đi.” Cô nằm thẳng người trên sofa.

“Được.”

Hai năm sau, một thứ sáu nào đó của tháng sáu.

Giang Tấn ba mươi tư tuổi, Triệu Phùng Thanh ba mươi ba tuổi.

Hai người kết hôn rất chóng vánh.

Giang Tấn đã sớm đưa ra quyết định rồi, Triệu Phùng Thanh vẫn luôn lười nhác, nói độc thân vạn tuế, độc thân vô địch.

Hắn đen mặt.

Hôm đó, dự báo thời tiết phát tin có cơn bão to sắp về, thành phố S cũng truyền thông những biện pháp chống bão cấp độ ba.

Lúc Triệu Phùng Thanh nhìn thấy thì cười vui vẻ, “Ngày mai em lại có thể ngủ nướng rồi. bão cấp độ mười bốn đấy, dân chúng cũng ít ra ngoài.”

“Vậy ngày mai Cục Dân Chính không có nhiều người đâu.” Suy nghĩ của Giang Tấn có vẻ khác hẳn người thường, “Ngày thường anh bận, không có thời gian đi lấy giấy chứng nhận, không bằng chúng ta quyết định ngày mai đi. Có bão Đài Loan vào, đúng lúc anh xin nghỉ không cần đi làm.”

Cô liếc xéo hắn, “Mưa bão cấp mười bốn mà anh định đi đăng ký kết hôn à?”

“Đúng” Hắn gật đầu, “Để chứng minh tình yêu chúng ta kiên cố không gì phá vỡ nổi.”

“.....” Triệu Phùng Thanh nhất thời không còn lời gì để nói, được một lúc liền nói: “Giang tổng, gần đây tư duy của anh càng ngày càng quái dị đấy.”

“Học theo em đấy.”

“Đầu em toàn nước, em có tư cách thần kinh. Còn anh thì không.”

“Vậy em đưa sổ hộ khẩu, chứng minh thư cho anh. Anh nhờ cô khác đi thay em.”

Triệu Phùng Thanh cười lạnh, “Mưa bão Đài Loan, ai sẽ đi cùng anh chứ ?.”

Giang Tấn mặt cứng ngắc, “Em có tin ngày mai trời xanh mây trắng không.”

“Không tin.”

“Nếu anh đoán đúng, mai em phải cùng anh tới cục dân chính đăng ký kết hôn nhé. Dám cược không?”

Triệu Phùng Thanh quay sang đọc tin tức, ngay cả báo trí cũng nhấn mạnh việc chống bão Đài Loan ngày mai, vì thế cô liền cược, “Cược thì cược.”

Kết quả, đương nhiên người thua là cô.

Chín giờ sáng hôm sau, trời trong mây trắng.

Sau khi Triệu Phùng Thanh rời giường, cũng chưa thấy mưa rơi gió nổi. Cô nhìn trời tự hỏi: “Không phải ti vi nói có bão Đài Loan đổ bộ vào thành phố S đây sao?”

Giang Tấn cười mỉm, kéo cô ra cửa, “Đây là ý trời đấy.”

Cô nắm tay hắn, vẻ mặt hoài nghi, “Em có cảm giác đang bị anh lừa hôn đấy.”

Hắn ngoái đầu lại nhìn cô, “Chúng ta yêu nhau đã lâu, đi đăng ký kết hôn không phải chuyện bình thường à. Nếu cứ kéo dài, em lại già đi thôi.”

Hai người tới Cục Dân Chính.

Quả nhiên rất ít người.

Lúc này Triệu Phùng Thanh bỗng nhớ tới một chuyện, “Chúng ta ra cửa không xem lịch hoàng đạo rồi, ngộ nhỡ hôm nay là ngày xấu thì sao ?.”

Giang Tấn túm chặt tay cô, không cho cô chạy thoát, “Yên tâm đi, với chỉ số thông minh của anh thì thừa sức giải quyết mấy cái hung xấu gì đó.”

Cô cúi đầu nhìn hai tay mình đang nằm trong tay hắn, “Nói cho anh biết, dù có kết hôn địa vị của em vẫn cao hơn anh.”

“Đó là chuyện tất nhiên.”

Hai người nhanh chóng nhận giấy chứng nhận.

Trên tờ giấy chứng nhận kết hôn màu hồng là tám ảnh chụp một đôi nam nữ, nam thanh nữ tú.

“Chúng ta phải nhớ kỷ mấy ngày đấy nhé. Ngày thổ lộ nè, ngày kết hôn nè.” Triệu Phùng Thanh cười hi hi, “Sau này có thể kể câu chuyện cổ tích ngày xưa rồi, hồng đậu tương từ mười lăm năm, rốt cuộc cũng chờ đến ngày chim liền cánh cây liền cành rồi.”

“Mười lăm năm đâu ra mười bốn thôi.” Giang Tấn sửa lại: “Ngày thổ lộ là cách đây mười ba năm.”

Cô ngạc nhiên tính lại, “Em ba mươi ba rồi. Ba mươi ba trừ mười tám, không phải mười lăm sao ?.”

“Chúng ta phải tính từ sau khi tốt nghiệp. Chỉ có thể nói hơn mười bốn năm, không thể đến mười lăm năm được.”

“Anh tính chính xác thế làm gì ?.”

“Có thể ít một năm thì càng tốt.”

Triệu Phùng Thanh đột nhiên hiểu rõ ý của hấn. Cô thương tiếc nói, “Ít đi một năm thì sao chứ. Bất luận xa nhau bao lâu, hiện giờ chúng ta vẫn đang bên nhau. Thế là tốt rồi.”

Mới vừa đi ra cửa chính của Cục Dân Chính, lại thấy bên ngoài mưa lớn tầm tã, gió thổi dữ dội.

Triệu Phùng Thanh vừa nhìn thấy mưa gió bão bùng liền gào, “Không phải anh nói hôm nay trời trong mấy trắng sao?”

“Vì khi chúng ta ra ngoài, thì đúng lúc đang trong mắt bão [2] thì đương nhiên trời trong mấy trắng rồi.”

[2] Mắt bão là một khu vực có điều kiện thời tiết hầu như yên bình, với vị trí nằm tại trung tâm của các xoáy thuận nhiệt đới cường độ mạnh. Mắt của một cơn bão có hình dạng gần tròn và đường kính điển hình là từ 30–65 km (20-40 dặm).

“.....” Cô lẩm bẩm, “Lừa hôn, rõ ràng anh lừa hôn em mà.”

Hấn cười, “Không có gì tồn tại mãi mãi cả, em vẫn thường xuyên nói thế mà.”

“Ừm.” Dù sao một chốc một lát cũng không về ngay được, cô cũng chẳng giận dữ nữa. “Anh cùng em ngấm nước nhỏ thành sông [3] đi.”

[3] Nước nhỏ thành sông : Nguyên gốc là 细水长流 – có nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần nảy nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.

Hai người ngồi ở đại sảnh của Cục Dân Chính.

Triệu Phùng Thanh dựa đầu vào vai Giang Tấn, cùng hấn ngắm nhìn cơn mưa to ngoài cửa.

Thật ra tương lai ngày rộng tháng dài của cô và hấn cũng đã bắt đầu rồi

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Phùng Thanh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.